RĂSCRUCE DE DRUMURI ÎN AMURG

Cartea a zecea a seriei ROATA TIMPULUI

Robert Jordan

RĂSCRUCE DE DRUMURI ÎN AMURG

Robert Jordan

Cartea a zecea din seria

ROATA TIMPULUI

Traducere din limba engleză:

Cristina-Mihaela Tripon prin LINGUA CONNEXION

Cuprins

Pentru Harriet
Atunci, acum şi întotdeauna

„Se va întâmpla, în vremea când Vânătoarea Întunecată se va dezlănţui, când mâna dreaptă va şovăi, iar cea stângă va rătăci, că omenirea va ajunge la răscruce de drumuri în amurg şi tot ce este, tot ce-a fost şi tot ce va fi vor atârna de vârful unei săbii, în vreme ce vânturile Umbrei se vor înteţi.”

Din *Profeţiile Dragonului,*
se crede că traducerea îi aparţine lui
Jain Charin, cunoscut ca Jain Pas Mare{1},
cu puţin timp înainte de dispariţia lui

1 În original, Jain Farstrider. Ceilalţi traducători au folosit, pentru supranumele lui Jain Charin în limba română, Jain Neopritul (n.red.).

PROLOG
Crâmpeie de pânză

Lui Rodel Ituralde nu îi plăcea să aştepte, cu toate că ştia că asta însemna, în mare parte, să fii ostaş. Să aştepţi următoarea bătălie, să aştepţi ca duşmanul să facă o mişcare, să facă o greşeală. Privea pădurea acoperită de zăpadă, stând la fel de nemişcat ca acei copaci. Soarele nu ajunsese încă la zenit şi nu oferea căldură. Respiraţia i se transforma în aburi albi dinaintea lui, brumându-i mustaţa tunsă frumos şi blana neagră de vulpe care îi căptuşea gluga. Se bucura că de măciulia şeii îi atârna coiful. Platoşa lui reţinea frigul, care îi pătrundea prin haină şi prin toate straturile de lână, mătase şi pânză de dedesubt. Până şi şaua Săgeţii o simţea rece, ca şi când juganul alb era făcut din lapte îngheţat. Coiful i-ar fi amorţit creierul.

Iarna venise târziu în Arad Doman, foarte târziu, dar răzbunătoare. De la dogoarea verii, care stăruise într-un mod neobişnuit până toamna, în mai puţin de o lună, se treziseră în inima iernii. Frunzele care supravieţuiseră secetei îndelungate din vară îngheţaseră înainte să apuce să-şi schimbe culoarea, iar acum, acoperite de gheaţă, străluceau în lumina soarelui de dimineaţă ca nişte smaralde ciudate. Caii celor douăzeci de oşteni care îl înconjurau loveau din când în când cu piciorul în zăpada adâncă până la genunchi. Fusese o călătorie lungă până aici şi mai aveau cale de bătut, indiferent că acea zi se dovedea una bună sau una proastă. Înspre miazănoapte, norii negri se adunau pe cer. Nu avea nevoie de prevestitorul vremii ca să-i spună că temperatura avea să scadă drastic înainte de lăsarea nopţii. Până atunci, trebuiau să se afle la adăpost.

— Nu-i la fel de grea ca iarna de dinaintea ultimei, nu-i aşa, Seniore? zise încet Jaalam. Ofiţerul înalt şi tânăr reuşea cumva să-i citească gândurile lui Ituralde şi ridică tonul, astfel încât să-l audă şi ceilalţi. Chiar şi-aşa, cred că unii oameni visează deja la nişte vin fiert. Nu ăştia de-aici, fireşte. Sunt deosebit de cumpătaţi. Toţi beau ceai, cred. Ceai rece. Dac-ar primi câteva lovituri de nuiele de mesteacăn, s-ar dezbrăca şi ar face baie în zăpadă.

— Să-şi ţină hainele pe ei deocamdată, răspunse Ituralde pe un ton sec. Ar putea bea nişte ceai rece în seara asta dacă vor avea noroc.

Aceste cuvinte iscară câteva chicoteli. Chicoteli înăbuşite. Îi alesese cu grijă pe aceşti oameni, iar ei ştiau să nu facă zgomot în momentul nepotrivit.

Şi lui i-ar fi prins bine o cană cu vin fiert şi condimentat, chiar şi nişte ceai. Dar trecuse multă vreme de când negustorii nu mai aduceau ceai în Arad Doman. Trecuse multă vreme de când un negustor străin se aventurase mai departe de hotarul cu Saldaea. Până când zvonurile din lumea exterioară ajunseseră la el, acestea erau deja vechi ca pâinea de o lună, dacă erau, într-adevăr, doar nişte zvonuri. Asta nu prea avea importanţă, oricum. Dacă Turnul Alb chiar era dezbinat sau dacă bărbaţii care puteau conduce erau chemaţi cu adevărat în Caemlyn... ei bine, lumea va trebui să se descurce fără Rodel Ituralde până când tărâmul Arad Doman era din nou întregit. Deocamdată, Arad Doman era o problemă mai mult decât suficientă pentru un om sănătos la cap.

El revizui încă o dată ordinele pe care le trimisese fiecărui nobil loial regelui prin cei mai rapizi călăreţi ai săi. Oricât de dezbinaţi ar fi fost din cauza vrăjmăşiei şi a vechilor învrăjbiri, aveau totuşi ceva în comun. Îşi vor strânge oştile şi vor porni la drum atunci când vor primi ordine de la Lup; măcar atât timp cât acesta se afla în graţiile regelui. Ba chiar se vor ascunde în munţi şi vor asculta, la porunca lui. Oh, se vor înfuria, iar unii îi vor blestema numele, dar i se vor supune. Ştiau că Lupul câştiga bătălii. Mai mult, ştiau că el câştiga războaie. Îi spuneau „Lupul cel mic“ atunci când credeau că el nu îi auzea, dar lui nu-i păsa că ei atrăgeau atenţia asupra staturii lui – mă rog, nu prea îi păsa – atâta vreme cât ei porneau la drum când şi încotro le zicea el.

În foarte scurt timp, vor călări la galop ca să întindă o capcană ce nu se va declanşa luni întregi. Îşi asuma un mare risc. Planurile complicate se pot nărui în multe feluri, iar planul acesta avea multe dedesubturi. Avea să se aleagă praful de tot înainte să înceapă dacă nu reuşea să facă rost de momeală. Sau dacă cineva nu îi asculta porunca de a-i evita pe mesagerii regelui. Cu toţii îi cunoşteau motivele, însă până şi cei mai încăpăţânaţi i le împărtăşeau, deşi puţini erau aceia dispuşi să vorbească cu voce tare despre asta. Chiar şi el se mişcase ca o fantomă care înfrunta furtuna de când primise ultima poruncă de la Alsalam. În mâneca lui, hârtia împăturită stătea vârâtă deasupra dantelei albe ce-i cădea pe mănuşa din fier. Mai aveau o ultimă şansă, o şansă foarte mică, pentru a salva ţinutul Arad Doman. Poate chiar să îl salveze pe Alsalam de el însuşi înainte ca membrii Consiliului Negustorilor să hotărască punerea unui alt bărbat pe tron în locul lui. Fusese un domnitor bun mai bine de douăzeci de ani. Să-l ajute Lumina să fie din nou!

Un trosnet puternic dinspre miazăzi îl făcu pe Ituralde să-şi pună mâna pe mânerul sabiei lui lungi. Se auzi un pârâit slab de piele şi sunet de metal când ceilalţi îşi scoaseră armele din teci. În rest, tăcere. Pădurea era la fel de tăcută ca un mormânt îngheţat. În afară de o cracă ce se rupse sub greutatea zăpezii. După o clipă, el se relaxă – cât de mult putu să se relaxeze de când apăruseră poveştile dinspre miazănoapte cum că Dragonul Renăscut apăruse pe cerul din Falme. Poate că bărbatul era, într-adevăr, Dragonul Renăscut, poate că îşi făcuse apariţia pe cer, dar, oricare ar fi fost adevărul, poveştile acelea puseseră pe jar tot ţinutul Arad Doman.

Ituralde era convins că ar fi putut stinge acel jar dacă i s-ar fi dat mai multă libertate. Nu se lăuda că gândea astfel. Ştia de ce era în stare într-o campanie, într-un război. Dar, încă de când Consiliul hotărâse că regele s-ar afla mai în siguranţă dacă ar fi scos pe furiş din Bandar Eban, lui Alsalam părea să-i fi intrat în cap ideea că era reîncarnarea lui Artur Aripă-de-Şoim. De-atunci, îşi pusese semnătura şi pecetea pe nenumărate ordine de luptă, care curgeau necontenit din locul unde îl ascunsese Consiliul. Membrii acestuia nu voiau să spună unde era acesta, nici măcar lui Ituralde. Toate femeile din Consiliu cu care se confrunta aveau o privire goală şi deveneau evazive atunci când era pomenit regele. Mai că îi venea să creadă că ele nu ştiau unde era Alsalam. Un gând ridicol, fireşte. Consiliul îşi ţinea ochii ca de vultur pe rege. Casele de negustori se amestecau prea mult – fusese mereu de părerea lui Ituralde; totuşi, îşi dorea ca acestea să se amestece şi acum. Era un mister de ce tăceau, căci un rege care strica negoţul nu rămânea prea mult pe tron.

El îşi ţinea legămintele, şi-apoi Alsalam îi era prieten, dar poruncile pe care le trimitea regele nici c-ar fi fost mai potrivite pentru a aduce haosul. Nici nu puteau fi ignorate. Alsalam era regele. Însă acesta îi poruncise lui Ituralde să mărşăluiască spre miazănoapte cât mai repede cu putinţă ca să înfrunte o mare adunare de Juraţi ai Dragonului despre care Alsalam ştia, pesemne, de la nişte iscoade secrete, apoi, zece zile mai târziu, fără să vadă nici picior de Juraţi ai Dragonului, primise poruncă să se deplaseze din nou înspre miazăzi, cât mai repede cu putinţă, ca să înfrunte o altă adunare, care nu îşi mai făcuse apariţia. Primise poruncă să îşi concentreze forţele pentru a apăra Bandar Eban când un atac pe trei fronturi ar fi putut pune capăt la tot şi să îi dezbine, când o lovitură de ciocan ar fi avut acelaşi rezultat, să atace teritoriile despre care el ştia că fuseseră abandonate de Juraţii Dragonului şi să mărşăluiască departe de locul unde el ştia că aceştia îşi aveau tabăra. Mai rău, adeseori, Alsalam le trimisese porunci direct nobililor puternici, care ar fi trebuit să îl urmeze pe Ituralde, trimiţându-l pe Machir într-o direcţie, pe Teacal în altă direcţie, iar pe Rahman într-o a treia direcţie. De patru ori s-au iscat bătălii înverşunate din cauză că părţi din oaste au dat unele peste celelalte în toiul nopţii în timp ce mărşăluiau la porunca regelui, aşteptându-se să dea doar peste duşmani. În tot acest timp, Juraţii Dragonului îşi sporeau rândurile şi deveneau mai încrezători. Ituralde se bucurase de victorii – la Solanje şi Maseen, la Lacul Domal şi Kandelmar –, Lorzii din Katar se învăţaseră să nu îşi mai vândă produsele rezultate din minele şi fierăriile lor duşmanilor ţinutului Arad Doman –, dar, întotdeauna, poruncile lui Alsalam îi zădărniciseră aceste victorii.

Ultima poruncă era diferită însă. În primul rând, un Om Cenuşiu[2] o omorâse pe domniţa Tuva, care încercase să îl oprească să ajungă la el. Era un mister de ce Umbra se temea de această poruncă[3] mai mult decât de oricare alta; totuşi, era un motiv în plus să se mişte rapid. Înainte ca Alsalam să-i dea o altă poruncă. Această poruncă oferea multe posibilităţi, iar el se gândise la toate pe care şi le închipuise. Însă toate cele bune se întrezăreau aici, azi. Când ţi-au mai rămas doar mici şanse de izbândă, atunci trebuie să profiţi de ele.

Ţipătul strident al unei iscoade răsună în depărtare, apoi un al doilea şi un al treilea ţipăt. Făcându-şi mâinile căuş la gură, Ituralde imită cele trei ţipete ascuţite. După câteva clipe, un jugan lăţos şi pestriţ îşi făcu apariţia de printre copaci, călăreţul lui purtând o mantie albă cu dungi negre. Dacă ar fi stat nemişcaţi, atât calul, cât şi călăreţul ar fi fost greu de observat în pădurea înzăpezită. Călăreţul s-a oprit lângă Ituralde. Era un bărbat îndesat şi avea o singură sabie, cu lama scurtă, iar de şa stăteau prinse un arc în teacă şi o tolbă.

— Pare-se că au venit cu toţii, Seniore, zise el cu acea voce mereu răguşită, trăgându-şi gluga de pe cap.

Cineva încercase să îl spânzure pe Donjel în tinereţe, deşi motivul se pierduse în negura timpului. Ce îi mai rămăsese din părul tuns scurt era de un gri metalizat. Peticul negru din piele care îi acoperea ochiul drept era o altă amintire a unei aventuri din tinereţe. Cu un ochi sau doi, el era cea mai bună iscoadă pe care o ştiuse vreodată Ituralde.

---

2 În original, *Gray Man.* Ceilalţi traducători au folosit, în limba română, denumirea de *Vineţiu* (n.red.).

3 *Order,* în original. Substantivul românesc *ordin* este mai apropiat de sensul celui din textul original, având în vedere relaţia militară existentă între rege şi seniorii comandanţi ai oştilor. *Porunci* primesc ceilalţi supuşi ai Maiestăţii Sale (n.red.).

— Mă rog, majoritatea, continuă el. Au pus două cercuri de străjeri în jurul cabanei, unul în interiorul celuilalt. Poţi să-i vezi de la o milă depărtare, dar nu se poate apropia nimeni fără ca oamenii din cabană să nu îl audă la timp ca să poată fugi. După urme, n-au adus mai mulţi oameni decât ai zis că vor aduce, nu suficienţi ca să conteze. Fireşte, adăugă el pe un ton ironic, eşti puţin depăşit numeric.

Ituralde încuviinţă din cap. El oferise Panglica Albă, iar cei cu care urma să se întâlnească o acceptaseră. Trei zile în care oamenii au jurat pe Lumină, pe sufletul lor şi în speranţa izbăvirii să nu îşi folosească armele unul împotriva celuilalt sau să verse sânge. Cu toate acestea, Panglica Albă nu fusese probată în acest război, iar, mai nou, unii oameni aveau idei ciudate despre locul unde puteau găsi izbăvire. Cei care îşi ziceau „Cei Juraţi Dragonului”, de pildă. Mereu se spusese despre el că era parior, deşi nu era. Şmecheria era să ştii ce riscuri să-ţi asumi. Şi, uneori, să ştii pe care să ţi le asumi.

Scoţând un pachet cusut în mătase cerată din carâmb, el i-ldădu lui Donjel.

— Dacă nu voi ajunge la Coron Ford în două zile, dă-i asta soţiei mele.

iscoada vârî pachetul undeva în interiorul hainei, îşi duse mâna la frunte şi îşi întoarse calul spre apus. Mai făcuse astfel de comisioane pentru Ituralde, de obicei în ajunul unei bătălii. Facă Lumina ca Tamsin să nu fie nevoită nici de data asta să desfacă pachetul. Va veni după el – ea îi spusese asta –, căci ar fi pentru prima oară când o fiinţă vie ar bântui un mort.

— Jaalam, zise Ituralde, hai să vedem ce ne aşteaptă la cabana de vânătoare a domniţei Osana.

El îşi înfipse călcâiele în flancurile calului ca să-l mâne înainte, iar ceilalţi îl urmară.

Soarele ajunse la zenit, apoi începu să coboare pe măsură ce ei înaintau călare. Norii negri dinspre miazănoapte se apropiau, iar frigul muşca mai tare. Nu se auzea niciun sunet în afară de scrâşnetul copitelor care spărgeau crusta din zăpadă întărită. Cu excepţia lor, pădurea părea pustie. El nu văzu niciunul dintre străjerii despre care îi pomenise Donjel. Părerea bărbatului despre ce se putea vedea de la depărtare era diferită de a majorităţii. Ei îl aşteptau, fireşte, şi erau atenţi să nu fie urmat de vreo oaste, cu sau fără Panglică Albă. Probabil că mulţi dintre ei aveau motive, pe care le considerau a fi întemeiate, ca să trimită o ploaie de săgeţi asupra lui Rodel Ituralde. Un lord putea făgădui loialitate Panglicii Albe în numele oamenilor săi, dar, oare, toţi se simţeau obligaţi? Uneori, trebuia să-ţi asumi, pur şi simplu, nişte riscuri.

Pe la mijlocul după-amiezii, aşa-zisa cabană de vânătoare a Osanei se ivi brusc printre copaci: un ansamblu de turnuri albe şi domuri subţiri şi ascuţite, care s-ar fi potrivit de minune printre palatele din Bandar Eban. Pentru ea, vânătoarea fusese întotdeauna despre bărbaţi sau putere, trofeele ei erau numeroase şi deosebite în ciuda faptului că era destul de tânără, iar „partidele de vânătoare” care avuseseră loc aici ar fi ridicat câteva sprâncene chiar şi în capitală. Acum, cabana era într-o stare deplorabilă. Ferestrele sparte semănau cu nişte guri căscate, cu nişte dinţi ca de fierăstrău. În niciuna nu se întrezărea vreun crâmpei de lumină sau de mişcare. Cu toate acestea, zăpada ce acoperea pământul curat din jurul cabanei fusese călcată de copitele cailor. Porţile îmbrăcate în aramă şi ornamente, ce dădeau spre curtea principală, erau deschise, iar el trecu prin ele fără să încetinească, urmat de oamenii lui. Copitele cailor pocneau pe pietrele pavajului în locurile unde zăpada era fleşcăită.

Nu ieşi niciun servitor în întâmpinarea lui, nu că s-ar fi aşteptat la vreunul. Osana dispăruse la începutul necazurilor care acum zguduiau Arad Doman aşa cum scutură câinele un şobolan, iar servitorii ei se împrăştiaseră repede la alţii din Casa ei, acceptând orice loc era liber. În vremurile astea, cei fără stăpâni mureau de foame sau deveneau bandiţi. Sau Juraţi Dragonului. Descălecând în faţa unor scări mari din marmură de la capătul curţii, el îi dădu frâiele Săgeţii unuia dintre oştenii lui, iar Jaalam le porunci oamenilor să se adăpostească pe unde puteau – ei şi caii lor. Aţintindu-şi privirile spre balcoanele din marmură şi spre ferestrele mari ce înconjurau curtea, ei începură să se mişte de parcă s-ar fi aşteptat să primească o săgeată de arbaletă între omoplaţi. O uşă dublă a grajdului era întredeschisă, dar, în ciuda frigului, ei se răspândiră în toate colţurile curţii, îngrămădindu-se cu caii, astfel încât să poată veghea în toate direcţiile. Dacă lucrurile aveau să se înrăutăţească, poate câţiva aveau să scape.

Scoţându-şi mănuşile, el şi le vârî la cingătoare şi îşi verifică dantela în timp ce urca scările însoţit de Jaalam. Zăpada care fusese călcată în picioare şi îngheţase trosni din nou sub tălpile lui. El se abţinu să privească în altă parte, ci doar în faţă. Trebuia să pară foarte sigur pe el, ca şi când nu exista nicio posibilitate ca lucrurile să decurgă altfel decât se aştepta. Încrederea în sine era cheia unei victorii. Dacă cei din tabăra cealaltă te credeau încrezător, atunci, uneori, se întâmpla ca şi cum ai fi fost cu adevărat. Când ajunseră în capul scărilor, Jaalam trase de inelul poleit al uneia dintre uşile înalte şi sculptate şi o deschise. Ituralde îşi atinse aluniţa cu un deget ca să se asigure că era acolo – obrajii îi erau prea reci ca să simtă clinchetul stelei de catifea neagră – înainte să păşească înăuntru. Era la fel de sigur pe el ca şi când ar fi mers la un bal.

În vestibulul cavernos era la fel de frig ca afară. Respiraţia lor se transforma în aburi ce pluteau ca o pană. Neluminat, spaţiul părea deja învăluit în amurg. Pardoseala era din mozaic în culori vii, reprezentând vânători şi animale. Plăcile erau ciobite pe alocuri, de parcă ceva foarte greu fusese târât pe ele sau, poate, scăpat. În afară de un singur soclu răsturnat, pe care stătuse odinioară o vază mare sau o statuie mică, vestibulul era gol. Ceea ce nu luaseră servitorii atunci când fugiseră fusese furat de mult de bandiţi. Un singur bărbat îi aştepta; avea părul alb şi era mai sfrijit decât atunci când îl văzuse Ituralde ultima oară. Platoşa îi era ponosită, iar cercelul era doar un cerculeţ din aur, însă dantela era imaculată, iar semiluna roşie şi sclipitoare de lângă ochiul stâng s-ar fi potrivit bine la Curte, în vremuri mai bune.

— Pe Lumină, vă urăm bun venit în numele Panglicii Albe, Seniore Ituralde! zise el pe un ton oficial, făcând o mică plecăciune.

— Pe Lumină, vin în numele Panglicii Albe, Seniore Mumron, răspunse Ituralde, făcând o mică plecăciune.

Shimron fusese unul dintre cei mai de încredere sfătuitori ai lui Alsalam. Cel puţin până când se alăturase Celor Juraţi Dragonului. Acum, ocupa o funcţie înaltă în consiliul lor.

— Ostaşul meu este Jaalam Nishur, legat prin onoare de Casa Ituralde, aşa cum sunt toţi cei care au venit cu mine.

Înainte de Rodel, nu existase nicio Casă Ituralde, dar Shimron răspunse plecăciunii lui Jaalam ducându-şi mâna la inimă.

— Onoare pentru onoare. Vrei să mă însoţeşti, Seniore Ituralde? zise el, îndreptându-şi umerii.

Marile uşi ale sălii de bal nu mai stăteau în balamale, deşi Ituralde nu credea că bandiţii le-ar fi putut fura şi pe acestea. Ceea ce rămase în urma lor era o arcadă înaltă şi ascuţită prin care puteau trece zece oameni deodată. În interiorul sălii ovale, fără ferestre, în jur de cincizeci de felinare de toate mărimile şi felurile alungau umbrele, deşi lumina abia dacă atingea tavanul boltit. Două grupuri de bărbaţi stăteau lângă pereţii zugrăviţi, despărţite de o suprafaţă vastă de pardoseală, iar dacă Panglica Albă îi obligase să-şi scoată coifurile, altminteri, toţi cei două sute de bărbaţi, sau mai mulţi, purtau armuri şi cu siguranţă niciunul nu îşi pusese deoparte sabia. Într-o parte se aflau câţiva seniori *domani,* la fel de influenţi ca Shimron – Rajabi, Wakeda, Ankaer –, fiecare înconjurat de un grup de nobili de rang mai mic şi oameni de rând juraţi şi de grupuleţe de câte doi sau trei, multe fără nobili. Cei Juraţi Dragonului aveau consilii, dar niciun comandant. Cu toate acestea, fiecare dintre aceşti bărbaţi era un conducător în sine, unii numărându-şi adepţii cu zecile, iar câţiva cu miile. Niciunul dintre ei nu voia să se afle acolo, iar unul sau doi aruncau priviri tăioase în partea cealaltă a încăperii, unde vreo cincizeci sau şaizeci de taraboneri stăteau într-un grup compact, privindu-i încruntaţi la rândul lor. Or fi fost ei toţi Juraţi ai Dragonului, dar tot exista puţină animozitate între *domani* şi taraboneri. Ituralde mai că zâmbi însă la vederea veneticilor. Nu îndrăznise să socotească nici pe jumătate din câţi veniseră azi.

— Seniorul Rodel Ituralde vine în numele Panglicii Albe. Vocea lui Shimron răsună printre umbrele provocate de felinare. Cine se gândeşte la violenţă să-şi cerceteze inima şi să-şi asculte sufletul.

Astfel luă sfârşit orice formalitate.

— De ce oferă Seniorul Ituralde Panglica Albă? vru să ştie Wakeda, strângând într-o mână mânerul sabiei lui lungi şi în pumn pe cealaltă, pe lângă corp.

Nu era un bărbat înalt, deşi mai mare decât Ituralde. Era însă atât de trufaş de parcă el ar fi stat pe tron. Odinioară, femeile îl consideraseră chipeş. Acum, o eşarfă neagră şi oblică îi acoperea orbita din care lipsea ochiul drept, iar aluniţa lui semăna cu un vârf de săgeată negru îndreptat spre cicatricea groasă care pornea de pe obraz şi urca spre frunte.

— Are de gând să ni se alăture? Sau să ne ceară să ne predăm? Toată lumea ştie că Lupul este pe cât de curajos, pe atât de viclean. Să fie oare atât de curajos?

Un vuiet străbătu grupul bărbaţilor de lângă el, pe jumătate vesel, pe jumătate furios.

Ituralde îşi duse mâinile la spate, încercând să se abţină să nu se joace cu rubinul din urechea stângă. Era un semn recunoscut de toţi că era furios, iar uneori o facea în mod voit, însă acum trebuia să afişeze o figură calmă. Chiar dacă bărbatul vorbea ca şi când el n-ar fi fost acolo! Nu. Calm.

Duelurile erau provocate la mânie, dar el nu era aici să se dueleze, iar pentru asta trebuia să fie calm. Cuvintele puteau deveni arme mai mortale decât săbiile.

— Fiecare om aici de faţă ştie că avem un alt duşman la miazăzi, zise el pe un ton cumpătat. Seanchanii au înghiţit ţinutul Tarabon.

El îşi plimbă privirea peste taraboneri, care fu întâmpinată de priviri reci. Nu reuşise niciodată să citească feţele tarabonerilor. Între acele mustăţi caraghioase – ca nişte colţi păroşi; arătau mai rău decât ale unui saldaean! – şi vălurile acelea ridicole, ziceai că purtau măşti, iar lumina slabă a felinarelor nu prea era de mare folos. Însă îi văzuse acoperiţi de zale şi avea nevoie de ei.

— Au invadat Câmpiile Almoth şi au luat-o spre miazănoapte. Intenţia lor este limpede. Vor să cucerească şi Arad Doman. Vor să cucerească întreaga lume, mă tem.

— Seniorul Ituralde doreşte să ştie pe cine vom sprijini dacă aceşti seanchani ne vor invada? vru să ştie Wakeda.

— Cred cu toată convingerea că veţi lupta pentru Arad Doman, Seniore Wakeda, zise Ituralde pe un ton blând.

Wakeda se învineţi la faţă când auzi această insultă directă, iar bărbaţii care îi erau loiali îşi duseră mâinile la săbii.

— Refugiaţii au adus vorba că ar exista şi aieli pe câmpie acum, interveni repede Shimron, de parcă s-ar fi temut ca Wakeda să nu încalce pactul Panglicii Albe.

Niciunul dintre adepţii lui Wakeda nu şi-ar fi scos sabia dacă nu ar fi facut-o şi el sau dacă nu le-ar fi poruncit s-o facă.

— Ei luptă pentru Dragonul Renăscut, aşa se zvoneşte. El trebuie să-i fi trimis poate ca să ne ajute. Nimeni nu a învins o oaste aiel, nici măcar Artur Aripă-de-Şoim. Seniore Ituralde, îţi aminteşti de Zăpada Însângerată, de când eram mai tineri? Cred că eşti de acord cu mine că nu i-am înfrânt atunci, indiferent ce zice istoria, şi nu cred că seanchanii sunt mai mulţi decât am fost noi atunci. Şi eu am auzit că seanchanii mărşăluiesc spre miazăzi, îndepărtându-se de hotar. Nu, cred că următoarele veşti pe care le vom afla vor fi acelea că *se retrag* din câmpie, nu că înaintează spre noi.

El nu era un comandant rău pe câmpul de bătălie, dar întotdeauna fusese pedant.

Ituralde zâmbi. Veştile dinspre miazăzi veniră mai repede decât din orice altă parte, însă el se temuse că va fi nevoit să aducă vorba despre aieli, iar ei ar fi putut crede că încerca să îi păcălească. Nici lui nu îi venea a crede despre aieli în câmpiile Almoth. El nu scoase în evidenţă faptul că, cel mai probabil, aielii trimişi să îi ajute pe Cei Juraţi Dragonului şi-ar fi făcut apariţia chiar în Arad Doman.

— I-am luat şi eu la întrebări pe refugiaţi, dar ei vorbesc despre raidurile aielilor, nu despre oşti. Indiferent ce-or căuta aielii în câmpie, i-au încetinit pe seanchani, dar nu i au determinat să se întoarcă din drum. Creaturile lor zburătoare au început să iscodească partea noastră de hotar. Mie nu-mi miroase a retragere.

Scoţând documentul din mânecă cu un gest teatral, el îl ridică astfel încât toţi să poată vedea Sabia şi Mâna incrustate în ceara verde cu albastru. Cum făcea întotdeauna mai recent, el folosise o lamă fierbinte pentru a îndepărta sigiliul regal de pe partea laterală, fără să se atingă de restul, astfel încât să îl poată arăta întreg scepticilor. Fuseseră suficient de mulţi atunci când auziseră poruncile lui Alsalam.

— Am poruncă de la regele Alsalam să strâng cât mai mulţi oameni cu putinţă, de oriunde îi găsesc, şi să îi atac cu toate forţele pe seanchani. El inspiră adânc. În acest moment, îşi asumă încă un risc, iar Alsalam putea ajunge cu capul pe butuc dacă zarurile nu cădeau cum trebuia. Vă ofer un armistiţiu. Vă jur în numele regelui că nu voi porni împotriva voastră în niciun fel atâta vreme cât seanchanii vor rămâne o ameninţare pentru Arad Doman dacă şi voi veţi jura acelaşi lucru şi veţi lupta alături de mine împotriva lor până când îi vom izgoni.

Îi răspunse o tăcere de mormânt. Rajabi, cu gâtul gros ca al unui taur, părea năucit. Wakeda îşi muşca buza ca o fetiţă speriată.

Apoi Shimron bombăni:

— Pot *fi* izgoniţi, Seniore Ituralde? Le-am înfruntat pe... pe aes sedai înlănţuite, care îi însoţesc, pe Câmpiile Almoth, cum ai făcut-o şi tu.

Cizmele zgâriară pardoseala când bărbaţii începură să se foiască şi să se întunece la faţă, cuprinşi de o furie oarbă. Nimănui nu îi plăcea să creadă că era neajutorat în faţa duşmanului, dar se întâmplaseră suficient de multe lucruri în vremurile de demult, cu Ituralde şi Shimron, ca să ştie toţi cum era acest duşman.

— Pot fi biruiţi, Seniore Shimron, răspunse Ituralde, cu tot cu... micile lor surprize.

Era un lucru ciudat să chemi pământul ce erupea sub picioarele tale şi iscoade care semănau cu Creaturile Umbrei, dar el trebuia să pară şi să arate sigur pe el. Şi-apoi, atunci când ştiai de ce era în stare duşmanul, te adaptai.

Acesta fusese un război cu mult înainte de apariţia seanchanilor. Întunericul reducea avantajele seanchanilor, la fel şi furtunile, iar un prevestitor al vremii putea spune întotdeauna când venea o furtună.

— Un om înţelept se opreşte din mestecat atunci când ajunge la os, continuă el, dar, până acum, seanchanii şi-au tăiat carnea în felii subţiri înainte s-o înfulece. Eu am de gând să le dau un os tare de ros. Mai mult, am un plan să-i fac să muşte atât de repede, încât o să-şi rupă dinţii în os înainte să-şi umple gurile cu carne. Şi-acum, eu am jurat. O veţi face şi voi?

Îi era greu să nu-şi ţină respiraţia. Fiecare bărbat părea să privească înlăuntrul său. Parcă îi vedea cum cugetau. Lupul avea un plan. Seanchanii aveau aes sedai înlănţuite şi creaturi zburătoare şi doar Lumina ştia ce mai aveau. Dar Lupul avea un plan. Seanchanii. Lupul.

— Dacă îi poate birui cineva, zise Shimron pe un ton ferm, tu eşti acela, Seniore Ituralde. Aşadar, jur.

— Şi eu jur! strigă Rajabi. Îi vom alunga dincolo de ocean, de unde au venit!

Nu numai gâtul îi era ca al unui taur, ci şi temperamentul.

În mod surprinzător, Wakeda rosti şi el jurământul cu o voce tunătoare şi cu acelaşi entuziasm, apoi erupse o furtună de voci care strigau că vin în întâmpinarea jurământului făcut de rege, că îi vor nimici pe seanchani, ba unele susţineau că îl vor urma pe Lup în Puţul Osândei. Era un lucru măgulitor, dar Ituralde nu de asta venise.

— Dacă *ne* ceri să luptăm pentru Arad Doman, strigă o voce peste restul, atunci roagă-ne!

Bărbaţii care juraseră credinţă începură să bombăne furioşi şi să înjure pe înfundate.

Ascunzându-şi încântarea în spatele unei expresii serioase, Ituralde se întoarse cu faţa spre cel care vorbise, care se afla în partea cealaltă a încăperii. Tarabonerul era un bărbat zvelt, cu un nas ascuţit, care făcea ca vălul lui să semene cu un cort. Avea ochii aspri, dar şi ageri. Unii dintre taraboneri se încruntară de parcă ar fi fost nemulţumiţi că acesta vorbise, deşi părea că nici ei nu aveau un conducător, aşa cum nu aveau nici *domanii,* dar totuşi el vorbise. Ituralde nădăjduise să obţină jurămintele pe care le primise, însă acestea nu erau necesare planului său. Tarabonerii însă erau. Măcar cu ajutorul acestora existau de o sută de ori mai multe şanse de izbândă. El se adresă bărbaţilor pe un ton curtenitor, făcând o plecăciune.

— Îţi ofer şansa de a lupta pentru Tarabon, bunul meu domn. Aielii creează o oarecare confuzie pe câmpie; refugiaţii vorbesc despre asta. Spune-mi, ar putea o mică oaste alcătuită din oamenii tăi – o sută, poate două sute – să traverseze câmpia în mijlocul acelui haos şi să intre în Tarabon dacă armura lor ar fi marcată cu dungi, ca a celor care îi însoţesc pe seanchani?

Părea imposibil ca faţa unui taraboner să se facă mai întunecată, dar deveni, şi fu rândul bărbaţilor din partea încăperii unde se afla el să bombăne furioşi şi să înjure. Primiseră suficiente veşti dinspre miazănoapte ca să ştie că seanchanii puseseră pe tronul lor un rege şi un panarh care îi juraseră credinţă unei împărătese de pe malul celălalt al Oceanului Aryth. Nu le plăcea să li se reamintească faptul că mulţi dintre compatrioţii lor se însoţeau acum cu această împărăteasă. Mulţi dintre „seanchanii" din Câmpiile Almoth erau taraboneri.

— Ce-ar putea face o oaste mică? mârâi bărbatul zvelt, dispreţuitor.

— Nu mare lucru, răspunse Ituralde. Dar dacă ar fi cincizeci de astfel de oşti? O sută? Aceşti taraboneri puteau avea atâţia oameni în spatele lor, în total. Dacă toate vor ataca în aceeaşi zi, pe tot cuprinsul ţinutului Tarabon? Eu însumi voi lupta alături de ei, împreună cu toţi oamenii mei care ar putea purta armura taraboneră. Doar ca să ştiţi că aceasta nu este o simplă strategie ca eu să scap de voi.

În spatele lui, *domanii* începură să protesteze zgomotos. Wakeda era cel mai zgomotos dintre toţi, dacă acest lucru este de crezut. Planul Lupului era foarte bun, dar ei îl voiau pe acesta în fruntea lor. Mulţi dintre taraboneri începură să discute între ei – dacă atât de mulţi oameni puteau străbate câmpia fără a fi descoperiţi, fie şi în grupuri atât de mici, dacă ar fi fost de vreun folos pentru Tarabon chiar aşa de puţini, dacă erau dornici să poarte armurile cu dungi ale seanchanilor. Tarabonerii se certau la fel de uşor şi cu aceeaşi înflăcărare ca saldaeanii. Nu şi bărbatul cu nasul ascuţit. El îl privea în ochi pe Ituralde. Apoi înclină uşor din cap. Deşi îi era greu să-şi dea seama, din cauza acelei mustăţi dese, dar lui Ituralde i se păru că acesta zâmbea.

Dispăru şi ultima urmă de tensiune din umerii lui Ituralde. Individul nu ar fi fost de acord, în vreme ce ceilalţi se certau, dacă nu ar fi fost conducătorul lor, deşi nu lăsa această impresie. Ceilalţi îl vor urma; era convins de asta. Vor călări spre miazăzi cu el în inima a ceea ce seanchanii considerau a fi a lor şi le vor trage o palmă zdravănă peste faţă. Tarabonerii vor dori să mai zăbovească după aceea, fireşte, şi să continue lupta în ţinutul lor. El nu se putea aştepta la altceva. Ceea ce însemna că el şi cele câteva mii de oameni pe care îi putea lua cu el vor fi hăituiţi înapoi spre miazănoapte, peste întinderea vastă a Câmpiilor Almoth.

Dacă Lumina va străluci asupra lui, hăituit cu furie.

El îi zâmbi la rândul lui tarabonerului, dacă acesta zâmbea, într-adevăr. Cu puţin noroc, generalii furioşi nu îşi vor da scama încotro îi va conduce el decât atunci când va fi prea târziu. Iar dacă îşi vor da seama... Ei bine, avea un plan de rezervă.

Eamon Valda îşi ţinea mantia strâns pe lângă trup în timp ce înainta anevoios prin zăpada dintre copaci. Rece şi stăruitor, vântul ofta printre crengile încărcate de zăpadă, ca o şoaptă înşelătoare în lumina cenuşie şi aerul umed. Acesta trecea prin lâna albă şi groasă ca printr-o pânză, îngheţându-i oasele. În tabăra care se întindea în jurul lui prin pădure domnea liniştea. Mişcarea oferea puţină căldură, însă oamenii stăteau îngrămădiţi unii într-alţii atunci când nu erau nevoiţi să se mişte.

Brusc, el încremeni locului, strâmbând din nas când simţi o putoare neaşteptată, greţoasă ca aceea emanată de douăzeci de grămezi de viermi târâtori. El nu vomită; în schimb, se încruntă. Taberei îi lipsea precizia pe care o prefera el. Corturile erau grupate la voia întâmplării, unde crengile de deasupra erau mai groase, iar caii erau legaţi prin apropiere în loc să fie priponiţi cum se cuvenea. Era soiul de trândăvie care ducea la mizerie. Nesupravegheaţi, oamenii îngropau bălegarul sub câteva lopeţi de pământ ca să termine mai repede şi săpau latrine prin apropiere, ca să nu fie nevoiţi să meargă prea mult pe jos pe frig. Orice ofiţer al lui care ar fi permis acest lucru ar fi încetat să mai fie ofiţer şi ar fi învăţat pe pielea lui cum să folosească o lopată. El cercetă din priviri tabăra, căutând sursa mirosului, când, dintr-odată, nu îl mai simţi. Vântul nu îşi schimbă direcţia; putoarea dispăru, pur şi simplu. El tresări doar o clipă. Înaintând, se încruntă şi mai tare. Putoarea venise de *undeva.* Îi va găsi pe aceia care credeau că regulile disciplinare trebuiau să fie mai îngăduitoare şi îi va da drept exemplu. Disciplina trebuia să fie aspră acum; mai aspră ca niciodată.

La marginea luminişului mare, se opri din nou. Zăpada care se aşternuse acolo era netedă şi fără urme, în ciuda taberei ascunse în jurul lui. Rămânând printre copaci, cercetă cu privirea cerul. Nişte nori cenuşii ascundeau soarele amiezii. O mişcare rapidă îl făcu să-şi ţină respiraţia, înainte să îşi dea seama că era doar o pasăre, o creatură mică şi maronie atentă la şoimi, care stătea pitită. Râse scurt, dar fu mai mult amar. Trecuse puţin mai mult de o lună de când blestemaţii de seanchani nimiciseră Amador şi Fortăreaţa Luminii dintr-o lovitură incredibilă, dar el dezvoltase noi instincte. Cei înţelepţi învăţau, în vreme ce cei proşti...

Ailron fusese un prost, îmbuibat de poveşti vechi despre glorie, înseninate de vârstă şi de o nouă speranţă de a câştiga puterea care să i se potrivească coroanei. El refuza să vadă realitatea din faţa lui, iar urmarea fusese Dezastrul lui Ailron. Valda auzise că fusese botezat „Bătălia de la Jeramel“ şi doar o mână de nobili amadiciani care scăpaseră, ameţiţi ca nişte tăuraşi loviţi în cap cu o halebardă, încercau în continuare, în virtutea inerţiei, să înfrumuseţeze evenimentele. El se întrebă cum îi spusese Ailron atunci când vrăjitoarele îmblânzite ale seanchanilor începuseră să îi sfâşie rândurile ordonate de oşteni şi să îi transforme în nişte cârpe însângerate. Încă mai vedea acele scene cu ochii minţii, pământul transformându-se în fântâni de foc. Le vedea în visele sale. Ei bine, Ailron era mort, secerat în încercarea de a fugi de pe câmpul de bătălie, iar capul îi stătea înfipt în lancea unui taraboner. O moarte potrivită pentru un prost. El, pe de altă parte, reuşise să strângă în jurul lui peste nouă mii de Copii. Un bărbat cu gândirea limpede putea înţelege multe în astfel de vremuri.

În partea cealaltă a luminişului, imediat după copaci, se afla o colibă care fusese cândva a unui cărbunar. Avea o singură odaie, iar în spaţiile dintre pietre erau vârâte buruieni uscate. Din câte se vedea, omul îşi abandonase de multă vreme casa; porţiuni din acoperişul de stuf atârnau într-un mod periculos, iar ceea ce umpluse odinioară ferestrele înguste dispăruse de mult, fiind înlocuit acum de pături negre. Doi străjeri stăteau în faţa uşii din lemn care abia se mai ţinea în ţâţâni, nişte bărbaţi masivi, cu toiagul ciobănesc stacojiu sub razele aurii ale soarelui cusut pe mantii. Îşi cuprinseseră trupul cu braţele şi băteau din picioare ca să se încălzească. Dacă Valda ar fi fost vreun vrăjmaş, niciunul nu şi ar fi putut scoate sabia la timp ca să îl rănească. Inchizitorilor le plăcea să lucreze înăuntru.

Ziceai că aveau feţele sculptate în piatră în timp ce îl priveau apropiindu-se. Niciunul nu îi oferi mai mult decât un salut fără tragere de inimă. Nu pentru un bărbat fără toiag ciobănesc, fie el şi Senior căpitan comandant al Copiilor.

Unul îşi deschise gura ca şi când ar fi vrut să îl întrebe pe Valda care era scopul vizitei lui, însă acesta trecu pe lângă ei şi împinse uşa dărăpănată. Măcar aceştia nu încercară să îl oprească. I-ar fi ucis pe amândoi dacă ar fi făcut-o.

La intrarea lui, Asunawa îşi ridică privirea de la masa strâmbă unde răsfoia o cărţulie, cuprinzând cu mâna-i osoasă o cană de cositor din care se ridicau aburi ce emanau miros de mirodenii. Scaunul cu spătar pe care şedea, cealaltă piesă de mobilier din odaie, părea şubred, dar cineva îl întărise cu fâşii din piele de animal. Valda strânse din buze, abţinându-se să nu rânjească. Marele Inchizitor al Mâinii Luminii ceru un acoperiş adevărat, nu un cort, chiar dacă era din stuf şi necesita nişte reparaţii, şi vin fiert când nimeni nu mai gustase niciun fel de vin de o săptămână. Un foc mic ardea în vatra din piatră, degajând o căldură slabă. Până şi focurile pentru gătit fuseseră interzise de dinainte de Dezastru, astfel încât fumul să nu îi demaşte. Cu toate acestea, deşi majoritatea Copiilor îi dispreţuiau pe Inchizitori, aceştia păreau să-i poarte o stimă ciudată lui Asunawa, de parcă părul său cărunt şi faţa lui sfrijită de martir îl binecuvântau cu toate idealurile în care credeau Copiii Luminii. Valda fu mirat când află despre asta pentru prima oară; nu era convins că Asunawa însuşi ştia despre asta. Oricum, erau suficienţi inchizitori care puteau crea probleme. Nu că nu le-ar fi putut face faţă, dar era mai bine să evite astfel de probleme. Pentru moment.

— Mai c-a sosit timpul, zise el, închizând uşa în urma lui. Eşti pregătit?

Asunawa nu dădu niciun semn că ar vrea să se ridice în picioare sau să se întindă după mantia albă ce stătea îndoită peste masă, lângă el. Nu erau cusute pe ea razele soarelui, ci doar toiagul stacojiu. În schimb, îşi împreună mâinile peste carte, ascunzându-i paginile. Valda credea că era *Calea Luminii,* a lui Mantelar. O lectură ciudată pentru Marele Inchizitor. Era mai potrivită pentru noii recruţi; cei care nu ştiau să citească atunci când jurau erau învăţaţi astfel încât să poată studia cuvintele lui Mantelar.

— Am veşti despre o oaste andorană în Murandy, fiule, zise Asunawa. În interiorul ţinutului Murandy, poate.

— Murandy este departe de aici, zise Valda ca şi cum nu recunoştea o discuţie în contradictoriu veche ce ameninţa să fie reluată.

Părea, adeseori, că Asunawa uita de o discuţie din care ieşise învins. Ce căutau andoranii în Murandy? Dacă veştile erau adevărate; foarte multe erau închipuiri ale călătorilor presărate cu minciuni. Andor. Chiar şi acest nume îi spurca amintirile lui Valda. Morgase era moartă, altminteri doar o slujitoare a unor seanchani. Aceştia aveau prea puţin respect pentru alte titluri în afară de ale lor. Moartă sau slujitoare, el o pierduse, dar încă şi mai important, planurile pentru Andor îi erau zădărnicite. Galadedrid se transformase dintr-o pârghie utilă într-un simplu ofiţer tânăr, care era prea popular printre soldaţii de rând. Ofiţerii buni nu erau niciodată populari. Însă Valda era un om pragmatic. Trecutul era trecut. Planuri noi înlocuiră Andorul.

— Nu e aşa de departe dacă vom mărşălui spre răsărit, prin Altara, fiule, prin nordul Altarei. Seanchanii n-au avut cum să se îndepărteze prea mult de Ebou Dar.

Răsfirându-şi degetele ca să şi le încălzească la focul slab din vatră, Valda oftă. Aceştia se răspândiseră precum ciuma in Tarabon şi aici, în Amadicia. De ce credea bărbatul că Altara era diferită?

— Uiţi de vrăjitoarele din Altara care au oastea lor? E nevoie să-ţi amintesc? Dacă n-or fi deja în Murandy. Credea acele veşti despre vrăjitoarele care mărşăluiau. El ridică tonul fără să vrea: Poate că aşa-zisa oaste andorană despre care ai auzit sunt vrăjitoarele şi oastea lor! I-au dat Caemlynul lui al'Thor, nu uita! Şi Ilianul, şi jumătate de răsărit! Chiar crezi că vrăjitoarele sunt dezbinate? Zău?

El trase încet aer în piept, calmându-se. Încercând să se calmeze. Fiecare veste care venea de la răsărit era mai rea decât precedenta. O rafală de vânt ce pătrunse prin horn împrăştie scântei în odaie, iar el făcu un pas în spate, blestemând. Bordei afurisit! Până şi hornul era prost făcut!

Asunawa închise cărţulia cu zgomot între palmele lui. Deşi îşi ţinea mâinile împreunate ca într-o rugăciune, ochii lui adânciţi în orbite părură brusc mai arzători decât focul.

— Cred că vrăjitoarele trebuie nimicite! Asta cred!

— Eu m-aş mulţumi să aflu cum au reuşit să le îmblânzească seanchanii.

Cu un număr suficient de vrăjitoare îmblânzite, el l-ar putea alunga pe al'Thor din Andor, din Illian şi de oriunde sălăşluia ca Umbra însăşi. Ar putea fi mai bun decât însuşi Aripă-de-Şoim!

— Trebuie nimicite, afirmă Asunawa cu încăpăţânare.

— Şi pe noi odată cu ele? întrebă Valda.

Se auzi o bătaie în uşă şi, la chemarea scurtă a lui Asunawa, unul dintre străjerii de afară îşi făcu apariţia în prag, luând poziţie de drepţi şi lovindu-se cu braţul peste piept, într-un salut rigid.

— Seniore Mare Inchizitor, i se adresă el cu respect, Consiliul Unşilor este aici.

Valda aşteptă. Oare bătrânul nebun va continua să se încăpăţâneze când toţi cei zece Seniori căpitani care supravieţuiseră aşteptau afară, călare şi pregătiţi de drum? Ce-a fost, a fost. Ce a trebuit să fie.

— Pot fi mulţumit dacă va doborî Turnul Alb, zise Asunawa pe un ton hotărât. Deocamdată. Voi veni la această întâlnire.

Valda schiţă un zâmbet.

— Atunci, sunt mulţumit. Vom vedea împreună căderea vrăjitoarelor. Cu siguranţă, el le va vedea căzând. Îţi sugerez să porunceşti să ţi se pregătească armăsarul. Avem drum lung de făcut până la căderea nopţii.

Dacă Asunawa avea să vadă căderea lor împreună cu el, asta era altă mâncare de peşte.

Gabrellei îi plăceau plimbările călare prin pădurile acoperite de zăpadă alături de Logain şi Toveine. El le lăsa mereu pe Toveine şi pe ea să meargă în ritmul lor ca într-o aparentă intimitate, atâta vreme cât ele nu rămâneau prea în spate. Însă cele două aes sedai arareori vorbeau mai mult decât era absolut nevoie, chiar şi atunci când erau cu adevărat într-un cadru intim. Erau departe de a fi prietene. De fapt, Gabrelle îşi dorea, adeseori, ca Toveine să ceară să rămână în urmă atunci când Logain propunea aceste plimbări. Ar fi fost plăcut dacă ar fi fost cu adevărat singură.

Ţinând frâiele cu mâna protejată de mănuşa verde şi strângând cu cealaltă mantia căptuşită cu blană de vulpe, ea îşi îngădui să simtă frigul, doar puţin, doar cât să se mai învioreze. Zăpada nu era înaltă, însă aerul dimineţii era rece.

Norii cenuşii făgăduiau mai multă zăpadă în curând. Sus, pe cer, zbura un soi de pasăre cu aripi lungi. Un vultur, poate; ea nu se prea pricepea la păsări. Plantele şi mineralele stăteau nemişcate într-un loc atunci când le studiai, la fel şi cărţile, şi manuscrisele, cu toate că acestea se puteau fărâmiţa între degetele ei, dacă erau suficient de vechi. Oricum, abia dacă distingea pasărea la înălţimea aceea, însă un vultur se potrivea în acel peisaj. Erau înconjuraţi de pădure, hăţişuri mici şi dese presărate printre copacii mai rari. Stejarii impunători, pinii şi brazii înalţi omorâseră mare parte din frunziş, deşi, pe ici, pe colo, nişte rămăşiţe groase şi maro de plante căţărătoare, care aşteptau primăvara încă îndepărtată, se agăţau de un bolovan sau de o lespede cenuşie. Ea ţinu minte acel peisaj răcoros şi pustiu ca pe un exerciţiu de novice.

Fără să vadă ţipenie de om în afară de cei doi însoţitori ai săi, ea mai că putea să îşi imagineze că se afla oriunde altundeva, nu în Turnul Negru. Acel nume oribil îţi venea acum în minte mult prea uşor. Era la fel de real ca Turnul Alb pentru cei care vedeau cazărmile mari din piatră care găzduiau sute de bărbaţi în pregătire şi satul care se dezvoltase în jurul lor. Nu mai era „aşa-zis". Ea se afla în satul acela de aproape două săptămâni, dar mai existau părţi din Turnul Negru pe care ea nu le văzuse încă. Perimetrul acestuia se întindea pe mai multe mile, împrejmuit fiind de un zid din piatră neagră care era în construcţie. Cu toate acestea, aici, în pădure, ea aproape că uita de el.

Aproape. În afară de acel amalgam de senzaţii şi emoţii, esenţa lui Logain Ablar, care era mereu în gândurile ei, senzaţia permanentă de precauţie stăpânită, de muşchi mereu gata să se încordeze. Un lup care vâna se putea simţi astfel sau ca un leu. Poate. Capul bărbatului se mişca necontenit; chiar şi aici, cerceta împrejurimile de parcă s-ar fi aşteptat la un atac.

Ea nu avusese niciodată un străjer – aceştia erau un apanaj inutil pentru surorile Brune; un servitor tocmit putea să facă tot ceea ce avea ea nevoie – şi i se părea ciudat nu numai să aibă o legătură, dar să se afle şi la capătul greşit al acesteia; legătura *aceasta* o obliga să se supună, iar ea era podidită cu tot soiul de interdicţii. Aşadar, nu era întocmai ca o legătură cu străjerul. Surorile nu îi *obligau* pe străjerii lor să se supună. Mă rog, nu foarte des. Surorile nu îi mai legau pe bărbaţi împotriva voinţei lor de secole. Cu toate acestea, reprezenta un studiu fascinant. Ea se preocupase să interpreteze ceea ce simţea. Uneori, mai că reuşea să îi citească gândurile. Alteori, era ca şi când ar fi bâjbâit în puţul unei mine fără felinar. Probabil că va încerca să cerceteze dacă gâtul îi era întins pe butucul călăului. Ceea ce, în realitate, şi era. El o putea simţi aşa cum îl simţea şi ea.

Ea nu trebuia să uite asta niciodată. Unii asha'mani ar fi putut crede că aes sedai acceptau cu resemnare captivitatea, însă doar un prost ar fi crezut că cincizeci şi una de surori, care fuseseră legate împotriva voinţei lor, ar fi îmbrăţişat resemnarea; iar Logain nu era prost. Şi-apoi, el ştia că ele fuseseră trimise ca să distrugă Turnul Negru. Cu toate acestea, dacă bănuia că ele încercau în continuare să pună capăt ameninţării a sute de bărbaţi care puteau conduce... Lumină, constrânse cum erau, o poruncă le-ar fi putut opri din drum! „Nu veţi vătăma cu nimic Turnul Negru." Ea nu putea înţelege de ce porunca aceea nu fusese dată ca o simplă măsură de precauţie. Ele trebuiau să reuşească. Dacă eşuau, lumea era sortită pierzaniei.

Logain se răsuci în şa – o siluetă impunătoare, cu umeri laţi, îmbrăcată într-o haină bine croită şi neagră ca smoala, fără pic de culoare în afară de Sabia argintie şi Dragonul roşu cu auriu de pe gulerul înalt. Mantia neagră îi era azvârlită pe spate, ca şi cum ar fi refuzat să se lase cuprins de frig. Aşa o fi fiind; aceşti bărbaţi păreau să creadă că trebuiau să lupte împotriva a tot, mereu. El îi zâmbi – liniştitor? –, iar ea clipi. Oare îngăduise să se simtă prea multă nelinişte prin legătură? Era un dans foarte delicat să încerce să îşi stăpânească emoţiile, să ofere doar reacţiile potrivite. Era aproape ca şi cum ar fi dat testul pentru şal, când fiecare fir trebuia ţesut perfect, fără cel mai mic defect, indiferent de orice distragere a atenţiei, doar că acest test nu se mai termina.

El îşi îndreptă atenţia spre Toveine, iar Gabrelle răsuflă uşurată. Aşadar, nu fu decât un zâmbet. Un gest prietenos. El se făcea adeseori plăcut. Ar fi putut fi agreabil dacă nu era cea ce era.

Toveine îi zâmbi la rândul ei, iar Gabrelle încercă să nu clatine din cap uimită. Nu de la început. Trăgându-şi gluga mai pe ochi ca să se ferească de frig, aceasta îi ascundea faţa, oferindu-şi şansa să arunce o privire în jur. O privi pe ascuns pe sora Roşie.

Tot ceea ce ştia despre cealaltă femeie îi spunea că aceasta îşi ascundea prea puţin ura, poate chiar deloc, iar Toveine îi detesta pe bărbaţii care puteau conduce la fel de mult ca orice Roşie pe care o cunoscuse vreodată Gabrelle. *Toate* Roşiile probabil că îl dispreţuiau pe Logain Ablar după cele susţinute de el, cum că însăşi Ajah Roşie îi întinsese o capcană astfel încât el să devină un Dragon fals. O fi tăcând el din gură acum, dar răul fusese făcut. Existau surori captive împreună cu ele care credeau că măcar Roşiile căzuseră într-o capcană întinsă chiar de ele. Cu toate acestea, Toveine nu făcea decât să îi *zâmbească.* Gabrelle îşi muşcă îngândurată buza de jos. Desandre şi Lemai le poronciseră tuturor să aibă relaţii cordiale cu asha'manii de care erau legate, adevărat – bărbaţii trebuiau potoliţi înainte ca surorile să poată acţiona într-un mod util –, însă Toveine se burzuluia făţiş la fiecare poruncă pe care o primea de la oricare din cele două surori. Ea detestase să cedeze în faţa lor şi poate ar fi refuzat să facă acest lucru dacă Lemai nu ar fi fost şi ea Roşie, indiferent că ea recunoscuse că aşa trebuia să fie. Sau că nimeni nu îi mai recunoştea autoritatea odată ce ea le conduse spre captivitate. Ea detesta şi acest lucru. Cu toate acestea, din acel moment, ea începuse să îi zâmbească lui Logain.

De altfel, cum putea Logain să ţină celălalt capăt al legăturii şi să interpreteze zâmbetul acela ca fiind orice altceva, numai fals nu? Gabrelle mai trăsese de nodul acesta, fără a reuşi să îl desfacă. El ştia prea multe despre Toveine. Ar fi fost suficient să ştie despre frăţia ajah de care aparţinea ea. Cu toate acestea, Gabrelle îl simţea mai puţin bănuitor atunci când se uita la sora Roşie decât atunci când se uita la ea. Nu se putea spune că nu era *deloc* bănuitor; bărbatul nu avea încredere în nimeni, pare-se. Dar mai puţin faţă de *orice* soră decât faţă de unii asha'mani. Nici acest lucru nu avea nicio noimă.

„Nu este prost, îşi reaminti ea. Atunci, de ce? Şi de ce şi pentru Toveine? Ce pune ea la cale?“

Brusc, Toveine îi aruncă şi ei acelaşi zâmbet aparent cald şi vorbi de parcă ar fi dat glas măcar uneia dintre întrebările ei.

— Cu tine prin preajmă, murmură ea, într-o ceaţă de aburi, el abia dacă mă mai bagă în seamă. L-ai făcut captivul *tău,* soră.

Luată prin surprindere, Gabrelle se îmbujoră fără să vrea. Toveine nu facea niciodată conversaţie şi era puţin spus că dezaproba situaţia dintre Gabrelle şi Logain. Seducerea lui păruse o cale atât de evidentă de a-i afla planurile, slăbiciunile. La urma urmei, chiar dacă el *era* asha'man, ea fusese aes sedai cu mult timp înainte ca el să se nască şi nu era de loc necunoscătoare atunci când venea vorba de bărbaţi. El fusese atât de mirat când îşi dădu seama ce facea ea, încât ea mai că *îl* crezu pe el ca fiind cel necunoscător. Neghioaba. A pretinde că e *domani* se dovedi a ascunde multe surprize şi câteva capcane. Cea mai rea dintre toate, o capcană pe care ea nu o putea dezvălui nimănui. Ea se temea foarte mult că Toveine ştia despre ea, cel puţin parţial. Pe de altă parte, toate surorile care o urmaseră trebuie să fi ştiut, iar ea credea că unele chiar ştiau. Niciuna nu vorbise despre această problemă şi era puţin probabil să o facă. Fireşte. Logain putea masca legătura într-un mod necruţător, despre care ea credea că îi va îngădui în continuare să îşi dea seama cât de bine îşi ascundea el trăirile, dar uneori, când împărţeau o pernă, el lăsa acea mască să cadă. Mai rău, rezultatele erau... devastatoare. Atunci nu exista nicio constrângere calmă, nicio analiză cu sânge-rece. Niciun fel de motiv.

Ea se grăbi să conjure din nou imaginea peisajului înzăpezit şi şi-o fixă în minte. Copaci, bolovani şi zăpada albă şi netedă. Zăpada netedă şi *rece.*

Logain nu îşi întoarse privirea spre ea, nici nu trădă vreun semn, însă legătura îi spuse că el era conştient că ea pierduse controlul pentru o clipă. Bărbatul deborda de îngâmfare! Şi de *satisfacţie!* Ea abia se abţinu să nu clocotească de furie. Însă el se aştepta ca ea să clocotească, arză-l-ar focu'! El *trebuia* să ştie care erau sentimentele ei faţă de el. Dacă ea îşi îngăduia să se înfurie şi mai tare, individul s-ar fi *amuzat* şi mai mult! Şi nici măcar nu încerca să ascundă acest lucru!

Toveine arbora un mic zâmbet satisfăcut, observă Gabrelle, însă nu avu la dispoziţie decât o clipă ca să se întrebe care era motivul.

Avuseseră toată dimineaţa doar pentru ei, dar acum un alt călăreţ îşi făcu apariţia printre copaci, un bărbat fără mantie, tot în negru, care îşi întoarse calul în direcţia lor când îi zări şi îşi înfipse călcâiele în coastele animalului ca să o ia la galop în ciuda zăpezii. Logain smuci de hăţuri ca să aştepte cu un calm aparent, iar Gabrelle trase aer în piept când îşi opri calul lângă el. Sentimentele care treceau prin legătură se schimbaseră. Acum întruchipau tensiunea unui lup care aştepta să atace. Ea se aşteptă să îi vadă mai degrabă mâinile goale pe mânerul sabiei, nu odihnindu-se pe măciulia înaltă a şeii.

Străinul era aproape la fel de înalt ca Logain, avea râuri de păr bălai ce i se revărsau pe umerii laţi şi arbora un zâmbet şarmant. Era mult prea frumos ca să n-o ştie, mult mai chipeş decât Logain. Încercările vieţii îi înăspriseră faţa lui Logain, lăsând urme. Tânărul acesta avea încă faţa netedă. Cu toate acestea, Sabia şi Dragonul îi ornau gulerul hainei. El le privi cu atenţie pe cele două surori cu ochii lui de un albastru deschis.

— Împărţi aşternuturile cu amândouă, Logain? zise el cu o voce groasă. Cea durdulie mi se pare cam rece, dar cealaltă pare destul de caldă.

Toveine şuieră nervoasă, iar Gabrelle îşi încleştă fălcile. Ea nu prea se sinchisise să ascundă ce era – nu era cairhienină, ca să ascundă în intimitate de ce se ruşina în public –, dar asta nu însemna că se aştepta să fie subiect de zeflemea. Mai rău, bărbatul vorbea de parcă ele ar fi fost nişte uşuratice dintr-o tavernă!

— Să nu mai aud niciodată vorbele astea, Mishraile, zise Logain încet, iar ea îşi dădu seama că legătura se schimbase din nou.

Acum era rece; atât de rece, încât zăpada părea caldă. Atât de rece, încât un mormânt părea cald. Ea mai auzise acest nume, Atal Mishraile, şi simţi neîncredere în glasul lui Logain atunci când acesta îl rosti – cu mai multă siguranţă decât faţă de ea sau faţă de Toveine –, dar acesta era impulsul de a ucide. Era aproape amuzant. Bărbatul o ţinea prizonieră; cu toate acestea, era gata să comită acte de violenţă pentru a-i apăra reputaţia? O parte din ea voia să râdă, însă ea ascunse această informaţie. Orice frântură de informaţie putea fi utilă.

Tânărul nu lăsă să se vadă că ar fi simţit vreo ameninţare. Zâmbetul nu îi dispăru de pe buze.

— M'Hael spune că poţi pleca, dacă vrei. Nu vede niciun motiv pentru care ai vrea te ocupi de recrutare.

— Cineva trebuie s-o facă, răspunse Logain cu o voce liniştită.

Gabrelle schimbă o privire mirată cu Toveine. De ce *ar vrea* Logain să se ducă să recruteze? Văzuseră grupuri de asha'mani întorcându-se din aceste misiuni, mereu obosiţi după topirea-n-văzduh pe distanţe lungi şi, de obicei, murdari şi iritaţi. Se părea că bărbaţii care băteau toba pentru Dragonul Renăscut nu aveau parte întotdeauna de cea mai călduroasă primire, nici măcar înainte ca să afle cineva ce urmăreau cu adevărat. Şi de ce ea şi Toveine aflau abia acum despre asta? Ea ar fi putut *jura* că el îi spunea totul atunci rând se aflau în pat.

Mishraile ridică din umeri.

— Sunt suficienţi consacraţi şi soldaţi care să facă treaba asta. Fireşte, bănuiesc că te plictiseşti să supraveghezi mereu instruirea. Să îi înveţi pe proşti cum să se furişeze prin păduri sau să se caţăre pe stânci de parcă n-ar fi în stare să conducă niciun dram de Putere. Până şi un sat cât un purice ar putea arăta mai bine. Zâmbetul lui se transformă în rânjet, dispreţuitor şi deloc şarmant. Poate că dacă îl vei ruga pe M'Hael, îţi va îngădui să participi la lecţiile lui de la palat. Atunci nu te-ai plictisi.

Expresia de pe faţa lui Logain nu se schimbă, dar Gabrelle simţi o furie fulgerătoare prin legătură. Ea auzise una-alta despre Mazrim Taim şi despre lecţiile lui particulare, însă tot ceea ce ştiau cu adevărat surorile era că Logain şi adepţii lui nu aveau încredere în Taim sau în cei care participau la lecţiile lui, iar Taim părea să nu aibă încredere în Logain. Din nefericire, surorile reuşeau să afle prea puţine lucruri despre aceste lecţii; niciuna nu era legată de vreun bărbat din facţiunea lui Taim. Unele credeau că această lipsă de încredere se datora faptului că ambii bărbaţi susţinuseră că erau Dragonul Renăscut sau unui semn al nebuniei pe care conducerea o aducea asupra bărbaţilor. Ea nu observase nici urmă de nebunie la Logain şi o căuta cu aceeaşi îndârjire cu care căuta semne că el ar urma să conducă. Dacă ea va fi legată de el atunci când acesta va înnebuni, nebunia i-ar putea cuprinde şi ei mintea. Însă, indiferent ce provocase o fisură în rândurile asha'manilor, acest lucru trebuia exploatat.

Lui Mishraile îi dispăru zâmbetul când Logain abia dacă se uită la el.

— Bucură-te de puricii tăi, zise el în cele din urmă, întorcându-şi calul. O lovitură de călcâi îl făcu pe animal să ţâşnească din loc, iar el strigă peste umăr: Pe unii dintre noi îi aşteaptă gloria, Logain.

— S-ar putea să nu se bucure de Dragonul lui pentru multă vreme, murmură Logain, privindu-l pe celălalt bărbat cum se îndepărtează în galop. E prea slobod de gură.

Gabrelle nu credea că el vorbise serios atunci când făcuse acel comentariu despre ea şi Toveine, dar la ce altceva s-ar fi putut referi? Şi de ce era, dintr-odată, îngrijorat? Ascundea asta foarte bine, mai ales având în vedere legătura, dar totuşi el era îngrijorat. Lumină, uneori i se părea că a şti ce îi trecea unui bărbat prin cap îi sporea nedumerirea!

Dintr-odată, el îşi întoarse ochii spre ea şi Toveine şi le privi cu atenţie. O nouă urmă de îngrijorare se furişă prin legătură. În privinţa lor? Sau – un gând ciudat – *pentru* ele?

— Mă tem că va trebui să ne întrerupem plimbarea, zise el după o clipă. Am de făcut nişte pregătiri.

El nu o luă la galop, dar grăbi mai mult pasul spre satul unde se aflau bărbaţii învăţăcei decât atunci când ieşise din el. Era concentrat la ceva, acum; gândindu-se bine, Gabrelle bănuia despre ce era vorba. Legătura aproape că vibra. El trebuie să fi călărit din instinct.

Înainte să ajungă prea departe, Toveine îşi aduse calul aproape de cel al Gabrellei. Aplecându-se în şa, ea încercă să o fixeze cu privirea pe Gabrelle, aruncând în tot acest timp, ale o privire în direcţia lui Logain, ca şi când s-ar fi temut că acesta s-ar putea uita în urmă şi le-ar vedea vorbind. Aceasta nu părea să fie atentă la ceea ce îi transmitea legătura. Efortul depus o făcu să se legene în şa ca o marionetă, fiind în pericol de a cădea.

— Trebuie să îl însoţim, şopti sora Roşie. Trebuie să te ocupi de asta, cu orice preţ. Gabrelle îşi arcui sprâncenele, iar Toveine se îmbujoră, însă rămase la fel de stăruitoare. Nu ne putem permite să fim lăsate în urmă, spuse ea pe nerăsuflate. Bărbatul n-a renunţat la aspiraţiile lui atunci când a venit aici. Indiferent ce mârşăvie pune la cale, noi nu putem face nimic dacă nu suntem chiar lângă el atunci când va încerca.

— Eu văd ce e chiar în faţa mea, zise Gabrelle pe un ton tăios şi răsuflă uşurată când Toveine încuviinţă, pur şi simplu, din cap şi tăcu.

Gabrelle abia reuşea să stăpânească teama ce începea să o cuprindă. Toveine nu *se gândea* niciodată la ceea ce trebuie să fi simţit prin legătură? Ceea ce fusese mereu acolo în legătură cu Logain – determinarea – acum era tăioasă ca lama unui cuţit. De data aceasta, ea credea că ştia ce însemna asta, iar la acest gând i se usca gura. Nu ştia împotriva cui, dar era convinsă că Logain Ablar pleca la război.

Coborând încet unul dintre coridoarele mari ce şerpuia în spirală prin Turnul Alb, Yukiri era agitată ca o pisică înfometată. Abia dacă auzea ce îi spunea cealaltă soră care plutea alături de ea. Deşi dimineaţă, era întuneric, căci prima geană de lumină era acoperită de zăpada care cădea din abundenţă peste Tar Valon, iar la nivelurile mijlocii ale Turnului era la fel de frig ca iarna în Ţinuturile de Hotar. Mă rog, poate nu la fel de frig, recunoscu ea după o clipă. Nu mai fusese atât de departe înspre miazănoapte de ani buni, iar memoria îi juca uneori feste. Acesta era motivul pentru care consemnările erau atât de importante. Exceptând, oricum, situaţiile când nu îndrăzneai să aşterni nimic pe foaie. Totuşi, era destul de răcoros. În ciuda ingeniozităţii şi a priceperii vechilor constructori, căldura emanată de cuptoarele uriaşe de la subsol nu ajungea atât de sus. Curenţii de aer făceau să danseze flăcările lampadarelor, iar unii erau suficient de puternici încât să mişte tapiseriile grele înşirate la distanţă pe pereţii albi, flori de primăvară, ţinuturi împădurite şi animale şi păsări exotice alternând cu scene reprezentând biruinţele Turnului, care nu ar fi fost expuse în porţiunile publice de jos. Odăile ei, cu şemineurile lor calde, fuseseră mult mai confortabile odinioară.

Mintea îi era frământată de veştile din lumea exterioară, în ciuda eforturilor ei de a le evita. Sau, mai degrabă, de lipsa de veşti întemeiate. Veştile pe care le aduceau iscoadele din Altara şi Arad Doman semănau doar confuzie, iar cele câteva veşti care începeau să se strecoare afară din Tarabon erau, de asemenea, înspăimântătoare. Zvonurile îi plasau pe domnitorii Ţinuturilor de Hotar peste tot, din Mana Pustiitoare şi până în Andor şi din Amadicia până în Pustiul Aiel; singurul lucru sigur era acela că niciunul nu se afla aclo unde ar fi trebuit să fie, adică să păzească Hotarul.

Aielii erau peste tot şi, în sfârşit, scăpaţi de sub controlul lui al'Thor, pare-se, dacă fuseseră vreodată controlaţi de el. Când află ultimele veşti din Murandy, îi veni să scrâşnească din dinţi şi să plângă în acelaşi timp, pe când Cairhien...! Erau surori peste tot în Palatul Soarelui, unele fiind bănuite a fi rebele şi niciuna cunoscută ca fiind loială, şi încă nicio veste de la Coiren şi solia ei de când plecaseră din oraş, deşi ar fi trebuit să se întoarcă de mult în Tar Valon. Şi, ca şi când asta n-ar fi fost de-ajuns, al'Thor însuşi dispăruse din nou ca o bulă de săpun. Oare să fie adevărate poveştile cum că el distrusese pe jumătate Palatul Soarelui? Lumină, bărbatul nu *putea* înnebuni încă! Sau propunerea nesocotită a Elaidei de a-l „proteja" îl speriase, facându-l să se ascundă? Pe el îl speria *ceva?* El o speria pe ea. Le speria şi pe celelalte membre ale Divanului, indiferent de ce măşti preferau să afişeze.

Singurul lucru cu adevărat sigur era acela că nimic din toate acestea nu avea importanţă nici cât negru sub unghie pe furtună. Deşi ştia toate astea, starea ei de spirit nu se schimbă deloc. A-ţi face griji că poţi rămâne încâlcit printre trandafiri, chiar dacă spinii acestora te-ar putea ucide în cele din urmă, pare un lux atunci când ai vârful unui cuţit lipit de coaste.

— De fiecare dată când a plecat din Turn în ultimii zece ani, a fost ca să-şi vadă de treburile ei; aşadar, nu avem consemnări recente pe care să le verificăm, şopti însoţitoarea ei. Este greu să aflăm când *a ieşit* mai exact din Turn şi a păstrat... discreţia.

Cu părul de un auriu închis, prins cu piepteni de fildeş, Meidani era înaltă şi suficient de zveltă încât să pară gata să-şi piardă echilibrul din cauza pieptului ei, un efect scos în evidenţă atât de corsajul argintiu-închis cu broderii pe care îl purta, cât şi de felul în care se apleca pentru a ajunge cu gura la nivelul urechii lui Yukiri. Şalul îi şedea pe încheieturile mâinilor, iar ciucurii lungi şi cenuşii se târau pe pardoseala de gresie.

— Îndreaptă-te de spate, mârâi încet Yukiri. N-am urechile pline de ceară.

Cealaltă femeie îşi îndreptă brusc spatele, îmbujorându-se uşor. Ridicându-şi mai sus şalul pe braţe, Meidani îi aruncă o privire peste umăr străjerului ei Leonin, care le urma discret la o oarecare distanţă. Dacă ele auzeau zornăitul slab al clopoţeilor din argint pe care bărbatul zvelt îi avea prinşi în cozile negre şi împletite, el nu putea auzi nimic din ceea ce era rostit pe un ton moderat. Bărbatul nu ştia mai mult decât era nevoie – destul de puţin, de fapt, doar că aes sedai a lui voia anumite lucruri de la el; asta era de-ajuns pentru orice străjer priceput – şi putea provoca probleme dacă afla prea multe. Însă nu era nevoie de şuşoteli. Oamenii care îi vedeau pe alţii şuşotind voiau să afle care era secretul.

Cealaltă Cenuşie era tot un motiv de enervare, la fel ca lumea exterioară, chiar dacă femeia părea o stăncuţă cu pene de lebădă. Însă nu era motivul principal, oricum. O rebelă care se prefăcea a fi loială era un lucru dezgustător; cu toate acestea, Yukiri se bucura, de fapt, că Saerin şi Pevara o convinseseră să nu le dea încă pe Meidani şi pe suratele ei stăncuţe pe mâna legii Turnului. Acum aveau aripile legate şi erau folositoare. Se putea obţine puţină îndurare atunci când aveau să fie judecate. Fireşte, atunci când urma să se afle de legământul care îi legase aripile lui Meidani, s-ar fi putut ca şi Yukiri să îşi dorească să aibă parte de îndurare. Rebele sau nu, ceea ce le făcuseră ea şi celelalte lui Meidani şi aliatelor ei era la fel de în afara legii ca şi crima. Sau trădarea. Un legământ de supunere – jurat pe însuşi Sceptrul Legămintelor; făcut sub presiune – era foarte asemănător cu Forţarea, care era evident interzisă dacă nu era definită cu adevărat. Cu toate acestea, uneori, trebuia să afumi stupul ca să iasă viespile, iar surorile din Ajah Neagră erau nişte viespi periculoase. Legea îşi va urma cursul la timpul potrivit – fără lege, nu exista nimic –, însă ea trebuia să fie mai îngrijorată dacă avea să supravieţuiască acestei afumări decât pedepselor impuse de lege. Trupurile neînsufleţite nu trebuiau să îşi facă griji în privinţa pedepselor.

Ea făcu un semn scurt cu mâna ca Meidani să continue, dar cealaltă femeie nici nu apucă bine să deschidă gura că trei Brune îşi făcură apariţia de după colţul unui alt coridor chiar în faţa lor, fluturându-şi şalurile ca Verzile. Yukiri le ştia puţin pe Marris Thornhill şi pe Doraise Mesianos, aşa cum le ştiau conducătoarele{4} pe surorile din celelalte frăţii ajah care stăteau perioade îndelungate de timp în Turn, adică suficient cât să pui un nume unui chip şi nimic mai mult. Blânde şi absorbite în studiile lor, aşa le-ar fi descris ea, dacă i s-ar fi cerut acest lucru. Elin Warrel primise atât de curând şalul, încât ar fi trebuit să facă curtoazii din instinct. În loc să facă o reverenţă în faţa unei conducătoare, toate trei se holbau însă la Yukiri şi la Meidani aşa cum pisicile se holbau la nişte câini ciudaţi. Sau poate cum câinii se holbau la nişte pisici ciudate. Nici urmă de blândeţe în acest caz.

---

4 Divanul Turnului (*The Hall of the Tower*) este compus din câte trei femei aes sedai din fiecare frăţie (*Ajah*). Acestea sunt denumite, în textul original, *Sitters*. Doamna Tripon a tradus termenul prin „conducătoare”. Alţi traducători au ales termenul de „reprezentante” şi îl consider corect, deoarece fiecare frăţie are propria conducătoare (*Ajah Head*) care poate face parte sau nu din Divan. Folosirea aceluiaşi termen pentru funcţii diferite poate da naştere la confuzii: cine este simplă membră a Divanului (*sitter*) şi cine este mai-marea peste frăţie (*Ajah Head*)? Ca atare, acolo unde va fi neapărat necesară o clarificare, va exista şi o notă de redactor. În cazul de faţă, „conducătoare” desemnează reprezentantele din Divan (n.red.).

— Aş putea să te întreb despre un aspect al legii arafelline, conducătoare? întrebă Meidani, pe un ton atât de blând de parcă asta intenţionase să spună încă de la început.

Yukiri încuviinţă din cap, iar Meidani începu să pălăvrăgească despre drepturile de a pescui în râuri faţă de pescuitul în lacuri, un subiect deloc inspirat. Un magistrat ar putea-o ruga pe o aes sedai să dea ascultare unui caz referitor la drepturile de a pescui, însă doar pentru a-i întări părerea atunci când erau implicaţi oameni puternici, iar ea îşi făcea griji în privinţa unei revendicări a tronului.

Brunele erau urmate de un singur străjer – Yukiri nu îşi putea aduce aminte dacă acesta îi aparţinea lui Marris sau Doraisei –, un individ voinic cu faţa rotundă şi moţ negru în creştet, care se uită la Leonin şi la sabia din spinarea acestuia cu o neîncredere preluată cu siguranţă de la sora lui. Cele două surori o luară cu paşi mari în sus, pe coridorul care şerpuia în spirală, cu bărbiile lor durdulii ridicate, iar slăbănoaga cea nouă ţopăi neliniştită, încercând să ţină pasul cu ele. Străjerul le urmă cu paşi mari, emanând aerul unui bărbat aflat într-o ţară ostilă.

În vremea aceea, ostilitatea era un lucru foarte obişnuit. Zidurile invizibile dintre frăţiile ajah, odinioară abia suficient de groase pentru a ascunde secretele fiecărei frăţii ajah, se transformaseră în nişte metereze din piatră tare cu şanţuri. Nu, nu şanţuri; hăuri, adânci şi căscate. Surorile nu părăseau niciodată aripa frăţiei lor, luându-şi adeseori străjerii cu ele chiar şi la bibliotecă sau în sălile de mese, şi purtau întotdeauna şalul, de parcă, altminteri, cineva le-ar putea încurca frăţia ajah. Yukiri însăşi şi-l purta pe cel mai bun al ei, brodat cu argint şi fire de aur şi cu ciucurii lungi de mătase care îi atârnau până la glezne. Bănuia că şi ea se lăuda puţin cu frăţia ei. În ultima vreme, ea se gândise că doisprezece ani ar fi fost suficient timp pentru a sta fără străjer. Un gând oribil, odată ce dedusese sursa. Nicio soră nu ar fi trebuit să aibă nevoie de străjer în interiorul Turnului Alb.

Nu pentru prima oară îi venea acest gând că cineva trebuia să facă pe mijlocitorul între frăţiile ajah, şi repede, altminteri rebelele ar fi intrat dansând pe uşa din faţă, îndrăzneţe ca nişte hoţi, şi ar fi golit casa, în vreme ce celelalte se certau cine se va alege cu vasele de cositor ale strămătuşii Sumi. Însă singura rezolvare pe care o vedea ca să pună capăt mârâielilor era să le facă pe Meidani şi pe prietenele ei să recunoască în public că fuseseră trimise în Turn de către rebele ca să răspândească zvonuri – poveşti despre care ele insistau că erau adevărate! – cum că Ajah Roşie îl crease pe Logain ca Dragon fals. Oar*e putea* fi adevărat? Fără ştiinţa Pevarei? Era imposibil de crezut că o conducătoare, mai ales Pevara, putea fi păcălită. În orice caz, acea mică încâlcitură fusese deja acoperită de multe altele, încât să se diferenţieze cu greu. Şi-apoi ar putea pierde ajutorul a zece dintre cele paisprezece femei de care era sigură că nu erau din Ajah Neagră, ca să nu mai pomenim de faptul că ar putea dezvălui ce puneau la cale celelalte, înainte să izbucnească furtuna.

Ea tremură, şi nu din cauza curenţilor de aer de pe coridor. Ea şi toate celelalte femei care vor dezvălui adevărul vor muri înainte ca furtuna să se domolească, într-un aşa-zis accident sau în somn. Sau ar putea dispărea, pur şi simplu, plecând, pare-se, din Turn, fără a mai fi văzute vreodată. Ea nu se îndoia de asta. Dovezile ar fi îngropate atât de adânc, încât nicio oaste cu lopeţi nu le-ar putea dezgropa vreodată. Chiar şi zvonurile ar fi înăbuşite. Nu se mai întâmplase asta. Lumea şi majoritatea surorilor încă mai credeau că Tamra Ospenya murise în somn. Şi ea crezuse asta. Ele vor trebui să şi le aducă aproape pe surorile din Ajah Neagră, cât mai aproape, înainte să îndrăznească să rişte să facă totul public.

Meidani îşi reluă încă o dată raportul, odată ce Brunele se făcură nevăzute, însă tăcu din nou după câteva clipe, când, chiar în faţa lor, o mână mare şi păroasă dădu brusc la o parte tapiseria din interior. Un curent rece năvăli afară pe uşa care stătea ascunsă în spatele tapiseriei cu păsări viu colorate din Tărâmurile Secate şi un individ voinic, îmbrăcat într-o haină de lucru groasă şi maro, pătrunse cu spatele pe coridor, trăgând un cărucior de mână plin ochi cu bucăţi de hicori pe care un alt servitor într-o haină din lână aspră îl împingea din spate. Erau muncitori de rând: niciunul nu avea Flăcăra albă pe piept.

La vederea celor două aes sedai, bărbaţii lăsară repede tapiseria să cadă la loc şi îşi împinseră căruciorul din drum, pe lângă perete, încercând în tot acest timp să facă plecăciuni, cât pe ce să răstoarne încărcătura, lucru care îi făcu să prindă speriaţi lemnele de foc ce începeau să alunece în timp ce continuau să facă plecăciuni. Nu încăpea îndoială că aceştia se aşteptaseră să-şi facă treaba fără să întâlnească vreo soră. Yukiri simţea întotdeauna milă faţă de oamenii care trebuiau să care lemne şi apă şi toate cele de la parter până sus, la rampele servitorilor, însă trecu pe lângă ei, aruncându-le o privire încruntată.

Discuţiile din timpul plimbărilor nu erau niciodată auzite de alte urechi, iar coridoarele din zonele comune i se păruseră un loc potrivit pentru a vorbi între patru ochi cu Meidani. Era mult mai bine decât în apartamentul ei, unde orice scut împotriva ascultatului nu ar fi făcut decât să anunţe pe toată lumea din aripa Cenuşiilor că ea discuta secrete şi, încă şi mai grav, cu cine. În acel moment, erau doar vreo două sute şi ceva de surori în Turn, o cifră pe care Turnul Alb ar fi putut-o înghiţi şi tot ar fi părut gol, iar cum toate se evitau între ele, zonele comune ar fi trebuit să fie pustii. Aşa crezuse ea.

Îi luase în considerare pe servitorii în livrele, care se grăbeau să verifice fitilurile lămpilor sau nivelul uleiului sau să îndeplinească alte zeci de sarcini, şi pe muncitorii simpli care cărau în spinări coşuri de răchită pline ştie Lumina cu ce. Aceştia mişunau întotdeauna la primele ore ale dimineţii, pregătind Turnul pentru ziua respectivă, însă făceau plecăciuni şi reverenţe grăbite, apoi se îndepărtau iute din calea vreunei surori. Din calea celor care puteau auzi. Servitorii din Turn ştiau să fie discreţi, mai ales că oricine trăgea cu urechea la ce vorbea o soră era dat afară. Având în vedere noua stare de spirit ce domnea în Turn, servitorii se străduiau din răsputeri să evite orice ocazie de a auzi lucruri pe care nu ar trebui să le audă.

La ceea ce nu cugetase ea era numărul mare de surori care alegeau să se plimbe în afara sectoarelor lor, câte două sau câte trei, în ciuda orei sau a frigului. Roşiile încercau să sfideze cu privirile pe oricine întâlneau, în afară de alte Roşii; Verzile şi Galbenele rivalizau pentru coroana măreţiei, iar Brunele se străduiau din răsputeri să le întreacă pe amândouă. Câteva Albe, toate în afară de una fără străjer, încercau să păstreze o faţă sobră, deşi tresăreau la auzul zgomotului propriilor paşi. Nu dispărea un grup vreme de câteva minute, înainte să îşi facă apariţia un altul, pare-se, astfel încât Meidani petrecu la fel de mult timp clevetind despre aspecte ale legii cât petrecu dând raportul.

Cel mai rău dintre toate fu că, de două ori la rând, surorile Cenuşii zâmbiră uşurate când le văzură pe altele din frăţia lor şi li s-ar fi alăturat dacă Yukiri n-ar fi clătinat din cap. Acest lucru o înfurie la culme, deoarece toate care le vedeau înţelegeau că ea avea un motiv special pentru a fi singură cu Meidani. Chiar dacă Ajah Neagră nu băga de seamă, facă Lumina să nu existe niciun motiv s-o facă, prea multe surori spionau celelalte frăţii Ajah în ultima vreme şi, în ciuda celor Trei Legăminte, poveştile pe care acestea le răspândeau creşteau în număr. Cu Elaida care încerca, pare-se, să oblige frăţiile ajah să se alinieze prin forţă brută, şi aceste poveşti aduceau penitenţe. În cel mai bun caz, puteau nădăjdui că puteai să te prefaci că aleseseşi să le faci din motive proprii. Yukiri făcuse deja una şi nu mai dorea să-şi piardă vremea frecând din nou duşumelele, mai ales acum când avea atât de multe pe cap, încât nu ştia ce să facă cu ele. Dacă ar fi ales cealaltă variantă, o vizită privată făcută Silvianei nu era nici aceea o alegere mai bună, chiar dacă ar fi câştigat timp! Elaida părea mai înverşunată ca oricând de când începuse să o cheme pe Silviana pentru aşa-zisele penitenţe proprii. Întreg Turnul încă fremăta din această cauză.

Oricât de mult detesta Yukiri să recunoască, toate acestea o făceau să fie mai atentă la felul cum le privea pe celelalte surori pe care le vedea. Dacă priveai îndelung, puteai lăsa impresia că eşti iscoadă. Dacă îţi mutai privirea prea repede, puteai lăsa impresia că aveai ceva de ascuns, iar rezultatul era acelaşi. Chiar şi-aşa, ea abia se abţinu să nu le privească insistent pe două Galbene care pluteau de-a lungul unui coridor ca două regine în propriul lor palat.

Străjerul oacheş şi voinic care le urma la o distanţă suficient de mare încât să le acorde intimitate trebuie să-i fi aparţinut Pritallei Nerbaijan, o femeie cu ochi verzi care scăpase în mare măsură de nasul saldaeanilor pentru că Atuan Larisett nu avea străjer. Yukiri ştia puţine lucruri despre Pritalle, dar va afla mai multe după ce o va vedea într-o conversaţie intimă cu Atuan. Tarabonera era splendidă, înveşmântată într-o rochie cu guler înalt, cenuşiu, brăzdat cu dungi galbene şi cu şalul ei cu ciucuri din mătase. Părul ei negru, împletit în cosiţe subţiri şi cu mărgele, care îi ajungea până la talie, încadra o faţă care, cumva, părea perfectă fără a fi frumoasă. Era şi destul de modestă, cel puţin conform purtării Galbenelor, însă ea era femeia pe care Meidani şi celelalte încercau să o studieze fără a fi bănuite de ceva. Femeia al cărei nume se temeau să îl rostească cu voce tare dacă nu se aflau în spatele unor scuturi puternice. Atuan Larisett era una dintre cele trei surori Negre pe care le ştia Talene. Acesta era felul în care se organizau trei femei care se cunoşteau între ele, trei femei care alcătuiau un nucleu, iar fiecare femeie mai cunoştea încă una pe care celelalte două nu o cunoşteau. Atuan fusese „încă una“ a Talenei, prin urmare, exista o oarecare speranţă că aceasta ar putea duce la celelalte două.

Chiar înainte ca să dispară cele două după un colţ, Atuan aruncă o privire în sus, spre coridorul spiralat. Deşi privirea ei doar trecu pe lângă Yukiri, acest lucru fu îndeajuns ca acesteia să-i stea inima în loc. Ea continuă să păşească, păstrându-şi cu greu expresia calmă, însă se aventură să arunce o privire când ajunse la colţ. Atuan şi Pritalle înaintaseră deja bine pe coridor, îndreptându-se spre cercul exterior. Deşi străjerul stătea în cale, niciuna nu privi în urma sa. Pritalle clătina din cap. Ca urmare a ceea ce îi spunea Atuan? Erau prea departe ca Yukiri să poată auzi altceva în afară de bocănitul slab al cizmelor străjerului pe plăcile pardoselii. Nu fusese decât o privire rapidă, fireşte. Ea grăbi pasul, ca să nu mai poată fi văzută în caz că vreuna din ele arunca o privire peste umăr, şi expiră îndelung, nebăgând de seamă că îşi ţinuse răsuflarea. Meidani o imită uşor, lăsându-şi umerii să cadă.

„Ciudat cum ne afectează”, gândi Yukiri, îndreptându-şi umerii.

Când ele aflaseră pentru prima oară că Talene era iscoada Celui Întunecat, aceasta fusese prizonieră despărţită de Izvor. „Şi tot ne băga în sperieţi”, recunoscu în sinea ei. Ei bine, ce făcuseră ele ca să o oblige să mărturisească le băgase în sperieţi la început, însă după ce aflară adevărul, ele amuţiseră. Acum, Talene era legată mai strâns decât Meidani, păzită îndeaproape chiar dacă părea că se mişcă liberă – cum să ţii o conducătoare prizonieră fără să bage nimeni de seamă o depăşise până şi pe Saerin –, iar ea, în disperarea ei, era dornică să împărtăşească orice fărâmă de informaţie pe care o ştia sau pe care doar o bănuia în speranţa că asta îi va salva viaţa. Nu că ar fi avut de ales. Era doar un obiect al fricii. Cât despre restul...

Pevara încercase să susţină că Talene se înşela în privinţa Galinei Casban şi făcuse o criză de furie care ţinuse o zi întreagă când, în cele din urmă, fusese convinsă că sora ei Roşie era, de fapt, Neagră. Susţinea în continuare că o va strânge de gât cu mâinile ei pe Galina. Yukiri însăşi simţise o detaşare atunci când fusese numită Temaile Kinderode. Dacă existau iscoade ale Celui Întunecat în Turn, era de înţeles ca acestea să fie Cenuşii, deşi poate repulsia faţă de Temaile ajuta. Ea îşi păstră calmul chiar şi după ce puse lucrurile cap la cap şi îşi dădu seama că Temaile plecase din Turn în aceeaşi perioadă în care trei surori fuseseră ucise. Acest lucru făcuse ca alte nume să fie bănuite, alte surori care plecaseră şi ele atunci, dar Galina şi Temaile şi restul erau plecate din Turn, de neatins pentru moment, şi doar împotriva celor două existau dovezi că erau iscoade ale Celui Întunecat.

Atuan era chiar acolo, Ajah Neagră fără îndoială, şi se plimba nestingherită prin Turn, necontrolată şi nelegată de cele Trei Legăminte. Şi până când Doesine putea aranja ca ea să fie interogată în taină – o chestiune dificilă, chiar şi pentru o conducătoare{5} a frăţiei Ajah din care făcea parte Atuan, din moment ce aceasta trebuia ascunsă de *toată lumea* –, până atunci, nu puteau decât să o supravegheze. O supraveghere atentă, de la distanţă. Era ca şi când trăiai cu o viperă roşie – nu ştiai niciodată când te vei trezi faţă în faţă cu ea, nu ştiai niciodată când va muşca. Era ca şi când trăiai într-un cuib de vipere roşii, dar puteai vedea doar una.

Brusc, Yukiri îşi dădu seama că în faţă, cât vedea cu ochii, coridorul larg şi şerpuitor era pustiu, iar când aruncă o pri vire în spate îl văzu doar pe Leonin. Ziceai că Turnul era pustiu, în afară de ei trei. Nu se zărea nicio mişcare în afară de flăcările pâlpâitoare ale lampadarelor. Tăcere.

---

5 Este vorba de reprezentanta în Divan a frăţiei (n.red.).

Meidani tresări uşor.

— Iertare, conducătoare! M-a luat pe nepregătite vederea ei neaşteptată. Unde rămăsesem? A, da. Înţeleg că Annharid şi Celestin încearcă să-i descopere prietenele apropiate în Ajah Galbenă.

Celestin şi Annharid erau acolitele Meidaniei, amândouă galbene. Existau două din fiecare ajah – în afară de cea Roşie şi cea Albastră, fireşte lucru ce se dovedise a fi foarte util.

— Mă tem că asta nu va fi de prea mare ajutor. Ea are un cerc mare de prietene sau a avut, înainte să apară... situaţia actuală dintre frăţiile ajah. În vocea ei se simţi o brumă de satisfacţie, indiferent de expresia ei serioasă; tot rebelă era, în ciuda legământului făcut. Investigarea lor va fi dificilă, dacă nu imposibilă.

— Uită de ea deocamdată.

Yukiri făcu un efort ca să nu îşi întindă gâtul şi să încerce să privească în toate direcţiile odată. O tapiserie lucrată cu flori mari şi albe flutură uşor, iar ea ezită până când se asigură mu era decât un curent de aer şi nu un alt servitor care ieşea de pe rampa servitorilor. Nu îşi putea aminti niciodată unde se aflau aceste rampe. În felul său, noul ei subiect era la fel de periculos de discutat precum cel care o privea pe Atuan.

— Aseară, mi-am amintit că ai fost novice împreună cu Elaida şi prietene apropiate, dacă îmi amintesc bine. Ar fi o idee bună dacă ai reînnoi această prietenie.

— Asta a fost în urmă cu câţiva ani, răspunse femeia mai umilă pe un ton înţepat, ridicându-şi şalul pe umeri şi înfăşurându-l în jurul trupului de parcă, brusc, i-ar fi fost frig. Elaida a rupt-o cum se cuvine atunci când a devenit aleasă. Ar fi putut fi acuzată de favoritism dacă eu aş fi fost într-o clasă unde ar fi fost numită să predea.

— Mai bine pentru tine că nu te-ai numărat printre preferate, zise Yukiri pe un ton sec.

Cruzimea actuală de care dădea dovadă Elaida avea precedent. Înainte să plece în Andor în urmă cu mulţi ani, ea trăsese atât de tare de preferatele ei, încât surorile fuseseră nevoite să intervină nu o dată. Siuan Sanche fusese una dintre ele, o amintire ciudată, căci Siuan nu avusese niciodată nevoie să fie salvată de standardele pe care nu le atingea. O amintire ciudată şi tristă.

— Chiar şi-aşa, *vei* face tot ce-ţi va sta în putinţă să reînnoieşti această prietenie.

Meidani păşi încoace şi-ncolo de-a lungul coridorului, deschizându-şi şi închizându-şi gura, potrivindu-şi iar şi iar şalul, dând din umeri de parcă ar fi încercat să alunge un tăun, privind oriunde altundeva numai nu spre Yukiri. Cum rezistase femeia să fie Cenuşie cu atât de puţină stăpânire de sine?

— Am încercat, zise ea într-un final, cu respiraţia întretă iată. Evita în continuare privirea lui Yukiri. De câteva ori, păstrătoarea{6}... Alviarin m-a alungat mereu. Amyrlin era ocupată, avea întâlniri, avea nevoie de odihnă. Exista întotdeauna o scuză. Cred că Elaida nu vrea să reia o prietenie care s-a sfârşit cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

Aşadar, şi rebelele îşi aminteau de acea prietenie. Cum se gândeau să se folosească de ea? Ca să spioneze, cel mai probabil. Va trebui să afle cum trebuia Meidani să transmită mai departe ceea ce afla. În orice caz, rebelele îi oferiseră unealta, iar Yukiri avea să se folosească de ea.

— Alviarin nu-ţi mai stă în cale. A plecat din Turn ieri sau poate alaltăieri. Nimeni nu ştie sigur. Însă slujnicele spun că şi-a luat un rând de haine, aşadar, este puţin probabil ca ea să se întoarcă mai repede de câteva zile.

---

6 Alviarin Freidhen din Ajah Albă îndeplineşte funcţia de păstrătoare a cronicilor, ocupând, în ierarhia Turnului Alb, următorul rang după Suprema Înscăunată (n.red.).

— Unde s-o fi dus pe o vreme ca asta? zise Meidani, încruntându-se. Ninge de ieri-dimineaţă, prevestindu-şi venirea de dinainte.

Yukiri se opri şi o apucă pe femeie cu ambele mâini, întorcând-o cu faţa la ea.

— Singura ta grijă, Meidani, este că ea e plecată, zise ea pe un ton ferm. Unde *plecase* Alviarin pe o vreme ca asta? Ai drumul deschis spre Elaida şi vei profita de asta. Vei sta cu ochii în patru ca să vezi dacă şi altcineva ar putea citi documentele Elaidei. Dar fii cu băgare de seamă să nu te vadă cineva că stai la pândă.

Talene zise că Ajah Neagră ştia tot ce ieşea din biroul lui Amyrlin înainte să fie anunţat, iar ele aveau nevoie de o persoană apropiată Elaidei dacă voiau să afle cum era posibil acest lucru. Fireşte, Alviarin vedea toate documentele înainte să le semneze Elaida, iar femeia devenise mai autoritară decât orice păstrătoare din istorie, însă acesta nu era un motiv să o acuze că ar fi iscoadă a Celui Întunecat. Nu era mi motiv nici să n-o facă. Şi trecutul ei era cercetat.

— Stai cu ochii şi pe Alviarin, cât poţi de mult, dar cele mai importante sunt documentele Elaidei.

Meidani oftă şi încuviinţă din cap, fără tragere de inimă.

Trebuia să se supună, dar ştia ce primejdie o păştea dacă Alviarin se dovedea a fi iscoadă a Celui Întunecat. Cu toate acestea, Elaida însăşi ar putea fi tot Neagră, indiferent ce susţineau Saerin şi Pevara. O iscoadă a Celui Întunecat ca Supremă Înscăunată Amyrlin. Iată un gând care îţi făcea inima cât un purice.

— Yukiri! strigă o voce de femeie din fundul coridorului.

O conducătoare din Divanul Turnului *nu* sărea ca o capră speriată atunci când îşi auzea numele, însă Yukiri o făcu. Dacă nu s-ar fi ţinut de Meidani, ar fi căzut, însă, acum, cele două se legănau ca nişte fermieri beţi la balul recoltei.

Venindu-şi în fire, Yukiri îşi aranjă şalul, iar faţa i se încruntă fără a i se relaxa atunci când văzu cine se apropia cu paşi grăbiţi de ea. Seaine trebuia să stea prin preajma odăilor ei, înconjurată de cât mai multe surori Albe atunci când nu era cu Yukiri sau cu una dintre celelalte conducătoare care ştiau de Talene şi de Ajah Neagră, iar acum fugea pe coridor fiind însoţită doar de Bernaile Gelbarn, o taraboneră îndesată, care era o altă stăncuţă a lui Meidani. Leonin se dădu deoparte şi făcu o plecăciune oficială în faţa Seainei, ducându-şi degetele în dreptul inimii. Meidani şi Bernaile fură îndeajuns de nesăbuite încât să-şi zâmbească. Erau prietene, dar ar fi trebuit să fie mai precaute, mai ales că nu ştiau cine le putea vedea.

Yukiri nu avea chef de zâmbete.

— Iei o gură de aer, Seaine? zise ea cu asprime în glas. Saerin nu va fi încântată când am să-i spun. Nu va fi încântată *defel.* Nici eu nu *sunt* încântată, Seaine.

Meidani scoase un sunet gutural, iar Bernaile îşi smuci capul, mărgelele din cosiţele ei subţiri şi împletite scoţând un zornăit când se loviră unele de altele. Cele două începură să privească cu atenţie o tapiserie care înfăţişa, pare-se, umilirea Reginei Rhiannon şi, în ciuda expresiilor calme de pe feţele lor, era limpede că şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva numai acolo nu. În ochii lor, conducătoarele trebuiau să fie egale. Şi aşa şi erau. În mod normal. Într-o oarecare măsură. Leonin nu ar fi trebuit să audă niciun cuvânt, însă simţea starea de spirit a Meidaniei, aşa că făcu un pas mai încolo. Supraveghind în tot acest timp coridorul, fireşte. Era un bărbat de nădejde. Un bărbat înţelept.

Seaine avu suficientă minte încât să pară ruşinată. Ea îşi netezi mecanic rochia acoperită cu broderie albă de-a lungul tivului şi pe corsaj, dar aproape imediat mâinile i se prinseră în şal, iar ea se încruntă cu încăpăţânare. Seaine fusese încăpăţânată încă din prima zi în care venise în Turn. Era fiica unui tâmplar din Lugard. Îl convinsese pe tatăl ei să cumpere bilete de trecere pentru ea şi pentru mama ei. Un bilet pentru două persoane pentru amonte, dar doar unul pentru aval. Încăpăţânată şi încrezătoare. Şi, adeseori, naivă ca orice Brună. Albele erau adeseori astfel – doar logică, fără judecată.

— N-am de ce să mă ascund de Ajah Neagră, Yukiri, zise ea.

Yukiri tresări spre femeia nesocotită care rostea cu voce tare numele frăţiei Ajah Neagră. Coridorul era pustiu în ambele direcţii cât puteai vedea până la colţuri, dar neglijenţa ducea la mai multă neglijenţă. Şi ea putea fi încăpăţânată atunci când era nevoie, dar măcar avea puţin mai multă minte decât o găină ca să ştie când şi unde este voie. Îşi deschise gura ca să-i spună vreo două Seainei, două vorbe mustrătoare, însă cealaltă femeie se grăbi să continue înainte să apuce ea să vorbească.

— Saerin mi-a spus că pot să te caut. Seaine îşi strânse buzele, iar obrajii i se îmbujorară, pentru că ceruse permisiunea sau fusese nevoită să ceară permisiunea. Era de înţeles că dispreţuia situaţia în care se afla, fireşte. Doar că era o nesăbuinţă din partea ei că nu o accepta. Trebuie să îţi vorbesc între patru ochi, Yukiri. Despre cel de-ai doilea mister.

Pentru o clipă, Yukiri fu la fel de nedumerită ca Meidani şi Bernaile. Acestea se puteau preface că nu ascultau, dar nu îşi puteau închide urechile. Al doilea mister? La ce se referea Seaine? Doar dacă nu cumva... Oare se referea la motivul care o determinase pe Yukiri să le vâneze pe surorile Negre încă de la început? A se întreba de ce şefele frăţiilor Ajah se întâlneau pe ascuns nu mai era un lucru atât de urgent în comparaţie cu descoperirea iscoadelor Celui Întunecat printre surori.

— Prea bine, Seaine, zise Yukiri, mai calmă decât se simţea. Meidani, du-te cu Leonin mai încolo pe coridor până când ne vei vedea pe Seaine şi pe mine dispărând după colţ. Fii cu ochii în patru la oricine ar putea veni în direcţia asta. Bernaile, fă la fel în partea cealaltă a coridorului.

Ele începură să se mişte înainte ca ea să termine de vorbit şi, de îndată ce ajunseră suficient de departe ca să nu mai poată fi auzite, ea îşi întoarse atenţia către Seaine.

— Ei bine?

Spre mirarea ei, strălucirea *saidarului* o învălui pe conducătoarea Albă, care ţesu în jurul lor un scut împotriva trasului cu urechea. Era un semn clar al secretelor pentru oricine le-ar fi văzut. Spera să fie ceva important.

— Gândeşte logic. Deşi vocea îi era calmă, Seaine îşi strângea în pumni şalul. Stătea foarte dreaptă, părând mai înaltă decât Yukiri, deşi nu era cu mult peste înălţimea medie. A trecut mai bine de o lună, aproape două, de când Elaida a venit la mine şi aproape două săptămâni de când tu ne-ai găsit pe Pevara şi pe mine. Dacă Ajah Neagră ştia despre mine, eram deja moartă. Pevara şi cu mine am fi fost moarte înainte ca tu, Doesine şi Saerin să daţi peste noi. Aşadar, ele nu ştiu. Despre niciuna dintre noi. Recunosc că, la început, am fost speriată, dar acum mă pot stăpâni. Nu aveţi niciun motiv să continuaţi să mă trataţi ca pe o novice. În vocea ei calmă se simţi pasiunea. Şi încă una proastă.

— Va trebui să vorbeşti cu Saerin, i-o reteză Yukiri.

Saerin preluase controlul încă de la început – după patruzeci de ani în care reprezentase Brunele în Divan, Saerin se pricepea de minune să preia controlul –, iar Yukiri nu avea nici cea mai mică intenţie să i se împotrivească decât dacă era nevoită, nu fără privilegiul de a fi conducătoare, pe care abia dacă îl putea revendica în asemenea circumstanţe. Mai bine ar fi încercat să prindă un bolovan care se rostogolea. Dacă Saerin putea fi convinsă, Pevara şi Doesine se vor da pe brazdă, iar ea nu va încerca să le stea în cale.

— Şi-acum, ce-i cu acest „al doilea secret”? Te referi la întâlnirea dintre şefele frăţiilor Ajah?

Seaine deveni încăpăţânată ca un catâr. Yukiri mai că se aştepta s-o vadă dându-şi urechile pe spate. Apoi expiră.

— Căpetenia frăţiei tale s-a implicat în alegerea Andayei în Divan? Mai mult decât de obicei, adică?

— Da, răspunse Yukiri cu băgare de seamă.

Toată lumea era convinsă că Andaya va intra în Divan într-o bună zi, poate peste vreo patruzeci sau cincizeci de ani; cu toate acestea, Serancha o unsese, când obiceiul cerea o discuţie până când se ajungea la un acord comun asupra a două sau trei candidate, apoi la vot secret. Însă asta era treaba frăţiilor ajah, la fel de secretă ca numele şi titlul Seranchei.

— Ştiam eu. Seaine încuviinţă din cap încântată, un lucru care nu o caracteriza defel. Saerin spune că şi Juilaine a fost aleasă cu grijă pentru Brune, deşi nu pare a fi o trăsătură obişnuită a lor, iar Doesine zice acelaşi lucru despre Suana, cu toate că a şovăit în a divulga ceva. Cred că Suana ar putea fi căpetenia Galbenelor. Oricum, prima oară, a fost conducătoare vreme de patruzeci de ani şi ştii că nu este un lucru obişnuit i ocupi o funcţie după ce ai fost conducătoare atâta vreme. Iar Ferane a demisionat pentru Albe cu mai puţin de zece ani în urmă; nimeni nu a mai intrat în Divan atât de curând. Colac peste pupăză, Talene zice că Verzile îşi numesc selecţiile, iar căpităneasa lor alege pe una dintre ele, însă Adelorna a ales-o pe Rina fără nicio numire.

Yukiri abia reuşi să îşi ascundă o grimasă. Toate aveau bănuielile lor privind cine conducea celelalte frăţii ajah, altminteri, nimeni nu ar fi observat întâlnirile de la bun început, dar a rosti cu voce tare acele nume era cel puţin o obrăznicie. Oricine, în afară de o conducătoare, ar fi făcut penitenţă pentru asta. Fireşte, atât ea, cât şi Seaine ştiau când venea vorba despre Adelorna. În încercările ei de a intra în graţii, Talene dezvăluise toate secretele Ajah Verde fără să i se ceară. Toate se ruşinau din cauza asta, mai puţin Talene. Cel puţin asta explica de ce Verzile fuseseră atât de furioase atunci când Adelorna fusese bătută cu băţul de mesteacăn.

Cu toate acestea, „căpităneasa” era un titlu ridicol, cu sau fără Ajah Luptătoare. Măcar conţopistul-şef descrise cu adevărat ce făcea Serancha, ca să spunem aşa.

Meidani şi străjerul ei stăteau mai încolo, pe coridor, zărindu-se puţin de după colţ şi părând să vorbească în şoaptă. Însă când unul, când celălalt arunca mereu câte o privire de-a lungul coridorului, de după colţ. Bernaile se zărea şi ea, în partea cealaltă. Ea îşi întorcea capul necontenit, încercând să le privească pe Yukiri şi pe Seaine în vreme ce stătea cu ochii în patru să vadă dacă se apropia cineva. Felul în care se muta de pe un picior pe celălalt ar fi atras atenţia, dar în vremurile acelea, o soră care se afla singură, în afara aripii frăţiei ajah de care aparţinea, o căuta cu lumânarea, iar ea ştia asta. Conversaţia aceea trebuia să ia sfârşit în curând.

Yukiri îşi ridică un deget.

— Cinci frăţii Ajah au fost nevoite să îşi aleagă conducătoare noi după ce femeile care le reprezentau în Divan s-au alăturat rebelelor. Seaine încuviinţă din cap, iar Yukiri ridică degetul arătător. Fiecare dintre aceste frăţii au ales o femeie drept conducătoare care nu era... alegerea... logică. Seaine încuviinţă din nou din cap. Ajah Brună a trebuit să aleagă două conducătoare noi, dar n-ai pomenit-o pe Shevan. Este ceva..., Yukiri zâmbi ironic, ciudat... În privinţa ei?

— Nu. După spusele lui Saerin, Shevan ar fi putut fi înlocuitoarea ei după ce ea s-ar fi retras, dar...

— Seaine, dacă vrei să insinuezi că şefele frăţiilor Ajah au *conspirat* cine să ajungă în Divan... n-am auzit niciodată o idee mai idioată... dacă asta sugerezi, atunci de ce ar alege cinci femei ciudate şi una care nu este?

— Da, asta sugerez. Cum voi, restul, mă ţineţi, practic, încuiată, am avut foarte mult timp să cuget, încât n-am ştiut ce să mai fac cu el. Juilaine, Rina şi Andaya mi-au dat un indiciu, iar Ferane m-a făcut să mă hotărăsc să verific.

La ce se referea Seaine când spusese că Andaya şi celelalte două îi dăduseră un indiciu? A, desigur: Rina şi Andaya nu erau nici ele suficient de în vârstă ca să intre în Divan. Obiceiul de a nu vorbi despre vârstă deveni în scurt timp şi obiceiul de a nu te mai gândi la asta.

— Două ar fi putut fi o coincidenţă, continuă Seaine, chiar trei, deşi aduc o notă de credibilitate, dar cinci formează un tipar. În afara frăţiei Ajah Albastră, Bruna a fost singura care a avut două conducătoare care s-au alăturat rebelelor. Poate că există un motiv pentru care au ales o soră ciudată şi una nu, dacă le-aş putea descoperi. Dar există un tipar, Yukiri – o ghicitoare –, şi, fie că are sau nu logică, ceva îmi spune că ar fi bine s-o dezlegăm înainte ca rebelele să ajungă aici. Am senzaţia că simt o mână pe umăr, dar când mă uit, nu e nimeni.

Ceea ce părea credibil era gândul că şefele frăţiilor ajah complotau împreună. „Dar atunci, gândi Yukiri, un complot al conducătoarelor este mai mult decât exagerat, iar eu mă aflu în mijlocul unuia.” Mai era simpla realitate că nimeni din afara frăţiei ajah nu trebuia să ştie cine era şefa acesteia, însă şefele frăţiilor Ajah ştiau, împotriva obiceiului.

— Dacă există, într-adevăr, o ghicitoare, zise ea cu o voce obosită, atunci ai tot timpul ca să o dezlegi. Rebelele nu pot pleca din Murandy înainte de venirea primăverii, indiferent ce le-or spune oamenilor, iar marşul în amonte va dura luni întregi, dacă oastea lor o să reziste atâta timp. Acum nu se mai îndoia că aceasta va rezista. Întoarce-te în odaia ta înainte ca să ne vadă cineva stând aici, protejate de scut, şi cugetă la ghicitoarea ta, zise ea, cu ostilitate, odihnindu-şi mâna pe umărul Seainei. Va trebui să te împaci cu gândul că vei sta încuiată până când vom fi *toate* convinse că te afli în siguranţă.

Expresia de pe faţa Seainei ar fi putut fi numită posacă pe faţa oricui în afară de cea a unei conducătoare.

— Voi vorbi din nou cu Saerin, zise ea, însă lumina *saidarului* ce o învăluia dispăru.

În timp ce o privea alăturându-i-se Bernailei şi cum cele două pluteau de-a lungul coridorului şerpuitor spre aripa frăţiei, amândouă la fel de precaute ca puii de cerb când ştiu că lupii cutreieră pădurea, Yukiri îşi simţea inima grea. Păcat că rebelele nu vor ajunge acolo înainte de venirea verii. Măcar asta le-ar face pe frăţiile ajah să se unească din nou, ca surorile să nu mai fie nevoite să se furişeze prin Turnul Alb. „Mai bine mi-aş dori să-mi crească aripi”, gândi ea întristată.

Gawyn deschise brusc ochii în întuneric când un nou val de frig se ridică în podul hambarului. Pereţii groşi din piatră ai hambarului ţineau afară frigul nopţii, dacă ar fi fost doar frigul. Nişte voci şuşoteau jos; niciuna nu părea încântată. Îşi luă mâna de pe sabia care zăcea lângă el şl trase mai tare de mănuşi. La fel ca restul Tinerilor, el dormea pe unde apuca. Era probabil timpul să îi trezească pe câţiva dintre bărbaţii din jurul lui ca să stea de strajă, dar acum era treaz de-a binelea şi se îndoia că avea să mai poată adormi prea curând. Oricum, somnul lui era mereu agitat, tulburat de vise urâte, bântuit de femeia pe care o iubea. El nu ştia unde era Egwene sau dacă mai trăia. Sau dacă îl va putea ierta. Se ridică în picioare, lăsând paiele de fân cu care se acoperise să îi alunece de pe mantie, şi îşi legă centironul în jurul mijlocului.

În timp ce îşi croia drum printre trupurile întunecate ale bărbaţilor care dormeau pe grămezile de fân, frecatul slab al cizmelor pe treptele din lemn îi spuse că cineva urca scara ce ducea în pod. O siluetă nedesluşită îşi făcu apariţia în capul scării, apoi se opri ca să îl aştepte.

— Seniore Gawyn? se auzi în şoaptă vocea groasă a lui Rajar, cu un accent *domani* neschimbat de cei şase ani de pregătire în Tar Valon.

Vocea tunătoare a prim-locotenentului venea întotdeauna ca o surpriză, mai ales dinlăuntrul unui bărbat zvelt care abia dacă îi ajungea până la umăr lui Gawyn. Chiar şi aşa, dacă vremurile ar fi fost altfel, Rajar ar fi fost deja străjer.

— Credeam că trebuia să te trezesc. Tocmai a sosit o soră, pe jos. O mesageră de la Turn. O vrea pe sora care e şefă aici. Le-am spus lui Tomil şi fratelui său să o ducă la casa primarului înainte să se retragă.

Gawyn oftă. Ar fi trebuit să meargă acasă când se întorsese în Tar Valon şi îi găsise pe Tineri alungaţi din oraş, în loc să îngăduie ca iarna să îl prindă aici. Mai ales că era convins că Elaida îi voia pe toţi morţi. În cele din urmă, sora lui, Elayne, va veni în Caemlyn, dacă nu era deja acolo. Cu siguranţă că toate aes sedai vor vedea că Domniţa-Moştenitoare a Andorului ajunsese în Caemlyn la timp ca să revendice tronul înainte să o facă altcineva. Turnul Alb nu va renunţa la avantajul unei regine care era şi aes sedai. Pe de altă parte, Elayne s-ar putea afla în drum spre Tar Valon sau locuia în Turnul Alb chiar în acel moment. El nu ştia cum ajunsese ea să se încurce cu Siuan Sanche sau cât de tare, căci se arunca mereu cu capul înainte fără să gândească, însă Elaida şi Divanul Turnului ar putea dori să o cerceteze îndeaproape, Domniţă-Moştenitoare sau nu. Regină sau nu. Însă el era convins că ea nu putea fi trasă la răspundere. Încă era doar una dintre alese. El se vedea nevoit să-şi repete acest lucru mereu.

Cea mai nouă problemă era că o oaste se afla acum între el şi Tar Valon. Cel puţin douăzeci şi cinci de mii de soldaţi se aflau pe acest mal al Râului Erinin şi, credea el, încă pe-atâţia malul dinspre apus. Aceştia trebuie să fi venit în sprijinul aes sedai pe care Elaida le numea rebele. Cine altcineva ar fi îndrăznit să asedieze Tar Valonul? Însă felul în care apăruse oastea aceea, părând să se fi materializat din nimic în mijlocul viscolului, era suficient pentru a-l face să simtă fiori pe şira spinării. Zvonurile şi semnalele de alarmă ajungeau întotdeauna înaintea unei oşti uriaşe şi înarmate care mărşăluia. Întotdeauna. Aceasta îşi făcuse apariţia ca nişte spirite, în tăcere. Oastea era la fel de reală ca piatra însă, aşadar, el nici nu putea intra în Tar Valon ca să afle dacă Elayne era în Turn, nici nu putea călări spre miazăzi. Orice oaste ar fi observat trei sute de oameni în mişcare, iar rebelele nu erau binevoitoare cu Tinerii. Chiar dacă s-ar fi dus singur, călătoria pe timpul iernii era anevoioasă, şi ar fi ajuns la Caemlyn la fel de repede precum ar fi aşteptat până la venirea primăverii. Nu avea speranţă să găsească vreun loc pe vreo corabie. Asediul va încâlci traficul fluvial, încât va fi greu de descâlct. *El* era atât de încâlcit, încât îi era greu să se descâlcească din situaţia în care se afla.

Iar acum, o aes sedai îşi făcuse apariţia în toiul nopţii Nu va simplifica deloc lucrurile.

— Hai să aflăm ce veşti a adus, zise el încet, facându-i semn lui Rajar să coboare scara în faţa lui.

Douăzeci de cai cu şeile doldora stăteau îngrămădiţi pe aproape fiecare centimetru al grajdului întunecat, ocupat de cele două duzini de vaci de lapte ale jupânesei Millin, care stăteau în staule; aşadar, el şi Rajar fură nevoiţi să-şi croiască drum până la uşile mari. Singura sursă de căldură erau animalele care dormeau. Cei doi bărbaţi care păzeau caii erau ca nişte umbre tăcute, însă Gawyn simţea cum îi priveau pe Rajar şi pe el furişându-se afară în noaptea friguroasă. Sigur aflaseră de mesageră, iar acum îşi puneau întrebări.

Cerul era senin, iar luna aflată în descreştere arunca încă o lumină slabă. Satul Dorlan strălucea, acoperit de zăpadă. Strângându-şi mantiile pe lângă trup, cei doi străbătură satul tăcuţi, prin zăpada care le ajungea până la genunchi, de-a lungul a ceea ce fusese odinioară drumul spre Tar Valon, care pornea dintr-un oraş care nu mai exista de sute de ani. În vremurile acelea, nimeni nu mai călătorea în acea direcţie din Tar Valon decât dacă venea în Dorlan, şi nu exista niciun motiv să călătorească în timpul iernii. După cum era obiceiul, satul aproviziona doar Turnul Alb cu brânză. Era un sat mic, cu doar cincisprezece case din piatră cenuşie, cu acoperişuri înclinate, şi mormane de zăpadă care ajungeau până la partea de jos a ferestrelor de la parter. La mică distanţă în spatele fiecărei case se afla grajdul, dar acum toate erau pline ochi de oameni şi cai, dar şi de vaci. Majoritatea locuitorilor din Tar Valon uitaseră probabil că Dorlan exista. Cine se întreba de unde provenea brânza? Păruse a fi un loc foarte bun unde să se ascundă. Până acum.

Toate casele din sat erau cufundate în întuneric, în afară una singură. Lumina se strecura prin obloanele de la cele câteva ferestre ale locuinţei jupânului Burlow, de la etaj şi de la parter. Garon Burlow avuse ghinionul de a avea cea mai mare casă din Dorlan, pe lângă faptul că era primar. Sătenii care schimbaseră aranjamentele de găzduire pentru a găsi un pat pentru o aes sedai trebuie să fi regretat deja acest lucru; jupânul Burlow avusese două odăi libere.

Lovind cu cizmele pe treapta din piatră ca să înlăture zăpada de pe ele, Gawyn bătu cu pumnul înmănuşat în uşa robustă a primarului. Nu le deschise nimeni şi, după o clipă, el ridică zăvorul şi îl lăsă pe Rajar să intre.

Camera din faţă, cu tavan din grinzi, era destul de mare pentru o casă ţărănească şi era dominată de câteva bufete înalte, fără uşi, pline cu vase din cositor şi veselă din porţelan, şi de o masă lungă şi lustruită, prevăzută cu scaune cu spătarul înalt. Toate lămpile cu ulei fuseseră aprinse, o extravaganţă pe timp de iarnă, când câteva lumânări din seu ar fi fost de-ajuns, însă flăcările din şemineu încă nu mistuiseră buştenii, nici nu încălziseră încăperea. Chiar şi-aşa, cele două surori care aveau odăi la etaj stăteau desculţe pe podeaua goală din lemn, cu mantiile căptuşite cu blană azvârlite în grabă peste cămăşile lor de noapte din pânză.

Katerine Alruddin şi Tarna Feir se uitau la o femeie măruntă, îmbrăcată într-o rochie de călărie neagră cu dungi galbene şi mantie, pe care zăpada le udase până la şold. Aceasta stătea cât putea de aproape de şemineul mare, încălzindu-şi mâinile, obosită şi tremurând. Desculţă în zăpadă, ea nu ar fi avut cum să facă acea călătorie din Tar Valon în mai puţin de două sau trei zile, căci, în cele din urmă, până şi aes sedai simţeau frigul.

Absenţa primarului şi a soţiei acestuia îl făcu pe Gawyn să simtă un nod în stomac, cu toate că se aşteptase la asta. Aceştia s-ar fi aflat acolo ca să se ocupe de aes sedai, să le ofere băuturi calde şi mâncare, indiferent de oră, dacă nu cumva fuseseră trimişi înapoi în odaia lor ca să le lase pe Katerine şi pe Tarna să vorbească singure cu mesagera. Ceea ce însemna probabil că el era un prost dacă voia să afle mesajul. Însă el ştiuse acest lucru înainte să iasă din hambar.

— ...luntraşul a zis că va aştepta unde am acostat până când asediul va lua sfârşit, zicea femeia cea măruntă cu o voce obosită când intră Gawyn, dar era atât de speriat, încât cred că deja se află la multe leghe depărtare în aval. Când frigul dinspre uşă ajunse la ea, femeia îşi întoarse privirea, iar o parte din oboseală i se risipi de pe faţa pătrăţoasă. Gawyn Trakand, zise ea. Am porunci pentru tine de la Suprema Înscăunată, Seniore Gawyn.

— Porunci? zise Gawyn, scoţându-şi mănuşile şi vârându-şi-le în spatele curelei ca să mai tragă de timp. El hotărî că adevărul gol-goluţ era potrivit măcar o dată. De ce mi-ar trimite porunci Elaida? De ce m-aş supune dacă ar face asta? M-a renegat pe mine, i-a renegat pe Tineri.

Rajar, care luase o poziţie respectuoasă în faţa surorilor cu mâinile la spate, îl privi iute cu coada ochiului. N-avea să vorbească neîntrebat, indiferent ce zicea Gawyn, deşi Tinerii nu erau de aceeaşi părere cu Gawyn. Aes sedai făceau ce făceau şi niciun bărbat nu avea voie să ştie până când o soră îi spunea. Tinerii se alăturaseră Turnului Alb cu toată inima îmbrăţişându-şi soarta.

— Asta mai poate aştepta, Narenwin, izbucni Katerine strângându-şi cu o smucitură şi mai tare mantia pe lângă trup. Părul negru i se revărsa pe umeri, în şuviţe încâlcite, ca şi când şi-ar fi trecut iute pieptănul prin păr, apoi renunţase. Avea un aer atât de tensionat, încât îl duse pe Gawyn cu gândul la un râs care vâna. Sau poate la unul care era atent la capcane. Aruncă o privire spre el şi Rajar; doar atât.

— Am treburi urgente în Turn. Spune-mi cum să găsesc acest sat pescăresc fără nume. Indiferent dacă luntraşul tău mai e sau nu acolo, voi găsi pe cineva care să mă ducă pe malul celălalt.

— Şi pe mine, interveni Tarna, cu maxilarele ei puternice şi ochii albaştri tăioşi ca nişte suliţe.

Spre deosebire de Katerine, părul lung şi galben al Tarnei era la fel de ordonat ca şi când ar fi pus o slujnică să i-l pieptene înainte să coboare la parter. Şi ea era la fel de concentrată, doar puţin mai stăpână pe ea.

— Şi eu am un motiv urgent ca să ajung în Turn fără întârziere.

Ea încuviinţă scurt din cap către Gawyn şi încă şi mai scurt către Rajar, rece ca marmura din care părea a fi sculptată. Şi totuşi mai prietenoasă decât expresia pe care i-o arăta Katerinei sau pe care o primea în schimb. Exista mereu o rigiditate între cele două femei, cu toate că făceau parte din aceeaşi ajah. Nu se simpatizau una pe cealaltă; poate chiar se displăceau reciproc. Era greu de spus când venea vorba despre aes sedai.

Lui Gawyn nu i-ar fi părut rău să o vadă pe oricare dintre ele plecând. Tarna intrase călare în Dorlan la aproape o zi după ce sosise misterioasa oaste şi, indiferent cum hotărau lucrurile aes sedai, ea o mută imediat pe Lusonia Cole din odaia ei de la etaj şi o înlătură pe Covarla Baldene de la comanda celorlalte unsprezece surori care se aflau deja în sat. Ea ar fi putut fi o Verde după felul în care prelua controlul, le interoga pe celelalte surori despre situaţie, îi inspecta îndeaproape pe Tineri în fiecare zi ca şi când ar fi căutat posibili străjeri. Ştiind că o Roşie îi iscodea, bărbaţii începură să arunce priviri peste umeri. Mai rău, Tarna petrecea ore în şir călărind, indiferent devreme, încercând să găsească pe cineva de prin partea locului care să îi poată arăta o cale de a intra în oraş fără a fi observată de asediatori. Mai devreme sau mai târziu, ea îşi conducea iscoadele înapoi în Dorlan. Katerine sosise abia cu o zi în urmă, furioasă că drumul spre Tar Valon îi era blocat, şi preluă pe loc comanda de la Tarna şi odaia ei de la Covarla. Nu că s-ar fi folosit de autoritatea ei în acelaşi mod. Le evita pe celelalte surori, refuzând să spună cuiva de ce dispăruse de la Fântânile Dumai sau unde fusese. Dar şi ea îi iscodise pe Tineri. Cu aerul unei femei care cerceta un topor, ea avea o minte ascuţită şi nu îi păsa cât de mult sânge era vărsat. El nu s-ar fi mirat deloc dacă ea ar fi încercat să îl intimideze ca să îl forţeze să găsească pentru ea o cale spre poduri până în oraş. De fapt, el ar fi fost mai mult decât bucuros să le vadă plecând. Dar apoi, după ce ele vor fi plecat, el ar fi avut de-a face cu Narenwin. Şi cu poruncile Elaidei.

— Nu-i chiar un sat, Katerine, zise sora care tremura. Sunt doar trei sau patru colibe întinate[7] de pescari, la o depărtare de o zi pe uscat în aval. Trăgându-şi poalele ude, ea şi le apropie de foc. Am putea găsi o cale să trimitem mesaje în oraş, dar e nevoie de voi două aici. Ce a împiedicat-o pe Elaida să nu trimită cincizeci de surori, sau mai multe, în locul meu a fost greutatea cu care o bărcuţă reuşeşte să traverseze nevăzută râul, fie şi pe întuneric. Trebuie să recunosc că m-am mirat când am aflat că există vreo soră atât de aproape de Tar Valon. În aceste circumstanţe, orice soră care se află în afara oraşului trebuie...

Tarna o întrerupse brusc, ridicând o mână.

— Elaida nu poate afla că eu sunt aici.

Katerine îşi închise gura şi se încruntă, ridicându-şi bărbia, însă o lăsă pe cealaltă Roşie să continue.

— Ce porunci ţi-a dat cu privire la surorile din Dorlan, Narenwin?

Rajar privea cu atenţie podeaua din scânduri din faţa cizmelor lui. El luptase în bătălii fără să clipească; cu toate acestea doar un prost ar fi vrut să se afle în preajma surorilor aes sedai atunci când acestea se certau.

Femeia cea scundă se mai jucă o clipă cu poalele ei despicate.

— Am primit poruncă să preiau conducerea surorilor pe care le voi găsi aici, răspunse ea pe nerăsuflate, şi să fac ce-mi va sta în putinţă. După o clipă, ea oftă şi se corectă fără tragere de inimă. A surorilor pe care le voi găsi aici sub conducerea Covarlei. Dar, cu siguranţă...

De astă dată, interveni Katerine.

— Eu nu am fost niciodată sub comanda Covarlei, Narenwin, aşadar, poruncile acelea nu mă privesc pe mine. Dimineaţă, voi porni la drum ca să găsesc cele trei sau patru colibe de pescari.

---

7 Adjectivul, în original, este *squalid.* Trei sau patru colibe mizerabile (n.red.).

— Dar...

— Ajunge, Narenwin! zise Katerine cu o voce rece. Poţi cădea la o învoială cu Covarla. Femeia cu părul negru îi aruncă o privire cu coada ochiului surorii ei din aceeaşi Ajah. Bănuiesc că mă poţi însoţi, Tarna. Ar trebui să fie loc pentru amândouă într-o barcă de pescuit.

Tarna îşi înclină foarte puţin capul, probabil în semn de mulţumire.

Odată treaba lor încheiată, cele două Roşii îşi strânseră mantiile pe lângă trup şi plutiră spre uşa care ducea spre interiorul casei. Ofensată, Narenwin aruncă o privire spre ele, apoi îşi întoarse atenţia spre Gawyn, expresia de pe faţa ei devenind o mască a calmului.

— Ai vreo veste de la sora mea? o întrebă el, înainte ca ea să apuce să deschidă gura. Ştii unde este?

Femeia chiar era obosită. Ea clipi, iar el mai că o vedea cum încerca să găsească un răspuns care să nu îi spună nimic.

Oprindu-se la mijlocul drumului spre uşă, Tarna zise:

— Elayne era împreună cu rebelele când am văzut-o ultima oară. Toate capetele se întoarseră brusc spre ea. Dar sora ta este ferită de orice condamnare, continuă ea pe un ton calm aşa că alungă acest gând. Alesele pot alege căror surori să se supună. Conform legii, ea nu va îndura nicio vătămare de durată din această cauză, îţi dau cuvântul meu.

Ea nu părea să fi observat privirea glaciară a Katerinei sau ochii ieşiţi din orbite ai lui Narenwin.

— Mi-ai fi putut spune dinainte, zise Gawyn cu asprime în glas.

Nimeni nu îndrăznea să îi vorbească cu asprime unei aes sedai, nu mai mult de o singură dată, dar lui puţin îi păsa. Oare celelalte două surori erau surprinse că Tarna ştia răspunsul sau că ea îl dăduse?

— Cum adică „nicio vătămare de durată”?

Sora cu părul bălai râse.

— Nu pot făgădui că nu va primi câteva lovituri de bici dacă va face prea multe greşeli. Elayne *este* una dintre alese, nu este aes sedai. Cu toate astea, asta o apără de vătămări mai mari dacă va fi îndrumată greşit de vreo soră. Iar tu n-ai întrebat niciodată. Şi-apoi, ea n-are nevoie să fie salvată, chiar dacă ai reuşi să faci asta. Este însoţită de aes sedai. Acum, ştii atât cât îţi pot spune despre ea, iar eu voi mai profita de câteva ore de somn înainte să se ivească zorile. Te las în grija lui Narenwin.

Katerine o urmări cu privirea fără să i se schimbe expresia de pe faţă – o femeie de gheaţă cu ochi de pisică ieşită la vânătoare –, apoi ieşi din încăpere atât de repede, încât mantia flutură în urma ei.

— Tarna are dreptate, zise Narenwin de îndată ce uşa se închise urma Katerinei.

Poate că, în comparaţie cu celelalte două surori, femeia cea măruntă nu reuşea să afişeze aceeaşi seninătate şi acelaşi mister ce le caracteriza pe aes sedai, însă când rămase singură, ea se descurcă foarte bine.

— Elayne este legată de Turnul Alb. La fel şi tu, oricât ai îndruga despre renegare. Istoria Andorului te leagă de Turn.

— Toţi Tinerii sunt legaţi de Turn din voinţa noastră, Narenwin Sedai, zise Rajar, făcând o plecăciune formală.

Narenwin nu îşi luă privirea de la Gawyn.

El îşi închise ochii şi abia se abţinu să nu şi-i frece cu podul palmelor. Tinerii *erau* legaţi de Turnul Alb. Nimeni nu va uita vreodată că aceştia luptaseră, chiar pe teritoriul Turnului, ca să oprească salvarea unei Supreme Înscăunate detronate. De bine, de rău, această poveste îi va urma până în morminte. El era marcat de asta, dar şi de propriile secrete. După atâta vărsare de sânge, el era bărbatul care îi redase libertatea lui Siuan Sanche. Mai important însă, Elayne îl legase de Turnul Alb, la fel făcuse şi Egwene al'Vere, iar el nu ştia ce strângea nodul mai tare: iubirea faţă de soră sau iubrea vieţii lui. A o abandona pe una ar fi însemnat să le abandoneze pe toate trei, însă, câtă vreme avea să fie în viaţă, el nu o putea abandona nici pe Elayne, nici pe Egwene.

— Ai cuvântul meu că voi face tot ce-mi va sta în putinţă, zise el, obosit. Ce vrea Elaida de la mine?

Cerul era senin deasupra oraşului Caemlyn, iar soarele, ca un disc auriu, se apropia de zenit. Acesta arunca o lumină strălucitoare peste pătura albă ce acoperea ţinuturile înconjurătoare, dar nu oferea căldură deloc. Cu toate acestea, vremea de acasă, în Saldaea, era mai caldă decât s-ar fi aşteptat Davram Bashere, deşi nu regreta că purta mantia nouă căptuşită cu blană de jder. Oricum, era suficient de frig, încât respiraţia lui să îi acopere mustaţa albă cu un strat mai alb decât reuşiseră să o facă anii care trecuseră. Stând cufundat în zăpadă până la glezne, printre copacii golaşi de pe un deal, cam la o leghe la nord de Caemlyn, el ţinea la ochi un ochean lung, placat cu aur şi cerceta activitatea de la poale, cam la o milă sud de el. Sprinţarul îl împunse cu botul în umăr din spate, însă el îşi ignoră murgul. Sprinţarului nu îi plăcea să stea nemişcat, dar uneori trebuia să faci asta, indiferent ce-ţi doreai.

O tabără se întindea acolo, jos, printre copacii răzleţi, de o parte şi de cealaltă a drumului ce ducea spre Tar Valon; soldaţii descărcau căruţele cu provizii, săpau latrine, ridicau corturi şi construiau adăposturi din desişuri şi crengi împrăştiate în grămezi de mărimi diferite, fiecare lord şi fiecare domniţă ţinându-şi oamenii aproape. Aceştia aşteptau de ceva vreme să se instaleze. După şirurile de cai priponiţi şi întinderea taberei, el aproximă în jur de cinci mii de oameni plus sau minus câteva sute. Războinici. Apoi făuritorii de săgeţi, potcovarii, armurierii, spălătoresele, căruţaşii şi alţi ţiitori dublau acest număr, deşi, cum era obiceiul, aceştia îşi aşezau tabăra la margine. Majoritatea ţiitorilor petreceau mai mult timp zgâindu-se la dealul pe care se afla Bashire decât munceau. Pe ici, pe colo, câte un soldat se oprea din muncă şi arunca o privire spre culme, dar purtătorii de stindard şi străjerii îi mânau repede înapoi la treabă. Nobililor şi ofiţerilor care călăreau prin tabăra care era instalată nici nu le trecea prin cap să arunce o privire spre nord, din câte observa Bashere. O bucată de pământ îi ascundea de oraş cu toate că el, de acolo de pe deal, zărea zidurile cenuşii cu dungi argintii ale acestuia. Locuitorii oraşului ştiau că ei erau acolo, desigur; fuseseră anunţaţi în dimineaţa aceea cu surle şi flamuri ridicate pe ziduri. Departe de bătaia arcului, însă.

Asedierea unui oraş cu ziduri înalte şi rezistente, care se întindea pe o suprafaţă de mai bine de şase leghe în circumferinţă, nu era o treabă uşoară. Era complicată acum de Caemlynul de Jos, o vizuină din cărămidă şi case din piatră şi prăvălii, depozite fără ferestre şi pieţe lungi care se întindeau în afara zidurilor Caemlynului. Alte şapte astfel de tabere erau ridicate în jurul oraşului, la o oarecare distanţă faţă de cealaltă, de unde puteau supraveghea orice drom, orice poartă care ar fi permis un du-te-vino considerabil. Patrulele îşi făcea deja treaba şi probabil că aveau şi iscoade care pândeau din clădirile acum pustii din Caemlynul de Jos. Grupuri mici ar fi putut trece pe lângă ei ca să intre în oraş, poate câteva animale de povară pe timp de noapte, dar nu ar fi ajuns ca să hrănească unul dintre cele mai mari oraşe din lume. Foametea şi boala puneau capăt mai multor asedii decât o făceau săbiile sau alte arme de asalt. Singura întrebare era dacă acestea îi doborau mai întâi pe asediaţi sau pe asediatori.

Se părea că planul fusese bine gândit de cineva, însă ceea ce îl nedumerea erau stindardele din tabăra de jos. Era un ochean puternic, fabricat de un cairhienin pe nume Tovere, un dar primit de la Rand al'Thor, iar el putea distinge majoritatea stindardelor atunci când vântul le îndrepta. El cunoştea suficient de bine sigiliile andorane încât să distingă Stejarul şi Toporul lui Dawlin Armaghn şi cele cinci Stele Argintii ale Daerillei Raened, precum şi alte câteva stindarde aparţinând nobililor de rang mai mic care îl susţineau pe Naean Arwan să revendice Tronul Leului şi Coroana Trandafirului a Andorului. Cu toate acestea, stindardul haşurat cu Zidul Roşu al lui Jailin Maran era şi el acolo, jos, precum şi Leoparzii Albi ai lui Carlys Ankerin şi Mâna Înaripată aurie a lui Eram Talkend. Se zvonea că aceştia îi juraseră credinţă rivalei lui Naean, Elenia Sarand. A-i vedea împreună cu ceilalţi era ca şi când vedeai lupii şi vânătorii înfruptându-se împreună. Cu butoiaş de vin bun deschis pentru a pecetlui târgul.

Mai erau expuse alte două stindarde, cu ciucuri aurii şi cel puţin de două ori mai mari decât celelalte, dar amândouă erau prea grele pentru ca rafalele de vânt răzleţe să poată face altceva decât să le mişte puţin. Acestea luceau datorită mătăsii groase. Cu toate acestea, el le văzuse limpede mai devreme când purtătorii de stindarde călăriseră înainte şi înapoi pe dealul după care se ascundea tabăra lor, iar vântul desfăcuse stindardele deasupra lor în timp ce galopau. Pe unul era Leul din Andor, alb pe fundal roşu, la fel ca şi cele care fâlfâiau de pe turnurile înalte şi rotunde ce punctau zidurile oraşului. În ambele cazuri, era o declaraţie a dreptului cuiva la tron şi la coroană. Cel de-al doilea stindard mare de la picioarele lui o reprezenta pe femeia care aducea o revendicare împotriva celei a Elaynei Trakand. Patru luni argintii pe fundalul albastru al amurgului, emblema Casei Marne. Toţi veneau în sprijinul Arymillei Marne? În urmă cu o lună, ea ar fi fost norocoasă dacă cineva în afară de cei din Casa ei sau de naivul de Nasin Caeren i-ar fi oferit un pat unde să doarmă noaptea.

— Ne ignoră, mârâi Bael. I-aş putea nimici înainte de apus, să nu-l mai las pe niciunul în viaţă până la răsăritul soarelui şi totuşi ne ignoră.

Bashere se uită cu coada ochiului la bărbatul aiel. Cu coada ochiului şi în sus. Bărbatul era mai înalt decât el cu mai bine de o jumătate de metru. Doar ochii cenuşii ai lui Bael şi o bucată din pielea arsă de soare i se zăreau din spatele vălului negru care îi acoperea faţa. Bashere nădăjduia că bărbatul îşi proteja gura şi nasul de frig şi nimic mai mult. Ţinea în mâini trei suliţe scurte şi scutul acoperit cu piele de bou iar pe spinare avea un arc în teacă şi o tolbă la şold, însă doar vălul conta. Nu era momentul potrivit ca bărbatul aiel să se apuce să ucidă. La douăzeci de paşi mai jos, pe povârnişul dinspre tabără, alţi treizeci de bărbaţi aiel stăteau pitiţi pe călcâie, ţinându-şi armele la îndemână. Unul din trei aveau faţa dezvelită, aşadar, poate că nu frigul era de vină. Însă când venea vorba de aieli, nu puteai fi sigur niciodată.

Gândindu-se repede la câteva abordări, Bashere hotărî s-o ia mai uşor.

— Elayne Trakand nu va fi încântată, Bael, iar dacă ai uitat cum este să fii tânăr, atunci înseamnă că nici Rand al'Thor nu va fi încântat.

Bael mârâi nemulţumit.

— Melaine mi-a spus ce-a zis Elayne Trakand. Să nu facem nimic în numele ei. E o neghiobie. Atunci când duşmanul porneşte împotriva ta, te foloseşti de oricine va intra în dansul lăncilor alături de tine. Se joacă de-a războiul tot aşa cum îşi joacă şi Jocul Caselor?

— Noi suntem venetici, Bael. Asta contează în Andor.

Aielul uriaş mârâi din nou.

Nu avea rost să încerce să îi explice aspectele politice ale acestei situaţii. Ajutorul veneticilor ar putea-o costa pe Elayne ceea ce ea încerca să câştige, iar duşmanii ei ştiau asta şi ştiau că şi ea ştia, prin urmare, nu se temeau nici de Bashere, nici de Bael, nici de Legiunea Dragonului, indiferent cât de mulţi erau. De fapt, în ciuda asediului, ambele tabere aveau să facă eforturi mari ca să evite o bătălie în câmp. Era un război, dar unul al mişcărilor de trupe şi al încăierărilor dacă cineva nu făcea o greşeală, iar victoriosul va fi acela care ajungea într-o poziţie inatacabilă sau îl facea pe celălalt să ajungă într-una pe care nu o putea apăra. Probabil că Bael nu va vedea lucrurile diferit faţă de *Daes Dae'mar.* Adevărul fie spus, Bashere vedea şi el o asemănare mare. Cu Mana Pustiitoare la uşă, Saldaea nu îşi permitea rivalităţi pentru tron. Tiranii puteau fi suportaţi, iar Mana Pustiitoare avea să îi ucidă în curând pe cei proşti şi lacomi, însă acest soi ciudat de război civil avea să-i permită Manei Pustiitoare să nimicească Saldaea.

El începu să cerceteze din nou tabăra prin ochean, încercând să înţeleagă cum o neghioabă ca Arymilla Marne ar fi putut câştiga sprijinul lui Naean Arawn şi al Eleniei Sarand. Cele două erau lacome şi ambiţioase, fiecare fiind convinsă, în sinea ei de dreptul său la tron, iar dacă el înţelegea felul încurcat al andoranilor de a hotărî aceste chestiuni, fiecare din ele aveau pretenţii mai întemeiate decât Arymilla. Lupii şi vânătorii nu erau în povestea aceasta. Erau doar lupii care hotărau să urmeze un căţeluş. Poate că Elayne cunoştea motivul, dar ea abia dacă îi răspundea la bileţele, scurt şi vag. Existau şanse mari ca să afle cineva despre asta şi să creadă că ea complota împreună cu el. Semăna *foarte* mult cu Jocurile Caselor.

— Cineva va intra în dansul lăncilor, se pare, zise Bael, iar Bashere a coborât cilindrul lung şi ornat suficient cât să vadă în ce direcţie arăta cu degetul bărbatul aiel.

Zile la rând, mulţi oameni fugiseră constant din oraş înainte de asediu, dar unii plecaseră prea târziu. Vreo şase căruţe cu coviltir stăteau oprite în mijlocul drumului spre Tar Valon, chiar la marginea Caemlynului de Jos, înconjurate de cincizeci de călăreţi care purtau un stindard cadrilat albastru cu alb, care, atunci când fâlfâia în rafalele de vânt, părea să înfăţişeze un urs care fugea sau, poate, un soi de copoi dolofan. Oamenii abătuţi stăteau îngrămădiţi într-o parte, strângându-şi mantiile pe lângă trup. Bărbaţii îşi ţineau capetele plecate, iar copiii se agăţau de fustele femeilor. Câţiva dintre călăreţi descălecaseră ca să cotrobăie prin căruţe, cufere şi cutii şi ceea ce păreau a fi haine zăceau deja împrăştiate pe zăpadă. Cel mai probabil, căutau monede sau băutură, deşi orice obiect de valoare descoperit ajungea şi el în desaga cuiva. În scurt timp, cineva avea să dezlege caii de la căruţe sau, poate, avea să ia căruţele, pur şi simplu. Căruţele şi caii erau întotdeauna folositoare unei oşti, iar regulile ciudate ale acestui ciudat război civil andoran nu păreau să le ofere prea multă protecţie celor care se aflau în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Însă porţile oraşului începură să se deschidă şi, de îndată ce crăpătura fu suficient de mare, lăncieri în haine roşii năvăliră afară în galop pe sub arcada înaltă de aproape opt metri, lumina soarelui reflectându-se în furile lăncilor, pe platoşe şi coifuri. Bătătoreau drumul dintre pieţele lungi şi pustii. Gărzile Reginei ieşeau din oraş. Suficient de multe, oricum. Bashere îşi îndreptă din nou ocheanul spre căruţe.

Se părea că ofiţerul de sub urs, dacă o fi fost urs, îşi făcuse deja calculele. Cu cincizeci împotriva a două sute, şansele de izbândă erau foarte slabe, mai ales cu doar câteva căruţe în joc. Bărbaţii care descălecaseră săriră la loc în şa şi până când îi zări Bashere, aceştia se îndreptau deja în galop spre miazănoapte, înspre el, cu stindardul albastru cu alb fluturând în urma lor. Majoritatea oamenilor care stăteau îngrămădiţi pe marginea drumului se holbau după soldaţii care se îndepărtau, nedumerirea lor fiind atât de evidentă, însă câţiva se grăbiră de îndată să-şi strângă lucrurile împrăştiate pe zăpadă şi să le adune grămezi în căruţe.

Venirea Gărzilor care îşi opriseră caii în jurul căruţelor câteva minute mai târziu puse repede capăt acestei incursiuni. Gărzile începură să îi mâne repede pe oameni spre căruţe. Unii încercau să se furişeze pe lângă ele ca să recupereze vreun obiect valoros, iar un bărbat începu să îşi fluture braţele în semn de protest în faţa uneia dintre gărzi, un demn ofiţer cu pene albe pe coif şi o pânză roşie peste platoşă, însă ofiţerul se aplecă în şa şi îi trase un dos de palmă protestatarului peste faţă. Individul căzu pe spate ca un bolovan, iar după o clipă, în care încremeniră cu toţii, toată lumea care nu urcase deja în căruţe o luă în fugă spre ele, în afară de doi bărbaţi care se opriră ca să îl ridice de umeri şi de călcâie pe bărbatul căzut, cărând cum puteau mai bine trupul lui moale. O femeie care se afla în ultima căruţă din convoi le dădea deja bice cailor ca să se întoarcă şi să o ia înapoi spre oraş.

Bashere coborî ocheanul ca să cerceteze tabăra, apoi şi-l lipi de ochi ca să poată vedea mai bine. Bărbaţii continuau să sape cu lopeţile şi cu săpăligile, iar alţii se chinuiau să descarce saci şi butoaie din căruţe. Nobilii şi ofiţerii se plimbau călare prin tabără, supraveghind aceste activităţi. Toţi erau calmi ca vitele la păscut. În cele din urmă, cineva arătă cu degetul spre dealul dintre ei şi oraş, apoi un altul şi un altul iar călăreţii începură să o ia la trap, strigând ordine. Stindardul cu ursul tocmai îşi făcea apariţia sus, pe coama dealului.

Bashere îşi vârî ocheanul la subsuoară şi se încruntă. Nu aveau gărzi pe culme care să îi avertizeze despre ceea ce s-ar putea întâmpla în partea cealaltă. Cu toate că exista certitudinea că nimeni nu voia să înceapă o bătălie, acest lucru era o prostie. Însă putea fi de folos dacă şi celelalte tabere erau la fel de nepăsătoare şi dacă nimeni nu îndrepta această greşeală. El pufăi iritat prin mustaţă. Dacă el avea să lupte împotriva asediatorilor...

Aruncând o privire, el văzu căruţele la jumătatea drumului de întoarcere spre poarta Tar Valonului, escortate de gărzi, căruţaşii biciuind caii de parcă urmăritorii le-ar fi suflat în ceafă. Sau o fi fost doar ofiţerul cu bucata de pânză peste platoşă, care îşi flutura sabia deasupra capului dintr-un motiv sau altul.

— Nu va exista niciun dans azi, zise el.

— Atunci, am alte lucruri mai bune de făcut azi decât să mă uit la ăştia din ţinuturile umede cum sapă gropi, răspunse Bael. Să găseşti mereu apă şi umbră, Davram Bashere.

— În clipa asta, mi-aş dori să am picioarele uscate şi căldura unui foc, bombăni Bashere fără să gândească, apoi îşi dori să fi tăcut din gură.

Încalcă salutul politicos al unui bărbat şi acesta s-ar putea să te ucidă, iar aielii erau politicoşi şi ciudaţi pe deasupra.

Însă Bael îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Cei din ţinuturile umede au obiceiul să răstoarne lucrurile, Davram Bashere.

Un gest ciudat din mână îi făcu pe ceilalţi aieli să se ridice în picioare şi s-o ia spre răsărit, cu paşi mari şi uşori. Zăpada părea să nu îi încurce defel.

Vârând ocheanul în teaca din piele ce atârna de şaua Sprinţarului, Bashere încălecă şi îşi întoarse murgul spre apus. Însoţitorii lui aşteptaseră pe contrapantă, iar când începură să îl urmeze nu se auzi decât scrâşnetul slab de piele şi niciun zornăit de metal. Erau mai puţini decât cei care alcătuiau escorta lui Bael, dar erau bărbaţi straşnici de pe domeniile lui din Tyr, iar el îi condusese în Mana Pustiitoare de nenumărate ori înainte să îi aducă în sud. Fiecare bărbat trebuia să supravegheze o porţiune a drumului, în faţă sau în spate, la stânga sau la dreapta, sus sau jos, iar ei îşi mişcau necontenit capetele. El spera că aceştia nu urmau doar nişte formalităţi. Pădurea era rară aici, fiecare ramură fiind desfrunzită, cu excepţia pinilor şi a brazilor, iar ţinutul era atât de înzăpezit, încât o sută de călăreţi s-ar fi putut afla la cincizeci de paşi depărtare şi nu ar fi fost văzuţi. Nu că el s-ar fi aşteptat la asta, cu toate că ceea ce te omora era mereu ceva la ce nu te aşteptai. Fără să-şi dea seama, el îşi scoase sabia din teacă. Trebuia să se aştepte la surprize.

Tumad comanda escorta, cum o făcea de cele mai multe ori atunci când Bashere nu îi dădea altceva mai important de făcut tânărului locotenent. Bashere avea grijă de el. Acesta avea o gândire limpede şi vedea dincolo de ce se afla chiar în faţa lui; era menit pentru un rang mai înalt dacă trăia suficient de mult. Era un bărbat înalt, deşi cu două palme mai scund decât Bael, iar în acea zi pe chipul lui se citea nemulţumirea.

— Ce te tulbură, Tumad?

— Aielul a avut dreptate, Seniore. Tumad se trase furios de barba groasă cu pumnul înmănuşat. Andoranii ăştia ne scuipă în faţă. Nu-mi place că trebuie să plecăm când ei ne vâră degetele în urechi.

Ei bine, el era încă tânăr.

— Situaţia în care ne aflăm ţi se pare plictisitoare, poate? Bashere râse. Ai nevoie de mai multă acţiune? Tenobia se află la doar cincizeci de leghe spre miazănoapte de noi, iar dacă zvonurile sunt adevărate, i-a adus cu ea şi pe Ethenielle din Kandor, şi pe Paitar din Arafel, ba chiar şi pe shienaranul ăla Easar. Toţi mai-marii din Ţinuturile de Hotar vin să ne caute Tumad. Nici andoranii din Murandy nu sunt prea încântaţi că ne aflăm în Andor, aşa am auzit, iar dacă oastea de aes sedai pe care o înfruntă n-are să-i facă bucăţi, dacă n-a facut-o deja, s-ar putea să vină şi ei să ne caute. Că veni vorba, la fel şi aes sedai, mai devreme sau mai târziu. Am luptat pentru Dragonul Renăscut şi nu cred că vreo soră va uita de asta. Şi-apoi mai sunt şi seanchanii, Tumad. Chiar crezi că nu vom mai auzi de ei? Vor veni ei la noi sau vom fi nevoiţi să mergem noi la ei; ori una, ori alta, cu siguranţă. Voi, ăştia tineri, nu ştiţi ce-i aia acţiune nici dacă vi s-ar târî prin mustaţă!

Bărbaţii care îi urmau chicotiră, bărbaţi la fel de în vârstă ca Bashere în marea lor majoritate. Până şi Tumad îşi arătă o clipă dinţii albi prin mustaţă când zâmbi. Cu toţii mai fuseseră în campanii, dar niciuna nu fusese atât de ciudată ca aceasta. Întorcându-se în şa, Bashere privi drumul prin pădure, fiind doar pe jumătate atent.

Adevărul fie spus, el îşi făcea griji în privinţa Tenobiei. Numai Lumina ştia de ce Easar şi ceilalţi hotărâseră să plece împreună din Hotar, cu atât mai puţin de ce dăduseră la o parte cât mai mulţi soldaţi dintre cei pe care îi aduseseră în sud, după cum circulau zvonurile. Chiar şi zvonurile se împărţeau în două. Fără îndoială că ei aveau motive pe care le considerau bune şi suficiente şi fără îndoială că Tenobia le mpărtăşea. Însă el o cunoştea; el o învăţase să călărească, o văzuse crescând, îi oferise Coroana Sfărâmată atunci când ea urcase pe tron. Era o domnitoare bună, nici prea aspră, nici prea blândă, inteligentă, dacă nu întotdeauna înţeleaptă, curajoasă fără să se arunce cu capul înainte; impulsivitatea era o descriere prea blândă pentru ea. Uneori, impulsiv era un termen prea blând. Iar el era cât se poate de convins că ea avea un scop al ei, pe lângă cel pe care îl aveau şi ceilalţi. Capul lui Davram Bashere. Dacă era aşa, atunci era puţin probabil ca ea să se mulţumească cu încă o perioadă de exil, după ce ajunsese atât de departe. Cu cât mai mult ţinea Tenobia osul între dinţi, cu atât mai greu era să o convingă să renunţe la el. Era o problemă delicată. Ea ar fi trebuit să fie în Saldaea şi să păzească Hotarul, la fel şi el. Ea l-ar fi putut acuza de trădare de cel puţin două ori pentru ceea ce făcuse de când venise în sud, deşi el nu vedea cum ar fi putut proceda altfel. Rebeliunea – Tenobia o putea defini în termeni vagi atunci când voia – era un gând oribil; cu toate acestea, el voia să rămână cu capul pe umeri încă o vreme. O problemă delicată şi spinoasă.

Tabăra care conţinea opt mii de ostaşi din cavaleria uşoară care plecase după Illian şi luptase împotriva seanchanilor era mai întinsă decât tabăra de pe drumul spre Tar Valon. Caii erau înşiraţi în rânduri ordonate cu câte o forjă la fiecare capăt, care se întindeau între rânduri la fel de drepte precum corturile mari cenuşii şi albe ca scoica, deşi acestea erau acum pline de petice. La un semnal din trompetă, oricare dintre bărbaţi putea încăleca, fiind pregătit de luptă, până numărătoarea ajungea la cincizeci, iar străjerii lui erau puşi să ţină această numărătoare. Până şi corturile, şi căruţele slujitorilor, care se aflau la o sută de paşi sud de restul taberei, erau mai ordonate decât ale soldaţilor care asediau oraşul, de parcă ar fi urmat exemplul saldaeanilor. Într-o oarecare măsură, oricum.

Când el pătrunse în tabără însoţit de escorta lui, soldaţii începură să se mişte repede şi cu un aer solemn printre rândurile de cai priponiţi, aproape ca şi cum ar fi primit semnalul să încalece. Mai mulţi aveau săbiile trase din teacă. Voci strigau către el, însă la vederea unui grup mare de bărbaţi şi femei, în mare parte femei, în mijlocul taberei, el simţi un soi de amorţeală înlăuntrul său. Îşi înfipse călcâiele în flancurile murgului, iar Sprinţarul ţâşni în galop. El nu ştia dacă cineva îl urma sau nu. Nu auzea nimic în afară de sângele care îi zvâcnea în urechi; nu vedea nimic în afară de mulţimea adunată în faţa cortului lui ascuţit. Cortul pe care îl împărţea cu Deira.

El nu trase de hăţuri când ajunse în dreptul mulţimii, ci sări, pur şi simplu, din şa şi o luă la fugă. Îi auzea pe oameni vorbind fără să audă ce spuneau. Ei se despărţiră dinaintea lui deschizându-i drumul spre cort, altminteri ar fi dat peste ei.

Când să intre pe uşa cortului, se opri. Cortul, suficient de mare cât să găzduiască douăzeci de soldaţi, era plin ochi cu femei, soţii de nobili şi ofiţeri, însă el o căută iute din priviri pe soţia lui, Deira, care şedea pe un scaun pliant în mijlocul covoarelor ce serveau drept duşumea, iar amorţeala îi dispăru. Ştia că ea va muri într-o zi – amândoi vor muri –, dar singurul lucru de care se temea era să trăiască singur. Apoi el îşi dădu seama că nişte femei o ajutau să îşi ridice rochia până la talie. Alta îi apăsa o cârpă împăturită pe braţul stâng, iar aceasta devenea din ce în ce mai roşie pe măsură ce sângele îi şiroia pe braţ în jos şi îi picura de pe degete într-un castron aşezat pe covor. În castron se strânsese deja o cantitate mare de sânge negru.

Ea îl zări în aceeaşi clipă, iar ochii îi străluciră pe faţa mult prea palidă.

— Asta-i pentru că ai tocmit venetici, soţul meu, zise ea cu înverşunare, scuturând spre el pumnalul lung pe care îl ţinea în mâna dreaptă.

La fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor, cu câţiva centimetri mai înaltă decât el, şi frumoasă, cu faţa încadrată de un păr negru ca pana corbului, presărat cu şuviţe albe, ea avea un aer autoritar, care putea deveni poruncitor atunci când se înfuria. Chiar şi atunci când era limpede că abia se putea ţine pe picioare. Majoritatea femeilor s-ar fi ruşinat să stea goale până la brâu în faţa atâtor oameni, cu soţul de faţă. Nu şi Deira.

— Dacă n-ai insista mereu să ne mişcăm precum vântul, am putea avea oameni de nădejde de pe domeniile noastre care să facă ceea ce este nevoie.

— O ceartă cu servitorii, Deira? zise el, arcuindu-şi o sprânceană. Nu m-am gândit niciodată că-i vei ameninţa cu cuţitul.

Unele dintre femei îi aruncară priviri tăioase, piezişe. Nu toţi soţii şi soţiile îşi vorbeau aşa cum îşi vorbeau ei. Unii îi credeau ciudaţi, din moment ce arareori se întâmpla să strige.

Deira se încruntă la el, apoi scoase un râset scurt, involuntar.

— Voi începe cu începutul, Davram. Îţi voi explica pe îndelete ca să poţi pricepe, adăugă ea cu un mic zâmbet, oprindu-se ca să le mulţumească femeilor care îi înfăşurau în jurul bustului gol un cearşaf alb din pânză. M-am întors de la plimbarea mea călare şi-am dat peste doi bărbaţi ciudaţi scormonind prin cortul nostru. Cum şi-au scos pumnalele, fireşte că pe unul l-am lovit cu un scaun, iar pe celălalt l-am înjunghiat. Ea făcu o grimasă când îşi privi braţul tăiat. Nu suficient de tare, din moment ce a apucat să mă atingă. Apoi Zavion şi alţi câţiva au venit înăuntru, iar cei doi au fugit printr-o tăietură pe care o făcuseră în partea din spate a cortului.

Câteva femei încuviinţară din cap cu un aer serios şi strânseră în mâini mânerele pumnalelor pe care le aveau la ele. Până când Deira zise pe un ton ameninţător:

— Le-am spus să-i urmărească, dar ei s-au încăpăţânat să-mi oblojească zgârietura.

Mâinile se ridicară de pe mânerele pumnalelor şi feţele se îmbujorară, deşi niciuna nu părea ruşinată că nu se supuse. Se aflaseră într-o situaţie grea. Deira era stăpâna lor, aşa cum el era stăpânul lor, şi fie că ea o numea doar o zgârietură, ar fi putut sângera până la moarte dacă ei ar fi fugit după hoţi.

— Oricum, continuă ea, am trimis o poteră. Nu vor fi greu de găsit. Unul are un cucui în cap, iar celălalt sângerează.

Ea încuviinţă scurt din cap, satisfăcută.

Zavion, vânjoasa şi roşcata domniţă din Gahaur, ridică un ac cu aţă.

— Dacă nu cumva v-aţi apucat de broderie, Seniore, zise ea pe un ton rece, v-aş putea sugera să vă retrageţi?

Bashere acceptă printr-o înclinare scurtă a capului. Deirei nu îi plăcea niciodată ca el să privească atunci când era cusută. Nici lui nu îi plăcea să privească.

Când ieşi din cort, el se opri ca să anunţe cu voce tare că soţia lui era teafară şi era îngrijită şi că ar trebui să meargă şi să îşi vadă de treburile lor. Bărbaţii se îndepărtară dorindu-i sănătate Deirei, însă niciuna dintre femei nu se clinti din loc. El nu le presă. Acestea vor rămâne până când Deira însăşi îşi va face apariţia, indiferent ce zicea el, iar un bărbat înţelept încerca să evite bătălii pe care nu numai că avea să le piardă, dar avea să pară un prost că le pierduse.

Tumad aştepta la marginea mulţimii şi i se alătură lui Bashere, care păşea cu mâinile împreunate strâns la spate. El se aştepta la asta sau la ceva asemănător de multă vreme, dar mai că începuse să creadă că nu avea să se întâmple. Şi nu se aşteptase niciodată ca Deira să fie la un pas de moarte din cauza asta.

— Cei doi bărbaţi au fost găsiţi, Seniore, zise Tumad. Cel puţin par să se potrivească descrierii pe care a făcut-o domniţa Deira. Bashere îşi întoarse brusc capul, cu o expresie de ucigaş întipărită pe faţă, iar bărbatul mai tânăr se grăbi să adauge: Erau morţi, Seniore, la marginea taberei. Fiecare a fost tăiat cu o lamă subţire. El îşi înfipse un deget în craniu, după ureche. Trebuie să fi fost mai mulţi făptaşi, nu unul, asta dacă nu cumva a fost mai iute decât o viperă.

Bashere încuviinţă din cap. Preţul eşecului era adeseori moartea. Doi de căuta, dar câţi ca să-l să reducă la tăcere? Câţi mai rămăseseră şi cât timp avea să treacă înainte să încerce din nou? Mai rău, cine se afla în spatele acestei mârşăvii? Turnul Alb? Rătăciţii? I se părea că se luase o hotărâre în numele lui.

Nimeni, în afară de Tumad, nu se afla prin preajmă ca să îl audă, însă el vorbi încet şi îşi alese cuvintele cu grijă. Uneori, preţul neglijenţei era tot moartea.

— Ştii unde îl găseşti pe bărbatul care a venit la mine ieri? Dă-i de urmă şi spune-i că sunt de acord, dar vor fi puţin mai mulţi decât am discutat.

Zăpada uşoară ca o pană care se aşternea peste oraşul Cairhien estompa doar puţin lumina soarelui de dimineaţă, atât cât să îi reducă strălucirea. De la fereastra înaltă şi îngustă a Palatului Soarelui, prevăzută cu panouri groase din sticlă ce alungau frigul, Samitsu vedea limpede schela din lemn ridicată în jurul porţiunii distruse a palatului. Cuburile sparte din piatră neagră zăceau prin moloz şi printre turnurile în trepte care nu mai stăteau drepte, ajungând la aceeaşi înălţime cu celelalte turnuri ale palatului. Unu, Turnul Soarelui, pur şi simplu, nu mai era acolo. Câteva dintre legendarele turnuri „fără capăt" ale oraşului se ridicau ameninţătoare printre fulgii albi rătăcitori; turle uriaşe şi pătrăţoase cu contraforturi enorme, de departe cele mai înalte turnuri ale palatului, în ciuda faptului că acesta era situat pe cel mai înalt deal dintre dealurile oraşului. Acestea erau înfăşurate în schele şi încă nu fuseseră reconstruite în întregime, deşi trecuseră douăzeci de ani de când aielii le dăduseră foc; poate vor fi terminate peste alţi douăzeci de ani. Pe o astfel de vreme, fireşte că nu era niciun lucrător pe scândurile schelelor. Ea se trezi că îşi dorea ca zăpada să îi dea şi ei un moment de tihnă.

În urmă cu o săptămână, când Cadsuane plecase şi o lăsase la conducere, această sarcină i se păruse simplă. Să se asigure că creuzetul cairhienin nu începea să fiarbă din nou. La vremea aceea, i se păruse o sarcină uşoară, deşi ea arareori se amesteca în politică. Un singur nobil deţinea forţe considerabile sub arme, iar Dobraine era cooperant, în cea mai mare parte, părând a vrea să păstreze tăcerea. Fireşte, el acceptase acea numire idioată de „Logofăt din Cairhienin pentru Dragonul Renăscut”. Băiatul numise şi un „Logofăt din Tear“, un bărbat care se răzvrătise împotriva lui în urmă cu o lună. Dacă el ar fi făcut asta şi în Illian... Părea foarte probabil. Aceste numiri aveau să le aducă tot soiul de necazuri surorilor până la urma urmei! Băiatul crea *numai* necazuri! Cu toate acestea, până acum, Dobraine părea să se folosească de această funcţie doar ca să conducă oraşul. Dar şi să sprijine în tăcere pretenţia Elaynei Trakand la Tronul Soarelui, dacă ea emisese vreuna. Samitsu se mulţumea să lase lucrurile aşa, căci nu îi păsa nici cât negru sub unghie cine stătea pe Tronul Soarelui. Nu îi păsa prea mult nici de Cairhien.

Zăpada care cădea dincolo de fereastra ei se roti purtată de o rafală de vânt ca un caleidoscop alb. Atâta... linişte. Oare înainte ea preţuise liniştea? Cu siguranţă nu îşi mai amintea dacă o preţuise cu adevărat.

Nici posibilitatea ca Elayne Trakand să urce pe tron, nici noul titlu al lui Dobraine nu stârnise atât de multă consternare ca acele zvonuri ridicole, care persistau într-un mod ridicol, cum că băiatul al'Thor pornise spre Tar Valon ca să se supună Elaidei, cu toate că ea nu făcuse nimic ca să le înăbuşe. Povestea aceea îi făcuse pe toţi, de la nobili la grăjdari, să se teamă să mai respire, ceea ce era foarte bine şi frumos dacă voiai să păstrezi pacea. Jocul Caselor încetase; în fine, în comparaţie cu starea normală a lucrurilor în Cairhien. Aielii care veniseră în oraş din tabăra lor uriaşă, ridicată la câteva mile est de oraş, îşi aduseră contribuţia, indiferent de cât de mult erau urâţi de marea majoritate a locuitorilor. Toată lumea ştia că aceştia îl urmau pe Dragonul Renăscut şi nimeni nu voia să se trezească la capătul greşit al miilor de suliţe aiel. Tânărul al'Thor era *mult* mai folositor absent decât prezent. Zvonurile dinspre apus despre aielii care făceau raiduri altundeva – prădând, dând foc, ucigând la voia întâmplării, aşa susţineau negustorii – le dădeau oamenilor un alt motiv ca să păşească cu grijă prin preajma celor de aici.

De fapt, se părea că nimic nu putea scoate oraşul din amorţeala în care se cufundase, în afară de câteva încăierări de stradă între locuitorii Porţii{8} şi cei oraşului, care îi considerau pe locuitorii Porţii gălăgioşi şi îmbrăcaţi ţipător, la fel de străini ca pe aieli, dar mai puţin periculoşi pentru a-i înfrunta. Oraşul era aglomerat până în poduri, cu oameni care dormeau pe unde găseau adăpost ca să se ferească de frig, dar, cu toate acestea, rezervele de alimente erau mai mult decât suficiente, dacă nu din belşug, iar negoţul mergea mai bine decât era de aşteptat în perioada iernii. Una peste alta, ea ar fi trebuit să fie mulţumită că îndeplinea poruncile Cadsuanei la fel de bine cum şi-ar fi dorit sora Verde. Doar că aceasta s-ar fi aşteptat la mai mult. Întotdeauna se aştepta la mai mult.

— Mă asculţi, Samitsu?

---

8 *Foregate,* în original. Este o zonă locuită din afara oraşului, dezvoltată de la marginea zidului înconjurător. În traducerile romanelor anterioare Foregate apare ca *Talpa* şi este descrisă astfel: „...Talpa; la început fusese câte un sat-piaţă pentru fiecare poartă a oraşului, dar de-a lungul timpului se uniseră într-unul singur, un talmeş-balmeş de uliţe şi ulicioare care duceau în toate direcţiile” („În căutarea Cornului”, capitolul 25 – „Cairhien”)(n.red.).

Oftând, Samitsu se întoarse de la fereastra care îi oferea o privelişte liniştită, abia abţinându-se să nu îşi netezească fustele cu dungi galbene. Clopoţeii argintii, făuriţi în Jakanda, zornăiră încet, însă atunci, acel sunet nu reuşi să o liniştească. Nici în cele mai bune momente ea nu se simţea în totalitate confortabil în apartamentul ei din palat, deşi flăcările din şemineul generos din marmură emana o căldură plăcută, iar patul din odaia alăturată avea cea mai bună saltea şi perne cu puf de gâscă. Toate cele trei odăi ale ei erau decorate exagerat în stilul sumbru cairhienin, tavanul din ipsos alb era lucrat în careuri legate între ele, cornişele late erau poleite din abundenţă, iar lambriul din lemn, deşi avea un luciu plăcut, tot negru era. Piesele de mobilier erau încă şi mai negre şi masive, prevăzute pe muchii cu linii subţiri de frunze aurii şi incrustate cu modele de fildeş. Covorul tairen cu motive florale din acea odaie făcea un contrast ţipător cu restul odăii şi scotea în evidenţă sobrietatea înconjurătoare. În ultima vreme, i se părea că totul semăna cu o cuşcă.

Ceea ce o enerva, de fapt, era femeia cu cârlionţi în părul care îi ajungea până la umeri care stătea în mijlocul covorului, cu pumnii proptiţi în şolduri, cu un aer războinic şi cu privirea încruntată, care îşi îngusta ochii albaştri. Sashalle purta, fireşte, inelul cu Marele Şarpe pe mâna dreaptă, dar şi un colier, şi o brăţară aiel, cu boabe de argint şi fildeş lucrate şi sculptate minuţios, care creau un contrast ţipător cu rochia ei cu guler înalt din lână maro, care, deşi simplă, era fină şi bine croită. Cu siguranţă nu era un accesoriu grosolan, ci extravagant, genul pe care nu l-ar purta o soră. Acea bijuterie excentrică putea deţine cheia mai multor probleme, dacă Samitsu ar fi găsit motivul care se ascundea în spatele ei. Înţeleptele, mai cu seamă Sorilea, o considerau o neghioabă pentru că nu ştia fără să nu întrebe şi refuzau să se obosească să dea răspunsuri. Făceau asta mult prea des. *Mai ales* Sorilea. Samitsu nu era obişnuită să fie luată de proastă şi îi displcea enorm de mult acest lucru.

Nu era pentru întâia oară când ei îi era greu să o privească în ochi pe cealaltă soră. Sashalle era motivul principal pentru care nu era mulţumită, indiferent de cât de bine decurgea totul. Ceea ce o scotea şi mai tare din minţi era faptul că Sashalle era Roşie, dar, în ciuda frăţiei Ajah din care făcea parte, ea era *legată prin jurământ* de tânărul al'Thor. Cum putea o aes sedai să jure credinţă altcuiva în afară de Turnul Alb? Cum lăsa *Lumina* ca o *Roşie* să îi fie loială unui bărbat care putea conduce? Poate că Verin avusese dreptate când supuse că *ta'veren* schimba soarta. Samitsu nici nu se putea gândi la un alt motiv pentru care treizeci şi una de surori, dintre care *cinci* Roşii, puteau face acest legământ.

— Domniţa Ailil a fost abordată de seniorii şi domniţele care reprezintă cea mai mare forţă a Casei Riatin, răspunse ea pe un ton mult mai calm decât se simţea. Aceştia doresc ca ea să devină Suprema Înscăunată{9} din Riatin, iar ea doreşte aprobarea Turnului Alb. Aprobarea surorilor aes sedai, cel puţin.

---

9 *High Seat of Riatin,* în original. În alte romane din serie titlul nobiliar a fost tradus „Primul Înscăunat” sau „Cel Dintâi”. O altă traducere a titlului nobiliar, chiar în cadrul acestui capitol, este „Înaltă Înscăunată” (n.red.).

Ca să facă altceva decât să o confrunte cu privirea – şi să piardă, cel mai probabil –, ea se duse la o masă din lemn de mahon, unde, pe o tavă din argint, se afla o carafă din argint lucrată cu aur din care se ridica mirosul slab de mirodenii. Umplerea cupei cu vin fiert îi oferea o scuză pentru a evita acel contact vizual efemer. Faptul că avea nevoie de o scuză o făcu să pună carafa înapoi pe tavă cu un clinchet ascuţit. Ea îşi dădu seama că evita privirea Sashallei de prea multe ori. Chiar şi-acum, îşi dădu seama că se uita la femeie cu coada ochiului. Spre frustrarea ei, Samitsu nu reuşea să se întoarcă de tot ca să îi întâlnească privirea.

— Spune-i nu, Sashalle. Fratele ei era încă în viaţă când a fost văzut ultima oară, iar rebeliunea împotriva Dragonului Renăscut nu ar trebui să privească Turnul; cu siguranţă nu acum, când totul s-a terminat.

Îi reveni amintirea cu Toram Riatin când fusese văzut ultima oară, dispărând într-o ceaţă ciudată care putea prinde formă şi putea ucide, o ceaţă care se împotrivea Puterii Supreme. În ziua aceea, Umbra se plimbase dincolo de zidurile Cairhieninului. Vocea lui Samitsu părea sugrumată de efortul de a o opri din tremurat. Nu de teamă, ci de furie. În ziua aceea, ea nu reuşise să îl tămăduiască pe tânărul al'Thor. Ea ura eşecurile, ura să şi le amintească. Ea nu ar fi trebuit să se explice.

— Forţa majoritară din Riatin nu înseamnă totul. Cei care sunt încă legaţi de Toram se vor împotrivi ei, prin forţa armelor dacă va fi nevoie; în plus de asta, a hrăni revoltele în interiorul Caselor nu este o cale de a păstra pacea. În acest moment, în Cairhien, stabilitatea este şubredă, Sashalle, dar *există* o stabilitate, iar noi nu trebuie să o tulburăm.

Ea se abţinu să spună că va fi nemulţumită Cadsuane dacă ele vor face asta. Acest aspect abia dacă avea greutate în ochii Sashallei.

— Revoltele vor veni fie că noi le vom hrăni sau nu, zise cealaltă soră pe un ton ferm.

Încruntarea îi dispăru de îndată ce Samitsu dădu semne că asculta, cu toate că păstră aceeaşi faţă serioasă. Poate că afişa mai degrabă un aer încăpăţânat decât unul războinic, cu toate că acest aspect nu prea avea importanţă. Femeia nici nu se certa, nici nu încerca să o convingă, îşi exprima, pur şi simplu, părerea. Cel mai iritant lucru însă era că aceasta o facea mai mult din curtoazie.

— Dragonul Renăscut este vestitorul revoltelor şi al schimbării, Samitsu. Vestitorul prevestit. Şi chiar dacă n-ar fi, aici suntem în Cairhien. Chiar crezi că s-au oprit din jucat *Daes Dae'mar?* O fi luciul apei liniştit, dar peştii continuă să înoate.

O *Roşie* care predica despre Dragonul Renăscut ca un demagog de la colţul străzii! Lumină!

— Şi dacă te înşeli?

Fără să vrea, Samitsu îşi înghiţi cuvintele. Sashalle – arz-o focu'! – păstră o seninătate perfectă.

— Ailil a renunţat la orice pretenţie la Tronul Soarelui în favoarea Elaynei Trakand, lucru dorit de Dragonul Renăscut, şi este pregătită să-i jure credinţă lui, dacă i-o voi cere. Toram a condus o oaste împotriva lui Rând al'Thor. Eu zic că merită să facem o schimbare şi merită să ne asumăm un risc, şi îi voi spune şi ei asta.

Clopoţeii din părul lui Samitsu zornăiră când ea scutură enervată din cap şi abia se abţinu să nu ofteze din nou. Optsprezece dintre surorile jurate Dragonului rămaseră în Cairhien – Cadsuane le luase pe o parte din ele cu ea, apoi o trimisese pe Alanna înapoi după mai multe –, iar altele dintre cele optsprezece, pe lângă Sashalle, aveau un rang mai înalt decât ea, însă înţeleptele aiel le ţineau departe de ea. Teoretic, ea dezaproba metodele lor – aes sedai nu *puteau* fi ucenice, nu ale oricui! Era scandalos! – dar, practic, îi uşurau treaba. Acestea nu se puteau amesteca sau prelua conducerea când înţeleptele le dictau ce să facă şi le supravegheau clipă de clipă. Din nefericire, dintr-un motiv pe care ea nu îl cunoştea, înţeleptele le supravegheau altfel pe Sashalle şi pe celelalte două surori care fuseseră ferecate la Fântânile din Dumai. Ferecate. Ea simţi un fior slab la acest gând, dar doar slab, şi nu l-ar fi simţit aproape defel dacă ar fi putut vreodată să înţeleagă cum reuşise Damer Flinn să să tămăduiască ceea ce nu putea fi tămăduit. Măcar *cineva* putea tămădui ferecarea, chiar dacă era bărbat. Un bărbat care conducea puterea. Lumină, cum oroarea zilei de ieri se transforma doar într-o nelinişte a zilei de azi, odată ce te obişnuiai cu ea.

Ea era convinsă că ar fi aranjat Cadsuane lucrurile cu înţeleptele înainte să plece dacă ar fi ştiut despre părerile diferite pe care le aveau Sashalle, Irgain şi Ronaille. Cel puţin aşa credea ea. Nu era pentru prima oară când ea fusese atrasă în legendarele intrigi ale Verzilor. Cadsuane putea fi mai vicleană decât o Albastră, intrigi în interiorul comploturilor cu strategii amestecate, toate ascunse în spatele altora. Unele erau gândite să eşueze pentru ca altele să reuşească şi numai Cadsuane ştia să le deosebească, ceea ce nu era deloc un gând liniştitor. În orice caz, cele trei surori erau libere să vină şi să plece când doreau, să facă ce doreau. Şi cu siguranţă nu simţeau nevoia să urmeze instrucţiunile lăsate de Cadsuane sau să asculte de sora pe care ea o numise la conducere. Doar jurământul lor nebunesc faţă de al'Thor le îndruma sau le constrângea.

Samitsu nu se simţea niciodată slabă sau nepricepută decât atunci când nu reuşea să se folosească de înzestrarea ei; cu toate acestea, îşi dorea foarte mult ca să revină Cadsuane şi să ia hăţurile în mâini. Fireşte, câteva cuvinte şoptite la urechea lui Ailil i-ar fi alungat orice dorinţă de a deveni Înaltă Înscăunată; cu toate acestea, asta ar fi fost în zadar dacă ea nu găsea o cale să o împiedice pe Sashalle să-şi atingă scopul. Nu avea importanţă că Ailil se temea că secretele ei prosteşti aveau să iasă la iveală. Inconsecvenţa vorbelor pe care surorile aes sedai i le spuneau ar fi putut să o facă să decidă că era mai bine să încerce să se facă nevăzută pe domeniile ei de la ţară în loc să rişte să ofenseze vreo soră cu faptele ei. Cadsuane va fi supărată că o pierde pe Ailil, Samitsu însăşi va fi supărată. Ailil era un fir ce ducea la jumătate din comploturile pe care le urzeau nobilii, un gaj care aducea siguranţa că acele intrigi erau minore şi nu riscau să provoace tulburări mai mari. Afurisita de Roşie ştia acest lucru. Iar odată ce Sashalle îi dădea permisiunea lui Ailil, femeia va da fuga la ea ca să dea veşti, nu la Samitsu Tamagowa.

În vreme ce Samitsu încerca să rezolve această dilemă, uşa dinspre coridor se deschise ca să primească o cairhienină cu faţa palidă şi severă, mai scundă cu o palmă decât oricare aes sedai. Părul cărunt îi era strâns într-un coc la ceafă şi purta o rochie simplă de un gri atât de închis, încât părea aproape neagră – uniforma actuală a servitorilor din Palatul Soarelui. Servitorii nu îşi anunţau niciodată venirea, nici nu cereau permisiunea. Desigur, Corgaide Marendevin nu era o simplă servitoare; inelul greu din argint cu chei lungi prins la brâu arăta poziţia oficială pe care o ocupa.

Indiferent cine conducea în Cairhien, Păstrătoarea Cheilor domnea, de fapt, în Palatul Soarelui, iar în atitudinea Corgaidei nu exista nici urmă de slugărnicie. Ea făcu o reverenţă scurtă între Samitsu şi Sashalle.

— Mi s-a cerut să raportez orice lucru nelalocul lui, spuse ea, nepărând să se adreseze cuiva anume, deşi Samitsu fusese cea care îi ceruse asta. Era foarte probabil ca ea să fi ştiut despre lupta pentru putere dintre ele de îndată ce ştiuseră şi ele. Nu îi scăpa mai nimic din ceea ce se petrecea în palat. Mi s-a spus că este un ogier în bucătărie. El şi un tânăr caută, cică, de lucru ca zidari, dar eu n-am auzit niciodată ca zidarii ogieri şi cei de rasă umană să lucreze împreună. Iar cei din *steddingul* Tsofu au trimis vorbă că niciun zidar din niciun *stedding* nu va fi liber în viitorul apropiat, atunci când am întrebat... după incident. Pauza fu aproape imperceptibilă, iar expresia gravă de pe faţa ei nu se schimbă. O parte din bârfele care circulau despre atacul asupra Palatului Soarelui îl atribuiau lui al'Thor, iar cealaltă parte, surorilor aes sedai. Câteva poveşti îi pomeneau pe rătăciţi, însă doar ca aceştia să nu fie mai prejos de al'Thor sau de aes sedai.

Ţuguindu-şi buzele îngândurată, Samitsu lăsă deoparte afurisitele alea de încurcături pe care le făceau cairhieninii din tot ce atingeau. Negarea implicării surorilor aes sedai nu prea ajuta; cele Trei Legăminte nu prea erau folositoare într-un oraş în care un simplu „da“ sau „nu“ dădea naştere la şase zvonuri contradictorii. Dar ogieri… Cei din bucătăria palatului arareori primeau înăuntru trecători, cu toate acestea, bucătarii i-ar oferi o masă caldă unui ogier doar ca să se poată holba la o creatură ciudată. În ultimul an şi mai bine, ogierii erau o privelişte chiar mai neobişnuită decât de obicei. Se mai zăreau câţiva pe ici, pe colo, dar aceştia mergeau atât de repede cum numai un ogier putea şi arareori zăboveau într-un loc mai mult timp decât le lua să doarmă. Arareori, călătoreau neînsoţiţi de oameni{10}, darămite să lucreze împreună cu ei. Însă cei doi o făcură să se gândească la ceva. Nădăjduind să scoată ceva la lumină, ea deschise gura ca să pună câteva întrebări.

— Mulţumesc, Corgaide, zise Sashalle cu un zâmbet. A fost de mare ajutor. Ne-ai putea lăsa acum?

Dacă i-o retezai Păstrătoarei Cheilor, riscai să te trezeşti cu aşternuturi de pat murdare şi cu mâncăruri nesărate, cu oala de noapte negolită şi cu mesaje care se rătăceau, cu nenumărate neplăceri care îţi puteau face viaţa un calvar şi te lăsau să te perpeleşti încercând să realizezi ceva; cu toate acestea, zâmbetul păru să şteargă cumva severitatea din cuvintele adresate Corgaidei. Femeia cu părul cărunt încuviinţă uşor din cap şi făcu din nou o reverenţă scurtă. De astă dată, evident în faţa Sashallei.

---

10 În original, propoziţia este: „They rarely traveled with humans”. În româneşte: „Arareori călătoreau *însoţiţi* de oameni” (n.red.).

Nici bine nu se închise uşa în urma femeii cu părul cărunt, că Samitsu îşi trânti cupa din argint pe tavă suficient de tare încât să-şi verse vin cald pe încheietură şi se întoarse furioasă spre sora Roşie. Era pe punctul de a pierde controlul asupra lui Ailil, iar acum şi Palatul Soarelui părea să-i alunece printre degete! Corgaidei i-ar fi crescut mai degrabă aripi şi şi-ar fi luat zborul decât să ascundă ceea ce văzuse aici, iar indiferent ce va spune, va ajunge în toate cotloanele palatului şi îl va infecta pe fiecare servitor până la bărbaţii care curăţau grajdurile de bălegar. Acea ultimă reverenţă arătase limpede ce avea în gând. Lumină, dar Samitsu ura oraşul Cairhien! Regulile de etichetă între surori erau adânc înrădăcinate, însă Sashalle nu ocupa o poziţie suficient de înaltă, încât să o facă pe ea să tacă din gură în faţa acestui dezastru şi avea de gând să îi spună vreo două.

Încruntându-se la cealaltă femeie însă, ea văzu faţa Sashallei – o văzu *cu adevărat,* poate pentru prima oară – şi, brusc, ştiu de ce o tulbura într-atât, poate chiar de ce îi era greu să o privească în ochi pe sora Roşie. Nu mai era faţa unei aes sedai, dincolo de timp şi nearătându-şi vârsta. Majoritatea oamenilor nu erau siguri de această înfăţişare decât dacă le era arătată, însă pentru oricare soră, aceasta era inconfundabilă. Poate că mai rămăseseră câteva frânturi care o făceau pe Sashalle să pară mai frumoasă decât era în realitate, însă oricine i-ar fi putut da o vârstă undeva aproape de vârsta mijlocie. Această revelaţie o făcu pe Samitsu să tacă.

Ceea ce se ştia despre femeile care fuseseră ferecate era puţin mai mult decât un zvon. Acestea fugeau şi se ascundeau de celelalte surori; în cele din urmă, mureau. De obicei, ele mureau mai devreme decât mai târziu. Majoritatea femeilor nu puteau suporta prea multă vreme pierderea *saida-rului.* Dar acestea erau mai degrabă flecăreli; din câte ştia ea, de mult nu mai avusese nimeni curajul să încerce să afle mai multe. Acea temere ascunsă într-un colţ întunecat al minţii fiecărei surori, că ar putea avea aceeaşi soartă într-un moment de neatenţie, le făcea pe toate să nu îşi dorească să afle mai multe. Până şi surorile aes sedai îşi puteau ascunde ochii atunci când nu voiau să vadă. Existau întotdeauna acele zvonuri aproape niciodată pomenite şi atât de vagi, încât nu îţi puteai aduce aminte unde le-ai auzit prima oară, şoapte abia auzite, dar care pluteau prin apropiere. Unul pe care Samitsu şi-l amintea doar pe jumătate, până în acel moment, zicea că o femeie care era ferecată întinerea din nou, dar supravieţuia. Acesta păruse întotdeauna ridicol, până în acel moment. Faptul că îşi recâştigase abilitatea de a conduce puterea nu însemna că Sashalle recăpătase totul. Ea va trebui să lucreze din nou cu Puterea ani la rând ca să obţină chipul care să o arate ca fiind aes sedai în faţa oricărei surori care o putea vedea limpede. Sau... o va recâştiga? Părea inevitabil, deşi acesta era un tărâm necunoscut. Iar dacă faţa ei era schimbată, oare mai era ceva schimbat la ea? Samitsu cutremură mai tare decât o făcuse la gândul ferecării. Poate ar trebui să o ia mai încet în încercarea de a înţelege modul de a tămădui al lui Damer.

Pipăindu-şi colierul aiel, Sashalle nu părea să observe că Samitsu avea o doleanţă, nu părea să observe privirea scrutătoare a acesteia.

— S-ar putea să nu fie nimic sau ar putea merita să aruncăm o privire, zise ea, însă Corgaide a raportat doar ce a auzit. Dacă vrem să aflăm ceva, trebuie să mergem şi să ne convingem singure.

Fără să mai scoată un cuvânt, ea îşi strânse poalele şi ieşi din apartament, dându-i de ales lui Samitsu fie să o urmeze, fie să rămână acolo. Era intolerabil! Dar a rămâne acolo era de neconceput.

Deşi Sashalle nu era mai înaltă decât ea, Samitsu se văzu nevoită să se grăbească pentru a putea ţine pasul în timp ce Roşia plutea repede de-a lungul coridoarelor late, cu tavan boltit. Nici nu încăpea vorbă să ajungă în faţa ei, asta dacă nu cumva alegea să fugă. Ea fierbea în tăcere, scrâşnind din dinţi. A te certa cu o altă soră în văzul tuturor era nepotrivit în cel mai bun caz. În cel mai rău caz, ar fi zadarnic, fără nicio îndoială. Iar asta n-ar fi făcut decât să se afunde şi mai adânc în groapa în care se afla deja. Simţea un impuls nestăvilit lovească ceva cu piciorul.

Lampadarele amplasate la distanţe egale ofereau suficientă lumină chiar şi în cele mai întunecate unghere ale coridorului, fără prea multă culoare, iar ornamentele erau ca şi inexistente, în afară de tapiseriile răzleţe în care totul era în ordine şi care reprezentau fie animale care erau vânate, fie de nobili care luptau vitejeşte în bătălii. Câteva nişe din pereţi adăposteau ornamente din aur sau din porţelan ale oamenilor mării, iar pe unele coridoare, cornişele erau prevăzute cu frize, majoritatea lăsate nepictate. Atâta tot.

Cairhienii îşi ascundeau opulenţa de ochii privitorilor, aşa cum făceau cu multe altele. Servitorii şi slujitoarele care înaintau în grabă şi cu un scop de-a lungul coridoarelor, ca nişte şiruri de furnici, purtau livrele de culoarea cărbunelui, cu excepţia celor care se aflau în slujba nobililor care locuiau în palat, ce păreau colorate comparativ cu restul şi aveau blazoanele Caselor brodate pe piept, iar gulerele şi uneori mânecile purtau culorile Casei. Unu sau doi aveau chiar o haină sau o rochie în culorile unei Case, iar aceştia păreau nişte venetici printre ceilalţi. Însă toţi îşi ţineau privirea în pământ şi abia dacă se opreau ca să facă o plecăciune rapidă în faţa celor două surori pe lângă care treceau. Palatul Soarelui avea nevoie de nenumăraţi servitori, iar în dimineaţa aceea, toţi păreau grăbiţi să îşi vadă de treburi.

Şi nobilii se plimbau pe coridoare, făcând precauţi o reverenţă în faţa surorilor aes sedai pe lângă care treceau, sau adresându-le un salut atent drămuit între iluzia egalităţii şi adevărata stare a lucrurilor, rostit cu o voce şoptită, care nu se prea auzea departe. Aceştia erau dovada vechii zicale: „În vremuri ciudate, tovarăşi de drum ciudaţi”. Vechile duşmănii fuseseră lăsate deoparte în faţa noilor primejdii. Deocamdată. Deci, doi sau trei seniori cairhienini palizi la faţă, purtând haine din mătase cu dungi subţiri şi colorate pe piept, unii cu partea din faţă a capului rasă şi pudrată după moda soldatului, se plimbau alături de un număr egal de taireni tuciurii, părând mai înalţi în hainele lor colorate, cu mâneci bufante, dungate. Colo, o aristocrată tairenă, purtând o bonetă cusută cu perle, o rochie colorată de brocart şi guler din dantelă albă, se plimba braţ la braţ cu un nobil cairhienin{11} mai scund decât ea, cu părul coafat în formă de turn, care se ridica cu mult deasupra capului, cu dantelă cenuşie sub bărbie şi dungi înguste în culorile Casei ei, care cădeau în cascadă în partea din faţă a fustelor ample, din mătase neagră. Toţi ca nişte prieteni apropiaţi şi confidenţi de încredere.

---

11 În original: „...shorter Cairhienin noble with **her** hair in an elaborate tower...”. Adjectivul pronominal posesiv *her* ne dă informaţia că avem *o* nobilă cairhienină, nu *un* nobil cairhienin (n.red.).

Unele perechi păreau mai ciudate decât altele. În ultima vreme, câteva femei începuseră să poarte veşminte din alte ţinuturi, părând să nu îşi dea seama cum se zgâiau bărbaţii la ele şi cum servitorii se chinuiau să n-o facă. Pantalonii strâmţi şi haina care abia dacă le acoperea şoldurile nu era o ţinută potrivită pentru o femeie, indiferent de broderiile bogate şi de modelele cu nestemate ale hainei. Colierele şi brăţările bătute în nestemate şi agrafele cu pene de toate culorile nu făceau decât să scoată în evidenţă acea excentricitate. Iar acele cizme vopsite în culori vii, cu tocuri care le făceau pe femei să pară mai înalte cu o palmă, le puneau parcă în pericol de a cădea la fiecare pas legănat.

— Este scandalos, bombăni Sashalle, zgâindu-se la două astfel de femei şi smucindu-şi nemulţumită poalele.

— Scandalos, murmură Samitsu, fără să-şi dea seama, apoi închise gura atât de strâns, încât dinţii îi ţăcăniră.

Trebuia să înveţe să-şi ţină gura. A rosti cu voce tare un acord doar pentru că era de acord era un obicei pe care nu şi-l permitea cu Sashalle.

Cu toate acestea, ea nu se putu abţine să nu arunce o privire dezaprobatoare peste umăr la cele două femei. Şi puţin mirată. În urmă cu un an, Alaine Chuliandred şi Fionnda Annariz fi fost gata să se strângă de grumaz. Sau, mai degrabă şi ar fi pus soldaţii să se războiască. Şi-apoi, cine s-ar fi aşteptat să îl vadă pe Bertome Saighan plimbându-se liniştit alături de Weiramon Saniago, fără ca vreunul din ei să îşi ducă mâna la pumnalul de la cingătoare? Vremuri ciudate şi tovarăşi de drum ciudaţi. Fără îndoială că aceştia jucau Jocul Caselor, căutând să obţină avantaje, cum o facuseră mereu, şi totuşi punând bariere care odinioară fuseseră cioplite în piatră, iar acum păreau a fi desenate pe apă. Vremuri tare ciudate.

Bucătăriile se aflau la nivelul cel mai de jos al Palatului Soarelui, deasupra solului, în spate – un mănunchi de odăi cu pereţi din piatră şi tavane cu grinzi, strânse în jurul unei încăperi lungi, fără ferestre, pline cu sobe din fier, cuptoare din cărămidă şi vetre îmbrăcate în piatră, a căror dogoare te făcea să uiţi de zăpada de afară sau chiar că era iarnă. În mod normal, bucătăresele cu feţele asudate şi ajutoarele lor, îmbrăcate cu haine la fel de negre ca servitorii din palat pe sub şorţurile lor albe, s-ar fi agitat de colo colo ca să pregătească masa de prânz, frământând aluatul de pâine pe nişte mese lungi, cu suprafeţe din marmură pe care era presărată făină, ungând hălcile de carne sau orătăniile care se roteau la proţap în vetre. Acum, doar căţeii tropăiau de colo colo, nerăbdători să primească bucăţi de carne. Napii şi morcovii ce umpleau coşurile erau necurăţaţi şi netăiaţi, iar din oalele cu sos se ridicau mirosuri dulci şi aromate. Până şi ajutoarele de bucătari, băieţi şi fete care îşi ştergeau întruna feţele cu şorţurile lor, stăteau aproape de un grup de femei strânse în jurul uneia dintre mese. Samitsu putea vedea din prag ceafa unui ogier ridicându-se deasupra lor din locul unde şedea la masă. Era mai înalt decât un bărbat care stătea în picioare şi mai lat. Fireşte, cairhieninii erau scunzi şi graşi, iar asta ajuta. Ea îşi puse o mână pe braţul Sashallei şi mare îi fu mirau când femeia se opri în loc fără să se împotrivească.

— ...a plecat fără să lase vreun indiciu unde se ducea? întreba ogierul cu o voce bubuitoare ca şi când pământul s-ar fi mişcat. Urechile păroase, care-i ieşeau prin părul negru ce-i ajungea până la guler, i se mişcau întruna înainte şi înapoi.

— Of, nu mai vorbi despre el, jupâne Ledar, răspunse o voce tremurătoare de femeie de parcă ar fi fost exersată. Rău a fost. A distrus jumătate din palat cu Puterea Supremă, asta a făcut. Putea să-ţi îngheţe sângele în vene cu o singură privire şi să te omoare pe loc. Mii de oameni au murit din mâna lui. Zeci de mii! Oh, nu-mi place să vorbesc despre el.

— Pentru cineva căruia nu îi place să vorbească niciodată despre nimic, Eldrid Methin, zise o altă femeie cu asprime în glas, tu abia dacă vorbeşti despre altceva.

Îndesată şi destul de înaltă pentru o cairhienină, aproape la fel de înaltă ca Samitsu, cu câteva şuviţe de păr cărunt ieşindu-i de sub boneta din dantelă simplă, ea trebuie să fi fost bucătăreasa-şefă de serviciu, căci toate celelalte pe care le vedea Samitsu dădură aprobator din cap şi chicotiră, zicând „Că mare dreptate mai ai, jupâneasă Beldair“, pe un ton linguşitor. Servitorii aveau propria lor ierarhie, păstrată cu aceeaşi stricteţe ca aceea din Turn.

— Nu e treaba noastră să bârfim despre lucrul ăsta, jupân Ledar, continuă femeia îndesată. E treaba surorilor aes sedai, nu a celor de teapa dumitale sau a mea. Mai povesteşte-ne despre Ţinuturile de Hotar. Chiar ai văzut Troloci?

— Aes sedai, bombăni un bărbat. Ascuns de mulţimea strânsă în jurul mesei, el trebuie să fi fost însoţitorul lui Ledar. Samitsu nu văzuse niciun bărbat adult printre cei de la bucătărie în dimineaţa aceea. Ia zi, chiar crezi că i-au legat pe bărbaţii aceia despre care vorbeai, pe asha’manii ăia? Ca străjeri? Dar despre cei care-au murit? N-ai zis nimic.

— Păi Dragonul Renăscut i-a ucis, zise Eldrid cu vocea piţigăiată. Şi apoi, cu ce alt scop ar lega o aes sedai un bărbat? Of, groaznici au mai fost asha'manii ăia. Te puteau transforma în piatră dintr-o singură privire. Îi poţi deosebi doar uitându-te la ei, să ştii. Au nişte ochi înspăimântător de strălucitori.

— Ia mai taci, Eldrid, zise jupâneasa Beldair pe un ton ferm. Poate au fost asha'mani, poate nu, jupâne Underbill. Poate au fost legaţi, poate nu. Tot ce pot spune eu sau altcineva cste că au fost cu *el.*

După apăsarea din vocea ei, era limpede despre cine vorbea; l-o fi considerat Eldrid de temut pe Rand al'Thor, dar femeia aceasta nu voia nici măcar să îi rostească numele.

— La scurt timp după ce-a plecat *el,* brusc, surorile aes sedai le spuneau ce să facă, iar ei le dădeau ascultare. Fireşte, tot prostul ştie că tre' să facă ce zic aes sedai. Oricum, indivizii ăia au plecat de mult. De ce eşti atât de interesat de ei, jupâne Underbill? Ăsta-i nume andoran?

Ledar îşi lăsă capul pe spate şi râse, un zgomot bubuitor care umplu încăperea. Urechile i se mişcau repede.

— Oh, vrem să aflăm totul despre locurile pe care le vizităm, jupâneasă Beldair. Ţinuturile de Hotar, zici? Ai zice că aici e frig, dar în Ţinuturile de Hotar am văzut copaci crăpându-se ca nucile pe foc din cauza frigului. Aici aveţi blocuri de gheaţă ce plutesc pe râu în jos, dar noi am văzut râuri la fel de late ca Alguenya îngheţate bocnă, astfel încât negustorii le traversează transportându-şi mărfurile în căruţe, iar oamenii pescuiesc prin nişte găuri făcute în gheaţă, groase de o palmă. Noaptea, pe cer apar văluri de lumină care par să pârâie, suficient de strălucitoare ca să estompeze lumina stelelor, şi...

Până şi jupâneasa Beldair stătea aplecată spre ogier, absorbită, însă unul dintre ajutoarele de bucătari, prea scund ca poată vedea peste umerii adulţilor, aruncă o privire în spate şi făcu ochii cât cepele atunci când aceştia se fixară pe Samitsu şi Sashalle. Cu toate că privirea îi rămase aţintită la ele, ca hipnotizat, el bâjbâi cu o mână până când dădu de mâneca jupânesei Beldair şi trase de ea. Prima oară, ea îşi scutură braţul fără să îşi întoarcă privirea. A doua oară, ea îşi întoarse capul cu privirea încruntată, care dispăru într-o clipită când dădu şi ea cu ochii de aes sedai.

— Harul să vă binecuvânteze, aes sedai! zise ea, vârându-şi în grabă şuviţele rebele de păr sub bonetă în timp ce făcu o reverenţă. Cu ce vă pot fi de folos?

Ledar tăcu brusc fără să-şi termine propoziţia, iar urechile îi înţepeniră o clipă. Nu îşi întoarse privirea spre uşă.

— Dorim să vorbim cu musafirii dumitale, zise Sashalle intrând în bucătărie. Nu vă vom reţine din treabă prea mult timp.

— Desigur, aes sedai.

Dacă femeia îndesată era mirată că două surori voiau să le vorbească musafirilor din bucătărie, atunci nu trădă niciun semn. Întorcându-şi capul într-o parte şi-n cealaltă ca să-i cuprindă pe toţi cu privirea, ea bătu din palmele-i dolofane şi începu să dea ordine.

— Eldrid, napii ăia n-or să se cureţe singuri. Cine supraveghea sosul de smochine? Smochinele uscate sunt greu de găsit! Unde ţi-e lingura de gătit, Kasi? Andil, dă fuga şi-adu nişte...

Bucătăresele şi ajutoarele se împrăştiară în toate direcţiile, iar zornăitul de oale şi de linguri umplu bucătăria, cu toate că era limpede că toată lumea încerca să facă cât mul puţin zgomot cu putinţă ca să nu le deranjeze pe aes sedai. Era limpede că încercau din răsputeri să nu privească în direcţia lor, deşi acest lucru implica o oarecare răsucire.

Ogierul se ridică încet în picioare, capul ajungându-i aproape de grinzile groase din tavan. Îmbrăcămintea era asemănătoare cu cea pe care o mai văzuse Samitsu la un ogier – o haină lungă şi neagră ce se revărsa peste cizmele răsucite.

Petele pe haina lui arătau că el se afla de multă vreme pe drumuri; ogierii erau un neam pretenţios. El se întoarse doar pe jumătate spre ea şi Sashalle în timp ce făcu o plecăciune şi îşi frecă nasul borcănat de parcă l-ar fi mâncat, ascunzându-şi o parte din faţă, deşi părea a fi tânăr pentru un Ogier.

— Să ne iertaţi, aes sedai, murmură el, dar trebuie să purcedem.

Aplecându-se ca să ridice o tolbă uriaşă din piele ce avea o pătură mare făcută sul peste partea de sus şi prin care se vedeau formele pătrăţoase a ceea ce era îndesat înăuntru, el aşeză breteaua lată pe umăr. Şi buzunarele încăpătoare ale hainei lui erau umflate de tot soiul de forme ascuţite.

— Ne aşteaptă cale lungă până la lăsarea nopţii.

Însoţitorul lui rămase aşezat însă cu palmele întinse pe masă. Era un tânăr cu părul deschis la culoare şi cu barba crescută de o săptămână, care părea să fi dormit nu doar o singură noapte în haina-i cafenie mototolită. Le privea cu grijă pe aes sedai, cu nişte ochi negri ce semănau cu ai unei vulpi încolţite.

— Unde mergeţi de nu puteţi ajunge până la căderea nopţii?

Sashalle nu se opri până când nu ajunse în faţa tânărului ogier, suficient de aproape ca să fie nevoită să îşi întindă gâtul ca să se uite la el, deşi acest gest păru mai degrabă graţios decât stângaci, aşa cum şi trebuia să fie.

— Mergeţi la întâlnirea despre care am auzit, în *steddingul* Shangtai? Jupâne... Ledar, nu?

Urechile lui lungi zvâcniră violent, apoi rămaseră nemişcate, iar ochii lui de mărimea unei ceşti de ceai se îngustară aproape cu aceeaşi grijă ca ai tânărului până când capetele sprâncenelor îi ajunseră pe obraji.

— Ledar, fiu al lui Shandin, fiu al lui Koimal, aes sedai, răspunse el fără tragere de inimă. Cu siguranţă nu merg la Adunare. Păi, Fruntaşii nu mi-ar îngădui să mă apropii suficient de mult ca să aud ce se vorbeşte. El scoase un chicotit gutural care părea forţat. Nu vom putea ajunge în noaptea asta încotro mergem, aes sedai, dar fiecare leghe pe care o lăsăm în urma noastră nu mai trebuie să o străbatem ziua următoare. Trebuie să purcedem.

Tânărul nebărbierit se ridică în picioare, trecându-şi o mână peste mânerul lung al sabiei prinse la şold, însă nu se clinti ca să-şi ia tolba şi pătura făcută sul de la picioarele lui şi să-l urmeze pe ogier, care o luă spre uşa ce dădea în stradă. Nici măcar atunci când ogierul îi spuse peste umăr:

— Trebuie să plecăm acum, Karldin.

Sashalle pluti graţios şi se puse în calea ogierului, deşi fu nevoită să facă trei paşi mari până când făcu el unul.

— Căutai de lucru ca zidar, jupâne Ledar, zise ea pe un ton serios, dar n-ai mâinile pline de bătături ca ale celorlalţi zidari pe care i-am mai văzut. Ai face mai bine să-mi răspunzi la întrebare.

Suprimându-şi un zâmbet triumfător, Samitsu pluti până când ajunse lângă sora Roşie. Aşadar, Sashalle credea că o putea da, pur şi simplu, la o parte şi să descopere singură *ce* se întâmpla? Femeia o să aibă parte de o surpriză.

— Trebuie să mai zăboviţi o vreme, îi zise ea în şoaptă ogierului; deşi zgomotul din bucătărie ar fi trebuit să îi împiedice pe ceilalţi să audă, ea nu voia să rişte. Când am venit la Palatul Soarelui, auzisem deja despre un ogier tânăr, prieten cu Rând al'Thor. Acesta a plecat din Cairhien în urmă cu câteva luni, însoţit de un tânăr pe nume Karldin Nu-i aşa, Loial?

Urechile ogierului se pleoştiră.

Tânărul se abţinu să nu înjure, căci ştia că era mai bine să n-o facă în faţa surorilor.

— Plec atunci când am chef, aes sedai, zise el pe un ton aspru, dar în şoaptă.

În cea mai mare parte, privirea lui era împărţită între ea şi Sashalle, dar era atent şi la cei care lucrau în bucătărie, ca nu umva să se apropie vreunul dintre ei. Nici el nu voia să fie auzit.

— Înainte să plec, vreau şi *eu* nişte răspunsuri. Ce s-a întâmplat cu... prietenii mei? Şi cu *el.* S-a scrântit la minte?

Loial oftă lung şi îşi ridică mâna uriaşă în semn de pace.

— Uşurel, Karldin, şopti el. Lui Rand nu i-ar plăcea dacă ai intra în belele cu aes sedai. Uşurel.

Karldin se încruntă şi mai tare.

Brusc, Samitsu îşi dădu seama că ar fi putut gestiona situaţia mai bine. Aceia nu erau ochii unei vulpi încolţite, ci ai unui lup. Ea ajunsese să se obişnuiască prea mult cu Damer, Jahar şi Eben, legaţi în siguranţă şi îmblânziţi. Ar putea fi o exagerare, însă Merise depunea eforturi cu Jahar – aşa proceda Merise –, iar ceea ce ieri fusese oroare, azi putea deveni complezenţă după o expunere îndelungată. Karldin Manfor era şi el asha'man şi nu era nici legat, nici îmblânzit. Oare îmbrăţişa jumătatea masculină a Izvorului? Ei mai că îi veni să râdă. Oare păsările zburau?

Sashalle se uita la tânăr cu o privire încruntată şi atentă, ţinându-şi mâinile prea nemişcate pe poale, însă Samitsu se bucură că nu o vedea învăluită de lumina *saidarului.*

Asha'manii simţeau când o femeie îmbrăţişa Puterea, iar acest lucru l-ar fi putut face să reacţioneze... fără să gândească. Fireşte că ea împreună cu Samitsu i-ar putea ţine piept – oare ar putea dacă el îmbrăţişa deja Puterea? Fireşte că da. Fireşte, dar ar fi mult mai bine dacă nu ar fi nevoite s-o facă.

În acel moment, Sashalle nu dădea niciun semn că ar prelua conducerea, prin urmare, Samitsu îşi aşeză uşor o mână pe braţul lui stâng. Acesta părea o bară din fier prin mâneca hainei. Aşadar, el era la fel de încordat ca ea. La fel de încordat ca ea? Lumină, Damer şi ceilalţi doi îi stricaseră toate instinctele!

— *El* părea la fel de întreg la minte ca majoritatea bărbaţilor când l-am văzut ultima oară, zise ea cu blândeţe, apăsând doar puţin pe primul cuvânt.

Niciunul dintre lucrătorii din bucătărie nu se afla prin preajmă, însă câţiva începuseră să arunce priviri pe furiş spre masă. Loial răsuflă uşurat, un sunet care îi ieşi şuierând pe gura ca o peşteră, însă ea îşi ţinu atenţia îndreptată spre Karldin.

— Nu ştiu unde se află, dar acum câteva zile era în viaţă. Alanna nu crâcnise nimic mai mult, afişând un aer poruncitor când strânse în pumn răvaşul Cadsuanei. Mă tem că Fedwin Morr a murit otrăvit, dar habar nu am cine i-a pus otrava. Spre mirarea ei, Karldin abia dacă dădu din cap, făcând o grimasă, şi bombăni ceva nedesluşit despre vin. Cât despre ceilalţi, au devenit străjeri de bunăvoie.

Atâta cât făcea un bărbat de bunăvoie. Roshan al ei cu siguranţă nu dorise să fie străjer până când nu şi-l dorise ea. De obicei, chiar şi o femeie care nu era aes sedai putea să îi facă pe un bărbat să ia hotărâri aşa cum îşi dorea ea.

— Au considerat că este o alegere mai bună, mai sigură decât să se întoarcă la... ceilalţi ca tine. Vezi tu, distrugerile de-aici au fost făcute cu *saidin.* Înţelegi cine s-ar fi putut afla în spatele acestora? A fost o încercare de a-l ucide pe cel pentru a cărui sănătate mintală te temi.

Aceste cuvinte nu părură să-l mire nici pe el. Ce soi de bărbaţi *erau* asha'manii aceştia? Oare aşa-zisul lor Turn Negru era o maşinărie de ucis? Încordarea îi dispăru din braţ însă şi, brusc, el păru a fi un simplu tânăr ostenit de drum, care avea nevoie să se bărbierească.

— Lumină! zise el încet. Ce facem acum, Loial? Încotro o luăm?

— Nu... ştiu, răspunse Loial, coborându-şi umerii obosit, cu urechile pleoştite. Eu... noi trebuie să dăm de urma lui, Karldin. Cumva. Nu putem renunţa acum. Trebuie să îi dăm de ştire că am făcut ce ne-a cerut. Cât am putut de mult.

„Oare ce le ceruse al'Thor", se întrebă Samitsu. Cu puţin noroc, ea putea afla multe informaţii de la cei doi. Un bărbat obosit sau un ogier, care se simţea pierdut şi singur, era gata să răspundă la întrebări.

Karldin tresări uşor, strângând mânerul sabiei în mână, iar ea îşi înăbuşi o înjurătură când o servitoare din palat năvăli în încăpere cu poalele ridicate până aproape la genunchi.

— Seniorul Dobraine a fost ucis! ţipă servitoarea. Ne vor omorî pe toţi în somn! Am văzut cu ochii mei morţi umblând, chiar şi pe bătrânul Maringil, iar maica zice că spiritele te vor omorî dacă s-a comis o crimă! Ei...

Ea rămase cu gura căscată când dădu cu ochii de aes sedai şi încremeni locului, ţinându-şi strâns poalele. Cei din bucătărie păreau încremeniţi şi ei, privindu-le cu coada ochiului pe aes sedai ca să vadă ce ar trebui să facă.

— Nu Dobraine, gemu Loial, iar urechile i se lipiră de cap. Nu el.

Părea pe cât de furios, pe atât de întristat, iar faţa parcă îi împietrise.

Samitsu nu îşi amintea să fi văzut vreodată un ogier furios.

— Cum te cheamă? o întrebă Sashalle pe servitoare, înainte ca Samitsu să apuce să-şi deschidă gura. De unde ştii că a fost ucis? De unde ştii măcar că e mort?

Femeia înghiţi cu noduri, cu ochii pironiţi în ochii reci ai Sashallei.

— Cera, aes sedai? răspunse ea şovăind şi îndoindu-şi genunchii ca să facă o reverenţă. Abia atunci îşi dădu seama că poalele îi erau ridicate. Când se grăbi să şi le netezească, o făcu să pară şi mai agitată. Cera Doinal? Se zice... Toată lumea zice că Seniorul Dobraine este... Adică a fost... Adică... Ea înghiţi din nou cu noduri. Lumea zice că odăile lui băltesc în sânge. A fost găsit zăcând într-o baltă de-asta. Cu capul tăiat, aşa zice lumea.

— *Lumea* vorbeşte vrute şi nevrute, zise Sashalle pe un ton sumbru, şi de obicei se înşală. Samitsu, tu vii cu mine. Dacă Seniorul Dobraine *a fost* rănit, s-ar putea să poţi face ceva pentru el. Loial, Karldin, veniţi şi voi. Nu vreau să vă slăbesc din ochi până nu-mi veţi răspunde la câteva întrebări.

— La naiba cu întrebările tale, mârâi tânărul asha’man, azvârlindu-şi tolba pe umăr. Eu plec!

— Nu, Karldin, zise Loial cu blândeţe, aşezându-şi mâna uriaşă pe umărul tovarăşului său. Nu putem pleca înainte să aflăm de soarta lui Dobraine. Este un prieten, prietenul lui al’Thor şi al meu. Nu putem pleca. Şi-apoi, unde ne grăbim aşa?

Karldin privi în altă parte. Nu avea niciun răspuns.

Samitsu îşi închise ochii strâns şi inspiră adânc, însă n-avu încotro. Se trezi că o urmează pe Sashalle afară din bucătărie, grăbindu-se încă o dată să ţină ritmul cu paşii plutitori mari şi repezi ai celeilalte femei. De fapt, ea se trezi că alerga pe jumătate; Sashalle păşea încă şi mai repede decât înainte.

Zumzetul vocilor se înteţi în urma lor de îndată ce ele ieşiră pe uşă. Probabil că cei din bucătărie insistau ca servitoarea să le dea mai multe amănunte, detalii pe care, necunoscându-le, ea avea să le inventeze mai mult ca sigur. Zece variante diferite ale întâmplării aveau să se răspândească din bucătărie, dacă nu cumva tot atâtea câţi lucrători în bucătărie erau. Mai rău, zece variante diferite ale întâmplării *din* bucătărie aveau să se răspândească, fiecare adăugându-se zvonurilor pe care Corgaide începuse deja, fără nicio îndoială, să le împrăştie. Ea abia dacă îşi mai amintea să fi avut o zi mai proastă, pe neaşteptate, căci era ca şi cum ar fi alunecat pe o bucată de gheaţă, apoi pe o alta şi tot aşa. Cadsuane îşi va face mănuşi din pielea ei după asta!

Măcar Loial şi Karldin se ţineau şi ei după ea. Indiferent ce avea să afle de la ei putea fi un avantaj, o cale de a mai salva ceva. Grăbindu-se să ajungă lângă Sashalle, ea îi cerceta, aruncând priviri scurte peste umăr. Făcând paşi mici ca să nu le depăşească pe aes sedai, ogierul avea faţa încruntată şi îngrijorată. Din cauza lui Dobraine, cel mai probabil, dar poate şi pentru că îşi îndeplinise sarcina tainică „atât cât putuse de bine". Acest mister trebuia desluşit. Tânărul asha'man nu întâmpina nicio greutate să ţină pasul, deşi afişa o expresie încăpăţânată şi reticentă şi mângâia cu mâna mânerul sabiei. Pericolul din partea lui nu venea din oţel. El privea cu suspiciune cefele surorilor aes sedai, întâmpinând o dată privirea scurtă şi întunecată a lui Samitsu. Însă avea atâta minte încât să tacă din gură. Ea va trebui să găsească o cale să i-o deschidă mai târziu şi nu numai ca să rânjească.

Sashalle nu se uită nici măcar o dată în urmă ca să se asigure că cei doi o urmau, căci trebuie să fi auzit bubuiturile pe care cizmele ogierului le scoteau pe pardoseala din gresie. Avea faţa îngândurată, iar Samitsu ar fi dat orice ca să afle la ce se gândea. I-o fi jurând credinţă Sashalle lui Rand al'Thor, dar ce protecţie oferea acest lucru unui asha'man? Ea era Roşie, la urma urmei. *Asta* nu se schimbase pe faţa ei. Lumină, asta putea fi cea mai rea bucată de gheaţă dintre toate!

Fu cea mai anevoioasă urcare din bucătărie spre apartamentul Seniorului Dobraine din Turnul Lunii Pline, care, de obicei, era rezervat vizitelor nobilimii de rang superior şi, pe drum, Samitsu văzu dovada că, încă de la început, Cera fusese departe ca să audă ceea ce spunea *lumea.* În locul şirurilor nesfârşite de servitori care străbăteau coridoarele, erau adunate grupuleţe care şuşoteau îngrijorate. La vederea surorilor aes sedai, acestea se dezbinară şi se îndepărtară în grabă. Câţiva mai rămaseră ca să se holbeze la ogierul care se plimba prin palat cu paşi mari, însă cei mai mulţi o luară la fugă. Nobilii care se plimbaseră pe-acolo până atunci dispăruseră cu toţii, fără îndoială că se retrăseseră în odăile lor ca să cugete ce oportunităţi sau primejdii le aduceau moartea lui Dobraine. Samitsu nu se mai îndoia de ce gândea Sashalle. Dacă Dobraine ar fi fost în viaţă, servitorii lui ar fi pus capăt deja zvonurilor.

Ca o confirmare, coridorul din faţa odăilor lui Dobraine era plin de servitori palizi la faţă, cu mânecile cămăşilor suflecate, ce purtau culorile albastru şi alb ale Casei Taborwin. Unii plângeau, iar alţii păreau pierduţi, căci piatra lor de temelie le fusese trasă de sub picioare. La un cuvânt al Sashallei, ei se dădură la o parte ca să le facă loc surorilor aes sedai, mişcându-se ca nişte beţivi sau din inerţie. Ochi ameţiţi treceau peste ogier fără să înregistreze de fapt, ce vedeau. Puţini îşi amintiră să facă măcar o revrenţă fără tragere de inimă.

Înăuntru, vestibulul era plin ochi cu servitorii lui Dobraine, majoritatea holbându-se şocaţi. Dobraine zăcea nemişcat pe o lectică{12} în mijlocul încăperii mari, cu capul ataşat încă de trup, dar cu ochii închişi şi cu o pată de sânge uscat, ce provenea dintr-o tăietură a craniului, mânjindu-i trăsăturile împietrite. Un firicel negru i se prelinsese din gura strâmbă. Doi servitori, cărora le şiroiau lacrimile pe obraji, se opriră în mijlocul acţiunii de a-i acoperi faţa cu o pânză albă la intrarea celor două aes sedai. Dobraine nu părea să respire şi avea tăieturi sângerânde pe partea din faţă a hainei prevăzută cu dungi subţiri colorate, care îi ajungea până la genunchi. Lângă acea lectică, o pată neagră mai mare decât trupul unui om mânjea covorul tairen cu ciucuri, verde cu galben. Oricine ar fi pierdut atât de mult sânge trebuia să fi fost mort. Alţi doi bărbaţi zăceau întinşi pe pardoseală, unul cu ochii reci şi pironiţi în tavan, celălalt pe o parte, cu mânerul de fildeş al unui pumnal ieşindu-i din coaste, în locul unde lama ajunsese cu siguranţă în inima lui. Cairhienini scunzi, cu pielea albă, amândoi purtau livrelele servitorilor din palat, însă niciun servitor nu purta niciodată la el pumnalul lung cu mâner din lemn cum erau cele care zăceau lângă fiecare trup. Un bărbat din Casa Taborwin, care îşi ţinea piciorul pregătit ca să lovească unul din trupuri, ezită când le văzu pe surori, apoi îşi înfipse cu putere cizma în coastele mortului. Era limpede că, în acele clipe, nimeni nu se mai gândea la o purtare cuviincioasă.

---

12 *Litter*, în limba engleză. Traducerea corectă este *targă* (n.red.).

— Daţi la o parte pânza aia, le spuse Sashalle bărbaţilor de lângă lucrurile împrăştiate pe jos. Samitsu, vezi dacă îl mai poţi ajuta pe Seniorul Dobraine.

Indiferent ce credea ea, instinctul o mânase pe Samitsu spre Dobraine, însă porunca aceea – era *limpede* o poruncă! – o făcu să se împleticească. Strângând din dinţi, ea continuă să se mişte, şi se lăsă cu grijă în genunchi lângă lectică, ferindu-se de pata încă udă, ca să îşi pună mâinile pe capul acoperit de sânge al lui Dobraine. Nu o deranja să-şi mânjească mâinile cu sânge, însă petele erau imposibil de scos din mătase decât dacă conduceai, iar ea simţea un ghimpe de vinovăţie atunci când irosea Puterea pe ceva atât de lumesc.

Firele necesare erau ca o a doua natură a ei într-atât de mult, încât ea îmbrăţişă Izvorul şi se ocupă de seniorul cairhienin fără să stea pe gânduri. Şi clipi mirată. Instinctul îi poruncise să continue, cu toate că fusese sigură că erau trei cadavre în încăpere, însă viaţa încă mai pâlpâia în Dobraine. Era o pâlpâire slabă pe care impactul cu tămăduirea ar fi putut-o stinge. Impactul cu tămăduirea pe care îl ştia ea.

Ochii ei îl căutară pe asha'manul cu părul deschis la culoare. Acesta stătea pe vine lângă unul din servitorii morţi, percheziţionându-i trupul cu calm, ignorând privirile consternate ale servitorilor vii. Una dintre femei îl observă brusc pe Loial, care stătea lângă uşă, şi se înecă de parcă ar fi rămas fără aer. Cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie sumbră întipărită pe faţa-i lată, ogierul părea că stătea de strajă.

— Karldin, ştii ce soi de tămăduire foloseşte Damer Flinn? îl întrebă Samitsu. Aceea care foloseşte toate cele Cinci Puteri?

El ezită o clipă, privind-o încruntat.

— Flinn? Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti. Şi-apoi, n-am cine ştie ce înzestrare pentru tămăduire. Uitându-se la Dobraine, el adăugă: Mie mi se pare a fi mort, dar sper să-l poţi salva. A fost la Fântâni.

Apoi se aplecă şi continuă să scotocească prin buzunarul hainei servitorului mort.

Samitsu îşi linse buzele. Fiorul de a fi învăluită de *saidin* se părea întotdeauna diminuat în astfel de situaţii. Situaţii în care toate alegerile pe care le-ar fi putut face erau proaste. Ea strânse cu băgare de seamă firele de Aer, Spirit şi Apă, împletindu-le. Era împletitura fundamentală a tămăduirii pe care o ştia orice soră. Nimeni din istorie nu era la fel de puternică ca ea în Înzestrarea Tămăduirii, iar majoritatea surorilor nu puteau tămădui orice, unele limitându-se doar la vânătăi. Ea putea tămădui de una singură aproape la fel de bine ca un cerc legat. Cele mai multe surori nu puteau controla deloc împletitura; nici măcar nu încercau să înveţe. Ea reuşise de la bun început. Nu putea să tămăduiască un anume lucru şi să lase restul cum era, cum putea Damer; ce putea ea să facă afecta totul, de la rănile prin înjunghiere şi până la nasul înfundat de care suferea Dobraine. Răscolirea îi spusese tot ce îi pricinuia durere. Însă ea putea face să dispară cele mai grave răni ca şi când acestea n-ar fi existat nicicodată sau să tămăduiască astfel încât cel pe care îl tămăduia părea să fi petrecut zile în şir refacându-se de unul singur. Nici una, nici cealaltă nu-i slăbea deloc puterea, dar cerea mai puţin de la pacient. Cu cât schimbările în trup erau mai mici, cu atât mai puţin storceau de putere trupul. Doar că, în afară de rana adâncă din ţeastă, rănile lui Dobraine erau toate grave – împunsături adânci în plămâni, două dintre ele atingându-i şi inima. Cea mai puternică tămăduire l-ar fi ucis înainte ca rănile să i se închidă, iar cea mai slabă l-ar fi resuscitat doar atât cât să se înece cu propriu-i sânge. Ea trebuia să aleagă o cale de mijloc şi să spere că era cea corectă.

„Sunt cea mai bună din câte au existat vreodată”, gândi ea cu hotărâre. Cadsuane îi spusese asta. „Sunt cea mai bună!“ Schimbând puţin împletitura, ea o lăsă să pătrundă în bărbatul care zăcea nemişcat.

Câţiva servitori ţipară alarmaţi când trupul lui Dobraine fu cuprins de convulsii. El se ridică într-o rână, căscându-şi ochii adânciţi în orbite, suficient de mult cât şuieratul care îi ieşi pe gură să pară a fi ultima suflare. Apoi îşi dădu ochii peste cap şi alunecă din strânsoarea ei, prăbuşindu-se cu zgomot pe lectică. Ea potrivi în grabă împletitura şi o cufundă din nou în el, ţinându-şi respiraţia. El trăia. Viaţa îi atârna de un fir de aţă, iar el era atât de slăbit, încât ar fi putut muri, însă nu din cauza acelor înjunghieri, ci indirect. Prin părul mânjit de sângele care se usca, înlăturat de pe frunte, ea putea vedea linia rozalie a unei cicatrice proaspete care îi brăzda scalpul. El va avea una asemănătoare sub haină şi s-ar putea să îi fie greu să respire atunci când se va chinui să se ridice, dacă va supravieţui, dar, deocamdată, el trăia şi era singurul lucru care conta. Deocamdată. Mai rămânea să afle cine îl voia mort şi de ce.

Eliberând Puterea, ea se ridică în picioare clătinându-se. *Saidarul* care ieşea din ea o făcea întotdeauna să se simtă obosită. Unul dintre servitori, care rămase cu gura căscată, îi întinse şovăitor bucata de pânză pe care voise să o aştearnă pe faţa stăpânului său, iar ea îşi şterse mâinile cu ea.

— Duceţi-l în pat, zise ea. Daţi-i să bea cât mai multă apă cu miere. Trebuie să-şi recapete forţele repede. Şi găsiţi o înţeleaptă... o cititoare? Da, o cititoare. Va avea nevoie şi de ea.

El nu mai depindea acum de ea, iar ierburile l-ar putea ajuta. Măcar acestea n-aveau să-i facă rău, venind de la o cititoare, şi, în cel mai rău caz, femeia avea să se asigure că i se va da suficientă apă cu miere, dar nu prea multă.

Făcând multe plecăciuni şi rostind mulţumiri şoptite, patru servitori ridicară lectica şi îl cărară pe Dobraine în apartamentul lui. Mulţi dintre servitori îi urmă în grabă, cu expresii de uşurare întipărite pe feţe, iar ceilalţi ieşiră repede pe coridor. O clipă mai târziu, izbucniră strigăte de bucurie şi urale, iar ea îşi auzi numele rostit aproape la fel de des ca al lui Dobraine. Era un sentiment extrem de satisfăcător. Ar fi fost încă şi mai satisfăcător dacă Sashalle n-ar fi zâmbit şi nu ar fi încuviinţat aprobator din cap. Aprobator! De ce n-ar fi mângâiat-o pe creştet, dacă tot făcea asta?

Karldin nu fusese deloc atent la procesul de tămăduire din câte observase Samitsu. După ce termină de scotocit prin buzunarele celui de-ai doilea trup, el se ridică în picioare şi traversă încăperea spre Loial, încercând să îi arate ogierului ceva, ferit de trupul lui, fără ca aes sedai să poată vedea. Loial o luă din mâna asha'manului – o bucată de hârtie de culoare crem, şifonată cum stătuse împăturită – şi o ţinu desfăcută în faţa lui cu degetele-i groase, ignorând privirea încruntată a lui Karldin.

— Dar n-are nicio noimă, bombăni ogierul, încruntându-se în timp ce citea. Chiar nicio noimă. Doar dacă nu cumva... El tăcu brusc, mişcându-şi urechile lungi, apoi schimbă o privire încordată cu individul cu părul deschis la culoare, care încuviinţă scurt din cap. O, dar e foarte grav, zise Loial. Dacă au fost mai mult de doi, Karldin, dacă vor găsi...

El îşi înghiţi din nou cuvintele când tânărul scutură furios din cap.

— Dă-mi să văd, te rog, zise Sashalle, întinzând mâna.

Cu sau fără „te rog“, nu era o rugăminte.

Karldin încercă să smulgă foaia de hârtie din mâna lui Loial, însă ogierul i-o întinse calm Sashallei, care o citi fără să-şi schimbe expresia de pe faţă, apoi i-o dădu lui Samitsu. Era o foaie de hârtie groasă, netedă şi scumpă, un model nou. Samitsu se văzu nevoită să se stăpânească să nu-şi arcuiască sprâncenele în timp ce citea.

Din porunca mea, cei care vor ţine în mâini acest răvaş vor lua anumite lucruri, pe care le vor şti, din apartamentul meu şi le vor scoate din Palatul Soarelui.

Lăsaţi-i să intre în odăile mele, daţi-le orice ajutor au nevoie şi tăinuiţi totul, în numele Dragonului Renăscut şi sub ameninţarea nemulţumirii lui.

Dobraine Taborwin

Ea văzuse scrisul lui Dobraine destul de des ca să recunoască literele rotunjite făcute de mâna lui.

— Este limpede că cineva a angajat un falsificator foarte priceput, zise ea, făcând-o pe Sashalle să îi arunce o privire dispreţuitoare.

— Pare puţin probabil să îl fi scris chiar el şi să fie înjunghiat de propriii lui oameni din greşeală, zise Roşia pe un ton tăios. Ea îşi plimbă privirea când la Loial, când la asha'man. Ce ar fi putut găsi ei? vru ea să ştie. De ce vă *temeţi* că au găsit?

Karldin o privea curtenitor{13}.

— Mă refeream la ceea ce or fi căutat, răspunse Loial. Trebuie să fi fost aici ca să fure.

Însă urechile păroase îi zvâcneau atât de tare, încât mai că vibrau, înainte să reuşească să şi le controleze. Majoritatea ogierilor nu se pricepeau să mintă, cel puţin când erau tineri.

Cârlionţii Sashallei se legănară când ea scutură din cap în mod voit.

---

13 *Karldin stared back at her blandly,* în original. Karldin se uita la ea cu o privire albă, lipsită de orice emoţie (n.red.).

— Ceea ce ştiţi este important. N-o să plecaţi până când nu voi şti şi eu.

— Şi cum ai să ne opreşti?

Aceste vorbe şoptite ale lui Karldin le făceau încă şi mai periculoase. O privea drept în ochi pe Sashalle de parcă n-ar fi avut nicio grijă. O, da; mai degrabă lup decât vulpe.

— Am crezut că nu mai dau de voi, anunţă Rosara Medram întrerupând acel moment de tăcere periculoasă.

Purta încă mănuşile roşii şi mantia căptuşită cu blană, iar gluga îi era azvârlită pe spate, lăsând la vedere pieptenii din fildeş sculptat din părul ei negru. Pe umerii mantiei se vedeau pete ude lăsate de zăpada care se topise. O femeie înaltă, cu pielea tuciurie, precum cea arsă de soare a unui aiel, plecase în zori de zi ca să caute mirodenii pentru tocăniţa de peşte specifică Tearului, de unde se trăgea ea. Ea le aruncă doar o privire fugară lui Loial şi lui Karldin, apoi nu mai irosi nicio clipă şi întrebă de Dobraine.

— Un grup de surori s-a apropiat de oraş, Samitsu. Am călărit ca o nebună ca să ajung aici înaintea lor, dar ar putea intra călare în oraş chiar acum. Sunt însoţite de asha'mani, iar unul dintre ei este Logain!

Karldin scoase un râset răguşit şi, brusc, Samitsu se întrebă dacă avea să supravieţuiască suficient de mult ca să fie jupuită de vie de Cadsuane.

CAPITOLUL 1
Vremea plecării

Roata Timpului se învârte, Vârstele vin şi trec, lăsând în urmă amintiri care se transformă în legende, apoi în mituri, şi sunt uitate cu totul până la reîntoarcerea aceleiaşi Vârste. Într-o Vârstă, numită de unii Cea de-a Treia, o Vârstă ce va să vie, o Epocă de mult uitată, o adiere se ridică peste Dealurile Rhannon. Nu era începutul. Roata Timpului n-are nici începuturi, nici sfârşituri. Dar era *un* început.

Iscându-se printre crângurile şi podgoriile ce acopereau mare parte din dealurile accidentate, măslinii în şiruri veşnic verzi, viile orânduite şi desfrunzite până la venirea primăverii, vântul rece sufla înspre apus şi miazănoapte, măturând fermele îmbelşugate împrăştiate pe terenul dintre dealuri şi marele port din Ebou Dar. Cu toate că pământurile erau lăsate pârloagă pe timpul iernii, bărbaţii şi femeile ungeau deja plugurile şi îngrijeau hamurile, pregătindu-se pentru însămânţarea care avea să vină. Nu băgau în seamă caravanele lungi de căruţe încărcate ce se deplasau spre răsărit pe drumurile de pământ, cărând oameni care purtau straie ciudate şi vorbeau cu accente ciudate. Mulţi dintre venetici erau ei înşişi fermieri, căci aveau multe ustensile prinse de lăzile din căruţe, iar în acestea cărau puieţi necunoscuţi cu rădăcinile înfăşurate în bucăţi de pânză aspră. Dar aceştia se îndreptau spre un tărâm mult mai îndepărtat. Nu aveau nimic de-a face cu viaţa de aici şi de acum seanchanii erau îngăduitori cu cei care nu se împotriveau regulilor lor, însă fermierii de pe Dealurile Rhannon nu văzuseră vreo schimbare în viaţa lor. Pentru ei, ploaia sau lipsa acesteia fusese mereu adevăratul domnitor.

Vântul sufla spre apus şi spre miazănoapte, măturând întinderea albastru-verzuie{14} a portului, unde sute de ambarcaţiuni uriaşe se legănau ancorate pe valurile înspumate unele cu prora butucănoasă şi prevăzută cu vele striate, altele lungi, cu prora ascuţită, pe puntea cărora oamenii munceau ca să potrivească velele şi tachelajul cu cele ale vaselor mai mari. Însă nu mai pluteau acolo atât de multe corăbii ca în zilele precedente. Multe zăceau acum în apa puţin adâncă, epave carbonizate înclinate într-o parte şi cadrane{15} arse care se afundau adânc în mâlul cenuşiu ca nişte schelete înnegrite. Ambarcaţiuni mai mici înaintau iute prin port, înclinându-se sub velele triunghiulare sau târându-se pe vâsle ca nişte gândaci de apă cu multe picioare, majoritatea transportând oameni şi provizii spre corăbiile care mai pluteau încă. Alte vase mai mici şi barje înaintau clătinându-se spre ceea ce păreau a fi trunchiuri de copaci dezgoliţi de ramuri, care se ridicau din apa albastru-verzuie şi de pe care săreau oameni ţinând bolovani în braţe care să îi ajute să se scufunde până la corăbiile de pe fundul apei, unde legau frânghiile în jurul a tot ceea ce mai putea fi salvat. În urmă cu şase nopţi, moartea bântuise acele ape, Puterea Supremă omorând bărbaţi, femei şi distrugând corăbii în întuneric prin fulgere argintii şi azvârlind mingi de foc. Acum, portul, deşi plin de forfotă, părea liniştit, iar valurile agitate se liniştiseră în faţa vântului ce sufla spre miazănoapte şi spre apus, măturând gura râului Eldar, acolo unde aceasta se lărgea spre port; spre miazănoapte, spre apus şi spre uscat.

---

14 Adjectivul se acordă în gen, număr și caz cu substantivul determinat, deci avem „întinderea *albastră-verzuie*”. Explicaţii detaliate şi exemple în DOOM2. Romanul este plin de astfel de dezacorduri, motiv pentru care am renunţat să le mai semnalez sau să le corectez (n.red.).

15 *Frame,* în limba engleză. În acest caz este vorba de *osatura*, *scheletul* navei (n.red.).

Şezând cu picioarele încrucişate pe un bolovan acoperit muşchi maro, pe malul râului mărginit de stufăriş, Mat se cocoşă împotriva vântului şi înjură în tăcere. Aici nu găsea nici aur, nici femei sau dansuri, niciun fel de distracţie. Doar disconfort din belşug. Cu alte cuvinte, în mod firesc, acesta era ultimul loc pe care l-ar fi ales. Soarele abia dacă se ridica la zenit, cerul de deasupra era de un cenuşiu-deschis, iar norii grei şi vineţii care veneau dinspre mare ameninţau cu ploaia. Iarna nu prea era iarnă fără zăpadă – încă nu văzuse niciun fulg de zăpadă în Ebou Dar –, însă vântul rece şi umed al dimineţii ce sufla dinspre mare îţi putea îngheţa oasele la fel bine ca zăpada. Trecuseră şase nopţi de când el ieşise călare din oraş pe furtună, însă şoldul care îi zvâcnea părea creadă că încă era ud până la piele şi stătea lipit de şa. Nimeni n-ar fi ieşit de bunăvoie pe o vreme ca asta sau în acel moment al zilei. Îşi dorea să se fi gândit să-şi ia şi mantia. Îşi dorea să fi rămas în pat.

Terenul accidentat ascundea oraşul Ebou Dar, care se afla la o depărtare de doar o milă şi ceva spre miazăzi, dar îl ascundea şi pe el de oraş. Nu era niciun copac sau orice altă formă de vegetaţie în afară de câteva trestii. Faptul că era atât de expus îl făcea să se simtă de parcă nişte furnici i s-ar fi târât pe sub piele. Însă ar trebui să fie ferit de pericol. Haina simplă din lână maro şi basca nu semănau deloc cu veşmintele după care era cunoscut în oraş. În loc de mătase neagră, un fular ponosit de lână îi ascundea cicatricea din jurul gâtului iar gulerul hainei îi era ridicat, ascunzându-l pe acesta. Nicio bucată de dantelă şi niciun fir de broderie. Era suficient de ponosit ca să treacă drept un fermier care mulgea vacile. Niciunul dintre aceia pe care el trebuia să îi evite nu l-ar fi recunoscut dacă l-ar fi văzut. Decât dacă se afla suficient de aproape. Pentru orice eventualitate, el îşi îndesă şi mai tare basca pe cap.

— Ai de gând să mai stai mult aici, Mat?

Haina bleumarin uzată a lui Noal văzuse zile mai bune; la fel şi el, că veni vorba. Adus de spate şi alb în cap, bătrânul cu nasul rupt stătea ghemuit pe călcâie dincolo de bolovan, pescuind de pe malul râului cu o prăjină de bambus. Majoritatea dinţilor îi lipseau, iar uneori pipăia locul gol cu limba, mirându-se că nu găsea nimic acolo.

— E frig, în caz că n-ai băgat de seamă. Toată lumea crede că e cald în Ebou Dar, dar iarna e frig peste tot, chiar şi în locurile care fac ca Ebou Dar să pară a fi Shienar{16}. Oasele mele au nevoie de căldura focului sau a unei pături, măcar. Te mai poţi înveli cu pătura dacă stai afară, în bătaia vântului. N-ai de gând să faci nimic altceva decât să te zgâieşti de-a lungul râului?

Când Mat îi aruncă doar o privire, Noal dădu din umeri şi îşi întoarse din nou privirea la pluta din lemn smolit care se legăna printre trestii. Din când în când, el îşi mişca o mână noduroasă de parcă degetele strâmbe simţeau mai tare frigul, iar dacă era aşa, atunci era doar din vina lui. Neghiobul intrase în apa puţin adâncă să strângă plevuşti pentru momeală cu un coş care acum stătea pe jumătate scufundat şi ancorat de o piatră netedă de pe marginea apei. În ciuda văicărelilor lui despre vreme, Noal venise la râu fără să fie îndemnat sau invitat. Din spusele sale, toate fiinţele dragi lui muriseră cu mulţi ani în urmă, iar adevărul fie spus, el căuta aproape cu disperare orice fel de companie. Şi era, într-adevăr, disperat dacă alesese compania lui Mat, când s-ar fi putut afla deja la cinci zile depărtare de Ebou Dar. Un om putea străbate distanţe mari în cinci zile dacă avea un motiv întemeiat şi un cal bun. Mat însuşi se gândise la asta adeseori.

---

16 În original, fraza este: *Everybody always thinks it's warm in Ebou Dar, but winter is cold everywhere, even places that make Ebou Dar feel like Shienar.* În româneşte: „Toată lumea crede că în Ebou Dar este cald tot timpul, însă iarna este frig peste tot; sunt locuri în Ebou Dar unde [iarna] te simţi ca în Shienar” (n.red.).

La capătul îndepărtat al râului Eldar, pe jumătate ascunsă de una dintre insulele mlăştinoase ce stăteau împrăştiate de-a lungul râului, o barcă îşi retrase vâslele şi un membru al echipajului se ridică în picioare şi începu să pescuiască printre trestii cu o cange lungă. Un alt vâslaş îl ajută să ridice în barcă ceea ce pescuise acesta. Din depărtare, părea să fie un sac mare. Mat se crispă şi îşi mută privirea în aval. Încă mai găseau cadavre, iar el era vinovatul. Cei nevinovaţi mureau alături de cei vinovaţi. Iar dacă nu făceai nimic, doar cei nevinovaţi mureau. Sau erau ca morţi. Poate şi mai rău, depinde cum priveai lucrurile.

El se încruntă iritat. Sânge şi cenuşă, se transforma într-un afurisit de filosof! Asumarea responsabilităţii alunga toată bucuria din viaţă şi îl seca pe om de puteri. Ceea ce îşi dorea în acel moment era să bea mult vin fiert şi aromat într-o crâşmă călduroasă unde să răsune muzica, cu o hangiţă durdulie şi frumuşică pe genunchii lui, undeva departe de Ebou Dar. Foarte departe. Ceea ce avea erau doar îndatoriri de care nu putea scăpa şi un viitor care nu îi era pe plac. Faptul că era *ta'veren* nu îi era de mare folos, nu dacă aşa i se înfăţişa Pânza. Totuşi, avea norocul lui. Măcar era în viaţă şi nu prins în lanţuri într-o temniţă. În această situaţie, asta însemna noroc.

Din locul unde stătea cocoţat, el putea vedea limpede dincolo de ultimul şir de insule mlăştinoase de pe râu. Apa pulverizată de vânt se ridica deasupra portului ca pâlcurile de ceaţă fină, însă aceasta nu era suficient de densă încât să ascundă ceea ce el trebuia să vadă. Încerca să facă socotelile în minte, numărând vasele care pluteau, încercând să numere epavele. Însă se poticnea mereu, crezând că numărase vasele de două ori şi o lua de la capăt. Şi oamenii mării care fuseseră capturaţi din nou îi pătrundeau în gânduri. Auzise că în Rahad, care se afla în partea cealaltă a portului, stăteau atârnate în spânzurători mai bine de o sută de trupuri, cu plăcuţe pe care stăteau scrise cuvintele „crimă” sau „rebeliune” drept nelegiuiri. De obicei, seanchanii foloseau toporul călăului şi ţeapa, în vreme ce cei de Sânge alegeau funia, însă căzuseră de acord cu spânzurătoarea.

„Arză-m-ar focu’, am făcut ce-am putut”, gândi el cu amărăciune. Nu îi era de niciun folos să se simtă vinovat că doar atât putuse să facă. De niciun folos. De niciunul. Trebuia să se concentreze la oamenii care scăpaseră.

Atha'an Miere care scăpaseră luaseră corăbii din port în timpul fugii şi chiar dacă acaparaseră doar plute mai mici sau orice ambarcaţiune pe puntea căreia puteau urca pentru a se face nevăzuţi în noapte, aceştia intenţionaseră să ducă cu ei cât mai mulţi cu putinţă dintre ai lor. Cum aceştia lucrau cu miile ca prizonieri în Rahad, acest lucru ar fi însemnat vase mari, la alegere, iar asta însemna corăbiile uriaşe ale seanchanilor. Multe dintre ambarcaţiunile oamenilor mării erau suficient de încăpătoare, desigur, însă toate rămăseseră deja fără pânze şi tachelaj, urmând a fi modificate după moda seanchană. Dacă se putea calcula câte corăbii mari mai rămăseseră, se putea avea habar cât de mulţi Atha'an Miere îşi recâştigaseră, de fapt, libertatea. Făcuse bine că le eliberase pe călăuzele vânturilor ale oamenilor mării; fusese singurul lucru pe care l-ar fi putut face, dar, în afară de cei spânzuraţi, sute de trupuri neînsufleţite fuseseră pescuite din port în ultimele cinci zile şi doar Lumina ştia câte fuseseră luate în larg odată cu fluxul. Groparii munceau de dimineaţa până seara, iar cimitirele erau pline de femei şi copii care jeleau. Şi de bărbaţi. Mulţi dintre cei morţi fuseseră Atha'an Miere, neavând cine să îi jelească în timp ce erau aruncaţi în gropile comune iar el voia să îşi facă o idee despre câţi se salvaseră ca să contrabalanseze numărul celor pe care bănuia că îi ucisese.

Însă a aprecia câte corăbii reuşiseră să iasă în largul Mării Furtunilor era un lucru greu, dar destul de diferit faţă de a pierde socoteala. Spre deosebire de aes sedai, călăuzele vânturilor nu aveau nicio restricţie în a folosi Puterea ca armă – nu doar atunci când era în joc siguranţa neamului lor –, iar acestea cu siguranţă că ar fi vrut să îi oprească pe urmăritori înainte ca aceştia să o ia pe urmele lor. Nimeni nu pornea în urmărirea altcuiva într-o corabie care ardea. Seanchanii, cu *damanele* lor, aveau încă şi mai puţine remuşcări când venea vorba să riposteze. *Fulgere care se răsfirau ca dantela prin ploaie, multe ca firele de iarbă, şi mingi de foc care brăzdau cerul, unele de mărimea unui cal, iar portul părea că luase foc dintr-un capăt în celălalt, până când chiar şi în toiul furtunii, spectacolul unui artificier ar fi părut modest.* Fără a-şi întoarce capul, el putea număra zeci de locuri unde coastele carbonizate ale unei corăbii mari ieşeau din apa puţin adâncă, a cărei carenă uriaşă cu prora butucănoasă zăcea pe o parte, valurile din port izbindu-se de puntea înclinată şi de două ori mai multe, unde rândurile de cherestea înnegrită păreau mai fine, fiind rămăşiţele *rakerilor* ale oamenilor mării. Pare-se că nu voiseră să îşi lase corăbiile oamenilor care îi puseseră în lanţuri. Trei duzini chiar în faţa lui, iar asta fără a pune la socoteală epavele scufundate care aveau bărci de salvare ce pluteau deasupra lor. Poate că un marinar ştia să deosebească o corabie mare de un *raker* după vârfurile catargelor ce ieşeau din apă; el însă nu.

Brusc, îi apăru în minte o amintire veche, despre o corabie care era încărcată pentru un atac dinspre mare şi despre cât de mulţi oameni puteau fi înghesuiţi într-un anumit spaţiu pentru o anumită perioadă de timp. De fapt, aceasta nu era amintirea lui, despre un război vechi între Fergansea şi Moreina; cu toate acestea, părea a fi a lui. Când îşi dădea seama că el nu trăise, în realitate, acele frânturi străvechi din vieţile altor oameni care îi apăreau în minte, mereu era luat pe nepregătite; aşadar, poate aceste amintiri erau ale lui, într-un fel. Cu siguranţă erau mai vii decât amintirile despre propria-i viaţă. Cu toate că vasele pe care şi le amintea el fuseseră mai mici decât majoritatea celor din port, principiile erau aceleaşi.

— N-au corăbii îndeajuns, murmură el.

Seanchanii aveau încă şi mai multe corăbii în Tanchico decât aici, însă pierderile erau suficiente pentru a face diferenţa.

— Corăbii îndeajuns pentru ce? întrebă Noal. N-am mai văzut niciodată atâtea într-un loc.

Venind de la el, aceste cuvinte aveau o însemnătate. Să-l auzi pe Noal spunând că le văzuse pe toate şi aproape întotdeauna mai mari sau mai grandioase decât cele care se aflau în faţa lui. Cei de-acasă ar fi spus că el era zgârcit în a rosti adevărul.

Mat clătină din cap.

— N-au corăbii îndeajuns ca să-i ducă pe toţi acasă.

— Nu e nevoie să ne întoarcem acasă, se auzi vocea tărăgănată a unei femei în spatele lui. Am venit acasă.

El nu tresări când auzi accentul incoerent al seanchanilor dar trecură câteva clipe până să îşi dea seama cine vorbea.

Egeanin se încrunta, ochii ei semănând cu două pumnale albastre, însă nu la el. Cel puţin asta credea el. Era înaltă şi zveltă, iar faţa îi era aspră şi tenul alb, în ciuda faptului că îşi petrecea viaţa pe mare. Rochia ei verde era suficient de ţipătoare pentru o pribeagă, sau destul de ţipătoare, iar gulerul înalt şi mânecile erau brodate cu boboci galbeni şi albi. Eşarfa înflorată legată strâns sub bărbie îi ţinea peruca neagră şi lungă ce i se revărsa până la jumătatea spatelui, peste umeri. Ea ura eşarfa şi rochia, care nu prea i se potriveau, şi îşi ducea mâinile la cap în fiecare minut ca să se asigure că peruca a stătea drept. Aceasta o îngrijora mai mult decât veşmintele deşi „îngrijorare" nu era un cuvânt suficient de puternic.

Ea doar oftă atunci când fu nevoită să îşi taie unghiile însă mai că făcu o criză de isterie, roşie la faţă şi cu ochii ieşiţi din orbite, când el îi spuse că trebuia să se radă de tot în cap. Felul în care părul îi arătase înainte, ras deasupra urechilor, doar cu un smoc în formă de castron în creştet şi cu o coadă ce îi ajungea până la umeri, arăta că era una din cei de Sânge, o nobilă de rang mai mic. Chiar şi cineva care nu văzuse niciodată un seanchan şi-ar fi adus aminte că o văzuse. Ea acceptase, fără tragere de inimă, dar după aceea mai că devenise isterică până când putuse să îşi acopere scalpul. Nu din motivele pentru care alte femei ar fi fost în al nouălea cer. Nu. În rândul seanchanilor, doar membrii familiei imperiale se rădeau în cap. Bărbaţii începeau să poarte peruci de îndată ce părul începea să le cadă într-un mod vizibil. Egeanin mai degrabă ar fi murit decât să lase pe cineva să creadă că se prefăcea a face parte din familia imperială; chiar şi pe aceia cărora nu le-ar fi trecut niciodată prin minte acest gând. Ei bine, acest soi de prefăcătorie aducea pedeapsa cu moartea în rândul seanchanilor, însă el nu ar fi crezut niciodată că ea îşi va da atâta osteneală. Ce importanţă mai avea încă o pedeapsă cu moartea când gâtul îţi era întins pentru topor? Pentru funie, în cazul ei. Alegerea ar fi fost pentru el.

Vârându-şi la loc în mâneca stângă pumnalul scos pe jumătate, el se lăsă să alunece de pe bolovan. Ateriză cu stângăcie şi fu cât pe ce să cadă, abia ascunzându-şi o grimasă atunci când simţi o durere ascuţită în şold. Dar reuşi să o ascundă. Ea era aristocrată *şi* căpităneasă de vas şi încercase de nenumărate ori să preia conducerea fără ca el să îi arate vreo slăbiciune care să îi ofere vreun avantaj. Ea venise la el ca să ceară ajutorul şi nu invers, însă acest lucru nu îndulcea situaţia în ceea ce o privea. Sprijinindu-se de bolovan cu braţul îndoit, el se prefăcea că stătea tolănit, lovind leneş cu piciorul smocurile de iarbă veştedă ca să alunge durerea. *Aceasta* era suficient de acută încât să îi apară broboane de sudoare pe frunte în ciuda vântului tăios. Faptul că fugise pe furtună îi afectase şoldul, iar el nu avusese timp ca să-şi revină.

— Eşti sigură în legătură cu oamenii mării? o întrebă el.

N-avea rost să pomenească din nou despre lipsa corăbiilor. Şi aşa prea mulţi colonişti seanchani se răspândiseră în toate zările din Ebou Dar şi încă şi mai mulţi din Tanchico, pare-se. Indiferent cât de multe corăbii aveau, nicio forţă din lume nu i-ar mai fi putut dezrădăcina vreodată pe seanchani.

Ducându-şi iar mâna la perucă, ea şovăi, privindu şi încruntată unghiile scurte, apoi îşi vârî mâinile sub braţe.

— Ce-i cu ei?

Ea ştia că el se aflase în spatele evadării călăuzelor vânturilor, însă niciuna dintre ele nu pomenise despre asta clar. Evita mereu să vorbească despre Atha'an Miere. În afară de toate corăbiile scufundate şi de toţi morţii, eliberarea *damanelor* era o acuză ce atrăgea din nou pedeapsa cu moartea, şi încă una dezgustătoare, din perspectiva seanchanilor, la fel de gravă ca violul sau molestarea copiilor. Fireşte, şi ea ajutase la eliberarea câtorva *damane,* cu toate că, din perspectiva ei, aceasta era una dintre cele mal puţin grave nelegiuiri comise de ea. Cu toate acestea, ea evita şi acest subiect. Existau câteva subiecte despre care ca păstra tăcerea.

— Eşti *sigură* în privinţa călăuzelor vânturilor care au fost prinse? Am auzit zvonuri cum că le-au fost tăiate mâinile sau picioarele.

Mat îşi înghiţi gustul amar. Văzuse oameni murind, omorâse oameni cu propriile mâini. Lumina să se îndure de el, omorâse o femeie, cândva! Nici măcar cele mai întunecate amintiri ale celorlalţi bărbaţi nu erau atât de vii ca aceea, iar câteva dintre acelea erau suficient de întunecate încât sa fie ascunse într-un cotlon al minţii atunci când ieşeau la suprafaţă. Însă gândul de a tăia în mod voit mâinile cuiva îi provoca greaţă.

Egeanin îşi smuci capul şi, pentru o clipă, el crezu că ea îi va ignora întrebarea.

— Zvonuri iscate de Renna... pun rămăşag, zise ea, făcând un gest dispreţuitor. Unele *sul'dame* le spun astfel de prostii *damanelor* speriate şi îndărătnice atunci când acestea sunt de curând puse în lesă, dar niciuna n-a mai făcut-o de vreo şase sau şapte sute de ani. Nu multe, oricum, iar cele care nu pot să-şi stăpânească supusele fără... mutilare... sunt de la bun început *sei'mosiev.*

Ea îşi strâmbă gura în semn de dezgust, dar nu era limpede dacă faţă de mutilare sau faţă de *sei'mosiev.*

— Făcute sau nu de ruşine, asta se întâmplă, izbucni el.

Sei'mosiev însemna mai mult decât a fi făcut de ruşine, în cazul seanchanilor, însă el se îndoia că cineva care tăia în mod voit mâna unei femei putea fi umilit suficient de mult încât să îşi ia propria viaţă.

— Suroth se numără printre aceste „nu multe"?

Femeia seanchană îi aruncă o privire duşmănoasă ca a lui şi îşi propti pumnii în şolduri, aplecându-se în faţă cu picioarele desfăcute de parcă s-ar fi aflat pe puntea unei corăbii şi se pregătea să dojenească un marinar neîndemânatic.

— Înalta Doamnă Suroth nu este stăpâna acestor *damane*, fermier cu mintea-ngustă! Acestea sunt proprietatea împărătesei, fie-i viaţa veşnică. Suroth şi-ar tăia mai degrabă venele decât să poruncească aşa ceva împotriva *damanelor* imperiale. Asta dacă ar face-o măcar; n-am auzit ca ea să le fi maltratat nici măcar pe ale ei. Voi încerca să-ţi explic astfel încât să pricepi. Dacă câinele tău o ia la fugă, nu îl mutilezi. Îi tragi câteva nuiele ca să ştie să nu mai facă asta şi îl bagi înapoi în cuşcă. Şi-apoi *damanele* sunt prea...

— Prea valoroase, termină el propoziţia în locul ei, pe un ton sec.

Auzise aceste cuvinte de atâtea ori, încât i se facea greaţă.

Ea nu luă în seamă cinismul lui, sau poate nu îl observă. Din experienţa lui, dacă o femeie nu voia să audă nişte cuvinte, le ignora până când ajungeai să te îndoieşti că le-ai rostit.

— În sfârşit, începi să pricepi, zise ea cu voce tărăgănată, încuviinţând din cap. Acelor *damane* pentru care îţi faci atâtea griji probabil că deja le sfârâie călcâiele. Ea îşi întoarse privirea spre corăbiile din port, iar pe chipul ei apăru încet o expresie înfrântă, care fu adâncită de asprimea ce i se citea pe faţă. Îşi plimbă degetele mari peste buricele degetelor. Habar n-ai cât m-a costat *damana* mea, zise ea încet. Ea şi tocmirea unei *sul'dame* pentru ea. A meritat fiecare bănuţ pe care l-am dat, fireşte. O cheamă Serrisa. Bine instruită, săritoare. S-ar îndopa cu nuci cu miere dacă ai lăsa-o, dar nu i s-ar face niciodată rău de mare şi nici nu se bosumflă aşa cum fac altele. Păcat, a trebuit să o las în Cantorin. Bănuiesc că n-am s-o mai văd niciodată.

Ea oftă întristată.

— Sunt sigur că îi este la fel de dor de tine cum îţi este ţie de ea, zise Noal, afişând un zâmbet ştirb şi părând a fi sincer. Poate era. Susţinea că văzuse lucruri mai rele decât *damane* şi *da'covale,* dacă asta avea vreo importanţă.

Egeanin îşi îndreptă spinarea şi se încruntă ca şi cum nu dădea crezare vorbelor lui compătimitoare. Sau ca şi cum tocmai îşi dăduse seama că se zgâia la corăbiile din port. În mod cert, ea se întoarse în mod voit cu spatele la apă.

— Am poruncit ca nimeni să nu plece de lângă căruţe, zise ea pe un ton ferm.

Cel mai probabil, echipajele de pe corăbiile ei profitară de această ocazie. Ea îşi întoarse repede capul de la râu de parcă s-ar fi aşteptat ca şi Mat şi Noal să sară acolo unde ar fi arătat ea.

— Zău?

Mat rânji, dezvelindu-şi dinţi. El reuşea să afişeze un rânjet obraznic ce îi făcea pe majoritatea proştilor îngâmfaţi să dea în apoplexie. Egeanin era departe de a fi proastă, de cele mai multe ori, dar îngâmfată era. Căpităneasă de corabie şi aristocrată. El nu ştia care din cele două aspecte era mai rău. Bleah pentru amândouă!

— Ei bine, aveam de gând să merg într-acolo. Numai dacă n-ai terminat cu pescuitul, Noal. Mai putem aştepta o vreme dacă n-ai terminat.

Bătrânul vărsa deja în apă plevuştile argintii rămase în coş. Mâinile îl încurcaseră rău, poate nu o dată, din cauza înfaţişării lor noduroase; cu toate acestea, putea înfăşura cu dibăcie firul în jurul prăjinii de bambus. În scurtul timp în care pescuise, el prinsese aproape o duzină de peşti, cel mai mare de o jumătate de metru. Aceştia erau înfipţi prin branhii într-o trestie buclată, iar el îi mută în coş, înainte să-l ridice de jos. El susţinu că dacă urma să găsească ardeii iuţi potriviţi, avea să facă o tocăniţă de peşte – din Shara, dintre toate locurile! Mai bine ar fi zis de pe lună! –, o tocăniţă care avea să îl facă pe Mat să uite de şold. Din felul în care Noal îndruga întruna despre ardeii iuţi, Mat bănui că uitarea avea să vină pentru că era prea concentrat să găsească destulă bere ca să-i amorţească limba.

Aşteptând nerăbdătoare, Egeanin ignoră rânjetul lui Mat, iar el îşi strecură un braţ pe după umerii ei. Dacă aveau să se întoarcă, era mai bine să pornească la drum. Ea îi împinse mâna de pe umărul ei. Femeia facea ca nişte mătuşi nemăritate, pe care el le cunoscuse cândva, să pară nişte fetişcane de tavernă.

— Trebuie să trecem drept ibovnici, tu şi cu mine, îi reaminti el.

— Nu e nimeni aici ca să ne vadă, mârâi ea.

— De câte ori trebuie să-ţi repet, Leilwin? Acesta era numele pe care îl folosea ea. Susţinea că era de origine taraboneră. Oricum, seanchană nu părea a fi. Dacă nu ne ţinem de mână decât dacă vedem că ne priveşte cineva, vom părea un cuplu destul de ciudat în ochii celor pe care nu îi vedem noi.

Ea pufni batjocoritor, dar îi îngădui să o cuprindă din nou cu braţul pe după umeri, iar ea îl cuprinse cu braţul pe după mijloc, aruncându-i o privire ameninţătoare în acelaşi timp.

Mat clătină din cap. Era nebună de legat dacă credea că el savura acest moment. Majoritatea femeilor aveau ceva carne pe oase, cel puţin femeile care îi plăceau lui, dar a o îmbrăţişa pe Egeanin era ca şi când ar fi îmbrăţişat stâlpul unui gard.

Era aproape la fel de tare şi categoric la fel de ţeapănă. El nu putea pricepe ce vedea Domon la ea. Poate că ea nu îi acordase nicio şansă illianerului. La urma urmei, ea îl *cumpărase* pe bărbat, la fel cum ar cumpăra un cal. „Arză-m-ar focu', n-am să-i înţeleg niciodată pe seanchanii ăştia”, gândi el. Nu că şi-ar fi dorit. Doar că era nevoit.

În timp ce se întorceau, el aruncă o ultimă privire spre port şi mai că îşi dori să n-o fi făcut. Două veliere mici străpunseră zidul întins de ceaţă care plutea încet prin port. Plutea în bătaia vântului. Trecuse de mult vremea plecării.

Erau mai bine de două mile de la râu până la Drumul cel Mare al Nordului, peste peisajul rural liniştit acoperit de ierburi veştejite şi buruieni şi presărat cu mănunchi de tufişuri în care se încâlceau liane prea groase pentru a putea trece printre ele chiar dacă erau în mare parte desfrunzite. Dâmburile abia dacă puteau fi numite dealuri, nu de cineva care se căţărase în copilărie pe Dealurile de Nisip sau pe Munţii de Negură – existau unele lacune în amintirile lui, dar Mat îşi aducea aminte de unele –, iar, în scurt timp, el se bucură că putea cuprinde cu braţul pe cineva. Stătuse prea multă vreme nemişcat pe afurisitul acela de bolovan Zvâcnirile din şold se transformară într-o durere surdă, care îl tot făcea să şchioapete, iar dacă nu ar fi avut niscai sprijin, s-ar fi împleticit pe pante. Nu că s-ar fi sprijinit pe Egeanin, fireşte, însă faptul că ea era acolo îl ajuta să îşi menţină echilibrul. Femeia se încruntă la el de parcă ar fi crezut că el încerca să profite de situaţie.

— Dacă făceai cum ţi s-a spus, mârâi ea, n-aş mai fi nevoită să te car.

El îşi dezveli dinţii din nou, de astă dată fără a încerca să îşi arate rânjetul sub formă de zâmbet. Felul în care Noal înainta cu paşi repezi şi uşori alături de ei, fără să se poticnească măcar o dată în ciuda faptului că ţinea cu o mână coşul cu peşte pe un şold, iar în cealaltă, undiţa de pescuit, era stânjenitor. Cu toate că avea o înfăţişare ponosită, bătrânul era suficient de sprinten. Prea sprinten, câteodată.

Drumul lor cobora la nord de Circuitul Cerului, cu cele trei rânduri lungi şi deschise la capete de scaune din piatră lustruită unde, când era cald, patronii{17} înstăriţi şedeau pe perne sub corturi din pânză colorată şi îşi urmăreau caii întrecându-se în curse. Acum, corturile erau depozitate undeva, caii erau cu toţii în grajdurile lor de la ţară, aceia pe care nu îi luaseră seanchanii, iar scaunele erau goale, exceptând o mână de băieţandri care fugeau în sus şi-n jos de-a lungul rândurilor, jucându-se de-a prinselea. Mat îndrăgea caii şi cursele, însă privirea îi alunecă pe lângă Circuit spre Ebou Dar. Ori de câte ori ajungea în vârful unui dâmb, se zăreau meterezele masive şi albe ale oraşului, suficient de înalte încât să sprijine un drum care încercuia oraşul până în vârf, iar această privelişte îi oferea lui o scuză ca să se oprească pentru o clipă. Femeie neghioabă! Dacă şchiopăta puţin nu însemna că ea îl căra! El reuşea să îşi păstreze calmul, să ia lucrurile aşa cum erau, fără să se plângă. Ea de ce nu putea?

---

17 *Patrons* în original. Substantivul poate fi tradus şi *client*, alegerea corectă în acest context (n.red.).

În interiorul oraşului, acoperişurile şi pereţii albi, domurile şi turlele albe, înfăşurate în dungi subţiri colorate, străluceau în lumina cenuşie a dimineţii – o imagine a seninătăţii. El nu reuşea să desluşească golurile unde clădirile arseseră din temelii. Un şir lung de căruţe de fermieri cu roţi înalte trase de boi trecea încet prin poarta mare şi arcuită care se deschidea spre Drumul cel Mare al Nordului, bărbaţi şi femei care se aflau în drum spre pieţele din oraş, transportând ceea ce le mai rămăsese de vândut în această perioada târzie de iarnă, iar în mijlocul lor se zărea caravana de căruţe mari cu coviltir ale unui negustor, trase de şase şi opt cai, care transportau bunuri numai Lumina ştie de unde. Alte şapte caravane, care cuprindeau între patru şi zece căruţe, stăteau înşirate pe marginea drumului, aşteptând ca străjerii de la poartă să îşi termine inspecţia. Negoţul nu contenea niciodată de tot câtă vreme soarele era sus pe cer, indiferent cine domnea peste oraş, decât dacă se purtau bătălii. Uneori, nici măcat atunci nu contenea de tot. Fluxul de oameni care se revărsa din direcţia cealaltă era, în mare parte, format din seanchani, soldaţi cu armurile lor segmentate vopsite în dungi şi coifuri care semănau cu capetele unor insecte uriaşe, unii mărşăluind, alţii călare, nobili care erau întotdeauna călare, purtând mantii decorate, rochii de călărie plisate şi văluri din dantela sau pantaloni bufanţi şi haine lungi. Coloniştii seanchani părăseau în continuare oraşul, căruţă după căruţă, toate pline cu fermieri, meşteşugari şi unelte specifice breslelor lor. Coloniştii începuseră să se împrăştie care încotro de îndată ce coborâseră de pe corăbii, însă aveau să treacă săptămâni până când vor fi plecat cu toţii. Era o privelişte liniştită, obişnuită, dacă nu luai în seamă ce zăcea în spatele ei. Cu toate acestea, de fiecare dată când ajungea într-un loc de unde putea vedea porţile, gândul îl purta cu şase nopţi în urmă, iar el se vedea din nou acolo, lângă aceleaşi porţi.

Furtuna se înteţise în timp ce ei străbăteau oraşul din Palatul Tarasin. Ploua cu găleata, lovind oraşul cufundat în întuneric şi transformând pietrele de pavaj într-un derdeluş sub copitele cailor, iar vântul vuia dinspre Marea Furtunilor, azvârlind stropii de ploaie ca pe nişte pietre şi smucind în toate direcţiile mantiile, astfel încât a încerca să nu te uzi era o cauză pierdută. Norii ascundeau luna, iar potopul părea să înghită lumina felinarelor pe care le cărau Blaeric şi Fen, care mergeau pe jos înaintea celorlalţi. Apoi pătrunseră într-un pasaj lung ce străbătea zidul oraşului şi se adăpostiră cât de cât, cel puţin de ploaie. Vântul făcea tunelul cu tavan înalt să şuiere ca un fluier. Străjerii de la poartă aşteptau înăuntru, la capătul îndepărtat al pasajului, patru dintre ei ţinând în mâini felinare. Încă doisprezece, jumătate din ei seanchani, erau înarmaţi cu halebarde cu care ar fi putut lovi un om în şa sau să îl tragă jos de pe ea. Doi seanchani, fără coifuri pe cap, priveau atent din cadranul luminat al uşii postului de pază construit în peretele văruit în alb, iar umbrele care tremurau în spatele lor lăsau să se înţeleagă că mai erau şi alţii înăuntru. Erau prea mulţi ca să treci în grabă pe lângă ei prin luptă. Nu fără ca totul să explodeze ca şi cum ţi-ar exploda în mână o petardă a artificierului.

Oricum, nu străjerii reprezentau pericolul cel mare. O femeie înaltă şi durdulie la faţă, într-o rochie albastru-închis, ale cărei poale despicate îi ajungeau până la glezne şi care aveau pe ele fâşii roşii cu fulgere argintii, trecu pe lângă bărbaţii care stăteau în cadrul uşii postului de pază. *Sul'dama* ţinea încolăcit în mâna stângă un lanţ din metal argintiu, capătul liber fiind legat de o femeie căruntă, care purta o rochie cenuşiu-închis şi care o urmă afară, afişând un rânjet nerăbdător. Mat ştiuse că ele aveau să fie acolo. Seanchanii puseseră femei *sul'dame* şi *damane* la toate porţile. Ba chiar mai putea fi o pereche înăuntru, sau două. Nu voiau să lase să le scape din gheare nicio femeie care putea conduce Puterea. Medalionul cu cap de vulpe de sub cămaşă zăcea rece pe pieptul lui; nu era acea senzaţie de rece care îl anunţa că cineva îmbrăţişa Izvorul prin preajmă, ci doar răcoarea nopţii şi carnea care îi era prea îngheţată ca să îl mai poată încălzi, însă el se putea opri ca să îi aştepte pe ceilalţi. Lumină, în noaptea aceea*, jongla* cu artificii cu fitilurile aprinse!

Străjerii ar fi putut fi nedumeriţi văzând o aristocrată plecând din Ebou Dar în toiul nopţii şi pe o vreme ca aceea, însoţită de mai bine de doisprezece servitori şi cai de povară înşiruiţi, semn al unei călătorii lungi, însă Egeanin era dintre cei de Sânge; pe mantie avea brodat un vultur negru cu alb cu aripile desfăcute, iar degetele-i lungi erau acoperite cu mănuşile de călărie roşii, în care îi încăpeau unghiile. De obicei, soldaţii nu îi luau la întrebări pe cei de Sânge despre ce aveau de gând să facă, nici măcar pe cei de rang mai mic. Asta nu însemna că nu existau unele formalităţi. Oricine era liber să iasă din oraş după bunul plac, însă seanchanii înregistrau mişcările *damanelor,* iar trei călăreau în alai, cu capetele plecate şi cu feţele acoperite de glugile mantiilor lor cenuşii, fiecare legată de o *sul'damă* călare prin lanţul argintiu al unui *a'dam.*

Femeia *sul'dam* cu faţa durdulie trecu pe lângă ei şi abia dacă le aruncă o privire, luând-o agale de-a lungul tunelului, însă *damanele* se uitau cu atenţie la fiecare femeie pe lângă care treceau, simţind dacă aceasta putea conduce, iar Mat îşi ţinu respiraţia când aceasta se opri în dreptul ultimei *damane* călare, încruntându-se uşor. Chiar şi cu norocul lui, nu ar fi pus rămăşag că seanchanii nu ar fi recunoscut chipul fără vârstă al unei aes sedai dacă s-ar fi uitat înlăuntrul glugii. Existau aes sedai ţinute ca *damane,* dar ce şanse existau ca toate cele trei ale lui Egeanin să fie aes sedai? Lumină, ce şanse existau ca una dintre cei de Sânge de rang mic să deţină trei?

Femeia cu faţa durdulie scoase un sunet cu limba, ca atunci când chemi un câine, şi smuci de *a'dam,* iar *damana* o urmă mai departe. Ele căutau *marath'damane* care încercau să scape de lesă, nu *damane.* Mat credea în continuare că avea să se înece. Zarurile care se rostogoleau începură să îi zornăie în cap, suficient de zgomotos, încât să se ia la întrecere cu bubuitul îndepărtat al tunetului. Ceva avea să meargă prost; ştia asta.

Ofiţerul străjerilor, un seanchan voinic cu ochi oblici ca ai unui saldaean, dar cu pielea de culoarea mierii, făcu o plecăciune curtenitoare şi o invită pe Egeanin în postul de pază ca să servească un pahar de vin fiert până când conţopistul nota informaţiile despre *damane.* Toate posturile de pază pe care le văzuse vreodată Mat erau locuri anoste; cu toate acestea, lumina lămpilor care strălucea prin ambrazuri îl făcea pe acesta să pară aproape primitor. Probabil că şi planta-urcior arăta primitoare pentru o muscă. El se bucura că ploaia picura de pe gluga mantiei şi i se prelingea pe faţă. Îi ascundea broboanele de sudoare ivite din cauza agitaţiei. Luă în mână unul dintre cuţite, pe care îl aşeză pe o legătură lungă aşezată în faţa şeii lui. Pentru că îl aşezase astfel, niciunul dintre soldaţi nu ar trebui să îl observe. O simţea pe femeia înfăşurată în pânză respirând sub mâinile lui, iar umerii i se încordară aşteptând ca ea să înceapă să strige după ajutor. Selucia îşi ţinea calul aproape de el, privindu-l de la adăpostul glugii care îi ascundea coada aurie împletită, fără să arunce măcar o privire în altă parte atunci când *sul'damele* şi *damanele* trecură pe lângă ea. Un singur ţipăt din gâtlejul Seluciei ar fi creat la fel de mult haos ca unul din gâtlejul lui Tuon. El credea că ameninţarea cuţitului le făcuse pe ambele femei să tacă – trebuia ca ele să creadă că el era suficient de disperat sau de nebun ca să îl folosească –, deşi el nu era încă sigur de asta. Se înlâmplaseră atât de multe lucruri în noaptea aceea de care el nu era sigur, atât de multe lucruri merseseră de-a-ndoaselea.

El îşi amintea cum îşi ţinuse respiraţia, întrebându-se când va băga de seamă cineva că legătura pe care o transporta el avea broderii bogate şi îl va întreba de ce o lăsa să o ude ploaia, întrebându-se şi blestemându-se că înşfăcase o draperie de perete pentru că fusese la îndemână. În amintire, totul se derula cu încetinitorul. Egeanin descălecă, aruncându-i hăţurile lui Domon, care făcu o plecăciune în şa. Gluga lui Domon era dată pe spate doar atât cât să lase să se vadă că avea capul ras într-o parte, iar restul părului îi era strâns, într-o coadă ce îi atârna până la umeri. Deşi stropii de ploaie picurau din barba illianerului îndesat, el reuşi să afişeze acea aroganţă ce caracteriza un *so'jhin,* servitor de prim rang ereditar al unuia dintre cei de Sânge şi aproape egalul acestuia. Categoric superior unui soldat de rând. Egeanin aruncă o privire spre Mat şi legătura lui, chipul ei fiind ca o mască îngheţată care ar fi putut fi interpretată drept superioritate dacă nu ştiai că era de-a dreptul îngrozită de ceea ce făceau. *Sul'damele* şi *damanele* făcură iute cale-ntoarsă în tunel, terminându-şi inspecţia. Venin, care se afla chiar în spatele lui Mat şi conducea unul dintre caii de povară şi care călărea mereu ca un sac, se aplecă în şa şi scuipă. Mat nu ştia de ce amintirea asta îi stăruia în minte, dar era acolo. Vanin scuipă şi se auzi sunetul trompetelor, subţire şi ascuţit, undeva în spatele lor, în depărtare. Din partea de sud a oraşului, unde oamenii aveau de gând să dea foc proviziilor seanchanilor puse la păstrare de-a lungul Drumului Golfului.

Ofiţerul străjerilor şovăi la auzul sunetului trompetelor dar, pe neaşteptate, un clopot scoase un sunet sfâşietor în oraş, apoi un altul, apoi păru că alte sute dădeau alarma în toiul nopţii în timp ce cerul negru era brăzdat de mai multe fulgere decât dăduse naştere vreodată o furtună, fâşii albastru-argintii lovind în interiorul oraşului. Acestea scăldau tunelul într-o lumină pâlpâitoare. Atunci izbucniră strigătele, printre exploziile din oraş, şi ţipetele.

Preţ de o clipă, Mat le blestemase pe călăuzele vânturilor pentru că acţionaseră mai devreme decât îi făgăduiseră. Însă zarurile din capul lui încetară să se rostogolească, băgă el de seamă. De ce? Îi veni să blesteme din nou, dar nu fu timp nici măcar pentru asta. În clipa următoare, ofiţerul o îndemna grăbit pe Egeanin să încalece şi să plece, strigând porunci soldaţilor care năvăleau afară din postul de pază, trimiţându-l pe unul în oraş ca să vadă de ce se dăduse alarma, în vreme îi pregătea pe restul să înfrunte orice ameninţare care ar fi putut veni din interior sau din exterior. Femeia cu faţa durdulie fugi să se posteze lângă soldaţi, împreună cu *damana* ei, alături de încă o pereche de femei legate de un *a'dam*, care ieşiră în fugă din postul de pază. Mat şi ceilalţi plecară în galop prin furtună, ducând cu ei trei aes sedai, două dintre ele *damane* fugare, şi pe moştenitoarea răpită a Tronului de Cleştar seanchan, în vreme ce, în spatele lor, cea mai năprasnică furtună se dezlănţuia deasupra oraşului Ebou Dar. *Fulgere mai multe decât firele de iarbă...*

Cutremurându-se, Mat încercă să revină în prezent. Egeanin îl privi încruntată şi îl trase cu putere.

— Ibovnicii care merg braţ la braţ nu se grăbesc, bombăni el. Ei se... plimbă agale.

Ea rânji. Domon trebuie să fi fost orbit de iubire. Asta, sau primise prea multe lovituri la cap.

Oricum, ceea ce fusese mai rău trecuse. Mat nădăjduia că ieşirea din oraş fusese cel mai rău lucru ce se putea întâmpla. De-atunci, el nu mai auzise zarurile. Erau mereu un semn rău. El crease confuzie cum se pricepuse mai bine şi era convins că doar cineva la fel de norocos ca el putea pricepe ce se întâmplase. Căutătorii îi luaseră urma lui Egeanin dinainte de noaptea aceea, iar ea va fi vânată acum şi pentru acuzaţia că le furase pe *damane*, însă autorităţile se vor aştepta ca ea să călărească atât cât putea de repede şi să se afle la leghe depărtare de Ebou Dar, nu să se afle chiar dincolo de porţile oraşului. Nimic în afară de o coincidenţă nu o lega de Tuon. Sau de Mat, iar acest lucru era important. Cu siguranţă că Tylin îi va aduce propriile acuze – nicio femeie nu iartă un bărbat care o leagă şi o îndeasă sub un pat, nici măcar atunci când îi sugerează ea –, dar, cu puţin noroc, el nu avea să fie bănuit di nimic din ceea ce se petrecuse în noaptea aceea. Cu puţin noroc, nimeni în afară de Tylin nu se gândea la el. De obicei, dacă legai o regină ca pe un porc care urmează să fie dus la târg, erai un om mort, însă asta era o nimica toată pe lângă dispariţia Fiicei celor Nouă Luni. Şi-apoi, ce legătură avea Jucăria lui Tylin cu toate astea? Încă îl mai enerva gândul că fusese considerat un parazit – mai rău, un animal de companie! –, însă existau şi avantaje.

El credea că era ferit – de seanchani, cel puţin; cu toate acestea, un gând îl îngrijora ca un ghimpe înfipt în călcâi. Mă rog, mai multe gânduri nu-i dădeau pace, majoritatea legate de Tuon, însă acesta era supărător în mod deosebit. Dispariţia lui Tuon ar fi trebuit să fie la fel de şocantă ca dispariţia soarelui la amiază; cu toate acestea, nu se dăduse nicio alarmă. Niciuna! Nu tu anunţuri de recompensă sau oferte de răscumpărare, nu tu soldaţi cu priviri agere care să cerceteze fiecare căruţă şi teleagă pe o rază de câteva mile sau care să străbată în galop peisajul rural ca să scormonească în toate găurile sau ascunzătorile unde ar putea fi o femeie. Acele amintiri vechi îi spuneau ceva despre căutarea capetelor încoronate răpite, dar, cu toate acestea, din afară, Ebou Dar părea neschimbat din ziua de dinaintea răpirii. Egeanin susţinu că această căutare avea să se facă în cea mai mare taină, că mulţi dintre seanchani nici măcar nu ştiau că Tuon lipsea. Explicaţia ei includea şocul pentru Imperiu şi semnele de rău augur pentru Reîntoarcere şi pierderea *sei'taerului* şi părea a crede fiecare cuvânt. Însă Mat nu credea o iotă din toate acestea. Seanchanii erau un popor ciudat, dar nimeni nu putea fi chiar atât de ciudat. Tăcerea din Ebou Dar îi dădea fiori. Simţea o capcană în tăcerea aceea. Când ajunseră la Drumul cel Mare al Nordului, el fu recunoscător că oraşul era ascuns de dâmburi.

Drumul era lat cât o magistrală, o rută comercială importantă, suficient de larg ca să încapă cinci sau şase căruţe în paralel, fără să se îngrămădească, cu o suprafaţă de pământ şi lut care, străbătut fiind de sute de ani, devenise aproape la fel de tare ca pietrele de pavaj străvechi, ale căror colţuri sau margini se iveau pe ici, pe colo. Mat şi Egeanin îl traversară în grabă pe partea cealaltă, cu Noal urmându-i îndeaproape, şi se băgară în convoiul unui negustor care înainta huruind spre oraş, păzit de o femeie cu cicatrice pe faţă şi doi bărbaţi cu ochi reci, în veste din piele acoperite cu discuri din metal, şi un alai de căruţe cu forme ciudate ale coloniştilor, ascuţite la capete, care se îndreptau spre miazănoapte, unele trase de cai sau catâri, altele de boi. Grupaţi între căruţe, nişte băieţandri desculţi foloseau nişte nuiele ca să mâne caprele cu patru coarne şi păr lung şi negru şi vaci mari şi albe cu guşă. Un bărbat care se afla la coada căruţelor, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni albaştri, lăbărţaţi, cu o bască roşie şi rotundă pe cap, trăgea un taur cocoşat de o frânghie groasă legată de un inel prins de botul acestuia. Exceptându-i veşmintele, acesta ar fi putut fi din Ţinutul celor Două Râuri. El le aruncă o privire lui Mat şi celorlalţi, care mergeau în aceeaşi direcţie, ca şi când ar fi vrut să zică ceva, apoi clătină din cap şi îşi văzu mai departe de drum fără să se mai uite la ei.

Încurcaţi de şchiopătatul lui Mat, ei nu se mişcau repede, iar coloniştii înaintau încet, dar fără să se oprească.

Adusă de spate şi strângându-şi eşarfa sub bărbie cu mâna liberă, Egeanin expiră şi mai eliberă din strânsoarea degetelor ei partea laterală a lui Mat, care începea să îl doară. După o clipă, ea îşi îndreptă spinarea şi privi cu duşmănie spatele fermierului care se îndepărta; parcă era gata să îl urmărească şi să-l plesnească peste urechi atât pe el, cât şi pe taurul lui. Ca şi cum n-ar fi fost suficient de rău, odată ce fermierul ajunse la vreo douăzeci de paşi depărtare, ea îşi mută privirea încruntată spre un grup de soldaţi seanchani care mărşăluiau pe mijlocul drumului într-un ritm care, în scurt timp, îi făcea să îi depăşească pe colonişti. Erau vreo două sute de bărbaţi într-o coloană de câte patru, urmaţi de o colecţie pestriţă de căruţe trase de catâri, acoperite cu pânze strânse bine. Mijlocul drumului era lăsat liber pentru traficul militar. Şase ofiţeri, cu pene subţiri pe coifurile care le lăsau la vedere doar ochii, călăreau în fruntea coloanei, fără să privească nici în dreapta, nici în stânga, mantiile lor roşii fiind întinse cu grijă pe crupele cailor. Flamura care venea în urma ofiţerilor purta pe ea ceea ce părea a fi un vârf auriu de săgeată stilizat sau poate o ancoră, brăzdată de o săgeată lungă şi un fulger zimţat, auriu, şi scrieri şi cifre dedesubt pe care Mat nu le putea distinge din cauza adierilor de vânt care fluturau încoace şi încolo flamura. Bărbaţii din căruţele cu provizii purtau haine bleumarin şi pantaloni şi băşti pătrăţoase roşu cu albastru, însă soldaţii erau încă şi mai fastuoşi decât majoritatea seanchanilor în armurile lor fragmentate, cu dungi albastre, prevăzute în partea de jos cu fâşii alb-argintii, şi roşii, prevăzute în partea de jos cu fâşii galben-aurii, cu coifurile lor vopsite în toate cele patru culori, facându-i să semene cu feţele unor păianjeni înspăimântători. Pe partea din faţă a fiecărui coif era prinsă o insignă mare cu ancora – Mat credea că era o ancoră –, săgeata şi fulgerul, iar fiecare bărbat, în afară de ofiţeri, avea în partea

laterală un arc curbat şi o tolbă din blană aspră la cingătoare care contrabalansa o sabie scurtă.

— Arcaşi de pe corabie, mârâi Egeanin, privindu-i cu duşmănie pe soldaţi.

Deşi îşi luase mâna liberă de pe eşarfă, pumnul nu şi-l desfăcuse.

— Bătăuşi de tavernă. Mereu creează probleme atunci când sunt lăsaţi pe uscat prea multă vreme.

Lui Mat i se părea că aceştia aveau ochi ageri. Oricum, el nu auzise niciodată de soldaţi care să nu se încaiere, mai ales când se îmbătau sau se plictiseau, iar soldaţii plictisiţi aveau tendinţa să se îmbete. Un colţ al minţii lui se întrebă până unde puteau ajunge săgeţile lor, însă fu un gând abstract. Nu voia să aibă nimic de-a face cu niciun soldat seanchan. Dacă lucrurile decurgeau cum îşi dorea, atunci, el nu va mai avea de-a face vreodată cu niciun soldat. Însă se părea că nu era chiar atât de norocos. Soarta şi norocul erau două lucruri diferite, din nefericire. După ce făcu vreo două sute de paşi, el luă o hotărâre. O arbaletă bună i-ar fi scandalizat, sau orice arc din Ţinutul celor Două Râuri.

— Nu suntem într-o tavernă, zise el printre dinţi, iar ei nu se încaieră acum. Aşa că hai să nu iscăm una doar pentru că ţi-a fost teamă că un fermier îţi va vorbi.

Ea strânse din dinţi şi îi aruncă o privire suficient de tăioasă ca să-i crape ţeasta. Dar era adevărat. Ea se temea să deschidă gura în preajma oricui i-ar fi putut recunoaşte accentul. O măsură de precauţie înţeleaptă, după părerea lui, deşi totul părea să o irite.

— Ne vom trezi aici cu un stegar trimis să ne iscodească dacă vei continua să îi priveşti cu duşmănie. Femeile din Ebou Dar sunt cunoscute pentru că sunt sfioase, minţi el.

Ce ştia ea despre obiceiurile de prin partea locului?

Ea îi aruncă o privire cu coada ochiului, încruntându-se – poate încerca să îşi dea seama ce însemna cuvântul „sfioase” –, dar încetă să se mai strâmbe la arcaşi. Părea mai degrabă pregătită să muşte decât să lovească.

— Individul acela este tuciuriu ca un Atha’an Miere, bombăni absent Noal, zgâindu-se la soldaţii care treceau pe lângă ei. Tuciuriu ca un Sharan. Dar aş pune rămăşag că are ochi albaştri. Am mai văzut alţii ca el, dar unde oare?

Încercând să îşi maseze tâmplele, el fu cât pe ce să se lovească în cap cu undiţa din bambus, apoi făcu un pas ca şi cum ar fi avut de gând să îl întrebe pe individ unde se născuse.

Făcând o mişcare bruscă, Mat îl prinse pe bătrân de mânecă.

— Ne întoarcem la circ, Noal. Acum. Nici nu trebuia să fi plecat.

— Ţi-am spus eu, zise Egeanin, dând scurt din cap.

Mat mârâi, însă n-avea încotro decât să meargă mai departe. Of, trebuia să fi plecat de mult. Nu putea decât să spere că nu plecase de-acolo prea târziu.

CAPITOLUL 2
Doi căpitani

Cam la două mile nord de oraş, un banner lat şi albastru, fluturat de vânt, stătea întins între doi stâlpi înalţi, anunţând Marele Circ Ambulant şi Expoziţia Minunată de Miracole şi Minuni ale lui Valan Luca în litere de un roşu-aprins, suficient de mari încât să le poţi citi de pe drum, poate de la o sută de paşi spre răsărit. Pentru cei care nu ştiau să citească, măcar indica locaţia{18} a ceva ieşit din comun. Acesta era cel mai Mare Circ Ambulant din Lume, aşa susţinea bannerul. Luca susţinea o grămadă de lucruri, însă Mat era de părere că măcar în această privinţă spunea adevărul. Cortul de circ din pânză, înalt de trei metri şi pironit bine în pământ, acoperea o suprafaţă de mărimea unui sat măricel.

---

18 În limba română cuvântul *locaţie* nu este un sinonim al cuvântului *loc* (cu sensul de spaţiu ocupat de cineva sau de ceva, zonă, vecinătate etc.), aşa cum greşit se foloseşte în vorbirea curentă (ex: cabana este amplasată într-o *locaţie* frumoasă)(n.red.).

Oamenii care treceau pe-acolo aruncau o privire curioasă spre banner, dar pe fermieri şi pe negustori îi aşteptau treburile lor, iar pe colonişti, viitorul, aşadar, niciunul nu se abătea din drumul lui. Frânghiile groase prinse de stâlpii înfipţi în pământ aveau menirea să îndrume mulţimea spre marea intrare arcuită ce se afla în spatele bannerului, dar acolo nu aştepta nimeni ca să intre, nu la acea oră. În ultima vreme, veneau puţini oameni la orice oră. Căderea oraşului Ebou Dar adusese doar o mică scădere a publicului, odată ce oamenii îşi dădură seama că oraşul nu avea să fie prădat, iar ei nu erau nevoiţi să fugă ca să-şi salveze viaţa, dar odată cu Reîntoarcerea, odată cu toate acele corăbii şi toţi acei colonişti, aproape toată lumea hotărî să ţină de bani pentru nevoi mai urgente. Doi bărbaţi mătăhăloşi, care îşi strângeau mantiile ponosite pe lângă trup, stăteau de strajă sub banner ca să oprească pe oricine ar fi dorit să arunce o privire pe-acolo fără să plătească, dar până şi aceşti curioşi erau puţini în ultima vreme. Cei doi, unul cu un nas strâmb deasupra unei mustăţi groase, iar celălalt fără un ochi, stăteau ghemuiţi pe călcâie şi aruncau zarurile.

În mod surprinzător, Petra Anhill, omul forţos al circului, stătea în picioare şi se uita la cei doi dresori de cai cum se jucau, cu braţele mai groase decât picioarele majorităţii bărbaţilor încrucişate pe piept. Era mai scund decât Mat, dar de cel puţin două ori mai lat, umerii lui purtând mantia albastră şi grea pe care soţia lui îl obliga să o poarte ca să se apere de frig. Petra părea absorbit de jocul cu zarurile, deşi nu juca la pariuri, nici măcar nu arunca bănuţi. El şi soţia lui, Clarine, dresoare de câini, economiseau fiecare bănuţ în plus, iar Petra avea nevoie de mici scuze ca să aducă vorba pe larg despre hanul pe care voiau să îl cumpere într-o bună zi. Încă şi mai surprinzător, Clarine stătea lângă el, înfăşurată într-o mantie neagră şi, aparent, la fel de absorbită de jocul cu zarurile ca el.

Petra aruncă o privire precaută peste umăr prin tabără când îi văzu pe Mat şi pe Egeanin apropiindu-se braţ la braţ, lucru care îl făcu pe Mat să se încrunte. Nu era semn bun atunci când cineva arunca o privire peste umăr. Însă pe faţa durdulie şi brună a Clarinei înflori un zâmbet cald. La fel ca majoritatea femeilor de la circ, şi ea credea că el şi Egeanin erau îndrăgostiţi. Dresorul de cai cu nasul strâmb, un tairen lat în umeri pe nume Col, se uită chiorâş în timp ce îşi strângea câştigul pariat, câteva parale. Nimeni în afară de Domon nu o considera frumoasă pe Egeanin, dar pentru unii neghiobi, nobleţea hărăzea frumuseţe. Sau banii, iar o aristocrată trebuia să fie bogată. Câţiva credeau că orice aristocrată care îşi abandona soţul pentru de-alde Mat Cauthon putea să îl părăsească şi pe el şi să-şi ia banii cu ea. Aceasta era povestea pe care o răspândise Mat şi ceilalţi ca să explice de ce se ascundeau de seanchani: un soţ necruţător şi fuga ibovnicilor. Toată lumea auzise o astfel de poveste de la menestreli sau din cărţi, deşi deseori din viaţa reală, de suficient de multe ori ca să o accepte. Col îşi ţinu capul plecat, însă. Egeanin – Leilwin – îşi scosese deja pumnalul la un jongler de săbii, un individ prea chipeş care fusese prea insinuant atunci când o invitase să bea împreună o cupă de vin în căruţa lui cu coviltir, şi nimeni nu se îndoia că ea ar fi folosit pumnalul dacă el ar fi continuat cu insistenţele lui.

De îndată ce Mat ajunse în dreptul bărbatului forţos, Petra zise încet:

— Nişte soldaţi seanchani stau de vorbă cu Luca. Vreo douăzeci. Cel puţin ofiţerul vorbeşte cu el.

Nu părea înspăimântat, dar îngrijorarea îi încreţea fruntea şi îşi puse un braţ protector pe după umerii soţiei lui. Clarinei îi dispăru zâmbetul şi îşi puse o mână peste a lui. Aveau încredere în judecata lui Luca, într-o oarecare măsură, însă ştiau cât de mult riscau. Sau credeau că ştiau. Riscul la care se gândeau ei era suficient de mare.

— Ce vor? vru să ştie Egeanin, dezlipindu-se de Mat, înainte ca el să scrâşnească din dinţi.

De fapt, nimeni nu îl aştepta pe el.

— Ţine astea pentru mine, zise Noal, întinzându-i undiţa şi coşul bărbatului cu un ochi, care se uită cu gura căscată la el. Îndreptându-se de spate, Noal îşi strecură o mână noduroasă sub haină, unde ţinea două cuţite cu lama lungă. Putem ajunge la caii noştri? îl întrebă el pe Petra.

Bărbatul forţos îi aruncă o privire îndoielnică. Mat nu era singurul care nu era convins că Noal mai era în toate minţile.

— Nu par interesaţi să percheziţioneze, zise Clarine în grabă, facându-i o reverenţă scurtă lui Egeanin. Toată lumea trebuia să dea impresia că Mat şi ceilalţi făceau parte din circ, dar puţini reuşeau asta când venea vorba de Egeanin. Ofiţerul e în căruţa lui Luca de mai bine de-o juma’ de oră, iar soldaţii stau lângă caii lor de-atunci.

— Nu cred că-s aici pentru Domnia Voastră, adăugă Petra pe un ton respectuos, adresându-se din nou lui Egeanin. El de ce ar fi diferit? Probabil repeta pentru când îi va întâmpina pe nobili în hanul lui. N-am vrut să fiţi miraţi sau îngrijoraţi văzându-i. Sunt sigur că Luca îi va trimite de-aici fără nicio problemă.

În ciuda tonului său, încreţiturile îi rămaseră pe frunte. Majoritatea bărbaţilor se supărau dacă soţiile lor fugeau, iar un nobil îi putea face pe alţii să suporte consecinţele mâniei lui. Un circ ambulant, nişte străini doar în trecere, era o ţintă uşoară fără alte complicaţii.

— Nu trebuie să vă faceţi griji că va vorbi cineva neîntrebat, domniţă. Aruncându-le o privire dresorilor de cai, Petra adăugă: Nu-i aşa, Col?

Nas-strâmb scutură din cap, cu privirea aţintită pe zarurile pe care le rostogolea în palmă. Era un bărbat masiv, dar nu la fel de masiv ca Petra, iar acesta putea să îndrepte potcoavele de cai cu mâinile goale.

— Fiecăruia îi place să scuipe pe cizma unui nobil din când în când, bombăni bărbatul cu un ochi, aruncând o privire în coşul cu peşti.

Bărbatul era aproape la fel de înalt şi de lat în umeri precum Col, însă faţa îi era brăzdată de riduri, şi avea şi mai puţini dinţi în gură decât Noal. Aruncându-i o privire lui Egeanin, el îşi înclină capul şi adăugă:

— Iertare, domniţă. Şi-apoi, toţi om face ceva bănuţi, că tare puţini au fost în ultima vreme. Nu-i aşa, Col? Dacă suflă careva o vorbă, seanchanii ăştia or să ne ia pe toţi, poate or să ne spânzure ca pe oamenii mării ceia. Sau ne-or pune la muncă să curăţăm canalele alea de pe malul ălalalt al portului.

Dresorii de cai făceau tot ce trebuia făcut prin tabăra circului, de la curăţarea bălegarului la curăţarea cuştilor de animale şi până la ridicarea şi strângerea cortului, însă el se cutremură, de parcă a curăţa canalele murdare din Rahad era o perspectivă mai proastă decât spânzurătoarea.

— Am zis cumva c-aş sufla vreo vorbă? protestă Col, desfăcându-şi braţele. Doar am întrebat câtă vreme mai stăm aici, atât. Doar am întrebat când om vedea nişte parale.

— Stăm aici până când zic eu. Era incredibil cât de aspru putea fi sunetul tărăgănat pe care îl scoase Egeanin, fără să ridice tonul. Era ca o lamă scoasă din teacă. Vă veţi primi paralele atunci când vom ajunge la destinaţie. Cei care îmi vor sluji cu credinţă vor primi ceva în plus. Iar cei care se gândesc să mă trădeze, vor primi un mormânt rece.

Col îşi strânse mai tare pe lângă corp haina peticită şi făcu ochii mari încercând să pară indignat, sau poate nevinovat, dar părea totuşi că nădăjduia ca ea să se apropie suficient de mult ca el să-i înşface punga de bani.

Mat scrâşni din dinţi. În primul rând, ea făgăduia aurul lui cu atâta generozitate. Avea şi ea, dar nu suficient ca să-i ajungă pentru treaba asta. Şi mai important, ea încerca din nou să preia conducerea. Lumină, dacă n-ar fi fost el, ea s-ar fi aflat tot în Ebou Dar, încercând să îi evite pe Căutători, dacă nu ar fi luată deja la întrebări. Dacă n-ar fi fost el, ei nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să rămână prin preajma oraşului, ca să-i păcălească pe urmăritori, sau să găsească o ascunzătoare în circul lui Luca. Dar de ce erau soldaţii aici? Seanchanii ar fi trimis o sută, o mie de soldaţi dacă ar fi avut cea mai mică bănuială că Tuon se afla acolo. Dacă le bănuiau pe aes sedai... Nu. Petra şi Clarine nu ştiau că îi ajutau să le ascundă pe aes sedai, dar ar fi pomenit de *sul'dame* şi de *damane,* iar soldaţii nu ar fi ieşit la vânătoare fără ele. El îşi pipăi capul de vulpe prin haină. Îl purta zi şi noapte şi îi putea da un mic avertisment.

Lui nici măcar nu îi trecu prin gând să încerce să ajungă la cai, şi nu doar pentru că Col şi alţi câţiva ca el ar fi dat fugit la seanchani înainte ca el să se facă nevăzut. Din câte ştia el, aceştia nu simţeau o animozitate aparte faţă de el sau Egeanin – până şi Rumann, jonglerul cu săbii, părea să trăiască fericit cu o contorsionistă pe nume Adria –, dar unii n-ar fi rezistat tentaţiei de-a mai face rost de nişte aur. Oricum, zarurile nu i se rostogoleau în cap în semn de avertizare. Existau oameni în interiorul acelor pereţi din pânză pe care nu îi putea lăsa în urmă.

— Dacă n-au început percheziţia, atunci n-avem de ce să ne facem griji, zise el pe un ton încrezător. Dar îţi mulţumese pentru avertisment, Petra. Nu mi-au plăcut niciodată surprizele.

Bărbatul forţos făcu un mic gest ca şi cum ar fi vrut să spună că era o nimica toată, însă Egeanin şi Clarine se uitau la Mat de parcă ar fi fost uimite să îl găsească acolo. Până şi Col, şi celălalt bădăran cu un ochi îl priviră clipind. El abia se abţinu să nu scrâşnească din dinţi din nou.

— Mă voi plimba pe lângă cortul lui Luca. Leilwin, tu şi Noal, găsiţi-l pe Olver şi rămâneţi cu el.

Amândoi îl plăceau pe băiat, iar asta îi făcea să nu mai stea pe capul lui. Putea trage cu urechea mai bine de unul singur. Iar dacă vor fi nevoiţi s-o ia la fugă, poate că Egeanin şi Noal l-ar putea măcar ajuta pe băiat să scape. Facă Lumina să nu se ajungă la asta, căci nu putea vedea decât dezastru.

— Păi, bag de seamă că nimeni nu trăieşte o veşnicie.

Noal oftă, recuperându-şi undiţa din bambus şi coşul.

Arză-l-ar focu', şi o capră cu colici ar fi fost mai veselă decât el, iar Petra se încruntă şi mai tare. Bărbaţii însuraţi păreau mereu îngrijoraţi; un motiv pentru care Mat nu se grăbea la însurătoare. În timp ce Noal se făcea nevăzut după un colţ al peretelui din pânză, bărbatul cu un ochi privea cu regret coşul cu peşte. Şi acesta părea puţin ţicnit. Probabil că avea o nevastă pe undeva.

Mat îşi trase atât de tare basca pe ochi încât mai că şi-i acoperi. Tot nu auzea zarurile. Încerca să nu se gândească de câte ori fusese la un pas să se trezească cu grumazul tăiat sau cu ţeasta despicată pentru că nu zornăiseră zarurile. Cu siguranţă le-ar fi auzit dacă ar fi existat o primejdie adevărată, fireşte că ar fi zornăit.

Nici nu apucă să facă trei paşi dincolo de intrare că Egeanin îl ajunse din urmă şi îşi strecură braţul pe după mijlocul lui. El se opri în loc, aruncându-i o privire furioasă. Ea se împotrivise poruncilor lui aşa cum un păstrăv se zbate în cârlig, dar asta era mai mult decât încăpăţânare.

— Ce crezi că faci? Dacă ofiţerul seanchan te va recunoaşte?

Părea un lucru la fel de probabil ca apariţia neaşteptată a lui Tylin însăşi la circ, dar merita să spună orice ar fi putut-o face să plece.

— Ce şanse există să-l cunosc pe individul acesta? zise ea pe un ton sfidător. N-am avut… prieteni pe această coastă a oceanului şi niciunul din Ebou Dar. Ea îşi azvârli un capăt al perucii negre peste piept. Şi-apoi, cu asta pe cap, nici măcar mama nu m-ar recunoaşte.

Vocea îi deveni tristă când rosti aceste cuvinte.

El avea să-şi ciobească un dinte dacă continua să-şi mai încleşteze fălcile. Era inutil să se mai contrazică cu ea, însă felul în care Egeanin se zgâise la acei soldaţi seanchani îi era proaspăt în minte.

— Să nu te uiţi cu duşmănie la nimeni, o avertiză el. Nici măcar să nu te uiţi la cineva.

— Sunt o femeie sfioasă din Ebou Dar. Cuvintele ei sunau a provocare. Vei vorbi numai tu.

Aceste cuvinte sunau a ameninţare. Lumină! Atunci când o femeie nu calma apele, le agita, într-adevăr, iar Egeanin nu le calma niciodată. Exista pericolul să-şi ciobească un dinte.

Dincolo de intrare, drumul principal al circului şerpuia printre căruţe ca acelea pe care le foloseau Pribegii, căsuţe pe roţi, cu osia[19] rezemată de capră şi corturi adeseori la fel de mari cât o casă mică. Majoritatea căruţelor erau vopsite în culori vii, în toate nuanţele de roşu sau verde, galben sau albastru, iar multe dintre corturi erau la fel de colorate, câteva având şi dungi. Pe ici, pe colo, platforme din lemn, unde artiştii îşi făceau numărul, erau aşezate pe marginea drumului, steagurile lor colorate începând să se estompeze. Întinderea mare de pământ, lată de aproape treizeci de paşi şi bătătorită, chiar era o stradă, una dintre cele câteva care şerpuiau prin perimetrul circului. Vântul alunga firicelele cenuşii de fum ce se ridicau din hornurile subţiri ce ieşeau din acoperişurile căruţelor sau din unele corturi. Cei mai mulţi dintre circari luau probabil micul dejun, dacă nu erau încă în pat. De obicei, aceştia se trezeau târziu – un obicei cu care Mat era de acord – şi niciunul nu şi-ar fi dorit să mănânce afară, în frig, stând în jurul unui foc. Singura persoană pe care o văzu era Aludra, cu mânecile rochiei verde-închis suflecate până la coate, care măcina ceva într-un mojar din bronz, pe o masă care se plia ieşind din partea laterală a căruţei ei de un albastru aprins, care se afla imediat după ce coteai pe una dintre străzile înguste lăturalnice.

---

19 În original: *the wagons shafts*. Este vorba, de fapt, despre *hulubele* sau *oiştea* căruţelor, nu despre *osiile* acestora (n.red.).

Absorbită de ceea ce făcea, tarabonera zveltă nu îi văzu pe Mat şi pe Egeanin. Însă el nu se putu abţine să n-o privească. Cu părul ei negru, împletit în codiţe subţiri cu mărgele ce îi ajungeau până la talie, Aludra era, poate, cea mai exotică dintre minunile lui Luca. Acesta o promova ca fiind artificier şi, spre deosebire de mulţi dintre ceilalţi circari şi multe dintre celelalte minuni, ea era, într-adevăr, cum susţinea Luca, cu toate că nici el nu credea, poate, ce spunea. Mat se întrebă ce măcina acolo. Şi dacă ar putea exploda. Ea îi făgăduise că îi va dezvălui secretul artificiilor dacă el va reuşi să dezlege o ghicitoare, însă, deocamdată, el nu găsise niciun răspuns. Dar îl va găsi, într-un fel sau altul.

Egeanin îl împunse tare cu degetul în coaste.

— Se presupune că suntem ibovnici, cum tot ţii tu morţiş să-mi reaminteşti, mârâi ea. Cine ne va crede când tu te zgâieşti la femeia aia cu poftă?

Mat rânji lasciv.

— Mereu mă uit după femei frumoase, n-ai băgat de seamă?

Potrivindu-şi eşarfa pe cap cu mai multă vigoare decât de obicei, ea scoase un mârâit dispreţuitor, iar el fu mulţumit. Pudoarea ei era de folos uneori. Deşi o fugară, Egeanin era totuşi seanchană şi ştia deja mai multe despre el decât îi convenea lui. N-avea de gând să îi încredinţeze toate secretele lui. Nici măcar pe acelea pe care nu le ştia încă.

Căruţa lui Luca se afla chiar în mijlocul taberei circului, poziţia cea mai favorabilă, cât mai departe cu putinţă de mirosul care venea de la cuştile cu animale şi de la rândurile de cai priponiţi de-a lungul pereţilor din pânză. Căruţa era extravagantă comparativ cu celelalte din circ – o chestie în nuanţe de roşu cu albastru care lucea precum cea mai fină operă lăcuită, fiecare centimetru al suprafeţei ei fiind punctat cu comete şi stele aurii. Fazele lunii, în argintiu, se înşiruiau de-a lungul căruţei, chiar sub acoperiş. Până şi hornul subţire era vopsit în dungi roşii şi albastre. Un Pribeag s-ar fi înroşit la faţă. Într-o parte a căruţei, două rânduri de soldaţi seanchani cu coifuri pe cap stăteau ţepeni lângă caii lor, cu lăncile prevăzute cu ciucuri verzi înclinate exact la acelaşi unghi. Unul dintre ei ţinea hăţurile unui cal fără stăpân, un jugan fumuriu cu crupe puternice şi glezne bune. Armurile albastru cu verde ale soldaţilor păreau ponosite pe lângă căruţa lui Luca.

Mat nu fu surprins să descopere că nu era singurul interesat de seanchani. Cu o bască închisă la culoare care îi acoperea capul ras, Bayle Domon stătea ghemuit pe călcâie, cu spatele rezemat de una dintre roţile căruţei verzi care îi aparţinea lui Petra şi Clarinei, cam la vreo treizeci de paşi mai încolo de soldaţi. Câinii Clarinei stăteau întinşi sub căruţă, o adunătură pestriţă de animăluţe ce dormeau îngrămădite unele într-altele. Illianerul mătăhălos se prefăcea că cioplea ceva, însă nu reuşi decât să facă o grămăjoară de aşchii la picioarele lui. Mat şi-ar fi dorit ca bărbatul să-şi lase musţaţă, ca să-i acopere buza de sus, sau să îşi radă barba. Cineva ar fi putut face legătura între un illianer şi Egeanin. Blaeric Negina, un individ înalt care stătea rezemat în picioare de căruţă de parcă i-ar fi ţinut companie lui Domon, nu şovăise să îşi radă moţul din păr specific shienaranilor ca să nu fie observat de seanchani, cu toate că îşi trecea mâna peste ţepii negri ce-i creşteau pe cap cam la fel de des cum îşi verifica peruca Egeanin. Poate că ea ar fi trebuit să poarte o bască.

Purtând hainele lor negre, cu manşete roase, şi cizme uzate, cei doi bărbaţi puteau trece drept circari în ochii oamenilor, poate dresori de cai, dar nu şi în cei ai celorlalţi circari. Aceştia îi priveau pe seanchani, încercând în tot acest timp să nu arate că o făceau, iar Blaeric reuşea cel mai bine, cum era de aşteptat de la un străjer. El părea să îşi concentreze toată atenţia la Domon, aruncând din când în când câte o privire spre soldaţi, cât se putea de nepăsătoare. Domon se încrunta la seanchani atunci când nu se hlizea la bucata de lemn din mâna lui, ca şi cum i-ar fi poruncit să se transforme într-o sculptură frumoasă. Bărbatul punea prea mult la inimă faptul că era *so'jhin.*

Mat încerca să găsească o cale de a se strecura mai aproape de căruţa lui Luca şi de a trage cu urechea fără să fie observat de soldaţi, când uşa din spate a căruţei se deschise şi un seanchan cu părul deschis la culoare coborî cu paşi hotărâţi treptele, punându-şi coiful cu pană subţire şi albastră pe cap de îndată ce atinse pământul cu piciorul. Luca îşi făcu apariţia strălucitor în spatele lui, în haină stacojie brodată cu sori aurii, făcând plecăciuni teatrale în timp ce îl urma pe ofiţer. Luca avea cel puţin două duzini de haine, majoritatea roşii şi una mai ţipătoare decât cealaltă. Era un lucru bun faptul că avea cea mai mare căruţă din circ, altminteri n-ar fi avut loc pentru toate.

Ignorându-l pe Luca, ofiţerul seanchan urcă în şaua juganului său, potrivindu-şi sabia, şi strigă o poruncă ce îi făcu pe oamenii lui să sară repede în şei şi să formeze o coloană de câte doi, care începu să se îndrepte încet spre ieşire. Luca îi privea cum se îndepărtează, cu un zâmbet lipit pe buze, pregătit să mai facă o plecăciune dacă vreunul arunca o privire peste umăr.

Mat stătea pe marginea drumului, cu gura căscată, zgâindu-se mirat la soldaţii care treceau călare. Nu că vreunul dintre ei se osteni să-i arunce o privire – ofiţerul privea drept în faţă, la fel făcând şi soldaţii ce îl urmau –, căci nimeni nu îi acorda atenţie unui ţăranoi sau îl ţinea minte.

Spre mirarea lui, Egeanin îşi ţinea ochii pironiţi în pământ, strângându-şi eşarfa sub bărbie până când trecu ultimul călăreţ. Ridicându-şi capul ca să se uite după ei, ea îşi ţuguie buzele o clipă.

— Se pare că îl ştiu pe băiatul acela, zise ea încet, cu o voce tărăgănată. L-am dus la Falme pe spinarea Neînfricatului. Servitorul i-a murit în timpul călătoriei, iar el a crezut că îl putea folosi pe unul dintre oamenii mei. A trebuit să-l pun la punct. Ai fi zis că era unul dintre cei de Sânge, atâta tam-tam a făcut.

— Sânge şi cenuşă! şopti Mat.

Cu câţi oameni se intersectase ea pe drum, fixându-şi chipul în minţile lor? În cazul lui Egeanin, erau probabil cu sutele. Iar el o lăsase să se plimbe de colo colo, dar cu o perucă pe cap şi câteva rânduri de veşminte ca deghizare! Sute? Mii, cel mai probabil. Ea putea enerva şi o cărămidă.

Oricum, ofiţerul plecase deja. Mat răsuflă îndelung, uşurat. Încă nu îl părăsise norocul. Uneori, el credea că era singurul lucru care îl împiedica să nu zbiere ca un prunc. El se îndreptă spre Luca pentru a afla ce voiseră soldaţii.

Domon şi Blaeric ajunseră la Luca la fel de repede ca el şi Egeanin. Încruntătura de pe faţa rotundă a lui Domon se adânci în timp ce se zgâia la braţul lui Mat, care se odihnea pe umerii lui Egeanin. Illianerul înţelegea necesitatea acestei prefăcătorii, sau aşa spunea el, însă părea să creadă că aceştia puteau juca teatru fără să îşi atingă nici măcar mâinile. Mat îşi luă braţul de pe umerii ei – nu mai aveau de ce să se prefacă aici, căci Luca ştia adevărul; tot adevărul –, iar Egeanin începu să îi dea şi ea drumul, dar, după ce îi aruncă o privire lui Domon, ea îl strânse şi mai tare de mijloc pe Mat, fără să-şi schimbe defel expresia de pe faţă. Domon continua să se încrunte, dar cu privirea în pământ acum. Mat ajunse la concluzia că avea să îi înţeleagă pe seanchani înainte să le înţeleagă pe femei. Sau pe illianeri, că veni vorba.

— Caii, mârâi Luca, înainte ca Mat să se oprească în loc.

El îşi plimbă privirea încruntată peste toţi, dar îşi concentră cea mai mare parte din furie asupra lui Mat. Puţin mai înalt, Luca îşi îndreptă spatele ca să îl privească de sus pe Mat.

— Asta voia. I-am arătat ordinul care mă scuteşte de loteria de cai, semnat de însăşi Înalta Doamnă Suroth, dar crezi c-a fost impresionat? Nu i-a păsat că am salvat un seanchan de rang înalt. Femeia nu fusese de rang înalt, iar el nu o salvase, ci o ajutase să călătorească drept actriţă angajată, dar Luca mereu exagera lucruri ca acestea, ca să fie în avantajul lui. Oricum, habar n-am cât timp mai e bună scutirea asta. Seanchanii au nevoie disperată de cai. I-ar putea lua oricând! Faţa începea să îi devină aproape la fel de roşie ca haina pe care o purta, iar el îndrepta ameninţător degetul spre Mat în mod repetat. O să-mi ia caii din cauza ta! Cum o să-mi mut circul fără cai? Răspunde-mi dacă poţi. Eram pe punctul de a pleca de îndată ce am văzut grozăvia din port, când tu mi-ai forţat mâna. O să-mi taie capul din cauza ta! Aş fi putut fi la o sută de mile depărtare de aici dacă nu dădeai tu buzna călare în toiul nopţii ca să mă atragi în intrigile tale nebuneşti! Nu-mi iese nicio para din asta! În ultimele trei zile, n-au fost suficienţi patroni[20] ca să putem plăti pentru hrana animalelor pe o zi! O jumătate de zi! Ar fi trebuit să plec acum o lună! Mai devreme! Asta ar fi trebuit să fac!

20

Vezi nota nr. 17 (n.red.).

Lui Mat mai că îi veni să râdă când văzu că Luca o ia razna. Cai. Atâta tot; doar cai. Şi-apoi, ideea că încărcatele căruţe ale circului ar fi putut străbate o sută de mile în cinci zile era la fel de ridicolă precum căruţa lui Luca. Bărbatul ar fi putut pleca acum o lună, acum două luni, dacă n-ar fi vrut să stoarcă bănuţi din Ebou Dar şi de la cuceritorii săi seanchani. Cât despre a-l convinge să rămână, acum şapte nopţi, ar fi fost la fel de uşor ca a cădea din pat.

În loc să râdă, Mat îşi puse o mână pe umărul lui Luca. Bărbatul era ţanţoş ca un păun şi lacom pe lângă asta, dar nu avea rost să îl înfurie şi mai tare decât era deja.

— Dacă ai fi plecat în noaptea aceea, Luca, crezi că n-ai fi dat de bănuit? Seanchanii ţi-ar fi sfâşiat căruţele înainte să apuci să parcurgi două leghe. Poţi spune că te-am scăpat de asta.

Luca îl privea ameninţător. Unii oameni, pur şi simplu, nu vedeau mai departe de lungul nasului.

— Oricum, n-ai de ce să-ţi mai faci griji. De îndată ce Thom se va întoarce din oraş, vom putea lăsa în urma noastră câte mile vom dori.

Luca sări atât de brusc, încât Mat făcu un pas în spate, alarmat, însă bărbatul nu făcu decât să se învârtă în cerc, râzând. Domon îl privea cu gura căscată; până şi Blaeric se zgâia la el. Uneori, Luca părea nebun de legat.

Luca abia îşi începuse dansul când Egeanin îl îmbrânci pe Mat, îndepărtându-l de ea.

— De îndată ce se va întoarce Merrilin? Am dat poruncă să nu plece nimeni! Cuprinsă de furie, îşi plimba privirea rece de la el la Luca; o privire rece care ardea. Mă aştept ca poruncile să-mi fie ascultate!

Luca se opri brusc din rotit şi o privi pieziş, apoi, tot brusc, îi făcu o plecăciune cu atât de multe gesturi teatrale, încât puteai vedea, practic, mantia. Aproape că puteai vedea *broderia* de pe mantie! Luca credea că ştie cum să se comporte cu femeile.

— Dumneata porunceşti, scumpă domniţă, iar eu mă supun, zise ridicând din umeri în semn de scuză. Dar jupânul Cauthon are aur şi mă tem că aurul este primul care îmi porunceşte să mă supun.

Cufărul plin cu monede de aur care se afla chiar în căruţa aceea fusese singura forţă de care fusese nevoie pentru a-l convinge. Poate că ajutase şi faptul că Mat era *taveren,* dar, pentru suficient aur, Luca ar fi dat o mână de ajutor şi la răpirea Celui Întunecat.

Egeanin inspiră adânc, pregătită să îl dojenească mai departe pe Luca, însă bărbatul se întoarse cu spatele şi urcă în grabă treptele căruţei lui, strigând:

— Latelle! Latelle! Scoate-i imediat pe toţi afară! Plecăm, în sfârşit, de îndată ce s-o întoarce Merrilin! Lumina fie lăudată!

După o clipă, el se întoarse, coborând repede scara scurtă, urmat de soţia lui, care îşi petrecea pe după umeri mantia din catifea neagră, cusută cu paiete strălucitoare. Femeia cu faţa severă strâmbă din nas când îl văzu pe Mat, de parcă acesta ar fi mirosit urât, şi îi aruncă o privire lui Egeanin care, cel mai probabil, îi făcea pe urşii ei dresaţi să se caţăre în copaci. Latelle nu agrea ideea că o femeie îşi părăsea soţul, chiar dacă ştia că era o minciună. Din fericire, ea părea să îl venereze pe Luca dintr-un oarecare motiv şi iubea aurul aproape la fel de mult ca el. Luca fugi la cea mai apropiată căruţă şi începu să bată în uşă, iar Latelle făcu la fel cu următoarea căruţă.

Fără să mai stea ca să privească, Mat o luă în grabă de-a lungul uneia dintre străzile lăturalnice. Mai mult o alee comparativ cu strada principală, aceasta şerpuia printre căruţe şi corturi asemănătoare, toate ferecate bine ca să nu pătrundă frigul şi firicelele de fum ce ieşeau din hornurile de metal. Aici nu existau platforme pentru circari, doar frânghii pentru uscatul hainelor ce atârnau între unele căruţe şi câteva jucării din lemn împrăştiate pe pământ. Pe această străduţă doar se locuia, iar îngustimea ei îi descuraja pe străini.

El păşea repede în ciuda şoldului – durerea mai că îi dispăruse de atâta umblat –, însă nu apucase să facă zece paşi, că Egeanin şi Domon îl ajunseră din urmă. Blaeric dispăruse, plecase probabil ca să le spună surorilor că se aflau în siguranţă şi că puteau pleca, în sfârşit. Aes sedai, deghizate în slujnice, îngrijorate de moarte că soţul stăpânei lor le va prinde, se săturaseră să mai stea închise în căruţa lor, ca să nu mai pomenim că nu mai aveau chef s-o împartă cu *sul'dame.* Mat le obligase să stea împreună, astfel încât aes sedai să stea cu ochii pe *sul'dame,* iar *sul'dame* să le împiedice pe aes sedai să se ţină scai de el. Cu toate acestea, Mat era bucuros că Blaeric îl scăpase de această îndatorire şi nu mai era nevoie să viziteze acea căruţă. De când fugiseră din oraş, ba o soră, ba cealaltă îl chemase de patru sau cinci ori pe zi, iar el mersese atunci când n-avusese încotro, însă nu fusese niciodată o experienţă plăcută.

De astă dată, Egeanin nu îl cuprinse cu braţul pe după mijloc. Mergea cu paşi mari alături de el, privind drept în faţă, fără a-şi da osteneala nici măcar o dată să îşi verifice peruca. Domon înainta greoi ca un urs în urma lor, bombănind ceva cu accentul lui illianer. Basca lui lăsa să se vadă cum barba neagră i se oprea brusc la mijlocul fiecărei urechi, continuându-se cu ţepii de pe cap. Îl făcea să pară... neterminat.

— Doi căpitani pe aceeaşi corabie înseamnă cale sigură spre dezastru, mârâi Egeanin, cu o răbdare exagerată.

Zâmbetul ei înţelegător ziceai că îi rănea faţa.

— Nu suntem pe o corabie, răspunse Mat.

— Principiul este acelaşi, Cauthon! Tu eşti fermier. Ştiu că eşti un om cumsecade într-un loc strâmtorat.

Egeanin îi aruncă o privire întunecată peste umăr lui Domon. El era acela care îi adusese laolaltă pe ea şi pe Mat, pe vremea când ea credea că tocmise pe cineva.

— În această situaţie, este nevoie de judecată şi de experienţă. Ne scăldăm în ape tulburi, iar tu n-ai cunoştinţe de cârmaci.

— Am mai multe decât ai crede tu, îi spuse el pe un ton sec.

El ar fi putut înşirui câteva bătălii pe care şi le amintea a le fi condus, însă doar un istoric le-ar recunoaşte pe majoritatea, poate nici chiar un istoric. Oricum, nimeni nu l-ar fi crezut. El cu siguranţă n-ar crede dacă altcineva ar pretinde acest lucru.

— N-ar trebui ca tu şi Domon să vă pregătiţi de plecare? Nu cred că aţi vrea să uitaţi ceva.

Toate lucrurile ei se aflau deja în căruţa pe care ea şi Mat o împărţeau cu Domon – un aranjament inconfortabil –, iar el grăbi pasul, nădăjduind că ea va pricepe aluzia. Şi-apoi destinaţia lui se afla în faţă.

Cortul albastru-deschis, îngrămădit între o căruţă de un galben ţipător şi o alta verde-smarald, abia dacă era suficient de încăpător încât să găzduiască trei paturi, iar ca să ofere adăpost tuturor celor pe care el îi adusese din Ebou Dar, fusese nevoit să le dea mită oamenilor ca să se mute de-acolo şi încă şi mai multă ca să-i facă pe ceilalţi să-i lase să intre. Ceea ce el reuşise să tocmească era ceea ce proprietarii fuseseră dispuşi să îi îngăduie. La tarife potrivite, un han bun. Juilin, un bărbat îndesat cu părul scurt şi negru, şedea cu picioarele încrucişate pe pământ în faţa cortului, împreună cu Olver, un băieţandru uscăţiv, deşi nu atât de sfrijit ca atunci când îl văzuse Mat pentru prima oară. Avea aproape zece ani, după cum susţinea el. Amândoi fără haine în ciuda frigului, ei jucau „Şerpi şi Vulpi" pe o tăblie pe care tatăl decedat al băiatului o desenase pentru el pe o bucată de pânză roşie. Aruncând zarurile, Olver numără cu grijă semnele zarurilor şi cugetă la mişcarea pe care urma să o facă pe acea încrengătură de linii şi săgeţi negre. Prinzătorul de hoţi tairen nu prea era atent la joc. Îşi îndreptă imediat spatele când îl văzu pe Mat.

Dintr-odată, Noal ţâşni din spatele cortului, respirând greu de parcă ar fi fugit. Juilin îşi ridică privirea mirată la bătrân, iar Mat se încruntă. Îi spusese lui Noal să vină direct aici. Unde fusese, totuşi? Noal se uită nerăbdător la el, fără să afişeze vină sau stânjeneală; era doar dornic să afle ce avea de spus Mat.

— Ai aflat de seanchani? întrebă Juilin, îndreptându-şi şi el atenţia spre Mat.

O umbră se mişcă în interiorul clapelor cortului şi o femeie cu părul negru, care şedea pe capătul unuia dintre paturi, cu o mantie gri şi veche înfăşurată în jurul ei, se aplecă în faţă şi îşi aşeză o mână pe braţul lui Juilin. Şi ca să-i arunce o privire foarte atentă lui Mat. Thera era frumoasă, dacă îţi plăcea o gură ce părea mereu bosumflată, iar lui Juilin se părea că îi plăcea, din felul în care îi zâmbea liniştitor şi o mângâia pe mână. Ea era, de asemenea, Amathera Aelfdene Casmir Lounauli. Panarhul din Tarabon şi aproape o regină. Cel puţin fusese odinioară. Juilin ştiuse acest lucru, la fel şi Thom, dar niciunul nu se gândise să-i spună lui Mat până când nu ajunseră la circ. El credea că abia dacă avea vreo importanţă, pe lângă toate celelalte lucruri care se petreceau. Ea răspundea mai repede la numele de Thera decât la Amathera, nu avea pretenţii, în afară de timpul lui Juilin, şi existau mici şanse ca să o recunoască cineva aici. Oricum, Mat nădăjduia că ea era mai mult decât recunoscătoare pentru că fusese salvată, căci Juilin cu siguranţă era. Cine putea spune că un Panarh detronat nu s-ar putea îndrăgosti de un prinzător de hoţi? Se întâmplaseră lucruri şi mai ciudate. Deşi nu credea că putea aminti de unul, fără să nu se gândească.

— Au vrut doar să vadă ordinul pentru caii lui Luca, zise el, iar Juilin încuviinţă din cap, relaxându-se vizibil puţin.

— N-au numărat caii priponiţi.

Ordinul amintea exact numărul de cai pe care Luca avea voie să îi ţină. Seanchanii puteau fi generoşi cu recompensele lor, dar având în vedere faptul că aveau mare nevoie de cai de călărit şi de căruţă, n-aveau de gând să înmâneze cuiva un certificat care să îi permită negoţul cu cai. În cel mai bun caz, ei ar fi luat caii în plus. În cel mai rău caz...

Prinzătorul de hoţi ridică din umeri. Încă un suflet vesel.

Suspinând, Thera îşi strânse brusc mai tare mantia pe lângă trup şi se ascunse în profunzimile cortului. Juilin se uită în spatele lui Mat, iar ochii i se înăspriră. Ochii tairenului puteau deveni la fel de aspri ca ai unui străjer atunci când era cazul. Egeanin nu părea să fi priceput aluzia şi privea furioasă în direcţia cortului. Domon stătea lângă ea, cu braţele încrucişate pe piept, strângând din dinţi îngândurat sau răbdător.

— Strânge-ţi cortul, Sandar! porunci Egeanin. Circul va porni la drum de îndată ce se va întoarce Merrilin. Ea îşi încleştă fălcile, dar nu îl privi furioasă pe Mat. Nu chiar. Ai grijă ca... femeia ta... să nu ne facă necazuri.

De curând, Thera fusese o slujnică, *da'covale,* proprietatea Înaltei Doamne Suroth, până când o furase Juilin. Pentru Egeanin, a fura o *da'covale* era o faptă aproape la fel de gravă ca a elibera o *damane.*

— Pot să-l călăresc pe Vânt? exclamă Olver, sărind în picioare. Pot, Mat? Pot, Leilwin?

Egeanin îi zâmbi. Mat n-o mai văzuse zâmbindu-i nimănui, nici măcar lui Domon.

— Încă nu, zise Mat.

Nu până când ajungeau suficient de departe de Ebou Dar ca să îşi poată aduce aminte cineva de un cenuşiu care câştiga întreceri, călărit de un băieţandru.

— Poate peste câteva zile. Juilin, le spui şi celorlalţi? Blaeric ştie deja, aşa că se ocupă de surori.

Juilin irosi timpul doar atât cât să intre în cort ca să o liniştească pe Thera. Ea părea să aibă nevoie de liniştire destul de des. Când ieşi, purtând o haină neagră tairenă, care începea i dea semne de uzură, el îi spuse lui Olver să lase jocul deoparte şi să o ajute pe Thera să strângă lucrurile până când se va întoarce el, apoi îşi puse pe cap pălăria roşie conică cu vârf plat şi se îndepărtă, strângându-şi haina pe lângă trup. Nu îi aruncă nici măcar o privire lui Egeanin. Ea îl considera hoţ, un lucru de-a dreptul jignitor pentru un prinzător de hoţi, iar tairenul nu o avea nici el la inimă.

Mat dădu să îl întrebe pe Noal unde fusese, însă bătrânul ţâşni cu agilitate în urma lui Juilin, strigând peste umăr că îl ajuta pe acesta să îi anunţe pe ceilalţi că circul se pregătea de plecare. Ei bine, doi puteau răspândi vestea mai repede decât unul – Vanin şi patru soldaţi ai Mâinii Roşii, care supravieţuiseră, împărţeau un cort înghesuit ridicat într-o parte a circului, în vreme ce Noal împărţea un altul cu Thom şi doi servitori, Lopin şi Nerim, ridicat în partea cealaltă a circului – iar întrebarea mai putea aştepta. Probabil că întârziase pentru că îşi pusese peştii preţioşi undeva, într-un loc sigur. Oricum, dintr-odată, întrebarea păru lipsită de importanţă.

Hărmălaia pe care o făceau oamenii care le strigau dresorilor de cai să le aducă animalele şi alţii care ţipau din toţi rărunchii, cerând să li se spună ce se petrecea, începu să cuprindă tabăra. Adria, o femeie zveltă, ţinându-şi rochia verde şi înflorată strâns pe lângă trup, îşi făcu apariţia fugind în picioarele goale şi dispăru în căruţa galbenă, unde locuiau alţi patru contorsionişti. Dintr-o căruţă verde, cineva urlă cu o voce răguşită că oamenii încercau să doarmă. O mână de copii-circari şi câţiva circari adulţi trecură în fugă pe lângă Olver, iar acesta îşi ridică privirea de la jocul pe care îl strângea. Acesta era cel mai de preţ bun al lui şi, dacă nu ar fi trebuit să-l strângă, ar fi luat-o evident la fugă după ei. Avea să mai treacă ceva timp până când circul avea să fie gata de plecare, însă nu de asta mârâi Mat. Tocmai auzise din nou în cap zornăitul afurisitelor alea de zaruri.

CAPITOLUL 3
Un evantai de culori

Mat nu ştia dacă să blesteme sau să plângă. Cu soldaţii plecaţi şi Ebou Dar pe punctul de a rămâne în urma lui, părea să nu existe niciun motiv pentru ca zarurile să zornăie, însă el nu vedea niciodată afurisitul de motiv decât când era prea târziu. Indiferent ce îi păştea, se putea adeveri peste câteva zile sau peste o oră, însă el nu reuşise niciodată să îşi dea seama la timp despre ce era vorba. Singura certitudine era aceea că avea să se întâmple ceva important – sau înfricoşător –, ceva ce el nu putea evita. Uneori, ca în noaptea aceea lângă poartă, el nu înţelegea de ce zarurile se rostogoliseră chiar dacă ei se opriseră. Tot ceea ce ştia sigur era faptul că, indiferent cât de mult îl făceau zarurile să se agite ca o capră râioasă, odată ce începeau să se rostogolească, el nu voia ca acestea să se mai oprească vreodată. Însă se opreau. Mai devreme sau mai târziu, acestea se opreau întotdeauna.

— Te simţi bine, Mat? îl întrebă Olver. Seanchanii ăia nu ne pot prinde.

El încercă să parcă convingător, însă în vocea lui se simţi o urmă de îndoială.

Brusc, Mat îşi dădu seama că se zgâise în gol. Egeanin îl privea încruntată în vreme ce se juca absentă cu peruca, furioasă că el o ignora. Ochii lui Domon aveau o căutătură atentă, iar Mat ar fi rămas surprins dacă bărbatul ar fi încercat să se hotărască dacă să fie sau nu supărat în numele lui Egeanin. Până şi Thera îl privea dintre clapele cortului, iar ea încerca mereu să nu fie zărită de Egeanin. Mat nu îşi putea explica. Numai un om cu o minte cât o nucă putea crede că primea avertismente de la nişte zaruri zornăitoare pe care nu le putea vedea. Poate un om însemnat de Putere. Sau de Cel Întunecat. El nu îşi dorea să fie bănuit nici de una, nici de alta. S-ar putea repeta aceeaşi situaţie ca în noaptea aceea de lângă poartă. Nu, nu era o taină pe care dorea să o dezvăluie. Oricum, n-ar fi fost de niciun folos.

— N-or să ne prindă niciodată, Olver, nici pe tine şi nici pe mine. Nu.

El îi ciufuli părul băiatului, iar Olver zâmbi larg, revenindu-i dintr-odată încrederea.

— Nu atâta vreme cât ne vom ţine ochii deschişi şi ne vom păstra mintea limpede. Nu uita, poţi ieşi din orice situaţie grea dacă îţi păstrezi agerimea ochilor şi a minţii, dar dacă n-o vei face, ai să te împiedici în propriile picioare.

Olver încuviinţă serios din cap, însă cuvintele lui Mat erau o aducere aminte pentru ceilalţi. Sau poate pentru el însuşi. Lumină, ceilalţi nu aveau cum să fie mai ageri decât el. În afară de Olver, căruia i se părea totul o mare aventură, toţi ceilalţi îşi ieşiseră din minţi încă dinainte să plece din oraş.

— Du-te şi ajut-o pe Thera aşa cum ţi-a spus Juilin, Olver.

Rafala tăioasă de vânt pătrunse prin haina lui Mat, făcându-l să tremure.

— Şi ia-ţi haina pe tine, este frig, adăugă el când băiatul se furişă pe lângă Thera şi intră în cort.

Foşnetele şi bufniturile ce răzbateau din interiorul cortului arătau că Olver se apucase de treabă, cu sau fără haină, însă Thera rămase ghemuită lângă intrarea în cort, uitându-se la Mat. Cum nimănui, în afară de Mat Cauthon, nu îi păsa, băiatul putea fi răpus de o răceală severă.

De îndată ce Olver se făcu nevăzut, Egeanin se apropie de Mat, cu pumnii proptiţi din nou în şolduri, iar el mârâi în barbă.

— Vom lămuri lucrurile chiar acum, Cauthon, zise ea cu o voce aspră. Acum! N-am de gând să-ţi îngădui să ne pui în primejdie călătoria pentru că îmi nesocoteşti poruncile.

— N-avem nimic de lămurit, îi spuse el. N-am fost niciodată mercenarul tău şi cu asta basta.

Cumva, faţa ei deveni şi mai aspră, ca şi cum ar fi strigat în gura mare că ea nu vedea lucrurile la fel. Deşi femeia era la fel de tenace ca o broască-ţestoasă care muşca, el trebuia să găsească o cale prin care să-şi smulgă piciorul dintre fălcile ei. Să-l arză focu' dacă voia să rămână singur cu zarurile care i se rostogoleau în cap, însă era mai bine decât a fi nevoit să le audă în timp ce se certa cu ea.

— Mă duc s-o văd pe Tuon înainte să plecăm.

Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte ca acestea să i se formuleze limpede în cap. Însă el îşi dădu seama că acestea îi zăboveau acolo de ceva vreme, prinzând încet un contur nedesluşit.

Roşeaţa părăsi obrajii lui Egeanin de îndată ce numele lui Tuon ieşi din gura lui, iar el auzi un ţipăt din gura Therei, urmat de zgomotul făcut de clapele cortului care se închiseră brusc. Panarhul de odinioară adoptase multe dintre obiceiurile seanchanilor câtă vreme fusese proprietatea lui Suroth, precum şi multe dintre tabuurile lor. Egeanin însă era plămădită dintr-un aluat mai dur.

— De ce? vru ea să ştie. Ea continuă aproape în acelaşi timp, cuprinsă de nelinişte şi furie. Nu trebuie să-i spui astfel. Trebuie să dai dovadă de respect.

Mai dur în unele privinţe.

Mat rânji, însă ea nu păru amuzată. Respect? Nu prea exista cine ştie ce respect atunci când îi puneai cuiva căluş la gură şi îl agăţai de un perete. A o numi pe Tuon Înaltă Doamnă sau altfel nu avea să schimbe acest lucru. Fireşte, Egeanin era mai dornică să vorbească despre eliberarea *damanelor* decât despre Tuon. Dacă s-ar fi putut preface că răpirea nu avusese loc, ar fi făcut-o, şi, după cum se vedea, încerca. Lumină, ea încercase să ignore această faptă chiar în timp ce aceasta se întâmpla. În mintea ei, orice alte nelegiuiri pe care ea le-ar fi putut comite păleau în faţa acesteia.

— Pentru că vreau să-i vorbesc, răspunse el.

Şi de ce nu? Mai devreme sau mai târziu, trebuia s-o facă. Oamenii începuseră să alerge în susul şi în josul străzii înguste, bărbaţi pe jumătate îmbrăcaţi, cu cămăşile ieşite din pantaloni, şi femei cu părul înfăşurat încă în bonetele de noapte, unii conducând caii de căpăstru, alţii agitându-se de colo colo cât vedea el cu ochii. Un băiat subţirel, puţin mai mare decât Olver, trecu pe-acolo făcând tumbe ori de câte ori zărea un spaţiu liber în mulţime, exersând sau, poate, jucându-se. Individul somnoros din căruţa verde-închis nu îşi făcuse încă apariţia. Marele Circ Ambulant al lui Luca nu avea să călătorească nicăieri pentru încă câteva ceasuri bune. Era timp berechet.

— M-ai putea însoţi, sugeră el, cu o voce cât se poate de nevinovată.

S-ar fi putut gândi la asta mai devreme.

Această invitaţie o făcu pe Egeanin să devină ţeapănă ca un stâlp. Deşi părea aproape imposibil ca să pălească şi mai mult la faţă, cu toate acestea, şi ultima urmă de roşeaţă îi dispăru din obraji.

— Îi vei acorda respectul cuvenit, zise ea cu o voce răguşită, apucând eşarfa înnodată cu ambele mâini de parcă ar fi vrut să-şi strângă şi mai tare peruca neagră sub bărbie. Vino, Bayle. Vreau să mă asigur că lucrurile mele vor fi stivuite cum trebuie.

Domon şovăi când ea se întoarse şi o luă repede prin mulţime, fără să arunce o privire în urmă, iar Mat îl privi cu prudenţă. Avea nişte amintiri vagi despre o fugă pe vasul lui Domon, cândva, dar abia dacă le putea numi „vagi". Thom se purta prieteneşte faţă de Domon, un punct în favoarea illi-anerului, însă acesta era omul loial al lui Egeanin, gata să o susţină în toate cele, inclusiv în a-l displăcea pe Juilin, iar Mat nu avea mai multă încredere în el decât avea în ea. Adică aproape deloc. Egeanin şi Domon aveau scopurile lor, iar faptul că Mat Cauthon era teafăr nu avea legătură cu ei. Că veni vorba, şi Mat se îndoia că bărbatul avea încredere în el, însă niciunul din ei nu avea de ales în acel moment.

— Bată-mă norocul bombăni Domon, scărpinându-şi ţepii de păr ce îi creşteau deasupra urechii stângi. Orice-ai pune la cale, cred că eşti vârât până peste cap. Cred că ea e mai dură decât te-aştepţi tu.

— Egeanin? zise Mat, pe un ton îndoielnic.

EI aruncă o privire rapidă în jurul lui ca să vadă dacă cineva de pe alee auzise cuvintele care îi scăpaseră din gură. Câţiva le aruncară o privire lui Mat şi lui Domon când trecură pe-acolo, însă nimeni nu se uită la ei a doua oară. Luca nu era singurul care aştepta cu nerăbdare să plece dintr-un oraş unde fluxul de spectatori ai circului secase şi unde fulgerele nopţii care aprinseseră portul erau o amintire proaspătă. Ar fi fugit cu toţii chiar în noaptea aceea, lăsându-l pe Mat fără adăpost, dacă Luca nu i-ar fi convins să n-o facă. Aurul făgăduit îl făcuse pe Luca să fie foarte convingător.

— Ştiu că-i mai dură decât nişte cizme învechite, Domon, dar pe mine nu mă interesează cizmele învechite. Nu suntem pe-o afurisită de corabie, iar eu n-am de gând să-i îngădui să preia cârma şi să distrugă totul.

Domon făcu o grimasă de parcă Mat ar fi avut creier de găină.

— Fata, omule! Crezi că tu ai fi atât de liniştit dacă ai fi luat cu japca în toiul nopţii? Orice joc ai juca, cu toate poveştile alea nebuneşti că ţi-e soaţă, fii cu băgare de seamă, altminteri s-ar putea să te radă în cap.

— Doar făceam pe prostul, bombăni Mat. De câte ori trebuie să repet? M-am descurajat pentru o clipă.

O, chiar se descurajase. A afla cine era Tuon, chiar în timp ce se lupta cu ea, l-ar fi descurajat până şi pe un afurisit de troloc.

Domon mormăi neîncrezător. Nu era cea mai bună poveste pe care o născocise vreodată Mat. Însă, în afară de Domon, toţi cei care îl ascultaseră păreau să o accepte. Cel puţin asta credea Mat. Egeanin o fi având un nod în gât doar gândindu-se la Tuon, însă ar fi avut de zis suficient de multe dacă ar fi crezut că el vorbise serios. Cel mai probabil, l-ar fi înjunghiat cu pumnalul.

Privind în direcţia în care plecase Egeanin, illianerul clătină din cap.

— Încearcă să-ţi ţii gura de-acu încolo. Eg... Leilwin... e pe punctul să facă o criză de nervi de fiecare dată când se gândeşte la ce-ai spus. Am auzit-o bombănind şi pun rămăşag că şi fata pune la suflet. Dacă „faci pe prostul” cu ea, s-ar putea să ne trimiţi pe toţi la cuţit.

El îşi trecu un deget peste grumaz, un gest cât se poate de sugestiv, şi înclină scurt din cap, înainte să îşi croiască drum prin mulţime după Egeanin.

Mat clătină din cap în timp ce îl urmărea cu privirea. Tuon, dură? Era Fiica celor Nouă Luni şi toate cele, adevărat, şi reuşise să i se vâre pe sub piele dintr-o singură privire în Palatul Tarasin, când el crezuse că ea nu era decât o altă nobilă seanchană cu nasul pe sus, dar asta doar pentru că ea îşi făcea mereu apariţia unde nu se aştepta el. Nimic mai mult. Dură? Semăna cu o păpuşă din porţelan negru. Cât de dură putea să fie?

„Abia ai reuşit s-o împiedici să nu-ţi rupă nasul şi nu numai”, îşi reaminti el.

El avusese grijă să nu repete ceea ce Domon numea „poveşti nebuneşti”, dar adevărul era că el *urma* să se însoare cu Tuon. Acest gând îl făcu să ofteze. Era convins de asta ca de o profeţie şi, într-un fel, aşa şi era. El nu îşi putea imagina cum avea să se înfăptuiască un astfel de mariaj; părea imposibil, la o primă vedere, iar el nu ar fi plâns dacă acest lucru s-ar fi adeverit. Însă el ştia că nu se va adeveri. De ce se încurca mereu cu afurisitele astea de femei care îl ameninţau cu cuţitul sau încercau să-i smulgă capul de pe umeri? Nu era corect.

El intenţionă să se ducă direct la căruţa unde erau ţinute Tuon şi Selucia, supravegheate de Setalle Anan – în comparaţie cu hangiţa, un bolovan părea moale; o nobilă răsfăţată şi o slujnică nu i-ar fi dat bătăi de cap, mai ales cu un soldat al Braţelor Roşii care stătea de strajă afară. Bine măcar că ele nu-i dăduseră bătăi de cap până acum, altminteri, el ar fi aflat – însă se trezi că rătăceşte, paşii ducându-l pe străzile şerpuitoare care brăzdau circul. Acestea erau pline de forfotă, fie că erau late, fie că erau înguste. Bărbaţii treceau în grabă, ducând de căpăstru caii care se agitau şi se speriau, deoarece nu mai făcuseră de mult exerciţii. Alţi oameni strângeau corturile şi pregăteau căruţele sau le încărcau cu legături înfăşurate în cârpe, cu cufere legate cu alamă, cu butoiaşe şi canistre de toate mărimile pe care le scoteau din căruţele ca nişte case, care zăboviseră aici luni la rând, descărcând parţial astfel încât totul să fie reîmpachetat în vreme ce caii erau înhămaţi. Era o zarvă continuă: caii nechezau, femeile strigau la copii, copiii plângeau după vreo jucărie pierdută sau ţipau doar de dragul de-a ţipa, bărbaţii zbierau, încercând să afle cine umblase cu harnaşamentul lor sau cine împrumutase cine ştie ce sculă. O trupă de acrobate, nişte femei zvelte, dar atletice, care făceau acrobaţii pe frânghii prinse de nişte stâlpi înalţi, îl înconjurase pe unul dintre dresorii de cai, toate gesticulând şi răcnind cât le ţineau gurile, fără ca niciuna să asculte. Mat se opri o clipă, încercând să îşi dea seama de la ce se certau, apoi, într-un final, hotărî că nici măcar ele nu ştiau. Doi luptători se rostogoleau pe pământ, priviţi îndeaproape de cauza probabilă, o croitoreasă mlădioasă cu foc în privire, pe nume Jameine, însă Petra îşi făcu apariţia şi îi despărţi, înainte ca Mat să apuce să pună pariu.

Lui nu îi era teamă să o revadă pe Tuon. Fireşte că nu îi era teamă. El se ţinuse departe, după ce o vârâse în căruţă, ca să îi acorde timp să se calmeze şi să îşi revină. Atâta tot. Doar că... Domon spusese că era calmă şi era adevărat. Răpită în toiul nopţii, scoasă pe furiş pe furtună de nişte oameni care i-ar fi tăiat gâtul de îndată ce ar fi dat cu ochii de ea, din câte ştia, iar ea fusese de departe cea mai calmă dintre toţi. Lumină, zici că ea ar fi pus totul la cale, atât era de supărată! Acest lucru îi dăduse impresia că vârful unui cuţit îl gâdilă între omoplaţi, iar această senzaţie reveni doar gândindu-se la ea. Iar zarurile alea continuau să îi zornăie în cap.

„Femeia asta nu se va oferi să schimbe jurăminte aici şi acum“, gândi el, chicotind, deşi acest lucru i se părea forţat până şi lui. Cu toate acestea, nu exista niciun motiv sub soare ca lui să-i fie teamă. Era doar precaut, nu temător.

Cu toate că circul ocupa o suprafaţă cam de mărimea unui sat mai măricel, dacă porneai dintr-un punct, nu trecea mult timp până când ajungeai de unde ai plecat. În scurt timp, prea scurt, el se trezi holbându-se la o căruţă fără ferestre, vopsită în purpuriu-şters, înconjurată de căruţe de depozitare acoperite cu pânză şi la vedere, lângă cel mai sudic rând de cai. Căruţele cu bălegar nu fuseseră golite în dimineaţa aceea, iar putoarea îţi tăia respiraţia. Şi vântul aducea cu el un iz puternic de la cuştile cu animale din apropiere, un miros ca de mosc, de feline şi urşi şi Lumina mai ştia ce. Dincolo de căruţele de depozitare şi de caii priponiţi, o porţiune a peretelui din pânză căzu şi un altul începu să tremure când bărbaţii desfăcură frânghiile care ţineau stâlpii. Soarele, care acum era pe jumătate ascuns după norii negri, parcursese jumătate sau mai bine din traseul său până la zenit, însă tot devreme era.

Harnan şi Metwyn, doi soldaţi ai Braţelor Roşii, legaseră deja prima pereche de cai de osia{21} căruţei purpurii şi aproape terminaseră cu a doua pereche. Soldaţi bine pregătiţi din Oastea Mâinii Roşii, aceştia erau gata să pornească la drum în vreme ce circarii încă încercau să îşi dea seama cum ar trebui aşezaţi caii. Mat îi învăţase pe soldaţii din Oaste să se mişte repede atunci când era nevoie. El însuşi îşi târa picioarele de parcă ar fi înaintat prin mocirlă.

Harnan, cu tatuajul acela ridicol pe obraz, ce înfăţişa un şoim, fu primul care îl văzu. Închizând catarama unui ham, conducătorul de trupă cu maxilarul pătrăţos schimbă o privire cu Metwyn, un cairhienin cu faţă de băieţandru, a cărui înfăţişare îi ascundea vârsta şi slăbiciunea pentru încăierările prin taverne. Cei doi nu aveau motive să fie miraţi.

— Totul decurge lin? Vreau să plecăm în timp util.

Frecându-şi mâinile ca să şi le încălzească, Mat privi cu nelinişte căruţa purpurie. Ar fi trebuit să îi aducă un cadou, o bijuterie sau nişte flori. Oricare funcţiona în cazul majorităţii femeilor.

— Destul de lin, Seniore, răspunse Harnan, cu băgare de seamă. Fără ţipete, fără urlete, fără plânsete.

El aruncă o privire spre căruţă ca şi cum nici măcar el nu credea aceste cuvinte.

— Mie-mi place liniştea, zise Metwyn, trecând unul dintre hamuri printr-un inel prins de gâtar. Când o femeie începe să plângă, singurul lucru pe care îl poţi face e să pleci, dacă ţii la pielea ta, iar pe astea nu le putem lăsa pe marginea drumului.

Aruncă şi el o privire spre căruţă şi clătină din cap a mirare.

21 Caii sunt legaţi de *oişte* nu de *osie* (n.red.).

Mat nu avea de ales decât să intre. Asta şi făcu. Avu nevoie doar de două încercări, cu un zâmbet lipit pe buze, ca să reuşească să urce cele câteva trepte din lemn vopsit din spatele căruţei. Nu îi era teamă, dar orice prost ştia că ar trebui să aibă emoţii.

În ciuda ferestrelor care lipseau, interiorul căruţei era bine luminat de cele patru lămpi cu oglinzi care erau aprinse. Lămpile erau pline cu ulei de calitate, prin urmare, nu se simţea nici pic de miros rânced. Însă, din cauza putorii de afară, ar fi fost greu de susţinut acest lucru. El trebuia să găsească un loc mai bun unde să aşeze această căruţă. Soba mică din cărămidă cu uşiţă din fier şi suprafaţa pentru gătit tot din fier făcea ca acel spaţiu să pară un cuptor în comparaţie cu exteriorul. Nu era o căruţă mare şi fiecare centimetru gol de pe perete era acoperit cu dulapuri, şi rafturi, şi cârlige în care atârnau haine, prosoape şi alte asemenea, însă masa care putea fi coborâtă pe frânghii era ridicată aproape de tavan, iar cele trei femei din căruţă nu mai stăteau înghesuite.

Cele trei nici că puteau fi mai diferite. Jupâneasa Anan şedea pe unul din cele două paturi prinse de pereţi – o femeie maiestuoasă cu şuviţe cărunte în păr, aparent concentrată la goblenul din faţa ei şi neavând deloc înfăţişarea unui străjer. Un cercel mare din aur îi atârna în fiecare ureche, iar Cuţitul Căsniciei îi atârna de un lanţ din argint. Mânerul cu nestemate roşii şi albe, vârât în decolteu, era lăsat la vedere de croiala îngustă şi adâncă a rochiei ei după moda din Ebou Dar. Avea poalele ridicate şi cusute într-o parte ca să lase la vedere jupa galbenă. Mai avea un cuţit, cu lama lungă şi curbată, vârât la cingătoare, după obiceiul din Ebou Dar. Setalle refuzase să se deghizeze, ceea ce nu era un lucru neapărat rău. Nimeni nu avea vreun motiv ca să o vâneze, plus că fusese şi aşa o problemă suficient de mare să găsească veşminte pentru toată lumea. Selucia, o femeie frumoasă cu pielea de culoarea untului, şedea cu picioarele încrucişate pe jos, între paturi, cu o eşarfă neagră ce îi acoperea capul ras şi cu o expresie posacă întipărită pe faţă, cu toate că, de obicei, era suficient de demnă încât să o facă pe jupâneasa Anan să pară fluşturatică. Ochii ei erau mai albaştri decât ai lui Egeanin şi mai pătrunzători şi făcuse mai mare tam-tam decât aceasta atunci când îşi pierduse părul. Îi displăcea şi rochia bleumarin din Ebou Dar care îi fusese dată, susţinând că decolteul adânc era indecent, deşi o acoperea la fel de eficient ca o mască, pentru că puţini bărbaţi care ar fi zărit pieptul voluptuos al Seluciei ar fi reuşit să se concentreze prea mult timp la faţa ei. Mat însuşi şi-ar fi putut clăti ochii cu o asemenea privelişte pentru o clipă sau două, dar mai era Tuon, care şedea pe singurul scăunel din căruţă, cu o carte cu coperte din piele deschisă în poală, iar el abia dacă reuşi să se uite la altceva. Viitoarea lui soţie. Lumină!

Tuon era mititică, nu doar scundă, dar slăbuţă aproape ca un băiat, iar rochia largă din lână maro, cumpărată de la unul dintre circari, o făcea să pară un copil care purta hainele surorii mai mari. Nu era deloc genul lui de femeie, mai ales că ţepi negri, crescuţi de câteva zile, îi acopereau capul. Însă, dacă nu luai în seamă acest aspect, ea *era* frumoasă, cu faţa în formă de inimă şi buzele pline şi ochii mari şi negri ca două lacuri liniştite. Acel calm aproape că îl descurajă. Afurisitele alea de zaruri care i se rostogoleau în cap nu îl ajutau deloc.

— Setalle mi-a adus totul la cunoştinţă, zise ea pe un ton tărăgănat şi rece când el închise uşa.

El ajunsese să facă deosebirea între accentele seanchane; al lui Tuon o facea pe Egeanin să vorbească de parcă avea gura plină cu terci, însă toate accentele sunau tărăgănat şi lent.

— Mi-a spus povestea pe care ai răspândit-o în privinţa mea, Jucărie.

Tuon se încăpăţânase să îl numească astfel pe vremea când se aflau în Palatul Tarasin. Atunci, lui nu îi păsase. Nu prea mult.

— Numele meu este Mat, începu el.

El nu văzu de unde venise ceaşca din ceramică din mâna ei, însă reuşi să se arunce pe jos la timp ca aceasta să se facă ţăndări când se izbi de uşă şi nu capul lui.

— Eu sunt o *servitoare,* Jucărie? Dacă tonul lui Tuon fusese rece adineauri, acum era ca de gheaţă. Ea abia dacă îşi ridică vocea, dar şi aceasta era aspră ca gheaţa. Expresia de pe faţa ei ar fi făcut un judecător care osândeşte la spânzurătoare să pară şovăielnic. O servitoare *hoaţă*? Cartea îi alunecă din poală atunci când se ridică în picioare şi se aplecă să înşface oala de noapte cu capac alb. O servitoare *necredincioasă*?

— O s-avem nevoie de asta, zise Selucia pe un ton respectuos, luând cu băgare de seamă oala bulboasă din mâna lui Tuon.

Punând-o cu grijă deoparte, ea se lăsă pe vine la picioarele lui Tuon ca şi cum s-ar fi pregătit să se năpustească asupra lui Mat, oricât de amuzant ar fi fost. Deşi, în acel moment, nimic nu părea amuzant.

Jupâneasa Anan îşi întinse mâna spre unul dintre rafturile din grilaj de deasupra capului ei şi îi dădu lui Tuon o altă ceaşcă.

— De-astea avem destule, murmură ea.

Mat îi aruncă o privire indignată, însă ochii ei căprui străluceau amuzaţi. Amuzaţi! Ar fi trebuit să le *păzească* pe astea două!

Cineva bătu cu pumnul în uşă.

— Ai nevoie de ajutor acolo?

În vocea lui Harnan se simţea nesiguranţa.

Mat se întrebă căruia dintre ei îi adresase bărbatul această întrebare.

— Ne descurcăm foarte bine! strigă înapoi Setalle, împungând liniştită cu acul pânza întinsă a goblenului. Ai fi crezut că lucrul manual era cel mai important lucru. Vezi-ţi de treaba ta. Nu pierde vremea.

Deşi femeia nu era din Ebou Dar, se purta ca un locuitor al oraşului. După o clipă, se auzi bocănitul cizmelor care coborau treptele de afară. Se părea că şi Harnan zăbovise prea multă vreme în Ebou Dar.

Tuon întoarse noua ceaşcă în mâini ca şi când ar fi privit cu atenţie florile pictate pe ea, iar pe buze i se ivi un zâmbet atât de mic, încât ar fi putut fi doar în imaginaţia lui Mat. Era mai mult decât frumoasă atunci când zâmbea, însă era unul dintre acele zâmbete care îl lăsau să înţeleagă că ea ştia nişte lucruri pe care el nu le ştia.

— Nu voi fi cunoscută ca servitoare, Jucărie.

— Numele meu este Mat, nu... celălalt, zise el, ridicându-se în picioare şi pipăindu-şi cu grijă şoldul.

Spre mirarea lui, nu îl durea mai rău, în ciuda faptului că se lovise de podele. Tuon îşi arcui o sprânceană şi cântări ceaşca într-o mână.

— Nu le pot spune circarilor că am răpit-o pe Fiica celor Nouă Luni, zise el, exasperat.

— Înalta Doamnă Tuon, ţărane! zise Selucia pe un ton rece. Poartă văl!

Văl? Tuon purtase văl în palat, dar de-atunci, nu.

Femeia mititică făcu un gest graţios, ca o regină care oferea permisiune.

— Nu are importanţă, Selucia. El încă nu ştie. Trebuie să îl educăm. Dar vei schimba povestea asta, Jucărie. Nu voi fi servitoare.

— E prea târziu să mai schimb ceva, zise Mat, fără să-şi ia ochii de la ceaşcă.

Mâinile ei păreau fragile, cu unghiile acelea tăiate scurt, însă el nu uită cât de rapide erau.

— Nu-ţi cere nimeni *să fii* servitoare.

Luca şi soţia lui ştiau adevărul, însă trebuia să le dea un motiv celorlalţi pentru care Tuon şi Selucia erau ţinute închise în căruţa aceea şi păzite. Soluţia perfectă fusese o pereche de servitoare, pe punctul de a fi concediate pentru furt, care intenţionaseră să o trădeze pe stăpâna lor pentru că fugise cu ibovnicul ei. Cel puţin lui Mat îi păruse explicaţia perfectă. Circarilor, o poveste romantică. El crezuse că Egeanin îşi va ţine gura atunci când îi explicase lui Luca. Poate că ea ştiuse cum va reacţiona Tuon. Lumină, el mai că îşi dorea ca zarurile să se oprească. Cum putea gândi cineva cu zornăitul acela în cap?

— Nu te puteam lăsa în urmă ca să dai alarma, continuă el, răbdător. Acest lucru era cât se poate de adevărat. Ştiu că jupâneasa Anan ţi-a explicat.

Lui îi trecu prin gând să îi spună că se bâlbâise de emoţie atunci când spusese că ea era soţia lui – ea trebuie să îl fi considerat de-a dreptul stângaci! –, dar i se păru mai potrivit să nu mai aducă vorba despre asta. Dacă ea era dornică să uite de acest subiect, cu atât mai bine.

— Ştiu că ţi-a spus deja asta, dar îţi făgăduiesc că nimeni n-are să-ţi facă niciun rău. Nu ne interesează recompensa, vrem doar să scăpăm vii şi nevătămaţi. De îndată ce voi găsi o cale să te trimit acasă teafără, o voi face. Îţi făgăduiesc. Până atunci, voi avea grijă să te simţi cât mai confortabil cu putinţă. Va trebui doar să suporţi situaţia.

Ochii mari şi negri ai lui Tuon scânteiară ca un fulger pe cerul nopţii, însă zise:

— Se pare că voi vedea cât valorează cuvântul tău, Jucărie.

La picioarele ei, Selucia sâsâi ca o pisică stropită cu apă şi îşi întoarse capul pe jumătate ca şi când s-ar împotrivi, însă Tuon îi făcu semn cu mâna stângă, iar femeia cu ochi albaştri se înroşi şi rămase tăcută. Cei de Sânge foloseau ceva asemănător cu limbajul semnelor al fecioarelor{22} în cazul servitorilor lor de rang înalt. Mat îşi dorea să fi înţeles acele semne.

— Răspunde-mi la o întrebare, Tuon, zise el.

Lui i se păru că o auzi pe Setalle şoptind: „Prostule” Selucia îşi încleştă fălcile şi o privire periculoasă îi scapără în ochi lui Tuon. Dacă ea îi spunea „Jucărie”, atunci să-l ardă focul dacă avea să i se adreseze cu vreun titlu.

— Câţi ani ai?

El auzise că ea era cu doar câţiva ani mai tânără decât el, dar privind-o acum în rochia aceea ca un sac, părea imposibil.

Spre mirarea lui, scânteia aceia periculoasă se transformă în văpăi. Nu doar fulger, de astă dată. El ar fi trebuit să fie prăjit pe loc. Tuon îşi îndreptă umerii, devenind mai înaltă. Chiar şi-aşa, el se îndoia că putea ajunge la 1,50 m, cu tot cu tocurile pe care le purta, oricât de mult s-ar fi întins.

---

22 Referire la limbajul prin semne ale Fecioarelor Lăncii (n.red.).

— Voi împlini al paisprezecelea an de la ziua numelui peste cinci luni, zise ea, cu o voce care era departe de a fi rece. De fapt, ar fi putut încălzi căruţa mai bine decât o făcea soba. El întrezări o rază de speranţă, însă ea nu terminase ce avea de spus. Voi sărbătoriţi aici ziua naşterii, nu-i aşa? Atunci voi împlini al douăzecilea an. Eşti mulţumit, Jucărie? Te-ai temut că ai răpit o… copilă?

Ea aproape că şuieră acest ultim cuvânt.

Mat îşi flutură mâinile în faţa lui, respingând cu frenezie această sugestie. Dacă o femeie ar începe să îi vorbească şuierând ca un ceainic, orice bărbat cu puţin creier ar găsi o cale să o liniştească repede. Ea ţinea ceaşca atât de strâns în mână, încât tendoanele i se iviră pe podul palmei, iar el nu avea de gând să se izbească din nou cu şoldul de podele. Dacă se gândea mai bine, nu era sigur de forţa cu care încercase ea să îl lovească de prima dată. Mâinile îi erau foarte rapide.

— Doar voiam să ştiu, atâta tot, zise el repede. Eram curios, făceam conversaţie. Eu sunt cu puţin mai mare decât tine.

Douăzeci de ani. I se năruise speranţa că ea era prea tânără şi avea să aştepte cu măritişul încă trei sau patru ani. Ar fi acceptat orice s-ar fi pus între el şi ziua nunţii.

Tuon îl cercetă bănuitoare, cu capul înclinat într-o parte, apoi azvârli ceaşca pe pat, lângă jupâneasa Anan, şi se puse din nou pe scăunel, aşezându-şi cu mare grijă poalele voluminoase de lână de parcă aceasta ar fi aparţinut unei rochii din mătase. Însă continuă să îl privească cu atenţie printre genele-i lungi.

— Unde ţi-e inelul? vru să ştie ea.

Fără să-şi dea seama, el îl pipăi degetul mâinii stângi pe care purta inelul de obicei.

— Nu-l port tot timpul.

Nu atunci când toată lumea din Palatul Tarasin ştia că îl purta. Veşmintele obişnuite pe care le purta l-ar fi scos în evidenţă. Nici măcar nu era inelul lui cu sigiliu, doar o copie făcută de un gravor. Era ciudat cât de uşoară îşi simţea mâna fără el. Prea uşoară. La fel de ciudat era faptul că ea îl observase pe degetul lui. De ce nu? Lumină, zornăitul zarurilor îl făcuse să se teamă de umbre şi să tresară la orice vedere. Sau poate era doar ea, un gând neliniştitor.

El dădu să se aşeze pe patul rămas liber, însă Selucia se azvârli pe el atât de repede, încât oricare dintre acrobaţi ar fi fost gelos, şi se întinse, proptindu-şi capul în mâini. Această mişcare îi împinse eşarfa într-o parte pentru o clipă, dar ea şi-o îndreptă în grabă, privindu-l în tot acest timp mândră şi rece ca o regină. El îşi îndreptă privirea spre celălalt pat, iar jupâneasa Anan îşi puse deoparte broderia ca să îşi netezească ostentativ poalele, lăsând să se înţeleagă clar că nu avea de gând să împartă niciun centimetru din acel pat. Arză-o-ar focu', se comporta de parcă ar fi păzit-o pe Tuon de el! Femeile păreau să se alieze mereu, astfel încât un bărbat nu avea niciodată o şansă reală. Ei bine, până acum, el reuşise să o împiedice pe Egeanin să preia conducerea şi nu avea de gând să se lase batjocorit de Setalle Anan sau de o slujnică pieptoasă sau de măreaţa şi afurisita Înaltă Doamnă Fiica celor Nouă Luni! Doar că nu o putea îmbrânci pe vreuna dintre ele ca să-şi facă loc să şadă.

Rezemându-se de comoda cu sertare de la piciorul patului pe care şedea jupâneasa Anan, încercă să se gândească ce să spună. Nu avusese niciodată probleme când venea vorba să se gândească la ce să le spună femeilor, însă zornăitul zarurilor părea să îi asurzească creierul. Toate cele trei femei îl priveau dezaprobator – mai că o auzea pe una spunându-i să nu stea gârbovit! –, iar el zâmbi. Majoritatea femeilor considerau zâmbet lui cuceritor cel mai frumos.

Tuon răsuflă îndelung, nepărând deloc a fi cucerită.

— Îţi aminteşti chipul lui Aripă-de-Şoim, Jucărie?

Jupâneasa Anan clipi mirată, iar Selucia se ridică în capul oaselor în pat, încruntându-se. La el. De s-ar încrunta la *el?* Tuon continuă să îl privească, ţinând mâinile împreunate în poală, la fel de calmă şi de stăpână pe ea ca o meştereasă Duminica{23}.

---

23 Duminica este o sărbătoare anuală, la solstiţiul de vară, ţinută în mai multe zone ale lumii create de Jordan. În Ţinutul celor Două Râuri, sătenii serbează Duminica purtând haine de sărbătoare şi dansând (n.red.).

Mat simţi cum îi îngheaţă zâmbetul. Lumină, oare ce ştia ea? Cum putea şti ceva? *Zăcea întins sub soarele dogoritor, ţinându-se de partea laterală cu ambele mâini, încercând să împiedice ultima sclipire de viaţă să i se scurgă din trup şi întrebându-se dacă exista vreun motiv să se agaţe de viaţă. Aideshar era răpus, după o zi de luptă. O umbră acoperi soarele pentru o clipă, iar apoi un bărbat înalt în armură se lăsă pe vine lângă el, cu coiful la subsuoară şi cu nişte ochi negri adânciţi în orbite încadrându-i nasul coroiat. „Ai luptat bine împotriva mea azi, Culain, şi multe zile înainte, zise acea voce memorabilă. Vrei să cădem la pace?“ Cu o ultimă suflare, el îi râse în faţă lui Artur Aripă-de-Vultur{24}.* El *ura* să îşi aducă aminte că murise. O duzină de alte întâlniri îi apăru în minte, amintiri străvechi care acum erau ale lui. Era greu să te înţelegi cu un om ca Artur Paendrag chiar şi înainte să izbucnească războaiele.

Inspirând adânc, el îşi alese cu grijă cuvintele. Nu era momentul potrivit să turuie în limba străveche.

— Fireşte că nu! minţi el.

Un bărbat care nu putea să mintă convingător era pedepsit imediat de femei.

— Lumină, Aripă-de-Şoim a murit acum o mie de ani! Ce întrebare mai e şi asta?

Ea îşi deschise gura încet şi, pentru o clipă, el fu convins că avea să îi răspundă la întrebare cu o întrebare.

— Una prostească, Jucărie, răspunse ea în cele din urmă. Nu ştiu cum de mi-a venit în minte.

Umerii i se mai relaxară puţin lui Mat. Fireşte. Era *ta'veren.* Oamenii făceau şi ziceau lucruri în preajma lui pe care nu le-ar face sau zice altundeva. Lucruri fără noimă. Cu toate acestea, un astfel de lucru putea deveni stânjenitor atunci când era prea aproape de realitate.

— Numele meu este Mat. Mat Cauthon.

Mai bine nu ar fi zis nimic.

---

24 Artur Aripă-de-Şoim (n.red.).

— Nu ştiu ce voi face după ce mă voi întoarce în Ebou Dar, Jucărie. Nu m-am hotărât. S-ar putea să te fac *da'covale.* Nu eşti îndeajuns de frumuşel pentru paharnic, dar s-ar putea să îmi facă plăcere să te fac unul. Totuşi, mi-am făcut nişte promisiuni, prin urmare, îmi face plăcere să-ţi făgăduiesc şi eu ţie ceva. Atâta vreme cât te vei ţine de promisiuni, nu voi încerca nici să fug, nici să te trădez în vreun fel, nici n-am să provoc dezbinare printre adepţii tăi. Cred că asta acoperă tot ce este necesar.

De astă dată, jupâneasa Anin se holbă la ea cu gura căscată, iar Selucia scoase un sunet gutural, însă Tuon nu părea să o bage în seamă nici pe una, nici pe cealaltă. Îl privea întrebătoare, aşteptând un răspuns.

Scoase şi el un sunet gutural. Nu era un scâncet, ci doar un sunet. Faţa lui Tuon era la fel de netedă ca o mască severă din sticlă neagră. Calmul ei era înnebunitor, dar făcea din bolborosit un lucru sănătos! Ea *trebuia* să fie nebună dacă credea că el dădea crezare ofertei ei. Doar că lui i se părea că ea vorbise serios. Asta, sau era o mincinoasă mai pricepută decât nădăjduise el să fie vreodată. Şi din nou avu acel sentiment neliniştilor că ea ştia mai multe decât el. Un gând ridicol, fireşte, dar asta era. El înghiţi cu noduri. Noduri foarte tari.

— Ei bine, mie-mi convine, zise el, încercând să câştige timp, dar Selucia?

Timp pentru ce? El nu putea gândi cu zarurile alea care îi zornăiau în cap.

— Selucia îmi ascultă dorinţele, Jucărie, răspunse Tuon, pierzându-şi răbdarea.

Femeia cu ochi albaştri îşi îndreptă spatele şi se zgâi la el de parcă ar fi fost indignată că el se îndoise de asta. Pentru o slujnică, putea părea feroce atunci când încerca.

Mat nu ştia ce să zică sau să facă. Fără să gândească, el scuipă în palmă şi îşi întinse mâna ca şi cum ar fi pecetluit un târg pentru un cal.

— Obiceiurile voastre sunt... lumeşti{25}, zise Tuon pe un ton sec, însă scuipă şi ea în palmă şi îi strânse mâna. Astfel se încheie tratatul nostru; astfel se pecetluieşte înţelegerea noastră. Ce înseamnă scrisul acela de pe suliţa ta, Jucărie?

25 Propoziţia în textul original: *Your customs are... earthy*. Adjectivul *earthy* poate avea şi sensul de brut, necioplit, barbar – mai potrivit contextului (n.red.).

De astă dată, el scânci, şi nu pentru că ea citise inscripţia în limba străveche de pe suliţa lui *ashandarei.* Şi un afurisit de bolovan ar fi scâncit. Zarurile se opriră de îndată ce el îi atinse mâna ei. Lumină, ce se întâmplase?

Se auzi o bătaie în uşă, iar el era atât de agitat, încât se mişcă fără să gândească, rotindu-se pe călcâie, cu un cuţit în fiecare mână, gata să le azvârle în cel care avea să intre.

— Stai în spatele meu, izbucni el.

Uşa se deschise, iar Thom îşi vârî capul înăuntru. Gluga mantiei îi era trasă pe cap, iar Mat îşi dădu seama că ploua afară. Ocupat cu Tuon şi cu zarurile, nu auzise răpăitul stropilor de ploaie pe acoperişul căruţei.

— Nădăjduiesc că n-am întrerupt nimic? zise Thom, plimbându-şi încheieturile degetelor de-a lungul mustăţii lungi şi albe.

Mat simţi că îi lua foc faţa. Setalle încremenise cu acul cu fir albastru înfipt în broderie, iar sprâncenele păreau că încercau să i se arcuiască deasupra capului. Şezând încordată pe marginea celuilalt pat, Selucia îl privi destul de curioasă cum îşi vâră cuţitele la loc în mâneci. El n-ar fi crezut că ea era genul de femeie căreia îi plăceau bărbaţii periculoşi. Femeile acestea meritau să fie evitate, căci aveau tendinţa să găsească metode prin care să îl facă pe un bărbat să devină periculos. El nu se mai uită la Tuon. Probabil că se zgâia la el ca şi cum ar fi făcut tumbe ca Luca. Doar pentru că nu voia să se însoare nu însemna că nu voia ca viitoarea lui soţie să creadă că este un prost.

— Ce-ai aflat, Thom? întrebă el brusc.

Se întâmplase *ceva,* altminteri zarurile nu s-ar fi oprit. Îi veni un gând care îi făcu părul măciucă. Era pentru a doua oară când acestea se opriseră în prezenţa lui Tuon. A treia, dacă lua în calcul poarta de ieşire din Ebou Dar. De trei ori, fir-ar să fie, şi toate aveau legătură cu ea.

Şchiopătând uşor, bărbatul cu păr alb intră în căruţă, dându-şi pe spate gluga, şi închise uşa în urma lui. Şchiopătatul i se trăgea de la o rană veche, nu de la necazurile din oraş. Înalt, zvelt şi cu piele tăbăcită de vreme, cu ochi albaştri şi pătrunzători şi mustaţă ninsă, care îi atârna până sub bărbie, bărbatul avea o înfăţişare care atrăgea atenţia oriunde mergea, însă el învăţase cum să se ascundă la vedere, iar mantia lui de culoarea bronzului închis şi mantia din lână maro{26} erau potrivite pentru un bărbat cu ceva bănuţi în buzunar, dar nu prea mulţi.

— Străzile sunt pline de zvonuri despre ea, zise el, arătând cu capul spre Tuon, dar nu şi despre dispariţia ei. Le-am făcut cinste cu băutură câtorva ofiţeri seanchani, iar ei par să creadă că stă ascunsă undeva, în Palatul Tarasin, sau a plecat într-o călătorie de inspecţie. N-am simţit nici urmă de prefăcătorie, Mat. Ei nu ştiu.

— Te-ai aşteptat la vreun anunţ în public, Jucărie? zise Tuon, nevenindu-i a crede. Că veni vorba, Suroth s-ar putea gândi să-şi ia viaţa din cauza ruşinii. Te-aştepţi ca ea să răspândească această prevestire rea pentru Reîntoarcere, ca toată lumea să-şi caşte ochii?

---

26 Originalul în engleză: *his dark bronze coat and brown wool cloak.* Thom nu poartă două mantii; el este îmbrăcat cu o haină de culoarea bronzului vechi şi poartă o mantie maro din lână (n.red.).

Aşadar, Egeanin avusese dreptate. Părea în continuare imposibil. Şi nu părea deloc important pe lângă zarurile care se opriseră. Ce se *întâmplase*? Dăduse mâna cu Tuon, atâta tot. Dăduseră mâna şi încheiaseră un târg. El voia să se ţină de cuvânt, dar ce îi spuseseră zarurile? Că se va ţine şi ea de al el? Sau nu? Din câte ştia el, aristocratele seanchane aveau obiceiul să se mărite – ce spusese că îl va face? – cu un paharnic. Poate că se măritau cu paharnici tot timpul.

— Mai e ceva, Mat, zise Thom, privind-o îngândurat pe Tuon, oarecum mirat.

Mat îşi dădu seama că ea nu părea foarte îngrijorată că Suroth şi-ar fi putut lua viaţa. Poate chiar era atât de dură pe cât credea Domon. Ce *încercau* să-i spună afurisitele alea de zaruri? Asta era important. Apoi Thom continuă, iar Mat uită cât de dură putea fi Tuon. Uită chiar şi de zaruri.

— Tylin e moartă. Se păstrează tăcerea de teamă să nu se işte dezordine, dar una dintre gărzile Palatului, un locotenent tânăr căruia băutura i-a dezlegat limba, mi-a spus că plănuiesc funeraliile ei şi încoronarea lui Beslan în aceeaşi zi.

— Cum? vru să ştie Mat.

Ea era mai în vârstă decât el, dar nu cu mulţi ani! Încoronarea lui Beslan. Lumină! Cum va face faţă Beslan, când îi ura pe seanchani? Fusese ideea lui să dea foc acelor provizii de pe Drumul Golfului. El ar fi încercat să stârnească şi o răscoală dacă Mat nu l-ar fi convins că s-ar fi terminat cu măcelul, şi nu al seanchanilor.

Thom şovăi, mângâindu-şi mustaţa cu degetul mare. Într-un final, oftă.

— A fost găsită în odaia ei în dimineaţa următoare plecării noastre, Mat, legată la mâini şi la picioare. Capul... Capul îi fusese smuls.

Mat nu îşi dădu seama că i se înmuiaseră genunchii decât atunci când se trezi şezând pe jos, ameţit. Auzea vocea ei. „Ai să te trezeşti fără cap dacă nu eşti cu băgare de seamă, porcuşorule, şi n-are să-mi placă asta.“ Setalle se aplecă în faţă pe patul îngust şi îşi lipi palma de obrazul lui în semn de compătimire.

— Călăuzele vânturilor? întrebă el, absent.

Nu fu nevoit să spună mai mult.

— După vorbele locotenentului, seanchanii au dat vina pe aes sedai, asta pentru că Tylin le jurase credinţă seanchanilor. Asta vor anunţa la funeraliile ei.

— Tylin moare în aceeaşi noapte în care călăuzele vânturilor evadează, iar seanchanii cred că au ucis-o aes sedai?

El nu şi-o putea imagina moartă pe Tylin. „Am să te mănânc la cină, răţuşcă.“

— N-are nicio noimă, Thom.

Thom şovăi, încruntându-se în timp ce cugeta.

— Ar putea fi o treabă politică, în parte, dar cred că ei sunt convinşi de asta, Mat. Locotenentul a zis că sunt convinşi că au fugit prea tare călăuzele vânturilor ca să se oprească sau să se abată din drum, iar cea mai rapidă cale de a ieşi din palat de la cuştile *damanelor* nici măcar nu trece prin apropierea apartamentului lui Tylin.

Mat mârâi. Era sigur că nu era aşa. Şi dacă ar fi aşa, nu mai putea face nimic în această privinţă.

— *Marath'damanele* au avut motiv să o omoare pe Tylin, zise brusc Selucia. Trebuie că se tem să nu-i urmeze. Ce motive au avut *damanele* de care ai pomenit? Niciunul. Această mână a justiţiei cere un motiv şi o dovadă, chiar şi pentru *damane* şi *da'covale.*

Parcă ar fi citit aceste cuvinte de pe o foaie de hârtie. Şi o privea pe Tuon cu coada ochiului.

Mat aruncă o privire peste umăr, însă dacă femeia mititică îşi folosise mâinile ca să îi spună Seluciei ce să zică, acum, acestea i se odihneau în poală. Ea îl privea, cu o expresie neutră întipărită pe faţă.

— Ai ţinut chiar atât de mult la Tylin? îl întrebă ea cu o voce precaută.

— Da. Nu. Arză-m-ar focu', mi-a *plăcut* de ea!

Întorcându-se, el îşi trecu degetele prin păr, împingându-şi boneta{27} de pe cap. Nu fusese niciodată mai bucuros să scape de o femeie, dar asta...

— Şi am lăsat-o legată fedeleş şi cu căluş în gură. Nici măcar să nu poată striga după ajutor. Pradă uşoară pentru *gholam, zi*se el cu amărăciune în glas. Pe mine mă căuta. Nu scutura din cap, Thom. Ştii asta la fel de bine ca mine.

— Ce e acela... *gholam*? întrebă Tuon.

— Creatură a Umbrei, domniţă, răspunse Thom.

El se încruntă îngrijorat. Nu se îngrijora uşor, însă doar un neghiob nu şi-ar face griji în privinţa unui *gholam.*

— Are înfăţişare de om, dar se poate furişa printr-o gaură de şoarece sau pe sub o uşă şi este îndeajuns de puternic ca să... El pufni prin mustaţă. Ei bine, ajunge cu astea. Mat, ea ar fi putut fi păzită de o sută de gărzi şi tot n-ar fi scăpat de creatură.

Ea nu ar fi avut nevoie de o sută de gărzi dacă nu s-ar fi încurcat cu Mat Cauthon.

— Un *gholam,* murmură Tuon cu îngrijorare.

---

27 *Cap,* în original. Substantivul poate fi tradus: şapcă, calotă, pălărie, bonetă, beretă/ bască. Traducătoarea este, din nou, inconsecventă (bască/bonetă). Substantivul, în limba engleză, desemnează cel mai des obiectul pe care noi îl numim şapcă. Boneta (*bonnet*) desemnează şi obiectul pe care noi îl numim fes. Din moment ce traducătoarea nu ne ajută, cititorul poate alege reprezentarea care se potriveşte cel mai mult imaginaţiei sale (n.red.).

Brusc, ea îl lovi tare în creştetul capului cu încheieturile degetelor. Punându-şi o palmă pe scalp, el se holbă peste umăr nevenindu-i a crede.

— Sunt foarte bucuroasă că îi eşti loial lui Tylin, Jucărie, îi spuse ea pe un ton sever, dar nu accept să te văd superstiţios. N-am să accept asta. Nu o onorează pe Tylin.

Arză-l-ar focu', moartea lui Tylin părea să o îngrijoreze la fel de puţin ca posibilitatea ca Suroth să îşi ia viaţa. Cu ce fel de femeie urma să se însoare?

De astă dată, când se auzi o bătaie puternică în uşă, el nici măcar nu se mai obosi să se ridice în picioare. Se simţea amorţit pe interior şi jumulit pe exterior. Blaeric intră în căruţă fără să ceară permisiunea, cu mantia maro-închis muiată de ploaie. Era o mantie veche, subţiată pe alocuri din cauza uzurii, însă lui nu părea să îi pese că ploaia pătrunsese prin ea. Străjerul îi ignoră pe toţi cei de faţă în afară de Mat, sau aproape pe toţi. Bărbatul se opri o clipă ca să se zgâiască la pieptul Seluciei!

— Joline vrea să te vadă, Cauthon, zise el, neluându-şi ochii de la ea.

Lumină! Numai de asta avea nevoie Mat ca ziua lui să fie perfectă.

— Cine este Joline? întrebă Tuon.

Mat o ignoră.

— Spune-i Jolinei că mă voi duce la ea de îndată ce vom porni la drum, Blaeric.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea acum era să fie obligat să asculte alte doleanţe ale surorilor aes sedai.

— Vrea să te vadă acum, Cauthon.

Oftând, Mat se ridică în picioare şi îşi culese basca de pe jos. Blaeric părea pregătit să îl tragă după el dacă era nevoie. Din cauza stării de spirit pe care o avea în acel moment, Mat, credea că ar fi putut să împlânte un cuţit în bărbat dacă acesta ar fi încercat. Şi să se trezească cu grumazul rupt pentru efortul lui; un străjer nu accepta prea uşor un cuţit înfipt în coaste.

El era aproape convins că murise deja singura dată când îi fusese permis, şi nu într-o amintire veche. Îndeajuns de convins, încât să nu îşi asume riscuri pe care le putea evita.

— Cine este Joline, Jucărie?

Dacă n-ar fi ştiut, el ar fi spus că Tuon era geloasă.

— O afurisită de aes sedai, bombăni el, îndesându-şi basca pe cap, savurând acel moment scurt de plăcere pentru ziua aceea.

Tuon rămase cu gura căscată, şocată. Mat închise uşa în urma lui când ieşi, înainte ca ea să îşi găsească cuvintele. Un moment foarte scurt de plăcere. Ca un fluture pe o movilă. Tylin era moartă, iar vina ar putea cădea pe călăuzele vânturilor, indiferent ce zicea Thom. Iar toate astea pe lângă Tuon şi afurisitele alea de zaruri. Un fluture foarte mic pe o movilă foarte mare.

Cerul era plin de nori negri şi ploua torenţial. „Ploaie cu găleata“, se spunea acasă. Aceasta îi lipi părul de cap, cu sau fără bască, şi îi pătrunse prin haină de îndată ce păşi afară. Blaeric nici nu o băga în seamă, abia dacă îşi strânse mantia pe lângă corp. Mat nu avu încotro, se adună de spate şi înaintă împroşcând apa din bălţile de pe drumurile de pământ. Oricum, până când va ajunge la căruţa lui ca să-şi schimbe mantia, va fi ud până la piele. Şi-apoi, vremea se potrivea cu starea lui de spirit.

Spre mirarea lui, cu sau fără ploaie, oamenii circului făcuseră multă treabă câtă vreme stătuse el înăuntru. Peretele din pânză dispăruse cât putea vedea cu ochii în toate direcţiile şi jumătate din căruţele de depozitare din jurul căruţei lui Tuon dispăruseră şi ele. La fel şi majoritatea animalelor care fuseseră priponite. O cuşcă mare, cu bare din fier, în care se afla un leu cu coama neagră, trecu huruind pe lângă el spre drum trasă de o pereche de cai ce înaintau anevoie, animalele fiind la fel de nepăsătoare faţă de leul care părea să doarmă cum erau faţă de ploaia torenţială. Şi circarii se îndreptau deja spre drum, cu toate că felul în care hotărâseră ordinea plecării era un mister. Cele mai multe dintre corturi parcă dispăruseră; într-un loc, trei dintre căruţele viu colorate lipseau toate, în alt loc, tot a doua căruţă, în vreme ce în alte părţi căruţele care stăteau şi aşteptau semănau în continuare cu o masă compactă. Singurul lucru care sugera că circarii nu se împrăştiau era însuşi Luca, cu mantia de un roşu aprins strânsă pe lângă trup ca să nu se ude în timp ce se plimba ţanţoş de-a lungul străzii, oprindu-se din când în când ca să bată pe umăr pe cineva sau să-i şoptească ceva la ureche unei femei, facând-o să râdă. Dacă circul s-ar fi destrămat, Luca ar fi ieşit afară şi ar fi fugit după cei care ar fi încercat să plece. El ţinea circul laolaltă mai mult prin puterea de convingere decât prin orice altceva şi nu lăsa niciodată pe cineva să plece fără să vorbească cu o voce răguşită, încercând să convingă acea persoană să se răzgândească. Mat ştia că trebuia să se simtă bine văzând că Luca era încă acolo, cu toate că nu îi trecuse niciodată prin gând că bărbatului i s-ar termina aurul, dar, în acel moment, se îndoia că ar putea să simtă orice altceva în afară de amorţeală şi furie.

Căruţa la care îl duse Blaeric era aproape la fel de mare ca a lui Luca, însă fusese mai degrabă văruită, nu vopsită. Albul îşi pierduse de mult intensitatea, se scorojise şi se estompase, iar ploaia îl spălăcea şi mai mult, dându-i o tentă cenuşie, acolo unde lemnul nu era deja la vedere. Căruţa aparţinea unui grup de nătărăi, patru bărbaţi morocănoşi care îşi vopseau feţele pentru patronii{28} circului, se împroşcau unul pe altul cu apă şi se loveau cu vezici de porc umflate şi care, altminteri, îşi iroseau timpul şi banii îmbuibându-se cu tot vinul pe care îl puteau cumpăra. Cu banii pe care Mat îi dăduse pe chirie, aceştia puteau bea încontinuu luni întregi şi costase mai mult de-atât ca să convingă pe cineva să îi găzduiască.

28 Vezi nota nr. 17 (n.red.).

Patru cai lăţoşi, care nu ieşeau în evidenţă, erau înhămaţi deja la căruţă, iar Fen Mizar, celălalt străjer al Jolinei, şedea pe capră, înfăşurat într-o mantie cenuşie veche şi cu frâiele în mână. Ochii lui oblici îl priveau pe Mat aşa cum un lup ar privi o pradă neruşinată. Străjerii nu fuseseră mulţumiţi de planul lui Mat de la bun început; cu siguranţă le-ar fi putut duce de-acolo pe surori în siguranţă odată ce ar fi ajuns dincolo de zidurile oraşului. Poate ar fi reuşit, însă seanchanii le vânau fără încetare pe femeile care puteau conduce Puterea – până şi perimetrul circului fusese percheziţionat de patru ori în zilele de după căderea oraşului Ebou Dar – şi nu era nevoie decât de o mică greşeală ca să ajungă toate în mâinile lor. Din spusele lui Egeanin şi ale lui Domon, Căutătorii puteau să facă până şi un bolovan să spună tot ceea ce văzuse vreodată. Din fericire, nu toate surorile erau la fel de convinse ca străjerii Jolinei. Aes sedai aveau tendinţa să şovăie atunci când nu reuşeau să cadă la înţelegere ce să facă.

Când Mat ajunse în dreptul treptelor din spatele căruţei, Blaeric îl opri, punându-i o mână pe piept. Faţa străjerului părea sculptată în piatră, nu mai preocupată decât o bucată de lemn din cauza ploii care îi şiroia pe obraji.

— Fen şi cu mine îţi suntem recunoscători pentru că ai scos-o afară din oraş, Cauthon, dar situaţia asta nu mai poate continua. Surorile stau înghesuite, împart spaţiul cu celelalte femei şi nu se înţeleg. O să fie probleme dacă nu vom găsi o altă căruţă.

— Despre asta este vorba? zise Mat, supărat, strângându-şi gulerul.

Nu că l-ar fi ajutat prea mult. Era deja ud leoarcă pe spate şi nici partea din faţă nu fusese mai ferită. Dacă Joline îl chemase aici ca să se plângă din nou despre condiţiile de găzduire...

— Îţi va spune ea despre ce este vorba, Cauthon. Tu nu uita ce ţi-am spus.

Mormăind în barbă, Mat urcă treptele mânjite cu noroi şi intră, cât pe ce să trântească uşa în urma lui.

În interior, căruţa semăna oarecum cu cea a lui Tuon, deşi avea patru paturi, două dintre ele, întinse şi lipite de perete deasupra celorlalte două. El habar nu avea cum conveniseră să doarmă cele şase femei, dar era convins că nu fără certuri. Atmosfera din căruţă mai avea puţin şi sfârâia ca grăsimea în tigaie. Trei femei şedeau pe cele două paturi de jos, fiecare privindu-le sau ignorându-le pe femeile care şedeau pe celălalt pat. Joline, care nu ajunsese niciodată *damane,* se comporta de parcă cele trei femei *sul'dam* nu existau. Citind o cărţulie cu coperte de lemn, ea era aes sedai până în măduva oaselor şi foarte arogantă, în ciuda rochiei albastre şi uzate pe care o purta, care aparţinuse până de curând unei femei care îi învăţa pe lei să facă trucuri. Însă celelalte două surori ştiau pe pielea lor ce însemna să fii *damane.* Edesina le privea temătoare pe cele trei femei *sul'dam*, ţinându-şi o mână aproape de cuţitul de la cingătoare, în vreme ce Teslyn îşi mişca ochii neîncetat, privind oriunde altundeva numai la *sul'dame* nu, frământându-şi cu degetele poalele negre din lână. El habar nu avea cum reuşise Egeanin să le convingă pe cele trei femei *sul'dam* să le ajute pe *damane* să evadeze, dar chiar dacă erau căutate de autorităţi cum era, de bună seamă, şi Egeanin, acestea nu îşi schimbaseră atitudinea faţă de femeile care puteau conduce. Bethamin, înaltă şi la fel de tuciurie ca Tuon în rochia după moda din Ebou Dar, cu un decolteu foarte adânc şi poalele cusute într-o parte deasupra genunchiului, lăsând la vedere jupa de un roşu şters, semăna cu o mamă care se aştepta la comportamentul necuviincios inevitabil al copiilor, în vreme ce Seta, cea cu părul bălai, într-o rochie din lână gri, cu guler înalt, care o acoperea în întregime, părea să studieze nişte câini periculoşi care trebuiau închişi în cuşti mai devreme sau mai târziu. Renna, care vorbea mereu despre mâini şi picioare tăiate, se prefăcea şi ea că citeşte, însă, din când în când, îşi ridica ochii căprui, înşelător de

blânzi, de la volumul subţire ca să le privească pe aes sedai, iar când facea asta, zâmbea într-un mod neplăcut. Lui Mat îi veni să blesteme, înainte ca vreuna dintre ele să deschidă gura. Un bărbat înţelept se ţinea deoparte atunci când femeile se certau, mai ales dacă printre ele existau şi aes sedai, însă atmosfera era mereu aceeaşi de fiecare dată când intra în această căruţă.

— Sper să fie vorba despre ceva important, Joline.

Desfacându-şi nasturii hainei, el încercă să îndepărteze apa. Îşi zise că ar fi mai bine dacă ar scutura-o.

— Tocmai am aflat că *gholamul* a ucis-o pe Tylin în noaptea în care am plecat noi şi n-am chef de tânguieli.

Joline marcă cu grijă locul unde se oprise din citit cu un semn de carte brodat şi îşi împreună mâinile pe carte înainte a vorbească. Surorile aes sedai nu se grăbeau niciodată, dar se aşteptau ca restul să o facă. Dacă n-ar fi fost el, probabil că deja ar fi purtat şi ea un *a'dam,* însă el nu le cunoştea pe aes sedai ca fiind caracterizate de recunoştinţă. Ea ignoră ce spusese el despre Tylin.

— Blaeric mi-a spus că circul s-a pus deja în mişcare, zise ea pe un ton rece, dar trebuie să-l opreşti. Luca te ascultă doar pe tine. Ea strânse puţin din buze când rosti aceste cuvinte. Surorile aes sedai nu erau obişnuite să nu li se dea ascultare, iar Verzile nu se pricepeau în a-şi ascunde nemulţumirea. Trebuie să renunţăm la Lugard pentru moment, Trebuie să luăm bacul până în partea cealaltă a portului şi să mergem în Illian.

Era cea mai proastă sugestie pe care o auzise din gura ei, cu toate că ea nu o rostise ca pe o sugestie, fireşte; în privinţa aceasta, era mai rea decât Egeanin. Cu jumătate din circ deja pe drum, sau pe-aproape, ar dura o zi întreagă numai să îi ducă pe toţi la debarcaderul unde se afla bacul; pe lângă asta, ar fi însemnat să intre în oraş. Drumul spre Lugard ducea circul departe de seanchani cât mai repede cu putinţă, în vreme ce aceştia aveau soldaţi care îşi ridicaseră taberele de-a lungul drumului ce ducea la hotarul cu Illian şi, poate, dincolo de acesta. Egeanin şovăia să îi spună ce ştia, însă Thom avea felul lui de a afla astfel de lucruri. Însă Mat nu se obosea să îl descoasă. Nu avea nevoie să facă asta.

— Nu, zise Teslyn cu o voce înţepată, cu un puternic accent illianer.

Aplecându-se de după Edesina, ziceai că mesteca pietre de trei ori pe zi, căci avea o faţă aspră şi hotărâtă, însă în ochii ei se citea neliniştea, care se datora săptămânilor petrecute ca *damană.*

— Nu, Joline. Ţi-am spus, nu îndrăznim să riscăm! Nu îndrăznim!

— Lumină! izbucni Joline, trântindu-şi cartea pe jos. Stăpâneşte-te, Teslyn! Doar pentru că am fost făcute prizoniere o vreme nu înseamnă că trebuie să ne pierdem cu firea!

— Să ne pierdem cu firea? Să ne pierdem cu firea? Lasă-i să-ţi pună zgardă şi-apoi vorbeşte despre a-ţi pierde firea! Teslyn îşi duse mâna la grumaz de parcă ar fi simţit încă zgarda *a'dam.* Ajută-mă s-o conving, Edesina. O să ni se pună iar zgardă dacă n-o înduplecăm!

Edesina se dădu în spate şi se lipi de peretele din spatele patului – femeie zveltă şi frumoasă, cu părul negru revărsându-i-se până la talie, ea tăcea mereu atunci când Roşiile se certau cu Verzile, aşa cum o făceau adeseori – însă Joline nu se sinchisi să-i arunce nici măcar o privire.

— Îi ceri ajutorul unei *rebele*, Teslyn? Ar fi trebuit s-o lăsăm pe mâna seanchanilor! Ascultă-mă! Simţi şi tu la fel ca mine. Chiar ai accepta o primejdie mai mare ca să ocoleşti una mai mică?

— Mai mică! răbufni Teslyn. Nu ştii nimic despre...!

Renna îşi întinse braţul cu care ţinea cartea şi o lăsă să cadă pe pardoseală cu o bufnitură.

— Dacă Seniorul ne va îngădui, încă mai avem zgărzile *a'dam* şi, cât ai clipi, le-am putea învăţa pe fetele astea cum să se poarte. Accentul ei avea o oarecare muzicalitate, însă zâmbetul de pe buzele ei nu ajunse şi în ochii ei căprui. Nu ajută niciodată dacă le laşi din lesă astfel.

Seta încuviinţă din cap încruntată şi se ridică în picioare, pregătită, parcă, să se ducă să aducă zgărzile.

— Cred că am terminat-o cu zgărzile *a'dam,* zise Bethamin, ignorând privirile şocate din ochii celorlalte două *sul'dame*, există şi alte modalităţi de-a le pune cu botul pe labe pe fetele acestea. Pot să-i sugerez Seniorului să se întoarcă peste un ceas? Îţi vor spune tot ceea ce doreşti să ştii fără să se certe, odată ce nu vor putea sta jos.

Vorbele ei păreau cât se poate de serioase. Joline se holba revoltată la cele trei *sul'dame,* Edesina şedea cu spatele ţeapăn, strângând în mână mânerul cuţitului de la cingătoare cu o expresie hotărâtă întipărită pe faţă, în vreme ce Teslyn era cea care se ghemuia acum cu spatele lipit de perete, strângându-şi mijlocul cu mâinile.

— Nu va fi nevoie, zise Mat după o clipă. Doar o clipă. Oricât de satisfăcător ar fi să o vadă pe Joline „cu botul pe labe”, Edesina şi-ar putea scoate cuţitul, iar acest gest ar risca un scandal, indiferent de urmări. Despre ce primejdie mai mare vorbeşti, Joline? Joline? Ce primejdie este mai mare decât seanchanii de acum?

Hotărând că privirea ei aspră nu o impresiona pe Bethamin, sora Verde, şi-o întoarse spre Mat. Dacă nu ar fi fost aes sedai, ai fi zis că părea îmbufnată. Jolinei nu îi plăcea să dea explicaţii.

— Dacă chiar vrei să ştii, cineva conduce Puterea.

Teslyn şi Edesina încuviinţară din cap, sora Roşie cu şovăială, sora Galbenă cu emfază.

— În tabără? întrebă el, îngrijorat.

El îşi ridică mâna dreaptă şi şi-o duse la capul de vulpe din argint de sub cămaşă, însă medalionul nu se răcise.

— Departe, răspunse Joline, îndărătnică. Spre miazănoapte.

— Mult mai departe decât ar putea vreuna dintre noi să simtă conducerea, interveni Edesina, cu o voce oarecum temătoare. Cantitatea de *saidar* care este ţesută trebuie să fie uriaşă, de neimaginat.

Ea tăcu sub privirea aspră a Jolinei, care se întoarse şi îl privi cu atenţie pe Mat de parcă ar fi cugetat la cât de mult ar trebui să îi spună.

— La depărtarea aceea, continuă ea, nu vom putea simţi nicio soră din Turn conducând Puterea. Trebuie că sunt rătăciţii şi, indiferent ce-or fi făcând aceştia, nu ne dorim să ne apropiem mai mult decât este nevoie.

Mat rămase nemişcat o clipă, apoi, într-un final, el zise:

— Dacă este departe, atunci ne ţinem de plan.

Joline începu să vocifereze, dar el nu se obosi să o mai asculte. Ori de câte ori se gândea la Rand sau la Perrin, culorile i se învârteau în cap. O trăsătură a *ta'verenului*, bănuia el. De astă dată, el nu se gândise la niciunul dintre prietenii lui, însă culorile îşi făcuseră brusc apariţia, un evantai alcătuit dintr-o mie de curcubeie. De astă dată, acestea mai că formaseră o imagine, o viziune estompată care ar fi putut înfăţişa un bărbat şi o femeie şezând pe pământ faţă în faţă. Aceasta dispăru într-o clipită, însă el ştia la fel de bine cum îşi ştia numele. Nu erau rătăciţii, ci Rand. Iar el nu se putu abţine să nu se întrebe ce făcuse Rand atunci când zarurile se opriseră?

CAPITOLUL 4
Povestea unei păpuşi

Furyk Karede şedea zgâindu-se la masa de scris, fără să vadă documentele şi hărţile împrăştiate în faţa lui. Ambele lămpi cu ulei stăteau aprinse pe masă, dar el nu mai avea nevoie de ele. Soarele cobora spre asfinţit, dar, cu toate acestea, de când se trezise din acel somn agitat şi îşi rostise rugăciunile spre împărăteasă, fie-i viaţa veşnică, el îmbrăcase doar roba de un verde-închis imperial, despre care unii insistau să spună că era negru, şi şezuse aici de-atunci, fără să se clintească. Nici măcar nu se bărbierise. Ploaia se oprise, iar el se gândea să îi spună servitorului său Ajimbura să deschidă o fereastră ca să lase să pătrundă puţin aer proaspăt în odaia lui de la hanul *Femeia Rătăcitoare*. Aerul curat l-ar fi putut ajuta să-şi limpezească mintea. Dar în ultimele cinci zile, existaseră perioade de acalmie, ca apoi să înceapă o ploaie torenţială. Iar patul lui era aşezat între ferestre. Fusese nevoit deja o dată să-şi ducă la uscat în bucătărie salteaua şi lenjeria de pat.

Un chiţăit scurt şi un mârâit satisfăcut scoase de Ajimbura îl făcură să îşi ridice privirea şi îl văzu pe bărbatul mărunţel şi vânos prezentându-i un şobolan moale, jumătate din mărimea unei pisici, înfipt în vârful cuţitului lui cu lama lungă. Nu era primul pe care Ajimbura îl omorâse în odaia aceea în ultima vreme, un lucru despre care Karede credea că nu s-ar fi întâmplat dacă hanul i-ar fi aparţinut în continuare Setallei Anan, cu toate că numărul şobolanilor din Ebou Dar părea să crească cu mult înainte de venirea primăverii. Ajimbura însuşi aducea puţin cu un şobolan sfrijit, cu rânjetul lui satisfăcut şi sălbatic. După mai bine de trei sute de ani de când se aflau sub stăpânirea Imperiului, triburile Kaensada de pe dealuri erau doar pe jumătate civilizate şi mai puţin de jumătate domesticite. Bărbatul îşi purta părul roşcat-închis cu şuviţe albe într-o coadă groasă şi împletită care îi atârna până la talie, ca să devină un trofeu frumos dacă avea să îşi găsească vreodată drumul înapoi la acele coline şi avea să fie prins în acele duşmănii nesfârşite dintre familii sau triburi, şi insista să bea dintr-o cupă bătută în argint la care, dacă te uitai mai atent, puteai vedea că era partea de sus a craniului cuiva.

— Dacă ai de gând să-l mănânci, zise Karede, de parcă ar fi existat vreo îndoială, îl vei curăţa în grajd, să nu te vadă nimeni.

Ajimbura mânca orice în afară de şopârle, care erau interzise de tribul lui dintr-un motiv pe care el nu îl lămurise niciodată.

— Desigur, Preaînalte, răspunse bărbatul, adunându-se de spate, semn al unei plecăciuni în neamul lui. Cunosc prea bine obiceiurile orăşenilor şi n-am de gând să te fac de ruşine, Preaînalte.

După aproape douăzeci de ani petrecuţi în slujba lui Karede, fără nicio aducere aminte, el tot ar fi jupuit şobolanul acela şi l-ar fi fript deasupra flăcărilor ce ardeau în şemineul mic din cărămidă.

După ce scoase şobolanul din lamă şi îl vârî într-un săculeţ din pânză, Ajimbura îl îndesă pe acesta într-un colţ al odăii pentru mai târziu şi îşi şterse cu grijă cuţitul înainte să-l bage în teacă, după care se lăsă pe călcâie, pregătit să satisfacă nevoile lui Karede. Putea sta aşa toată ziua, dacă era nevoie, răbdător ca un *da'covale.* Karede nu înţelesese niciodată de ce Ajimbura plecase din fortăreaţa lui de pe deal ca să o urmeze pe una dintre Gărzile Morţii. Era o viaţă mult mai agitată decât cunoscuse bărbatul vreodată şi-apoi Karede fusese la un pas să îl ucidă de trei ori, înainte să facă această alegere.

Înlăturând gândurile despre servitorul lui, el îşi întoarse atenţia spre hârtiile de pe masa de scris, cu toate că, deocamdată, nu avea nicio intenţie să ia peniţa în mână. Primise rangul de General al Stindardelor pentru că avusese parte de mici victorii în bătăliile împotriva asha'manilor, în vremuri în care puţini reuşeau să aducă vreo victorie, iar acum, pentru că el condusese oştile împotriva bărbaţilor care puteau conduce, unii credeau că avea suficientă înţelepciune de împărtăşit în ceea ce privea lupta împotriva *marath'damanelor*. Nimeni nu mai fusese nevoit să facă asta de secole bune şi, din moment ce aşa-zisele aes sedai îşi dezvăluiseră arma lor necunoscută la doar câteva leghe depărtare de unde se afla el, cugetase îndelung cum să le frângă puterea. Aceasta nu era singura cerinţă care zăcea pe masa lui. Pe lângă obişnuitele rechiziţii şi rapoarte care aşteptau semnătura lui, comentariile lui referitor la forţele desfăşurate împotriva lor în Illian fuseseră solicitate de patru seniori şi trei domniţe, iar referitor la problema cu aielii, de şase domniţe şi cinci seniori, aceste decizii aveau să fie luate altundeva, dacă nu fuseseră luate deja. Observaţiile lui urmau să fie folosite în lupta internă care decidea cine şi ce controla în cazul Reîntoarcerii Oricum, războiul fusese întotdeauna o a doua chemare pentru Garda Morţii. O, Gărzile erau mereu acolo unde se dădea o bătălie importantă, sabia împărătesei, fie-i viaţa veşnică, pentru a lovi duşmanul fie că ea însăşi era acolo sau nu, mereu în frunte unde era bătălia mai aprigă, însă prima lor chemare era aceea de a apăra vieţile şi pe membrii familiei imperiale. Cu propria lor viaţă, dacă era nevoie, oferită de bunăvoie. În urmă cu nouă nopţi, Înalta Doamnă Tuon dispăruse de parcă ar fi fost înghiţită de furtună. El nu se putea gândi la ea ca fiind Fiica celor Nouă Luni; nu putea face asta până când nu ştia că ea nu se mai afla sub văl.

El nu se gândise nici să-şi ia propria viaţă, deşi îi venea să intre în pământ de ruşine. Cei de Sânge erau cei care trebuiau să găsească o cale mai uşoară de a scăpa de ruşine; Gărzile Morţii luptau până la ultima suflare. Musenge comanda gărzile sale personale, dar în calitate de membru al Gărzilor cu cel mai înalt rang, de această parte a Oceanului Aryth, era datoria lui Karede să o ducă acasă în siguranţă. Fiecare cotlon din oraş era percheziţionat sub un motiv sau altul, fiecare vas mai mare decât o barcă cu vâsle, dar cel mai adesea de bărbaţi care nu ştiau că, de fapt, căutau, care nu ştiau că soarta Reîntoarcerii ar putea depinde de sârguinţa lor. Datoria era a lui. Desigur, familia imperială era vârâtă în intrigi încă şi mai complicate decât ceilalţi de Sânge, iar Înalta Doamnă Tuon juca adeseori un joc foarte profund, cu o iscusinţă ageră şi mortală. Doar câţiva ştiau că ea dispăruse de două ori şi înainte şi că fusese crezută moartă, astfel încât fuseseră pregătite ritualurile pentru funeraliile ei. Însă totul fusese o născocire a ei. Dar, indiferent care erau motivele pentru care ea dispăruse, el trebuia să o găsească şi să o protejeze. Deocamdată, habar nu avea cum. Înghiţită de furtună. Sau, poate, de Doamna Umbrelor. Existaseră nenumărate încercări de a o răpi sau a o asasina din ziua în care se născuse. Dacă avea să o afle moartă, atunci, el trebuia să afle cine o omorâse, cine dăduse ultimul ordin şi să o răzbune cu orice preţ. Şi aceasta era datoria lui.

Un bărbat zvelt se strecură în odaie de pe coridor fără să bată la uşă. După haina lui de postav, ar fi putut fi unul dintre grăjdarii hanului, însă niciun localnic nu avea părul lui bălai şi ochii lui albaştri care cercetau odaia de parcă ar fi memorat tot ceea ce se afla în ea. El îşi strecură mâna sub haină, iar Karede repetă două căi de a-l ucide cu mâinile goale în scurtul moment înainte ca bărbatul să scoată la iveală o plăcuţă din fildeş cu margini aurite, pe care erau incrustate Corbul şi Turnul. Căutătorii Adevărului nu erau obligaţi să bată la uşă. Uciderea lor era privită cu încruntare.

— Lasă-ne, îi spuse căutătorul lui Ajimbura, vârând la loc plăcuţa odată ce se asigură că Karede o recunoscuse.

Bărbatul mărunţel rămase ghemuit pe călcâie, nemişcat, iar căutătorul îşi arcui sprâncenele, mirat. Până şi pe Dealul Kaensada toată lumea ştia că vorba unui căutător era lege. Ei bine, poate nu şi în unele dintre cele mai îndepărtate fortăreţe de pe dealuri, nu şi dacă aceştia credeau că nu ştia nimeni că un căutător se afla acolo, însă Ajimbura ştia mai bine de-atât.

— Aşteaptă afară, îi porunci cu asprime Karede, iar Ajimbura se ridică în picioare cu vioiciune, zicând în şoaptă:

— Te ascult şi mă supun, Preaînalte.

Totuşi, înainte să iasă din odaie, el îl privi cu atenţie, fără să se ascundă, pe căutător, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că acesta ştia că îi memorase chipul. Într-o bună zi, bărbatul avea să rămână fără cap.

— Un lucru de preţ, loialitatea, zise bărbatul cu părul bălai, privind suprafaţa mesei, după ce Ajimbura închise uşa în urma lui. Eşti implicat în planurile Seniorului Yulan, *Banner-General* Karede? Nu m-aş fi aşteptat ca Garda Morţii să se preteze la aşa ceva.

Karede mută două greutăţi pentru hărţi din bronz, în formă de lei, şi lăsă harta Tar Valonului să se ruleze singură. Cealaltă nu fusese desfăşurată încă.

— Trebuie să îl întrebi pe Seniorul Yulan, căutătorule. Loialitatea faţă de Tronul de Cleştar este mai preţioasă decât suflul vieţii, urmată îndeaproape de a şti când să taci. Cu cât vorbeşti mai mult despre un lucru, cu atât mai multe persoane nepotrivite vor afla despre el.

Nimeni în afară de familia imperială nu dojenea un căutător sau Mâna care îl îndruma, însă individul nu părea afectat. El se aşeză în fotoliul capitonat din odaie şi făcu un cort din degete, uitându-se peste ele la Karede, care putea alege să îşi mişte propriul scaun sau să se întoarcă cu spatele la bărbat. Majoritatea oamenilor ar fi fost agitaţi ştiind că au un căutător în spatele lor. Majoritatea ar fi fost agitaţi ştiind că se află în aceeaşi încăpere cu un căutător. Karede îşi ascunse zâmbetul şi nu se clinti. Nu trebuia decât să-şi întoarcă puţin capul, căci era antrenat să vadă limpede totul cu coada ochiului.

— Trebuie că eşti mândru de fiii tăi, zise căutătorul. Doi te urmează în Garda Morţii, iar al treilea se numără printre morţii onoraţi. Soţia ta ar fi fost foarte mândră.

— Cum te cheamă, căutătorule?

Tăcerea care se aşternu drept răspuns era asurzitoare. Majoritatea oamenilor îi dojeneau pe căutători, nu îi întrebau cum îi cheamă.

— Mor, veni, într-un final, răspunsul. Almurat Mor.

Mor, aşadar. Atunci, avea un strămoş care venise cu Luthair Paendrag şi avea cu ce să se mândrească. Neavând acces la registrele genealogice, căci niciun *da'covale* nu avea, Karede nu avea de unde să ştie dacă vreuna dintre poveştile despre strămoşii lui era adevărată – poate că şi el avea un strămoş care îl urmase odinioară pe măreţul Aripă-de-Şoim –, dar nu avea importanţă. Bărbaţii care încercau să stea pe umerii înaintaşilor lor în loc să stea pe propriile picioare se trezeau adeseori mai scunzi cu un cap. În special *da'covale.*

— Spune-mi Furyk. Amândoi suntem proprietatea Tronului de Cleştar. Ce vrei de la mine, Almurat? Nu să vorbim desprefamilia mea, bănuiesc.

Dacă fiii lui aveau necazuri, individul nu i-ar fi pomenit niciodată atât de devreme, iar Kalia era dincolo de orice suferinţă. Karede putea vedea cu coada ochiului zbuciumul de pe faţa căutătorului, cu toate că el îl ascundea destul de bine. Bărbatul pierduse controlul asupra acestei întrevederi – după cum se poate să se fi aşteptat, fluturându-şi plăcuţa de parcă o Gardă a Morţii nu ar fi pregătită să îşi împlânte pumnalul în propria inimă la comandă.

— Ascultă o poveste, zise Mor încet, şi spune-mi ce crezi.

Îşi ţinea privirea aţintită spre Karede de parcă ar fi fost fixată în piroane, cercetându-l, cântărindu-l, evaluându-l de parcă acesta ar fi fost scos la vânzare.

— Noi am auzit-o acum câteva zile. Prin „noi“, el se referea la căutători. Din câte ştim noi, aceasta s-a răspândit printre localnici, cu toate că n-am descoperit încă sursa originală. Se spune că o fată cu accent seandar îi stoarce de aur şi de bijuterii pe negustorii de aici, din Ebou Dar. A fost pomenit titlul de Fiica celor Nouă Luni. El se strâmbă, dezgustat, şi, pentru o clipă, vârfurile degetelor i se albiră, atât de tare le apăsa unele de celelalte. Niciunul dintre localnici nu pare să înţeleagă semnificaţia acestui titlu, însă descrierea fetei este uluitor de precisă. Uluitor de exactă. Şi nimeni nu îşi poate aminti că a auzit acest zvon înainte de noaptea următoare... următoare aflării veştii despre uciderea lui Tylin, termină el, alegând cel mai puţin plăcut eveniment pentru a stabili timpul.

— Accent seandar, zise Karede cu o voce egală, iar Mor încuviinţă din cap. Zvonul acesta a ajuns la oamenii noştri. Aceasta nu era o întrebare, însă Mor încuviinţă din nou din cap. Un accent seandar şi o descriere precisă, două lucruri pe care niciun localnic nu le putea născoci. Cineva juca un joc foarte periculos. Periculos pentru el însuşi şi pentru Imperiu.

— Cum au primit întâmplările recente cei din Palatul Tarasin?

Trebuia să existe deja ascultători printre servitori, poate chiar şi printre servitorii din Ebou Dar, iar ceea ce aflau ascultătorii ajungea mai departe la căutători.

Mor înţelese întrebarea, desigur. Nu era nevoie să se pomenească ceea ce nu trebuia pomenit. El răspunse pe un ton indiferent.

— Anturajul Înaltei Doamne Tuon se comportă de parcă nu s-a întâmplat nimic, doar că Anath, Grăitoarea Adevărului, a ales să se izoleze, însă mi s-a spus că nu este un lucru neobişnuit în ceea ce o priveşte. Suroth însăşi este încă şi mai distrasă în intimitate decât în public. Doarme prost, se rásteşte la favoriţii ei şi pune ca servitorii ei să fie bătuţi pentru fleacuri. A poruncit să fie ucis un căutător în fiecare zi până când situaţia va fi corectată şi a renunţat la această poruncă abia azi-dimineaţă, când şi-a dat seama că ar putea rămâne fără căutători înainte de a rămâne fără zile.

El dădu uşor din umeri, poate pentru a arăta că aceasta era o zi din viaţa căutătorilor, poate în semn de uşurare pentru că scăpase ca prin urechile acului.

— Este de înţeles. Dacă va trebui să dea socoteală, ea se va ruga pentru Moartea celor Zece Mii de Lacrimi. Ceilalţi de Sânge care ştiu ce s-a întâmplat încearcă să fie cu ochii în patru. Câţiva au făcut în taină aranjamentele pentru funeralii, pentru orice eventualitate.

Karede voia să vadă mai bine faţa bărbatului. Era deprins să insulte – făcea parte din pregătire dar asta... Dându-şi scaunul în spate, el se ridică în picioare şi se aşeză pe marginea mesei de scris. Mor se holbă la el fără să clipească, cu muşchii încordaţi şi pregătit să pareze un atac, iar Karede inspiră adânc, ca să îşi stăpânească furia.

— De ce-ai venit la mine dacă crezi că Gărzile Morţii sunt implicate în asta?

Efortul de a vorbi cu o voce calmă mai că îl sugrumă. Din prima clipă în care Gărzile Morţii juraseră pe trupul neînsufleţit al lui Luthair Paendrag să îi apere fiul, nu existase trădare printre Gărzi! Niciodată!

Mor se relaxă treptat când îşi dădu seama că Karede nu avea nicio intenţie să îl ucidă, cel puţin nu în acel moment, însă fruntea îi era acoperită de o peliculă de sudoare.

— Am auzit zicându-se că o Gardă a Morţii poate vedea răsuflarea unui fluture. Ai ceva de băut?

Karede făcu un gest scurt spre vatra din cărămidă, unde, lângă foc, se aflau o cupă şi o carafă din argint ca să se păstreze calde. Acestea stătuseră acolo, neatinse, de când le adusese Ajimbura, atunci când se trezise Karede.

— Poate că vinul s-o fi răcit deja, dar serveşte-te. Iar când îţi vei umezi gâtlejul, îmi vei răspunde la întrebare. Ori le bănuieşti pe Gărzi, ori vrei să mă vâri într-un joc al tău, dar, pe lumina ochilor mei, voi şti care din astea două este şi de ce.

Individul se apropie sfios de vatră, privindu-l cu coada ochiului, dar când Mor se aplecă să ia carafa, el se încruntă, iar apoi tresări uşor. Lângă cupă se afla ceea ce părea a fi un vas cu margini din argint şi un fund din argint cu un model reprezentând nişte coarne de berbec. Lumină din cer, lui Ajimbura i se spusese de nenumărate ori să ascundă obiectul acela! Nu încăpea nicio îndoială că Mor îl recunoscuse.

Bărbatul lua în considerare trădarea în aceea ce le privea pe Gărzi?

— Toarnă şi pentru mine, dacă voieşti. Mor clipi, afişând o uşoară consternare – ţinea în mână singura cupă de acolo –, apoi în ochii lui apăru un licăr, semn că pricepuse. Un licăr de nelinişte. El umplu vasul cu o mână uşor tremurătoare, pe care şi-o şterse de haină înainte să ia vasul. Orice om avea limitele lui, până şi un Căutător, iar cel care era împins să şi le depăşească devenea cu atât mai periculos. Însă el era şi descumpănit.

Luând cu ambele mâini cupa în formă de craniu, Karede o ridică în aer şi îşi înclină capul.

— În cinstea împărătesei, fie-i viaţa veşnică în onoare şi glorie! Moarte şi ocară vrăjmaşilor ei!

— În cinstea împărătesei, fie-i viaţa veşnică în onoare şi glorie! se auzi ca un ecou vocea lui Mor, care îşi înclină şi el capul şi ridică cupa. Moarte şi ocară vrăjmaşilor ei!

Ducând la buze cupa lui Ajimbura, Karede fu conştient că celălalt bărbat îl privea. Vinul se răcise, într-adevăr, mirodeniile erau amărui şi se simţea un uşor gust acru de argint lustruit; el îşi spuse că gustul de cenuşă de om mort era doar în imaginaţia lui.

Mor bău jumătate din vin luând înghiţituri mari, apoi se zgâi la cupă; păru să îşi dea seama ce făcuse şi făcu un efort vizibil să îşi recâştige stăpânirea de sine.

— Furyk Karede, zise el repede. Născut în urmă cu patruzeci şi doi de ani într-o familie de ţesători, proprietatea unuia numit Jalid Magonine, un meşteşugar din Ancarid. Ales la cincisprezece ani pentru a fi instruit în Gărzile Morţii. Amintit de două ori pentru acte de vitejie şi pomenit în rapoartele militare de trei ori, apoi, ca veteran de şapte ani, numit în garda personală a Înaltei Doamne Tuon la naşterea acesteia. Pe-atunci, nu acesta fusese numele ei, desigur, însă pomenirea numelui ei de naştere ar fi fost o insultă. În acelaşi an, fiind unul dintre cei trei supravieţuitori ai primului atentat la viaţa ei, ai fost ales pentru a fi instruit ca ofiţer. Ai slujit în timpul Răscoalei din Muyami şi a Incidentului din Jianmin, amintit de mai multe ori pentru acte de vitejie, mai multe pomeniri în rapoartele militare, apoi desemnat înapoi în garda personală a Înaltei Doamne chiar înainte de prima zi a numelui ei. Mor se uită la vinul din cupa lui, apoi îşi ridică privirea brusc. La cererea ta. Ceva neobişnuit. În anul următor, te-ai pricopsit cu trei răni grave în timp ce o protejai cu trupul tău împotriva unor asasini. Ea ţi-a oferit cel mai de preţ bun al ei, o păpuşă. După alte merite deosebite şi alte pomeniri, ai fost ales în garda personală a împărătesei, fie-i viaţa veşnică, şi ai slujit acolo până când ai fost desemnat să îl însoţeşti pe Înaltul Senior Turak pe aceste tărâmuri împreună cu *Hailene.* Vremurile se schimbă, oamenii se schimbă, dar înainte să mergi ca să păzeşti tronul, ai mai făcut două cereri pentru a fi desemnat în garda personală a Înaltei Doamne Tuon. *Foarte* neobişnuit. Şi ai păstrat păpuşa până când aceasta a fost distrusă în Marele Foc din Sohima, după mai mulţi ani.

Nu era prima oară când Karede se bucura de pregătirea care îi îngăduia să afişeze o expresie calmă indiferent de situaţie. Expresiile necontrolate îi dezvăluiau prea multe unui adversar. El îşi aminti chipul fetiţei care pusese păpuşa aceea pe lectica{29} lui. Încă îi mai auzea vocea: „Mi-ai protejat viaţa, aşa că trebuie să o iei pe Emela ca să o protejeze pe a ta, zise ea. Nu te poate proteja cu adevărat, fireşte; este doar o păpuşă. Dar păstreaz-o ca să îţi aducă aminte că te voi auzi mereu dacă îmi vei rosti numele. Dacă voi fi în viaţă, fireşte”.

---

29 A se vedea nota nr. 12 (n.red.).

— Onoarea mea este loialitatea, zise el, aşezând cu grijă pe masa de scris cupa lui Ajimbura, astfel încât să nu îşi stropească documentele cu vin.

Oricât de des lustruia individul cupa de argint, Karede nu credea că acesta se obosea să o spele.

— Loialitate faţă de tron. De ce-ai venit la mine?

Mor se mişcă puţin, astfel încât fotoliul ajunse între ei. Fără îndoială, credea că avea un aer degajat, dar era limpede că era pregătit să azvârle cupa de vin. Avea şi un cuţit sub haină, ascuns la şale, şi, probabil, cel puţin încă unul.

— Trei cereri de a te alătura gărzii personale a Înaltei Doamne Tuon. Şi ai păstrat păpuşa.

— Pricep şi eu atâta, îi spuse Karede pe un ton sec.

Gărzile nu aveau voie să se ataşeze de cei care erau trimişi să îi păzească. Gărzile Morţii slujeau doar Tronul de Cleştar, îi slujeau doar *aceluia* care urma la tron, cu toată inima şi cu toată credinţa. Însă el îşi aducea aminte de chipul serios al copilei, care conştientiza deja că s-ar putea să nu trăiască suficient de mult încât să îşi facă datoria, dar care încerca totuşi, iar el păstrase păpuşa.

— Dar există ceva mai mult în povestea asta decât nişte zvonuri despre o fetiţă, nu-i aşa?

— Răsuflarea unui fluture, murmură individul. Este o plăcere să vorbesc cu cineva care vede lucrurile în profunzime. În noaptea în care a fost ucisă Tylin, două *damane* au fost luate din cuştile Palatului Tarasin. Amândouă au fost odinioară aes sedai. Nu ţi se pare o coincidenţă prea mare?

— Orice coincidenţă mi se pare suspectă, Almurat. Dar ce legătură are asta cu zvonurile şi... alte chestiuni?

— Pânza asta este mai încâlcită decât îţi închipui tu. Alţi câţiva au plecat din palat în noaptea aceea, printre ei şi un tânăr care pare să fi fost favoritul lui Tylin, patru bărbaţi care erau sigur soldaţi şi un bărbat mai în vârstă, Thom Merrilin, cel puţin aşa-şi spune, care trecea drept servitor, deşi dădea dovadă de mai multă educaţie decât s-ar aştepta cineva. Într-un moment sau altul, toţi au fost văzuţi în compania surorilor aes sedai care se aflau în oraş înainte ca Imperiul să îl revendice. Concentrat, căutătorul se aplecă uşor în faţă peste spătarul fotoliului. Poate că Tylin nu a fost ucisă pentru că a jurat credinţă, ci pentru că aflase lucruri care erau periculoase. Poate că a fost neatentă cu ce i-a dezvăluit băiatului în aşternuturi, iar el i-a transmis vorbele lui Merrilin. Îi vom spune astfel până când vom afla un nume mai potrivit. Cu cât aflu mai multe despre el, cu atât mai interesant mi se pare: cunoscător al lumii, elocvent, relaxat în preajma nobilimii şi a mulţimii. Un curtean, de fapt, dacă n-ai şti că este servitor. Dacă Turnul Alb avea anumite planuri în Ebou Dar, putea trimite un astfel de om ca să le ducă la îndeplinire.

Planuri. Fără să gândească, Karede luă în mână cupa lui Ajimbura şi mai că bău din ea, înainte să îşi dea seama ce făcea însă o ţinu în continuare în mână, ca să nu-şi trădeze tulburarea. Toată lumea – cei care ştiau, cel puţin – era convinsă că dispariţia Înaltei Doamne Tuon avea legătură cu rivalitatea succesiunii la tron a împărătesei, fie-i viaţa veşnică. Aceasta era viaţa familiei imperiale. La urma urmei, dacă Înalta Doamnă era moartă, trebuia numit un nou moştenitor. Dacă ea era moartă. Iar dacă nu... Turnul Alb le-ar fi trimis pe cele mai pricepute surori ale sale, dacă plănuia să o răpească. Asta în cazul în care căutătorul nu îl vâra în vreun joc de-al lui. Căutătorii încercau să atragă în capcană pe oricine în afară de împărăteasă, fie-i viaţa veşnică.

— Te-ai dus cu această idee la superiorii tăi, iar ei au refuzat-o, altminteri n-ai fi venit la mine. Asta sau... Nu le-ai pomenit-o, aşa-i? De ce?

— Este mult mai încâlcită decât îţi poţi închipui, zise încet Mor, aruncând o privire spre uşă de parcă se aştepta ca să tragă cineva cu urechea. De ce devenea precaut tocmai acum? Există multe... complicaţii. Cele două *damane* au fost scoase de domniţa Egeanin Tamarath, care a mai avut legături cu surorile aes sedai şi înainte. Legături apropiate, de fapt. Foarte apropiate. Este limpede că le-a eliberat pe celelalte *damane* ca să-şi muşamalizeze fuga. Egeanin a plecat din oraş chiar în noaptea aceea, cu trei *damane* în anturajul ei şi, mai credem noi, însoţită de Merrilin şi de alţii. Nu ştim cine este cea de-a treia *damană* – bănuim că ar fi cineva important din rândul Atha'an Miere, sau poate o aes sedai care se ascundea în oraş –, dar le-am identificat pe femeile *sul'dam* pe care le-a folosit, iar două au legături strânse cu Suroth. Care, al rândul ci, are multe legături cu surorile aes sedai.

În ciuda precauţiei sale, Mor rosti aceste cuvinte de parcă nu ar fi căzut ca un trăsnet. Nu era de mirare că era agitat.

Aşadar, Suroth complota împreună cu aes sedai şi reuşise să corupă câţiva căutători, în afară de Mor, iar Turnul Alb îşi pusese oamenii sub comanda unuia dintre cei mai buni ca să ducă la bun sfârşit anumite acţiuni. Era credibil. Când Karede fu trimis cu rătăciţii{30}, el primise sarcina să îi supravegheze pe Cei de Sânge să nu devină prea ambiţioşi. Exista întotdeauna posibilitatea ca, aflându-se atât de departe de casă, aceştia să încerce să îşi instaureze propriile regate. El însuşi îşi trimisese oamenii într-un oraş despre care ştia că va cădea cu oricâtă înverşunare s-ar fi apărat, astfel încât să îi poată vătăma pe duşmani din interior.

— Ai o direcţie, Almurat?

Mor dădu negativ din cap.

— Au luat-o spre miazănoapte, iar Jehannah a fost pomenit în grajdurile palatului, deşi pare a fi o încercare evidentă de păcăleală. Ei trebuie să fi schimbat cu prima ocazie. Am cercetat bărcile suficient de mari să îi traverseze râul, însă ambarcaţiunile de mărimea aceea vin şi pleacă tot timpul. Nu există pic de ordine în locul acesta, pic de control.

— Va trebui să cuget îndelung la acest subiect.

Căutătorul făcu o grimasă, strâmbând puţin din buze, însă păru să îşi dea seama că obţinuse un angajament din partea lui Karede atât cât şi-l putea lua acesta. El încuviinţă o dată din cap.

---

30 Propoziţia, în original, este: „When Karede was sent with the Forerunners…”. Confuzie între Forerunners (*Înaintemergătorii/ Cei care sosesc mai întâi* – detaşamentul precursor al forţelor expediţionare seanchane din cadrul *Reîntoarcerii*) şi Forsakens (*Rătăciţii/ Cei Numiţi* juraţi Celui Întunecat) (n.red.).

— Indiferent ce vei alege să faci, trebuie să ştii un lucru. Poate te întrebi cum de a reuşit fata să obţină ceva de la negustorii aceia. Se pare că era mereu însoţită de doi sau trei soldaţi. Descrierea armurii lor a fost, de asemenea, la fel de precisă. El dădu să-şi întindă mâna ca să atingă roba lui Karede, apoi, fiind cugetat, o lăsă să cadă la loc. Mulţi oameni spun că este neagră. Pricepi? Indiferent ce vei alege să faci, fă-o neîntârziat. Mor îşi ridică cupa. În sănătatea ta, General al Stindardelor! Furyk. În sănătatea ta şi cea a Imperiului!

Karede goli cupa lui Ajimbura fără nicio şovăire.

Căutătorul plecă pe neaşteptate, la fel cum venise, şi, după câteva clipe după ce uşa se închise în urma lui, aceasta se deschise din nou şi intră Ajimbura. Bărbatul mărunţel se holba acuzator la cupa în formă de craniu din mâinile lui Karede.

— Ştiai de zvonul ăsta, Ajimbura?

Mai bine l-ar fi întrebat dacă soarele răsărea dimineaţa decât să îl întrebe dacă trăsese cu urechea. Bărbatul nu negă, oricum.

— N-am să-mi mânjesc limba cu mizeriile astea, Preaînalte, răspunse el, îndreptându-şi spatele.

Karede lăsă să-i scape un oftat. Indiferent dacă dispariţia Înaltei Doamne Tuon era din voia ei sau a altcuiva, ea se afla într-un mare pericol. Iar dacă zvonul era vreo intrigă ţesută de Mor, atunci cea mai bună cale de a dejuca planurile cuiva era să-i joci jocul.

— Scoate-mi briciul. Aşezându-se, el îşi întinde mâna să ia peniţa, ţinându-şi mâneca robei cu mâna stângă, astfel încât aceasta să nu ajungă în cerneală. Apoi îl vei găsi pe căpitanul Musenge, când este singur, şi-i vei da asta. Întoarce-te repede; mai am să-ţi dau şi alte instrucţiuni.

În ziua următoare, la scurt timp după prânz, el traversa râul cu bacul ce pleca din oră în oră, după cum anunţa sunetul clopoţeilor. Era o ambarcaţiune care înainta greoi pe suprafaţa apei agitate din port. Frânghiile legau o jumătate de duzină de căruţe cu coviltir ale unei negustorese, ce scârţâiau la fiecare mişcare, caii băteau din picioare agitaţi, iar vâslaşii erau nevoiţi să se ferească de căruţaşii şi de gărzile tocmite, care voiau să-şi golească măruntaiele peste bord. Unora nu le pria mişcarea apei. Negustoreasa însăşi, o femeie cu faţa durdulie şi piele arămie, stătea la proră, înfăşurată într-o mantie neagră, legănându-se odată cu mişcările bacului, privind fix ţărmul care se apropia şi ignorându-l pe Karede, care stătea lângă ea. Poate că ea ştia că el era seanchan, măcar după şaua murgului său, însă o mantie gri simplă îi acoperea haina verde cu tiv roşu, astfel încât, dacă ea s-ar fi gândit cumva la el, ar fi crezut că era un soldat obişnuit. Nu un colonist, cu sabie la şold. Poate că existaseră ochi ageri în oraş, cu toate că se străduise să îi evite, dar aici nu putea face nimic. Cu puţin noroc, va trece o zi, poate două, înainte ca să îşi dea seama cineva că el nu avea să se întoarcă prea degrabă la han.

Aruncându-se în şa de îndată ce bacul se lovi cu putere de stâlpii înveliţi în piele ai docului, el fu primul care coborî atunci când poarta se dădu la o parte. Negustoreasa îi zorea pe căruţaşii ei şi pe barcagii să dezlege roţile. El îl mână pe Aldazar încet pe pietrele de pavaj, care erau încă alunecoase de la ploaia de dimineaţă, murdărite de bălegar de cal şi de căcăreze lăsate de o turmă de oi şi îi îngădui calului să mărească pasul doar atunci când acesta ajunse la drumul spre Illian, însă nici atunci nu porni la trap. Nerăbdarea era un viciu atunci când începeai o călătorie despre care nu ştiai cât urma să dureze.

Hanurile stăteau înşiruite de-a lungul drumului, dincolo de debarcader – nişte clădiri cu acoperişurile plate, acoperite cu tencuială albă crăpată şi scorojită, ale căror tăblii din faţă erau şterse sau lipseau. Drumul acesta trecea prin partea de nord a mahalalei Rahad, unde bărbaţi îmbrăcaţi în zdrenţe stăteau tolăniţi pe băncile din faţa hanurilor, privindu-i posaci cum trece pe lângă ei. Nu pentru că era seanchan; el bănuia că pe aceştia nu îi însufleţea nimeni călare. Nimeni care era sărac lipit pământului. Însă, în scurt timp, el îi lăsă în urma lui, iar în următoarele câteva ore, trecu pe lângă livezi de măslini şi mici ferme, unde muncitorii erau îndeajuns de obişnuiţi cu trecătorii ca să nu îşi ridice privirile şi să se oprească din lucru. Nu treceau mulţi oameni pe drum, doar o mână de căruţe ale fermierilor şi două caravane ale negustorilor care se îndreptau huruind spre Ebou Dar, înconjurate de gărzi tocmite. Mulţi dintre căruţaşi şi amândoi negustorii purtau bărbi în stilul illianer. Părea ciudat că Illianul continua să facă comerţ cu Ebou Dar în vreme ce lupta împotriva Imperiului, oamenii de pe acest ţărm al Mării Răsăritului erau adeseori ciudaţi şi aveau obiceiuri ciudate şi aduceau prea puţin cu ce spuneau poveştile despre patria măreţului Aripă-de-Şoim. Adeseori, nu aduceau defel. Aceştia trebuiau înţeleşi, desigur, dacă aveau să facă parte din Imperiu, însă înţelegerea era pentru alţii, era mai presus de el. El avea o datorie.

Fermele lăsară loc ţinuturilor împădurite şi câmpiilor pline de tufişuri, iar umbra i se alungea în faţă, căci soarele se apropia de linia orizontului când el văzu ceea ce căuta. Chiar în faţa lui, Ajimbura stătea ghemuit în partea dinspre miazănoapte a drumului, cântând la un fluier din trestie, întruchipând imaginea unui pierde-vară. Înainte ca să ajungă Karede la el, Ajimbura îşi vârî fluierul la curea, îşi strânse mantia maro şi dispăru printre tufişuri şi copaci. Aruncând o privire în urmă ca să se asigure că nu era nimeni pe drum în direcţia din care venise, Karede îl mână pe Aldazar înspre pădure, în acelaşi loc.

Bărbatul mărunţel îl aştepta în apropierea drumului, într-un pâlc de pini mari, cel mai înalt ajungând cu lejeritate până la treizeci de metri. El îşi plecă spatele cocoşat şi se urcă în şaua unui roib zvelt, cu toate cele patru picioare albe. Insista că picioarele albe la un cal însemna noroc.

— Pe-aici, Preaînalte? zise el, iar la un semn de permisiune din partea lui Karede, el îşi întoarse calul şi se afundă în pădure.

Aveau o distanţă mică de străbătut, nu mai mult de o jumătate de milă, însă nimeni care ar fi trecut pe drum nu ar fi bănuit ce aştepta acolo, în luminişul mare. Musenge adusese o sută de Gărzi, călare pe cai buni, şi douăzeci de ogieri-grădinari, toţi cu armuri, pe lângă caii de povară care cărau provizii pentru două săptămâni. Calul de povară pe care Ajimbura îl adusese cu o zi în urmă, care căra armura lui Karede, trebuie să se fi aflat printre ei. Un grup de femei *sul'dam* stăteau lângă caii lor, unele mângâindu-le pe cap pe cele şase *damane* aflate în lesă. Musenge veni călare în întâmpinarea lui Karede, împreună cu Hartha, Primul Grădinar, mergând cu paşi mari şi întunecat la faţă alături de el, cu toporul cu ciucuri verzi pe umăr. Una dintre femei, Melitene, *der'sul'dama* Înaltei Doamne Tuon, urcă în şa şi li se alătură.

Musenge şi Hartha îşi duseră pumnii în dreptul inimii, iar Karede le răspunse la salut, îndreptându-şi însă ochii spre *damane.* Înspre una anume, o femeie micuţă care era mângâiată pe păr de o *sul'dam* oacheşă, cu faţa pătrăţoasă. Faţa unei *damane* era întotdeauna înşelătoare – acestea îmbătrâneau încet şi trăiau foarte mult – însă pe faţa acesteia exista o diferenţă pe care el învăţase să o recunoască, deoarece aparţinea acelora care îşi ziceau aes sedai.

— Ce scuză ai găsit ca să le scoţi pe toate deodată din oraş? întrebă el.

— Exerciţiu, General al Stindardelor, răspunse Melitene cu un zâmbet strâmb. Lumea crede mereu în exerciţii.

Se zicea că Înalta Doamnă Tuon nu avea nevoie, de fapt, de *der'sul'dame* ca să îi pregătească proprietatea sau de *sul'dame,* însă Melitene, cu fire mai mult cărunte decât negre în părul ei, era pricepută nu numai în meşteşugul ei şi ştia ceea ce cerea el, de fapt. El îi ceruse lui Musenge să aducă o pereche de *damane*, dacă putea.

— Niciunul dintre noi nu va fi lăsat în urmă, General al Stindardelor. Niciodată pentru aşa ceva. Cât despre Mylen... Aceasta trebuie să fi fost fosta aes sedai. După ce-am ieşit din oraş, le-am spus *damanelor* motivul plecării. Este întotdeauna mai bine dacă ele ştiu la ce să se aştepte. De-atunci încercăm s-o liniştim pe Mylen. O iubeşte pe Înalta Doamnă. Toate o iubesc, dar Mylen o venerează de parcă aceasta ar sta deja pe Tronul de Cleştar. Dacă Mylen va pune mâna pe una dintre aceste „aes sedai", ea chicoti, va trebui să ne grăbim ca femeia să nu ajungă atât de bătută, încât să nu mai merite să fie ţinută în lesă.

— Nu văd ce-i aşa de amuzant, tună Hartha.

Ogierul avea pielea mai înăsprită de vreme şi părul mai cărunt decât Musenge, o mustaţă lungă şi căruntă şi ochi ca două pietre care se holbau de sub coif. El fusese grădinar încă dinainte să se fi născut tatăl lui Musenge, poate chiar dinainte să se nască bunicul acestuia.

— N-avem nicio ţintă. Alergăm după himere.

Melitene deveni brusc serioasă, iar Musenge păru mai necruţător decât Hartha, dacă acest lucru era posibil.

În zece zile, oamenii pe care îi căutau ei trebuie să fi lăsat mile întregi în urma lor. Cele mai pricepute surori pe care le putea trimite Turnul Alb nu ar fi atât de ostentative încât să o ia spre răsărit după şiretlicul cu Jehannah, nici atât de proaste încât s-o ia înspre miazănoapte. Aşadar, aveau de cercetat o regiune vastă, care se întindea la nesfârşit.

— Atunci, ar trebui să ne aruncăm năvodul fără întârziere, zise Karede, şi să îl aruncăm cu precizie.

Musenge şi Hartha încuviinţară din cap. Pentru Gărzile Morţii, ceea ce trebuia făcut avea să se facă, chiar dacă asta însemna să prindă vântul.

CAPITOLUL 5
Făurirea unui ciocan

El fugea cu uşurinţă prin noapte, în ciuda zăpezii care acoperea pământul. Era una cu umbrele, furişându-se prin pădure, clarul de lună fiind la fel de limpede pentru ochii lui ca lumina soarelui. Un vânt rece îi zburli blana groasă şi, brusc, îi aduse un miros care făcu să i se zbârlească părul şi inima să îi bubuie în piept, cuprinsă de o ură mai mare decât faţă de Nenăscuţi. Ură şi certitudinea că se apropia moartea. Nu mai avea de ales, nu acum. Fugea repede spre moarte.

Perrin se trezi brusc în întunericul ca smoala, înainte de ivitul zorilor, sub una dintre căruţele de provizii cu roţi înalte. Frigul îi intrase în oase din pământ, în ciuda mantiei căptuşite cu blană groasă şi a celor două pături, şi sufla o briză capricioasă, nici puternică, nici constantă pentru a putea fi numită „vânt slab“, dar care te îngheţa. Când îşi frecă faţa cu mâinile înmănuşate, pojghiţa de gheaţă ce i se aşternuse pe barba scurtă crăpă. Bine măcar că nu părea să mai fi nins în timpul nopţii. De prea multe ori se trezise acoperit de un strat de zăpadă în ciuda faptului că se adăpostise sub căruţă, plus că ninsoarea îngreuna lucrurile pentru iscoade. El îşi dorea să poată vorbi cu Elyas aşa cum vorbea cu lupii căci n-ar mai fi nevoit să îndure această aşteptare nesfârşită. Oboseala se ţinea de el ca o a doua piele; nici nu îşi mai aducea aminte când dormise ultima oară ca un prunc. Oricum somnul, sau lipsa lui, nu părea să mai aibă vreo importanţă. Mai nou, doar fierbinţeala furiei îi mai dădea putere meargă mai departe.

El nu credea că visul fusese cel care îl trezise. În fiecare noapte mergea la somn aşteptându-se să aibă coşmaruri şi în fiecare noapte acestea îl vizitau. În cel mai rău coşmar, o vedea pe Faile moartă sau nu o mai găsea niciodată. Când avea aceste coşmaruri, se trezea ud leoarcă de sudoare şi cuprins de frisoane. Când avea alte coşmaruri mai pnţin îngrozitoare, el reuşea să doarmă sau se trezea doar pe jumătate, chiar dacă trolocii îl spintecau de viu ca să îl gătească în oală sau vreun Draghkar îi mânca sufletul. Cu toate că acest vis dispărea repede, cum făceau visele, el îşi amintea că fusese lup şi mirosise... Ce? Ceva ce lupii urau mai mult decât myrddraalii. Ceva ce un lup ştia că îl va ucide. Certitudinea pe care o avusese în vis dispăruse, rămânând doar o vagă impresie. El nu fusese în visul lupilor, acea reflexie a acestei lumi, unde lupii morţi trăiau în continuare şi unde cei vii puteau merge ca să se sfătuiască cu ei. Visul lupilor îi rămânea întotdeauna limpede în minte după ce ieşea din el, fie că intra acolo în mod conştient sau nu. Totuşi, acest vis părea aievea şi cumva urgent.

Stând nemişcat pe spate, el îşi trimise mintea să cerceteze, să simtă lupii. Încercase să se folosească de lupi în vânătoarea lui, dar în zadar. A le stârni interesul în faptele celor cu două picioare era un lucru cel puţin greu. Aceştia evitau grupurile mari de oameni, iar pentru ei era îndeajuns ca să se ferească. Oamenii alergau după vânat şi majoritatea lor încercau să ucidă un lup atunci când îl vedeau. Gândurile lui nu găsiră nimic, apoi, după un timp, el îi simţi pe lupi, în depărtare. Nu ştia cât de departe erau, dar era ca şi cum încercai să surprinzi o şoaptă ce îţi trecea pe lângă ureche. Cale lungă. Era ciudat. În ciuda satelor şi a moşiilor răzleţe, ba chiar a câte unui oraş pe ici, pe colo, acesta era tărâmul lupilor, cu păduri virgine în cea mai mare parte a lor, cu deslule căprioare şi vânat mai mic.

Trebuia să fii întotdeauna ceremonios atunci când te adresai unei haite din care nu făceai parte. Politicos, el îşi trimise numele printre lupi, Tăuraş, îşi împărtăşi mirosul şi le primi pe ale lor drept răspuns: Vânătoarea-Frunză şi Ursul Mare, Coadă Albă şi Pană şi Tunetul Negurii şi o înşiruire de alte nume. Era o haită generoasă, iar Vânătoarea-Frunză, o femelă cu un simţământ al certitudinii, era lidera lor. Pană, inteligent şi în floarea vârstei, era perechea ei. Ei auziseră de Tăuraş, erau nerăbdători să vorbească cu prietenul legendarului Colţ Lung, primul cu două picioare care învăţase cum să vorbească cu lupii după o lungă perioadă de timp în care Vârstele parcă se pierduseră în negura trecutului. Totul era un torent de imagini şi amintiri de mirosuri pe care mintea lui le transforma în cuvinte, căci el credea că acestea deveneau cumva imagini şi mirosuri pe care ei le puteau înţelege.

„Vreau să aflu ceva, gândi el odată ce terminară de schimbat saluturi. Ce urăşte un lup mai mult decât un Nenăscut?“ El încerca să îşi reamintească mirosul din vis, să-l adauge şi pe acesta, însă i se şterse din amintire. „Ceva ce un lup ştie că înseamnă moarte.”

Îi răspunse tăcerea şi un miros de teamă amestecată cu ură, determinare şi şovăială. El mirosise teamă la lupi şi înainte – cel mai mult se temeau de incendiile care mistuiau pădurea, sau asta ar fi zis el –, însă acest soi de frică îţi făcea părul măciucă, te făcea să te cutremuri şi să tresari speriat în calea lucrurilor nevăzute. Hotărât să meargă mai departe cu orice preţ, el simţea această frică apropiată de groază. Lupii nu trăiau niciodată o astfel de spaimă. Doar că aceştia o simţeau.

Ei dispărură rând pe rând din conştiinţa lui, un act voit de a-l îndepărta, până când mai rămase doar Vânătoarea-Frunză. „Ultima Vânătoare se apropie”, zise ea în cele din urmă, apoi dispăru şi ea.

„V-am jignit?, trimise el prin gând. Dacă e aşa, am făcut din neştiinţă.”

Însă nu mai primi niciun răspuns. Lupii aceştia n-aveau să mai vorbească cu el, cel puţin nu prea degrabă.

„Ultima Vânătoare se apropie.” Aşa numeau lupii Ultima Bătălie, Tarmon Gai’don. Ştiau că vor fi acolo, la ultima confruntare dintre Lumină şi Umbră, cu toate că nu puteau explica motivul. Unele lucruri erau sortite, la fel de sigure ca răsăritul şi apusul soarelui şi lunii, şi mai era sortit să moară mulţi lupi în Ultima Vânătoare. Ei se temeau de altceva. Perrin avea sentimentul puternic că şi el urma să fie acolo, cel puţin era menit să fie, dar dacă Ultima Bătălie avea o izbucnească în curând, atunci nu el nu va fi acolo. Avea o treabă de făcut de la care nu se putea eschiva – nu voia să eschiveze! –, nici măcar pentru Tarmon Gai’don.

Alungându-şi din minte fricile neştiute şi Ultima Bătălie deopotrivă, el îşi scoase mănuşile şi îşi băgă mâna în buzunarul unde ţinea şnurul din piele. Într-un ritual de dimineaţă, degetele lui făceau mecanic un alt nod, apoi alunecau de a lungul şnurului, numărând. Douăzeci şi două de noduri. Douăzeci şi două de dimineţi de când Faile fusese răpită.

La început, el nu se gândise că va fi nevoie să ţină socoteala. În acea primă zi, el crezuse că era rece şi amorţit, dar concentrat; cu toate acestea, privind în urmă, îşi dădea seama că fusese copleşit de o furie dezlănţuită şi de o nevoie mistuitoare să dea de urma clanului Shaido cât mai repede cu putinţă. Bărbaţi din alte clanuri se număraseră printre aielii care o răpiseră pe Faile, însă se dovedise că majoritatea erau Shaido, iar el îi vedea pe toţi aşa. Nevoia de a o smulge pe Faile din mâinile lor, înainte ca aceasta să fie rănită, îi strânsese atât de tare grumazul, încât mai că îl sufocase. Le va salva şi pe celelalte femei capturate odată cu ea, desigur, dar uneori trebuia să le enumere numele în cap ca să se asigure că nu le va uita. Alliandre Maritha Kigarin, Regina Ghealdanului şi supusa lui. I se părea în continuare nefiresc să aibă pe cineva legat prin jurământ de el, mai ales o regină – doar era fierar! Fusese fierar, cândva – dar el avea responsabilităţi faţă de Alliandre, căci, dacă n-ar fi fost el, ea nu s-ar fi aflat niciodată în pericol. Bain din clanul Shaarad din Stânca Neagră şi Chiad din clanul Goshien din Râul Pietrele, Fecioare ale Lăncii aiel, care o urmaseră pe Faile în Ghealdan şi în Amadicia. Ele îi înfruntaseră şi pe troloci în Ţinutul dor Două Râuri atunci când Perrin avusese nevoie de orice mână putea ţine o armă, iar prin asta ele îşi câştigaseră dreptul de a-l chema în ajutor. Arrela Shiego şi Lacile Aldorwin, două femei tinere şi nesăbuite, care credeau că puteau învăţa cum să fie aiel, sau o versiune ciudată a aielilor. Acestea îi juraseră credinţă Failei, la fel şi Maighdin Dorlain, o refugiată săracă lipită pământului pe care Faile o luase sub aripa ei protectoare ca să-i fie slujnică. El nu îi putea abandona pe omenii lui Faile. Faile ni Bashere t'Aybara.

Lista de nume se termină cu ea, soţia lui, lumina ochilor lui. Scoţând un geamăt, el strânse în pumn şnurul atât de tare, încât nodurile i se impregnară dureros în palma înăsprită de zilele îndelungate în care mânuise ciocanul în fierărie. Lumină, douăzeci şi două de zile!

Deoarece lucrase cu fierul, el învăţase că graba strica metalul, dar, la început, fusese grăbit, Călătorind înspre miazăzi prin porţile deschise de Grady şi Neald, doi asha'mani, până acolo unde fuseseră descoperite urmele clanului Shaido, apoi sărind din nou spre miazăzi, în direcţia unde duceau urmele lor, de îndată ce asha'manii puteau deschide alte porţi. Se perpelise pentru fiecare ceas de care aceştia aveau nevoie ca să se odihnească de când o deschiseră pe prima şi le ţinuseră pe restul deschise ca să poată trece toată lumea prin ele, în mintea lui stăruind doar gândul de o elibera pe Faile cu orice preţ. Petrecuse zile întregi de suferinţă, care creştea din ce în ce mai mult, căci iscoadele se răspândiseră tot mai departe, în sălbăticiunea nelocuită, fără să descopere nici cea mai mică urmă cum că cineva ar fi trecut pe-acolo până când ştiu că trebuia să se întoarcă, irosind alte zile ca să cerceteze tot acel teren unde asha'manii îl duseseră dintr-un pas, căutând un indiciu care să îi spună încotro o luaseră Shaido.

El ar fi trebuit să ştie că ei se vor întoarce. Luând-o spre miazăzi, ei ajunseră pe tărâmuri mai calde, fără zăpadă, care aielilor le păreau ciudate, dar ajunseră şi mai aproape de seanchanii din Ebou Dar. El ştia despre seanchani şi s-ar fi aşteptat ca şi Shaido să afle despre ei. Pe aceştia îi interesau jaful, nu o luptă împotriva seanchanilor şi a *damanelor.* Zile întregi de mărşăluit prin zăpadă, cu iscoade trimise înainte, zile întregi când ninsoarea îi orbea până şi pe aieli şi îi obliga să se oprească iritaţi, asta până când, într-un final, Jondy Barran descoperi un trunchi de copac zgâriat de o căruţă, iar Elyas dezgropă de sub zăpadă o suliţă aiel ruptă. În cele din urmă, Perrin o luă spre răsărit, la o depărtare de aproape două zile sud faţă de locul unde Călătorise prima oară. Îi venise să urle atunci când realizase acest lucru, dar reuşise să se stăpânească. Nu putea ceda, nici măcar o clipă, nu atâta vreme cât Faile depindea de el. Din acel moment, începu îşi stăpânească furia, începu să uite de ea.

Răpitorii ei câştigaseră un avans mare, deoarece el fusese grăbit, dar de atunci, el devenise la fel de grijuliu cum fusese la fierărie. Furia lui începea să prindă contur. De când descoperise din nou urma clanului Shaido, nu mai Călătorise dintr-un salt mai departe decât puteau merge şi aşteptând să se întoarcă iscoadele între răsărit şi apus. Făcuse bine că fusese cu băgare de seamă, deoarece Shaido schimbară brusc direcţia de mai multe ori, înaintând în zigzag de parcă nu se puteau hotărî asupra unei destinaţii. Sau poate se întorseseră ca să li se alăture altora din neamul lor. El nu putea să se ia decât după urme vechi şi tabere vechi, îngropate de zăpadă, însă toate iscoadele îi confirmau că rândurile Shaido începeau să se îngroaşe. Trebuie să fi fost cel puţin două sau trei clanuri laolaltă, poate mai multe, o pradă minunată de vânat. Însă încet, dar sigur, el începuse să îi ajungă din urmă. Asta era important.

În marşul lor, Shaido străbăteau distanţe mai mari decât şi-ar fi închipuit el că era posibil, având în vedere numărul lor şi zăpada; cu toate acestea, lor nu părea să le pese că cineva le lua urma. Credeau poate că nu ar fi îndrăznit nimeni să facă asta. Uneori, ei campaseră mai multe zile în acelaşi loc. Furia se transformă într-un scop. Sate, orăşele şi ferme distruse rămâneau în urma clanului Shaido de parcă aceştia erau nişte lăcuste umane, magaziile şi lucrurile de valoare erau erau jefuite, bărbaţii şi femeile luaţi de parcă ar fi fost nişte vite. Adeseori, nu mai rămânea nimeni până când ajungea el, doar case pustii, căci oamenii căutau de mâncare în altă parte ca să poată supravieţui până la primăvară. El trecuse râul Eldar în Altara, în locul unde, odinioară, bacul folosit de vânzătorii ambulanţi şi de fermierii locali, nu de negustori, făcea legătura dintre două sate, situate pe malurile împădurite ale râului. Habar nu avea cum reuşiseră Shaido să treacă râul, însă el îi pusese pe asha'mani să deschidă porţi. Tot ceea ce mai rămăsese din bac erau debarcaderele din piatră dură de pe ambele maluri, iar cele câteva construcţii nearse erau pustii, în afară de trei câini costelivi care se îndepărtau atunci când vedeau oameni. Furia se înteţi şi luă forma unui ciocan.

În dimineaţa precedentă, el ajunsese într-un sătuc unde două mâini de oameni uluiţi şi cu feţele murdare se holbaseră la sutele de lăncieri şi arcaşi care ieşiseră călare din pădure la ivitul zorilor, după Vulturul Roşu din Manetheren şi Capul de lup purpuriu, Stelele Argintii din Ghealdan şi Şoimul Auriu din Mayene, urmaţi de şiruri lungi de căruţe cu roţi înalte şi şiruri de cai gata să fie încălecaţi. La vederea lui Gaul şi a celorlalţi aieli, oamenii aceia ieşiră din starea lor de paralizie şi începură să o ia la fugă spre copaci, cuprinşi de panică. Fusese greu să îi prindă pe câţiva ca să le răspundă la întrebări; mai degrabă ar fi fugit până şi-ar li dat duhul decât să îl fi lăsat pe vreun aiel să se apropie. În Brytan trăiseră doar câteva familii, dar Shaido luaseră cu ei, în urmă cu doar două zile, nouă bărbaţi şi femei tinere, precum şi toate animalele lor. Două zile. Ciocanul era o unealtă folosită pentru un scop şi o ţintă.

El ştia că trebuie să fie chibzuit, altminteri ar fi pierdut-o pe Faile pentru totdeauna, însă, în cazul în care era prea chibzuit, ar fi putut să o piardă. În ziua precedentă, dimineaţa, el le spusese acelora care mergeau în faţă să cerceteze dacă trebuia să meargă mai departe decât înainte, să grăbească pasul, şi să se întoarcă doar la o rotire completă a soarelui – asta dacă nu dădeau de urma clanului Shaido mai devreme. În scurt timp, soarele avea să răsară şi, la câteva ore după aceea, Elyas şi Gaul şi ceilalţi aveau să se întoarcă precum şi fecioarele[31] şi bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, despre care el ştia că puteau lua urma unei umbre peste întinderea apei. Oricât de repede se mişcau Shaido, iscoadele se puteau mişca şi mai repede. Înaintarea lor nu era îngreunată de familii, căruţe şi prizonieri. De astă dată, ei vor putea spune exact unde se aflau Shaido. Şi îi vor spune. Era convins de asta până în măduva oaselor. Certitudinea îi curgea prin vene. O va găsi pe Faile şi o va elibera. Acest lucru era mai important decât orice altceva, mai important decât viaţa însăşi, atâta vreme cât el trăia suficent de mult ca să îl ducă la bun sfârşit, căci *era* un ciocan acum, iar dacă exista o cale prin care să înfăptuiască acest lucru, orice cale, avea de gând să îi lovească pe aceşti Shaido ca un ciocan până când îi făcea bucăţi.

---

31 *Far Dareis Mai* – Fecioarele Lăncii (n.red.).

Azvârlind păturile de pe el, Perrin îşi puse din nou mănuşile, îşi luă toporul{32} care zăcea lângă el, cu lama în formă de „semilună echilibrată pe o ţepuşă grea, şi se rostogoli sub cerul liber, ridicându-se în picioare pe zăpada bătătorită şi îngheţată. Telegile îl înconjurau, aşezate pe rânduri, pe câmpurile de odinioară din Brytan. Sosirea altor venetici, atât de mulţi la număr, şi înarmaţi, cu flamurile lor străine, fusese prea mult pentru supravieţuitorii acelui sătuc. De îndată ce Perrin le dăduse drumul, amărâţii care mai rămăseseră fugiseră în pădure, cărând în spinare sau pe sănii lucrurile pe care apucaseră să le ia. Aceştia fugiseră mâncând pământul, de parcă Perrin ar fi fost un alt Shaido, fără să mai arunce o privire în spate de teamă ca el să nu îi urmărească.

---

32 După descrierea care urmează, „toporul” lui Perrin este, de fapt, o secure de luptă. „Istoria” acestei arme este prezentată în primul roman din serie, „Ochiul lumii”, capitolul 10 – „Plecarea” (n.red.).

Când el îşi vârî coada toporului prin gaica groasă de la cingătoare, o umbră de lângă o teleagă din apropiere se făcu mai mare şi se transformă într-un bărbat înfăşurat într-o mantie care părea neagră în întuneric. Perrin nu fu surprins; deşi în aer plutea un miros puternic ce venea de la cele câteva mii de animale, caii pregătiţi pentru încălecat şi caii de căruţe priponiţi, ca să nu mai pomenim de putoarea dulceagă de bălegar, însă el tot percepuse mirosul celuilalt când se trezise. Mirosul de om ieşea întotdeauna în evidenţă. Şi-apoi, Aram era mereu acolo atunci când Perrin se deştepta, aşteptând. Semiluna care se afla în scădere pe cer lumina suficient de tare încât el să poată vedea faţa celuilalt bărbat, chiar dacă nu desluşit, şi teaca cu mâner de alamă a sabiei acestuia, care i se ivea de-a curmezişul dincolo de umăr. Aram fusese pribeag odinioară, însă Perrin nu credea că acesta va mai fi vreodată, chiar dacă purta haina cu dungi viu colorate specifică pribegilor. Pe faţa lui Aram se putea vedea acum o încruntare aspră pe care umbrele lunii nu o puteau ascunde. Bărbatul părea mereu gata să îşi scoată sabia, iar de când fusese răpită Faile, furia părea să facă parte din mirosul lui. Se schimbaseră multe atunci când Faile fusese răpită. Oricum, Perrin înţelegea ce era furia. Nu o înţelesese cu adevărat înainte ca Faile să fie răpită.

— Vor să te vadă, Seniore Perrin, zise Aram, arătând cu capul spre două siluete întunecate care aşteptau mai încolo între şirurile de telegi. Cuvintele ieşiră însoţite de un abur subţire în aerul rece. Le-am spus să te lase să dormi.

Acesta era defectul lui Aram; avea prea multă grijă de el fără să i se ceară.

Cercetând aerul, Perrin separă mirosurile celor două umbre de mirosul cailor care le masca.

— Îi voi vedea acum. Pune să mi-l pregătească pe Trăparu’, Aram.

El încerca să urce în şa înainte să se trezească şi restul celor din tabără. Asta se datora parţial faptului că nu avea răbdare să stea prea mult timp nemişcat. Dacă stătea nemişcat, nu avea să îi prindă pe Shaido. Şi parţial ca să nu fie nevoit să stea în compania vreunei persoane pe care o putea ocoli. El s-ar fi dus cu iscoadele dacă bărbaţii şi femeile care făceau deja treaba asta nu erau mult mai pricepuţi decât el.

— Da, Seniore.

Ceva pregnant pătrunse în mirosul lui Aram în vreme ce acesta se îndepărta anevoie prin zăpadă, însă Perrin abia dacă simţi. Numai ceva important l-ar fi smuls pe Sebban Balwer de sub pături în întuneric, cât despre Selande Darengil...

Balwer părea slab chiar şi în mantia umflată, iar faţa ciupită de vărsat îi era ascunsă sub glugă. Dacă el ar fi stat cu spatele drept în loc să stea cocoşat, tot ar fi fost cu cel mult o palmă mai înalt decât femeia cairhienină, care nu era înaltă.

Cuprinzându-se cu braţele, el ţopăia de pe un picior pe celălalt, încercând să alunge frigul pe care trebuie că îl simţea prin cizme. Selande, îmbrăcată într-o haină bărbătească neagră şi pantaloni, încerca din răsputeri să nu ia în seamă temperatura, în ciuda albului pufos care îi marca fiecare respiraţie. Deşi tremura, ea reuşea să pară falnică stând nemişcată, cu o parte a mantiei azvârlită pe spate şi cu o mână înmănuşată pe mânerul sabiei. Gluga mantiei îi era pe spate, lăsându-i la vedere părul tuns scurt, în afară de coada de pe pate, care era legată la ceafă cu o panglică neagră. Selande era reprezentanta acelor neghiobi care se dădeau drept aleli. Aieli cu săbii. Mirosul ei era moale şi dens ca pelteaua. Era îngrijorată. Balwer mirosea... determinat... deşi, aproape mereu era aşa, cu toate că nu exista niciodată înflăcărare în determinarea lui, ci doar concentrare.

Bărbatul mărunţel şi slab se opri din ţopăit şi făcu în grabă o plecăciune rigidă.

— Domniţa Selande are veşti pe care cred că ar trebui să le auzi din gura ei, Seniore. Vocea subţire a lui Balwer era seacă şi precisă, la fel ca stăpânul ei. El ar vorbi la fel şi dacă şi-ar pune capul pe butucul călăului. Domniţă, dacă pofteşti?

El era un simplu secretar – al Failei, al lui Perrin –, un individ modest şi agitat în cea mai mare parte, iar Selande era o femeie de viţă nobilă. Cuvintele lui Balwer sunară mai mult decât o cerere.

Ea îi aruncă o privire aspră cu coada ochiului, mişcându-şi sabia, iar Perrin se pregăti să o înşface. El nu credea că ea ar fi folosit-o, într-adevăr, împotriva bărbatului, dar totuşi nu ar fi băgat mâna în foc pentru ea sau pentru oricare dintre prietenii ei caraghioşi, ca să nu ia în considerare acest gând. Balwer se mulţumi doar să o privească, cu capul înclinat într-o parte iar în mirosul lui se simţea nerăbdarea, nu îngrijorarea.

Printr-o mişcare bruscă a capului, ea îşi îndreptă atenţia spre Perrin.

— Te văd, Seniore Perrin Ochi-de-Aur, începu ea în accentul precis din Cairhien, dar, conştientă că el nu prea avea răbdare la pretinsele ei formalităţi de aiel, se grăbi să continue. Am aflat trei lucruri în noaptea asta. Primul, cel mai puţin important, Haviar mi-a raportat că Masema a trimis un alt călăreţ înapoi în Amadicia ieri. Nerion a încercat să îi ia urma, dar a pierdut-o.

— Spune-i lui Nerion că am zis eu să nu mai urmărească pe nimeni, îi spuse Perrin pe un ton aspru. Şi spune-i acelaşi lucru şi lui Haviar. Ar trebui să ştie asta! Ei trebuie să privească, să asculte şi să raporteze ceea ce văd şi aud, nimic mai mult. M-ai înţeles?

Selande încuviinţă repede din cap, o urmă de teamă pătrunzând în mirosul ei pentru o clipă. Teamă de el, bănuia Perrin, teamă că el era furios pe ea. Ochii aurii ai unui bărbat îi putea tulbura pe unii oameni. El îşi luă mâna de pe topor şi îşi împreună mâinile la spate.

Haviar şi Nerion erau alţi doi – unul tairen, celălalt cairhienin – dintre cei douăzeci şi patru de tineri neghiobi ai Failei. Faile îi folosise pe aceştia ca iscoade, lucru care încă îl mai irita dintr-un oarecare motiv, cu toate că ea îi spusese în faţă că spionajul era treaba unei neveste. Un bărbat trebuia să asculte cu atenţie atunci când credea că soţia lui glumea; se putea ca ea să nu glumească. Întreaga idee de spionaj îl făcea să se simtă inconfortabil, dar dacă Faile se putea folosi de ei în acest scop, atunci o putea face şi soţul ei, atunci când era nevoie. Însă doar pe cei doi. Masema părea convins că toată lumea, în afară de iscoadele Celui Întunecat, era sortită să îl urmeze mai devreme sau mai târziu; cu toate acestea, ar fi putut cădea la bănuieli dacă prea mulţi plecau din tabăra lui Perrin ca să îl urmeze.

— Nu-i spune Masema, nici măcar aici, adăugă el pe neaşteptate.

În ultima vreme, bărbatul pretindea că Masema Dagar era mort; de fapt, se ridicase din mormânt ca Profet al Dragonului Renăscut, fiind mai sensibil ca oricând la pomenirea numelui său anterior.

— Îţi dai drumul la gură în locul nepotrivit şi s-ar putea să ai noroc dacă el îi va pune pe câţiva dintre răufăcătorii lui doar să te biciuiască data viitoare când te vor prinde singură.

Selande încuviinţă din nou din cap, cu gravitate, iar de data aceasta nu se mai simţi frica în mirosul ei. Lumină, idioţii lui Faile habar nu aveau de ce trebuiau să se teamă.

— Mai e puţin până la ivitul zorilor, murmură Balwer, tremurând şi strângându-şi mai tare mantia pe lângă corp. Se vor trezi cu toţii în scurtă vreme şi este mai bine ca unele chestiuni să fie discutate pe ascuns. Dacă domniţa vrea să continue?

Şi, încă o dată, aceasta fu mai mult decât o sugestie. Selande şi ceilalţi adepţi ai Failei nu provocaseră decât necazuri, după părerea lui Perrin, iar Balwer părea să îi caute pricină dintr-un oarecare motiv. Ea tresări stânjenită şi îngână o scuză.

Perrin îşi dădu seama că întunericul începea, într-adevăr, să se risipească, cel puţin în ochii lui. Cerul era încă întunecat, presărat cu stele strălucitoare, însă el aproape că reuşea să distingă culorile celor şase dungi subţiri care brăzdau partea din faţă a hainei Selandei. Le putea deosebi, măcar. Când îşi dădu seama că dormise mai mult decât de obicei, el mârâi. Nu îşi permitea să cedeze oboselii, oricât de epuizat ar fi fost. Trebuia să asculte raportul Selandei – ea nu îşi făcea griji că Masema şi-ar fi putut trimite călăreţii; bărbatul făcea asta aproape în fiecare zi – cu toate acestea, el se uită neliniştit după Aram şi Trăparu'. Urechile lui interceptau zgomotele ce răzbateau din locul unde erau priponiţi caii, dar nu îşi vedea calul încă.

— Al doilea lucru, Seniore, zise Selande, este acela că Haviar a văzut o grămadă de butoaie cu carne de peşte şi de vită la saramură, marcate cu însemnele altarane. Zice că există şi altarani printre oamenii lui Mas... oamenii Profetului. Câţiva par a fi meşteşugari, iar unu sau doi ar putea fi negustori sau edili ai oraşului. Oricum, bărbaţi şi femei cu influenţă, oameni puternici, iar unii dintre ei nu par să fie siguri că au luat decizia corectă. Câteva întrebări ar putea dezvălui de unde provine carnea de peşte şi de vită. Şi poate ţi-ar aduce mai multe iscoade.

— Ştiu de unde provine carnea de peşte şi de vită, cum prea bine ştii şi tu, zise Perrin, pe un ton iritat.

El îşi strânse pumnii la spate. Nădăjduise că viteza cu care se mişca îl va împiedica pe Masema să trimită bande de ucigaşi. Căci asta erau, şi la fel de răi ca Shaido, dacă nu mai răi. Aceştia le ofereau oamenilor ocazia să îi jure credinţă Dragonului Renăscut, iar cei care refuzau sau, pur şi simplu şovăiau prea mult, mureau de foc şi sabie. Oricum, fie că i se alăturau sau nu lui Masema, cei care jurau credinţă trebuiau să facă donaţii generoase pentru a sprijini cauza Profetului în vreme ce aceia care mureau erau consideraţi drept iscoade ale Celui Întunecat, iar bunurile le erau confiscate. Hoţii îşi pierdeau o mână, după legea lui Masema, dar nimic din ceea ce făceau oamenii lui nu se numea furt, tot după legea lui. După legea lui, omorul şi alte câteva nelegiuiri erau pedepsite cu spânzurătoarea, cu toate acestea, destul de mulţi dintre adepţii lui păreau să prefere omorul decât să accepte jurăminte. Astfel, aceştia puteau jefui mai mult, iar pentru unii dintre ei, omorul era un joc plăcut înainte de a mânca.

— Spune-le să se ţină departe de altaranii ăştia, continuă Perrin. Tot soiul de oameni i se alătură lui Masema şi, chiar dacă au îndoieli, în scurt timp, aceştia ajung să duhnească a râvnă. Atunci, aceştia nu ar şovăi să-i scoată măruntaiele aproapelui, darămite cuiva care pune întrebările greşite. Eu vreau să ştiu ce face Masema, ce pune la cale.

Era limpede că bărbatul avea un plan. Masema susţinea că era o blasfemie pentru oricine, în afară de Rand, dacă apuca Izvorul; susţinea că nu voia altceva decât să i se alăture lui Rand la răsărit. Ca întotdeauna, atunci când se gândea la Rand, culorile începeau să se învârtă în capul lui Perrin, de astă dată mai vii ca de obicei, însă mânia le transformă în vapori. Blasfemie sau nu, Masema acceptase să Călătorească, ceea ce nu însemna doar a conduce Puterea, ci *bărbaţi* care o conduceau. Şi, indiferent ce susţinea, el o făcuse ca să rămână în apus cât mai mult timp cu putinţă, nu ca să ajute la salvarea Failei. Perrin înclina să se încreadă în oameni până când aceştia se dovedeau a fi nedemni de încredere, însă o singură adulmecare a lui Masema îi spusese că bărbatul era la fel de nebun ca un animal cuprins de turbare şi mai puţin de încredere.

El se gândise la mai multe căi pentru a-i nărui planul acela, oricare ar fi fost el. Căi prin care să îl oprească pe Masema să mai ucidă şi să mai dea foc. Masema avea zece sau douăsprezece mii de oameni cu el, poate mai mulţi – bărbatul nu era foarte direct când venea vorba despre cifre, iar felul dezordonat în care îşi aşezau tabăra facea imposibilă numărarea lor –, şi mai puţin de un sfert din aceştia îl urmau pe Perrin, câteva sute fiind căruţaşi şi grăjdari, precum şi alţii care mai mult ar fi încurcat decât ar fi ajutat într-o bătălie; cu toate acestea, cu trei aes sedai şi doi asha'mani, ca să nu mai pomenească de cele şase înţelepte aiel, el îl va putea opri din drum pe Masema. Înţeleptele şi două dintre aes sedai vor fi nerăbdătoare să se implice. Mai mult decât dornice. Îi doreau moartea lui Masema. Însă dezbinarea oştii lui Masema n-ar face decât să o împartă în sute de bande mai mici, care s-ar împrăştia pe tot cuprinsul Altarei şi mai departe, continuând să jefuiască şi să ucidă, doar pentru ei, nu în numele Dragonului Renăscut. „Dezbinarea clanului Shaido ar avea aceleaşi urmări", îşi zise el, alungând acest gând. Era nevoie de timp ca să îl oprească pe Masema, iar el nu avea timp. Bărbatul va trebui să ucidă până când Faile se va afla în siguranţă. Până când Shaido erau nimiciţi.

— Care este cel de-al treilea lucru pe care l-ai aflat în noaptea asta, Selande? întrebă el cu asprime în glas.

Spre mirarea lui, mirosul de îngrijorare al femeii deveni mai pătrunzător.

— Haviar a văzut pe cineva, zise ea încet. La început, n-a vrut să-mi spună. Vocea i se înăspri pentru o clipă. M-am asigurat că asta nu se va mai repeta. Inspirând adânc, ea păru că duce o luptă interioară, apoi izbucni: Masuri Sedai i-a făcut o vizită lui Masema... Profetul. Este adevărat, Seniore; crede-mă! Haviar a văzut-o de mai multe ori. Ea se furişează în tabăra lor cu gluga pe cap şi pleacă tot aşa, dar el i-a văzut bine faţa în vreo două dăţi. Un bărbat o însoţeşte de fiecare dată, iar uneori, o femeie. Haviar nu l-a văzut pe bărbat îndeajuns de bine ca să fie sigur, dar descrierea se potriveşte cu cea a lui Rovair, străjerul lui Masuri, iar Haviar este convins că cealaltă femeie este Annoura Sedai.

Ea tăcu brusc, ochii ei având o strălucire întunecată la lumina lunii în timp ce îl privea. Lumină, era la fel de îngrijorată despre cum va primi el vestea ca despre semnificaţia acesteia! El se forţă să-şi desfacă pumnii. Masema le dispreţuia pe surorile aes sedai la fel de mult cum le dispreţuia pe iscoadele Celui Întunecat; mai că le considera a fi iscoade ale Celui Întunecat. De ce ar primi vizita a două surori, atunci? De ce s-ar duce ele la el? Părerea Annourei despre Masema zăcea ascunsă în spatele misterului care le învăluia pe aes sedai şi în comentariile lor cu două înţelesuri care puteau însemna orice, însă Masuri spusese clar şi răspicat că bărbatul trebuia omorât ca un câine turbat.

— Asigură-te că Haviar şi Nerion stau cu ochii pe surori şi vezi dacă pot să tragă cu urechea la una dintre întâlnirile lor cu Masema.

Oare Haviar nu se înşelase cumva? Nu; relativ vorbind, existau puţine femei în tabăra lui Masema şi circula convingerea că tairenii o puteau confunda pe una dintre acele cotoroanţe nespălate, cu ochi ucigaşi, cu Masuri. De obicei, soiul de femei dornice să mărşăluiască alături de Masema îi făceau pe bărbaţi să semene cu nişte pribegi.

— Spune-le să fie cu băgare de seamă însă. Mai bine să rateze ocazia decât să fie prinşi asupra faptului. N-or să fie de folos nimănui când vor atârna de copaci. Perrin ştia că vocea lui era aspră şi încercă să şi-o facă mai blândă. Era un lucru greu de făcut, având în vedere că Faile fusese răpită. V-aţi descurcat bine, Selande. Măcar vocea lui nu suna de parcă ar fi lătrat la ea. Tu, Haviar şi Nerion. Faile ar fi mândră dacă ar şti.

Un mic zâmbet înflori pe faţa ei şi se îndreptă puţin de spate, dacă asta era posibil. Mândria, curată şi strălucitoare, mândria pe care o aducea o reuşită, aproape că acoperea orice alt miros al ei!

— Mulţumesc, Seniore. Mulţumesc!

Ai fi zis că el tocmai îi oferise o recompensă. Poate că îi oferise, dacă se gândea mai bine. Totuşi, s-ar putea ca Faile să nu fie prea încântată că el se folosea de iscoadele ei sau că ştia de ele. Odinioară, gândul că Faile ar fi putut să fie nemulţumită l-ar fi tulburat, dar asta fusese înainte ca el să afle despre iscoadele ei. Şi acea mică problemă referitor la Coroana Sfărâmată care îi scăpase lui Elyas. Toată lumea zicea că soţiile îşi ascundeau bine secretele, dar existau limite.

Potrivindu-şi mantia pe umeri cu o mână, Balwer tuşi în cealaltă.

— Bine zis, Seniore. Domniţă, sunt convins că vreţi să daţi mai departe poruncile Seniorului Perrin cât mai repede cu putinţă. N-ar fi bine să existe vreo neînţelegere.

Selande încuviinţă din cap fără să îşi ia ochii de la Perrin. Ea îşi deschise gura, iar Perrin era convins că voia să îi spună că nădăjduia să găsească apă şi umbră. Lumină, apă găseau din belşug, chiar dacă era în mare parte îngheţată, iar în acea perioadă a anului, nimeni nu avea nevoie de umbră nici măcar la prânz. Probabil că aceasta fusese intenţia ei, căci şovăi înainte să spună:

— Harul să te binecuvânteze, Seniore. Dacă-mi îngădui îndrăzneala, Harul a binecuvântat-o pe domniţa Faile prin tine.

Perrin dădu scurt din cap. Simţea gust de cenuşă în gură. Harul avea un mod ciudat de a o binecuvânta pe Faile dându-i un soţ care încă nu o găsise după mai bine de două săptămâni de căutări. Fecioarele spuseseră că ea fusese făcută *gai'shain,* că nu va fi tratată prost, însă fuseseră nevoite să recunoască faptul că aceşti Shaido îşi încălcaseră deja obiceiurile în sute de moduri diferite. După socoteala lui, a fi răpit era un tratament îndeajuns de prost. Cenuşă afurisită!

— Domniţa se va descurca foarte bine, Seniore, zise încet Balwer, privind cum Selande dispare în întunericul dintre telegi.

Această aprobare fu o surpriză; bărbatul încercase sa îl convingă pe Perrin să nu îi folosească pe Selande şi pe prietenii ei, pe motiv că aceştia erau nechibzuiţi şi nedemni de încredere.

— Are instinctele de care este nevoie. Cairhieninii le au, de obicei, la fel şi tairenii, într-o oarecare măsură, cel puţin nobilii, mai ales odată...

El tăcu brusc şi îl privi cu precauţie pe Perrin. Dacă ar fi fost vorba despre un alt bărbat, Perrin ar fi crezut că acesta vorbise mai mult decât voise, însă se îndoia că Balwer vorbea fără să gândească. Mirosul bărbatului rămase acelaşi – nu tremura aşa cum s-ar fi întâmplat în cazul unui bărbat nesigur pe el.

— Îmi îngădui să-mi exprim o părere sau două despre raportul ei, Seniore?

Scrâşnetul copitelor pe zăpadă anunţă venirea lui Aram, conducând de căpăstru armăsarul cenuşiu al lui Perrin şi luganul său sprinten. Cele două animale încercau să se muşte, Iar Aram încerca să le ţină despărţite, deşi cu mare greutate. Balwer oftă.

— Poţi spune ce vrei să zici de faţă cu Aram, jupâne Balwer, zise Perrin.

Bărbatul mărunţel îşi înclină capul a acceptare, dar oftă din nou. Toată lumea din tabără ştia că Balwer avea darul de a potrivi laolaltă zvonurile şi comentariile auzite din întâmplare şi lucrurile pe care le făcuseră oamenii ca să creeze o imagine a ceea ce se întâmplase cu adevărat sau ce s-ar putea întâmpla, iar Balwer însuşi considera acest lucru ca făcând parte din treaba lui de secretar, însă, dintr-un oarecare motiv, lui îi plăcea să pretindă că nu făcea asta. Era o prefăcătorie nevinovată, iar Perrin înclina să îi facă pe plac.

Luând hăţurile Trăparului din mâinile lui Aram, el zise:

— Mergi în urma noastră o vreme, Aram. Vreau să vorbesc între patru ochi cu jupânul Balwer.

Oftatul lui Balwer fu atât de slab, încât Perrin abia dacă îl auzi.

Aram îi urmă pe cei doi fără să scoată un cuvânt când aceştia începură să păşească, zăpada îngheţată scrâşnind sub tălpile lor, însă mirosul lui deveni din nou înţepător şi vibrant – un miros slab, acru. De astă dată, Perrin recunoscu mirosul, cu toate că nu îi acordă mai multă atenţie decât de obicei. Aram era gelos pe oricine, în afară de Faile, care îşi petrecea timpul cu el. Perrin nu vedea o cale prin care să pună capăt acestui sentiment şi, oricum, el era la fel de obişnuit cu posesivitatea lui Aram cum era cu felul în care Balwer ţopăia lângă el în timp ce înaintau, aruncând priviri peste umăr ca să vadă dacă Aram se afla suficient de aproape ca să audă, atunci când el se va hotărî să vorbească. Mirosul de suspiciune, tăios ca lama, al lui Balwer, ciudat de sec şi nici măcar cald, dar tot suspicios, contrasta cu gelozia lui Aram. Nu îi puteai schimba pe oamenii care nu voiau să se schimbe. Caii priponiţi şi căruţele cu provizii se aflau în mijlocul taberei, unde hoţilor le-ar fi fost greu să ajungă la ele, şi chiar dacă în ochii multora cerul părea în continuare întunecat, căruţaşii şi grăjdarii care dormeau aproape de animalele lor erau deja treji şi îşi împătureau păturile, unii având grijă de adăposturile făcute din ramuri de pin şi alte crengi mici de copaci culese de prin pădurile înconjurătoare, în caz că ar mai avea nevoie de ele într-o altă noapte. Focurile erau aprinse şi ceaune mici şi negre erau puse deasupra lor, cu toate că nu prea aveau ce mânca, în afară de terci sau boabe de fasole uscată. Vânătoarea şi capcanele le mai aduceau ceva carne de vânat – iepuri, potârnichi şi găinuşe de pădure şi alte asemenea –, însă nu erau îndeajuns ca să îi hrănească pe toţi şi nu mai avuseseră de unde să cumpere provizii de când trecuseră pe celălalt mal al râului Eldar. Un val de plecăciuni şi curtoazii, însoţite de murmure precum „Bună dimineaţa, Seniore!” sau „Lumina să te binecuvânteze, Seniore”, îl urmă pe Perrin, însă bărbaţii şi femeile care îl vedeau se opreau din a-şi

mai aranja adăposturile, iar câţiva începură să şi le dărâme, de parcă i-ar fi simţit determinarea după mers. Ei ar fi trebuit să ştie deja care era hotărârea lui. Din ziua în care îşi dăduse seama că greşise, nu mai zăbovise două nopţi în acelaşi loc. El îi salută, la rândul lui, fără să încetinească pasul.

Restul taberei forma un cerc subţire în jurul cailor şi al telegilor, cu faţa la pădurea înconjurătoare, cu bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri împărţiţi în patru grupuri şi cu lăncierii din Ghealdan şi Mayene răsfiraţi între ele. Indiferent cine venea la ei, din oricare direcţie, trebuia să înfrunte arcurile lungi şi cavaleria instruită a Ţinutului celor Două Râuri.Perrin nu se temea de o apariţie neaşteptată a clanului Shaido, ci de cea a lui Masema. Bărbatul părea să îl urmeze supus, dar, pe lângă această veste despre raiduri, nouă ghealdanini şi opt mayeneri dispăruseră în ultimele două săptămâni şi nimeni nu credea că aceştia dezertaseră. Înainte de asta, în ziua în care Faile fusese răpită, douăzeci de mayeneri fuseseră prinşi într-o ambuscadă şi ucişi şi nimeni nu credea că ucigaşii fuseseră alţii decât oamenii lui Masema. Aşadar, domnea o pace neliniştită, o pace ciudat de spinoasă, însă dacă puneai rămăşag pe un ban că aceasta va domni pentru totdeauna, se prea putea să îl pierzi. Masema se prefăcea că nu cunoştea vreo primejdie care ameninţa acea pace, dar adepţilor lui nu părea să le pese nici cât negru sub unghie şi indiferent ce pretindea Masema, aceştia erau influenţaţi de el. Cumva însă, Perrin avea de gând să facă în aşa fel încât această pace să dăinuie până când Faile urma să fie eliberată. Întărindu-şi tabăra astfel încât să nu poată pătrunde nimeni era un mod de a face să dureze acea pace.

Aielii insistaseră să primească şi ei o feliuţă din acea plăcintă ciudată, cu toate că erau mai puţini de cincizeci, cu tot cu *gai'shain* care le slujeau pe înţelepte, iar el se opri ca să le privească cu atenţie corturile joase şi negre. Celelalte câteva corturi ridicate în altă parte a taberei erau cele ale lui Berelain şi ale celor două femei care îi slujeau, în partea cealaltă a taberei, nu departe de cele câteva case din Brytan. Hoardele de păduchi şi de ploşniţe le făceau pe acestea de nelocuit, chiar şi pentru cei mai vârtoşi soldaţi care căutau să se adăpostească de frig, iar prin hambarele putrede şi dărăpănate sufla vântul şi adăposteau paraziţi încă şi mai răi decât cei din case. Fecioarele şi Gaul, singurul bărbat dintre aieli care nu era *gai'shain,* plecaseră cu iscoadele, iar corturile aielilor erau tăcute şi nemişcate, cu toate că fumul care ieşea prin unele guri de aerisire îi spunea că *gai'shain* pregăteau micul dejun pentru înţelepte sau li-l serveau. Annoura era sfătuitoarea lui Berelain şi, de obicei, împărţea cortul cu ea, însă Masuri şi Seonid trebuiau să fie cu înţeleptele, poate chiar ajutându-l pe *gai'shain* să pregătească micul dejun. Ele încercau în continuare să ascundă faptul că înţeleptele le considerau nişte ucenice, cu toate că toată lumea din tabără trebuia să-şi fi dat deja seama de asta. Oricine vedea o aes sedai cărând surcele sau apă sau auzea cum era bătută cu nuiaua putea să îşi dea seama. Cele două surori aes sedai juraseră credinţă lui Rand – din nou culorile i se învârtiră în cap, o explozie de nuanţe; şi din nou se topiră sub mânia lui permanentă –, dar Edarra şi celelalte înţelepte fuseseră trimise ca să le supravegheze.

Numai surorile aes sedai ştiau cât de strâns legate le ţineau acele jurăminte sau câtă libertate la vorbe aveau şi niciuna nu avea voie să sară până când o înţeleaptă nu pocnea din degete. Seonid şi Masuri spuseseră *amândouă* că Masema ar trebui omorât ca un câine turbat, iar înţeleptele fuseseră de acord. Cel puţin aşa ziceau ele. Fie nu aveau cele Trei Legăminte care să le oblige să spună adevărul şi, adevărul fie spus, acel legământ special le obligau pe aes sedai mai mult faptic decât spiritual. El părea să şi-o amintească pe una dintre înţelepte zicând că Masuri credea că un câine turbat putea fi pus în lesă. Să nu îi fie îngăduit să sară decât atunci când o înţeleaptă pocnea din degete. Semăna cu un puzzle făurit de fierar, cu muchiile pieselor din metal ascuţite. El trebuia să îl rezolve, dar dacă făcea o greşeală, se putea tăia până la os.

Perrin îl surprinse cu coada ochiului pe Balwer, privindu-l cu buzele ţuguiate şi cufundat în gânduri. Era ca o pasăre care privea atent un lucru necunoscut, fără să-i fie teamă, fără să-i fie foame, doar din curiozitate. Luând hăţurile Trăparului, el merse mai departe atât de repede, încât bărbatul mărunţel fu nevoit să mărească pasul până când ajunse să ţopăie ca să îl ajungă din urmă.

Bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri îşi aveau tabăra lângă cea a aielilor, cu faţa către nord-est, iar Perrin se gândi s-o ia mai înspre miazănoapte, unde se aflau lăncierii ghealdanini, sau înspre miazăzi, spre cea mai apropiată tabără mayeneră, însă, inspirând adânc, îşi conduse calul printre prietenii şi vecinii lui de acasă. Erau treji cu toţii, înfofoliţi în mantiile lor, aruncându-şi rămăşiţele adăposturilor pe foc sau tăind carnea rece de iepure care rămăsese pentru a o adăuga în terciul care fierbea în ceaune. Pălăvrăgelile se diminuară şi mirosul de îngrijorare se înteţi când oamenii îşi ridicară capetele ca să îl privească. Pietrele de tocilă se opriră să mai alunece de-a lungul oţelului, apoi îşi reluară şoapta lor şuierătoare. Arcul era arma lor preferată, dar toţi aveau la ei un pumnal greu, precum şi o sabie scurtă sau, uneori, o sabie lungă, dar puseseră mâna şi pe suliţe, halebarde şi alte arme cu poli{33}, cu lame ciudate şi vârfuri, pe care Shaido nu consideraseră să le ia cu ei în jafurile lor. Erau obişnuiţi cu suliţele, iar mâinile obişnuite să mânuiască bâtele în turnirurile organizate în zi de sărbătoare găseau armele cu poli nu prea diferite odată ce se obişnuiau cu greutatea metalului de la celălalt capăt. Erau traşi la faţă din cauza foamei şi a oboselii.

---

33 *Polearms,* în original. Arme medievale din familia suliţelor, cu o piesă ascuţită din oţel în capăt, de diferite forme: de la vârful clasic până la secure ori cârlig sau combinaţii între acestea. Ashandarei, spre exemplu, arma pe care o are Mat Cauthon, face parte din această categorie. O posibilă traducere ar fi: arme din categoria suliţelor, arme de tip suliţă sau altceva asemănător – chiar dacă nu sună foarte elegant –, dar în nici un caz „arme cu poli” (n.red.).

Cineva strigă cu jumătate de gură „Ochi-de-Aur!”, însă nimeni nu îi ţinu isonul, un lucru care l-ar fi mulţumit pe Perrin în urmă cu o lună. Se schimbaseră multe lucruri di când fusese răpită Faile. Acum, tăcerea lor era apăsătoare. Tânărul Kenly Maerin, cu obrajii încă albi în locul unde încerca să îşi crească barba, evită să se uite în ochii lui Perrin, iar Jori Congar, iute de mână ori de câte ori vedea un obiect mic sau de preţ şi beat ori de câte ori i se ivea ocazia scuipă dispreţuitor când trecu Perrin pe acolo. Ban Crawe îi trase un pumn zdravăn în umăr lui Jori pentru acest gest dar nici el nu se uită la Perrin.

Dannil Lewin se ridică în picioare, trăgându-se nervos de mustaţa care arăta atât de caraghios sub nasul lui ca un cioc.

— Porunci, Seniore Perrin?

Bărbatul slăbănog păru uşurat când Perrin dădu negativ din cap şi se aşeză repede, zgâindu-se la cel mai apropiat ceaun de parcă ar fi aşteptat cu nerăbdare terciul de ovăz de dimineaţă. Poate chiar îl aştepta; în ultima vreme, nimeni nu îşi umplea burta, iar Dannil nu avusese niciodată prea multă carne pe oase. În spatele lui Perrin, Aram scoase un sunet dezgustat care semănă cu un hârâit.

Mai erau şi alţii acolo în afară de oamenii din Ţinutul celor Două Râuri, dar nici aceştia nu erau mai breji. Oh, Lamgwin Dorn, un individ mătăhălos cu cicatrice pe faţă, se trăgea de moţ şi dădea din cap. Lamgwin semăna cu o matahală, cu un bătăuş de tavernă, dar era acum valetul lui Perrin atunci când el avea nevoie de unul, lucru care nu se întâmpla prea des, şi era de preferat să emane un miros bun spre stăpânul lui. Însă Basel Gill, hangiul voinic de odinioară, pe care Faile îl luase ca să le fie *shambayan,* îşi făcea de lucru împăturindu-şi păturile cu o grijă exagerată, ţinându-şi capul cu început de chelie plecat, iar slujnica personală a Failei, Lini Eltring, o femeie osoasă al cărei coc alb strâns la ceafa îi făcea faţa să pară încă şi mai îngustă decât era, îşi îndreptă spatele încetă să mai amestece în ceaun, cu buzele-i subţiri strânse, şi îşi ridică în aer lingura mare din lemn de parcă ar fi vrut să se ferească de Perrin. Breane Taborwin, cu ochi negri şi ameninţători pe faţa-i palidă de cairhienină, îi trase o palmă zdravănă peste braţ lui Lamgwin şi se încruntă la el. Era femeia lui Lamgwin, dacă nu soaţa lui, şi a doua dintre cele două slujnice ale Failei. Aceştia i-ar urmări pe Shaido până când ar pica morţi, dacă era nevoie, şi se vor arunca la gâtul Failei atunci când aveau să o găsească, însă doar Lamgwin vădi o urmă de bunăvoinţă faţă de Perrin. El ar fi putut obţine mai multă bunăvoinţă din partea lui Jur Grady – asha'manii se înstrăinau de restul lumii, prin cine şi ceea ce erau, şi niciunul nu vădi nici urmă de ostilitate faţă de Perrin –, dar, în ciuda zgomotelor pe care le făceau oamenii atunci când tropăiau pe zăpada îngheţată şi blestemau atunci când alunecau, Grady stătea încă înfăşurat în păturile lui şi sforăia nestingherit sub o ramură de pin ce îi ţinea drept acoperiş. Perrin trecea printre prietenii, vecinii şi servitorii lui şi se simţea singur. Nimeni nu reuşea să îşi proclame loialitatea prea multă vreme înainte să renunţe. Inima lui se afla undeva spre

nord-est. Totul avea să revină la normal odată ce el o va aduce înapoi.

Un hăţiş de ţăruşi ascuţiţi, vârâţi la zece paşi în pământ, încercuia tabăra, iar el se îndreptă spre marginea taberei ghealdanilor, unde cărărui fuseseră lăsate pentru călăreţi ca să poată ieşi din tabără. Balwer şi Aram fură nevoiţi să îl urmeze în şir pe cărarea îngustă. În faţa bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri, un om care mergea pe jos trebuia să se răsucească în toate părţile ca să răzbată printre ei. Liziera se afla la nu mai mult de o sută de paşi, oferind o ţintă uşoară pentru arcurile bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri, iar copacii uriaşi îşi întindeau coroanele sus, spre cer. Unii dintre copacii de acolo îi erau necunoscuţi lui Perrin dar vedea pini şi ulmi, unii dintre ei cu trunchiul gros de vreo trei sau patru paşi, şi stejari încă şi mai mari. Copacii atât de mari omorau orice era mai înalt decât buruienile sau tufişurile mici care încercau să crească sub coroanele lor, lăsând spaţii mari între ei, umbrele mai negre decât noaptea umplând aceste spaţii. Era o pădure bătrână, una care putea înghiţi oşti întregi, fără să scuipe vreodată oasele.

Balwer îl urmă printre ţăruşi, înainte să decidă că nu va mai avea prea degrabă prilejul să se apropie de Perrin.

— Călăreţii pe care i-a trimis Masema..., Seniore, zise el strângându-şi şi mai mult mantia pe lângă trup şi aruncând o privire bănuitoare peste umăr lui Aram, care îl privea nestingherit.

— Ştiu, zise Perrin. Crezi că se duc la Mantiile Albe.

El era nerăbdător să se pună în mişcare şi să ajungă cât mai departe de prietenii lui. Îşi puse mâna în care ţinea hăţurile pe şa, însă se abţinu să îşi pună piciorul în scăriţă. Trăparu’ dădu din cap, nerăbdător şi el.

— La fel de uşor, Masema le-ar putea trimite mesaje şi seanchanilor.

— Cum ai spus tu, Seniore. Există această posibilitate. Totuşi, îmi îngădui să sugerez din nou că părerea lui Masema despre aes sedai este foarte apropiată de cea pe care o are despre Mantiile Albe. De fapt, este identică. Dacă ar putea, le-ar ucide pe surori până la ultima. Părerea seanchanilor este mai... pragmatică, dacă-mi este îngăduit să o numesc astfel. Oricum, e mai puţin în concordanţă cu a lui Masema.

— Oricât de mult le-ai urî pe Mantiile Albe, jupâne Balwer, nu ele sunt capul tuturor răutăţilor. Iar Masema a mai avut de-a face cu seanchanii.

— Cum spui, Seniore.

Expresia de pe faţa lui Balwer nu se schimbă, însă puţea a îndoială. Perrin nu avea nimic să dovedească faptul că Masema se întâlnea cu seanchanii, iar dacă ar fi spus cuiva cum aflase despre ele, n-ar fi făcut decât să îi aducă şi mai multe necazuri. Asta îi crea necazuri şi lui Balwer, căci el era omul căruia în plăceau dovezile.

— Cât despre aes sedai şi înţelepte, Seniore... Aes sedai par întotdeauna să creadă că ştiu mai bine decât restul lumii, în afară, poate, decât o altă aes sedai. Cred că înţeleptele sunt cam la fel.

Perrin pufni scurt, trimiţând aburi albi în aer.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu. Cum ar fi de ce Masuri s-ar întâlni cu Masema şi de ce înţeleptele îngăduie asta. Ea n-a făcut-o fără permisiunea lor; sunt gata să-l dau pe Trăparu’ în schimbul unei caiele.

Annoura era o altă problemă, dar ea putea acţiona de capul ei. Părea puţin probabil ca ea să acţioneze din porunca lui Berelain.

Aranjându-şi mantia pe umeri, Balwer aruncă o privire în spate spre tabără, peste rândurile de ţăruşi ascuţiţi, către corturile aielilor, mijindu-şi ochii de parcă nădăjduia să vadă prin pereţii acestora.

— Există multe posibilităţi, Seniore, zise el pe un ton iritat. Pentru cei care jură credinţă, tot ceea ce nu este interzis este îngăduit, şi orice nu este poruncit poate fi ignorat. Alţii fac fapte, crezând că acestea le vor fi de ajutor suzeranilor lor, fără să ceară permisiunea. Aes sedai şi înţeleptele fac parte din una din aceste categorii, pare-se, dar, mai mult de-atât, nu pot decât să-mi dau cu presupusul, văzând cum stau lucrurile.

— Aş putea întreba, pur şi simplu. Aes sedai n-au voie să mintă, iar dacă voi insista îndeajuns de mult, s-ar putea ca Masuri să-mi spună adevărul.

Balwer făcu o grimasă, de parcă ar fi simţit brusc o durere în stomac.

— Poate, Seniore. Poate. Cel mai probabil e că îţi va spune ceva ce aduce cu adevărul. Aes sedai sunt pricepute la asta, după cum ştii. Oricum, Seniore, Masuri s-ar întreba de unde ştii ca să întrebi, iar acest gând ar putea duce la Haviar şi Nerion. În condiţiile astea, nu se ştie cui i-ar putea spune. Nu este întotdeauna calea cea mai potrivită să vorbeşti pe şleau. Uneori, anumite lucruri trebuie făcute în spatele măştilor, pentru siguranţă.

— Ţi-am spus că aes sedai nu sunt de încredere, interveni brusc Aram. Ţi-am spus asta, Seniore.

El tăcu atunci când Perrin îşi ridică o mână, însă mirosul de furie pe care acesta îl emana era atât de puternic, încât Perrin fu nevoit să expire aerul ca să-şi cureţe plămânii. O parte din el voia să inspire adânc acest miros şi să-l lase să îl mistuie.

Perrin îl privi cu atenţie pe Balwer. Dacă aes sedai puteau răstălmăci adevărul încât nu mai puteai deosebi minciuna, şi puteau şi o făceau, câtă încredere rămânea să ai? Adevărul era întotdeauna problema. Învăţase asta după ce primise o lecţie dură. El îşi stăpâni furia însă. Un ciocan trebuia folosit cu grijă, iar el lucra la o forjă unde o singură greşeală îţi putea smulge inima din piept.

— Lucrurile s-ar putea schimba dacă prietenii Selandei ar începe să petreacă mai mult timp printre aieli? Doar vor să fie aieli, la urma urmei. Asta ar trebui să fie o scuză suficientă. Poate că unul dintre ei ar putea lega o prietenie cu Berelain şi cu sfătuitoarea ei.

— Ar putea fi posibil, Seniore, zise Balwer după o mică şovăire. Tatăl domniţei Medore este un înalt senior din Tear, iar rangul ei ar fi de-ajuns ca să o abordeze pe Prima din Mayene, plus că ar avea un motiv. Se prea poate, de asemenea, ca unu sau doi dintre cairhienini să aibă un rang suficient de înalt. Să-i găsim pe aceia care vor să trăiască printre aieli ar fi încă şi mai uşor.

Perrin încuviinţă din cap. Era necesară o grijă infinită, indiferent cât de mult îţi doreai să zdrobeşti cu ciocanul tot ce îţi ieşea în cale.

— Atunci, fa-o. Dar, jupâne Balwer, ai încercat să mă... îndrumi... în direcţia asta de când ne-a părăsit Selande. De-acum înainte, dacă ai vreo sugestie de făcut, fă-o. Chiar dacă voi spune nu la nouă, o voi asculta întotdeauna pe a zecea. Eu nu-s un om deştept, dar sunt dornic să-i ascult pe oamenii care sunt, iar eu cred că tu eşti. Numai să nu încerci să mă îndrumi în direcţia în care vrei să merg. Nu-mi place asta, jupâne Balwer.

Balwer clipi, apoi, dintre toate lucrurile, el alese să facă o plecăciune cu mâinile împreunate în faţă. Mirosea a mirare. Şi a încântare. Încântare?

— Cum spui, Seniore. Stăpânei mele de dinainte nu îi plăcea să fac sugestii dacă nu mi le cerea. N-am să repet aceeaşi greşeală, te asigur. Privindu-l pe Perrin, el păru să ia o decizie. Dacă-mi îngădui, zise el cu precauţie, am descoperit că a te sluji este... plăcut... din mai multe privinţe la care nu mă aşteptam. Eşti ceea ce pari a fi, Seniore; n-ai ace otrăvite cu care să-l iei prin surprindere pe cel neatent. Stăpâna mea de dinainte era cunoscută pentru isteţimea ei, dar cred că eşti la fel de isteţ, dar în altfel. Cred că aş regreta dacă nu te-aş mai sluji. Oricine ar spune lucrurile astea ca să-şi păstreze locul, dar eu vorbesc serios.

Ace otrăvite? Înainte să intre în slujba lui Perrin, ultima îndeletnicire a lui Balwer fusese aceea de secretar al unei nobile murandiane care ajunsese să trăiască vremuri grele şi nu îşi mai permisese să îl ţină. Murandy trebuie să fie un loc mai neprielnic decât credea Perrin.

— Nu văd niciun motiv pentru care ai pleca din slujba mea. Spune-mi doar ce vrei să faci şi lasă-mă pe mine să hotărăsc, nu încerca să mă îndrumi. Şi uită de linguşeală.

— Eu nu linguşesc pe nimeni niciodată, Seniore. Dar sunt obişnuit să mă dedau după nevoile stăpânului meu; mi-o cere profesia. Bărbatul mărunţel făcu din nou o plecăciune Nu mai fusese niciodată atât de formal. Dacă nu mai ai alte întrebări, Seniore, îmi îngădui să merg şi s-o caut pe domniţa Medore?

Perrin încuviinţă din cap. Bărbatul mărunţel mai făcu o plecăciune, retrăgându-se cu spatele, apoi o luă cu paşi repezi spre tabără, mantia fluturând în urma lui când se strecură printre ţăruşii ascuţiţi ca o vrăbiuţă care ţopăie pe zăpadă. Era un individ ciudat.

— N-am încredere în el, bombăni Aram, holbându-se spre Balwer. Şi n-am încredere nici în Selande sau în ceilalţi. Or să intre în cârdăşie cu aes sedai, ascultă la mine.

— Trebuie să te încrezi în cineva, zise Perrin cu asprime.

Întrebarea era, în cine? Aruncându-se în şaua Trăparului, el îşi înfipse călcâiele în coastele fumuriului. Un ciocan care se odihnea nu era de folos.

CAPITOLUL 6
Mireasma unui vis

Aerul rece părea curat şi proaspăt când pătrundea în nările lui Perrin în vreme ce acesta galopa prin pădure, adierile vântului umplându-se de prospeţimea zăpezii pe care Trăparu’ o împroşca cu copitele. Aici, el putea uita de prietenii vechi care erau dispuşi să dea crezare celor mai rele zvonuri. Ar putea încerca să uite de Masema, de aes sedai şi de înţelepte. Totuşi, Shaido îi stăruiau în minte ca un puzzle din fier pe care nu îl putea desface oricât de mult l-ar fi răsucit. Voia să-l desfacă în bucăţi, dar metoda aceasta nu funcţiona niciodată în cazul unui puzzle făurit de un fierar.

După ce galopă o vreme, el îşi încetini murgul la pas, simţind o urmă de vină. Întunericul de sub coroanele copacior era intens, iar bolovanii care ieşeau din pământ printre copacii înalţi avertizau că stăteau îngropaţi sub zăpadă – o sută de locuri în care un cal şi-ar fi putut rupe piciorul, iar asta fără a pune la socoteală vizuinile popândăilor, ale vulpilor sau ale viezurilor. Nu era nevoie să rişte. Un galop nu ar fi eliberat-o pe Faile cu o oră mai devreme şi niciun cal nu ar fi rezistat multă vreme în ritmul acela. Aici, zăpada era adâncă până la genunchi în locurile unde se formaseră troiene şi suficient de mare în alte locuri. Cu toate astea, el călărea spre nord-est. Iscoadele vor veni dinspre nord-est, aducând veşti despre Faile. Veşti despre Shaido, măcar locul unde se aflau. El nădăjduise la asta de atâtea ori, se rugase, dar, azi, ştia că va primi această veste. Cu toate astea, ştiind asta, nu făcea decât să-i sporească neliniştea. Găsirea lor nu era decât primul pas în rezolvarea acestui puzzle. Furia făcea ca mintea lui să treacă repede de la un lucru la altul; cu toate astea, indiferent ce spunea Balwer, Perrin ştia că era destul de meticulos. Nu se descurca prea bine atunci când încerca să gândească repede şi, cum îi lipsea isteţimea, trebuia să se mulţumească cu meticulozitatea. Cumva.

Aram îl ajunse din urmă, galopând pe spinarea cenuşiului său, şi încetini, călărind puţin mai în spate şi în lateral ca un câine de vânătoare ascultător. Perrin îl lăsă. Aram nu mirosea niciodată confortabil atunci când Perrin îl obliga să călărească alături de el. Pribeagul de odinioară nu vorbi, dar vârtejurile din aerul îngheţat îi purtau mirosul, un amestec de furie, neîncredere şi nemulţumire. Şedea în şa la fel de încordat ca arcul de ceasornic prea întins şi privea sumbru în jurul lui, de parcă s-ar fi aşteptat ca Shaido să sară de după cel mai apropiat copac.

Adevărul era că, în pădurea aceea, mai orice s-ar fi putut ascunde de privirile majorităţii oamenilor. Acolo unde se putea zări printre ramurile copacilor, cerul era de un cenuşiu închis, dar, pentru moment, acesta cufunda pădurea în umbre mai întunecate decât noaptea, copacii înşişi semănând cu nişte coloane uriaşe de întuneric. Cu toate acestea, până şi mişcarea unei stăncuţe cu aripi negre, cocoţată pe o ramură încărcată cu zăpadă, îi atrase atenţia lui Perrin, precum şi jderul de copac de pe o altă creangă, mai negru decât întunericul, care îşi ridica cu băgare de seamă capul în timp ce vâna. Le prinse mirosul amândurora. Un miros slab de om răzbătu de sus, dintr-un stejar uriaş, ale cărui ramuri negre şi groase ca picioarele unui ponei se întindeau în toate direcţiile. Ghealdaninii şi mayenerii îşi trimiseseră călăreţii să încercuiască tabăra la câteva mile mai încolo, însă el prefera să se bazeze pe bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, care se aflau mai aproape. Nu avea îndeajuns de mulţi oameni ca să încercuiască tabăra în întregime, dar aceştia erau obişnuiţi cu pădurile şi să vâneze animale care i-ar fi putut vâna la rândul lor, erau obişnuiţi să sesizeze o mişcare ce i-ar fi scăpat unui om care se gândea la soldaţi şi la război. Râşii care coborau din munţi ca să vâneze oi se puteau ascunde la vedere, iar despre urşi şi despre porci mistreţi se ştia că luau urma celor care îi vânau şi stăteau la pândă. De pe ramurile aflate la zece sau doisprezece metri deasupra solului, bărbaţii puteau vedea orice mişca dedesubt la timp ca să avertizeze tabăra, iar cu ajutorul arcurilor lungi, aceştia puteau face să plătească scump pe oricine încerca să treacă cu forţa pe lângă ei. Cu toate acestea, mintea lui percepea prezenţa străjerilor la fel de puţin ca pe cea a stăncuţei. El era atent la copacii şi umbrele din faţa lui, concentrat să surprindă primul semn al întoarcerii iscoadelor.

Brusc, Trăparu' îşi azvârli capul pe spate şi pufni, trimiţând aburi în aer, cu ochii căscaţi de frică atunci când încremeni locului. Cenuşiul lui Aram necheză şi începu să se agite. Perrin se aplecă în faţă ca să îl bată uşor pe gât pe animalul care tremura, însă mâna îi încremeni atunci când simţi mirosul slab de pucioasă arsă ce plutea în aer şi părul mai că i se făcu măciucă. Era putoarea a ceva... greşit, a ceva ce nu aparţinea acestei lumi. Mirosul nu era nou – n-ai fi putut numi niciodată „proaspătă" putoarea aceea –, dar nu era nici vechi. De-o oră, poate mai puţin. Poate cam de când se trezise el. Poate cam de când visase el cu acest miros.

— Ce este, Seniore Perrin?

Aram îşi stăpânea cu greu cenuşiul, care dansa în cerc, luptându-se cu hăţurile, şi care voia să o ia la fugă în orice direcţie numai să plece de acolo. Chiar dacă încerca să ţină de hăţuri, îşi scosese sabia cu mânerul în formă de cap de lup. El o mânuia în fiecare zi, ore în şir atunci când putea, iar cei care se pricepeau la asta ziceau că era îndemânatic cu ea.

— Poţi deosebi o urmă neagră de una albă pe întunericul ăsta, dar pentru mine încă nu-i ziuă. Nu pot vedea bine nimic să conteze.

— Pune-o în teacă, îi spuse Perrin. N-ai nevoie de ea. Şi apoi săbiile n-ar folosi la nimic.

Fu nevoit să-şi convingă calul care tremura să meargă mai departe, însă el luă urma putorii, cercetând cu privirea pământul acoperit cu zăpadă ce se întindea dinaintea ochi lor lui. Cunoştea mirosul, şi nu doar din vis.

În scurtă vreme, el descoperi ceea ce căuta, iar Trăparu' scoase un scâncet recunoscător atunci când Perrin îl trase bine de hăţuri în apropierea unei stânci cenuşii ce semăna cu o lespede, lată de doi paşi, care ieşea din pământ în dreapta lui. Zăpada din jurul ei era netedă şi jurată, dar urme de câini acopereau lespedea înclinată, de parcă o haită s-ar fi îngrămădit acolo venind în fugă. În ciuda semiîntunericului şi a umbrelor, Perrin le recunoscu. Erau urme mai mari decât palma lui, care se imprimaseră în piatră de parcă aceasta ar fi fost noroi. El îl bătu din nou uşor pe gât pe Trăparu’. Nu era de mirare că animalul era speriat.

— Întoarce-te în tabără şi găseşte-l pe Dannil, Aram. Spune-i că am zis eu să le spună tuturor că pe-aici au fost dulăi-strigoi, poate acum o oră. Şi bagă-ţi sabia în teacă. N-ai vrea să încerci să ucizi un dulău-strigoi cu o sabie, crede-mă!

— Dulăi-strigoi? răbufni Aram, privind în jurul lui în umbrele negre dintre copaci.

În mirosul lui se simţea acum frica. Majoritatea oamenilor ar fi râs auzind poveştile călătorilor sau basmele pentru copii. Pribegii cutreierau ţara şi ştiau ce adăpostea sălbăticiunea. Aram îşi vârî sabia în teaca de pe spinare cu o şovăire evidentă, însă mâna dreaptă îi rămase ridicată, pregătită să apuce mânerul.

— Cum ucizi un dulău-strigoi? Pot fi ucişi?

Poate că nu era prea priceput la asta, totuşi.

— Bucură-te că nu eşti nevoit să încerci, Aram. Şi-acum, du-te şi fă ce ţi-am spus. Toată lumea trebuie să fie cu ochii în patru în caz că aceştia se vor întoarce. Nu-s şanse prea mari, aş zice eu, dar e mai bine să fim prevăzători.

Perrin îşi aminti că înfruntase o haită cândva şi că îl omorâse pe unul. Crezuse că omorâse unul, după ce îl nimerise cu trei săgeţi cu vârfurile late. Creaturile Umbrei nu mureau uşor. Moiraine fusese nevoită să nimicească haita cu focul-răului.

— Ai grijă ca aes sedai şi înţeleptele să afle de asta, la fel şi Ashamanii.

Existau şanse mici ca vreunul dintre ei să ştie cum să creeze focul-răului. Se putea ca femeile să nu recunoască faptul că ştiau cum să împletească un fir interzis. Dacă ştiau. Poate că nici bărbaţii, dar poate ştiau altceva care putea funcţiona.

Aram şovăi să îl lase singur pe Perrin, asta până când acesta din urmă se răsti la el, apoi făcu cale-ntoarsă spre tabără, lăsând în urma lui un miros de resemnare şi jignire, de parcă doi bărbaţi s-ar fi simţit puţin mai în siguranţă decât unul singur. De îndată ce celălalt bărbat se făcu nevăzut, Perrin îl mână pe Trăparu' spre miazăzi, în direcţia în care o luaseră dulăii-strigoi. Nu voia compania nimănui pentru asta, nici măcar a lui Aram. Nu era nevoie să se împăuneze doar pentru că, uneori, oamenii observau că el avea o privire ageră sau un nas fin. Existau deja suficiente motive ca aceştia să îl ocolească, fără să adauge altele.

Poate întâmplarea făcuse ca acele creaturi să treacă atât de aproape de tabăra lui, însă în ultimii ani existaseră prea multe coincidenţe ca să nu se neliniştească. Mult prea adesea, acestea nici măcar nu fuseseră coincidenţe, nu aşa cum vedeau alţi oameni astfel de întâmplări. Dacă aceasta era o altă părticică din însuşirea lui de *ta'veren* care trăgea de Pânză, atunci era o părticică de care el s-ar fi putut lipsi. Însuşirea aceasta părea să aibă mai multe dezavantaje decât avantaje chiar şi-atunci când părea să fie spre folosul tău. Norocul care dădea peste tine într-o clipă se putea întoarce împotriva ta în clipa următoarea. Plus că exista întotdeauna o altă posibilitate. Faptul de a fi *ta'veren* te scotea în evidenţă în Pânză, iar unii rătăciţi se puteau folosi de asta ca să dea uneori de urma ta. Cel puţin asta i se spusese. Poate că şi unele creaturi ale Umbrei puteau face asta.

Urma după care se luase el era cu siguranţă veche de un ceas, însă Perrin simţea o încordare între omoplaţi şi furnicături în creştetul capului. Cerul era în continuare de un cenuşiu-închis acolo unde se zărea, chiar şi în ochii lui. Soarele nu se ridicase încă deasupra orizontului. Cel mai nepotrivit moment să dai nas în nas cu Haita Sălbatică{34} era înainte de răsăritul soarelui, când lumina nu luase locul întunericului, care nu punea încă stăpânire peste tot. Bine măcar că nu existau răscruci prin apropiere, nici cimitire, iar singurele adăposturi învecinate se aflau în Brytan, însă el nu era prea convins că s-ar fi aflat în siguranţă în cocioabele alea. El reperă cu mintea un pârâu ce curgea în apropiere, de unde cei din tabără luau apă, spărgând gheaţa. Acesta nu era mai lat de zece sau doisprezece paşi şi adânc până la genunchi, dar el se gândi că o apă curgătoare, care îl despărţea de dulăii-strigoi, poate că i-ar fi oprit din drum. La fel s-ar fi întâmplat şi dacă i-ar fi înfruntat, poate, deşi văzuse consecinţele unei astfel de confruntări. El adulmecă briza, căutând acel miros vechi. Şi o urmă a vreunui nou. Dacă ar fi dat întâmplător peste creaturile alea, ar fi fost mai mult decât neplăcut.

---

34 *Wild Hunt,* în original. Pentru prima dată termenul apare în romanul „Dragonul Renăscut”, unde a fost tradus ca *Alaiul Sălbatic.* Detaliile pot fi citite în glosarul de la sfârşitul cărţii (n.red.).

Trăparu’ simţea mirosurile aproape cu aceeaşi uşurinţă ca Perrin, iar uneori le recunoştea mai devreme, însă ori de câte ori murgul se opintea, Perrin îl obliga să meargă mai departe. Erau o mulţime de urme împrăştiate pe zăpadă, cele lăsate de străjerii călare care plecau şi se întorceau, urme răzleţe lăsate de iepuri sau vulpi, însă singurele urme lăsate de dulăii-strigoi se zăreau acolo unde bolovanii ieşeau din zăpadă. Mirosul de pucioasă arsă era întotdeauna mai puternic acolo; cu toate acestea, un iz slab stăruia în aer, mânându-l spre următorul loc unde se vedeau semnele lor. Urmele de labe uriaşe se încălecau, iar el nu îşi putea da seama cât de mulţi dulăi-strigoi trecuseră pe-acolo, însă, fie că era lată de un pas sau de şase, fiecare lespede de piatră pe care păşiseră aceştia era mânjită dintr-un capăt în celălalt. Era o haită mai mare decât cei zece dulăi-strigoi pe care îi văzuse el dincolo de Illian. Mult mai mare. Oare de aceea nu erau lupi pe acolo? El era convins că certitudinea morţii pe care el o simţise în vis era ceva aievea, iar în visul acela el *fusese* lup.

Când urmele începură să o cotească spre apus, el avu o bănuială crescândă, ce se transformă în certitudine pe măsură ce urmele continuau în direcţia aceea. Dulăii-strigoi înconjuraseră toată tabăra, traversând în fugă locul aflat la nord de tabără, unde câţiva copaci uriaşi zăceau pe jumătate răsturnaţi şi proptiţi în vecinii lor, trunchiul fiecăruia fiind despicat de o tăietură perfectă. Urmele acopereau o lespede a cărei suprafaţă era la fel de netedă şi de lustruită ca o pardoseală din marmură, în afară de şănţuleţul subţire ca firul de păr şi drept ca firul de plumb. Nimic nu rezista deschiderii unei porţi de către asha'mani, iar acolo fuseseră deschise două. Un pin gros, care căzuse blocând-o pe una, avea o porţiune arsă, lată de vreo patru paşi, însă capetele carbonizate erau la fel de curate de parcă ar fi ieşit din gater. Cu toate acestea, dulăii-strigoi nu păreau a fi interesanţi de aceste dovezi ale Puterii Supreme. Haita nu zăbovise mai mult acolo decât în alte părţi, nici măcar nu încetinise pasul din câte îşi dădea el seama. Dulăii-strigoi puteau fugi mai repede decât caii, şi mai multă vreme, iar mirosul urât abia dacă părea să se fi estompat mai mult într-un loc decât în altul. În două locuri din acel circuit, el depistase o separare a urmelor, însă acest lucru se datora faptului că haita venise dinspre miazănoapte, iar apoi o luase spre miazăzi. Înconjurase tabăra o dată, apoi se luase după ce-o fi vânând.

Era limpede că nu pe el. Poate că haita înconjurase tabăra pentru că îl simţise; simţise că cineva era *taveren*, dar se îndoia că dulăii-strigoi ar fi şovăit măcar o clipă să pătrundă în tabără dacă l-ar fi vânat pe el. Haita pe care o înfruntase odinioară intrase în oraşul Illian, deşi nu încercase să îl omoare decât mai târziu. Oare dulăii-strigoi raportau ce vedeau, aşa cum făceau şobolanii şi corbii? El îşi încleştă fălcile la acest gând. Atenţia Umbrei era ceva de care se temea orice om întreg la minte, atenţia Umbrei putea afecta eliberarea Failei. Acest lucru îl îngrijora mai mult decât orice altceva. Cu toate acestea, existau căi prin care putea lupta împotriva creaturilor Umbrei, căi prin care putea lupta împotriva rătăciţilor, dacă avea să se ajungă acolo. Indiferent cine avea să se pună între el şi Faile, dulăi-strigoi sau rătăciţi sau altceva, el avea să găsească o cale prin care să îi ocolească sau să treacă prin ei, orice ar fi fost nevoie. Un om se lăsa pradă fricii doar o dată, iar el îşi concentra toată frica asupra Failei. Nu mai avea loc de mai multă.

Înainte să ajungă din nou în locul de unde plecase, adierile vântului îi aduseră miros puternic de oameni şi de cai în aerul rece, iar el îl struni pe Trăparu’ la pas, apoi îl făcu să se oprească locului. El zărise în jur de cincizeci sau şaizeci de cai la vreo o sută de paşi în faţa lui. Soarele se iţise, în cele din urmă, deasupra orizontului şi începea să arunce suliţele de lumină prin coronamentul pădurii, care se reflectau în zăpadă şi mai alungau puţin întunericul. Umbrele pestriţe încă se prelingeau printre degetele subţiri ale soarelui. Unele dintre acele umbre îl învăluiau. Grupul de călăreţi nu se afla departe de locul unde zărise prima oară urmele dulăilor-strigoi, iar el zări mantia verde şi haina cu dungi roşii ale lui Aram, veşmintele pribeagului fiind împodobite cu sabia de pe spatele lui. Majoritatea călăreţilor purtau coifuri cu margini roşii, ca nişte oale, şi mantii negre peste platoşele roşii, iar flamurile lungi şi roşii prinse de lăncile lor se mişcau uşor în adierea vântului în timp ce soldaţii încercau să se uite în toate direcţiile. Prima din Mayene călărea adeseori dimineaţa, însoţită de gardă de corp alcătuită din Gărzile Înaripate.

El dădu să se furişeze fără să fie nevoit să dea ochii cu Berelain, dar le zări pe cele trei femei pe jos, printre cai, cu şalurile lungi şi negre înfăşurate în jurul capului, care le acopereau şi partea de sus a trupului. Şovăi. Înţeleptele călăreau atunci când erau nevoite, deşi fără tragere de inimă, însă mersul anevoios prin zăpadă o milă sau două, purtând fuste grele din lână, nu era un motiv suficient de întemeiat ca să poată fi obligate să urce în şa. Mai mult ca sigur, Seonid şi Masuri se aflau şi ele în grupul acela, cu toate că femeile aiel păreau să o placă pe Berelain dintr-un motiv pe care el nu şi-l putea închipui.

El nu avea de gând să se alăture călăreţilor, indiferent cine îi însoţea, dar pentru că şovăi, rată ocazia de a-i evita. Una dintre înţelepte – el credea că era Carelle, o femeie cu părul bălai, care avea mereu o privire provocatoare în ochii albaştri şi ageri – îşi ridică o mână şi arătă în direcţia lui şi tot grupul se întoarse, soldaţii întorcându-şi caii şi privindu-i printre copaci, cu lăncile cu vârfuri din oţel pe jumătate coborâte. Era puţin probabil ca aceştia să îl poată vedea limpede printre umbre şi razele strălucitoare ale soarelui. El era mirat că îl văzuse înţeleapta, cu toate că, de obicei, aielii aveau ochii ageri.

Masuri era şi ea acolo, o femeie zveltă cu o mantie de culoarea bronzului, călare pe o iapă bălţată, la fel şi Annoura, care îşi ţinea iapa cafenie mult mai în spate, dar care ieşea în evidenţă prin cosiţele ei subţiri şi negre ce îi atârnau prin deschizătura din glugă. Berelain însăşi stătea în linia întâi, călare pe un jugan cu părul lucios. Era o tânără înaltă şi frumoasă, cu părul lung şi negru, şi purta o mantie roşie, căptuşită cu blană neagră. Un singur cusur o făcea însă mai puţin frumoasă – ea nu era Faile. Un cusur şi mai grav o pocea, după părerea lui. El aflase de la ea despre răpirea Failei, precum şi de legătura lui Masema cu seanchanii, dar aproape toţi cei din tabără credeau că el se culcase cu Berelain chiar în noaptea în care Faile fusese luată prizonieră, iar ea nu făcuse nimic ca să îndrepte această poveste. Cu toate că nu era deloc genul de poveste care să îl determine să îi ceară să păşească în faţă şi să o nege în public, ea ar fi putut zice ceva, să le spună slujnicelor ei să nege. Orice. În schimb, Berelain tăcuse din gură, iar slujitoarele ei, care trăncăneau ca nişte coţofene, nu făcuseră decât să hrănească această poveste. O asemenea reputaţie te urmărea toată viaţa în Ţinutul celor Două Râuri.

El o evitase pe Berelain din noaptea aceea şi ar fi călărit mai departe, chiar şi acum, după ce ei îl văzuseră, însă ea luă un coş cu mânerul arcuit din mâinile servitoarei care o însoţea, o femeie durdulie înfăşurată într-o mantie în nuanţe albastre şi aurii, apoi li se adresă celorlalţi şi îşi mână juganul înspre el. Annoura îşi ridică o mână şi strigă ceva în urma ei, însă Berelain nu aruncă nici măcar o privire în urmă. Perrin nu se îndoia că ea avea să îl urmeze oriunde mergea şi, după cum stăteau lucrurile, dacă ar fi plecat, nu i-ar fi făcut pe oameni decât să creadă că voia să fie singur cu ea. El îşi înfipse călcâiele în flancurile Trăparului cu intenţia să li se alăture celorlalţi, cu toate că nu-şi dorea acest lucru – ea n-avea decât să îl urmeze înapoi la ei dacă voia –, însă ea îşi mână juganul în galop mic, în ciuda terenului accidentat şi a zăpezii, ba chiar sări peste un bolovan, cu mantia roşie fluturând în urma ei, şi îl întâlni la jumătatea drumului. Ea era o călăreaţă pricepută, recunoscu el cu ranchiună. Nu la fel de pricepută ca Faile, dar mai pricepută decât majoritatea.

— Încruntătura ta este cam nemiloasă.

Ea râse încet când îşi struni calul chiar în faţa Trăparului. Din felul în care ţinea hăţurile, părea pregătită să-i ţină calea dacă el ar fi încercat să o ocolească. Femeia n-avea pic de ruşine!

— Zâmbeşte, ca oamenii să creadă că ne facem ochi dulci. Ba îi întinse coşul cu o mână protejată de o mănuşă roşie. Măcar ăsta ar trebui să te facă să zâmbeşti. Ea strâmbă din nas. Şi să te speli, pare-se. Mai trebuie să-ţi tunzi şi barba. Un soţ ros de griji şi ciufulit este o imagine romantică; ea s-ar putea să n-aibă o părere prea bună despre o haimana murdară. Nicio femeie nu ţi-ar ierta-o dacă i-ai strica imaginea pe care o are despre tine.

Brusc nedumerit, Perrin luă coşul, îl puse în faţa lui, pe măciulia înaltă a şeii, şi, fără să-şi dea seama, îşi frecă nasul. Era obişnuit cu unele mirosuri ale lui Berelain, de obicei cu cele ale unei lupoaice care vâna, el fiind prada, însă în ziua aceea, ea nu emana miros de vânătoare. Nici măcar puţin. Ea mirosea răbdătoare ca o piatră şi amuzată, cu mici urme de frică. Din câte îşi amintea el, femeii nu îi fusese niciodată frică de el. Şi ce motiv avea ca să fie răbdătoare? Că veni vorba, ce motiv avea ca să se amuze? Un râs care ar fi mirosit ca un miel nici că l-ar fi nedumerit mai mult.

Nedumerit sau nu, maţele începură să îi chiorăie când mirosi aromele care se înălţau din coşul cu capac. Găinuşă de pădure friptă, dacă nasul nu îl înşela cumva, şi pâine caldă, abia scoasă din cuptor. Făina era scumpă la vedere, iar pâinea era aproape la fel de rară cum era carnea. Era adevărat că, în unele zile, el nu mânca nimic. Uneori, uita cu desăvârşire, iar când îşi aducea aminte, mâncatul era o corvoadă, căci era nevoit să îndure criticile aspre ale lui Lini şi ale Breanei sau atitudinea rece a oamenilor cu care crescuse, doar ca să bage ceva de mâncare în gură. Mâncarea de sub nasul lui îi lăsă gura apă. Oare era neloial dacă mânca din mâncarea pe care i-o aduse Berelain?

— Mulţumesc pentru pâine şi pentru carne, zise el cu asprime în glas, dar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să creadă cineva că ne facem ochi dulci. Şi mă spăl când pot, nu că ar fi treaba ta. Nu este un lucru uşor pe o vreme ca asta. Şi apoi nimeni nu miroase mai bine ca mine.

Ea mirosea, îşi dădu el seama brusc. Parfumul ei fin, floral, nu ascundea nici urmă de miros de sudoare sau murdărie. Îl enerva faptul că observase că ea se parfumase sau că mirosea a curat. I se părea o trădare.

Berelain făcu ochii mari de mirare pentru o clipă – de ce? –, apoi oftă odată cu zâmbetul pe care îl afişă şi care părea să i se fi lipit pe buze, apoi o urmă de iritare îi pătrunse în miros.

— Pune să ţi se pregătească cortul. Ştiu că ai o cadă bună din cupru pe undeva, printr-una dintre telegi. Nu cred că ai poruncit să fie aruncată. Oamenii se aşteaptă ca un nobil să arate ca un nobil, Perrin, iar asta include şi a fi plăcut ochiului, chiar dacă necesită un efort în plus. Este o tocmeală între tine şi ei. Trebuie să le dai ceea ce aşteaptă să le dai, precum şi ce au nevoie sau ce-şi doresc, altminteri, ei îşi vor pierde respectul şi te vor dispreţui pentru că i-ai făcut să şi-l piardă. La drept vorbind, niciunul dintre noi nu poate îngădui ca tu să laşi să se întâmple acest lucru. Suntem cu toţii departe de casele noastre, înconjuraţi de duşmani, iar eu cred că tu, Seniorul Perrin Ochi-de-Aur, ai putea fi ultima noastră şansă ca să trăim şi să ne putem întoarce din nou acasă. Fără tine, totul se destramă. Şi-acum zâmbeşte, căci dacă ne facem ochi dulci, înseamnă că nu vorbim despre altceva.

Perrin îşi dezveli dinţii. Mayenerii şi înţeleptele îi priveau, dar de la cincizeci de paşi depărtare, pe semiîntuneric, rânjetul lui ar fi luat drept zâmbet. Să-şi piardă respectul? Berelain îl văduvise de respectul de care se bucurase din partea oamenilor din Ţinutul celor Două Râuri, ca să nu mai pomenească de servitorii Failei. Mai rău, nu o dată, Faile îi ţinuse acea prelegere despre datoria unui nobil care trebuia să le ofere oamenilor ceea ce se aşteptau aceştia să primească. Ceea ce detesta *el* era să o audă pe această femeie, dintre toţi oamenii, imitând-o pe soţia lui.

— Atunci, despre ce vorbim noi aici de nu vrei ca oamenii tăi să afle?

Faţa ei rămase calmă şi zâmbitoare, dar frica din mirosul ei se înteţi. Era departe de a fi un sentiment de panică, dar ea se credea în pericol. Ea strângea hăţurile calului ei cu mâinile înmănuşate.

— I-am pus pe prinzătorii mei de hoţi să-şi vâre nasul prin tabăra lui Masema, să îşi facă „prieteni”. Nu-s la fel de buni ca iscoadele, dar au dus vin pe care l-au furat de la mine, pare-se, şi au aflat câte ceva trăgând cu urechea.

Pentru o clipă, ea îl privi întrebătoare, înclinându-şi capul într-o parte. Lumină! Ea ştia că Faile îi folosise pe Selande şi pe ceilalţi idioţi drept iscoade! Berelain fusese aceea care îi spusese prima despre ei. Cel mai probabil, Gendar şi Santes, prinzătorii ei de hoţi, îi văzuseră pe Haviar şi pe Nerion în tabăra lui Masema. Balwer trebuie să fi fost avertizat înainte să încerce s-o asmută pe Medore împotriva lui Berelain şi a Annourei. Cu siguranţă urma să fie o siţuaţie încâlcită.

Cum el nu spuse nimic, ea continuă:

— Am mai pus ceva în coş pe lângă pâine şi carne. Un document... pe care Santes l-a găsit ieri, devreme, încuiat în biroul lui Masema din tabără. Neghiobul nu se uită niciodată la o încuietoare fără să nu-şi doreasdă să ştie ce ascunde aceasta. Dacă tot a vrut să îşi vâre nasul în sertarul încuiat al lui Masema, ar fi trebuit să memoreze conţinutului documentului în loc să-l ia de-acolo, dar acum fapta-i consumată. Ai grijă să nu te vadă cineva că-l citeşti după ce mi-am dat atâta osteneală să-l ascund! zise ea cu asprime în glas, când el a ridicat capacul coşului, lăsând să se vadă o legătură înfăşurată într-o pânză prin care ieşeau mirosuri de carne de pasăre prăjită şi pâine caldă. I-am văzut pe oamenii lui Masema urmărindu-te şi înainte. Ne-ar putea urmări chiar acum!

— Nu sunt prost, mârâi el.

El ştia de iscoadele lui Masema. Majoritatea adepţilor bărbatului erau orăşeni, iar majoritatea celorlalţi erau suficient de nepricepuţi într-ale pădurii ca să facă de ruşine un puşti de zece ani de-acasă. Asta nu însemna că unu sau doi nu ar fi putut sta ascunşi undeva, printre copaci, suficient de aproape încât să spioneze din umbră. Cum aceştia păstrau întotdeauna o oarecare distanţă, căci ochii lui îi făceau să creadă că el era un soi de creatură a Umbrei pe jumătate îmblânzită, el arareori le prindea mirosul, iar în dimineaţa aceea avusese altele pe cap.

Înlăturând pânza cu degetele, el lăsă să se vadă găinuşa de pădure, aproape la fel de mare cât o găină de mărime medie cu pielea maronie şi crocantă. Smulse un copan, pipăind în tot acest timp pe sub legătură şi scoţând pe furiş o bucată de hârtie crem şi grea, împăturită în patru. Nebăgând în seamă petele de grăsime, el desfăcu bucata de hârtie deasupra păsării, cam anevoie din cauza mănuşilor, şi citi în vreme ce ciugulea din copan. În ochii altora, el părea să cerceteze ce altă parte din găină să atace. Pe sigiliul gros din ceară verde, crăpat pe lateral, se vedea o reprezentare, iar el hotărî că erau trei mâini, fiecare cu degetul arătător şi cu cel mic ridicate, şi celelalte strânse. Literele scrise pe hârtie într-un stil cursiv aveau o formă ciudată, unele indescifrabile, dar conţinutul putea fi citit cu un oarecare efort:

Purtătorul acestui mesaj se află sub protecţia mea.

În numele împărătesei, fie-i viaţa veşnică, ajută-l în tot ceea ce îţi cere în slujba Imperiului şi nu vorbi cu nimeni în afară de mine.

Prin sigiliul ei
Suroth Sabelle Meldarath
din Asinbayar şi Barsabba
Înaltă Doamnă

— Împărăteasa, zise el cu blândeţe, cu blândeţea cu care fierul atinge mătasea.

El nu avusese nevoie de nicio confirmare că Masema avea legături cu seanchanii. Berelain nu ar fi minţit despre asta. Suroth Sabelle Meldarath trebuie să fi fost o persoană importantă de înmâna astfel de documente.

— Ăsta o să-i aducă sfârşitul, odată ce Santes are să mărturisească unde l-a găsit.

În slujba Imperiului? Masema ştia că Rand luptase împotriva seanchanilor! Curcubeul explodă în capul lui, apoi dispăru. Bărbatul era un trădător!

Berelain râse de parcă el ar fi zis ceva cu tâlc, cu toate că, acum, zâmbetul ei părea forţat.

— Santes mi-a zis că nu l-a văzut nimeni, căci toţi erau ocupaţi să ridice tabăra, aşa că le-am îngăduit lui şi lui Gendar să se întoarcă cu ultimul meu butoi de vin bun din Tunaighan. Ar fi trebuit să se întoarcă la o oră după lăsarea întunericului, dar nu s-a întors niciunul. Poate-or fi adormit pe undeva, dar niciodată ei...

Ea tăcu când auzi un sunet neaşteptat şi se holbă la el, iar el îşi dădu seama că muşcase din os, rupându-l în două. Lumină, înfulecase toată carnea de pe os fără să observe.

— Sunt mai flămând decât credeam, bombăni el. Scuipă bucata de os în palmă, apoi aruncă bucăţile pe pământ. Mai bine să presupunem că Masema ştie că ai documentul acesta. Nădăjduiesc că eşti înconjurată de străjeri tot timpul, nu doar când mergi la plimbare călare pe cal.

— Gallenne a pus cincizeci de bărbaţi să doarmă în jurul cortului meu de aseară, zise ea, holbându-se în continuare, iar el oftă.

Zici că nu mai văzuse niciodată pe cineva rupând un os în două.

— Ce ţi-a spus Annoura?

— Voia să i-l dau ca să-l distrugă. În cazul în care voi fi întrebată, să pot spune că nu este la mine şi că nu ştiu unde este, iar ea să poată veni în sprijinul meu. Însă mă îndoiesc că asta l-ar mulţumi pe Masema.

— Da, mă îndoiesc că l-ar mulţumi.

Annoura ar fi trebuit să ştie asta. Aes sedai puteau fi zăpăcite sau chiar nesăbuite uneori, dar nu erau niciodată proaste.

— A spus că îl va distruge sau, dacă i-l vei da, l-ar putea distruge?

Berelain se încruntă îngândurată şi avu nevoie de o clipă ca să răspundă.

— Că îl va distruge. Juganul ei începu să tropăie nerăbdător, dar ea îl linişti cu uşurinţă, fără să-i acorde atenţie. Nu văd pentru ce altceva l-ar vrea, zise ea după un alt moment scurt de tăcere. Este puţin probabil ca Masema să cadă pradă... presiunii.

Şantajului, voia să spună. Perrin nu îl vedea pe Masema mulţumit nici în cazul acesta. Mai ales dacă era şantajat de aes sedai.

Prefacându-se că rupe celălalt copan al păsării, el reuşi să împăturească foaia de hârtie şi s-o vâre în mânecă, de unde nu putea pica din cauza mănuşii. Era totuşi o dovadă. Dar ce dovedea? Cum putea bărbatul să fie un fanatic al Dragonului Renăscut şi trădător în acelaşi timp? Se putea ca el să fi luat documentul de la...? Cine? De la vreun colaboraţionist pe care îl capturase? Dar ce motive avea Masema să îl ţină sub cheie dacă documentul nu fusese menit pentru el? El se *întâlnise* cu seanchanii. Şi cum intenţionase să îl folosească? Cine putea spune cum îl putea folosi cineva în folosul său? Perrin oftă îndelung. Avea prea multe întrebări fără răspunsuri. Răspunsurile necesitau o minte mai ageră decât a lui. Poate că Balwer ştia ceva.

Prinzând gustul mâncării, stomacul lui voia să devoreze copanul pe care îl ţinea în mână, dar şi ce mai rămăsese din pasăre, însă el închise capacul cu hotărâre şi încercă să mănânce cu măsură. Exista un lucru pe care îl putea afla de unul singur.

— Ce-a mai spus Annoura? Despre Masema.

— Nimic, în afară de faptul că este periculos şi că ar trebui să îl evit, de parcă n-aş şti deja asta. Ei nu-i place nici de el, nici să vorbească despre el. O altă pauză scurtă, apoi Berelain adăugă: De ce?

Prima din Mayene era obişnuită cu intrigile şi era atentă la vorbele care nu erau rostite.

Perrin luă o îmbucătură ca să îşi acorde timp ca să mestece şi să înghită. El *nu* era obişnuit cu intrigile, însă fusese ţinta multora ca să ştie că, dacă spuneai prea multe, putea fi periculos. La fel şi dacă spuneai prea puţine, indiferent de ceea ce credea Balwer.

— Annoura se întâlneşte în taină cu Masema. La fel şl Masuri.

Cu toate că zâmbetul nu dispăru de pe buzele lui Berelain, în mirosul ei pătrunse îngrijorarea. Ea începu să se răsucească în şa de parcă ar fi vrut să arunce o privire în spate, la cele două aes sedai, dar se opri şi îşi linse buzele cu vârful limbii.

— Aes sedai au întotdeauna motivele lor, spuse ea, şi-atât.

Aşadar, ea era îngrijorată pentru că sfătuitoarea ei se întâlnea cu Masema sau era alarmată că Perrin ştia, sau...? El ura toate aceste complicaţii. Stăteau în calea a ceea ce era important. Lumină, el reuşise să înfulece deja şi cel de-al doilea copan! Nădăjduind că Berelain nu observase, el azvârli repede osul. Maţele îi chiorăiau, râvnind la mai mult.

Oamenii ei păstraseră distanţa, dar Aram înaintase puţin călare spre Perrin şi Berelain, iar acum stătea aplecat în şa, încercând să îi privească printre copacii învăluiţi în umbră. Înţeleptele stăteau într-o parte, vorbind între ele, nepărând să bage de seamă că stăteau în zăpadă până la călcâie{35} sau că adierile reci ale vântului se înteţiseră îndeajuns de tare, încât să le fluture capetele şalurilor. Din când în când, câte una dintre cele trei se uita în direcţia lui Perrin şi a lui Berelain. Ideea de intimitate nu o împiedica niciodată pe o înţeleaptă să-şi vâre nasul unde nu-i fierbea oala. În privinţa asta, semănau cu aes sedai. Masuri şi Annoura erau şi ele atente la ei, deşi păreau să păstreze distanţa una faţă de cealaltă. Perrin era gata să pună rămăşag că dacă înţeleptele n-ar li fost acolo, ambele surori ar fi folosit Puterea Supremă ca sa tragă cu urechea. Probabil că şi înţeleptele ştiau cum să facă asta, fireşte, iar ele îi îngăduiseră lui Masuri să îl viziteze pe Masema. Oare vreuna din surorile aes sedai ar scrâşni din dinţi dacă ar vedea că înţeleptele trăgeau cu urechea cu ajutorul Puterii? Annoura părea să fie aproape la fel de precaută în preajma înţeleptelor ca în cea lui Masuri. Lumină, el n-avea timp pentru încâlceala asta! Însă era nevoit să trăiască în ea.

---

35 *Ankles,* în original. Înţeleptele stăteau în zăpadă până la glezne (n.red.).

— Le-am dat suficiente motive gurilor să bârfească, zise el.

Nu că ar fi avut nevoie de mai multe decât aveau deja. Trecând mânerul coşului peste măciulia şeii, el îşi înfipse călcâiele în flancurile Trăparului. Nu se putea spune că era necredincios dacă mânca o pasăre întreagă.

Berelain nu îl urmă imediat; cu toate astea, înainte ca el să ajungă la Aram, ea îl prinse din urmă şi îşi încetini murgul astfel încât să meargă alături.

— Voi afla ce pune la cale Annoura, zise ea cu determinare în glas, privind drept în faţă.

Privirea ei era aspră. Perrin ar fi compătimit-o pe Annoura dacă n-ar fi fost el însuşi gata să scoată cu forţa răspunsurile de la ea. Însă surorile aes sedai arareori aveau nevoie de compătimire şi arareori dădeau răspunsuri pe care nu voiau să le dea. În clipa următoare, Berelain fu din nou numai zâmbet şi veselie, cu toate că mirosul de determinare o învăluia încă, aproape zdrobind mirosul de frică.

— Tânărul Aram ne-a povestit totul despre Cel Întunecat, care cutreieră pădurile astea cu Haita Sălbatică, Seniore Perrin. Crezi că se poate una ca asta? Mi-aduc aminte că am auzit asemenea basme când eram mică.

Vocea ei era blândă, amuzată şi ascuţită. Aram se îmbujoră, iar câţiva dintre bărbaţii din spatele lui râseră.

Aceştia încetară să mai râdă când Perrin le arătă urmele de pe lespede.

CAPITOLUL 7
Un puzzle făurit de fierar

Când râsetele încetară, Aram rânji îngâmfat, iar în mirosul lui nu se mai simţea frica. Toată lumea ar fi crezut că el văzuse cu ochii lui urmele mai devreme şi ştia totul. Cu toate acestea, nimeni nu luă în seamă rânjetul lui sau orice altceva în afară de acele urme uriaşe de câine imprimate în piatră, nici măcar pe Perrin, care le spuse că dulăii-strigoi plecaseră de mult. Nu le putea spune de unde ştia asta, fireşte, însă nimeni nu părea să observe lipsa acestei explicaţii. Una dintre razele soarelui de dimineaţă cădea oblic pe lespedea cenuşie, luminând urmele. Trăparu’ se obişnuise cu mirosul de pucioasă arsă care începea să se estompeze – doar pufnea şi îşi lăsa urechile pe spate –, însă ceilalţi cai începură să se agite când văzură piatra înclinată. Niciunul dintre oameni, în afară de Perrin, nu putea simţi mirosul acela, iar majoritatea bombăneau văzându-şi caii agitaţi şi se holbau la piatra ce purta acele urme ciudate de parcă ar fi fost o ciudăţenie prezentată într-un circ ambulant.

Servitoarea durdulie a lui Berelain ţipă când văzu urmele şi se legănă în şa, cât pe ce să cadă de pe spinarea iepei cu burta rotundă, în timp ce aceasta se mişca agitată. Berelain însă o rugă pe Annoura, ca într-o doară, să aibă grijă de ea şi se holbă la urme cu o faţă inexpresivă de parcă ea însăşi ar fi fost aes sedai. Însă strânse hăţurile în mâini până când pielea roşie şi subţire păli peste nodurile degetelor ei. Bertain Gallenne, Seniorul căpitan al Gărzilor Înaripate, al cărui coif roşu era ornat cu aripi şi trei pene subţiri, de un roşu intens, comanda garda de corp a lui Berelain în dimineaţa aceea şi îşi forţă calul înalt şi negru să se apropie de lespede. Apoi se dădu jos din şa în zăpada ce îi ajungea până la genunchi şi îşi scoase coiful, privind încruntat cu un singur ochi lespedea. Un petic de piele stacojie îi acoperea orbita celuilalt ochi, cureaua trecând prin părul lui cărunt care îi ajungea până la umeri. Grimasa lui spunea că ceea ce vedea însemna necazuri, căci, mai întâi, el întrezărea întotdeauna cele mai rele posibilităţi. Perrin era de părere că, pentru un soldat, era mai bine aşa decât să vadă întotdeauna ce era mai bun.

Masuri descălecă şi ea, dar nici nu atinse bine pământul cu picioarele că se opri, cu frâiele calului pestriţ în mâna înmănuşată, privind nesigură spre cele trei femei aiel cu pielea arsă de soare. Câţiva soldaţi mayeneri bombăniră neliniştiţi văzând asta, cu toate că ar fi trebuit să se obişnuiască deja. Annoura îşi ascunse şi mai mult faţa în gluga cenuşie de parcă n-ar fi vrut să vadă lespedea şi o scutură o dată pe servitoarea lui Berelain; femeia o privi mirată, cu ochii cât cepele. Masuri, pe de altă parte, aştepta lângă iapa ei cu un aer răbdător, trădată doar de gestul pe care îl făcu atunci când îşi netezi poalele roşiatice ale rochiei de călărie din mătase de parcă nu îşi dădea seama ce facea. Înţeleptele schimbau priviri în tăcere, cu feţele la fel de inexpresive ca ale surorilor. Carelle stătea într-o parte a lui Nevarin, o femeie slabă cu ochi verzi, iar în partea cealaltă stătea Marline, acoperită doar pe jumătate de şal, cu ochii de un albastru ca amurgul şi părul negru, o raritate printre aieli. Toate cele trei femei erau înalte, la fel de înalte ca unii bărbaţi, şi niciuna dintre ele nu părea a fi decât cu câţiva ani mai în vârstă decât Perrin, deşi nimeni nu ar fi reuşit să afişeze acel calm controlat dacă nu ar fi avut mui mulţi ani decât i se citeau pe faţă. În ciuda colierelor lungi şi ale brăţărilor grele din aur şi fildeş pe care le purtau, fustele grele şi şalurile lor negre, care mai că le ascundeau bluzele albe, s-ar fi potrivit unei neveste de fermier, dar, cu toate astea, nu încăpea nicio îndoială cine se afla la comandă între ele şi aes sedai. Adevărul fie spus, uneori, existau îndoieli referitoare la cine se afla la comandă între ele şi Perrin.

Într-un final, Nevarin încuviinţă din cap şi afişă un zâmbet cald şi aprobator. Perrin nu o mai văzuse niciodată zâmbind. Deşi Nevarin nu umbla încruntată, părea că, de obicei căuta pe cineva să ocărască.

Masuri îi dădu hăţurile unuia dintre soldaţi abia după ce primi acea încuviinţare. Străjerul ei nu se vedea nicăieri, iar aici trebuie să fi fost mâna înţeleptelor. De obicei, Rovair se ţinea ca scaiul după ea. Ridicându-şi fustele despicate, ea înaintă prin zăpadă, adâncindu-se şi mai mult pe măsură ce se apropia de lespede, apoi începu să îşi treacă mâinile peste urmele lăsate de labe, conducând evident Puterea, cu toate că, din ce vedea Perrin, nu se întâmpla nimic. Înţeleptele o priveau atente, apoi văzură firele lui Masuri. Annoura nu manifestă niciun interes. Capetele cosiţelor înguste ale surorii Cenuşii se legănau de parcă şi-ar fi scuturat capul în interiorul glugii, apoi îşi mână calul în spatele servitoarei ca să nu fie văzută de înţelepte. Această mişcare o duse mai departe de Berelain, care, după părerea tuturor, ar fi putut avea nevoie de sfatul ei în acel moment. Annoura chiar le evita pe înţelepte cât putea de mult.

— Poveştile de la gura sobei bântuie de colo colo, bombăni Gallenne, îndepărtându-şi juganul de lângă lespede şi aruncându-i o privire cu coada ochiului lui Masuri.

El le onora pe aes sedai, însă puţini bărbaţi îşi doreau să stea în apropierea surorilor aes sedai atunci când acestea conduceau.

— Cu toate că nu ştiu de ce m-ar mai mira ceva după câte am văzut de când am plecat din Mayerie.

Concentrată la urme, Masuri nu părea să îl bage în seamă.

Un freamăt trecu printre lăncierii călare, de parcă aceştia nu îşi crezuseră ochilor până când comandantul lor nu le aduse confirmarea, iar unii dintre ei începură să miroasă a frică şi nelinişte, de parcă s-ar fi aşteptat ca dulăii-strigoi să sară din umbră. Perrin nu reuşea să deosebească cu uşurinţă atât de multe mirosuri individuale, însă acel miros tremurător era suficient de puternic, încât trebuia să vină de la mai mulţi.

Gallenne părea să simtă ce mirosea Perrin; o fi având el defectele lui, dar se afla în fruntea soldaţilor de multă vreme.

El rânji, atârnându-şi coiful de mânerul sabiei lui lungi.

Peticul de pe ochi îi conferea aerul unui om sever care putea glumi în faţa morţii şi care se aştepta ca şi ceilalţi să facă la fel.

— Dacă Dulăii Negri ne vor face necazuri, le vom săra urechile, anunţă el cu o voce tare şi însufleţită. Aşa se face în poveşti, nu? Dacă le pui sare pe urechi, aceştia dispar.

Câţiva lăncieri râseră, cu toate că miasma de frică nu se risipi prea mult. Poveştile spuse la gura sobei erau una, iar poveştile care bântuiau în carne şi oase de colo colo erau cu totul altceva.

Gallenne îşi mână calul negru spre Berelain şi îşi odihni o mână înmănuşată pe gâtul murgului ei. Îi aruncă o privire atentă, iar Perrin îl privi la fel, refuzând să priceapă aluzia. Indiferent ce avea de zis bărbatul, o putea face în faţa lui şi a lui Aram. Gallenne oftă.

— Îşi vor păstra stăpânirea de sine, domniţă, zise el cu blândeţe, dar adevărul este că ne aflăm într-o situaţie grea căci duşmanii ne înconjoară din toate părţile, iar proviziile noastre sunt pe sfârşite. Creaturile Umbrei nu fac decât să înrăutăţească lucrurile. Eu am o datorie faţă de tine şi de Mayene, domniţă, şi, cu tot respectul faţă de Perrin, poate ai dori să-ţi schimbi planurile.

Furia bolborosea înlăuntrul lui Perrin – bărbatul o va abandona pe Faile! –, însă Berelain vorbi înainte ca el să apuce să sugereze acest lucru.

— Nu va exista nicio schimbare de planuri, Seniore Gallenne.

Uneori, puteai uşor să uiţi că ea era o domnitoare, oricât de mic ar fi fost ţinutul Mayene, însă în vocea ei se simţea o notă autoritară potrivită pentru Regina Andorului. Ţinându-şi spatele drept, ea părea că stătea în şa ca pe un tron şi vorbi suficient de tare, încât să se asigure că toată lumea auzise decizia ei şi pe un ton suficient de ferm, încât toată lumea să ştie că decizia fusese luată.

— Dacă suntem înconjuraţi de duşmani, atunci a merge mai departe este la fel de sigur ca a face cale-ntoarsă sau a te abate de la drum. Chiar dacă a face cale-ntoarsă sau a ne abate de la drum ar fi o decizie de zece ori mai sigură, eu tot aş merge mai departe. Vreau să o salvăm pe domniţa Faile şi de-ar fi să ne luptăm cu mii de dulăi-strigoi, chiar şi cu trolocii. Asta am jurat să fac!

Ea primi drept răspuns un vuiet de urale, Gărzile Înaripaite strigând şi ridicându-şi lăncile în aer, făcând să danseze flamurile roşii. Mirosul de frică persista, însă soldaţii păreau mai degrabă gata să îşi croiască drum printre nenumăraţi troloci decât să scadă în ochii lui Berelain. Gallenne era comandatul lor, dar soldaţii simţeau mai mult decât afecţiune faţă de domnitoarea lor, în ciuda reputaţiei pe care şi-o făcuse aceasta în cea ce îi privea pe bărbaţi. Poate că, parţial, se datora chiar acestui lucru. Berelain reuşise să împiedice ţinutul Tear să înghită ţinutul Mayene învrăjbind un bărbat care o găsise frumoasă împotriva altuia. După părerea lui Perrin, n-aveai cum să nu rămâi cu gura căscată! Ea *mirosea* la fel de determinată! Gallenne îşi înclină capul încărunţit fără tragere de inimă, iar Merelain, mulţumită, încuviinţă uşor din cap, înainte să îşi îndrepte atenţia spre sora aes sedai care stătea lângă lespede.

Masuri încetase să îşi mai fluture mâinile şi se holba la urme, lovindu-şi şoldul cu un deget, îngândurată. Era o femeie drăguţă, fără a fi frumoasă, deşi acest lucru s-ar fi putut datora, parţial, chipului fără vârstă de aes sedai, şi avea o graţie şi o eleganţă care şi acestea s-ar fi putut datora tot faptului că era aes sedai. Adeseori, era greu să faci deosebirea într-o o soră care se născuse într-o fermă sărăcăcioasă şi una care se născuse într-un palat grandios. Perrin o văzuse cu faţa aprinsă şi furioasă, ostenită şi la capătul răbdării; cu toate acestea, în ciuda călătoriei grele şi a vieţii aspre din corturile aielilor, părul negru şi veşmintele ei arătau de parcă ar fi avut o servitoare care o îngrijea. Ar fi putut fi pusă în vitrină.

— Ce-ai aflat, Masuri? întrebă Berelain. Masuri, rogu-te? Masuri?

Ultimul cuvânt fu rostit pe un ton puţin mai aspru, iar Masuri tresări, surprinsă parcă să îşi dea seama că nu era singură. Probabil că se speriase; în multe privinţe, ea aducea mai mult cu o soră din Ajah Verde decât cu o Brună, mai înclinată spre acţiune decât spre contemplare, mai directă şi niciodată evazivă; cu toate acestea, ea putea în continuare să se lase absorbită complet de ceea ce îi stârnea interesul. Împreunându-şi mâinile la talie, ea deschise gura, dar, în loc să vorbească, şovăi şi le aruncă o privire întrebătoare înţeleptelor.

— Spune, fetiţo, zise Nevarin nerăbdătoare, proptindu-şi pumnii în şolduri cu un zornăit de brăţări.

Privirea încruntată o facea să pară cum era ea de obicei, deşi nici celelalte înţelepte nu păreau mai îngăduitoare. Trei priviri încruntate înşirate ca trei ciori cu ochi deschişi la culoare pe un gard.

— Nu ţi-am îngăduit să-ţi satisfaci curiozitatea, pur şi simplu. Haide, spune-ne ce-ai aflat.

Masuri se înroşi la faţă, dar vorbi imediat, aţintindu-şi ochii la Berelain. N-avea cum să îi placă să fie dojenită în văzul tuturor, indiferent ce se ştia despre relaţia ei cu înţeleptele.

— Se ştiu puţine lucruri despre dulăii-strigoi, dar eu am reuşit să-i studiez cât de cât. De-a lungul vremii, drumurile mele s-au intersectat cu şapte haite, cu cinci dintre ele de două ori şi cu alte două de trei ori. Culoarea începu să îi dispară din obraji şi, treptat, ea începu să vorbească de parcă ar ţine o prelegere. Unii scriitori străvechi zic că *există* doar şapte haite, alţii spun că ar fi nouă sau treisprezece sau o altă cifră despre care credeau că ar avea o semnificaţie specială, dar în timpul Războaielor Troloce, Sorelana Alsahhan scria despre „cele o sută de haite ale dulăilor Umbrei care vânează noaptea”, iar mai devreme încă, Ivonell Bharatiya părea să fi scris despre „dulăi zămisliţi din Umbră, numeroşi ca în coşmarurile omenirii”. Deşi, adevărul fie spus, Ivonell ar putea fi apocrifă. Oricum, „miros” – ea făcu un gest ca şi când ar căuta cuvântul potrivit – nu este cuvântul potrivit, nici „aromă”. Fiecare haită are un miros unic, iar eu pot afirma cu certitudine că pe acesta nu l-am mai întâlnit până acum, aşa că ştim că numărul şapte este greşit. Fie că numărul corect este nouă sau unsprezece sau altul, poveştile despre dulăii-strigoi sunt mai des întâlnite decât dulăii-strigoi înşişi, iar aceştia ajung arararareori atât de departe la miazăzi de Mana Pustiitoare. O a doua raritate: se prea poate să fi fost în jur de cincizeci în haita asta. Zece sau doisprezece este numărul obişnuit. Un proverb obişnuit spune că două rarităţi la un loc necesită o atenţie mare.

Tăcând, ea îşi ridică un deget ca să sublinieze acest lucru, apoi încuviinţă din cap când crezu că Berelain înţelese şi îşi împreună din nou mâinile. O rafală de vânt îi împinse mantia galben-maronie de pe un umăr, însă ea nu păru să observe lipsa căldurii.

— Există întotdeauna o senzaţie de grabă când vine vorba despre urmele dulăilor-strigoi, dar aceasta variază în funcţie mai mulţi factori, iar eu nu sunt sigură de toţi. În cazul acesta, există un amestec puternic de... cred că îi putem pune nerăbdare. Dar aceasta nu este îndeajuns de puternică, aici pe departe – e ca o înţepătură de ac –, dar e de-ajuns. Aş zice că ei vânează de ceva vreme, iar prada reuşeşte cumva să le scape. Indiferent ce-ar spune poveştile – că veni vorba, Seniore Gallenne, sarea nu le face niciun rău dulăilor-strigoi. Aşadar, la urma urmei, ea nu fusese complet cufundată în gânduri. În ciuda a ceea ce spun poveştile, aceştia nu vânează niciodată la voia întâmplării, deşi ucid dacă li se iveşte ocazia, iar aceasta îi încurcă la vânătoare. În cazul dulăilor-strigoi, vânătoarea este primordială. Prada lor este întotdeauna importantă pentru Umbră, deşi, uneori, noi nu înţelegem motivul. Se ştie că au străbătut întinderi mari ca să ucidă o soţie de fermier sau un meşteşugar, sau că au intrat într-un târg, sau un sat şi au plecat fără să ucidă pe nimeni, cu toate că era limpede că au mers acolo cu un anume motiv. A trebuit să alung primul gând care mi-a venit referitor la motivul care i adus până aici, din moment ce şi-au văzut mai departe de drum. Ea îşi mută privirea la Perrin atât de repede încât el nu era sigur că mai observase cineva. Ştiind asta, mă îndoiesc sincer că se vor întoarce. Ah, da, au plecat acum mai bine o oră. Mă tem că doar atât vă pot spune.

Nevarin şi celelalte înţelepte încuviinţară din cap când termină ea, iar obrajii i se îmbujorară puţin, deşi culoarea îi dispăru repede din obraji când pe faţa ei de aes sedai se aşternu masca seninătăţii. O adiere a vântului îi purtă mirosul până la Perrin – era surprinsă şi mulţumită, supărată că era mulţumită.

— Îţi mulţumesc, Masuri Sedai, zise Berelain pe un ton formal, făcând o mică plecăciune în şa pe care Masuri o primi înclinând puţin din cap. Ne-ai liniştit.

Într-adevăr, mirosul de frică al soldaţilor începu să dispară, deşi Perrin îl auzi pe Gallenne mormăind în barbă: „Mai bine zicea aşa de la început”.

Urechile lui Perrin percepură şi altceva printre zgomotele înăbuşite scoase de copitele cailor ce băteau din picioare şi râsetele înăbuşite, de uşurare, ale soldaţilor. Trilul unui piţigoi albastru răsună dinspre miazăzi, fără să îl audă ceilalţi strânşi acolo, urmat îndeaproape de ţipătul unei coţofene. Un alt piţigoi albastru ciripi, mai aproape, urmat din nou de o coţofană, iar apoi cele două ciripiră din nou, încă şi mai aproape. Or fi existând piţigoi albaştri şi coţofene în Altara, dar el ştia că aceste păsări vesteau arcurile lungi din Ţinutul celor Două Râuri. Piţigoiul albastru vestea venirea oamenilor, şi nu doar a câtorva, care, poate, erau neprietenoşi. Coţofana, pe care unii de-acasă o botezaseră „pasărea-hoaţă” pentru că avea obiceiul să fure obiecte strălucitoare, pe de altă parte... Perrin îşi trecu degetul mare de-a lungul muchiei toporului său, dar aşteptă să audă încă două ţipete, suficient de aproape încât să le audă şi ceilalţi, poate.

— Aţi auzit? zise el, privind înspre miazăzi de parcă tocmai atunci ar fi auzit ţipetele. Străjerii mei l-au zărit pe Masema.

Cuvintele lui îi făcură pe câţiva să-şi ridice capetele şi să-şi ciulească urechile, iar câţiva bărbaţi dădură din cap când ţipetele se repetară, încă şi mai aproape.

— Vine încoace.

Bombănind blesteme, Gallenne îşi puse coiful pe cap şi încălecă. Annoura îşi strânse hăţurile, iar Masuri se dădu înapoi, poticnindu-se de calul ei. Lăncierii se foiră în şei, începând să emane mirosuri de furie împletită cu frică. Gărzile Înaripate aveau o datorie de sânge faţă de Masuri, însă niciuna nu era nerăbdătoare să se alăture celorlalte cincizeci de gărzi, nu când Masema călărea întotdeauna însoţit de o sută de soldaţi.

— N-am să fug din calea lui, anunţă Berelain. Ea privea înspre miazăzi, afişând o expresie rece şi încruntată. Îl vom aştepta aici.

Gallenne deschise gura, apoi o închise fără să spună ceva – cel puţin ei. Inspirând adânc, el începu să dea ordine, aranjându-şi oamenii. Nu era o treabă uşoară. Indiferent de cât de răsfiraţi erau copacii, pădurile erau întotdeauna un loc nepotrivit pentru lăncieri. Orice atac ar fi fost neaşteptat încă de la bun început, plus că era greu să înfigi o lance într-un duşman atunci când acesta se putea ascunde după trunchiul unui copac şi să te atace pe la spate. Gallenne încercă să îi grupeze în faţa lui Berelain, între ea şi soldaţii care se apropiau, însă ea îi aruncă o privire aspră, iar bărbatul cu un ochi îşi schimbă comenzile, aliniindu-şi lăncierii într-un singur şir strâmb şi curbat în jurul copacilor, dar concentrat asupra ei. Gallenne îşi trimise un soldat înapoi în tabără, iar acesta galopa aplecat în şa cu lancea pregătită de parcă ar fi pornit la atac. Acesta gonea cât putea de repede în ciuda zăpezii şi a terenului accidentat. Văzând asta, Berelain îşi arcui o sprânceană, dar nu spuse nimic.

Annoura dădu să îşi mâne iapa maronie spre Berelain, dar se opri când Masuri o strigă pe nume. Sora Brună îşi recuperase calul pestriţ, dar rămase în zăpadă, înconjurată de înţelepte, care erau îndeajuns de înalte ca să o facă să pară insuficient de matură. Annoura şovăi până când Masuri o chemă din nou, pe un ton mai aspru, iar Perrin crezu că o auzi pe Annoura oftând zgomotos înainte să călărească spre ele şi să descalece. Indiferent ce aveau de zis femeile aiel, cu voci prea şoptite ca Perrin să poată auzi, strânse în faţa Annourei cu capetele plecate spre al ei, sora taraboneră păru să nu agreeze. Faţa îi rămase ascunsă în glugă, însă cosiţele ei subţiri se legănau foarte repede în timp ce ea îşi scutura capul, apoi, în cele din urmă, se întoarse brusc şi îşi puse un picior în scăriţa şeii. Masuri stătuse tăcută, lăsându-le pe înţelepte să spună ce aveau de spus, după care îşi puse o mână pe mâneca Annourei şi îi zise ceva cu voce şoptită care o făcu pe Annoura să-şi coboare umerii, iar pe înţelepte să încuviinţeze din cap. Dându-şi capul pe spate ca să-i cadă gluga, Annoura aşteptă până când Masuri încălecă pe iapa ei, înainte să urce şi ea în şaua calului ei, apoi cele două surori se îndreptară călare împreună spre şirul de lăncieri, îngrămădindu-se lângă Berelain, iar înţeleptele îşi făcură loc între ele, în partea cealaltă a lui Perrin. Colţurile gurii mari a Annourei erau coborâte, iar ea îşi freca agitată degetele mari.

— Ce puneţi la cale? o întrebă Perrin, fără a încerca să-şi ascundă bănuiala.

Poate că înţeleptele îi îngăduiseră lui Masuri să se întâlnească cu Masema, dar tot susţineau că ar fi mai bine ca bărbătul să fie mort. Aes sedai nu puteau folosi Puterea ca armă decât dacă se aflau în pericol, însă înţeleptelor nu le era interzis acest lucru. El se întrebă dacă nu cumva erau legate. El ştia mai multe decât şi-ar fi dorit despre Puterea Supremă şi îndeajuns de multe despre înţelepte ca să fie convins că Nevarin ar fi urmat să preia controlul dacă ele ar fi format un cerc.

Annoura deschise gura, apoi o închise cu zgomot la o atingere de avertizare a Carellei şi îi aruncă o privire furioasă lui Masuri. Sora Brună îşi ţuguie buzele şi clătină uşor din cap, însă acest gest nu păru să o domolească pe Annoura. Strângea atât de tare frâiele cu mâinile înmănuşate, încât acestea îi tremurau.

Nevarin îşi ridică privirea la Perrin peste capul lui Berelain de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Vrem să vă vedem în siguranţă înapoi în tabără, Perrin Aybara, zise ea pe un ton aspru, pe tine şi pe Berelain, *asta punem la cale.* Vrem să ne asigurăm că vor supravieţui cât mai mulţi acestei zile şi zilelor ce vor veni, *asta punem la cale.* Ai ceva de obiectat?

— Doar să nu faceţi nimic până ce nu v-oi spune eu, zise el. Un asemenea răspuns putea avea multe înţelesuri. Nimic.

Nevarin clătină dezgustată din cap, iar Carelle râse de parcă el tocmai spusese o glumă bună. Niciuna dintre înţelepte nu părea să creadă că s-ar fi cuvenit vreun răspuns. Ele primiseră poruncă să-i dea ascultare, dar ideea lor de supunere nu se potrivea cu nimic din ceea ce învăţase el. Mai degrabă or zbura porcii decât să primească un răspuns mai bun de la ele.

El ar fi putut pune capăt acestei situaţii. Ştia că ar fi trebuit să facă asta. Indiferent ce puseseră la cale înţeleptele, a-l înfrunta pe Masema atât de departe de ceilalţi din tabără, când bărbatul ştia sigur cine îi furase răvaşul de la seanchani, era ca şi când sperai să-ţi tragi mâna de pe nicovală înainte să lovească ciocanul. Berelain era aproape la fel de îndărătnică precum înţeleptele când venea vorba să respecte ordinele, însă el credea că ea urma să se supună dacă el poruncea să se retragă în tabără. El credea că ea avea să o facă, deşi mirosul ei îi transmitea că îşi înfipsese călcâiele adânc în pământ. Era un risc lipsit de noimă să mai zăbovească acolo. El era sigur că ar fi putut să o convingă de asta. Însă nici el nu voia să fugă din calea bărbatului. O parte din el îi zicea că era un prost. O parte mai mare mocnea furioasă, iar lui îi era greu să o stăpânească. Aram se îngrămădi lângă el încruntat, dar măcar nu îşi scosese sabia. O sabie fluturată ar fi agitat spiritele, iar momentul unei confruntări cu Masema nu sosise încă. Perrin îşi odihni o mână pe topor. Încă nu.

În ciuda razelor de soare care pătrundeau oblic printre ramurile groase de deasupra, pădurea era încă învăluită în semiîntunericul dimineţii. Chiar şi la amiază, aici urma să fie semiîntuneric. Mai întâi, el auzi zgomote – tropăitul înfundat al copitelor în zăpadă, respiraţia greoaie a cailor care erau mânaţi în galop –, apoi o masă de soldaţi îşi făcu apariţia, o gloată dezordonată care se revărsa la miazănoapte printre copacii uriaşi aproape la galop, în ciuda zăpezii şi a terenului accidentat. Nu erau o sută, ci de două sau trei ori mai mulţi. Un cal se prăbuşi cu un ţipăt şi începu să se zvârcolească peste călăreţul lui, însă niciunul dintre ceilalţi nu încetini până când bărbatul care se afla la vreo şaptezeci sau optzeci de paşi mai în faţă nu îşi ridică o mână. Atunci, soldaţii traseră brusc de hăţuri împroşcând zăpada în toate direcţiile, iar caii cu spume la gură bufniră zgomotos, trimiţând aburi în aer. Pe ici, pe colo, se vedeau lăncieri printre călăreţi. Cu toate că cei mai mulţi purtau armură, iar mare parte doar o platoşă sau un coif, de şei atârnau grele săbii, topoare şi buzdugane. Razele soarelui luminau câteva chipuri, bărbaţi cu ochi întunecaţi, care păreau că nu zâmbiseră niciodată şi nici nu aveau să o facă.

Lui Perrin îi trecu prin minte că poate greşise că nu trecuse peste cuvântul lui Berelain. Asta se întâmpla când lua decizii pripite, când îngăduia furiei să gândească în locul lui. Toată lumea ştia că ea călărea adeseori dimineaţa, iar Masema era poate disperat să recupereze răvaşul de la seanchani. Chiar şi cu surorile aes sedai şi cu înţeleptele, o bătălie în pădurea aceea putea deveni sângeroasă, un haos în care bărbaţi şi femei puteau muri fără să apuce să vadă cine îi omorâse. Dacă nu supravieţuia niciun martor, totul putea fi aruncat în cârca bandiţilor sau chiar a clanului Shaido. Se mai întâmplase asta. Iar dacă existau supravieţuitori, Masema nu s-ar fi dat în lături să-şi spânzure câţiva oameni şi să susţină că vinovaţii fuseseră pedepsiţi. Cel mai probabil, bărbatul ar vrea să îl ţină o vreme în viaţă pe Perrin Aybara şi nu se aştepta la înţelepte sau la o a doua aes sedai. Erau nişte aspecte mărunte de care atârnau vieţile a cincizeci de oameni. Nişte aspecte foarte mărunte de care atârna viaţa Failei. Perrin îşi ridică toporul din suportul cingătorii. Lângă el, Berelain mirosea a calm stăpânit şi a determinare implacabilă. Nu a frică. Ciudat. Nici măcar un dram de frică. Aram mirosea... a entuziasm.

Cele două tabere stăteau privindu-se în tăcere până când, în cele din urmă, Masema înaintă călare, urmat de doar doi soldaţi, toţi trei dându-şi glugile pe spate. Niciunul nu purta coif sau orice altă componentă din armură. Nengar şi Bartu erau shienarani, la fel ca Masema, dar precum el, aceştia îşi răseseră moţurile, lăsându-şi capetele golaşe aducând a cranii. Venirea Dragonului Renăscut rupsese toate legăturile, inclusiv pe acelea care îi obliga pe aceşti bărbaţi să lupte împotriva Umbrei de-a lungul Manei Pustiitoare. Nengar şi Bartu aveau fiecare câte o sabie pe spate şi o alta atârnând de şa, iar Bartu, mai scund decât ceilalţi doi, mai avea un arc şi o tolbă cu săgeţi prinse de şa. Masema nu purta nicio armă la vedere. Profetul Dragonului Renăscut nu avea nevoie de aşa ceva. Perrin se bucură când îl văzu pe Gallenne supraveghindu-i pe soldaţii pe care Masema îi lăsase în urmă, căci ceva legat de Masema atrăgea atenţia. Poate că era doar faptul de a şti cine era, deşi era mai mult de-atât.

Masema îşi struni murgul sprinten la câţiva paşi de Perrin. Profetul era un bărbat întunecat, cu privirea încruntată, de înălţime medie şi o cicatrice albă pe obraz, lăsată de o săgeată. Acesta purta o haină maro din lână şi o mantie neagră cu tivul zdrenţuit. Lui Masema nu-i păsa de înfaţişare, cu atât mai puţin de a lui. În spatele lui, Nengar şi Bartti aveau ochii vioi. Însă ochii adânciţi şi aproape negri ai lui Masema semănau cu nişte cărbuni aprinşi într-o forjă, ca şi cum o adiere i-ar fi putut aprinde în curând, iar mirosul lui era acela al nebuniei pure. El le ignoră pe înţelepte şi pe aes sedai cu un dispreţ pe care nu se osteni să îl ascundă. După părerea lui, înţeleptele erau mai rele decât aes sedai, căci acestea nu numai că săvârşeau o blasfemie atunci când conduceau Puterea Supremă, dar erau şi sălbatice aiel până în măduva oaselor. Un păcat dublu. Gărzile Înaripate ar fi putut fi doar nişte umbre sub copaci.

— Aţi ieşit la picnic? zise el, aruncând o privire coşului care atârna de şaua lui Perrin.

De obicei, vocea lui Masema era la fel de intensă ca privirea din ochii lui, dar acum părea crispată, iar el strâmbă din buze când îşi îndreptă privirea spre Berelain. Auzise şi el zvonurile, desigur.

Perrin fu străbătut de un val de furie, însă încercă să şi-o controleze, înăbuşind-o. Punând-o alături de restul, punând-o bine. Furia lui avea o singură ţintă, iar el nu avea de gând să o irosească lovind în alta. Simţind starea de spirit a călăreţului său, Trăparu' îşi dezveli dinţii la juganul lui Masema, iar Perrin se văzu nevoit să îl strunească cu putere.

— Au umblat dulăii-strigoi, azi-noapte, pe aici, zise el pe un ton deloc blând, căci doar de atât era în stare. Au plecat, iar Masuri nu crede că se vor întoarce, aşa că nu există niciun motiv de îngrijorare.

Masema nu mirosea a îngrijorare. El nu mirosea niciodată a nimic, în afară de nebunie. Murgul îşi azvârli capul agresiv spre Trăparu', dar Masema îl trase cu o smucitură. Masema era un călăreţ priceput, dar îşi trata caii tot aşa cum îi trata pe oameni. El se uită pentru prima oară la Masuri. Se poate ca privirea lui să fi devenit puţin mai aprinsă, dacă acest lucru era posibil.

— Umbra se găseşte peste tot, zise el – o afirmaţie înflăcărată a unui adevăr de netăgăduit. Cei care îl urmează pe Dragonul Renăscut, fie ca Lumina să-i lumineze numele, nu au de ce să se teamă de Umbră. Chiar şi în moarte vor dobândi victoria finală în Lumină.

Iapa lui Masuri tresări ca arsă de acea privire, însă Masuri stăpâni animalul cu o atingere a hăţurilor şi îi întâlni privirea lui Masema cu impenetrabilitatea specifică surorilor aes sedai, la fel de calmă ca un iaz îngheţat. Nimic nu trăda faptul că ea se întâlnise în taină cu Masema.

— Frica este un îndemn folositor la înţelepciune şi determinare atunci când este stăpânită bine. Atunci când nu ne temem de duşmanii noştri, mai rămâne doar dispreţul, iar dispreţul duce la victoria duşmanului.

Ai fi zis că ea se adresa unui simplu fermier pe care nu-l mai întâlnise până atunci. Annoura, care privea, părea puţin bolnavă. Oare se temea că secretul lor avea să iasă la lumină? Că planurile pe care le aveau pentru Masema le-ar putea fi stricate?

Masema îşi mişcă din nou buzele într-un zâmbet sau un rânjet. Surorile aes sedai păreau să fi încetat să mai existe, când el îşi întoarse din nou atenţia la Perrin.

— Câţiva dintre cei care îl urmează pe Dragonul Renăscut au descoperit un târg numit So Habor.

El se referea întotdeauna astfel la adepţii lui: în realitate, aceştia îl urmau pe Dragonul Renăscut, nu pe el. Faptul că Masema le spunea ce să facă, când şi cum era doar un mic detaliu.

— Este un loc frumos, unde locuiesc trei sau patru mii de oameni, cam la o zi cale-ntoarsă de-aici, sau mai puţin, înspre miazăzi şi apus. Se pare că nu s-au aflat în calea aielilor, iar recolta lor a fost bogată anul trecut, în ciuda secetei. Au hambarele pline cu orz, mei şi ovăz, precum şi alte lucruri folositoare, cred eu. Ştiu că proviziile voastre încep să se împuţineze. Atât pentru oameni, cât şi pentru cai.

— De ce-ar avea hambarele pline în această perioadă a anului?

Berelain se aplecă în faţă cu o privire încruntată, tonul ei fiind puţin poruncitor şi nu departe de sceptic.

Încruntându-se, Nengar îşi puse o mână pe sabia de la şa. Nimeni nu îi poruncea Profetului Dragonului Renăscut. Nimeni nu se îndoia de el. Nimeni care ţinea la viaţa lui. Pielea trosni când lăncierii se foiră în şeile lor, însă Nengar îi ignoră. Mirosul nebuniei lui Masema pătrundea şi făcea să tremure nările lui Perrin. Masema o privi cu atenţie pe Berelain. El părea să nu îi bage în seamă pe Nengar, sau pe lăncieri, sau posibilitatea că bărbaţii ar putea începe, în orice clipă, să se omoare unul pe celălalt.

— Din lăcomie, zise el într-un final. Se pare că negustorii de grâne din So Habor s-au gândit să-şi înzecească profiturile ţinând de stocurile lor până când iarna va face să crească preţurile. De obicei, ei vând în apus, în Ghealdan şi Amadicia, însă întâmplările petrecute acolo şi în Ebou Dar i-au făcut să se teamă că orice vor trimite într-acolo va fi confiscat. Lăcomia lor i-a lăsat cu hambarele pline şi cu pungile goale.

În vocea lui Masema se simţi o urmă de satisfacţie. El dispreţuia lăcomia. Că veni vorba, el dispreţuia orice slăbiciune umană, mare sau mică.

— Cred că, acum, se vor despărţi de grânele lor la un preţ foarte mic.

Perrin mirosea o capcană, iar pentru asta nu era nevoie să ai mirosul fin al unui lup. Masema avea şi el oameni şi cai de hrănit şi, oricât de atent cutreieraseră acel ţinut, aceştia nu puteau fi într-o stare mai bună decât oamenii lui Perrin. De ce nu trimisese Masema câteva mii dintre adepţii lui în acel târg ca să ia ce era acolo? O zi cale-ntoarsă. Asta l-ar fi dus mai departe de Faile şi poate i-ar fi oferit ocazia clanului Shaido să câştige din nou teren. Oare acesta era motivul pentru această ofertă ciudată? Sau o întârziere care să îl ţină pe Masema în apus, aproape de prietenii lui Seanchani?

— Poate vom avea timp să vizităm acest târg după ce soţia mea va fi eliberată.

Încă o dată, urechile lui Perrin surprinseră, înaintea celorlalţi, zgomotul slab făcut de oamenii şi caii care se mişcau prin pădure, venind dinspre apus, de astă dată, dinspre tabără. Mesagerul lui Gallenne trebuie să fi galopat tot drumul.

— Soţia ta…, zise Masema cu o voce liniştită, îndreptându-şi privirea spre Berelain, lucru care făcu să-i clocotească sângele în vene lui Perrin.

Până şi Berelain se înroşi, cu toate că expresia de pe faţă îi rămase calmă.

— Chiar crezi că vei afla veşti de la ea azi?

— Da.

Vocea lui Perrin era la fel de liniştită ca a lui Masema, dar mai aspră. El strânse măciulia şeii în mâini, peste mânerul arcuit al coşului lui Berelain, ca să se abţină să nu apuce toporul.

— Eliberarea ei este pe primul loc. A ei şi a celorlalte. Ne vom umple burţile până vom crăpa după aceea. Dar eliberarea ei este pe primul loc.

Caii care se apropiau fură auziţi de toată lumea în acel moment. Un şir lung de lăncieri îşi făcură apariţia dinspre apus, strecurându-se printre copacii cufundaţi în umbră, urmat de un alt şir, flamurile şi platoşele roşii din Mayene împletindu-se cu flamurile şi platoşele lustruite verzi din Ghealdan. Şirurile se întindeau din partea opusă a lui Perrin până sub masa de călăreţi care îl slujeau pe Masema. Bărbaţii se strecurau de la un copac la altul pe jos, ţinând în mâini arcurile lungi din Ţinutul celor Două Râuri. Perrin se trezi nădăjduind că aceştia nu lăsaseră tabăra pustie. Faptul că răvaşul de la seanchani fusese furat de la Masema i-ar putea forţa mâna acestuia, iar el era un veteran, căci luptase de-a lungul Manei Pustiitoare şi împotriva aielilor. Poate că acesta plănuise altceva mai mult decât să vină să o găsească, pur şi simplu, pe Berelain. Semăna cu un alt puzzle făurit de fierar. Mutai o piesă ca să mişti o alta suficient cât să o eliberezi pe a treia. O tabără cu apărători slabi putea fi nimicită, iar în această pădure, victoria putea fi a aceluia care avea oameni care conduceau Puterea. Oare Masema voia să-şi păstreze secretul suficient de mult încât să încerce să îl pecetluiască chiar aici şi acum? Perrin îşi dădu seama că îşi pusese o mână pe topor şi o lăsase acolo.

În grupul numeros de adepţi ai lui Masema, caii se mişcau agitaţi când erau struniţi de călăreţii lor, iar soldaţii strigau şi îşi fluturau armele, însă Masema îi privea pe lăncierii şi pe arcaşii care se apropiau fără să îşi schimbe expresia de pe faţă, care nu era nici mai mult, dar nici mai puţin severă. Zici că erau nişte păsări care săreau din ramură în ramură. Mirosul bărbatului se zvârcolea nebuneşte, neschimbat.

— Ce trebuie făcut pentru a sluji Luminii trebuie făcut, zise el când nou-veniţii se opriră, la vreo două sute de paşi depărtare.

Aceasta era o distanţă mică pentru un arcaş din Ţinutul celor Două Râuri. Masema văzuse astfel de demonstraţii, însă nu trădă niciun semn că vreo săgeată cu vârful lat ar fi îndreptată spre inima lui.

— Altminteri, totul este în zadar. Ţine minte asta, Seniore Perrin Ochi-de-Aur. *Totul* este în zadar.

Fără alte cuvinte, el îşi întoarse calul printr-o smucitură şi se îndreptă spre oamenii lui care aşteptau, urmat de Nengar şi Bartu, toţi trei galopând fără să le pese că animalele lor puteau rămâne fără picioare sau fără cap. Compania care aştepta o luă în urma lui, formând o ceată care se revărsa acum spre miazăzi. Câţiva bărbaţi de la coadă se opriră ca să tragă o formă moale de sub un cal rănit şi îi curmară suferinţa animalului printr-o lovitură rapidă de pumnal. Apoi ei începură să îi scoată maţele şi să îl tranşeze. Nu îşi puteau permite să irosească atâta carne. Pe călăreţ îl lăsară acolo unde îl aruncară.

— El crede tot ceea ce spune, zise în şoaptă Annoura, dar unde-l duce convingerea lui?

Lui Perrin îi trecu prin gând să o întrebe fără ocolişuri unde credea ea că îl ducea pe Masema convingerea lui, unde voia *ea* să îl ducă, însă Annoura afişă de îndată acea expresie de calm impenetrabil specific aes sedai. Ei i se înroşise vârful ascuţit al nasului din cauza frigului; ea îl privea liniştită. Mai degrabă reuşeai să smulgi din pământ cu mâinile goale lespedea aceea ce purta urmele dulăilor-strigoi decât să obţii un răspuns de la o aes sedai care afişa acea expresie pe faţă. El trebuia să lase întrebările în seama lui Berelain.

Bărbatul care îi adusese pe lăncieri dădu brusc pinteni calului său, înaintând. Scund şi îndesat, cu o platoşă placată cu argint şi un coif cu bare de protecţie şi trei pene scurte şi albe, Gerard Arganda era un bărbat dur, un soldat care pornise de jos şi care, contrar tuturor aşteptărilor, ajunsese primul căpitan al gărzii de corp al Alliandrei. Nu îl plăcea defel pe Perrin, care o adusese pe regina lui în sud fără niciun motiv şi contribuise într-un fel la răpirea acesteia, însă Perrin se aştepta ca el să se oprească şi să îşi prezinte omagiile lui Berelain, poate să se sfătuiască cu Gallenne. Arganda îl respecta foarte mult pe Gallenne şi petrecea adeseori mult timp în compania acestuia, fumându-şi pipele. Însă murgul trecu pe lângă Perrin şi pe lângă ceilalţi, Arganda înfigându-şi călcâiele în flancurile animalului, încercând să îl facă să înainteze mai repede. Perrin pricepu când văzu încotro se îndrepta bărbatul. Un călăreţ călare pe un animal de culoarea şoarecelui se apropia dinspre răsărit la pas, iar alături de el înainta un aiel pe rachete.

CAPITOLUL 8
Vârtejuri de culori

Perrin nu îşi dădu seama că se mişcase decât atunci când se trezi stând aplecat peste gâtul Trăparului, ţâşnind după Arganda. Zăpada nu era mai puţin adâncă, terenul nu era mai puţin accidentat, lumina nu era mai puternică, însă Trăparu galopa prin zăpadă, nevrând să îl lase pe murg în frunte, iar Perrin îl îndemnă să galopeze şi mai repede. Călăreţul care se apropia era Elyas, cu barba răsfirată pe piept, cu faţa ascunsă de pălăria cu boruri largi şi cu mantia căptuşită cu blană atârnându-i pe spate. Aielul era una dintre fecioare, cu o *shoufa* neagră înfăşurată în jurul capului şi cu mantia albă, menită să o apere de frig, peste haina şi pantalonii în nuanţe cenuşii, maronii şi verzui. Prezenţa lui Elyas şi a uneia dintre fecioare, fără celelalte, însemnau că Faile fusese găsită. Asta trebuia să însemne.

Arganda îşi mâna calul fără să îi pese că murgul şi-ar putea frânge grumazul sau că el însuşi şi l-ar putea frânge, sărind peste bolovani, împroşcând zăpada în toate părţile în timp ce galopa, însă Trăparu' îl întrecu tocmai când acesta ajunse în faţa lui Elyas. Perrin întrebă cu o voce aspră:

— Ai văzut-o pe regină, Machera? Trăieşte? Spune-mi, omule!

Fecioara, Elienda, cu faţa înnegrită de soare şi lipsită de orice expresie, îşi ridică o mână spre Perrin. Ar fi putut fi un salut sau un gest de compătimire, însă ea nu se opri din alunecare. În vreme ce Elyas îi dădea raportul lui Perrin, ea li-l putea da pe al său înţeleptelor.

— Ai găsit-o?

Brusc, Perrin îşi simţi gâtlejul aspru ca şmirghelul. Aşteptase atât de mult momentul acela. Arganda mârâi îmbufnat printre barele din oţel ale coifului, ştiind că, de fapt, Perrin nu se interesa de soarta Alliandrei.

— I-am găsit pe Shaido pe care i-am urmărit, răspunse Elyas cu băgare de seamă, ţinându-şi ambele mâini pe măciulia şeii.

Până şi Elyas, legendarul Colţ Lung care trăise şi alerga cu lupii, trăda semne de oboseală după ce străbătuse atâtea mile fără prea multă odihnă. Era tras la faţă din cauza oboselii, evidenţiată de strălucirea galben-aurie a ochilor de sub borul pălăriei. În barba deasă avea fire cărunte, precum şi în părul pe care îl purta atârnându-i până la talie şi legat cu un şnur de piele la ceafă şi, pentru prima oară de când îl ştia Perrin, acesta părea îmbătrânit.

— Şi-au ridicat tabăra în jurul unui târg măricel pe care l-au cucerit, în ţinutul muntos, la aproape patruzeci de mile depărtare de aici. Nu au străjeri prin apropiere, iar cei care se află mai departe par mai degrabă să îi supravegheze pe prizonierii care ar încerca să scape decât orice altceva, aşa că ne-am apropiat suficient ca să putem arunca o privire. Dar Perrin, sunt mai mulţi decât ne-am închipuit noi. Cel puţin nouă sau zece ginţi, zic fecioarele. Dacă îi socotim şi pe cei *gai'shain* – oameni în alb –, ar putea fi la fel de mulţi oameni în tabăra aceea ca în Mayene sau Ebou Dar. Nu ştiu câţi războinici cu suliţe sunt, dar din ce am văzut, ar putea fi zece mii în partea de jos.

Lui Perrin i se puse un nod în stomac de disperare. Îşi simţea gura atât de uscată, încât nu ar fi putut vorbi dacă Faile şi-ar fi făcut apariţia în mod miraculos dinaintea lui. Zece mii de *algai'd'siswai,* plus că până şi ţesătorii, argintarii şi bătrânii care îşi petreceau zilele depănând amintiri la umbră ar fi pus mâna pe o suliţă dacă ar fi fost atacaţi. El avea mai puţin de două mii de lăncieri, care ar fi fost înfrânţi de un număr egal de aieli. Mai puţin de trei sute de bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri ar fi putut dezlănţui iadul cu săgeţile lor de la depărtare, dar nu să oprească zece mii de războinici. Atât de mulţi Shaido ar fi nimicit gloata ucigaşă a lui Masema aşa cum o pisică nimiceşte un cuib de şoareci. Şi dacă i-ar fi pus la socoteală pe asha'mani, pe înţelepte şi pe aes sedai... Edarra şi celelalte înţelepte nu îi spuseseră prea multe despre înţelepte, dar el ştia că zece ginţi ar putea avea cincizeci de femei care puteau conduce Puterea, poate chiar mai multe. Dar poate şi mai puţine – nu exista un număr exact –, dar nu suficient de puţine încât să se vadă vreo diferenţă.

Făcând un efort, el sugrumă disperarea care începea să îl copleşească. O sugrumă până când nu mai rămaseră decât nişte firicele pe care furia lui le putea arde. Ciocanul nu se putea lăsa descurajat de disperare. Zece ginţi sau întreg clanul Shaido o aveau pe Faile, iar el trebuia să găsească o cale să o salveze.

— Ce importanţă are câţi sunt? vru să ştie Aram. Când trolocii au venit în Ţinutul celor Două Râuri, au fost cu miile, cu zecile de mii, iar noi tot i-am ucis. Shaido n-au cum să fie mai răi decât trolocii.

Perrin clipi, surprins să îl vadă pe bărbat chiar în spatele lui, ca să nu mai pomenească de Berelain, de Gallenne şi de aes sedai. În graba lui de a ajunge la Elyas, uitase de tot. Abia întrezărindu-se printre copaci, soldaţii pe care Arganda îi adusese ca să îl înfrunte pe Masema stăteau în continuare aşezaţi pe rânduri neuniforme, însă gărzile de corp ale lui Berelain formau un cerc amplu în jurul lui Elyas şi stăteau cu faţa spre exterior. Înţeleptele stăteau în afara cercului şi o ascultau pe Elienda cu expresii grave întipărite pe feţe. Ea vorbea în şoaptă, uneori clătinând din cap. Nici darea ei de seamă nu era mai îmbucurătoare decât a lui Elyas. El trebuie să fi pierdut coşul în graba lui sau îl aruncase cât colo, căci, acum, acesta atârna de şaua lui Berelain. Pe faţa ei era întipărită o expresie de... putea fi compătimire? Arză-l-ar focu', era prea obosit ca să poată gândi limpede. Doar că, acum mai mult ca niciodată, el trebuia să gândească limpede. Următoarea lui greşeală putea fi ultima pentru Faile.

— După câte am auzit eu, pribeagule, zise încet Elyas, trolocii au venit la voi, în Ţinutul celor Două Râuri, iar voi aţi reuşit să-i prindeţi într-o menghină. Aveţi vreun plan magnific ca să-i prindeţi şi pe Shaido ca într-o menghină?

Aram îi aruncă o privire furioasă. Elyas îl ştia dinainte să fi luat sabia în mână, iar lui Aram nu îi plăcea să i se aducă aminte de vremea aceea, în ciuda veşmintelor lui viu colorate.

— Că sunt zece ginţi sau cincizeci, mârâi Arganda, trebuie să găsim o cale prin care să o eliberătn pe Regină. Şi pe celelalte, desigur. Şi pe celelalte.

Faţa lui aspră fu brăzdată de riduri când se încruntă furios, deşi mirosea ca scos din minţi, ca o vulpe gata să îşi mestece piciorul doar ca să scape din capcană.

— Vor...? Vor accepta o răscumpărare?

Ghealdaninul privi în jurul lui până când dădu cu ochii de Marline care înainta printre Gărzile Înaripate. Ea reuşea să îşi păstreze echilibrul în ciuda zăpezii, fără să se clatine câtuşi de puţin. Celelalte înţelepte nu se mai zăreau printre copaci. Nici Elienda.

— Vor accepta o răscumpărare Shaido ăştia... înţeleaptă?

Titlul de onoare rostit de Arganda veni ca un gând ulterior. El nu mai credea că aielii care îi însoţeau ştiau ceva despre răpire, însă părerea lui despre aieli era viciată.

— N-aş putea spune.

Marline nu păru să observe tonul lui. Ţinându-şi braţele încrucişate pe piept, ea părea mai degrabă să se uite la Perrin decât la Arganda. Era acel soi de privire prin care o femeie te cântărea şi te măsura din cap şi până-n picioare până când ţi-ar fi putut croi un rând de haine sau ţi-ar fi putut spune când ţi-ai spălat ultima oară lenjeria de corp. Aceasta l-ar fi făcut să se simtă stânjenit altă dată, când avea vreme de astfel de lucruri. Când ea vorbi din nou, în glasul ei nu se simţi niciun fel de sugestie, ci doar o expunere simplă a faptelor. Poate că asta şi intenţionase.

— Răscumpărarea pe care o plătiţi voi, cei din ţinuturile umede, este împotriva tradiţiei noastre. *Gai'shain* pot fi oferiţi în dar sau daţi la schimb cu alţi *gaishain,* dar nu sunt animale ca să fie vânduţi. Cu toate astea, se pare că Shaido nu mai respectă *ji'e'tohul.* Îi fac *gai'shain* pe cei din ţinuturile umede şi iau totul în loc de o cincime. S-ar putea totuşi să ceară un preţ.

— Îţi pun la dispoziţie podoabele mele, Perrin, interveni Berelain, cu o voce calmă şi cu o expresie hotărâtă întipărită pe faţă. Dacă va fi nevoie, Grady sau Neald pot aduce mai multe din Mayene. Şi aur.

Gallenne îşi drese glasul.

— Altaranii sunt obişnuiţi cu jefuitorii, doamna mea, cu nobili învecinaţi şi cu tâlhari deopotrivă, zise el încet, lovindu-se cu hăţurile peste palmă. Cu toate că şovăia să o contrazică pe Berelain, era limpede că aceasta îi fusese intenţia. Nu există nicio lege atât de departe de Ebou Dar, în afară de ce zice seniorul sau domniţa de prin partea locului. Nobil sau om de rând, ei sunt obişnuiţi să plătească pe oricine nu pot înlătura prin luptă şi se grăbesc să facă deosebiri. Este împotriva raţiunii că niciunul dintre ei nu a încercat să-şi cumpere protecţia; cu toate acestea, n-am văzut decât ruine în urma acestor Shaido şi n-am auzit nimic decât de jafuri. Ei ar putea accepta o răscumpărare, ba chiar s-o ia, dar ne putem încrede în ei că vor da ceva la schimb? Dacă le vom face o ofertă, vom divulga singurul avantaj pe care îl avem, acela că ei nu ştiu că noi ne aflăm aici.

Annoura clătină uşor din cap, o mişcare aproape imperceptibilă, însă ochii lui Gallenne o surprinseră, iar el se încruntă.

— Nu eşti de acord, Annoura Sedai? o întrebă el pe un ton politicos şi oarecum mirat.

Cenuşia era aproape sfioasă uneori, mai ales pentru o soră, însă nu şovăia niciodată să îşi spună părerea atunci când nu era de acord cu un sfat oferit lui Berelain.

De astă dată însă, Annoura şovăi şi se acoperi, trăgându-şi mantia pe lângă corp şi aranjându-i faldurile cu grijă. Era un gest stângaci pentru ea; aes sedai puteau ignora căldura sau frigul atunci când alegeau să facă asta, rămânând indiferente atunci când toţi cei din jurul lor fie erau uzi leoarcă de sudoare, fie le clănţăneau dinţii în gură. O aes sedai care acorda atenţie temperaturii trăgea de timp ca să poată cugeta, de obicei la cum să ascundă ceea ce gândea. Aruncându-i o privire uşor încruntată Marlinei, ea luă, în cele din urmă, o hotărâre, iar profunzimea minţii aproape vizibilă de pe fruntea ei dispăru.

— Tocmeala e întotdeauna mai bună decât lupta, zise ea, cu un ton taraboner rece, iar în timpul unei tocmeli, încrederea ţine întotdeauna de precauţie, da? Trebuie să cugetăm cu grijă la ce măsuri de precauţie trebuie luate. Trebuie să ne gândim şi cine îi va aborda. S-ar putea ca înţeleptele să nu mai fie sfinte după ce au luat parte la bătălia de la Fântânile din Dumai. O soră sau un grup de surori ar putea fi o idee mai potrivită, dar şi în cazul acesta aranjamentele trebuie făcute cu grijă. Eu însămi sunt dispusă să...

— Fără răscumpărare, zise Perrin, iar când toată lumea se holbă la el, cei mai mulţi consternaţi, Annoura cu o expresie de nepătruns, el rosti din nou cuvintele, cu o voce mai aspră: fără răscumpărare!

Nu avea de gând să le plătească acelor Shaido pentru că o făceau să sufere pe Faile. Ei probabil că îi fusese frică, iar ei trebuiau să plătească pentru asta, nu să fie plătiţi. Şi-apoi, Gallenne avusese dreptate. Nimic din ceea ce văzuse Perrin, în Altara sau în Amadicia sau înainte de asta, în Cairhien, nu lăsa să se înţeleagă că Shaido puteau fi de încredere ca să îşi respecte partea lor de tocmeală. Mai repede aveai încredere în şobolanii din hambarele cu grâne şi în omizile din recolte.

— Elyas, vreau să văd tabăra lor.

În copilărie, el cunoscuse un orb, pe Nat Torfinn cu nasul lui zbârcit şi cu părul alb şi subţire, care putea desface dintr-o atingere un puzzle făurit de fierar. Perrin încercă ani la rând să îl imite, dar nu reuşi. Trebuia să vadă cum se potriveau piesele înainte să le înţeleagă.

— Aram, găseşte-l pe Grady şi spune-i să vină la locul de Călătorie cât poate de iute.

Astfel ajunseseră ei să numească locul unde soseau la sfârşitul fiecărui salt şi de unde plecau pentru următorul. Unui asha'man îi era mai uşor să ţeasă o poartă într-un loc deja atins de una pe care o ţesuse deja.

Aram înclină o dată din cap, cu hotărâre, apoi îşi întoarse calul şi o luă la goană spre tabără. Perrin citea pe feţele celorlalţi împotrivirea, nedumerirea şi exigenţa.

Marline îl privea în continuare cu atenţie, de parcă, brusc, nu mai ştia sigur ce era el, iar Gallenne îşi privea încruntat hăţurile pe care le ţinea în mâini, fără îndoială crezând că lucrurile vor lua o întorsătură proastă indiferent ce ar fi făcut el, însă Berelain afişa o expresie tulburată, împotrivirea citindu-i-se în ochi, în vreme ce buzele Annourei deveniră o linie subţire. Surorilor aes sedai nu le plăcea să fie întrerupte şi, că era sfioasă sau nu pentru o aes sedai, ea părea pregătită să îşi exprime neplăcerea. Arganda, cu faţa din ce în ce mai roşie, deschise gura cu intenţia vădită de a ţipa. Arganda ţipa adeseori de când regina lui fusese răpită. Nu avea rost să mai aştepte să îi asculte.

Înfigându-şi călcâiele în flancurile Trăparului, Perrin îşi mână calul prin şirul Gărzilor Înaripate, îndreptându-se spre copacii jumuliţi. Nu în galop, dar nici la pas – într-un trap rapid printre copacii uriaşi, strângând hăţurile în mâini şi căutându-l deja din priviri prin semiîntuneric pe Grady. Elyas îl urmă călare pe juganul lui, fără să scoată un cuvânt. Perrin fusese convins că nu mai avea loc înlăuntrul lui nici măcar pentru un dram de furie; cu toate acestea, tăcerea lui Elyas cântărea foarte greu. Celălalt bărbat nu vedea niciodată un obstacol fără să nu vadă şi o cale de a-l ocoli. Tăcerea lui părea un munte de netrecut. Trebuia să existe o cale însă. Când ajunseră la lespedea netedă, Perrin îl mână pe Trăparu’ înainte şi înapoi printre razele de lumină oblice, în jurul copacilor doborâţi şi printre cei care mai stăteau încă în picioare, neputându-se opri. Simţea nevoia să se mişte. Trebuia să existe o cale. Mintea lui nu avea linişte, ca un şobolan închis într-o cuşcă.

Elyas descălecă, lăsându-se pe vine şi încruntându-se la piatra despicată, nebăgându-şi în seamă juganul care smucea de hăţuri, încercând să se dea în spate. Lângă lespede, trunchiul gros al unui pin, care odinioară se înălţase la cincizeci de paşi deasupra pământului, stătea proptit la un capăt de rămăşiţele despicate ale ciotului său, suficient de sus ca Elyas să poată trece în picioare pe sub trunchiul copacului. Razele strălucitoare ale soarelui care străpungeau coronamentul pădurii în alte părţi păreau să facă umbrele încă şi mai negre în jurul lespezii impregnate cu urme, însă acest lucru nu îl tulbura mai mult decât îl tulbura pe Perrin. El strâmbă din nas când simţi mirosul de pucioasă arsă care zăbovea încă în aer.

— Cred c-am simţit putoarea asta pe drum încoace, bănuiesc că mi-ai fi pomenit de asta dacă n-ai fi avut altele pe cap. O haită mare. Mai mare decât am văzut sau de care am auzit vreodată.

— Aşa a zis şi Masuri, zise Perrin, absent.

De ce zăbovea Grady? Cât de mulţi oameni erau în Ebou Dar? Doar era de mărimea unei tabere a clanului Shaido.

— A zis că s-a întâlnit cu şapte haite, dar pe asta n-a văzut-o niciodată.

— Şapte…, şopti Elyas, mirat. Chiar şi o aes sedai ar trebui să parcurgă o oarecare distanţă ca să facă asta. Majoritatea poveştilor despre dulăii-strigoi sunt spuse de oamenii cărora le e frică de întuneric. Încruntându-se la urmele care brăzdau lespedea netedă, el clătină din cap, iar în vocea lui se muţi tristeţea când zise: Odinioară, au fost lupi. Suflete de lupi, oricum, prinse şi scrântite de Umbră. Asta a fost plămădeala din care au fost făcuţi dulăii-strigoi, Fraţii Umbrei.

Cred că de aceea lupii trebuie să ia parte la Ultima Bătălie. Sau poate că dulăii-strigoi au fost plămădiţi pentru că lupii vor fi acolo, ca să se lupte cu ei. Uneori, Pânza face ca dantela de Sovarra să pară o bucată de sfoară. Oricum, asta s-a înlâmplat de demult, în timpul Războaielor Troloce, din câte îmi amintesc eu, şi înainte de Războiul Umbrei. Lupii au memorie bună. Ceea ce ştie un lup nu se uită cu adevărat niciodată atâta vreme cât trăiesc alţi lupi. Ei evită să vorbească despre dulăii-strigoi, dar se şi feresc din calea lor. Ar putea muri o sută de lupi în încercarea de a ucide un Frate al Umbrei. Mai rău, dacă dau greş, dulăul-strigoi ar putea mânca sufletul celor care nu sunt încă morţi, iar într-un an sau mai bine, ar lua naştere o nouă haită de Fraţi ai Umbrei, care nu-şi vor mai aminti niciodată că au fost lupi. Eu nădăjduiesc însă că nu-şi vor aminti.

Perrin îşi struni calul, cu toate că simţea nevoia să se mişte neîncetat. Fraţii Umbrei. Denumirea pe care lupii le-o dăduseră dulăilor-strigoi aducea şi mai multă întunecime.

— Pot mânca şi sufletul unui om, Elyas? Al unui om care poate vorbi cu lupii, să zicem?

Elyas dădu din umeri. Doar câţiva oameni puteau face ceea ce făceau ei, din câte se ştia. Răspunsul la această întrebare îl puteai afla doar când erai la un pas de moarte. Şi mai important în acel moment era faptul că, dacă aceştia fuseseră lupi cândva, atunci trebuie să fie îndeajuns de inteligenţi încât să raporteze ce au aflat. Masuri sugerase acest lucru. Era o prostie să nădăjduieşti altceva. Cât timp trebuia să treacă până când aveau să facă asta? Cât timp aveau la dispoziţie ca să o elibereze pe Faile?

Scrâşnetul scos de copite pe zăpadă anunţa venirea călăreţilor, iar el îi spuse în grabă lui Elyas că dulăii-strigoi încercuiseră tabăra şi că vor duce vorbă despre el celui căruia îi dădeau raportul.

— Eu nu mi-aş face prea multe griji, băiete, răspunse bătrânul, uitându-se cu atenţie să vadă dacă zărea caii ce se apropiau.

Îndepărtându-se de lespede, el începu să se întindă, încercând să îşi relaxeze muşchii încordaţi de la atâta timp petrecut în şa. Elyas era prea grijuliu ca să fie surprins cercetând din priviri ceea ce, pentru alţi ochi, era înghiţit de umbre.

— Se pare că ei vânează ceva mai important decât tine. Îl vor căuta până când îl vor găsi, chiar dacă le va lua tot anul. Nu-ţi face griji. O vom salva pe soţia ta înainte ca dulăii-strigoi să raporteze că ai fost aici. Nu zic că va fi uşor, dar vom reuşi.

În vocea lui se simţea determinarea, la fel şi în mirosul lui, însă nu prea multă speranţă. De fapt, aproape deloc.

Luptând împotriva disperării, refuzând s-o lase să îl copleşească din nou, Perrin începu să îl plimbe iar pe Trăparu’, când Berelain şi garda ei de corp îşi făcură apariţia printre copaci, însoţiţi de Marline călare în spatele Annourei. De îndată ce aes sedai îşi struni calul, înţeleaptă cu ochi ca amurgul se lăsă să alunece de pe cal, scuturându-şi poalele groase ca să îşi acopere ciorapii negri. Poate că altă femeie s-ar fi sfiit ştiind că i se vedeau picioarele, dar nu şi Marline. Ea nu făcea decât să îşi aranjeze veşmintele. Annoura era cea care părea supărată, expresia acră de pe faţă facându-i nasul să semene mai mult cu un cioc. Deşi tăcea, gura ei părea gata să muşte. Trebuia să fi fost convinsă că oferta ei de a negocia cu Shaido avea să fie acceptată, mai ales că Berelain o susţinuse, iar Marline păruse a fi neutră. Cenuşiile erau negociatoare şi mediatoare, judecătoare şi făuritoare de tratate. Se poate ca aceasta să fi fost justificarea ei. Ce altceva ar fi putut fi? Era o problemă pe care el trebuia să o lase deoparte, dar de care trebuia totuşi să ţină seama. El trebuia să ţină seama de tot ce ar fi putut stânjeni eliberarea Failei, însă problema pe care trebuia să o rezolve se afla la patruzeci de mile spre nord-est.

În vreme ce Gărzile Înaripate formau cercul lor protector printre copacii uriaşi în jurul locului de Călătorie, Berelain îşi aduse juganul alături de Trăparu' şi îl făcu să meargă la pas, încercând să intre în vorbă cu Perrin, să îl ademenească cu ceea ce mai rămăsese din găinuşa de pădure. Ea mirosea a nesiguranţă, de parcă se îndoia de hotărârea luată. Poate că nădăjduia să îl convingă să încerce varianta cu răscumpărarea. El îl mâna în continuare pe Trăparu', refuzând să asculte. A accepta această variantă era ca şi când ar fi mizat totul pe o singură aruncare de zaruri. Nu putea juca la noroc, având-o pe Faile ca miză. Metodic, ca şi când ar fi lucrat la forjă, acesta era răspunsul. Lumină, dar era obosit! Se concentră şi mai mult asupra furiei, îmbrăţişându-i fierbinţeala ca pe o energie.

Gallenne şi Arganda sosiră la scurtă vreme după Berelain, însoţiţi de două rânduri de lăncieri ghealdanini care purtau platoşe lustruite şi coifuri conice şi lucioase, care se amestecară printre mayenerii de după copaci. Cu o urmă de iritare care îi pătrunse în miros, Berelain îl lăsă pe Perrin şi se îndreptă călare spre Gallenne. Cei doi îşi opriră caii unii lângă alţii, iar bărbatul cu un ochi îşi înclină capul ca să asculte ce îi zicea Berelain. Vocea ei era doar o şoaptă, însă Perrin ştia despre ce vorbeau, cel puţin parţial. Din când în când, unul din ei îi arunca o privire, în timp ce el îşi plimba calul înainte şi înapoi. Arganda îşi opri murgul într-un loc, apoi privi spre miazănoapte, printre copaci, înspre tabără, nemişcat ca o statuie, deşi emana nerăbdare aşa cum focul emană dogoare. Era întruchiparea unui soldat, cu penele, sabia şi armura lui argintie, cu faţa aspră ca piatra, însă mirosul lui zicea că era în prag de panică. Perrin se întrebă cum mirosea el însuşi. Nu îţi puteai simţi mirosul decât dacă te aflai într-un spaţiu închis. Nu credea că mirosea a panică, ci doar a frică şi a furie. Totul va fi bine odată ce o va aduce înapoi pe Faile. Atunci, totul va fi bine. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

În cele din urmă, îşi făcu apariţia şi Aram, însoţit de un Jur Grady somnoros, călare pe un jugan întunecat, îndeajuns de întunecat încât cureaua albă de pe botul lui să îl facă să pară aproape negru. Dannil şi câteva zeci de bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri, care renunţaseră pentru moment la suliţele şi halebardele lor în favoarea arcurilor lungi, îi urmau îndeaproape călare, dar nu prea aproape. Îndesat cu faţa înăsprită de vreme, pe care începeau să se vadă deja ridurile, cu toate că mai avea puţin până să ajungă la vârsta mijlocie, Grady semăna cu un fermier adormit în ciuda sabiei cu mâner lung pe care o purta la cingătoare şi a hainei negre, cu agrafa argintie în formă de sabie prinsă de gulerul înalt. Însă el părăsise ferma pentru totdeauna, iar Dannil şi ceilalţi îi acordau întotdeauna spaţiu. Aceştia îi acordau spaţiu şi lui Perrin, stând deoparte, cu ochii plecaţi în pământ, deşi, uneori, le mai aruncau câte o privire stânjenită lui sau lui Berelain. N-avea importanţă. Totul va fi bine.

Aram încercă să îl conducă pe Grady la Perrin, însă asha'manul ştia de ce fusese chemat. Oftând, el descălecă lângă Elyas, care stătea pe vine într-un petic de lumină şi desena cu degetul o hartă în zăpadă, vorbind despre distanţă şi direcţie, descriind în detaliu locul unde voia să ajungă – un luminiş de pe un povârniş ce privea aproape spre miazăzi, cu lanţul muntos de deasupra prevăzut cu trei trecători. Distanţa şi direcţia erau de-ajuns, dacă acestea erau precise, însă cu cât era mai limpede imaginea din mintea asha'manului, cu atât mai mult se putea apropia acesta de locul exact.

— Nu e loc de greşeli aici, băiete.

Ochii lui Elyas păreau să strălucească de atâta concentrare. Indiferent ce părere aveau alţii despre asha'mani, pe el nu îl intimidau niciodată.

— Sunt mulţi munţi în ţinutul acela, iar tabăra principală se află la doar o milă şi ceva de partea cealaltă a acestuia. Vor exista străjeri, grupuleţe care îşi ridică tabăra în locuri diferite în fiecare noapte, poate la mai puţin de două mile în direcţia cealaltă. Dacă ne trimiţi prea departe, cu siguranţă vom fi văzuţi.

Grady îi întâlni privirea fără să clipească. Apoi încuviinţă din cap şi îşi trecu degetele groase prin păr, inspirând adânc. Părea la fel de istovit ca Elyas. La fel de frânt cum se simţea Perrin. A face o poartă, a o ţine deschisă suficientă vreme ca să treacă prin ea mii de oameni şi de cai era o treabă istovitoare.

— Eşti îndeajuns de odihnit? îl întrebă Perrin. Bărbaţii obosiţi făceau greşeli, iar a greşi când foloseai Puterea Supremă putea aduce moartea. Să trimit după Neald?

Grady îşi ridică ochii înceţoşaţi spre el, apoi dădu negativ din cap.

— Fagar nu-i mai odihnit decât mine. Mai puţin, poate. Eu sunt niţel mai puternic decât el. Mă pricep mai bine la asta.

El se întoarse cu faţa spre nord-est şi, fără alt avertisment, o dungă verticală de un albastru-argintiu îşi făcu apariţia lângă lespedea imprimată cu urme. Annoura îşi smuci iapa în spate, icnind zgomotos, când linia de lumină se lărgi într-o deschizătură, ca o gaură în aer, prin care se zărea o poiană luminată de soare situată pe un teren abrupt, printre copaci mai mici decât cei care îi înconjurau pe Perrin şi pe ceilalţi. Pinul despicat tremură şi mai pierdu o fâşie subţire, pârâi şi se prăbuşi de la înălţime în zăpadă cu un zgomot înăbuşit, care îi făcu pe cai să necheze şi să se mişte pe loc. Annoura îi aruncă o privire furioasă asha'manului, care avea faţa din ce în ce mai întunecată, însă Grady doar clipi şi spuse:

— Pare a fi locul potrivit?

Elyas îşi potrivi pălăria pe cap înainte să încuviinţeze din cap.

Perrin nu avu nevoie decât de acea încuviinţare. El îşi feri capul şi îl mână pe Trăparu’ prin poartă, în zăpada care trecea de chişiţele cenuşiului. Era o poiană mică, însă cerul plin de nori albi de deasupra o făcea să pară mai întinsă în faţa pădurii din spate. Lumina era aproape orbitoare în comparaţie cu pădurea, cu toate că soarele stătea încă ascuns după crestele de deasupra acoperite de copaci. Tabăra clanului Shaido se afla dincolo de acele creste. El privi înspre culmi, cuprins de o dorinţă arzătoare. Abia se abţinea să rămână locului şi să nu o ia la goană ca să vadă, în sfârşit, unde se afla Faile. Se forţă să îl întoarcă pe Trăparu’ cu faţa la poartă tocmai în momentul în care Marline trecea prin ea.

Privindu-l în continuare cu atenţie, abia luându-şi ochii de la el cât să îşi pună picioarele în zăpadă fără să se împiedice, ea se dădu într-o parte ca să îi lase să treacă pe Aram şi pe bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri. Obişnuiţi deja cu Călătoria, deşi nu şi cu un asha’man, aceştia abia dacă îşi feriră capetele de partea de sus a deschizăturii şi doar cei mai înalţi făcură asta. Perrin îşi dădu seama că poarta era mai mare decât prima făcută de Grady prin care trecuse el. Era un gând vag, nu mai important decât bâzâitul unei muşte. Aram călări spre Perrin, cu faţa încordată şi mirosind a nerăbdare, abia aşteptând să pornească la drum. Odată ce Dannil şi ceilalţi se dădură la o parte, descălecară şi îşi potriviră liniştiţi săgeţile în arcuri în vreme ce priveau copacii ce îi înconjurau, Gallenne îşi făcu apariţia, privind încruntat copacii din jurul lor, de parcă s-ar fi aşteptat să năvălească duşmanii. Acesta fu urmat de o duzină de mayeneri, care fură nevoiţi să îşi aplece lăncile cu flamuri roşii ca să se poată îngrămădi prin poartă după el.

Urmă o pauză îndelungată când poarta rămase deschisă, dar tocmai când Perrin se hotărî să se întoarcă şi să verifice de ce întârzia Elyas, bărbatul bărbos îşi mână calul prin poartă, urmat de Arganda şi de şase ghealdanini călare, pe feţele lor citindu-se nemulţumirea. Nu purtau nici coifurile, nici platoşele lor lucioase şi se încruntau de parcă ar fi fost obligaţi să umble doar în pantaloni.

Perrin dădu din cap ca pentru el. Desigur. Tabăra clanului Shaido era în partea cealaltă a munţilor. La fel şi soarele. Armurile lucioase ar fi fost ca nişte oglinzi. Ar fi trebuit să se gândească la asta. Îi îngăduia în continuare fricii să îl mâne spre nerăbdare şi să îi înceţoşeze gândirea. Trebuia să aibă mintea limpede acum mai mult ca niciodată. Detaliul pe care îl omitea îl putea ucide pe el, iar pe Faile să o lase în continuare în ghearele clanului Shaido. Însă era mai uşor să spună că era nevoit să renunţe din cauza fricii decât s-o facă. Cum să nu se teamă pentru soarta Failei? Trebuia să se stăpânească, dar cum?

Spre mirarea lui, Annoura ieşi călare prin poartă chiar în faţa lui Grady, care îşi conducea de căpăstru murgul negru. Ca de fiecare dată când o văzuse trecând printr-o poartă, ea stătea întinsă pe iapa ei atât cât îi permitea măciulia şeii, strâmbându-se la poarta care fusese deschisă cu jumătatea masculină stricată a Puterii şi, de îndată ce se îndepărtă, îşi mână calul cât mai sus pe povârniş, fără să pătrundă printre copaci. Grady lăsă poarta să se închidă brusc, în ochii lui Perrin rămânând o imagine violet, iar Annoura tresări şi privi în altă parte, uitându-se furioasă când la Marline, când la Perrin. Dacă ea ar fi fost altceva şi nu aes sedai, el ar fi zis că ea clocotea de furie. Berelain trebuie să îi fi spus să vină, însă ea nu pe aceasta o învinuia, pentru că era nevoită să fie acolo.

— De aici, mergem pe jos, anunţă Elyas cu o voce şoptită care abia se auzi din cauza loviturilor de copite.

Deşi spusese că Shaido erau neglijenţi şi nu aveau străjeri, sau aproape niciunul, el vorbi de parcă aceştia s-ar fi aflat la vreo douăzeci de paşi depărtare.

— Un om călare iese în evidenţă. Shaido nu sunt orbi. Orbi doar la aieli. Ceea ce înseamnă că au ochii de două ori mai ageri decât ai oricăruia dintre voi, aşa că să nu vă iviţi la orizont când vom ajunge pe creste. Şi încercaţi să nu faceţi prea mult zgomot. Nu sunt nici surzi. Ne vor descoperi urmele, la un moment dat – nu prea avem ce să facem din cauza zăpezii –, dar nu îi putem lăsa să ştie că suntem aici decât după ce vom fi plecat.

Deja ursuz că fusese privat de armura şi penele lui, Arganda începu să bombăne că Elyas era cel care dădea porunci. Nefiind pe de-a-ntregul prost, o făcu în şoaptă, ca să nu se audă, însă el era soldat de la vârsta de cincisprezece ani, fusese în fruntea soldaţilor care se luptaseră cu Mantiile Albe, cu altaranii şi cu amadicianii şi, cum îi plăcea să evidenţieze asemenea fapte, luptase în Războiul Aielilor şi nu avea nevoie ca un pădurar bărbos să îi spună cum să-şi încalce cizmele. Perrin îi dădu pace din moment ce bărbatul se plângea în timp ce se răstea la doi soldaţi să ţină caii. Nu era prost, de fapt, doar se temea pentru regina lui. Gallenne îşi lăsă toţi oamenii în urmă, bombănind că lăncierii erau mai mult decât nefolositori atunci când nu erau călare şi că, probabil, şi-ar fi frânt gâturile dacă i-ar fi pus să meargă prea mult pe jos. Nici el nu era prost, cu toate că vedea partea rea a lucrurilor mai întâi. Elyas o luă înainte, iar Perrin zăbovi doar atât cât să îşi scoată tubul legat cu alamă în care îşi ţinea ocheanul din desaga legată de şaua Trăparului şi să şi-l vâre în buzunar, apoi îl urmă.

Arbuştii creşteau în mănunchiuri pe sub copaci, care în mare parte erau pini şi brazi, pe lângă alte soiuri de snopuri cenuşii şi desfrunzite, iar terenul, nu mai abrupt decât Dealurile de Nisip de acasă, deşi mai stâncos, nu reprezenta un obstacol pentru Dannil şi bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri, care urcau povârnişul ca nişte stafii, cu săgeţile potrivite în arcuri şi cu ochii în patru, aproape la fel de tăcuţi ca aburii ce le ieşeau din gură. Aram, care nu era nici el străin de păduri, se ţinea aproape de Perrin, cu sabia trasă. El se apucă să taie încrengătura de liane groase şi maronii ca să elibereze calea până când îl opri Perrin, punându-şi o mână pe braţul lui. Dar nu facea zgomot mai mare decât Perrin. Nu se auzea decât scrâşnetul slab al cizmelor lui pe zăpadă. Nu fu de mirare că Marline se mişca printre copaci de parcă ar fi crescut în pădure şi nu în Pustiul Aiel, unde orice aducea a copac era o raritate şi unde nu se auzise niciodată de zăpadă, chiar dacă toate colierele şi brăţările ei ar fi trebuit să zornăie în timp ce se legănau. Annoura urca aproape cu aceeaşi uşurinţă ca ea, luptându-se puţin cu poalele, dar evitând cu îndemânare spinii ascuţiţi ai ghearei mâţei şi ai acaţilor. De obicei, aes sedai aveau felul lor de a te surprinde. Ea reuşea să îşi ţină privirea temătoare şi asupra lui Grady, cu toate că asha'manul părea să se concentreze la cum să îşi pună un picior dinaintea celuilalt. Uneori, el ofta îndelung şi se oprea o clipă, privind încruntat creasta muntoasă din faţă, dar, cumva, nu rămânea niciodată în urmă. Gallenne şi Arganda nu mai erau tineri şi nu erau obişnuiţi să meargă pe jos atunci când puteau călări, iar respiraţia lor începea să fie din ce în ce mai greoaie pe măsură ce urcau, uneori ajutându-se de copaci, însă erau atenţi unul la celălalt aproape la fel de mult ca la împrejurimi, niciunul nedorind să îl lase pe celălalt să îl întreacă. Cei patru lăncieri ghealdanini, pe de altă parte, alunecau, se împiedicau de rădăcinile ascunse sub zăpadă, rămâneau cu săbiile prinse în acaţi şi

mârâiau blesteme atunci când cădeau pe stânci sau erau împunşi de spini. Lui Perrin îi trecu prin gând să îi trimită înapoi şi să aştepte lângă cai. Ori asta, ori să le tragă una în cap şi să îi culeagă de pe jos la întoarcere.

Dintr-odată, doi aieli ieşiră de după tufişuri în faţa lui Elyas, cu vălurile negre ascunzându-le feţele până sub ochi, cu mantiile albe atârnându-le pe spate şi cu lăncile şi scuturile în mâini. După înălţime, erau Fecioare ale Lăncii, ceea ce nu le facea mai puţin periculoase decât orice alt *algai'd'siswai,* şi, într-o clipită, nouă arcuri lungi fură pregătite, iar vârfurile late ale săgeţilor se îndreptară spre inimile lor.

— Ai putea fi rănită aşa, Tuandha, bombăni Elyas. Ar trebui să ştii mai bine, Sulin.

Perrin le făcu semn oamenilor din Ţinutul celor Două Râuri să îşi coboare arcurile, iar lui Aram să îşi coboare sabia. El le prinsese mirosul la fel de repede ca Elyas, înainte ca acestea să iasă la iveală.

Fecioarele se priviră mirate, însă îşi dezveliră feţele, lăsând vălurile negre să le atârne pe piept.

— Priveşte cu atenţie, Elyas Machera, zise Sulin.

Istovită şi cu faţa înăsprită de vreme, cu o cicatrice care îi brăzda obrazul, ea avea ochii albaştri şi pătrunzători ca ai unei bufniţe, cu toate că în ei se citea mirarea. Tuandha era mai înaltă şi mai tânără şi ar fi putut fi frumoasă înainte să îşi piardă ochiul drept şi să se pricopsească cu o cicatrice groasă care îi pornea de la bărbie până sub *shoufa.* Aceasta îi ridica un colţ al gurii într-un zâmbet discret, fiind singurul zâmbet pe care îl oferise vreodată.

— Hainele voastre sunt diferite, zise Perrin.

Tuandha îşi privi încruntată haina, cu nuanţe de cenuşiu, verde şi maro, apoi haina identică pe care o purta Sulin.

— Şi mantiile.

Elyas *era* istovit ca să mai observe acea mică greşeală.

— Nu s-au pus în mişcare, nu?

— Nu, Perrin Aybara, zise Sulin. Shaido par pregătiţi să rămână locului o vreme. Azi-noapte, i-au făcut pe oamenii din târg să plece şi să o ia înspre miazănoapte, aceia pe care i-au lăsat să plece.

Ea scutură scurt din cap, încă tulburată de faptul că Shaido îi obligau pe oameni să devină *gai'shain* care nu respectau *ji'e'tohul.*

— Prietenii tăi Jondyn Barran, Get Ayliah şi Hu Marwin s-au dus după ei ca să vadă dacă pot afla ceva. Sora noastră de lance şi Gaul ocolesc din nou tabăra. Noi l-am aşteptat aici pe Elyas Machera, ca să se întoarcă cu tine. Arareori lăsa să se simtă vreo emoţie în glasul ei, iar în acel moment nu se simţea niciuna, însă mirosea a tristeţe.

— Veniţi să vă arăt!

Cele două fecioare începură să urce povârnişul, iar el se grăbi după ele, uitând de toate. La scurtă distanţă de creastă, ele se ghemuiră, apoi se lăsară în patru labe, iar el le imită, târându-se câţiva metri pe burtă prin zăpadă ca să privească dincolo de creastă. Pădurea se termina acolo, lăsând locul arbuştilor răzleţi şi puieţilor singuratici de pe povârniş. El se afla la o altitudine îndeajuns de mare ca să vadă la mile depărtare, peste crestele vălurite ce semănau cu nişte dealuri înşiruite şi despădurite până în locul unde începea din nou o fâşie întunecată de pădure. Putea vedea tot ceea ce voia să vadă şi mai puţin decât avea nevoie.

El încercase să îşi imagineze tabăra Shaido din descrierea lui Elyas, însă realitatea nu semăna deloc cu imaginaţia lui. La o mie de paşi mai jos se întindeau o mulţime de corturi joase aiel şi alte soiuri de corturi, o grămadă de căruţe şi telegi, precum şi oameni, şi cai. Tabăra se întindea pe mai bine de o milă în toate direcţiile, de la zidurile cenuşii din piatră ale unui oraş şi până la jumătatea următorului povârniş. El ştia că tabăra trebuia să fi fost la fel de întinsă şi de partea cealaltă. Nu era unul dintre cele mai mari oraşe, nu ca Tar Valon sau Caemlyn, având mai puţin de patru sute de paşi lăţime de-a lungul laturii pe care o vedea el şi mai îngust decât altele, pare-se, dar era totuşi un oraş cu ziduri înalte şi turnuri şi cu ceea ce părea a fi o fortăreaţă la capătul cel mai îndepărtat, spre miazănoapte. Cu toate acestea, tabăra Shaido îl înghiţea cu totul. Faile se afla acolo, undeva, în acea mare de oameni.

Scotocind în buzunar după ochean, el îşi aduse aminte în ultima clipă să îşi facă palma căuş, ca să ţină umbră, la capătul celălalt al tubului. Soarele semăna cu o minge aurie chiar în faţa lui, la jumătatea distanţei până la zenit. O reflexie răzleaţă a lentilei putea distruge totul. Grupuri de oameni săreau în picioare în ocheanul lui, ochii lui distingându-le limpede feţele. Femei cu părul lung, cu şaluri negre pe umeri, împodobite cu zeci de coliere lungi, femei cu coliere mai puţine care mulgeau caprele, femei care purtau *cadin'sor*, înarmate uneori cu lănci şi scuturi, femei privind din adâncul glugilor robelor albe şi grele în timp ce înaintau cu paşi repezi prin zăpada atât de călcată în picioare, încât mai că se transformase în mocirlă. Acolo mai erau şi bărbaţi, şi copii, însă el trecu repede cu privirea peste ei, nebăgându-i în seamă. Erau mii şi mii de femei, doar numărându-le pe cele în alb.

— Sunt prea mulţi, şopti Marline, iar el îşi coborî ocheanul şi îi aruncă o privire furioasă.

Ceilalţi veniseră lângă fecioare şi lângă el şi se înşiruiseră pe burtă în zăpadă de-a lungul crestei. Oamenii din Ţinutul celor Două Râuri se chinuiau să îşi ţină arcurile lungi departe de zăpadă fără a le ridica peste creastă. Arganda şi Gallenne îşi foloseau ocheanele lor ca să cerceteze tabăra de la poale, iar Grady privea în vale cu bărbia proptită în mâini, la fel de concentrat precum ceilalţi doi soldaţi. Poate că folosea Puterea în vreun fel. Marline şi Annoura priveau şi ele cu atenţie tabăra, sora aes sedai lingându-şi buza, iar înţeleapta încruntându-se. Perrin nu credea că Marline intenţionase să vorbească cu voce tare.

— Dacă crezi că am să renunţ doar pentru că sunt mai mulţi Shaido decât m-am aşteptat..., început el, aprinzându-se, dar, apoi, ea îl întrerupse întâlnindu-i privirea încruntată cu una liniştită.

— Prea multe înţelepte, Perrin Aybara. Oriunde mă uit, văd o femeie care conduce. O clipă ici, o clipă acolo – înţeleptele nu conduc tot timpul –, dar sunt peste tot unde mă uit. Sunt prea multe ca să fie înţelepte a zece ginţi.

El inspiră adânc.

— Cât de multe crezi că sunt?

— Cred că s-ar putea ca toate înţeleptele Shaido să fie acolo, răspunse Marline, la fel de calmă de parcă ar fi vorbit despre preţul orzului. Toate care pot conduce Puterea.

Toate? N-avea nicio noimă! Cum era posibil să fie toate acolo când Shaido păreau să se împrăştie peste tot? El auzise poveşti despre ceea ce trebuie să fi fost raidurile clanului Shaido de pe tot cuprinsul Ghealdanului şi Amadiciei, poveşti despre raidurile de aici, din Altara, cu mult timp înainte ca Faile să fie răpită, precum şi zvonuri despre raiduri din locuri mult mai îndepărtate. *De ce* ar fi toate împreună? Dacă Shaido intenţionau să se strângă aici, tot clanul... Nu, el trebuia să ia în seamă ceea ce ştia sigur. Era şi aşa suficient de grav.

— Câte sunt? întrebă el din nou, pe un ton mai calm.

— Nu mârâi la mine, Perrin Aybara. N-am cum să ştiu precis câte înţelepte Shaido sunt în viaţă. Până şi înţeleptele mor din cauza vreunei boli, a muşcăturii de şarpe, a unui accident. Unele au murit la Fântânile din Dumai. Am găsit trupuri lăsate în urmă. Cred că le-au luat cu ei pe acelea pe care le puteau îngropa cum se cuvine. Nici măcar clanul Shaido n-a renunţat la toate obiceiurile. Dacă toate cele care au rămas în viaţă sunt acolo jos, precum şi ucenicele care pot conduce, aş zice că sunt în jur de patru sute. Poate mai multe, dar mai puţine de cinci sute. Au fost mai puţine de cinci sute de înţelepte Shaido care puteau conduce înainte ca ei să treacă dincolo de Osia Lumii, şi poate cincizeci de ucenice.

Majoritatea fermierilor ar fi arătat mai multă emoţie într-o discuţie despre orz.

Fără să îşi ia ochii de la tabăra Shaido, Annoura scoase un sunet sugrumat, ca un suspin.

— Cinci sute? Lumină! Jumătate de Turn dintr-un singur clan? Vai, Lumină!

— Ne-am putea furişa în tabără noaptea, şopti Dannil de la capătul celălalt al şirului, aşa cum te-ai furişat în tabăra Mantiilor Albe acasă.

Elyas scoase un mormăit care putea însemna orice, numai plin de speranţă nu.

Sulin pufni batjocoritor.

— Nu *ne* putem furişa în tabără atâta vreme cât nu putem nădăjdui să scăpăm de-acolo. *Tu* vei fi pus la proţap ca o capră înainte să treci de primele zece corturi.

Perrin încuviinţă încet din cap. Se gândise să se furişeze în tabără la adăpostul întunericului şi să o fure cumva pe Faile. Şi pe celelalte, desigur. Ea n-ar fi fost de acord să plece fără celelalte. Nu găsise nicio cale care ar fi putut da roade împotriva aielilor, iar mărimea taberei îi alungase şi ultima speranţă. Ar putea rătăci zile la rând prin marea aceea de oameni fără să o găsească.

Brusc, el îşi dădu seama că nu era nevoit să lupte împotriva deznădejdii. Sentimentul de furie rămase, dar acum era rece precum oţelul iarna, iar el nu detecta nici măcar un strop din deznădejdea care înainte ameninţase să îl copleşească. În tabără erau zece mii de *algai'd'siswai* şi cinci sute de femei care puteau conduce – Gallenne avusese dreptate; aşteaptă-te la ce e mai rău şi toate surprizele tale erau plăcute – cinci sute de femei care nu ar fi şovăit să folosească Puterea ca armă; Faile era ca un fulg de nea într-o pajişte acoperită cu zăpadă, însă când adunai atât de multe trăiri, nu mai avea niciun rost să disperi. Fie înfruntai situaţia, fie erai acoperit de zăpadă. Şi-apoi, el vedea puzzle-ul şi, după cum spunea mereu Nat Torfinn, orice puzzle putea fi rezolvat odată ce îţi dădeai seama unde să apeşi şi unde să tragi.

Înspre miazănoapte şi miazăzi, pământul mai departe de oraş fusese curăţat mai mult decât povârnişul unde se afla el. Case răzleţe, din ale căror hornuri nu ieşea fum, se vedeau pe ici, pe acolo, iar garduri cu bârne conturau câmpurile acoperite de zăpadă, iar dacă mai bine de o mână de oameni ar fi încercat să se apropie din oricare direcţie, ar fi fost la fel de vizibili ca atunci când ar fi purtat torţe şi flamuri şi ar fi sunat din trompete. Părea să existe şi un drum care ducea spre miazăzi, printre ferme, iar un altul care ducea spre miazănoapte. Probabil că lui îi erau nefolositoare, dar nu se ştia niciodată. Jondyn i-ar fi putut aduce nişte informaţii despre oraş, deşi nu îşi putea imagina la ce i-ar fi folosit când oraşul era împresurat de Shaido. Gaul şi Fecioarele care dădeau un ocol taberei i-ar fi putut spune ce se afla dincolo de următoarele culmi muntoase. O adâncitură în culmea aceea semăna cu un drum care ducea undeva spre răsărit. În mod ciudat, un mănunchi de mori de vânt se aflau poate la o milă nord de acea adâncitură, ale căror braţe lungi şi albe se învârteau leneş, iar pe coama povârnişului de dincolo se zărea un alt grup de mori de vânt. Un rând de arcade, asemenea unui pod lung şi îngust, cobora pe povârniş de la cele mai apropiate mori de vânt până spre zidurile oraşului.

— Ştie cineva ce sunt alea? întrebă el, arătând cu degetul.

Chiar dacă le cercetase prin ocheanul lui, acestea nu îi spuseră nimic decât că păreau făcute din aceeaşi piatră cenuşie ca zidurile. Construcţia aceea era prea îngustă ca să fie un pod. Nu avea pereţi laterali, plus că nu părea să existe ceva care să necesite construcţia unui pod.

— Foloseşte la adusul apei, răspunse Sulin. Se întinde pe cinci mile, până la un lac. Nu ştiu de ce nu şi-au construit oraşul mai aproape, dar tot pământul din jurul lacului pare să devină mocirlos atunci când vremea se va încălzi. Ea nu se mai poticnea de cuvinte necunoscute cum ar fi „mocirla”, însă în vocea ei se simţi o notă de veneraţie atunci când rosti cuvântul „lac”, gândindu-se că putea să existe atâta apă într-un singur loc.

— Te gândeşti să le opreşti aprovizionarea cu apă? Asta cu siguranţă îi va agita. Ea înţelegea lupta pentru apă. Majoritatea luptelor din Pustiu începeau de la apă. Dar nu cred...

Culorile explodară în capul lui Perrin, o explozie de nuanţe atât de puternică, încât el rămase fără vedere şi fără auz. Nu mai vedea nimic în afară de acele culori. Acestea formau un val uriaş, de parcă ori de câte ori el încercase să le alunge, acestea se acumulaseră într-un baraj pe care acum îl spărgeau provocând o inundaţie tăcută, rotindu-se în vârtejuri silenţioase ce încercau să îl înece. În mijlocul acestui tumult, prinse contur o imagine: Rand şi Nynaeve şezând pe pământ faţă în faţă. Îi vedea la fel de limpede ca şi cum aceştia s-ar fi aflat în faţa lui. El nu avea timp de Rand în acel moment. Nu în acel moment! Agăţându-se de culori ca un om care se îneca, agăţându-se de ele ca să iasă la suprafaţă, el le izgoni.

Vederea şi auzul, lumea care îl înconjura se prăbuşiră peste el.

— ...e o nebunie, zicea Grady pe un ton îngrijorat. Nimeni nu poate mânui o cantitate suficientă de *saidin* ca eu să pot simţi atât de departe! Nimeni!

— La fel cum nimeni nu poate mânui atât de mult *saidar*, zise Marline în şoaptă. Totuşi, cineva o poate face.

— Rătăciţii? zise Annoura cu vocea sugrumată. Rătăciţii, folosind vreun *sa'angreal* la care noi nu ne-am gândit niciodată. Sau... însuşi Cel Întunecat.

Toţi trei priviră înapoi spre miazănoapte şi spre apus, iar dacă Marline părea mai calmă decât Annoura sau Grady, ea mirosea la fel de speriată şi de îngrijorată ca ei. În afară de Elyas, ceilalţi îi priveau pe cei trei de parcă ar fi aşteptat un anunţ cum că începuse o nouă Frângere a Lumii. Expresia de pe faţa lui Elyas era aceea de resemnare. Un lup s-ar fi luptat cu o alunecare de teren care îl ducea spre moarte, dar un lup ştia că moartea venea mai devreme sau mai târziu şi că nu i se putea împotrivi.

— Este Rand, bombăni Perrin cu o voce groasă. El se cutremură când culorile încercară să revină, însă reuşi să le izgonească. E treaba lui. Se ocupă el, oricare-ar fi aceasta. Toată lumea se holba la el, chiar şi Elyas. Am nevoie de prizonieri, Sulin. Ei trebuie să trimită grupuri de vânătoare. Elyas zice că au străjeri câteva mile mai încolo, grupuri mici. Poţi să-mi aduci prizonieri?

— Ascultă-mă cu băgare de seamă, zise Annoura, cuvintele ieşindu-i de-a valma pe gură. Ea se ridică din zăpadă atât cât să se întindă peste Marline şi să înşface mantia lui Perrin. Se întâmplă ceva, poate ceva minunat, poate ceva îngrozitor, dar oricum important, ceva ce nu s-a mai întâmplat de-a lungul istoriei! Trebuie să aflăm ce anume! Grady ne poate duce acolo, suficient de aproape ca să putem vedea. *Eu* aş putea să vă duc acolo dacă aş şti firele. Trebuie să aflăm!

Întâlnindu-i privirea, Perrin ridică o mână, iar ea tăcu, rămânând cu gura deschisă. Aes sedai nu tăceau niciodată atât de uşor, însă ea o făcu.

— Ţi-am spus eu ce este. Noi avem treabă acolo jos, Sulin.

Sulin îşi întoarse capul de la el spre aes sedai, apoi spre Marline. În cele din urmă, ea dădu din umeri.

— Vei afla puţine lucruri folositoare chiar dacă îi vei lua la întrebări. Vor îndura durerea şi îţi vor râde în faţă. Ruşinea n-are să-i prindă repede – dacă Shaido ăştia mai au pic de ruşine.

— Indiferent ce voi afla, va fi mai mult decât ştiu acum, răspunse el.

Treaba lui era acolo jos. Avea un puzzle de rezolvat – să o elibereze pe Faile şi să îi nimicească pe Shaido. Doar asta conta pentru el.

CAPITOLUL 9
Capcane

— Şi s-a plâns iar că celelalte înţelepte sunt sfioase, termină Faile cu o voce cât mai supusă, potrivindu-şi coşul mare pe care îl ţinea pe umeri şi mutându-se de pe un picior pe celălalt în zăpada mocirloasă.

Coşul nu era greu, deşi era plin de rufe murdare, iar lâna din care era făcută roba ei era groasă şi călduroasă, mai ales că purta alte două veşminte lungi pe dedesubt, însă cizmele din piele moale, albe şi ele, o apărau prea puţin de frigul tăios.

— Mi s-a spus să raportez întocmai cuvintele rostite de înţeleapta Sevanna, adăugă ea repede.

Someryn era una dintre „celelalte” înţelepte, iar colţurile gurii i se lăsară în jos când auzi cuvântul „sfioase”.

Ţinându-şi ochii coborâţi, Faile nu vedea decât această parte din chipul lui Someryn. *Gai'shain* trebuiau să păstreze o atitudine umilă, mai ales cei care nu erau aieli, şi cu toate că ea îşi ridicase privirea uitându-se printre gene ca să citească expresia de pe chipul lui Someryn, cealaltă femeie era mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, chiar şi a bărbaţilor aiel; o uriaşă cu părul bălai care o domina prin înălţime. Ceea ce putea vedea cel mai bine era pieptul extrem de voluptuos al lui Someryn, decolteul durduliu şi înnegrit de soare lăsat la vedere de o bluză ale cărei şnururi erau desfăcute până la mijlocul pieptului şi acoperit în mare parte de o colecţie numeroasă de coliere lungi, chihlimbare şi smaralde, rubine şi opaluri, trei rânduri de şiraguri de perle mari şi lanţuri din aur cu modele complicate. Majoritatea înţeleptelor păreau să o dispreţuiască pe Sevanna, care „vorbea ca o căpetenie" înainte să fie aleasă o nouă căpetenie de clan Shaido, un eveniment care nu părea să aibă loc prea curând, şi încercau să îi submineze autoritatea ori de câte ori nu se ciondăneau între ele sau nu formau clici, însă multe dintre ele aveau aceeaşi dragoste ca Sevanna pentru bijuteriile din ţinuturile umede, iar unele începuseră să poarte inele pe degete ca ea. Pe mâna dreaptă, Someryn purta un opal alb şi mare, care arunca reflexii roşii ori de câte ori îşi potrivea şalul, şi un safir albastru şi alungit, înconjurat de rubine, pe cea stângă. Cu toate astea, nu începuse să se îmbrace în veşminte din mătase. Bluza ei era o *algode* simplă şi albă, cum era portul în Pustiu, iar fusta şi şalul erau din lână groasă la fel de neagră ca eşarfa împăturită cu care îi era prins părul bălai şi lung până la talie. Frigul nu părea să o deranjeze câtuşi de puţin.

Cele două stăteau puţin mai încolo de ceea ce credea Faile a fi hotarul dintre tabăra Shaido şi tabăra *gai'shain* – tabăra prizonierilor. Nu că ar fi existat în realitate două tabere. Câţiva *gai'shain* dormeau printre Shaido, însă restul erau ţinuţi în mijlocul taberei, dacă nu aveau vreo treabă de făcut, împrejmuiţi de Shaido ca vitele într-un ţarc din zid pentru a-i împiedica să viseze la libertate. Majoritatea bărbaţilor şi femeilor care treceau pe lângă ele purtau robele albe de *gai'shain,* deşi puţine erau atât de fin ţesute ca a ei. Nevoiţi să îmbrace atât de mulţi oameni, Shaido strângeau orice fel de pânză albă pe care o găseau. Unii erau înveşmântaţi în straturi de pânză aspră, sau de ştergar, sau în robe făcute din pânză de cort, iar multe dintre robe aveau pete de mocirlă sau de funingine. Când şi când, unul dintre *gai'shain* îşi arăta înălţimea şi ochii albaştri de aiel. Cea mai mare parte a lor erau amadiciani rumeni în obraji, altarani cu pielea măslinie şi cairhienini cu faţa palidă, precum şi câte un călător sau negustor din Illian sau Tarabon sau de prin alte părţi, care se aflase în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Cairhieninii erau ţinuţi prizonieri timp îndelungat şi erau cei mai resemnaţi în faţa situaţiei în care se aflau, în afară de acea mână de aieli în alb, însă toţi îşi ţineau ochii în pământ şi îşi îndeplineau sarcinile cât de repede le permiteau să se mişte de colo colo în zăpada amestecată cu mocirlă. *Gai'shain* trebuiau să arate smerenie, supunere şi dorinţa de a le îmbrăţişa pe amândouă. În caz contrar, primeau pedepse aspre care să le reamintească acest lucru.

Faile era foarte dornică să o ia repede din loc. Picioarele reci erau doar o mică parte din această dorinţă, iar nerăbdarea de a-i spăla hainele Sevannei încă şi mai mică. Prea mulţi ochi o puteau vedea stând acolo, la vedere, împreună cu Someryn, şi, deşi gluga adâncă îi ascundea faţa, cureaua lată din zale lucioase care îi încingea mijlocul şi zgarda asortată o însemnau ca fiind una dintre servitoarele Sevannei. Nimeni nu le spunea astfel – în ochii aielilor, a fi servitor era un lucru umilitor –, dar asta erau, cel puţin cei din ţinuturile umede, neplătiţi, cu drepturi mai puţine şi cu mai puţină libertate decât orice servitor de care auzise vreodată Faile. Mai devreme sau mai târziu, Sevanna avea să afle că înţeleptele îi opreau pe servitorii ei ca să le pună întrebări. Sevanna avea mai bine de o sută de servitori şi continua să le sporească numărul, iar Faile era convinsă că fiecare dintre ei le repeta înţeleptelor fiecare cuvânt pe care îl rostea Sevanna.

Era o capcană brutal de eficientă. Sevanna era o stăpână nemiloasă, într-o manieră oarecum degajată, fără să se răstească vreodată sau să-şi arate furia făţiş, însă cea mai mică nelegiuire, cea mai mică abatere de comportament sau atitudine era pedepsită imediat cu lovituri de nuia sau de curea şi, în fiecare seară, cinci *gai'shain,* care o mulţumiseră cel mai puţin în acea zi, erau aleşi pentru a primi alte pedepse, uneori stând legaţi şi cu căluş în gură o noapte întreagă, pe lângă bătaia primită, doar ca să le dea un exemplu celorlalţi. Faile nu voia să se gândească ce pedeapsă ar da femeia pentru cei care erau iscoade. Pe de altă parte, înţeleptele spuseseră clar şi răspicat că aceia care nu vorbeau de bunăvoie, aceia care încercau să ascundă lucruri sau să se tocmească urmau să aibă un viitor incert, găsindu-şi, probabil, sfârşitul într-un mormânt săpat la mică adâncime. Rănirea unui *gai'shain* dincolo de limitele permise ale disciplinei era o încălcare a *ji'e'tohului,* cod de onoare şi obligaţie ce guverna vieţile aielilor, însă acei *gai'shain* din ţinuturile umede păreau să nu se încadreze în anumite reguli.

Mai devreme sau mai târziu, una sau cealaltă parte a capcanei avea să se închidă. Ceea ce ţinuse cele două fălci ale capcanei deschise atâta vreme era faptul că Shaido păreau să nu facă vreo diferenţă între *gai'shain* din ţinuturile umede şi caii ce trăgeau telegile sau caii de povară, cu toate că, adevărul fie spus, animalele aveau parte de un tratament mai bun. Din când în când, câte un *gai'shain* încerca să fugă, dar, în afară de asta, nu făceai decât să le dai de mâncare şi să le oferi adăpost, îi puneai la treabă şi îi pedepseai dacă aceştia şovăiau. Înţeleptele nu se aşteptau ca ei să nu se supună, Sevanna nu se aştepta ca ei să o spioneze tot aşa cum nu se aştepta ca un cal ce trăgea teleaga să înceapă să cânte. Mai devreme sau mai târziu, însă... Aceasta nu era singura capcană în care era prinsă Faile.

— Înţeleapto, nu mai am nimic să-ţi zic, îngână ea, văzând că Someryn nu mai zice nimic.

Dacă nu erai bătut în cap, nu te îndepărtai, pur şi simplu, de o înţeleaptă până când aceasta nu te lăsa să pleci.

— Înţeleapta Sevanna vorbeşte nestingherită în faţa noastră, dar nu spune prea multe.

Femeia înaltă rămase tăcută, iar, după o vreme, Faile îndrăzni să-şi mai ridice puţin ochii. Someryn privea uluită peste capul Failei, cu gura căscată. Încruntându-se, Faile îşi aşeză coşul pe umăr şi aruncă o privire în spate, însă nu văzu nimic care să explice expresia de pe faţa lui Someryn. Observă doar întinderea taberei, corturi aiel joase şi negre amestecate cu corturi ascuţite şi cu pereţi, şi orice alt soi de cort, majoritatea în nuanţe de alb-murdar şi maro-deschis, altele verzi, albastre, roşii sau dungate. Atunci când atacau, Shaido luau tot ceea ce era de valoare, orice s-ar fi dovedit de folos, nelăsând în urma lor ceva ce ar fi adus cu un cort.

Că veni vorba, aceştia abia dacă aveau suficiente adăposturi. Acolo erau strânse zece ginţi, mai bine de şaptezeci de mii de Shaido şi cam tot atât de mulţi *gai'shain,* după calculele ei, iar peste tot ea vedea doar agitaţia obişnuită, aieli înveşmântaţi în negru văzându-şi de ale lor printre prizonieri înveşmântaţi în alb care alergau de colo colo. Un fierar umfla foalele forjei din faţa unui cort deschis, cu uneltele aşezate pe o piele de taur argăsită, copiii mânau cu joardele turmele de capre care behăiau, o negustoreasă îşi prezenta bunurile într-un pavilion deschis din pânză galbenă, orice de la sfeşnice din aur şi boluri din argint şi până la oale şi ceaune, toate furate. Un bărbat zvelt care ţinea un cal de căpăstru stătea de vorbă cu o înţeleaptă căruntă pe nume Masalin, fără îndoială căutând un leac pentru vreo boală de care suferea animalul, după cum arăta bărbatul spre burta calului. Nimic care să o facă pe Someryn să rămână cu gura căscată.

Tocmai când dădu să se întoarcă, Faile zări o femeie aiel cu părul negru, care stătea cu faţa în direcţia opusă. Nu doar că avea părul negru, dar acesta era negru ca pana corbului, o raritate printre aieli. Chiar dacă femeia stătea cu spatele, Failei i se păru că o recunoaşte pe Alarys, o altă înţeleaptă. În tabără erau peste patru sute de înţelepte, iar ea învăţase să le recunoască repede atunci când le vedea. A confunda o înţeleaptă cu o ţesătoare sau cu un olar era cea mai rapidă cale să te alegi cu câteva lovituri de nuia.

Poate nu însemna nimic faptul că Alarys stătea ţintuită locului şi privea în aceeaşi direcţie ca Someryn sau că îşi lăsase şalul să-i cadă pe pământ, doar că, dincolo de ea, Faile recunoscu o altă înţeleaptă, care şi aceea privea spre miazănoapte şi spre apus, trăgându-le câte o palmă oamenilor care treceau prin faţa ei. Aceea trebuia să fie Jesain, o femeie despre care se putea spune că era scundă chiar dacă nu era aiel, cu o claie de păr roşu în faţa căruia ar fi pălit orice foc şi cu un temperament pe măsură. Masalin vorbea cu bărbatul cu calul şi arăta spre animal. Ea nu putea conduce, dar trei înţelepte care o puteau face priveau toate în aceeaşi direcţie. Nu exista decât o singură explicaţie: vedeau pe cineva care conducea Puterea acolo sus, pe creasta împădurită de dincolo de tabără. Dacă ar fi condus o înţeleaptă, cu siguranţă nu le-ar fi făcut să se zgâiască. Putea fi o aes sedai? Sau mai multe? Era mai bine să nu-şi facă speranţe. Era prea devreme.

O palmă peste cap o făcu să se clatine şi fu cât pe ce să scape coşul.

— Ce stai aşa ca o momâie? mârâi Someryn. Du-te vezi-ţi de treabă. Pleacă, înainte să…!

Faile plecă, ţinând coşul cu o mână, ridicându-şi poalele robei din zăpada mocirloasă cu cealaltă şi mişcându-se cât putu de repede fără să alunece sau să cadă în mocirlă. Someryn nu lovea niciodată pe nimeni şi nici nu ridica tonul. Dacă le făcea pe amândouă, era mai bine să pleci repede din calea ei. Umil şi supus.

Mândria îi spunea să rămână sfidătoare, să refuze în tăcere să se supună, însă raţiunea îi spunea că dacă o făcea, avea să ajungă să fie păzită de două ori mai bine decât era. Shaido i-or fi considerat pe *gai'shain* din ţinuturile umede nişte animale domestice, dar nu erau orbi de-a binelea. Aceştia trebuiau să creadă că ea acceptase că nu avea să scape din captivitate. Acesta era şi gândul ei. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Cu siguranţă înainte ca Perrin să-i ajungă din urmă. Ea nu se îndoise nici măcar o clipă că Perrin venea pe urmele ei, că avea să o găsească cumva – el era în stare să treacă printr-un zid dacă-şi punea în gând asta! –, însă ea trebuia să scape înainte de asta. Era fiică de soldat. Ştia câţi Shaido erau, ştia forţele pe care trebuie să le fi chemat Perrin şi ştia că trebuia să ajungă la el înainte să aibă loc ciocnirea. Dar, mai întâi, era acea chestiune măruntă de a scăpa din ghearele Shaido.

La ce se uitaseră înţeleptele – la aes sedai sau la înţeleptele care îl însoţeau pe Perrin? Lumină, ea nădăjduia că nu, nu încă! Însă alte chestiuni erau mai importante, una fiind rufele. Ea cără coşul spre ruinele oraşului Malden, croindu-şi drum prin mulţimea de *gai'shain.* Cei care ieşeau din oraş cărau fiecare câte două găleţi grele ce echilibrau capetele unei prăjini, în vreme ce găleţile celor care intrau în oraş se legănau goale la capetele prăjinii. Atâta amar de lume câtă era în tabără avea nevoie de multă apă şi o primea astfel, găleată cu găleată. Era uşor să îi deosebeşti pe *gai'shain* care fuseseră locuitori ai oraşului Malden. În acest nord îndepărtat al Altarei, aceştia aveau pielea mai degrabă albă decât măslinie, ba unii aveau ochi albaştri, însă toţi se împleticeau de parcă ar fi mers prin ceaţă. Shaido care se căţăraseră pe zidurile oraşului noaptea fuseseră nimiciţi de apărare{36} înainte ca majoritatea locuitorilor să ştie că se aflau în pericol şi parcă tot nu le venea să creadă că vieţile lor se schimbaseră.

---

36 Fraza în original: *Shaido climbing the city walls in the night had overwhelmed the defenses...* Aşadar shaido care se căţăraseră pe ziduri copleşiseră apărarea, nu invers (n.red.).

Faile căuta o persoană anume, nădăjduind că nu trebuia să care apă în ziua aceea. Ea o căutase încă de când Shaido îşi ridicaseră tabăra aici, în urmă cu patru zile. O găsi afară, lângă porţile oraşului, care stăteau deschise şi lipite de zidurile de granit. Era o femeie înveşmântată în alb, mai înaltă decât ea, cu un coş plat plin cu pâine proptit în şold şi cu gluga dată pe spate doar atât cât să lase să i se vadă puţin din părul roşu-închis. Chiad părea să privească cu atenţie porţile cu bare din fier care nu reuşiseră să apere oraşul Malden, însă ea îşi întoarse privirea de la ele de îndată ce se apropie Faile. Se opriră una lângă cealaltă, fără să se privească, prefăcându-se că îşi potrivesc coşurile. Nu exista niciun motiv pentru care două *gai'shain* să nu schimbe două vorbe, dar nimeni nu trebuia să îşi aducă aminte că ele fuseseră prinse împreună. Bain şi Chiad nu erau supravegheate atât de atent ca acei *gai'shain* care îi slujeau Sevannei, însă asta s-ar fi putut schimba dacă cineva şi-ar fi amintit. Aproape toţi cei din jur erau *gai'shain,* majoritatea provenind dinspre apus de Osia Lumii; cu toate acestea, prea mulţi învăţaseră să îşi câştige favoruri răspândind poveşti şi zvonuri. Majoritatea oamenilor făceau totul ca să supravieţuiască, iar unii încercau mereu să îşi facă culcuşul moale, indiferent de situaţie.

— Au scăpat în prima noapte aici, şopti Chiad. Bain şi cu mine le-am condus spre pădure şi am acoperit urmele la întoarcere. Nimeni nu pare să-şi dea seama că lipsesc, din câte văd eu. Cu atât de mulţi *gai'shain,* ar fi de mirare dacă Shaido ăştia vor observa că cineva a scăpat.

Faile răsuflă uşurată. Trecuseră trei zile. Shaido observau lipsa fugarilor. Puţini reuşeau să se bucure de o zi întreagă de libertate, însă şansele de reuşită creşteau cu fiecare zi în care nu erau prinşi, plus că părea a fi o certitudine că Shaido aveau să se pună în mişcare mâine sau poimâine. Nu mai zăboviseră atât de mult timp într-un loc de când fusese prinsă Faile. Ea bănuia că aceştia aveau să încerce să mărşăluiască înapoi spre Osia Lumii, apoi să treacă în Pustiu.

Nu fusese o treabă uşoară să le convingă pe Lacile şi pe Arrela să plece fără ea. Argumentul care le convinsese fusese acela că îi puteau duce vorbă lui Perrin despre locul unde se afla Faile şi îl puteau preveni despre numărul celor din clanul Shaido, dar şi să îi spună că Faile îşi aranjase deja evadarea şi orice intervenţie din partea lui ar putea-o pune în primejdie. Ea era sigură că reuşise să le facă să creadă toate acestea – într-un fel, chiar avea un plan de evadare în minte –, dar, până în clipa aceea, ea mai că fusese convinsă că femeile ar putea hotărî că legămintele faţă de ea le cereau să rămână, într-un fel, legămintele prin apă erau mai stricte decât cele de credinţă; cu toate acestea, lăsau loc suficient prostiei în numele onoarei. Adevărul fie spus, ea nu ştia dacă cele două aveau să reuşească să îl găsească pe Perrin, dar, oricum ar fi fost, erau libere, iar ea nu mai trebuia să îşi facă griji decât pentru alte două femei. Fireşte, absenţa a trei dintre servitorii Sevannei ar fi fost iute observată; în câteva ceasuri, iar cei mai buni urmăritori ar fi fost trimişi ca să le aducă înapoi. Faile era obişnuită cu pădurea, dar ştia că nu avea rost să se pună cu urmăritorii aieli. Era un lucru neplăcut pentru *gai'shain* „de rând” care fugeau şi erau prinşi. În ceea ce îi privea pe servitorii Sevannei, mai bine mureau încercând. În cel mai bun caz, aceştia nu mai aveau ocazia să încerce a doua oară.

— Noi, restul, am avea şanse mai bune dacă tu şi Bain aţi veni cu noi, zise ea în şoaptă.

Şuvoiul de bărbaţi şi femei în alb care cărau apă continua să treacă pe lângă ele, însă niciunul nu părea să arunce mai mult de-o privire în direcţia lor; precauţia parcă devenise o parte din ea în aceste ultime două săptămâni. Lumină, i se păreau mai degrabă doi ani!

— Ce diferenţă poate fi între a le ajuta pe Lacile şi Arrela să ajungă la pădure şi a ne ajuta pe noi, restul, să ajungem mai departe?

Disperarea era cea care vorbea. Ea ştia care era diferenţa – Bain şi Chiad erau prietenele ei şi o învăţaseră despre obiceiurile aielilor, despre *ji'e'toh,* ba chiar puţin din limbajul semnelor folosit de Fecioare – şi nu fu mirată când Chiad îşi întoarse uşor capul ca să o privească cu acei ochi cenuşii care nu aveau în ei nimic din smerenia *gai'shain.* Această smerenie nu se citi nici în vocea ei, cu toate că vorbi în şoaptă.

— Te voi ajuta să ajungi cât mai departe, căci nu e drept ca Shaido să te ţină prizonieră. Tu nu respecţi *ji'e'tohul.* Eu, da. Dacă renunţ la onoare şi la obligaţiile mele doar pentru că Shaido au facut-o, le voi îngădui să hotărască felul cum va trebui să mă port. Voi purta veşmintele albe un an şi o zi, iar apoi îmi vor da drumul sau voi pleca eu, dar nu voi renunţa la ce sunt.

Fără să mai zică ceva, Chiad se îndepărtă cu paşi hotărâţi, pierzându-se în mulţimea de *gai'shain.*

Faile îşi ridică puţin mâna ca să o oprească, apoi şi-o lăsă să cadă. Ea mai pusese întrebarea aceea şi primise un răspuns mai blând, dar punând-o din nou, îşi insultase prietena. Va trebui să îşi ceară iertare. Nu ca să primească ajutorul lui Chiad – femeia nu ar fi renunţat la asta –, ci pentru că avea onoarea ei, chiar dacă nu respecta *ji'e'tohul.* Nu îţi insulţi prietenii, iar apoi uiţi, pur şi simplu, sau te aştepţi ca ei s-o facă. Însă scuzele mai trebuiau să aştepte. Ele nu îndrăzneau să se lase văzute că vorbesc prea mult.

Malden fusese un oraş prosper, un producător de lână de calitate şi de cantităţi mari de vin destul de gustos, dar acum era o ruină în interiorul acelor ziduri. Înăuntru erau la fel de multe case cu acoperişuri din lemn precum cele cu acoperişuri din piatră, iar focul se dezlănţuise în timpul jafului. Capătul îndepărtat al oraşului dinspre miazăzi era jumătate o grămadă de lemne înnegrite, ornate cu ţurţuri, şi jumătate pereţi arşi, fără acoperişuri. Peste tot, străzile, fie că erau pavate cu piatră, fie că erau din pământ, erau gri din cauza cenuşii purtate de vânt şi călcate în picioare odată cu zăpada, iar tot oraşul puţea a lemn ars. Apa era singurul lucru care nu părea să îi lipsească vreodată oraşului Malden, dar, la fel ca toţi aielii, Shaido puneau mare preţ pe ea şi nici nu se gândiseră să stingă focurile. În Pustiul Aiel nu prea exista nimic ce *ar fi putut* arde. Ar fi putut lăsa întreg oraşul să fie mistuit de flăcări dacă ar fi terminat cu jafurile, însă, dată fiind situaţia, ei îşi făcuseră griji în ceea ce privea irosirea apei înainte să îi oblige pe *gai'shain* să o care cu găleţile sub ameninţarea lăncilor şi să îi lase pe bărbaţii din Malden să se folosească de căruţe pentru a pompa apa. Faile ar fi zis că Shaido îi va răsplăti măcar pe acei bărbaţi lăsându-i să plece cu oamenii care scăpaseră şi nu fuseseră aleşi *gai'shain,* însă bărbaţii care mânuiau pompele erau tineri şi în formă, soiul de oameni pe care Shaido şi-i doreau ca *gai'shain.* Shaido păstrau unele reguli referitoare *la gai'shain* – femeile care erau însărcinate sau aveau copii sub zece ani fuseseră lăsate să plece, precum şi tinerii sub şaisprezece ani şi fierarii oraşului, care fuseseră atât dezorientaţi, cât şi recunoscători –, însă nici nu încăpea vorba de recunoştinţă.

Articolele de mobilier erau împrăştiate pe străzi: mese mari răsturnate şi cufere şi scaune ornate, uneori un zid dărâmat sau veselă spartă. Articole de îmbrăcăminte se vedeau peste tot: haine şi pantaloni şi rochii, majoritatea făcute ferfeniţă. Shaido luaseră tot ce era din aur sau argint, tot ce avea nestemate, tot ce era folositor sau comestibil, însă mobilele trebuie să fi fost cărate în stradă în timpul jafului şi abandonate acolo când cei care le căraseră hotărâseră că nişte margini aurite sau nişte sculpturi fine nu meritau efortul lor. Oricum, aielii nu foloseau scaune, în afară de căpetenii, iar în căruţe şi în telegi nu era loc pentru mesele acelea grele. Câţiva Shaido se mai plimbau pe-acolo, scotocind prin case, hanuri şi prăvălii, căutând ceva ce ar fi putut omite, dar majoritatea oamenilor pe care ea îi vedea erau *gai'shain* cărând găleţi. Pe aieli nu îi interesau oraşele, considerându-le doar nişte depozite pe care le puteau prăda. Pe lângă ea trecură două fecioare, mânând cu patul lăncilor spre porţi un bărbat dezbrăcat, cu o privire sălbatică şi cu mâinile legate la spate. Fără îndoială că acesta crezuse că va putea sta ascuns în vreun subsol sau vreun pod până când Shaido aveau să plece. Fără îndoială că fecioarele crezuseră că vor găsi o ascunzătoare cu bani. Când un bărbat uriaş care purta un *cadirisor* de *algai'd'siswai* păşi în faţa ei, ea dădu să îl ocolească pe cât putu de repede. Un *gai'shain* se dădea întotdeauna din calea oricărui Shaido.

— Eşti foarte drăguţă, zise el, aţinându-i calea.

Era cel mai masiv bărbat pe care îl văzuse ea vreodată, înalt de vreo doi metri şi pe măsură în circumferinţă. Nu gras – ea nu văzuse niciodată un aiel gras –, dar foarte lat. El râgâi, iar ea simţi miros de vin. Aieli beţi mai văzuse, căci găsiseră toate lăzile cu vin din oraş. Cu toate acestea, ei nu îi era frică. *Gai'shain* puteau fi pedepsiţi pentru te miri ce nelegiuiri, adeseori pentru abateri pe care puţini dintre cei din ţinuturile umede le înţelegeau, însă robele albe le ofereau o oarecare protecţie, iar ea mai avea încă un avantaj.

— Sunt *gai'shaina* a înţeleptei Sevanna, zise ea pe un ton cât putu de slugarnic. Spre dezgustul ei, ajunsese să stăpânească foarte bine acest ton. Sevanna nu va fi mulţumită dacă mă eschivez de la treburi ca să stau la taclale.

Ea încercă din nou să îl ocolească şi icni atunci când el o apucă de braţ cu o mână atât de mare, încât ar fi putut-o cuprinde de două ori şi tot ar mai fi rămas loc.

— Sevanna are sute de *gai'shain.* N-are să-i simte lipsa uneia pentru un ceas sau două.

Coşul căzu pe stradă când el o ridică în aer cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi ridicat o pernă. Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmpla, el o luă la subraţ, imobilizându-i braţele pe lateral. Ea deschise gura ca să ţipe, iar el îşi folosi mâna liberă ca să îi lipească faţa de pieptul lui. Mirosul de lână transpirată îi umplu nările. Ea nu vedea decât lâna cenuşiu-maronie. Unde erau fecioarele alea două? Fecioarele Lăncii nu l-ar lăsa să facă asta! *Orice* aiel care ar fi văzut asta ar fi intervenit! Ea nu se aştepta niciodată să primească ajutor de la *gai'shain.* Unu sau doi ar fi putut fugi să caute ajutor, dacă era norocoasă, însă prima lecţie pe care o învăţa orice *gai'shain* era aceea că până şi o ameninţare cu violenţa te putea face să ajungi atârnat de glezne şi biciuit până când urlai de durere. Cel puţin, era prima lecţie pe care o învăţau cei din ţinuturile umede; aielii ştiau deja: unui *gai'shain* îi era interzis să devină violent din orice motiv. *Orice* motiv, însă acest lucru nu o opri ca să nu îl lovească furioasă cu picioarele pe bărbat. Ziceai că lovea cu picioarele un zid, aşa de neimpresionat era acesta. El se deplasa, cărând-o undeva. Ea îl muşcă atât cât de tare putu, dar, pentru efortul ei, se alese cu gura plină de lână murdară şi aspră, căci dinţii ei se blocară în muşchi fără să reuşească să prindă ceva. Bărbatul parcă era făcut din piatră. Ea ţipă, însă ţipătul îi păru înăbuşit până şi ei.

Brusc, monstrul care o căra se opri în loc.

— Am făcut-o pe aceasta *gai'shain,* Nadric, zise o voce groasă de bărbat.

Faile simţi bubuitul râsului în pieptul lipit de faţa ei înainte ca să îl audă. Ea nu încetă să-l lovească pe bărbat cu picioarele, nu încetă să se zvârcolească sau să încerce să ţipe, însă cel care o prinsese nu părea să conştientizeze eforturile ei.

— Acum îi aparţine Sevannei, Făr' de Fraţi, zise cu dispreţ uriaşul Nadric. Sevanna ia ce pofteşte, iar eu iau ce poftesc. Ăsta e noul obicei.

— Sevanna a luat-o, răspunse celălalt bărbat pe un ton calm, dar eu nu i-am dat-o niciodată acesteia. Nu i-am oferit niciodată un schimb Sevannei. Renunţi la onoarea ta doar pentru că Sevanna a renunţat la a ei?

Se aşternu o tăcere lungă, întreruptă doar de sunetele înăbuşite pe care le scotea Faile. Ea nu contenea să se zvârcolească, nu putea, dar parcă era un prunc înfăşat în scutece.

— Nu-i îndeajuns de drăguţă ca să merite să lupţi pentru ea, zise Nadric cu fermitate în glas.

El nu părea speriat sau măcar îngrijorat.

Bărbatul îşi luă mâinile de pe ea, iar Failei i se desprinseră dinţii din haina lui atât de brusc, încât crezu că îşi pierduse unu sau doi. Simţi pământul atât de tare sub spatele ei, încât aerul îi ieşi din plămâni, precum şi o parte a conştiinţei. Până când reuşi ea să îşi adune forţele ca să se ridice ajutându-se de mâini, uriaşul se îndepărta cu paşi mari pe o alee ce ducea înapoi la stradă. *Era* o alee, o dâră de noroi între două clădiri din piatră. Nimeni nu ar fi văzut ce făcuse el acolo. Înfiorându-se – nu tremura, doar se înfioră! –, ea scuipă ca să alunge gustul de lână şi de sudoare şi privi cu mânie spatele lui Nadric. Dacă şi-ar fi putut scoate cuţitul pe care îl ţinea ascuns, l-ar fi înjunghiat. Nu era îndeajuns de drăguţă ca să meriţi să lupţi pentru ea, ai? O parte din ea ştia că era ridicol însă se agăţa de orice îi hrănea furia, doar ca să-i simtă căldura. Ca să o ajute să scape de acei fiori. L-ar fi înjunghiat până când nu şi-ar mai fi putut folosi braţele.

Ridicându-se pe picioarele ce îi tremurau, îşi verifică dinţii cu limba. Îi avea pe toţi – niciunul rupt, niciunul lipsă. Îşi zgâriase faţa de lâna aspră a hainei lui Nadric, iar buzele îi erau învineţite, dar nu era rănită. Ea îşi reaminti acest lucru. Nu era rănită şi era liberă să plece de pe aleea aceea. Cât putea fi de liber cineva care purta roba de *gai'shain.* Dacă mai erau şi alţii ca Nadric, care nu mai luau seamă de protecţia pe care o aducea acea robă, atunci începea să se instaleze dezordinea printre Shaido. Tabăra va deveni un loc mai periculos, însă haosul aducea mai multe ocazii de a scăpa. Aşa trebuia să privească ea situaţia. Învăţase ceva ce îi putea fi de folos. Dacă s-ar fi oprit odată din tremurat.

Într-un final, se uită fără tragere de inimă la salvatorul ei. Îi recunoscuse vocea. Acesta stătea mai încolo, în spatele ei, privind-o liniştit, fără să trădeze vreun semn de compătimire. Se gândea că avea să ţipe dacă el urma să o atingă. O altă absurditate, din moment ce el o salvase, dar era totuşi o realitate. Rolan era doar cu o palmă mai scund decât Nadric şi aproape la fel de masiv, iar ea avea motive să-şi dorească să îl înjunghie. El nu era Shaido, ci unul dintre Făr' de Fraţi, *Meradin,* bărbaţi care îşi părăsiseră clanurile pentru că nu voiau să îl urmeze pe Rand al'Thor, iar el fusese, într-adevăr, cel care o „făcuse *gai'shain".* Era adevărat că el o salvase să nu moară de frig în noaptea după ce fusese răpită, înfăşurând-o în haina lui, cu toate că ea n-ar fi avut nevoie de asta dacă el nu i-ar fi tăiat de la bun început toate şireturile hainelor. Când deveneai *gai'shain,* primul lucru pe care îl făceau era să te dezbrace, însă acesta nu era un motiv pentru care ea să îl ierte.

— Mulţumesc, zise ea, simţind amăreala cuvintelor pe limbă.

— Nu-ţi cer recunoştinţă, zise el cu blândeţe. Nu te uita la mine ca şi cum ai vrea să mă muşti doar pentru că nu l-ai putut muşca pe Nadric.

Ea abia se abţinu să nu mârâie la el; nu ar fi reuşit să pară supusă nici dacă ar fi vrut, aşa că se întoarse şi se îndreptă cu paşi repezi spre stradă. Încercă să păşească repede. Picioarele îi tremurau încă, aşa că mai mult se clătină. Ceilalţi *gai'shain* abia dacă aruncau o privire în direcţia ei în timp ce înaintau anevoie pe stradă cărând găleţi pline cu apă. Puţini prizonieri erau dispuşi să împărtăşească necazurile altuia. Ale lor le ajungeau.

Ea se întinse după coşul cu rufe şi oftă. Acesta zăcea răsturnat într-o parte, iar cămăşile albe şi fustele negre din mătase, despicate pentru călărit, erau împrăştiate pe pavajul murdar, mânjit cu funingine. Bine măcar că nu călcase nimeni pe ele. Cei care căraseră apă toată dimineaţa şi aveau să facă asta toată ziua ar fi fost iertaţi dacă ar fi călcat pe ele, căci arătau ca nişte cârpe de care fuseseră dezbrăcaţi oamenii din Malden pentru a fi făcuţi *gai'shain.* Ea ar fi încercat să îi ierte. Îndreptând coşul, începu să strângă hainele, scuturându-le de praful{37} şi de funinginea care se desprindeau de pe ele şi având grijă să nu le frece de celelalte. Spre deosebire de Someryn, Sevannei îi plăcea mătasea. Nu purta nimic altceva. Era la fel de mândră de mătasea ei ca de bijuteriile pe care le purta şi la fel de posesivă când venea vorba despre ambele. Nu avea să fie mulţumită dacă nu avea să primească aceste veşminte curate.

---

37 *Dirt* în original. Faile îşi scutura rufele de *murdărie* şi funingine. Chiar şi în universul lui Jordan este imposibil să găseşti praf când ninge iar zăpada, călcată în picioare, este amestecată cu noroiul drumului (n.red.).

Când Faile puse şi ultima bluză peste celelalte, Rolan se întinse pe lângă ea şi ridică coşul cu o mână. Ea dădu să se răstească la el – putea căra şi singură coşul, mulţumesc frumos! –, însă îşi înghiţi cuvintele. Creierul era singura armă pe care o avea, iar ea trebuia să se folosească de el în loc să se lase pradă temperamentului ei. Rolan nu se aflase acolo din întâmplare. Ar fi fost naivă să creadă asta. Ea îl văzuse adeseori de când fusese făcută prizonieră, mult mai des ca să fie doar o pură întâmplare. El o urmărise. Oare ce îi spusese lui Nadric? El nu o dăduse pe ea Sevannei, nici nu se oferise să o schimbe cu altcineva. Cu toate că el o capturase, ea credea că el nu era de acord ca aceia din ţinuturile umede să fie făcuţi *gai'shain* – majoritatea celor Făr' de Fraţi erau de aceeaşi părere – dar, din câte se părea, el încă îşi mai exercita drepturile asupra ei.

Ea era convinsă că nu avea de ce să se teamă că el ar fi urmat să încerce să o forţeze. Rolan avusese şansa lui, când ea fusese goală şi legată, însă, atunci, el parcă s-ar fi uitat la un stâlp. Poate că nu avea o slăbiciune pentru femei. Oricum, cei Făr' de Fraţi erau aproape la fel de străini printre cei din clanul Shaido precum cei din ţinuturile umede. Niciunul dintre Shaido nu avea cu adevărat încredere în ei, iar cei Făr' de Fraţi păreau a fi adeseori nişte bărbaţi care tăceau, acceptând mai degrabă ceea ce lor li se părea a fi un lucru mai puţin rău decât un rău mai mare, fără a fi convinşi că era, într-adevăr, un lucru mai puţin rău. Dacă ea ar fi reuşit să se împrietenească cu bărbatul, poate că acesta ar fi fost dispus să o ajute. Nu ca să fugă, cu siguranţă – ar fi însemnat să ceară prea mult dar... Sau ar fi cerut prea mult? Singura cale prin care putea afla era să încerce.

— Mulţumesc, zise ea din nou, iar de data asta îi zâmbi.

În mod surprinzător, el îi zâmbi la rândul lui. Un zâmbet schiţat, abia vizibil, însă aielii nu erau ostentativi. Păreau să aibă faţa împietrită, asta până când te obişnuiai cu ei.

Ei făcură câţiva paşi alături în tăcere, el cărând coşul într-o mână, iar ea ţinându-şi poalele robei. Parcă ieşiseră la o plimbare. Dacă mijeai bine ochii. Câţiva *gai'shain* aflaţi în trecere îi priviră miraţi, doar ca să-şi coboare ochii în pământ în clipa următoare. Ea nu ştia cum să înceapă – nu voia ca el să creadă că îi facea ochi dulci; poate că, la urma urmei, îi plăceau femeile –, însă el o scăpă de această grijă.

— Te-am urmărit, zise el. Eşti puternică, şi înverşunată, şi neînfricată, cred. Majoritatea celor din ţinuturile umede mai că sunt speriaţi de moarte. Se agită până când sunt pedepsiţi, apoi plâng şi se smeresc. Eu cred că eşti o femeie cu mult *ji.*

— Ba mi-e frică, răspunse ea. Doar că încerc să nu las să se vadă. Plânsul n-ajută niciodată la nimic.

Majoritatea bărbaţilor erau de aceeaşi părere. Lacrimile te puteau încurca dacă le lăsai, însă câteva lacrimi vărsate în timpul nopţii te puteau ajuta să înfrunţi ziua următoare.

— Sunt momente când plângi şi sunt momente când râzi. Mi-ar plăcea să te văd râzând.

Ea râse sec.

— Nu prea am motive câtă vreme port veşmintele albe, Rolan.

Ea îi aruncă o privire cu coada ochiului. Oare se mişca prea repede? El însă doar dădu din cap.

— Totuşi, mi-ar plăcea să te văd râzând. Îţi şade bine când zâmbeşti. Iar dacă vei râde, îţi va şedea încă şi mai bine. N-am soaţă, dar reuşesc să fac o femeie să râdă, câteodată. Am auzit că tu ai soţ.

Tresărind, Faile se împiedică în propriile-i picioare şi se prinse de braţul lui. Ea îşi luă mâna repede şi îl privi peste marginea glugii. El se opri doar atât cât ea să îşi poată recăpăta echilibrul, apoi porni iar din loc. Expresia de pe faţa lui afişa doar o simplă curiozitate. În ciuda a ceea ce făcuse Nadric, obiceiul aielilor era ca o femeie să pună întrebări după ce un bărbat îi stârnea interesul. A-i oferi daruri era o modalitate. A o face să râdă, altă modalitate. Nu-i plăceau femeile, ai?

— Am soţ, Rolan, şi îl iubesc foarte mult. Foarte mult. Abia aştept să mă întorc la el.

— Nu poţi fi învinuită atunci când te vei lepăda de veşmintele albe pentru ce se petrece câtă vreme eşti *gai'shain,* zise el cu calm, dar poate voi, cei din ţinuturile umede, nu vedeţi lucrurile aşa. Totuşi, când eşti *gai'shain,* te poţi simţi singur. Poate-om sta de vorbă cândva.

Bărbatul voia să o vadă râzând, iar ea nu ştia dacă să râdă sau să plângă. El o lăsa să înţeleagă că nu avea de gând să renunţe la a încerca să îi stârnească interesul. Femeile aiel admirau perseverenţa la un bărbat. Totuşi, dacă Chiad şi Bain aveau să reuşească să o ajute să ajungă la pădure, Rolan era cea mai mare speranţă a ei. Ea credea că îl putea convinge, la un moment dat. Fireşte că putea; inimile slabe nu reuşeau niciodată! El era un venetic dispreţuit, acceptat doar pentru că Shaido aveau nevoie de lancea lui. Însă ea va trebui să îi dea un motiv ca să fie insistent.

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea cu precauţie.

La urma urmei, poate trebuia să fie nevoită să flirteze niţel, însă nu putea trece de la a-i spune cât de mult îşi iubea soţul direct la a face ochii mari şi la gâfâieli. Nu că avea vreo intenţie să ajungă atât de departe – nu era *domani!* –, dar ar putea fi nevoită să se apropie. Pentru moment, o mică reamintire că Sevanna îi furase „dreptul” nu trecea neobservată.

— Însă acum am treabă şi mă îndoiesc că Sevanna va fi încântată să afle că mi-am pierdut timpul stând la taclale cu tine.

Rolan dădu iar din cap, iar Faile oftă. O fi ştiind el să facă o femeie să râdă, aşa cum susţinea, dar cu siguranţă era scump la vorbe. Ea va trebui să se străduiască să îl facă să se deschidă dacă voia să audă altceva în afară de câteva glume pe care nu le înţelegea. În ciuda ajutorului primit de la Chiad şi de la Bain, ea tot nu înţelegea glumele aielilor.

Ajunseseră în piaţa mare din faţa fortăreţei, la capătul dinspre miazănoapte al oraşului, lângă o grămadă înaltă de ziduri din piatră cenuşie care nu îi apărase mai bine decât zidurile oraşului pe locuitorii acestuia. Failei i se păru că o văzuse pe femeia care domnise peste Malden şi peste tot ce se întindea pe o suprafaţă de douăzeci de mile, o văduvă frumoasă şi demnă, de vârstă mijlocie, printre *gai'shain* care cărau apă. Piaţa pietruită era plină de bărbaţi şi femei în veşminte albe, care cărau găleţi. La capătul dinspre răsărit al pieţei, ceea ce semăna cu o porţiune din zidul exterior al oraşului, cenuşiu şi înalt de zece metri, era, de fapt, zidul unui rezervor uriaş alimentat de un apeduct. Patru pompe, fiecare manevrată de patru bărbaţi, scuipau apa care umplea găleţile, apa stropind pavajul mai mult decât ar fi îndrăznit bărbaţii să îngăduie dacă ar fi ştiut că Rolan se afla suficient de aproape ca să vadă. Faile se gândise să se târască prin apeductul în formă de tunel ca să scape, însă era imposibil să nu se ude şi, oriunde ar fi ieşit, fiind udă leoarcă, cel mai probabil, ar fi îngheţat de frig înainte să apuce să străbată o milă sau două prin zăpadă.

În oraş mai existau două locuri de unde puteai lua apă, ambele alimentate de nişte conducte din piatră subterane, însă acolo, la baza zidului rezervorului, fusese pusă o masă din abanos lungă, cu picioare în formă de leu. Odinioară, aceasta fusese o masă de banchet, suprafaţa ei fiind incrustată cu fildeş, însă penele din fildeş fuseseră smulse şi câteva căzi din lemn stăteau acum pe masă. Două găleţi din lemn erau aşezate lângă masă, iar la un capăt al acesteia, un ceaun din cupru scotea aburi deasupra unui foc aprins cu ajutorul unor scaune rupte. Faile se îndoia că Sevanna pusese să i se ducă rufele în oraş ca să le scutească pe ale ei *gai'shain* de corvoada de a căra apa la corturi, însă, indiferent de motiv, Faile era recunoscătoare. Un coş cu rufe era mai uşor decât găleţile pline cu apă. Cărase suficiente ca să ştie. Pe masă se aflau două coşuri, însă doar o femeie care purta cingătoarea şi zgarda de aur muncea, cu mânecile robei albe suflecate sus de tot şi cu părul negru şi lung legat cu o fâşie de pânză albă ca să nu îi cadă în apa din cadă.

Când Alliandre o văzu pe Faile apropiindu-se însoţită de Rolan, se îndreptă de spate şi îşi şterse braţele goale de robă. Alliandre Maritha Kigarin, Regina Ghealdanului, Binecuvântată de Lumină, Apărătoarea Zidului lui Garen şi alte câteva titluri, fusese o femeie elegantă şi reţinută, echilibrată şi maiestuoasă. Alliandre, *gai'shain,* era în continuare frumoasă, însă afişa o expresie mereu chinuită. Cu pete umede pe robă şi cu mâinile încreţite de la atâta stat în apă, ea ar fi putut trece drept o spălătorească frumoasă. Când îl văzu pe Rolan punând coşul jos şi zâmbindu-i Failei înainte să se îndepărteze cu paşi mari, când o văzu pe Faile zâmbindu-i la rândul ei, ea îşi arcui o sprânceană, nedumerită.

— El este cel care m-a capturat, zise Faile, punând hainele din coş pe masă. Chiar şi aici, unde nu erau decât *gai'shain,* era mai bine dacă munceai în vreme ce vorbeai. Este unul dintre cei Făr' de Fraţi şi cred că nu prea este de acord ca oamenii din ţinuturile umede să fie făcuţi *gai'shain.* Cred că s-ar putea să ne ajute.

— Înţeleg, zise Alliandre.

Ea atinse cu blândeţe cu o mână spatele robei Failei.

Încruntându-se, Faile se răsuci ca să privească peste umăr. Pentru o clipă, se holbă la praful şi la funinginea care îi acopereau spatele de la umeri în jos; apoi obrajii i se îmbujorară.

— Am căzut, zise ea repede. Nu îi putea spune Alliandrei ce se întâmplase cu Nadric. Nu credea că va putea spune cuiva. Rolan s-a oferit să-mi care coşul.

Alliandre ridică din umeri.

— Dacă m-ar ajuta să scap, m-aş mărita cu el. Sau nu, cum ar binevoi el. Nu este tocmai chipeş, dar n-ar fi dureros, iar soţul meu, dacă aş avea unul, n-ar şti niciodată. Dacă ar avea puţină minte, s-ar bucura la culme să mă aibă înapoi şi n-ar pune întrebări la care nu ar vrea să primească răspunsuri.

Strângând în mâini o bluză din mătase, Faile scrâşni din dinţi. Alliandre era suzerana{38} ei, prin Perrin, iar ea ţinea destul de mult la asta, cel puţin când venea vorba de a asculta poruncile, însă relaţia dintre ele devenise încordată. Ele conveniseră să încerce să gândească precum nişte servitoare, să încerce să fie servitoare, dacă voiau să supravieţuiască, însă asta însemna că fiecare o văzuse pe cealaltă făcând plecăciuni şi grăbindu-se să se supună. Pedepsele Sevannei erau duse la îndeplinire de cea mai apropiată *gai'shain* care se afla în preajma ei atunci când lua această hotărâre şi, o dată, Faile primise poruncă să îi aplice câteva lovituri de nuia Alliandrei. Mai rău, Alliandrei i se poruncise să întoarcă această favoare de două ori. Dacă te abţineai, aveai şi tu parte de acelaşi tratament, plus că cealaltă femeie era nevoită să îndure o doza dublă din partea altcuiva care n-avea să fie deloc blânda cu ea. Trebuia să existe o diferenţă în faptul că ai facut-o pe suzerana ta să se zvârcolească şi să ţipe de durere de două ori.

Brusc, ea îşi dădu seama că bluza pe care o strângea în mâini se număra printre acelea care se murdăriseră mai mult atunci când căzuse coşul. Eliberând strânsoarea, cercetă îngrijorată veşmântul. Nu părea că mizeria se îmbibase în material. Preţ de o clipă, se simţi uşurată, apoi iritată că se simţea uşurată. Încă şi mai iritată atunci când această senzaţie de uşurare nu dispăru.

— Arrela şi Lacile au fugit acum trei zile, zise ea în şoaptă. Trebuie să fi ajuns departe deja. Unde-i Maighdin?

O încruntare de îngrijorare apăru pe faţa celeilalte femei.

---

38 În original: *Alliandre was her liege woman*. Alliandre este **vasalul** lui Faile, ca urmare a jurământului de vasalitate făcut lui Perrin. A se vedea romanul al optulea din serie, „Calea pumnalelor”, capitolul 10 – „Schimbări” (n.red.).

— Încearcă să se furişeze în cortul Theravei. Therava a trecut pe lângă noi, însoţită de un grup de înţelepte, şi, din câte am auzit, păreau că se duc să se întâlnească cu Sevanna. Maighdin mi-a pus coşul ei în braţe şi mi-a zis că are de gând să încerce. Cred… că e destul de disperată de îşi asumă atâtea riscuri, zise ea cu o notă de deznădejde în voce. Ar fi trebuit să fie aici deja.

Faile inspiră adânc, apoi expiră aerul încet. Toate începeau să fie disperate. Îşi strânseră provizii pentru evadare – cuţite şi merinde, cizme şi pantaloni şi haine bărbăteşti, care le veneau destul de bine, toate ascunse cu grijă în căruţe; robele albe aveau să le servească drept pături şi drept mantii, care să le ascundă în zăpadă – însă ocazia de a folosi toate aceste lucruri pregătite părea la fel de îndepărtată ca în ziua în care fuseseră capturate. Doar două săptămâni. Douăzeci şi două de zile, mai exact. Nu părea să fie timp suficient ca să poţi schimba ceva, dar prefăcătoria lor de a fi servitoare le schimba fără voinţa lor. Doar două săptămâni, iar ele se treziră că se grăbeau fără să stea pe gânduri să asculte poruncile, făcându-şi griji în privinţa pedepselor şi întrebându-se dacă erau pe placul Sevannei. Cel mai rău era faptul că se vedeau făcând aceste lucruri, ştiau că o parte din ele le făceau împotriva voinţei lor. Pentru moment, puteau să îşi spună că făceau tot ceea ce era nevoie doar ca să nu atragă bănuiala asupra lor până când aveau să evadeze; cu toate acestea, în fiecare zi, reacţiile deveneau mai autentice. Cât timp avea să treacă până când fuga lor urma să se transforme într-un vis din noaptea de după o zi în care se purtaseră ca o *gai'shain* atât în gând, cât şi cu fapta? Până acum, niciuna nu îndrăznise să pună această întrebare cu voce tare, iar Faile ştia că şi ea încerca să nu se gândească la asta, însă întrebarea îi stăruia în minte. Într-un fel, îi era teamă să plece. Atunci când avea să o facă, întrebarea îşi va afla răspunsul?

Ea făcu un efort să iasă din acea stare de deznădejde. Aceasta era cea de-a doua capcană şi doar voinţa o putea ţine deschisă.

— Maighdin ştie că trebuie să fie cu băgare de seamă, zise ea pe un ton hotărât. Se va întoarce aici în curând, Alliandre.

— Şi dacă va fi prinsă?

— Nu va fi prinsă! zise Faile cu asprime.

Dacă va fi... Nu. Trebuia să se gândească la izbândă, nu la înfrângere. Inimile slabe nu învingeau niciodată.

Spălatul mătăsii le luă tot timpul. Apa din găleţile pe care le aduceau de la pompele rezervorului era rece ca gheaţa, însă apa fierbinte pe care o turnau din ceaunul de cupru făcea ca apa din căzi să fie călduţă. Nu puteai spăla mătasea cu apă fierbinte. Atunci când îţi scufundai mâinile în căzi pe frig era o senzaţie plăcută, dar trebuia să ţi le scoţi iar şi-atunci frigul era de două ori mai tăios. Cum n-aveau săpun, nu că acesta ar fi fost suficient de moale, fiecare fustă şi fiecare bluză trebuia scufundată rând pe rând şi frecată cu blândeţe. Apoi era pusă pe o bucată de pânză şi rulată cu blândeţe pentru a stoarce cât mai multă apă cu putinţă. Veşmântul umed era muiat din nou într-o altă cadă care era plină cu un amestec de oţet şi apă – reduceau estomparea culorii şi îmbunătăţeau luciul mătăsii –, apoi rulată din nou pe o pânză. Bucata de pânză era stoarsă bine şi întinsă la soare ca să se usuce, ori de câte ori era loc, în vreme ce fiecare veşmânt din mătase era atârnat pe o prăjină orizontală, montată la umbra unui pavilion din pânză aspră ridicat la marginea pieţei, apoi era netezit cu mâna pentru a îndrepta toate cutele. Cu puţin noroc, nu era nevoie de fierul de călcat. Amândouă ştiau cum trebuia îngrijită mătasea, dar ca să o calci cu fierul de călcat îţi trebuia o experienţă pe care niciuna dintre ele nu o avea. Niciuna dintre *gai'shainele* Sevannei nu o avea, nici măcar Maighdin, cu toate că fusese servitoare înainte să intre în slujba Failei, însă Sevanna nu accepta scuze. De fiecare dată când Faile sau Alliandre mergeau ca să mai atârne un veşmânt, le verificau pe cele care se aflau deja acolo şi le netezeau pe cele care păreau să aibă nevoie de asta.

Faile adăuga apă fierbinte într-o cadă, când Alliandre spuse cu asprime.

— Vine sora aes sedai.

Galina era aes sedai, cu faţa ei fără vârstă şi cu inelul din aur cu Marele Şarpe pe deget, purta şi ea roba albă de *gai'shain* – din mătase la fel de groasă ca lâna celorlalte, pe deasupra! –, cu o cingătoare lată şi lucrată în aur şi smaralde strânsă bine în jurul taliei şi cu un guler înalt şi asortat în jurul gâtului; podoabe potrivite pentru o împărăteasă. Era aes sedai şi, uneori, ieşea călare singură din tabără, dar se întorcea mereu şi sărea ori de câte ori o înţeleaptă pocnea din degete, mai ales Therava, cu care împărţea adeseori cortul. Într-un fel, acest ultim aspect era cel mai ciudat dintre toate. Galina ştia cine era Faile, ştia cine era soţul ei şi ce legătură avea Perrin cu Rand al'Thor şi ameninţase să îi dezvăluie totul Sevannei dacă Faile şi prietenele ei aveau să fure ceva din cortul în care dormea ea. Aceasta era cea de-a treia capcană întinsă pentru ele. Sevanna era obsedată de al'Thor, fiind pe deplin convinsă că se putea căsători cumva cu el, iar dacă ar fi aflat despre Perrin, n-ar mai fi scăpat-o din ochi pe Faile ca aceasta să se mai poată gândi la fugă. Ar fi fost folosită drept momeală, aşa cum ai momi un leu cu o capră.

Faile o văzuse pe Galina furişându-se şi ferindu-se de priviri, însă acum sora plutea prin piaţă ca o regină care privea cu dispreţ dărâmăturile din jurul ei – o aes sedai până în măduva oaselor. Aici nu era nicio înţeleaptă în faţa căreia să se ploconească. Galina era drăguţă, dar nici pe departe frumoasă, iar Faile nu înţelegea ce vedea Therava la ea, dacă nu era cumva doar plăcerea de a domina o aes sedai. Mai rămânea întrebarea de ce femeia rămânea când Therava părea să profite de fiecare ocazie pentru a o umili.

Oprindu-se la un pas de masă, Galina le supraveghea cu un mic zâmbet care ar fi putut trece drept compătimitor.

— N-aţi făcut prea multă treabă, zise ea.

Nu se referea la rufe.

Era treaba Failei să vorbească, însă Alliandre i-o luă înainte, pe un ton încă şi mai aspru.

— Maighdin s-a dus să-ţi aducă sceptrul din fildeş în dimineaţa asta, Galina. Când vom vedea puţin ajutor din cel făgăduit? Ajutorul în fuga lor era morcovul pe care Galina li-l oferise, pe lângă băţul care reprezenta ameninţarea de a o da în vileag pe Faile. Totuşi, până în acel moment, ele nu văzuseră decât băţul.

— S-a dus la cortul Theravei în dimineaţa asta? întrebă Galina în şoaptă, pălind la faţă.

Faile îşi dădu seama că soarele era aproape de asfinţit, iar inima începu să îi bubuie dureros în piept. Maighdin trebuia să li se alăture de mult.

Sora aes sedai părea încă şi mai tulburată decât ea.

— În dimineaţa asta? repetă Galina, aruncând o privire peste umăr.

Ea tresări şi scoase un ţipăt când Maighdin ieşi brusc din marea de *gai'shaini* care împânzeau piaţa.

Spre deosebire de Alliandre, femeia cu părul auriu devenise, pe zi ce trecea, din ce în ce mai dură de când fuseseră capturate. Nu mai arăta disperare, dar părea să şi-o canalizeze pe toată în determinare. Ea avea mereu o atitudine mai mult demnă de o regină decât de o slujnică, cu toate că majoritatea slujnicelor o aveau, dar acum trecu împleticindu-se pe lângă ele, cu privirea pierdută, şi îşi scufundă mâinile în apa din găleată, îşi duse palmele căuş de două ori la gură şi bău cu nesaţ, apoi îşi trecu dosul palmei peste gură.

— Vreau s-o omor pe Therava când vom pleca, zise ea cu vocea răguşită. Mi-ar plăcea s-o omor chiar acum. Ochii albaştri îi scânteiară din nou. „Eşti în siguranţă, Galina.“ A crezut că mă aflam acolo la furat. Nu m-am apucat să caut. Ceva... ceva s-a întâmplat şi a plecat. După ce m-a legat. Ca să se ocupe de mine mai târziu. Scânteia din ochi îi dispăru, lăsând locul nedumeririi. „Ce s-a întâmplat, Galina?” Până şi eu simt, iar eu sunt atât de puţin înzestrată, încât femeile aiel au hotărât că nu reprezint un pericol.

Maighdin nu putea conduce. Nu ca să te poţi baza pe ea şi nu foarte mult – din puţinul pe care îl ştia Faile, Turnul Alb ar fi alungat-o în câteva săptămâni, iar ea susţinea că nu mersese niciodată acolo –, aşadar, înzestrarea ei nu le-ar fi fost de prea mare folos în încercarea de a scăpa. Faile ar fi întrebat-o la ce se referea, însă nu avusese ocazia.

Galina era în continuare palidă la faţă, altminteri era calmul întruchipat specific unei aes sedai. Atât doar că o apucă de glugă şi de părul de dedesubt pe Maighdin şi îi trase capul pe spate.

— Nu-ţi bate capul cu ce s-a întâmplat, zise ea pe un ton rece. N-are nicio legătură cu tine. Tu n-ai altă grijă decât să-mi aduci ce ţi-am cerut. De asta ar trebui să fii foarte îngrijorată.

Înainte ca Faile să apuce să se mişte ca să îi ia apărarea lui Maighdin, o altă femeie ce purta cingătoarea lată şi aurită peste roba albă îşi făcu apariţia, trăgând-o pe Galina şi azvârlind-o la pământ. Durdulie şi simplă, Aravine fusese tristă şi resemnată de prima oară când o văzuse Faile, din ziua în care femeia amadiciană îi dăduse cingătoarea aurie pe care o purta şi îi spusese că, din acel moment, se afla în slujba „domniţei Sevanna”. Însă zilele ce urmară o înăspriseră pe Aravine încă şi mai mult decât o înăspriseră pe Maighdin.

— Ai înnebunit de pui mâna pe o aes sedai? se răsti Galina, chinuindu-se să se ridice în picioare. Înlăturând cu mâinile praful ca să nu îi murdărească roba din mătase, ea îşi îndreptă toată furia asupra femeii durdulii. Am să pun să te...

— Să-i spun oare Theravei că o hărţuiai pe una dintre *gai'shainele* Sevannei? interveni cu răceală în glas Aravine.

Accentul ei era cultivat. Se prea poate să fi fost vreo negustoreasă sau, poate, chiar o aristocrată, însă ea nu vorbea niciodată despre ceea ce fusese înainte să îmbrace veşmântul alb.

— Ultima oară când Therava a crezut că ţi-ai vârât nasul unde nu-ţi fierbe oala, toată lumea pe o distanţă de o sută de paşi te-a auzit ţipând şi implorând.

Galina tremura de furie. Era prima oară când Faile vedea o aes sedai pusă la punct. Cu mare efort, ea reuşi să se stăpânească, doar atât, căci în vocea ei se simţea veninul.

— Surorile aes sedai fac ceea ce fac din propriile motive, Aravine, motive pe care tu n-ai cum să le înţelegi. Ai să regreţi că ţi-ai făcut această datorie când voi hotărî să îţi cer plata. Ai să regreţi din adâncul sufletului.

Netezindu-şi încă o dată roba, ea se îndepărtă cu paşi hotărâţi, nemaiaducând cu o regină care privea dărâmăturile cu dispreţ, ci cu un leopard care provoca oile să îi ţină calea.

Urmărind-o cu privirea, Aravine părea neimpresionată şi nedornică de stat la taclale.

— Te cheamă Sevanna, Faile, fu tot ceea ce spuse.

Faile nu se osteni să întrebe de ce. Îşi şterse mâinile, îşi lăsă mânecile jos şi o urmă pe femeia amadiciană, după ce le făgăduise Alliandrei şi lui Maighdin că se va întoarce de îndată ce va putea. Sevanna era fascinată de toate trei. Maighdin, singura slujnică adevărată dintre *gai'shainele* ei, părea să îi stârnească interesul la fel de mult ca Regina Alliandre şi ca Faile, o femeie suficient de puternică încât să aibă o regină drept suzerană, iar uneori chema pe una dintre ele pe nume ca să o ajute să îşi schimbe veşmintele sau să se îmbăieze în cada mare din cupru pe care o folosea mai mult decât cortul cu aburi, sau, pur şi simplu, să îi toarne vin. În restul timpului, ele primeau aceleaşi sarcini ca şi ceilalţi servitori ai ei, însă ea nu întreba niciodată dacă li se dăduse deja ceva de lucru, nici nu le uşura de ele din această cauză. Indiferent ce voia Sevanna, Faile ştia că va fi trasă la răspundere pentru rufe împreună cu celelalte două. Sevanna cerea ce voia când avea chef şi nu accepta scuze.

Nu era nevoie ca Failei să i se arate drumul spre cortul Sevannei, însă Aravine o luă înainte prin mulţimea cărăuşilor de apă până când ajunseră la primul rând de corturi joase aiel, apoi arătă cu degetul în direcţia opusă faţă de cortul Sevannei şi spuse:

— Mai întâi pe-aici.

Faile se opri în loc.

— De ce? întrebă ea, bănuitoare.

Printre servitorii Sevannei, existau femei şi bărbaţi invidioşi pe atenţia pe care aceasta le-o oferea Failei, Alliandrei şi lui Maighdin şi, cu toate că Faile nu simţise niciodată acest lucru în cazul Aravinei, ceilalţi puteau să le creeze necazuri dându-le instrucţiuni false.

— Vei vrea să vezi asta înainte să te duci la Sevanna, crede-mă.

Faile deschise gura să ceară mai multe explicaţii, însă Aravine se întoarse şi porni din loc. Faile îşi strânse poalele robei şi o urmă.

Tot soiul şi mărimile de telegi şi căruţe se aflau printre corturi, roţile lor fiind înlocuite cu tălpi de sanie. Multe dintre ele erau burduşite cu boccele şi lăzi şi butoaie din lemn, cu roţile legate deasupra grămezilor, însă ea nu fu nevoită să o urmeze pe Aravine prea departe când zări o teleagă care fusese golită. Două femei stăteau întinse pe scândurile aspre, dezbrăcate şi legate de mâini şi de picioare, tremurând de frig şi gâfâind de parcă ar fi fugit. Femeilor obosite le atârnau capetele, însă amândouă şi le ridicară de parcă ar fi ştiut că Faile se afla acolo. Arrela, o tairenă oacheşă, aproape la fel de înaltă ca majoritatea femeilor aiel, îşi feri ruşinată privirea. Lacile, o cairhienină zveltă şi palidă, se făcu roşie ca racul la faţă.

— Au fost aduse azi-dimineaţă, zise Aravine, privind chipul Failei. Vor fi dezlegate până la lăsarea înserării, din moment ce este pentru prima oară când încearcă să fugă, cu toate că mă îndoiesc că vor fi în stare să umble până mâine.

— De ce mi le-ai arătat? o întrebă Faile.

Ele avuseseră mare grijă să păstreze tainică legătura dintre ele.

— Uiţi, domniţa mea, că am fost de faţă când aţi primit toate roba albă.

Aravine o privi o clipă cu atenţie, apoi, brusc, îi apucă mâinile Failei şi i le întoarse astfel încât mâinile ei să ajungă între palmele Failei. Îndoindu-şi genunchii mai să îngenuncheze, ea zise repede:

— Pe Lumină şi spre nădejdea renaşterii, eu, Aravine Carnel, jur credinţă şi supunere întru toate domniţei Faile t'Aybara.

Doar Lacile păru să observe; Shaido care treceau pe acolo nu păreau să acorde atenţie celor două femei *gai'shain.* Faile îşi smulse mâinile, eliberându-şi-le.

— De unde ştii de acest nume?

Ea fusese nevoită să spună şi alt nume în afară de Faile, desigur, dar alesese Faile Bashere odată ce îşi dăduse seama că niciunul dintre Shaido habar nu avea cine era Davram Bashere. În afară de Alliandre şi de celelalte, numai Galina ştia adevărul. Sau aşa crezuse ea.

— Şi cui i-ai spus?

— Ascult, domniţa mea. Am auzit-o pe Galina vorbindu-ţi odată. În vocea Aravinei se simţea neliniştea. Şi n-am spus nimănui.

Nu părea mirată că Faile voia să îşi ascundă numele, cu toate că era limpede că t'Aybara nu avea nicio însemnătate pentru ea. Poate că Aravine Carnel nu era numele ei adevărat sau nu era numele întreg.

— În locul acesta, secretele trebuie ţinute la fel de bine ascunse ca în Amador. Ştiam că femeile astea îţi aparţin, dar n-am spus nimănui. Ştiu că ai de gând să fugi. Am fost sigură din a doua sau a treia zi şi nimic din ce-am văzut de atunci nu m-a convins că ar fi altfel. Acceptă legământul meu şi ia-mă cu tine. Te pot ajuta şi, cel mai important, sunt de încredere. Am dovedit-o tăinuindu-ţi secretele. Te rog.

Ultimul cuvânt ieşi chinuit, ca şi cum ar fi ieşit din gura cuiva care nu era obişnuit să îl rostească. Asta însemna că era mai degrabă aristocrată decât negustorească.

Femeia dovedise că putea afla secrete spionând, iar acest lucru era o trăsătură folositoare. Pe de altă parte, Faile ştia de cel puţin două *gai'shaine* care încercaseră să scape şi fuseseră trădate de altele. Unii oameni chiar încercau să îşi aştearnă culcuşul indiferent de circumstanţe. Însă Aravine ştia deja suficient de mult ca să distrugă totul. Faile se gândi din nou la cuţitul pe care îl ţinea ascuns. O femeie moartă nu putea trăda pe nimeni. Însă cuţitul se afla la o jumătate de milă depărtare, ea nu ştia cum i-ar putea ascunde trupul şi apoi femeia *putea* intra în graţiile Sevannei doar spunând că ştia că Faile îşi punea la cale fuga.

Luând mâinile Aravinei între ale ei, ea vorbi la fel de repede cum o făcuse cealaltă femeie.

— Pe Lumină, îţi accept legământul şi te voi apăra şi proteja pe tine şi pe ai tăi chiar de-ar fi să înfrunt lupta, viscolul iernii şi ce-or mai aduce vremurile. Şi-acum, mai ştii pe cineva care poate fi de încredere? Nu oameni în care crezi că poţi avea încredere, ci oameni despre care ştii că sunt de încredere.

— Nu în ceea ce priveşte secretul acesta, domniţă, zise Aravine posomorâtă.

Chipul îi strălucea de uşurare însă. Nu fusese convinsă că Faile avea să o accepte. Faptul că era uşurare mai mult decât orice altceva o făcu pe Faile să tindă să o creadă. Să tindă, dar nu să creadă pe deplin.

— Jumătate din ei şi-ar trăda şi mamele în speranţa că îşi vor cumpăra libertatea, iar celorlalţi le este prea frică să încerce sau sunt prea şocaţi ca să poţi avea încredere că nu vor intra în panică. Trebuie să fie cineva, iar eu am pus ochii pe una sau două persoane, dar vreau să fiu cu mare băgare de seamă. Nu am voie să fac greşeli.

— Cu mare băgare de seamă, fu de acord Faile. Sevanna a trimis, într-adevăr, după mine? Dacă n-a facut-o...

Se părea că o făcuse, iar Faile se grăbi să ajungă la cortul Sevannei – se grăbi mai mult decât şi-ar fi dorit, adevărul fie spus; era enervant că trebuia să execute ca să nu o supere pe Sevanna –, însă nimeni nu îi acordă nici cea mai mică atenţie atunci când intră şi rămase smerită lângă intrarea în cort.

Cortul Sevannei nu era acea structură joasă aiel, ci un cort cu pereţi din pânză roşie, suficient de mare încât să necesite doi stâlpi centrali şi luminat de aproape o duzină de lampadare cu oglindă. Două vetre de foc poleite cu aur ofereau puţină căldură, emiţând fire subţiri de fum care ieşeau prin gurile de aerisire din acoperiş, însă în interior era puţin mai cald decât afară. Covoarele groase care fuseseră întinse după ce zăpada fusese înlăturată cu grijă alcătuiau o pardoseală în nuanţe de roşu, verde şi albastru, cu motive şi animale tairene. Perne din mătase cu ciucuri erau împrăştiate pe covoare, iar un scaun, un obiect masiv cu sculpturi complicate şi poleit din abundenţă, stătea într-un colţ. Faile nu văzuse niciodată pe cineva stând pe el, însă ştia că prezenţa lui părea să evoce prezenţa unei căpetenii de clan. Nu o deranja să stea tăcută, cu ochii în pământ. Alţi trei *gai'shaini* cu cingători şi zgărzi din aur, unul dintre ei fiind un bărbat bărbos, stăteau lângă un perete al cortului, în caz că era nevoie de ei. Sevanna era acolo, la fel şi Therava.

Sevanna era o femeie înaltă, puţin mai înaltă decât Faile, avea ochii verzi şi părul auriu ca spicul de grâu. Ar fi putut trece drept frumoasă dacă pe buzele ei pline nu s-ar fi observat o aluzie puternică de zgârcenie. În afară de ochi, părul şi faţa arsă de soare, n-ai fi zis că era aiel. Purta o bluză albă din mătase şi o fustă despicată pentru călărie, tot din mătase, deşi de un cenuşiu-închis, iar eşarfa din jurul tâmplelor era un amestec de roşu-intens şi auriu. Şi aceasta era din mătase. Când se deplasa, cizmele roşii i se iveau de sub tivul fustei. Pe fiecare deget purta câte o podoabă, iar colierele şi brăţările ei cu perle, diamante şi rubine mari cât ouăle de porumbel, safirele, smaraldele şi piatra-focului făceau să pălească tot ce avea Someryn. Niciuna dintre ele nu era făurită de aieli. Therava, pe de altă parte, era aiel până în măduva oaselor, căci era îmbrăcată în lână închisă la culoare şi *algode* albă, mâinile îi erau goale, iar colierele şi brăţările erau din aur şi fildeş. Nu purta nici inele, nici nestemate. Mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, cu părul roşu-închis presărat cu şuviţe albe, ea semăna cu un vultur cu ochi albaştri, gata să o devoreze pe Sevanna ca pe un mieluşel schilod. Faile ar fi preferat să o înfurie pe Sevanna de zece ori decât o dată pe Therava. Cele două femei şedeau faţă în faţă la o masă incrustată cu fildeş şi peruzele, iar Sevanna o privea în ochi pe Therava.

— Ce se întâmplă azi înseamnă primejdie, zise Therava cu o voce care semăna cu a cuiva sătul să tot repete.

Părea gata să-şi scoată pumnalul de la cingătoare. Ea îi mângâia mânerul în timp ce vorbea, deloc absentă, i se păru Failei.

— Trebuie să ne îndepărtăm cât de mult putem de ce-o fi şi asta cât mai repede cu putinţă. Există nişte munţi spre răsărit. Odată ce vom ajunge la ei, vom fi în siguranţă până când vom strânge din nou toate ginţile. Ginţi care nu s-ar fi despărţit niciodată dacă tu n-ai fi fost atât de sigură pe tine, Sevanna.

— Tu vorbeşti despre siguranţă? râse Sevanna. Ai îmbătrânit şi ai ştirbit atât de mult, încât e nevoie să fii hrănită cu pâine şi lapte? Uite. Munţii ăştia ai tăi la ce depărtare se află? Câte zile sau săptămâni vom fi nevoiţi să ne târâm prin blestemata asta de zăpadă?

Ea arătă spre masa dintre ele, unde stătea întinsă o hartă, pironită de două vase groase din aur şi un sfeşnic greu şi auriu, cu trei braţe. Majoritatea aielilor dispreţuiau hărţile, dar Sevanna le acceptase, împreună cu alte obiceiuri ale celor din ţinuturile umede.

— Indiferent ce s-a întâmplat, a fost departe, Therava. Ai spus şi tu că aşa este, la fel şi fiecare dintre înţelepte. Oraşul acesta este plin de provizii suficiente ca să ne hrănească pe toţi dacă vom rămâne aici. Cine are să ni se împotrivească dacă vom rămâne? Şi dacă vom rămâne... Ai auzit ce-au spus mesagerii. Peste două sau trei săptămâni, patru cel mult, alte zece ginţi mi se vor alătura. Poate mai multe! Până atunci, zăpada se va fi topit, dacă ar fi să-i credem pe aceşti oameni din ţinuturile umede, locuitori ai oraşului. Vom călători repede în loc să tragem totul pe tălpile de sanie.

Faile se întrebă dacă vreunul dintre locuitorii oraşului pomenise ceva despre noroi.

— Zece ginţi ţi se vor alătura *ţie,* zise Therava cu o voce obişnuită până la ultimul cuvânt. Ea strânse mânerul pumnalului în mână. Vorbeşti în numele căpeteniei de clan, Sevanna, dar eu am fost aleasă să te sfătuiesc în calitate de căpetenie de clan, care trebuie să asculte sfatul pentru binele clanului nostru. Te sfătuiesc să pornim spre răsărit şi să tot mergem spre răsărit. Celelalte ginţi ni se pot alătura la fel de uşor în munţi ca aici, iar dacă vom fi nevoiţi să îndurăm foamea pe drum, care dintre noi este străin de lipsuri?

Sevanna îşi pipăi colierele, smaraldul mare de pe mâna ei dreaptă scânteind ca un foc verde în lumina lampadarelor. Ea strânse din buze, părând deja înfometată. O fi ştiind ea ce însemnau lipsurile, însă, în ciuda lipsei căldurii din cort, nu şi le mai dorea.

— Vorbesc în numele căpeteniei şi spun că vom rămâne aici. În vocea ei se simţea o urmă de provocare, însă nu îi oferi Theravei ocazia să răspundă la ea. Ah, văd c-a venit Faile. Slujnica mea bună şi ascultătoare. Luând ceva înfăşurat într-o pânză de pe masă, ea desfăcu bucata de material. Îl recunoşti, Faile Bashere?

Sevanna ţinea în mână un cuţit cu un singur tăiş, lung de o palmă şi jumătate, o simplă unealtă pe care o aveau mii de fermieri. Doar că Faile recunoscu modelul cu nituri de pe mânerul din lemn şi ştirbitura de pe tăiş. Era cuţitul pe care ea îl furase şi îl ascunsese cu atâta grijă. Ea nu spuse nimic. Nu era nimic de spus. Servitorii *gai'shain* nu aveau voie să deţină arme, nici măcar un cuţit, decât atunci când tăiau carnea sau legumele pentru mâncare. Însă ea nu se putu abţine să nu tresară atunci când Sevanna continuă:

— Galina a făcut bine că mi l-a adus înainte să apuci să îl foloseşti. Indiferent în ce scop. Dacă ai înjunghia pe cineva, aş fi foarte supărată pe tine.

Galina? Desigur. Sora aes sedai n-avea de gând să le lase să fugă înainte ca ele să facă ceea ce voia ea.

— E şocată, Therava. Sevanna râse amuzată. Galina ştie ce se cere de la o *gai'shain,* Faile Bashere. Ce-ar trebui să fac cu ea, Therava? Sfatul acesta mi-l poţi da. Câţiva dintre cei din ţinuturile umede au fost ucişi pentru că au ascuns arme, dar mie nu mi-ar plăcea s-o pierd.

Therava îi ridică bărbia Failei cu un deget şi o privi în ochi. Faile îi întâlni privirea fără să clipească, însă simţea cum îi tremură genunchii. Nu încercă să-şi spună că era doar din cauza frigului. Faile ştia că nu era laşă, însă când Therava se uită la ea, Faile se văzu ca un iepure în ghearele unui vultur, viu şi aşteptând să-l lovească un cioc. Therava fusese aceea care îi spusese prima oară să o spioneze pe Sevanna şi, oricât de bănuitoare ar fi fost cealaltă înţeleaptă, Faile nu se îndoia că Therava i-ar fi tăiat gâtul fără nicio şovăire dacă ea ar fi dezamăgit-o. N-avea rost să pretindă că femeia nu o înspăimânta. Trebuia doar să stăpânească acea teamă. Dacă putea.

— Cred că îşi punea la cale fuga, Sevanna. Dar cred că poate învăţa să facă ce i se spune.

Masa din lemn brut fusese aşezată între corturile din cel mai apropiat spaţiu de lângă cortul Sevannei, la o sută de paşi depărtare. La început, Faile crezu că ruşinea de a fi goală va fi cel mai rău lucru dintre toate. Asta şi frigul tăios care îi facea pielea de găină. Soarele era jos pe cer; aerul devenise mai rece şi avea să devină încă şi mai rece până dimineaţă. Ea trebuia să stea acolo până dimineaţă. Shaido erau pricepuţi în a afla ce îi facea să se ruşineze pe cei din ţinuturile umede şi foloseau ruşinea drept pedeapsă. Ea crezuse că avea să moară de ruşine ori de câte ori cineva avea să se uite la ea, însă Shaido care treceau pe lângă ea nici măcar nu se opreau o clipă. Printre aieli, goliciunea nu era un motiv de ruşine. Aravine îşi făcu apariţia în faţa ei, dar se opri doar atât cât să îi şoptească: „Nu-ţi pierde curajul”, apoi plecă. Faile înţelese. Indiferent că femeia era loială sau nu, nu îndrăznea să facă nimic pentru a ajuta.

La scurt timp, Faile nu îşi mai făcu griji în privinţa ruşinii. Încheieturile îi fuseseră legate la spate, apoi gleznele îi fuseseră trase spre spate şi legate de coate. Acum înţelegea de ce Lacile şi Arrela gâfâiseră. În poziţia aceea, era greu să respiri. Frigul era din ce în ce mai tăios, până când ea începu să tremure incontrolabil, dar până şi acest lucru păru în curând un lucru neimportant. Începu să simtă crampe în picioare, umeri, în părţile laterale. Muşchii ce se strângeau de parcă ar fi luat foc, contractându-se din ce în ce mai tare. Ea se concentră să nu ţipe. Acest lucru deveni centrul existenţei ei. Nu avea să ţipe. Dar, Lumină, cât o durea!

— Sevanna a poruncit să rămâi aici până la ivitul zorilor, Faile Bashere, dar n-a zis că nu te poţi bucura de companie.

Ea fu nevoită să clipească de câteva ori ca să poată vedea limpede. Sudoarea îi înţepa ochii. Cum putea asuda când era îngheţată până în măduva oaselor? Rolan stătea în faţa ei şi, în mod ciudat, ţinea în mâini două vetre mici din bronz pline cu cărbuni aprinşi, ale căror picioare erau înfăşurate într-o bucată de pânză ca să nu se ardă la mâini. Văzând-o cum se zgâieşte la vetre, el dădu din umeri.

— Odinioară, o noapte petrecută în frig nu m-ar fi deranjat, dar m-am mai înmuiat de când am trecut Osia Lumii.

Ea mai că icni când el aşeză vetrele sub masă. Căldura se infiltră printre crăpăturile dintre scânduri. Muşchii i se contractau în continuare din cauza crampelor, dar, vai!, ce căldură binecuvântată. Ea icni când bărbatul îşi puse un braţ peste pieptul ei şi celălalt peste genunchii ei îndoiţi. Brusc, ea îşi dădu seama că tensiunea din coate îi dispăru. El o... masa. Începu să îi maseze coapsa cu o mână, iar ea mai că ţipă când el îşi înfipse degetele în muşchii tensionaţi. Ea simţea cum acea tensiune începea să se risipească. Muşchii o mai dureau încă, masajul lui era dureros, dar durerea din muşchii coapsei începea să îşi schimbe forma. Nu se diminua întru totul, iar ea ştia că nu avea să se întâmple acest lucru dacă el nu avea să continue.

— Nu te deranjează dacă-mi fac de lucru în vreme ce mă gândesc cum să te fac să râzi, nu-i aşa? întrebă el.

Brusc, ea îşi dădu seama că râdea şi nu era un râs isteric. Ei bine, era doar parţial isteric. Era legată ca o găină pregătită pentru cuptor şi salvată de la frig pentru a doua oară de un bărbat pe care se gândea să nu îl mai înjunghie. Sevanna avea să o urmărească cu ochi de vultur de acum înainte, iar Therava putea încerca să o omoare ca să o dea drept exemplu; cu toate astea, ea ştia că avea să evadeze. O uşă nu se închidea niciodată fără să nu se deschidă o alta. Avea să evadeze. Începu să râdă cu lacrimi.

CAPITOLUL 10
O lumină orbitoare

Slujnica cu ochii căscaţi era mai obişnuită să frământe aluatul pentru pâine decât să încheie rândurile de nasturi, dar, în cele din urmă, termină de încheiat nasturii rochiei de călărie verde-închis a Elaynei, apoi făcu o reverenţă şi un pas în spate, respirând greu, deşi era greu de spus dacă din cauza concentrării sau a faptului că se afla în prezenţa Domniţei-Moştenitoare. Inelul cu Marele Şarpe de pe mâna stângă a Elaynei ar fi putut avea legătură cu asta. Erau doar douăzeci de mile în linie dreaptă de la moşia Casei Matherin şi până la râul Erinin, cu comerţul său grandios, însă distanţa era cu mult mai mare dacă o străbăteai prin Munţii Chishen, iar oamenii de prin partea locului erau mai obişnuiţi cu furtul bovinelor de dincolo de hotar, din Murandy, decât cu orice soi de musafiri, mai ales un musafir care era Domniţă-Moştenitoare şi aes sedai pe deasupra. Aceasta onoare părea atât de copleşitoare, încât unii servitori abia dacă o puteau îndura. Elsie fusese mai mult decât conştiincioasă când împături rochia albastră din mătase pe care o purtase Elayne cu o seară în urmă şi o puse în cufărul de călătorie mare din piele, unul dintre cele două din garderoba apartamentului. Fusese atât de conştiincioasă, încât Elayne a fost cât pe ce să se ocupe ea de treaba asta. La început, ea dormise prost, se răsucise când pe-o parte, când pe cealaltă şi se trezise, apoi adormi târziu atunci când îi veni somnul şi era mai mult decât dornică să se întoarcă în Caemlyn.

Aceasta era a cincea oară când îşi petrecea noaptea afară din Caemlyn de când aflase că oraşul era ameninţat şi, în fiecare călătorie, ea îşi acordase o zi în care să viziteze trei sau patru moşii, odată cinci, toate domenii ale bărbaţilor şi femeilor legate de Casa Trakand fie prin sânge, fie prin jurământ, şi fiecare vizită lua timp. Criza de timp îi apăsa greu pe umeri, dar ea trebuia să păstreze imaginea cuvenită. Avea nevoie de haine de călărie ca să călătorească de la un domeniul la altul, asta dacă nu voia să ajungă acolo cu veşmintele şifonate şi arătând ca o fugară, şi trebuia să se schimbe înainte să se facă comodă, fie că rămânea acolo peste noapte sau doar câteva ceasuri. Îi putea lua jumătate din aceste ceasuri ca să se schimbe din hainele de călărie într-o rochie şi invers, însă hainele de călărie sugerau grabă şi necesitate, poate chiar disperare, în vreme ce coroniţa Domniţei-Moştenitoare şi o rochie brodată cu tiv din dantelă scoasă dintr-un set de cufere de călătorie şi îmbrăcată după spălare arătau încredere şi putere. Şi-ar fi adus propria slujnică pentru a face o impresie şi mai bună dacă Essande ar fi fost în stare să ţină pasul în timpul iernii, cu toate că ea bănuia că lentoarea femeii cu părul alb ar fi facut-o să-şi muşte limba de frustrare. Totuşi, Essande nu putea fi mai înceată decât această tânără Elsie cu ochii bulbucaţi.

În cele din urmă, Elsie îi întinse mantia roşie căptuşită cu blană făcând o plecăciune, iar ea îşi azvârli în grabă mantia pe umeri. Focul ardea în vatra din piatră, însă în odaie nu era nici pe departe cald. În ultima vreme, ea părea că nu mai reuşea să ignore frigul. Fata îşi înclină capul când o întrebă dacă să trimită după nişte bărbaţi care să îi care jos cuferele, asta dacă Maiestatea Sa dorea. Prima oară când fata făcuse asta, Elayne îi explicase cu blândeţe că nu era regină încă, însă Elsie părea îngrozită de ideea de a i se adresa, pur şi simplu, cu „domniţa mea“ sau cu „prinţesă”, cu toate că, adevărul fie spus, ultimul titlu era considerat foarte demodat. Fie că se cuvenea sau nu, de obicei, Elayne era încântată când auzea pe cineva recunoscându-i dreptul la tron, însă în dimineaţa aceea era prea obosită ca să fie altcumva decât nerăbdătoare să pornească la drum. Înăbuşindu-şi un căscat, îi spuse Elsiei pe un ton tăios să-i cheme pe bărbaţi şi să se grăbească, apoi se întoarse spre uşa lambrisată. Fata se grăbi să i-o deschidă, lucru care dură mai mult decât dacă l-ar fi făcut ea însăşi, făcu o plecăciune înainte să o deschidă şi o alta după aceea. Fustele despicate din mătase foşniră când ea ieşi cu paşi hotărâţi din încăpere, trăgându-şi mănuşile de călărie pe mâini. Dacă Elsie ar fi întârziat-o încă o clipă, ea credea că ar fi ţipat.

Cu toate acestea, fata fu cea care ţipă, înainte ca Elayne să apuce să facă trei paşi. Un urlet îngrozit care părea să-i iasă din gâtlej. Mantia îi flutură atunci când Elayne se roti pe căi câie, îmbrăţişând Izvorul şi simţind cum o inundă bogăţia *saidarului.* Elsie stătea încremenită pe fâşia de covor întinsă de-a lungul coridorului cu plăci din gresie maro-deschis, holbându-se spre capătul celălalt al coridorului. Îşi acoperi gura cu ambele mâini. Două coridoare care se intersectau se deschideau în direcţia aceea, însă erau pustii.

— Ce este, Elsie? vru să ştie Elayne.

Era pregătită să formeze câteva împletituri, care ar fi pornit de la un simplu ghem de aer şi s-ar fi transformat într-o minge de foc ce ar fi dărâmat jumătate din pereţii din faţa ei, iar în starea de spirit actuală, ea voia să o folosească pe una dintre ele ca să lovească cu Puterea. În ultima vreme, stările ei de spirit erau schimbătoare, ceea ce era puţin spus.

Fata aruncă o privire peste umăr, tremurând, iar dacă înainte ochii îi fuseseră căscaţi, acum îi erau de-a dreptul bulbucaţi. Îşi ţinea în continuare mâinile pe gură ca şi cum ar fi vrut să împiedice un alt ţipăt. Cu părul şi ochii negri, înaltă şi cu pieptul voluptuos în livreaua cenuşiu cu albastru a Casei Matherin, Elsie nu era tocmai o fetiţă – să fi fost cu vreo patru sau cinci ani mai mare în realitate –, dar după felul în care se purta, îţi venea greu să o consideri altfel.

— Ce *este,* Elsie? Să *nu* îmi spui că n-a fost nimic. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Fata tresări.

— Aşa şi este, zise ea, tulburată. Faptul că nu îi atribui Elaynei niciun titlu arăta cât de tulburată era. Domniţa Nelein, bunica Seniorului Aedmun. A murit când eram eu mică, dar îmi aduc aminte că până şi Seniorul Aedmun mergea în vârful picioarelor ca să n-o enerveze, iar slujnicele tresăreau atunci când ea se uita la ele, la fel şi alţi domni şi alţi seniori care veneau în vizită. *Toată lumea* se temea de ea. A fost chiar acolo, în faţa mea, şi avea o căutătură încruntată şi furioasă...

Ea tăcu, înroşindu-se, când Elayne izbucni în râs.

Fu mai mult un râs de uşurare decât altceva. Surorile din Ajah Neagră nu o urmăriseră cumva până la conacul Seniorului Aedmun. Nu erau nici asasini care aşteptau cu pumnalele în mâini, nici surori loiale Elaidei care aşteptau să o răpească şi s-o ducă înapoi în Tar Valon. Uneori, ea visa astfel de lucruri, vise cu ele, toate în acelaşi vis. Ea eliberă *saidarul,* fără tragere de inimă, ca de obicei, regretând că acel preaplin de bucurie şi viaţă se scursese din ea. Matherin o sprijinea, însă Aedmun s-ar fi putut supăra dacă ea i-ar fi distrus jumătate din conac.

— Morţii nu le pot face niciun rău celor vii, Elsie, zise ea pe un ton blând. Cu atât mai blând, deoarece râsese şi pentru că îi venea s-o plesnească peste urechi pe prostănacă. Nu mai aparţin acestei lumi şi nu pot atinge nimic din ea, nici măcar pe noi.

Fata încuviinţă din cap şi făcu o plecăciune, însă, după ochii ei bulbucaţi şi după tremurul buzelor, nu părea convinsă. Elayne nu avea timp s-o liniştească.

— Cheamă-i pe bărbaţi să-mi care cuferele, Elsie, zise ea pe un ton ferm, şi nu-ţi mai face griji în privinţa fantomelor.

Făcând încă o plecăciune, fata ţâşni din loc, întorcându-şi neliniştită capul când într-o parte, când în cealaltă, în caz că domniţa Nelein ar fi sărit prin pereţii lambrisaţi. Fantome! Idioata aia de fată *era* o prostănacă!

Matherin era o Casă veche, chiar dacă nu mare sau rezistentă, iar scara principală, ce cobora spre holul de la intrare, era largă şi avea balustrade din marmură. Holul de la intrare forma un spaţiu generos, cu plăci din gresie cenuşii şi albastre şi lămpi cu ulei prevăzute cu oglinzi ce atârnau de nişte lanţuri din tavanul înalt de şase metri. Nu exista nici poleială, nici mozaicuri, doar nişte cufere şi nişte dulapuri cu ornamente sculptate înşirate de-a lungul pereţilor holului şi două tapiserii atârnate pe un perete. Una înfăţişa câţiva bărbaţi care vânau călare un leopard, o îndeletnicire riscantă în cel mai bun caz, iar cealaltă, câteva femei din Casa Matherin care îi prezentau o sabie primei regine a Andorului, un eveniment pe care Matherin îl preţuia şi care poate se întâmplase sau nu.

Aviendha era deja acolo, plimbându-se neliniştită de colo colo, iar Elayne oftă când o văzu. Ele ar fi împărţit aceeaşi odaie dacă Matherin nu ar fi putut oferi găzduirea potrivită pentru două musafire de vază, însă Aviendha nu înţelegea cu adevărat că cu cât Casa era mai mică, cu atât era mai mare mândria. Adeseori, Casele mai mici deţineau puţin mai mult. Ea ar fi trebuit să înţeleagă mândria, din moment ce era plină de mândrie, emana o forţă aprigă. Cu spatele drept şi mai înaltă decât Elayne, cu un şal gros şi negru aşezat peste bluza deschisă la culoare şi cu o eşarfă gri care îi ţinea pe spate părul lung şi roşu, ea era imaginea întruchipată a unei înţelepte, în ciuda faptului că era doar cu un an mai în vârstă decât Elayne. Înţeleptele care puteau conduce arătau adeseori mult mai tinere decât erau în realitate, iar Aviendha avea demnitate. În acel moment avea, cu toate că cele două chicotiseră împreună destul de des. Desigur, singurele ei podoabe erau un colier lung din argint, din Kandori, o broşă din chihlimbar în formă de broască-ţestoasă şi o brăţară lată din fildeş. Înţeleptele purtau mereu ghirlande de coliere şi brăţări, însă Aviendha nu era încă înţeleaptă, ci doar o ucenică. Elayne nu se gândea niciodată la Aviendha ca la ceva anume, iar acest lucru crea probleme din când în când. Uneori, ea credea că înţeleptele o considerau şi pe ea un soi de ucenică sau cel puţin o elevă. Un gând prostesc, cu siguranţă, dar uneori...

Când Elayne ajunse la baza scărilor, Aviendha îşi potrivi şalul şi o întrebă:

— Ai dormit bine? Deşi tonul nu îi părea tulburat, în ochii ei verzi se citea neliniştea. N-ai trimis să ţi se aducă vin ca să poţi dormi, nu-i aşa? M-am asigurat ca vinul tău să fie îndoit cu apă în timpul mesei, dar te-am văzut uitându-te la carafa cu vin.

— Da, mamă, zise Elayne, cu o voce dulceagă. Nu, mamă. Mă întrebam cum a reuşit Aedmun să pună mâna pe un vin atât de bun, mamă. Mare păcat că a fost îndoit cu apă. Plus că am băut lapte de capră înainte să merg la culcare.

Dacă ceva îi provoca greaţă în timpul sarcinii, atunci era laptele de capră! Şi când se gândea că începuse să-i placă...

Aviendha îşi propti pumnii în şolduri, părând atât de indignată, încât Elayne râse. Existau anumite neplăceri în timpul unei sarcini – de la schimbări bruşte de temperament la sensibilitatea sânilor, la o stare de oboseală permanentă, însă, într-un fel, cel mai rău dintre toate era cocoloşitul. Toată lumea din Palatul Regal ştia că ea era însărcinată – mulţi ştiuseră acest lucru înaintea ei, graţie viziunii lui Min şi a faptului că aceasta nu-şi ţinuse gura – şi nu credea că fusese atât de cocoloşită nici când fusese copil. Cu toate acestea, îndura toată acea osteneală cu toată graţia de care putea da dovadă. De obicei, o făcea. Ei nu încercau decât să-i fie de folos. Doar că ea îşi dorea ca femeile pe care le cunoştea să nu creadă că sarcina o lăsase fără minte. Aproape toate femeile pe care le cunoştea. Cele care nu purtaseră niciodată un prunc în pântec erau cele mai rele.

Gândindu-se la pruncul ei, uneori îşi dorea ca Min să îi fi spus dacă avea să fie băiat sau fată sau, mai degrabă, ca Aviendha sau Birgitte să îşi fi amintit mai exact ce spusese Min, de fapt; Min avea întotdeauna dreptate, însă cele trei consumaseră cam mult vin în seara aceea, iar Min plecase deja din palat înainte ca Elayne să ştie ce să întrebe – gândindu-se la pruncul care creştea în pântecul ei, o făcea să se gândească la Rand, tot aşa cum, atunci când se gândea la el, se gândea şi la prunc. Unul îl urma pe celălalt tot aşa cum laptele fiert se ridica în oala cu lapte. Îi era un dor teribil de Rand şi totuşi nu îi putea duce dorul. O parte din el, *senzaţia* prezenţei lui, stăruia întotdeauna într-un colţ al minţii ei dacă nu masca legătura, alături de senzaţia prezenţei Birgittei, celălalt străjer al ei. Legătura avea limitele sale, totuşi. El era undeva în apus, suficient de departe, încât ea să ştie doar că el era în viaţă. Nimic mai mult, cu toate că ea se gândea că ar fi ştiut dacă el ar fi fost rănit grav. Ea nu era sigură că voia să ştie ce punea el la cale. Rand fusese departe spre miazăzi, vreme îndelungată după ce o părăsise, iar acum, chiar în dimineaţa aceea, el Călătorise spre apus. Totuşi, faptul că acum îl simţea mergând într-o direcţie, ca apoi, brusc, el s-o ia în alta, încă şi mai departe, o zăpăcea. Poate că el pleca în urmărirea duşmanilor sau fugea de aceştia sau putea fi una dintre alte o mie de variante. Ea nădăjduia din tot sufletul că ceva inofensiv îl facea să Călătorească. El avea să moară înaintea ei, mult prea devreme – bărbaţii care puteau conduce întotdeauna mureau din această cauză –, însă ea îşi dorea foarte mult să îl ţină în viaţă cât mai mult cu putinţă.

— El este bine, zise Aviendha, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

Ele se simţeau una pe cealaltă de când adoptaseră reciproc legătura de soră-dintâi, însă aceasta nu era la fel ca legătura cu străjerul pe care ele şi Min o împărtăşeau cu Rand.

— Dacă o să se lase ucis, o să-i tai urechile.

Elayne clipi, apoi râse din nou, iar după ce îi aruncă o privire uimită, Aviendha i se alătură. Nu era chiar atât de amuzant, poate doar pentru un aiel – Aviendha avea un simţ al umorului *foarte* ciudat –, însă Elayne nu se putea opri din râs, iar Aviendha părea la fel de neputincioasă. Scuturându-se de veselie, ele se îmbrăţişară şi rămaseră aşa. Viaţa era foarte ciudată. Dacă cineva i-ar fi spus odinioară că avea să împartă un bărbat cu o altă femeie – cu alte două femei! –, i-ar fi spus că este nebun. Însuşi acest gând ar fi fost necuviincios. Însă ea o iubea pe Aviendha la fel de mult cum îl iubea pe Rand, dar altfel, iar Aviendha îl iubea pe Rand la fel de mult ca ea.

Dacă ar fi negat, ar fi însemnat să o nege pe Aviendha, iar acest gând o înspăimânta. Femeile aiel, surori sau prietene apropiate, se căsătoreau adeseori cu acelaşi bărbat şi arareori îl lăsau să îşi exprime părerea în legătură cu acest lucru. Ea avea să se căsătorească cu Rand, la fel şi Aviendha, şi Min. Astfel stăteau lucrurile, indiferent ce ar fi spus sau gândit ceilalţi. Dacă el avea să trăiască suficient de mult.

Brusc, ea se temu ca râsul ei să nu se transforme în plâns. Se rugă Luminii să nu fie una dintre acele femei care deveneau plângăcioase atunci când erau însărcinate. Era şi aşa destul de rău că nu ştia dacă avea să fie melancolică sau furioasă de la un minut la altul. Poate că orele treceau atunci când se simţea perfect normală, însă erau şi ore când ea se simţea ca mingea unui copil care se rostogolea pe nişte scări fără sfârşit. În dimineaţa aceea, avea impresia că se rostogolea pe scări.

— El este bine şi va fi bine, îi şopti cu convingere Aviendha ca şi cum voia să asigure supravieţuirea lui ucigând tot ceea ce îl ameninţa.

Elayne şterse o lacrimă de pe obrazul surorii ei cu vârlul degetelor.

— El este bine şi va fi bine, conveni ea încet.

Însă ele nu puteau ucide *saidinul,* iar mana care păta jumătatea masculină a Puterii era cea care avea să îl ucidă.

Lămpile de deasupra capului pâlpâiră când una dintre uşile înalte ce dădeau spre exterior se deschise, lăsând pătrundă un aer încă şi mai rece decât cel din holul de la intrare, iar ele se deplasară repede, ţinându-se de mână. Elayne adoptă o expresie senină şi demnă de aes sedai Nu-şi putea îngădui să lase pe cineva să vadă că ea şi-ar dori alinarea într-o îmbrăţişare. Unei domnitoare sau uneia care căuta să domnească nu îi era îngăduit să trădeze nici cea mai mică urmă de slăbiciune sau de lacrimi. Nu în văzul tuturor. Şi aşa circulau suficiente zvonuri despre ea, rele şi bune în aceeaşi măsură. Era binevoitoare sau nemiloasă, nepărtinitoare sau samavolnică, generoasă sau avară, toate astea în funcţie de ce poveste ascultai. Bine măcar că poveştile păreau echilibrate, însă oricine putea spune că o văzuse pe Domniţa-Moştenitoare cuibărindu-se în braţele însoţitoarei putea să adauge amestecului de intrigi o poveste de frică iar dacă duşmanii ei credeau că se temea, aceştia puteau deveni mai îndrăzneţi. Şi mai puternici. Laşitatea era acel soi de zvon care persista ca noroiul unsuros; nu reuşeai niciodată să îl înlături cu apă pe deplin. Existaseră în istorie femei care îşi pierduseră şansa la Tronul Leului din motive încă şi mai neclare. Abilitatea era o trăsătură necesară pentru ca o domnitoare să reuşească, iar înţelepciunea era de dorit, însă femei cărora le lipseau amândouă urcaseră pe tron şi trecuseră ca gâştele prin apă. Însă puţine dintre ele ar fi sprijinit o laşă, iar ea nu şi-o dorea alături pe niciuna dintre aceste persoane.

Bărbatul care intră, întorcându-se ca să închidă uşa masivă în urma lui, avea doar un picior şi folosea o cârjă în locul celuilalt. Chiar dacă avea căptuşeala din lână, mâneca hainei lui grele din lână era uzată de la cârjă. Fost soldat cu umeri laţi, Fridwyn Ros se ocupa de domeniul Seniorului Aedmun cu ajutorul unui conţopist gras care clipise consternat când o văzuse pe Domniţa-Moştenitoare. Se holbase cu gura căscată la inelul ei cu Marele Şarpe aproape cu veneraţie şi se întorsese în grabă la registrele lui, răsuflând uşurat de îndată ce îşi dăduse seama că ea nu avea nicio treabă cu el. Probabil că se temuse de o taxă pe veniturile conacului. Jupânul Ros se zgâise mirat la inelul ei, desigur, însă îi zâmbise încântat Domniţei-Moştenitoare, regretând că nu o mai putea păcăli cu atâta sinceritate încât, dacă ar fi fost un mincinos, le-ar fi furat lui Aedmun şi conţopistului tot ce aveau. Ea nu se temea că el putea să răspândească zvonurile greşite.

Cârja lui scoase un sunet ritmat când el traversă holul, iar el reuşi să facă o plecăciune credibilă în ciuda obiectului, incluzând-o şi pe Aviendha în curtoazia lui. La început, el tresărise la vederea ei, dar, în mod surprinzător, se împrieteniseră repede şi, cu toate că nu avea încredere deplină într-un aiel, o acceptă. Nu îţi puteai dori nimic altceva.

— Bărbaţii leagă cuferele pe spinările cailor de povară, Regina mea, iar escorta Domniei Voastre este pregătită.

El se număra printre aceia care refuzau să i se adreseze altcumva în afară de „Regina mea” sau „Maiestate”, însă în vocea lui se simţi o umbră de îndoială când pomeni de escortă. El o ascunse tuşind repede şi continuă.

— Bărbaţii pe care îi trimitem cu Domnia Voastră sunt toţi călare. Sunt bărbaţi tineri în mare parte şi câţiva mai experimentaţi, însă toţi ştiu cum să ţină o halebardă în mână. Mi-aş fi dorit să vă putem oferi mai mult, dar, după cum v-am explicat, când Seniorul Aedmun a aflat că şi alţii revendică ce e al Domniei Voastre de drept, a hotărât să nu mai aştepte venirea primăverii; şi-a chemat soldaţii şi a pornit-o spre Caemlyn. De-atunci, au existat câteva perioade de ninsoare abundentă, însă cred că a ajuns la jumătatea drumului deja sau, cu puţin noroc, prin trecători.

Privirea lui era încrezătoare, însă el ştia mai bine decât ea că, dacă norocul îi părăsise, Aedmun şi soldaţii lui zăceau morţi în acele trecători.

— Casa Matherin i-a fost întotdeauna loială Casei Trakand, îi spuse Elayne, şi am încredere că mereu va fi aşa. Preţuiesc loialitatea Seniorului Aedmun, jupâne Ros, şi pe a dumitale.

Ea nu insulta nici Casa Matherin, nici pe el, făgăduind ţină minte sau să ofere recompense, însă zâmbetul larg al jupânului Ros sugera că ea îi oferise deja recompensa pe care şi-o dorea. Matherin avea să primească recompense, dacă acestea urmau să fie câştigate, însă nu puteau fi date ca atunci când te ofereai să cumperi un cal.

Lovind cu cârja pe pardoseală, jupânul Ros o conduse cu plecăciuni până la uşă, apoi o însoţi afară, făcând în continuare plecăciuni, pe treapta lată din granit, unde servitorii care purtau haine groase aşteptau în frigul năprasnic cu o cupă cu vin fiert în mâini pe care ea o refuză cu un murmur. Până când nu avea să se obişnuiască cu aerul tăios, ea avea de gând să îşi strângă mantia pe lângă trup cu ambele mâini. Şi-aşa Aviendha ar fi găsit o cale să o facă s-o scape din mână. *Ea* luă o cupă cu vin după ce îşi înfăşură şalul în jurul capului şi al umerilor, singura concesie pe care o făcu în acea dimineaţă friguroasă. *Ea* ignora frigul, desigur. Elayne fusese cea care o învăţase cum să facă asta. Elayne încercă din nou să izgonească frigul şi, spre mirarea ei, acesta se domoli. Nu de tot – încă îi era frig –, dar era mai bine decât să îngheţe.

Cerul era senin, soarele strălucitor când se ivi deasupra munţilor, însă nori de furtună se puteau prăvăli oricând peste culmile înconjurătoare. Era mai bine dacă ajungeau cât mai repede cu putinţă la prima lor destinaţie din acea zi. Din nefericire, Inimă înfocată, juganul ei negru şi înalt, se purta pe măsura numelui său, căci se cabra şi scotea aburi pe nări de parcă n-ar fi purtat niciodată un căpăstru, iar iapa cenuşie cu picioare lungi şi gâtul arcuit a Aviendhei se încăpăţâna să îi urmeze exemplul, dansând în zăpada adâncă până la genunchi şi încercând să meargă în oricare direcţie în afară de cea înspre care o conducea îngrijitoarea de cai. Iapa era un animal mai focos decât ar fi ales Elayne pentru sora ei; cu toate acestea, Aviendha insistase să o călărească după ce aflase numele iepei. În limba străveche, „Siswai” însemna lance. Deşi îngrijitoarele de cai erau nişte femei capabile, acestea considerau că era nevoie să liniştească animalele înainte să le dea stăpânelor lor. Elayne abia se abţinu să nu se răstească la ele că îl stăpânise pe Inimă înfocată înainte ca ele să îl fi văzut măcar.

Escorta ei era deja călare, ca să nu stea în zăpadă, douăzeci de călăreţi care purtau hainele roşii cu guler alb şi platoşele şi coifurile lucioase ale Gărzii Reginei. Îndoiala jupânului Ros putea fi explicată de faptul că hainele călăreţilor erau din mătase, la fel şi pantalonii roşii cu o dungă albă pe fiecare picior şi dantela albă din jurul gâtului şi de la manşete. Aceştia aveau cu siguranţă o înfăţişare mai mult ceremonioasă decât eficientă. Sau s-o fi datorat faptului că erau toate femei. Era un lucru neobişnuit să vezi femei tocmite în slujbe ce necesitau mânuirea armelor, mai mult în garda vreunui negustor sau vreo femeie care nimerea într-o oaste în vremuri de război, iar Elayne nu auzise niciodată de un grup de soldaţi format doar din femei până când nu crease ea unul. În afară de fecioare, desigur, însă acestea erau din neamul aiel, o altă mâncare de peşte. Ea nădăjduia ca oamenii să le considere ca pe un sentiment de afecţiune din partea ei şi extrem de decorativ, cu toată dantela şi mătasea. Bărbaţii aveau tendinţa să subestimeze o femeie înarmată până când se confruntau cu una, iar celelalte femei aveau tendinţa să o considere o proastă fără minte. De obicei, gărzile de corp încercau să pară atât de fioroase, încât nimeni nu încerca să treacă de ele, însă duşmanii ei puteau găsi o nouă cale să atace chiar dacă Gărzile Reginei ar fi stat în jurul ei umăr la umăr. Scopul ei era să aibă o gardă de corp pe care duşmanii ei să o ignore până când ar fi fost prea târziu pentru regrete. Intenţiona să le facă uniformele mai elaborate, parţial ca să hrănească acele concepţii greşite şi parţial ca să hrănească mândria femeilor de a se distinge ca soldaţi de restul. Dar ea însăşi nu avea niciun dubiu. Fiecare

dintre ele, de la gărzi ale negustorilor la Vânătoare{39} ale Cornului, fusese aleasă cu grijă pentru priceperea, experienţa şi curajul său. Ea era pregătită să îşi lase viaţa în mâinile lor. O făcuse deja.

O femeie zveltă care purta două noduri aurii de locotenent pe un umăr al mantiei ei roşii o salută pe Elayne punându-şi braţul peste piept, iar murgul ei îşi azvârli capul pe spate, făcând clopoţeii argintii prinşi în coama lui să zornăie uşor, ca şi când şi el ar fi salutat-o.

— Suntem gata, domniţa mea, iar drumul este liber.

Caseille Raskovni era una dintre cele care fuseseră gărzi de negustor, iar accentul ei arafellin nu era cel al unei femei educate, însă vocea ei era vioaie şi hotărâtă. Ea folosea formula potrivită de adresare şi avea s-o facă în continuare până când Elayne urma să fie încoronată, însă era pregătită să lupte ca să câştige coroana pentru Elayne. În ultima vreme, foarte puţini, bărbaţi sau femei, se înrolau în Gărzile Reginei, iar asta doar dacă erau pregătiţi pentru asta.

— Şi bărbaţii pe care i-a ales jupânul Ros sunt pregătiţi. Cum nu se poate mai pregătiţi.

Dregându-şi glasul, bărbatul îşi mişcă cârja şi îşi pironi ochii în zăpada din faţa lui.

---

39 Dicţionarul explicativ al limbii române acceptă cuvântul *vânătoare* numai ca verb iar ca substantiv numai pentru denumirea unei ocupaţii. Femininul acceptat este *vânătoriţă*. Colocvial, poate fi şi *vânătoreasă.* Pentru femeile plecate în căutarea Cornului lui Valere, în traducerile anterioare s-a folosit şi denumirea de *corniate* (n.red.).

Elayne înţelese ce voia să spună Caseille. Jupânul Ros adunase unsprezece bărbaţi de la conac ca să îi trimită în Caemlyn şi îi înarmase cu halebarde, săbii scurte şi alte armuri pe care le putuse găsi, nouă coifuri vechi fără protecţie frontală şi şapte platoşe cu adâncituri care îi făceau vulnerabili. Caii nu erau în stare proastă. Deşi cu părul lung, cu pături de iarnă pe ei şi oricât de înfofoliţi erau călăreţii lor în mantiile groase, ea putea vedea că opt dintre ei nu aveau să fie nevoiţi să se bărbierească decât o dată pe săptămână. Poate nici atât. Bărbaţii pe care jupânul Ros îi descrisese ca fiind experimentaţi aveau feţele brăzdate de riduri, mâinile osoase şi, probabil, nu toţi dinţii în gură. El nici nu minţise, nici nu încercase să le restrângă rândurile; cu siguranţă, Aedmun strânsese toţi bărbaţii potriviţi din regiune ca să îi ia cu el şi îi înarmase cum putuse mai bine. Era aceeaşi poveste peste tot. Se părea că mulţi bărbaţi voinici şi entuziaşti, răspândiţi pe tot cuprinsul Andorului, încercau să ajungă la ea în Caemlyn. Era posibil ca niciunul dintre ei să nu poată intra în oraş până când totul avea să fie hotărât. Ea ar fi putut căuta cât era ziua de mare fără să găsească măcar o bandă{40}. Cu toate acestea, bărbaţii ţineau halebardele în mâini de parcă ar fi ştiut cum să le folosească. Totuşi, nu era greu să faci asta stând în şa, pe loc, cu coada halebardei proptită în scăriţă. Până şi ea ar fi putut face asta.

— Am vizitat nouăsprezece conace, soră, zise în şoaptă Aviendha, venind mai aproape până când umerii li se atinseră, şi, dacă îi numărăm şi pe aceştia, am strâns două sute cinci băieţi prea tineri ca să sângereze şi bărbaţi în vârstă care ar fi trebuit să pună lăncile jos de mult. N-am mai întrebat până acum, căci tu îţi cunoşti neamul şi obiceiurile. Merită timpul pe care îl iroseşti?

---

40 Propoziţia în textul original: *She could search every day without finding a single band.* Substantivul *band,* în acest context, se traduce prin „ceată” (n.red.).

— Oh, da, soră.

Elayne îi răspunse tot în şoaptă, astfel încât să nu o audă fostul soldat cu un picior şi servitorii. Cei mai buni oameni se puteau încăpăţâna dacă îşi dădeau seama că voiai ca ei să se poarte într-un anumit fel. Mai ales dacă îşi dădeau seama că ajutorul pe care aceştia ţi-l ofereau cu atâta osteneală şi pe care tu îl acceptai nu era ceea ce urmăriseşi tu, de fapt.

— Toţi cei din satul de lângă râu ştiu deja că mă aflu aici. La fel şi jumătate din fermele aflate la mile depărtare. Până la amiază, va afla şi cealaltă jumătate, iar până mâine, cei din următorul sat, precum şi alţi fermieri. Veştile circulă anevoie în timpul iernii, mai ales în ţinutul acesta. Ei *ştiu* că am revendicat cu glas tare tronul; cu toate acestea, dacă voi urca pe tron mâine sau voi muri mâine, s-ar putea să nu afle vestea înainle de mijlocul primăverii. Poate nici până vara. Însă azi, ei ştiu că Elayne Trakand trăieşte, că a vizitat conacele în mătăsuri şi podoabe şi că a chemat ostaşi sub stindardul ei. Oameni care locuiesc la douăzeci de mile depărtare de aici vor susţine că m-au văzut şi că mi-au atins mâna. Puţini oameni pot spune asta fără să nu vorbească în favoarea acelei persoane despre care susţin că au văzut-o, iar atunci când vorbeşti în favoarea cuiva, eşti convins că le faci o favoare. Există bărbaţi şi femei în nouăsprezece locuri de pe cuprinsul Andorului care vorbesc despre cum au văzut-o pe Domniţa-Moştenitoare chiar săptămâna trecută şi, pe zi ce trece, regiunea unde se spun astfel de poveşti se întinde ca o pată de cerneală.

— Dacă aş avea timp, aş vizita fiecare sat din Andor. S-ar putea ca asta să nu influenţeze cu nimic ceea ce se petrece în Caemlyn, dar va conta foarte mult după ce voi fi învins.

Ea nu admitea nicio altă posibilitate decât cea de a învinge. Mai ales dacă se gândea la cine avea să urce pe tron dacă ea dădea greş.

— Majoritatea reginelor din istoria noastră şi-au petrecut primii ani de domnie adunând în spatele lor oameni de nădejde, Aviendha, altele n-au facut-o niciodată, însă ne aşteaptă vremuri încă şi mai grele decât acestea. S-ar putea să nu treacă nici măcar un an până când voi avea nevoie de sprijinul fiecărui andoran. Nu pot să aştept până când voi urca pe tron. Ne aşteaptă vremuri grele, iar eu trebuie să fiu pregătită. Andorul trebuie să fie pregătit, iar eu trebuie să îl pregătesc, termină ea pe un ton ferm.

Aviendha îi atinse obrazul Elaynei, zâmbind.

— Cred că de la tine voi învăţa multe despre cum să fiu înţeleaptă.

Spre stupoarea ei, Elayne se făcu roşie în obraji de ruşine. Îşi simţea obrajii de parcă aceştia i-ar fi luat foc! Poate că aceste schimbări ale stării de dispoziţie erau mai rele decât cocoloşitul. Lumină, va avea parte de asta *luni* întregi! Nu pentru prima oară, ea simţi o umbră de resentiment faţă de Rand. El îi făcuse asta – bine, îl ajutase şi ea, îl incitase, de fapt, dar asta nu avea importanţă. El făcuse asta şi plecase cu un zâmbet de satisfacţie pe buze. Ea se îndoia că zâmbetul lui fusese, într-adevăr, de satisfacţie, însă şi-l putea imagina cu prea multă uşurinţă. Ia să treacă el într-o clipită de la râs la plâns ca să vadă dacă îi plăcea! „Nu pot avea o gândire atât de îngustă”, îşi zise ea, iritată. Şi asta era din vina lui.

În cele din urmă, îngrijitoarele de cai reuşiră să îi domolească pe Inimă înfocată şi pe Siswai suficient cât domniţele să îi poată încăleca, iar Aviendha urcă în şa de pe un bloc din piatră mai graţios decât o făcuse odinioară, aranjându-şi poalele umflate şi nedespicate ca să-şi acopere cât mai mult cu putinţă picioarele cu ciorapi negri. Ea credea în continuare că picioarele ei erau superioare celor ale oricărui cal; cu toate acestea, devenise o călăreaţă cât de cât pricepută. Totuşi, avea tendinţa să pară surprinsă atunci când calul îi asculta porunca. Inimă înfocată încercă să danseze odată ce Elayne urcă pe spinarea lui, însă ea îl struni cu pricepere şi puţin mai brusc decât ar fi facut-o în mod normal. Stările ei oscilante o făcuseră să se teamă pentru Rand, iar dacă ea nu se putea îngriji de siguranţa lui, exista un singur bărbat la îndemână despre care ea era sigură că avea să facă întocmai ceea ce trebuia să facă.

Şase dintre femeile gărzii o luară încet înainte pe drumul ce ducea de la conac, atât cât le îngăduia zăpada mare, iar celelalte le urmau pe ea şi pe Aviendha în coloane ordonate, ultimele călăreţe din rând conducând de căpăstru animalele de povară. Bărbaţii de prin partea locului veneau anevoie în urma lor cu calul lor de povară, o creatură lăţoasă de care erau legate ceaune, nişte boccele neîngrijite şi chiar o jumătate de duzină de găini vii. Câteva urale îi însoţiră când străbătură călare satul cu case ce aveau acoperişurile din stuf şi trecură peste podul din piatră construit peste un pârâu îngheţat şi şerpuitor în strigăte precum: „Elayne Crinului!", şi „Trakand! Trakand!", şi „Matherin rezistă!" Însă ea văzu o femeie plângând la pieptul soţului ei, iar pe el cu lacrimi pe obraz. Văzu altă femeie stând cu spatele la călăreţi şi cu capul plecat, refuzând să privească. Elayne nădăjduia că avea să le trimită fiii înapoi acasă, la ele. Nu urmau multe lupte în Caemlyn dacă ea nu avea să comită o greşeală gravă, dar tot urmau a fi câteva şi, odată ce Coroana Trandafirului avea să fie a ei, alte bătălii o aşteptau. Spre miazăzi erau seanchanii, spre miazănoapte, myrddraalii şi trolocii, care aşteptau să descindă pentru Tarmon Gai'don. Fiii Andorului aveau să verse sânge în zilele ce aveau să vină. Arză-o-ar focu', *nu* avea de gând să plângă!

Dincolo de pod, începea din nou să urce; era un urcuş abrupt printre pini, brazi şi ferigi, însă nu era mai mult de o milă până la pajiştea montană pe care o căutau ei. Pe zăpada care sclipea sub soarele dimineţii se mai vedeau încă urme de copite care veneau dinspre locul unde o poartă lăsase o urmă adâncă în zăpadă. Aceasta ar fi putut fi mai aproape de conac, însă posibilitatea să stea cineva în locul unde se deschidea poarta reprezenta întotdeauna o primejdie.

Strălucirea *saidarului* o învălui pe Aviendha când pătrunseră călare pe pajişte. Ea deschisese această poartă ca să vină aici de la ultimul lor popas de ieri după-masă, de la un conacul care se afla la o sută de mile spre miazăzi. Prin urmare, avea să ţească poarta ca să meargă în Caemlyn, însă când o văzu pe Aviendha învăluită în strălucirea Puterii, Elayne căzu pe gânduri. Cine deschidea poarta ca să plece din Caemlyn ajungea întotdeauna să le deschidă şi pe celelalte până la întoarcerea lor, din moment ce ea cunoştea ţinutul şi fiecare loc în care se deschisese poarta ei, dar în toate cele cinci călătorii ale lor, Aviendha ceruse să deschidă ea prima poartă. Poate că voia doar să exerseze, aşa cum susţinea, cu toate că Elayne abia dacă avea puţin mai multă îndemânare decât ea. Însă o altă explicaţie îi veni în minte. Poate că Aviendha voia să o împiedice să conducă Puterea. Nu prea mult. Pentru că era însărcinată. Împletitura care le făcuse surori de mamă nu ar fi putut fi folosită dacă una din ele ar fi fost însărcinată, deoarece copilul nenăscut ar fi fost inclus în legătură, un lucru care nu i-ar fi dat suficientă putere ca să supravieţuiască, dar cu siguranţă una dintre surorile aes sedai de la palat ar fi spus ceva dacă conducerea trebuia evitată în timpul sarcinii. Totuşi, foarte puţine aes sedai năşteau copii. Poate că acestea nu ştiau. Ea era convinsă că existau multe lucruri pe care aes aedai nu le ştiau, oricât de mult se străduiau să lase altă impresie în faţa celorlalţi – ea însăşi profitase din când în când de această prezumţie însă era foarte ciudat că ele păreau a fi atât de neştiutoare când venea vorba despre un lucru atât de important pentru majoritatea femeilor. Era ca şi când o pasăre ştia să mănânce toate seminţele şi grânele în afară de orz. Se presupunea că ştia, căci dacă nu ştia cum să mănânce orzul, ce altceva nu mai ştia? Înţeleptele năşteau copii, dar nu spuseseră nimic despre...

Brusc, grijile referitoare la pruncul ei, la conducere şi la ce ştiau sau nu ştiau surorile aes sedai se risipiră din mintea ei. Simţea că cineva conducea *saidarul.* Nu era Aviendha, nu era cineva de pe culmile munţilor înconjurători, nu era nimeni care să se afle atât de aproape. Acel cineva era departe, ca un far care strălucea orbitor pe vârful îndepărtat al unui munte în timpul nopţii. Un munte care se afla foarte departe. Ea nu îşi putea imagina de cât de multă Putere Supremă era nevoie ca ea să simtă conducerea de la acea depărtare. Orice femeie din lume care putea conduce trebuia să fi simţit asta. Să arate exact locul. Iar farul se afla spre apus. Nu se schimbase nimic în legătura cu Rand. Deşi nu putea spune exact unde se afla el pe o rază de o sută de mile, ea ştia.

— El este în pericol, zise ea. Trebuie să mergem la el, Aviendha.

Aviendha se scutură şi încetă să mai privească spre apus. Strălucirea o învăluia în continuare, iar Elayne simţea că aceasta pătrunsese în Izvor cât putuse de adânc. Însă când Aviendha se întoarse spre ea, Elayne simţi cantitatea de *saidar* pe care cealaltă femeie o diminuase.

— Ba nu trebuie, Elayne.

Uluită, Elayne se răsuci în şaua Inimii înfocate ca să se zgâiască la ea.

— Vrei să-l *abandonăm?* în faţa *acestei* primejdii?

Nimeni nu putea mânui atât de mult *saidar,* nici măcar cel mai puternic cerc, nu fără ajutor. Şi dacă exista un *sa'angreal* mai puternic decât oricare altul făurit vreodată? Dacă ceea ce auzise ea era adevărat, atunci acesta ar fi putut face asta. Poate, însă, din câte auzise ea, nicio femeie nu l-ar fi putut folosi şi să supravieţuiască, nu fără un *ter'angreal* făurit în acest scop, dar nimeni nu văzuse vreunul din câte ştia ea. Cu siguranţă, niciuna dintre surori nu ar fi încercat, nici măcar dacă ar fi găsit unul. O cantitate atât de mare de Putere Supremă putea nivela lanţurile muntoase dintr-o singură lovitură! Nicio soră nu ar fi încercat, în afară, poate, de Ajah Neagră. Sau, mai rău, de unul dintre rătăciţi. Poate mai mulţi de unul. Cine altcineva *putea* fi? Iar Aviendha voia *să ignore,* pur şi simplu, asta, când *trebuia* să ştie că Rand era acolo?

Fără să bănuiască ceva, femeile gărzii aşteptau în continuare răbdătoare în şei, privind cu atenţie pădurea ce înconjura pajiştea, puţin îngrijorate din cauza asta după primirea lor la conac. Caseille le privea pe Elayne şi pe Aviendha, încruntându-se uşor în spatele barelor ce alcătuiau protecţia frontală a coifului. Ştia că ele nu zăboveau niciodată atunci când trebuia să deschidă o poartă. Bărbaţii de la conac stăteau strânşi în jurul calului lor de povară, pipăind boccelele şi părând să discute despre ce fusese sau nu vârât în ele. Aviendha îşi aduse iapa cenuşie mai aproape de calul negru al Elaynei şi vorbi în şoaptă.

— Nu ştim nimic, Elayne. Nici dacă el dansează dansul suliţelor, nici dacă asta înseamnă cu totul altceva. Dacă dansează dansul suliţelor, iar noi dăm năvală, oare ne va ataca înainte să îşi dea seama cine suntem? Dacă îi vom distrage atenţia pentru că nu se aşteaptă să venim şi le vom îngădui duşmanilor lui să învingă? Dacă moare, vom afla cine i-a luat viaţa şi îl vom ucide, dar dacă ne vom duce la el acum, vom merge pe orbecăite şi am putea aduce dezastrul asupra noastră.

— Am putea fi cu băgare de seamă, zise Elayne, bosumflată.

O înfuria faptul că era morocănoasă şi că arăta acest lucru, însă nu putea face decât să treacă peste stările ei de spirit şi să încerce să nu le lase să o copleşească pe deplin.

— Nu este nevoie să Călătorim fix în locul acela. Strânse în mână săculeţul, simţind sculptura mică din fildeş a femeii aşezate care stătea cuibărită înăuntru, şi pironi cu privirea broşa de chihlimbar a surorii ei. Lumină, Aviendha, avem un *angreal,* plus că niciuna din noi nu este tocmai neajutorată.

Oh, Lumină, acum părea ţâfnoasă. Ea ştia foarte bine că amândouă, cu tot cu *angrealul* lor, ar arăta ca nişte muşte care s-ar lupta cu o flacără faţă de ceea ce puteau simţi, dar, chiar şi-aşa, muşcătura unei muşte la momentul potrivit putea face o diferenţă.

— Şi nu-mi spune că aş pune în primejdie copila. Min a spus că ea se va naşte puternică şi sănătoasă. Chiar tu mi-ai spus asta. Asta înseamnă că voi trăi măcar până când se va naşte fiica mea.

Ea nădăjduia să aibă o fiică.

Inimă înfocată îşi alese momentul să o muşte pe iapa cenuşie, iar Siswai îl muşcă la rândul ei şi, pentru o clipă, Elayne fu preocupată să îşi stăpânească juganul şi să o ajute pe Aviendha ca să nu fie azvârlită din şa şi să îi spună Caseillei că nu aveau nevoie de ajutor, iar când totul luă sfârşit, ea nu mai era morocănoasă. Îi venea să-i tragă una Inimii înfocate fix între urechi.

În afară de a încerca să-şi strunească iapa, Aviendha se purta de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Se încruntă, puţin cam nesigură, cu faţa încadrată de şalul ei din lână neagră însă nesiguranţa ei nu avea nicio legătură cu calul.

— Ţi-am povestit despre inelele din Rhuidean, zise ea încet, iar Elayne dădu nerăbdătoare din cap.

Toate femeile care voiau să devină înţelepte erau trimise printr-un *ter'angreal* înainte să înceapă pregătirea. Acesta semăna cu *ter'angrealul* folosit pentru testarea novicelor care voiau să devină alese în Turnul Alb, doar că în acesta, femeia îşi vedea întreaga viaţă. Toate vieţile ei posibile, de fapt, orice decizie luată, un evantai infinit de vieţi în funcţie de alegerile făcute.

— Nimeni nu ţine minte totul, Elayne, ci doar frânturi. Eu ştiam că îl voi iubi pe Rand al'Thor..., ea se simţea în continuare stânjenită atunci când trebuia să îi rostească prenumele în faţa celorlalţi, şi că voi avea surori-de-soţ. În mare parte, tot ceea ce ţii minte este doar o vagă impresie, în cel mai bun caz. Un oarecare avertisment, uneori. Eu cred că dacă vom merge la el acum, ceva foarte rău se va întâmpla. Poate că una din noi va muri, poate amândouă, în ciuda celor spuse de Min.

Faptul că rostise numele lui Min fără să se fâstâcească arăta cât de îngrijorată era. Nu o cunoştea foarte bine pe Min şi, de obicei, folosea numele ei oficial, Min Farshaw.

— Poate va muri el. Poate se va întâmpla altceva. Nu ştiu sigur – poate vom supravieţui toţi şi ne vom aşeza în jurul focului, iar el va prăji *pecara* atunci când îl vom găsi –, însă acea mică senzaţie de avertisment îmi stăruie în minte.

Furioasă, Elayne deschise gura. Apoi o închise la loc, furia scurgându-se din ea ca apa într-o gaură, iar umerii îi căzură. Poate că senzaţia pe care o avea Aviendha era adevărată, poate că nu, însă adevărul era că ea adusese argumente bune încă de la început. A-ţi asuma un risc mare din neştiinţă putea aduce dezastrul. Acea lumină devenise încă şi mai orbitoare. Iar el era acolo, în locul unde se afla şi lumina aceea. Legătura nu îi spunea acest lucru, nu de la depărtarea aceea, dar ea ştia. Şi mai ştia că trebuia să îl lase să-şi poarte singur de grijă în vreme ce ea avea grijă de Andor.

— Nu mai am ce să te învăţ despre cum să fii înţeleaptă, Aviendha, zise ea încet. Eşti deja mult mai înţeleaptă decât mine. Ca să nu mai pomenesc că eşti mai curajoasă şi ai mintea mai limpede. Ne întoarcem în Caemlyn.

Aviendha se îmbujoră puţin la auzul acestor laude – putea fi foarte sensibilă uneori însă nu mai irosi timpul şi deschise o poartă, o imagine rotativă a unui grajd al Palatului Regal care se lărgi, transformându-se într-o gaură în aer, prin care zăpada de pe pajişte se aşternu pe pietrele de pavaj curate de la aproape trei sute de mile depărtare. Senzaţia prezenţei Birgittei, undeva în palat, prinse viaţă în capul Elaynei. Pe Birgitte o durea capul şi avea stări de greaţă, senzaţii deloc neobişnuite în ultima vreme, însă starea ei se potrivea de minune cu cea a Elaynei.

„Trebuie să-l las să-şi poarte singur de grijă”, gândi ea, trecând călare prin poartă. Lumină, de câte ori se gândise la asta? N-avea importanţă. Rand era iubirea şi bucuria vieţii ei, însă Andorul era datoria ei.

CAPITOLUL 11
Discuţie despre datorii

Poarta era poziţionată astfel încât Elayne păru că iese călare printr-o gaură dintr-un zid ce dădea spre stradă, pătrunzând într-o piaţă delimitată pentru siguranţă de nişte butoaie de vin umplute cu nisip care erau aşezate pe pietrele de pavaj. În mod ciudat, ea nu simţi nicăieri în palat nici măcar o femeie care să conducă Puterea, cu toate că acesta găzduia mai mult de o sută cincizeci de femei care aveau această înzestrare. Unele dintre ele fuseseră postate dincolo de zidurile oraşului, fireşte, fiind prea departe ca ea să poată simţi orice în afară de un cerc legat, iar câteva erau plecate din oraş; cu toate astea, cineva folosea aproape întotdeauna *saidarul* în palat, fie ca să încerce să o facă pe una dintre captivele *sul'dame* să recunoască faptul că putea vedea, într-adevăr, firele Puterii Supreme, fie doar ca să netezească încreţiturile unui şal fără să mai încălzească fierul de călcat. Nu şi în dimineaţa aceea însă. Aroganţa unei călăuze a vânturilor era deseori pe măsura celei mai rele forme de aroganţă afişate de o aes sedai, însă până şi aceasta trebuie să fi fost reprimată de ceea ce simţeau. Elayne credea că, dacă urca până la cea mai de sus fereastră, putea vedea firele acelei lumini orbitoare, care se afla la sute de leghe depărtare faţă de locul unde se aflau ele. Se simţea ca o furnică ce tocmai observase munţii, o furnică ce compara Osia Lumii cu nişte dealuri pe care le venerase întotdeauna. Da, până şi călăuzele vânturilor ar fi părut mici şi neînsemnate în această situaţie.

În partea dinspre răsărit a palatului şi având ca apărători spre miazănoapte şi miazăzi grajduri cu două etaje, construite din piatră albă, se afla Grajdul Reginei, care, după cum era obiceiul, găzduia caii şi trăsurile reginei. Ea ezitase să îl folosească înainte ca Tronul Leului să fie recunoscut ca aparţinându-i. Urcatul treptelor ce duceau la tron era la fel de delicat ca orice dans de Curte, iar dacă acel dans ajungea uneori să semene cu o încăierare într-o tavernă, tot trebuia să păşeşti cu graţie şi precizie ca să îţi poţi atinge ţelul. Pentru că ceruseră o indemnizaţie specială înainte să fie confirmate, unele femei pierduseră şansa de a domni. În cele din urmă, ea hotărâse că o abatere nu avea să o facă să debordeze de mândrie. Şi-apoi Grajdul Reginei era relativ mic şi nu avea altă întrebuinţare. Aici, erau mai puţini oameni pe care să îi ţii departe de o poartă ce se deschidea. De fapt, când pătrunse înăuntru, curtea pavată cu pietre era aproape pustie, cu excepţia unui grăjdar îmbrăcat într-o haină roşie, care stătea în cadranul arcuit al uşii grajdului, însă acesta se întoarse ca să strige la cineva dinăuntru şi câteva zeci de grăjdari ieşiră în grabă afară în timp ce ea îşi mâna calul afară din piaţa delimitată. La urma urmei, ea ar fi putut reveni însoţită de un anturaj de domniţe şi seniori influenţi. Sau poate că doar ei sperau ca ea să fi făcut asta.

Caseille le conduse pe femeile gărzii prin poartă şi porunci majorităţii să descalece şi să se îngrijească de animalele lor. Ea şi alte câteva rămaseră în şei, veghind pe deasupra capetelor oamenilor care se aflau pe jos. Nici măcar aici ea nu avea de gând să o lase nepăzită pe Elayne. Mai ales aici, unde o păştea o primejdie mult mai mare decât în oricare dintre conacele pe care le vizitase. Bărbaţii de la conacul Matherin se plimbau de colo colo, încurcându-i pe grăjdari şi pe gărzi în timp ce priveau cu gurile căscate balcoanele şi colonadele din piatră albă ce dădeau spre curte şi turlele şi domurile aurite ce se zăreau dincolo de acestea. Deşi frigul părea mai puţin aprig aici decât în munţi – chiar dacă refuza să îl lase să o atingă, cât reuşea de mult în acel moment, ea nu putea să îl ignore complet –, bărbaţii, femeile şi caii scoteau pe gură aburi. Şi mirosul de bălegar de cal părea mai puternic după aerul curat de munte. O baie fierbinte în faţa unui foc straşnic era mai mult decât bine-venită. După aceea, ea avea să fie nevoită să se întoarcă la treburile ce ţineau de asigurarea tronului, însă, în acel moment, o baie îndelungată era tocmai ceea ce avea nevoie.

Doi grăjdari veniră în fugă la Inimă înfocată. Unul îl luă de căpăstru, făcând în grabă o reverenţă în faţa Elaynei. Deveni mai îngrijorat când văzu că juganului înalt nici măcar nu îi păsă când Elayne descălecă decât că ea nu se sinchisi să răspundă reverenţei. Celălalt grăjdar făcu o plecăciune şi rămase cu mâinile împreunate pentru a-i servi drept scăriţă Elaynei{41}. Niciunul nu aruncă nici măcar o privire spre pajiştea montană înzăpezită unde, în mod normal, se vedea un zid din piatră. Grăjdarii se obişnuiseră deja cu porţile. Ea auzise că aceştia primeau de băut prin taverne dacă se lăudau despre cât de des vedeau cum era folosită Puterea şi despre lucrurile pe care le văzuseră, pare-se, că fuseseră făcute cu ajutorul acesteia. Elayne îşi putea imagina cum aveau să sune acele poveşti atunci când urmau să ajungă la urechile Arymillei. Mai degrabă ar fi înveselit-o gândul că Arymilla îşi rodea unghiile.

---

41 Aici Google n-a ştiut cum să traducă. O încercare de descâlcire a textului, în spiritul celui original, este: „Primul grăjdar a prins căpăstrul făcând o reverenţă grăbită, fiind mai atent ca juganul înalt să nu se mişte în timp ce Elayne descăleca, decât să-i facă o plecăciune, în timp ce al doilea grăjdar, după ce-i făcu reverenţa, rămase aplecat cu palmele împreunate, ca o scăriţă pentru Elayne.” (n.red.).

Când puse piciorul pe pietrele de pavaj, un grup de femei gărzi îşi făcu apariţia în jurul ei, purtând pe cap pălării roşii cu pene albe care erau întinse pe borurile largi şi eşarfe roşii cu marginile dantelate, brodate cu Leul Alb, aşezate de-a curmezişul peste platoşele lor lucioase. Abia atunci Caseille le conduse pe celelalte din escorta Elaynei spre grajd. Înlocuitoarele lor erau la fel de precaute, priveau în toate direcţiile şi îşi ţineau mâinile aproape de mânerele săbiilor, în afară de Deni, o femeie voluptuoasă, cu faţa calmă, care avea asupra ei un ciomag cu coada lungă, prevăzut cu ghimpi din alamă. Erau doar nouă la număr – „Doar nouă, gândi Elayne cu amărăciune. Am nevoie *doar* de nouă gărzi de corp în Palatul Regal!” –, cu toate acestea, fiecare dintre cele care purtau o sabie era foarte îndemânatică. Femeile care intrau în „breasla săbierilor”, cum îi spunea Caseille, trebuiau să fie pricepute, altminteri, mai devreme sau mai târziu, aveau să fie răpuse de vreun individ al cărui singur avantaj era acela că avea suficientă forţă ca să le răpună. Deni nu ştia să mânuiască deloc sabia, dar puţinii bărbaţi care îi încercaseră ciomagul ajunseseră să regrete acest lucru. În ciuda greutăţii sale, Deni era foarte rapidă şi habar nu avea despre lupta dreaptă sau despre antrenament, că veni vorba.

Rasoria, femeia bondoacă sublocotenent care se afla la comandă, păru uşurată când grăjdarii îl luară cu ei pe armăsarul Elaynei. Dacă ar fi fost după mintea gărzilor de corp ale Elaynei, nimeni, în afară de ele, nu ar fi avut voie să se apropie de ea. Ei bine, poate nu erau chiar *atât* de rele, însă priveau cu bănuială pe aproape oricine în afară de Birgitte şi Aviendha. Rasoria, o tairenă, în ciuda ochilor albaştri şi a părului bălai care îi era tuns scurt, era printre cele mai rele în această privinţă, ba chiar insista să le supravegheze pe bucătărese atunci când pregăteau mâncarea Elaynei şi punea pe cineva să o guste înainte să îi fie dusă. Elayne nu se împotrivise, în ciuda zelului lor exagerat. Experienţa cu vinul „asezonat” cu droguri îi fusese mai mult decât suficientă, chiar dacă ştia că avea să trăiască cel puţin atât cât să dea naştere pruncului ei. Însă nici neîncrederea femeilor gărzii, nici nevoia de neîncredere nu o făcu să strângă din buze. Era Birgitte, care îşi croia drum prin curtea aglomerată a grajdului, dar nu spre ea.

Aviendha fu ultima care îşi făcu apariţia prin poartă, desigur, după ce se asigură că toată lumea trecuse înainte să lase poarta să se închidă şi să dispară. Elayne porni spre ea, făcând paşi atât de mari, încât femeile care o escortau fură nevoite să sară ca să poată păstra cercul din jurul ei. Însă, în ciuda faptului că se mişca foarte repede, Birgitte, cu coada ei groasă şi aurie ce îi atârna până la talie, ajunse prima acolo şi o ajută pe Aviendha să descalece, lăsând iapa cenuşie pe mâna unul grăjdar cu faţa lunguiaţă şi cu picioarele aproape la fel de lungi ca ale lui Siswai. Aviendhei îi era întotdeauna mai greu să descalece decât să încalece un cal, însă Birgitte mai avea şi altceva în gând decât să o ajute. Elayne şi escorta ei ajunseră la timp ca să o audă pe femeie zicându-i Aviendhei cu voce joasă şi grăbită:

— Şi-a băut laptele de capră? A dormit îndeajuns? Se simte...

Vocea îi tărăgănă la sfârşit, iar ea inspiră adânc înainte să se întoarcă cu faţa la Elayne, aparent calmă şi deloc surprinsa să o vadă acolo. Legătura funcţiona în ambele direcţii.

Birgitte nu era o femeie mare, cu toate că era mai înaltă decât Elayne în cizmele ei cu tocuri şi la fel de înaltă ca Aviendha, dar, de obicei, ieşea în evidenţă prin uniforma de căpitan-general al Gărzii Reginei, alcătuită dintr-o haină roşie şi scurtă, cu guler înalt şi alb, purtată peste pantalonii albaştri, bufanţi, vârâţi în cizmele negre şi lucioase, cu patru noduri aurii pe umărul stâng şi patru benzi din aur pe fiecare manşetă albă. La urma urmei, ea era Birgitte Arc-de-Argint, eroină legendară. Se săturase să se mai ridice la nivelul acelor legende; susţinea că acele poveşti erau exagerate, dacă nu de-a dreptul nişte născociri. Cu toate acestea, era în continuare aceeaşi femeie care înfăptuise toate acele lucruri ce formau miezul acelor legende şi încă şi mai multe. Acum, în ciuda înfăţişării sale aparent calme, neliniştea nuanţa îngrijorarea faţă de Elayne care trecea prin legătură odată cu durerea ei de cap şi starea de greaţă. Ştia că Elaynei nu îi plăcea ca ele să vorbească despre ea pe la spate. Însă acesta nu era singurul motiv pentru care Elayne era iritată, iar legătura o anunţa pe Birgitte cât de supărată era.

Aviendha, desfăşurându-şi calmă şalul din jurul capului şi aşezându-şi-l pe umeri, adoptă privirea unei femei care nu făcuse nimic greşit şi care, cu siguranţă, nu era în cârdăşie cu cineva care făcuse ceva greşit. Poate că i-ar fi ieşit dacă nu ar fi făcut ochii mari, pentru o notă în plus de nevinovăţie. În unele privinţe, Birgitte avea o influenţă proastă asupra ei.

— Mi-am băut laptele de capră, zise ea pe un ton calm, conştientă că femeile gărzi le încercuiau pe toate trei. Cu toate că stăteau cu faţa spre exterior, cercetând din priviri curtea, balcoanele şi acoperişurile, mai mult ca sigur că trăgeau toate cu urechea. Am dormit suficient. Mai vrei să *mă* întrebi ceva?

Obrajii Aviendhei se îmbujorară niţel.

— Cred că am toate răspunsurile de care am nevoie pentru moment, răspunse Birgitte, fără să se înroşească, aşa cum nădăjduise Elayne.

Femeia *ştia* că era obosită, *ştia* că minţise în privinţa somnului.

Uneori, legătura era, în mod cert, un dezavantaj. Seara trecută, *ea* nu băuse nimic altceva decât o jumătate de cupă cu vin îndoit foarte bine cu apă, dar începea *să simtă* durerea de cap *şi* greaţa Birgittei. Niciuna dintre surorile aes sedai cu care vorbise despre legătură nu pomeniseră nimic despre asta, însă ea şi Birgitte empatizau prea des una cu cealaltă, atât fizic, cât şi emoţional. Ultima prezenta adevărate probleme atunci când stările ei de dispoziţie oscilau. Uneori, ea reuşea să le ignore sau să le înfrunte, însă în ziua aceea ştia că trebuia să îndure până când Birgitte avea să fie tămăduită. Ea credea că această oglindire apărea deoarece erau amândouă femei. Nimeni nu auzise până atunci de o femeie care se legase de o altă femeie. Puţini ştiau despre asta chiar şi în acel moment, adevărul fie spus, iar unii oameni păreau să creadă că nu putea fi adevărat. Străjerul era bărbat la fel de sigur cum taurul era mascul. Toată lumea ştia asta şi nu mulţi stăteau să reflecteze că ceea ce „ştia toată lumea” merita o examinare atentă.

Fiind prinsă într-o minciună, atunci când încerca să respecte ordinul Egwenei de a trăi ca şi când depusese cele Trei Legăminte, o făcea pe Elayne să intre în gardă, iar acest lucru o determina să fie cât se poate de directă.

— Dyelin s-a întors?

— Nu, răspunse Birgitte la fel de direct, iar Elayne oftă.

Dyelin plecase din oraş cu câteva zile înainte ca oastea Arymillei să îşi facă apariţia, luând-o pe Reanne Corly cu ea ca să deschidă porţi şi să-i accelereze călătoria. O sumedenie de lucruri depindeau de întoarcerea lui Dyelin, de la ce veşti aducea, dacă aducea, şi până la altceva în afară de veşti.

Alegerea Reginei Andorului era un lucru destul de simplu, care se reducea doar la chestiunile esenţiale. În acel ţinut, existau mai mult de patru sute de Case, însă doar nouăsprezece erau suficient de puternice ca restul să le urmeze. De obicei, toate cele nouăsprezece Case o susţineau pe Domniţa-Moştenitoare, sau majoritatea lor, dacă ea nu era de-a dreptul incompetentă. Casa Mantear pierduse tronul în faţa Casei Trakand atunci când Mordrellen murise, doar pentru că Tigraine, Domniţa-Moştenitoare, dispăruse, iar Mantear începuse să îşi îndrepte atenţia spre băieţi. Şi pentru că Morgase Trakand strânsese în jurul ei treisprezece Case ca să o susţină. Din cele nouăsprezece, era nevoie doar de zece pentru a urca pe tron, conform legii şi obiceiului. Până şi pretendentele care încă mai credeau că tronul era al lor urmau, de obicei, exemplul celorlalte sau măcar tăceau din gură şi renunţau la pretenţia lor odată ce o altă femeie era susţinută de zece Case.

Situaţia fusese suficient de gravă atunci când ea avusese trei rivale declarate, însă acum Naean şi Elenia o susţineau p Arymilla Marne, dintre toţi oamenii, cea mai puţin probabil dintre cele trei să reuşească, iar asta însemna că ea avea două Case suficient de mari ca să conteze; Matherin şi celelalte optsprezece pe care le vizitase erau prea mici – propria-i Casă Trakand şi Casa Taravin a lui Dyelin – ca să înfrunte şase. Of, Dyelin insistase că Renshar, Coelan şi Carand să vină la Elayne, pe lângă Norwelyn, Pendar şi Traemane, însă primele trei voiau să o pună pe Dyelin pe tron, iar ultimele trei păreau să fi intrat în hibernare. Totuşi, loialitatea lui Dyelin era de nestrămutat şi vorbea necontenit în numele Elaynei. Ea continua să creadă că unele dintre Casele care păstrau tăcerea puteau fi convinse să o sprijine pe Elayne. Fireşte, Elayne nu le putea aborda ea însăşi, însă Dyelin putea. Iar acum, situaţia era aproape una disperată. Şase Case o susţineau pe Arymilla şi doar o proastă ar fi putut crede că ea nu trimisese solii la celelalte. Sau că unele le-ar fi putut da ascultare doar pentru că ea avea deja şase Case.

Deşi Caseille şi gărzile ei eliberaseră curtea, Elayne şi celelalte fură nevoite să îşi croiască drum prin mulţime pe pietrele pavajului. Bărbaţii Casei Matherin descălecaseră în cele din urmă, dar continuau să se vânzolească, scăpându-şi halebardele şi ridicându-le, doar ca să le scape din nou, încercând să îşi descarce lucrurile de pe spinarea calului de povară, chiar acolo, în curtea grajdului. Unul dintre băieţi încerca să prindă o găină care reuşise cumva să scape şi care fugea printre picioarele cailor, în vreme ce unul dintre bărbaţii în vârstă striga încurajări, deşi nu era limpede dacă acestea erau adresate băiatului sau găinii. Un purtător de stindard cu faţa înăsprită de vreme, cu câteva fire albe de păr rămase pe cap şi îmbrăcat într-o haină roşie, ponosită, încerca să restabilească ordinea cu ajutorul unui străjer niţel mai tânăr, amândoi întorşi cel mai probabil din rezervă, aşa cum o făcuseră mulţi. Un alt băiat părea să-şi mâne calul răpciugos chiar în palat, iar Birgitte fu nevoită să îi poruncească să elibereze calea ca să poată intra Elayne. Băiatul, un flăcău cu obrajii netezi care nu putea avea mai mult de paisprezece ani, se holbă la Birgitte cu gura la fel de căscată cum o făcuse la palat. Ea era cu siguranţă o apariţie mai pitorească în uniforma ei decât Domniţa-Moştenitoare în rochia ei de călărie, iar el o văzuse deja pe Domniţa-Moştenitoare. Rasoria îl îmbrânci spre purtătorul de stindard bătrân, clătinând din cap.

— Habar n-am ce-aş putea face cu ei, mormăi Birgitte în vreme ce o slujnică în livrea roşu cu alb îi luă mantia şi mănuşile Elaynei când aceasta intră în vestibulul mic.

Era mic pentru Palatul Regal. Prevăzut cu lampadare poleite cu aur ale căror flăcări pâlpâiau printre coloanele albe, subţiri şi canelate, acesta era jumătate cât holul principal de la intrare al conacului Matherin, deşi tavanul nu era atât de înalt. O altă servitoare care avea Leul Alb pe sânul stâng al rochiei, o fetişcană care nu era cu mult mai mare decât băiatul care încercase să îşi bage calul înăuntru întinse o tavă cu împletituri din argint, pe care erau câteva cupe înalte cu vin aromat şi fierbinte, înainte ca privirile încruntate ale Aviendhei şi Birgittei să o facă să se ruşineze şi să se retragă.

— Afurisiţii ăştia de băieţi adorm dacă îi pui de strajă, continuă Birgitte, încruntându-se la servitoarea care se retrăgea. Bărbaţii bătrâni stau treji, dar jumătate din ei nu-şi mai amintesc ce naiba ar trebui să facă dacă văd pe cineva încercând să se caţăre pe afurisitul de zid, iar cealaltă jumătate n-ar fi în stare să alunge şase ciobani cu un câine.

Aviendha îşi arcui o sprânceană când se uită la Elayne şi dădu din cap.

— Ei nu sunt aici ca să lupte, le reaminti Elayne, luând-o pe un coridor cu gresie albastră şi prevăzut cu lampadare cu oglinzi şi cufere incrustate, încadrată de Birgitte şi Aviendha.

Femeile gărzi erau la câţiva paşi în faţa lor şi la câţiva paşi în spatele lor. „Lumină, gândi ea, n-aş fi *luat* cupa cu vin!” Capul îi bubuia în acelaşi ritm cu al Birgittei, iar ea îşi duse mâinile la tâmple, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să îi poruncească străjerului ei să meargă şi să caute de îndată tămăduirea.

Birgitte însă avea alte gânduri. Ea se uită la Rasoria şi la celelalte femei din faţă, apoi aruncă o privire peste umăr şi le făcu semn celor care le urmau să rămână puţin mai departe. Era ciudat. Ea le alesese personal pe toate femeile din gardă şi avea încredere în ele. Chiar şi aşa, atunci când vorbi, o făcu în grabă şi în şoaptă, aplecându-şi capul aproape de cel al Elaynei.

— S-a întâmplat ceva cu puţină vreme înainte să te întorci tu. Am întrebat-o pe Sumeko dacă vrea să mă tămăduiască înainte să te întorci, iar ea a leşinat pe loc. Şi-a dat ochii peste cap şi-a căzut. Şi nu doar ea. Nimeni n-ar recunoaşte nimic, nu mie, însă celelalte femei din Clan pe care le-am văzut erau înspăimântate de moarte. La fel şi călăuzele vânturilor. Te-ai întors înainte să reuşesc să găsesc o soră, dar bănuiesc că s-ar fi zgâit şi ele la mine. Însă ţie îţi vor spune.

Palatul le ceruse locuitorilor dintr-un sat mare să continue treburile, iar servitorii începuseră să îşi facă apariţia, bărbaţi şi femei în livrele, care se strecurau repede pe coridoare, lipindu-se de pereţi sau luând-o pe alte coridoare ca să îi facă loc escortei Elaynei; prin urmare, ea explică puţinele lucruri pe care le ştia în şoaptă şi în cât mai puţine cuvinte cu putinţă. Nu o deranja dacă unele zvonuri ar fi ajuns pe străzi sau, inevitabil, la urechile Arymillei, însă poveştile despre Rand puteau deveni la fel de rele ca şi cele despre rătăciţi după ce erau răstălmăcite de mai multe guri. Ceea ce era mai rău, într-un fel. Nimeni nu avea să creadă că rătăciţii încercau să o pună pe tron ca marionetă.

— Oricum, n-are nicio legătură cu noi, aici, termină ea.

Ea credea că părea foarte convingătoare, foarte calmă şi detaşată, însă Aviendha îi strânse mâna, un gest care era ca o îmbrăţişare de alinare pentru un aiel în văzul tuturor, iar compătimirea Birgittei străbătu legătura. Era mai mult decât milă; era un sentiment comun al unei femei care suferise deja pierderea de care se temea ea şi încă şi mai mult. Gaidal Cain era pierdut pentru Birgitte la fel de sigur ca şi când ar fi fost mort şi, pe deasupra, amintirile ei despre vieţile ei anterioare începeau să se estompeze. Ea nu îşi amintea clar aproape nimic din cele petrecute înainte de înfiinţarea Turnului Alb. Şi nu tot. În unele nopţi, teama că şi Gaidal urma să dispară din mintea ei, că avea să piardă orice amintire că îl ştiuse şi îl iubise cu adevărat, nu o lăsa să doarmă până când nu bea atât de mult coniac cât putea duce. Aceasta era o soluţie neinspirată, iar Elayne îşi dorea să îi fi putut oferi una mai bună; cu toate acestea, ştia că amintirile ei cu Rand nu aveau să moară decât odată cu ea, dar nici nu putea să îşi închipuie groaza de a şti că aceste amintiri ar fi putut să o părăsească. Totuşi, nădăjduia ca să-i tămăduiască cineva durerile de cap Birgittei înainte ca propria-i ţeastă să se despice ca un pepene copt. Înzestrarea în într-ale tămăduirii era slabă, iar cea a Aviendhei nu era mai puternică.

În ciuda emoţiilor pe care le putea simţi în sufletul Birgittei, cealaltă femeie afişa o expresie calmă, lipsită de griji.

— Rătăciţii, bombăni ea pe un ton sec şi încet. Nu era un cuvânt pe care să-l rosteşti cu voce tare. Ei bine, atâta vreme cât n-are legătură cu noi, suntem bine.

Un mârâit care ar fi putut trece drept râset dezvăluia că minţea. Deşi Birgitte spusese că nu fusese niciodată soldat, ea privea lucrurile din perspectiva unuia. Şansele mici erau, de obicei, singurele şanse de care te puteai agăţa, dar tot trebuia să termini treaba.

— Mă întreb ce părere au ele despre asta? adăugă ea, arătând cu capul spre patru aes sedai care tocmai ieşiseră de pe unul dintre coridoare, în faţa lor.

Vandene, Merilille, Sareitha şi Careane îşi ţineau capetele apropiate în timp ce mergeau sau, mai degrabă, ultimele trei stăteau adunate în jurul Vandenei, aplecându-se spre ea şi făcând gesturi rapide care le legănau ciucurii şalurilor. Vandene plutea încet de parcă ar fi fost singură, fără să le bage în seamă. Fusese întotdeauna o femeie zveltă, dar rochia verde-închis, cu flori brodate pe mâneci şi pe umeri, atârna pe ea de zici că fusese croită pentru o femeie mai durdulie, iar părul ei alb, strâns la ceafă, părea a fi nepieptănat. Expresia ei era sumbră, dar era posibil ca aceasta să nu fi avut nicio legătură cu ceea ce spuneau surorile. De când sora ei fusese ucisă, ea fusese lipsită de viaţă. Elayne era gata să pună rămăşag că rochia aceea fusese a lui Adeleas. De când fusese comisă crima, Vandene purta hainele surorii ei mai des decât le purta pe ale ei. Nu că ar fi contat că nu i se potriveau. Cele două femei avuseseră aceeaşi măsură, însă Vandene îşi pierduse pofta de mâncare odată cu dispariţia surorii ei. Tot atunci părea să îşi fi pierdut şi pofta pentru alte lucruri.

Sareitha, o Brună a cărei faţă oacheşă şi pătrăţoasă nu era încă fără vârstă, o zări tocmai în acel moment pe Elayne şi îşi puse o mână pe braţul Vandenei, ca şi cum ar fi vrut să o tragă de-a lungul coridorului. Vandene îi înlătură mâna femeii tairene şi pluti mai departe, fără să-i arunce măcar o privire Elaynei, făcându-se nevăzută pe coridorul de unde îşi făcuseră apariţia. Două femei care purtau albul de novice şi care le urmaseră pe celelalte la o oarecare distanţă făcură o reverenţă rapidă în faţa celorlalte surori, apoi o urmară în grabă pe Vandene. Merilille, o femeie micuţă, îmbrăcată în veşminte cenuşiu-închis care făceau ca paloarea ei cairhienină să pară de fildeş, se holbă de parcă ar fi vrut să o urmeze. Careane îşi aşeză şalul cu ciucuri verzi pe umerii mai laţi decât ai multor bărbaţi şi schimbă în grabă câteva cuvinte cu Sareitha. Cele două se întoarseră ca să o întâmpine pe Elayne care se apropia, făcând plecăciuni aproape la fel de adânci ca acelea pe care le făcuseră novicele în faţa lor. Merilille le observă pe femeile gărzi şi clipi, apoi o observă pe Elayne şi tresări. Plecăciunea *ei* fu pe măsura celor făcute de novice.

Merilille purta şalul de mai bine de o sută de ani, Careane de mai bine de cincizeci de ani. Până şi Sareitha purta şalul de mai mult timp decât Elayne Trakand, însă, ca să ieşi în evidenţă printre aes sedai, trebuia să ai forţă în Putere şi niciuna dintre cele trei nu trecea de un nivel mediu de forţă printre surori. În ochii surorilor aes sedai, o forţă crescută, dacă nu o înţelepciune crescută, conferea măcar o pondere mai mare părerilor tale. După o pauză suficientă, aceste păreri se transformau în porunci. Uneori, Elayne credea că obiceiurile Clanului erau mai bune.

— Nu ştiu ce se întâmplă, zise ea, înainte ca restul de aes sedai să apuce să vorbească, dar nu putem face nimic în pri vinţa asta, aşa că mai bine nu ne-am mai îngrijora. Avem şi aşa destule pe cap ca să ne mai facem griji despre lucruri pe care nu le putem influenţa.

Rasoria îşi întoarse pe jumătate capul, încruntându-se şi întrebându-se ce omisese, însă cuvintele domoliră îngrijorarea din ochii negri ai Sareithei. Poate nu şi din sufletul ei, având în vedere că îşi mişca mâinile de parcă ar fi vrut să îşi netezească poalele maronii. Cu toate acestea, era dispusă să urmeze exemplul unei surori care avea rangul Elaynei. Uneori, existau unele avantaje pe care ţi le oferea un rang înalt, deoarece puteai domoli orice împotrivire printr-o singură propoziţie. Careane îşi redobândise deja seninătatea, dacă şi-o pierduse vreodată. I se potrivea de minune, cu toate că ea aducea mai mult cu o femeie-căruţaş decât cu o aes sedai, în ciuda mătăsii cu dungi de culoarea berilului şi a feţei ei arămii, netede şi fără vârstă. Totuşi, Verzile erau plămădite dintr-un aluat mai rezistent decât Brunele. Merilille nu părea deloc senină. Ochii căscaţi şi buzele întredeschise îi confereau o înfăţişare mirată. Însă acesta era un lucru obişnuit în cazul ei.

Elayne îşi continuă drumul de-a lungul coridorului, nădăjduind că femeile îşi vor vedea de ale lor, însă Merilille o urmă pe Birgitte. Cenuşia ar fi trebuit să primeze între cele trei, însă avea tendinţa să aştepte pe cineva care să îi spună ce să facă, iar ea se mişcă fără a scoate un cuvânt atunci când Sareitha o rugă politicos pe Birgitte să îi facă loc. Surorile erau, fără îndoială, curtenitoare cu străjerul Elaynei atunci când aceasta acţiona în calitate de căpitan-general. Pe Birgitte, în calitate de străjer, încercau să o ignore. Aviendha nu avu parte de aceeaşi politeţe din partea Careanei, care îşi făcu loc cu coatele între ea şi Elayne. Cele care nu erau pregătite în Turnul Alb erau sălbatice prin definiţie, iar Careane le dispreţuia pe sălbatice. Aviendha îşi ţuguie buzele, dar nu îşi scoase cuţitul de la cingătoare, nici nu lăsă impresia că ar intenţiona s-o facă, lucru pentru care Elayne fu recunoscătoare. Sora ei dintâi era... repezită, uneori. Dacă se gândea mai bine, ar fi trecut cu vederea dacă Aviendha ar fi fost puţin mai repezită în momentul acela. Tradiţia interzicea obrăznicia faţă de o altă aes sedai în orice împrejurare, însă Aviendha putea lansa ameninţări şi îşi putea flutura cuţitul cât poftea. Asta ar fi putut fi de-ajuns ca să le facă pe cele trei să plece, chiar dacă ar fi luat-o razna. Careane nu părea să observe ochii verzi şi reci aţintiţi asupra ei.

— Le-am spus Merilillei şi Sareithei că nu putem face nimic în privinţa asta, zise ea pe un ton calm. Dar n-ar trebui să ne pregătim de fugă dacă se va apropia? Nu-i nicio ruşine să fugi de asta. Chiar şi legate, am fi ca nişte molii în calea unui foc ce cuprinde pădurea. Vandene nici nu se osteneşte s-asculte.

— Chiar ar trebui să ne pregătim cumva, Elayne, şopti Sareitha absentă, ca şi cum ar fi întocmit o listă în capul ei. Atunci când nu-ţi faci planuri, îţi doreşti să le fi făcut. Există câteva volume aici, în bibliotecă, ce nu ar trebui lăsate în urmă. Câteva nici nu se găsesc în biblioteca Turnului Alb, cred.

— Aşa este. Vocea Merilillei era ca un murmur şi la fel de neliniştită ca ochii ei mari şi negri. Aşa este, ar trebui să fim, într-adevăr, pregătite de plecare. Poate... că n-ar trebui să mai aşteptăm. Cu siguranţă că dacă vom pleca de nevoie nu vom încălca înţelegerea noastră. Sunt sigură că nu am încălca-o.

Birgitte îi aruncă doar o privire, iar ea tresări.

— Dacă vom pleca, zise Careane ca şi cum Merilille nici n-ar fi vorbit, va trebui să le luăm cu noi pe toate femeile din Clan. Să le îngăduim să se împrăştie şi numai Lumina ştie ce vor face sau când le vom mai prinde din nou, mai ales acum când unele au învăţat să Călătorească.

Nu se simţea amărăciunea în glasul ei, cu toate că, dintre surorile din palat, doar Elayne putea Călători. Părea să conteze pentru Careane faptul că femeile Clanului începuseră în Turnul Alb, deşi majoritatea fuseseră alungate şi câteva fugiseră. Ea însăşi identificase nu mai puţin de patru. Bine măcar că nu erau sălbatice.

Totuşi, Sareitha strânse din buze. O punea pe gându faptul că unele femei din Clan puteau ţese porţi, plus că avusese o părere complet diferită despre Clan. De obicei, ea îşi înăbuşea obiecţiile printr-o încruntare sau o grimasă dispreţuitoare, mai ales că Elayne îşi exprimase clar părerea, însă stresul din acea dimineaţă părea să îi fi dezlegat limba.

— Într-adevăr, trebuie să le luăm cu noi, zise ea pe un ton tăios, altminteri, toate vor susţine că sunt aes sedai de îndată ce le vom scăpa din ochi. Orice femeie care susţine că a fost alungată din Turn în urmă cu trei sute de ani va avea pretenţii la orice! Trebuie supravegheate îndeaproape, dacă mă întrebaţi pe mine, în loc să se plimbe de colo colo după placul inimii, *mai ales* cele care pot Călători. Poate că până acum s-au dus unde le-ai spus tu, Elayne, şi s-au întors, dar cât timp va trece până când n-o să se mai întoarcă? Ascultă la mine, odată ce una dintre ele va scăpa, celelalte o vor urma, iar noi ne vom trezi cu o mizerie pe care n-o vom putea curăţa niciodată.

— N-avem motive să plecăm nicăieri, zise Elayne pe un ton ferm, adresându-se atât gărzilor, cât şi surorilor.

Acea lumină orbitoare îndepărtată stătea în continuare în acelaşi loc unde o simţise ea pentru prima oară, iar dacă avea să se mişte, existau slabe şanse ca aceasta să se apropie de Caemlyn, cu atât mai puţin să vină tocmai acolo, însă zvonul cum că surorile aes sedai plănuiau să fugă ar fi putut fi îndeajuns ca să iște haos, să facă gloatele să se îmbulzească pentru a ajunge la porţile oraşului ca să fugă din calea a ceea ce le înspăimânta pe aes sedai. O oaste care devasta un oraş n-ar fi ucis atât de mulţi oameni. Iar astea trei pălăvrăgeau de parcă nu le-ar fi putut auzi nimeni în afară de tapiseriile de pe perete! Merilille avea o oarecare scuză, dar nu şi celelalte.

— Vom rămâne aici, cum a poruncit Suprema Înscăunată Amyrlin, până când ne va da alte porunci. Femeile Clanului vor fi tratate cu politeţe până când vor fi bine-venite înapoi în Turn. Aceasta este porunca Supremei Înscăunate, după cum bine ştiţi. Veţi continua să le învăţaţi pe călăuzele vânturilor şi vă veţi vedea de vieţile voastre aşa cum ar trebui să facă o aes sedai. Noi trebuie să ne ocupăm de fricile oamenilor şi să îi liniştim, nu să răspândim zvonuri inutile şi să sădim panica.

Ei bine, poate că tonul ei fusese puţin mai mult decât ferm. Sareitha îşi coborî privirea spre pardoseală ca o novice dojenită. Merilille tresări din nou la pomenirea călăuzelor vânturilor, dar asta era de aşteptat. Celelalte dădeau lecţii, însă oamenii mării o ţineau în lesă pe Merilille aşa cum făceau cu oricare dintre ucenicele lor. Ea dormea în aripa pe care o ocupau acestea şi, de obicei, ea nu era văzută fără a fi însoţită de două sau trei dintre ele, cu ea mergând smerită în urma lor. Ele refuzau să accepte orice altceva decât smerenie din partea ei.

— Desigur, Elayne, se grăbi să spună Careane. Desigur Niciuna dintre noi n-ar sugera să nu dăm ascultare Supremei Înscăunate.

Şovăind, ea îşi potrivi şalul cu ciucuri verzi peste braţe, ca şi cum era preocupată să îl potrivească întocmai. Nu îi aruncă nici măcar o privire compătimitoare Merilillei.

— Că veni vorba de oamenii mării, i-ai putea spune Vandenei să se ocupe şi ea de lecţii?

Elayne nu zise nimic, iar în vocea ei se simţi o nuanţă care ar fi putut fi numită bosumflată, dacă n-ar fi fost vorba despre o aes sedai.

— Zice că e prea ocupată cu fugarele alea două, dar are vreme destulă să mă ţină la poveşti seara până când mai că adorm. Alea două sunt deja atât de speriate, încât n-ar scoate un sunet nici dacă le-ar fi luat foc rochiile. N-au nevoie de atenţia ei. Ar putea să se-apuce să le înveţe pe blestematele alea de sălbatice. Vandene trebuie să înceapă să se poarte ca o aes sedai!

Că lua poziţie sau nu, că o dojenea sau nu, ea îi aruncă o privire atât de furioasă Elaynei, încât lipsi o clipă ca să nu se sufoce. Elayne fusese cea care încheiase înţelegerea prin care surorile aes sedai erau nevoite să le înveţe pe călăuzele vânturilor, dar până în acel moment, reuşise să dea doar câteva lecţii, pretinzând că avea de îndeplinit sarcini mai urgente şi mai importante. Şi-apoi oamenii mării vedeau o pedagogă de pe uscat ca pe un mercenară, fie ea şi aes sedai, o mercenară cu mai puţină prestanţă decât un ajutor de bucătăreasă. Un ajutor de bucătăreasă care ar putea încerca să se sustragă de la muncă. Ea credea în continuare că Nynaeve plecase doar ca să nu le dea lecţii. Cu siguranţă, niciuna nu se aştepta să ajungă în starea Merilillei, dar şi câteva ore legate era suficient de rău.

— Oh, nu, Careane, interveni Sareitha, evitând în continuare privirea Elaynei şi pe a Merilillei. După părerea ei, Cenuşia se vârâse singură în treaba asta, deci şi-o merita, însă încercă să nu pună sare pe rană. Vandene este tulburată din cauza morţii surorii ei, iar Kirstian şi Zarya o ajută să-şi ţină mintea ocupată.

Ori de câte ori se gândea la celelalte din Clan, ea accepta faptul că Zarya era o fugară, cum era nevoită să fie, din moment ce Adeleas o recunoscuse, iar dacă Kirstian trebuia să fie o mincinoasă, minciuna ei avea să o facă să plătească cu vârf şi îndesat. Fugarele nu erau tratate cu blândeţe.

— Şi eu am petrecut ore în şir cu ea şi nu vorbeşte despre mai nimic altceva decât despre Adeleas. Este ca şi când ar vrea să adauge amintirile mele celor ale ei. Cred că trebuie să i se acorde atât timp cât are nevoie, iar cele două o împiedică să fie singură prea des. Aruncându-i o privire piezişă Elaynei, ea inspiră adânc. Totuşi, a le învăţa pe călăuzele vânturilor este cu siguranţă... o provocare. Poate că o oră ici, o oră colo ar ajuta-o să iasă din această stare de deznădejde, fie doar ca să se înfurie. Nu crezi, Elayne? Doar o oră sau două, când şi când.

— Vandenei i se va acorda atât timp cât va avea nevoie sau va dori ca să-şi jelească sora, răspunse Elayne pe un ton egal. Şi cu asta am închis subiectul.

Careane oftă îndelung şi îşi potrivi şalul din nou. Sareitha oftă încet şi începu să îşi răsucească inelul cu Marele Şarpe de pe degetul arătător al mâinii stângi. Poate că ele îi simţiseră starea de spirit sau poate că niciuna din ele nu aştepta cu nerăbdare următoarea lecţie cu călăuzele vânturilor. Expresia permanentă de uimire de pe faţa Merilillei nu se schimbă; pe de altă parte, lecţiile ei cu oamenii mării ţineau toată ziua şi toată noaptea dacă Elayne nu reuşea să o smulgă cumva de-acolo, iar călăuzele vânturilor deveneau din ce în ce mai puţin dispuse să îi dea drumul, oricât de mult ar fi încercat Elayne.

Cel puţin ea reuşise să nu le repeadă pe cele trei. Îi fusese foarte greu, mai ales cu Aviendha de faţă. Elayne nu ştia ce avea să se facă dacă îşi pierdea sora. Vandene nu numai că îşi jelea sora, ci o căuta şi pe ucigaşa lui Adeleas. Nu încăpea nicio îndoială că ucigaşa era fie Merilille Ceandevin, fie Careane Fransi, fie Sareitha Tomares. Una dintre ele sau, mai rău, nu doar una singură. Această acuzaţie era greu de crezut în cazul Merilillei, mai ales în starea ei actuală, însă nu era uşor de crezut în cazul oricărei alte surori. După cum subliniase Birgitte, una dintre cele mai rele iscoade ale Celui Întunecat, în timpul Războaielor Troloce, fusese un flăcău blând ca un mieluşel care tresărea la zgomote puternice, dar care otrăvise toată rezerva de apă a unui oraş întreg. Sugestia Aviendhei era aceea de a le supune interogatoriului pe toate trei, lucru care o îngrozise pe Birgitte, însă Aviendha le venera considerabil mai puţin pe aes sedai decât o făcuse odinioară. Politeţurile cuvenite trebuiau păstrate până când exista o dovadă de osândă. Apoi aceste politeţuri aveau să dispară.

— Oh, zise Sareitha, însufleţindu-se brusc. Uite-l pe căpitanul Mellar. A fost erou din nou câtă vreme ai lipsit tu, Elayne.

Aviendha strânse în mână mânerul cuţitului de la cingătoare, iar Birgitte se încordă. Expresia de pe faţa Careanei rămase foarte calmă, foarte rece. Până şi Merilille reuşi să afişeze un aer de superioritate dezaprobator. Niciuna dintre surori nu ascundea faptul că îl displăcea pe Doilan Mellar.

Având faţa îngustă, el nu era drăguţ, nici măcar chipeş, dar se mişca sprinten şi graţios ca un spadasin, lucru care sugera forţă fizică. În calitate de căpitan al gărzii de corp a Elaynei, el purta trei noduri aurii ce vădeau rangul. Şi le purta lipite pe fiecare umăr al platoşei lucioase. Un observator neştiutor ar fi putut crede că o depăşea în rang pe Birgitte. Faldurile de dantelă albă ca zăpada din jurul gâtului şi al încheieturilor erau de două ori mai groase şi de două ori mai lungi decât cele pe care le purtau femeile gărzi, însă renunţase din nou la panglică, poate pentru că aceasta ar fi acoperit un set de noduri aurii. El susţinea că nu îşi dorea nimic altceva de la viaţă decât să comande garda ei de corp; cu toate acestea, vorbea adeseori despre bătălii în care luptase ca mercenar. Părea să nu fi fost niciodată în tabăra pierzătoare şi să fi dobândit victoria datorită eforturilor sale neslăvite pe câmpul de bătălie. Făcu o plecăciune adâncă şi teatrală, fluturându-şi pălăria cu pene albe, mânuindu-şi sabia cu o mână pricepută, apoi o salută mai puţin teatral pe Birgitte, punându-şi braţul peste piept.

Elayne îşi fixă un zâmbet pe faţă.

— Sareitha mi-a spus că ai fost din nou erou, Căpitane Mellar. Cum aşa?

— Nu-mi fac decât datoria faţă de Regina mea.

În ciuda vocii în care se simţea autocompătimirea, zâmbetul lui era mai cald decât ar fi trebuit să fie. Jumătate din palat credea că el era tatăl copilului Elaynei. Faptul că ea nu încercase să pună capăt acestui zvon părea să îl facă să creadă că avea şanse. Totuşi, acel zâmbet nu ajunse şi în ochii lui negri. Aceştia rămaseră la fel de reci ca moartea.

— Datoria mea faţă de tine este plăcerea mea, Regina mea.

— Ieri, Căpitanul Mellar a condus o altă descindere a trupelor fără să primească poruncă, zise Birgitte, pe un ton precaut. De astă dată, lupta mai că a trecut de Poarta Far Madding, el poruncind să fie lăsată deschisă pentru când se va întoarce.

Elayne simţi cum i se înăspreşte faţa.

— Oh, nu, protestă Sareitha. N-a fost deloc aşa. O sută de ostaşi ai Seniorului Luan au încercat să ajungă în oraş în timpul nopţii, dar au plecat prea târziu şi i-a prins răsăritul soarelui. La fel au încercat şi ostaşii Seniorului Nasin, de trei ori mai mulţi la număr. Dacă căpitanul Mellar nu ar fi deschis porţile şi nu ar fi condus un raid, aceştia ar fi fost tăiaţi în bucăţi chiar lângă ziduri. Aşadar, el a reuşit să salveze optzeci pentru cauza ta.

Zâmbind, Mellar jubilă auzind lauda pe care i-o aducea o aes sedai ca şi când nu ar fi auzit critica Birgittei. Desigur, el părea să nu observe privirile dezaprobatoare ale Careanei şi ale Merilillei. El reuşea întotdeauna să ignore dezaprobarea.

— De unde ai ştiut că erau oamenii Seniorului Luan, căpitane? întrebă încet Elayne.

Un mic zâmbet care ar fi trebuit să îl avertizeze pe Mellar apăru pe buzele Birgittei. Însă el se număra printre aceia care nu credeau că ea era străjer. Chiar dacă ar fi crezut, puţini oameni în afară de străjeri şi de aes sedai ştiau ce implica legătura. Mai mult, expresia de pe faţa lui Mellar deveni încă şi mai înfumurată.

— Nu m-am luat după flamuri, Regina mea. Oricine poate căra o flamură. L-am recunoscut pe Jurad Accan prin ochean. Accan este omul lui Luan până în măduva oaselor. Odată ce am avut această certitudine... El făcu un gest dispreţuitor, fluturându-şi dantela. Ce-a urmat n-a fost decât puţin exerciţiu.

— Jurad Accan ăsta a adus vreun mesaj din partea Seniorului Luan? Vreun răvaş iscălit şi sigilat care să confirme sprijinul Casei Norwelyn pentru Trakand?

— Nimic scris, Regina mea, dar, după cum spuneam…

— Seniorul Luan nu s-a declarat în favoarea mea, căpitane.

Zâmbetul lui Mellar dispăru într-o oarecare măsură. Nu era obişnuit să fie întrerupt brusc.

— Da, Regina mea, domniţa Dyelin zice că Luan face parte din tabăra ta acum. Apariţia lui Accan dovedeşte…

— Nimic, căpitane, zise Elayne pe un ton rece. Poate că, în cele din urmă, Seniorul Luan va face parte din tabăra mea, căpitane, dar până când nu va declara asta, mi-ai oferit optzeci de oameni care trebuie supravegheaţi.

Optzeci dintr-o sută. Câţi oameni de-ai ei pierduse el? Plus că pusese în primejdie oraşul Caemlyn prin acţiunile lui, arză-l-ar focu'!

— Dacă tot ai timp să îmi conduci garda de corp în raiduri, sigur vei avea timp să aranjezi supravegherea acestor bărbaţi. N-am de gând să trimit pe nimeni de pe metereze ca să facă asta. Pune-i pe Jupânul Accan şi pe oamenii lui să îi instruiască pe bărbaţii pe care i-am adus de la conace. Asta îi va ţine ocupaţi şi îi va împiedica să creeze necazuri în cea mai mare parte din fiecare zi, dar, în restul timpului, este sarcina ta să îi ţii departe de ziduri. Şi mă aştept ca aceştia să nu se apropie de ziduri şi să nu creeze necazuri, căpitane. Îngrijeşte-te de asta chiar acum!

Mellar se zgâi la ea, uluit. Ea nu îl dojenise niciodată până atunci, iar lui nu îi plăcea, mai ales în prezenţa atâtor martori. Zâmbetul exagerat de cald îi dispăru de pe buze. Gura i se strâmbă şi o scăpărare posacă îi apăru în ochi. Însă nu avu încotro decât să facă o plecăciune grăbită, să şoptească: „Cum porunceşte Regina mea“, cu o voce răguşită şi să plece cu toată graţia de care putea da dovadă. După ce făcu trei paşi, el înaintă de-a lungul coridorului cu paşi atât de hotărâţi, încât părea gata să calce în picioare pe oricine i-ar fi stat în cale. Ea va trebui să îi spună Rasoriei să aibă grijă. El ar putea încerca să se calmeze descărcându-şi nervii pe cei care văzuseră şi auziseră. Merilille şi Careane încuviinţară din cap aproape la unison; ele l-ar fi mustrat de mult pe Mellar, poate chiar l-ar fi alungat din palat.

— Chiar dacă a greşit, zise Sareitha cu băgare de seamă, deşi eu nu sunt convinsă de asta, căpitanul Mellar ţi-a salvat viaţa punând-o pe-a lui în pericol. Viaţa ta şi a domniţei Dyelin, Elayne. Oare chiar a fost nevoie să-l faci de ruşine de faţă cu noi?

— Să nu crezi vreodată că evit să-mi plătesc datoriile, Sareitha.

Elayne o simţi pe Aviendha apucând-o de o mână şi pe Birgitte de cealaltă. Ea le strânse uşor de mână pe amândouă. Atunci când erai înconjurată de duşmani, era bine să ai o soră sau o prietenă prin preajmă.

— Mă duc să caut o cadă cu apă fierbinte acum, dacă nu cumva una dintre voi nu doreşte să mă frece pe spate...?

Femeile ştiau când erau concediate şi plecară mai graţioase decât căpitanul Mellar, Careane şi Sareitha discutând deja dacă călăuzele vânturilor voiau sau nu să facă lecţii în ziua aceea, iar Merilille încercând să privească în toate direcţiile deodată în speranţa că va reuşi să o evite pe oricare dintre călăuzele vânturilor. Însă despre ce aveau să vorbească mai târziu? Dacă Elayne se ciondănise cu tatăl copilului ei? Dacă reuşiseră să îşi ascundă vina ucigând-o pe Adeleas?

„Eu îmi plătesc întotdeauna datoriile, gândi Elayne, privindu-le cum se îndepărtează. Şi îmi ajut şi prietenii să şi le plătească pe ale lor.”

CAPITOLUL 12
O înţelegere

Nu îi fu greu să găsească o cadă cu apă fierbinte, deşi Elayne fu nevoită să aştepte pe coridor, încruntându-se la leii sculptaţi de pe uşa apartamentului ei, curentul de aer făcând să pâlpâie flăcările lampadarelor cu oglinzi, în vreme ce Rasoria şi două dintre femeile gărzi intrară ca să verifice. Odată ce se asigurară că nu exista niciun asasin care să stea la pândă, iar gărzile se postară pe coridor, în faţa apartamentului, Elayne intră şi o găsi pe Essande, cea cu părul alb, aşteptând-o în dormitor împreună cu Naris şi Sephanie, cele două slujnice tinere pe care le pregătea aceasta. Essande era zveltă, avea Crinul Auriu al Elaynei brodat pe partea stângă şi o demnitate care era accentuată de felul ei deliberat de a se mişca, cu toate că o parte se datora vârstei şi articulaţiilor dureroase pe care ea refuza să le bage în seamă. Naris şi Sephanie erau surori, cu feţele tinere, voinice şi cu priviri timide, mândre de livrelele lor şi fericite că fuseseră alese să facă treaba asta decât să cureţe coridoarele, însă vădeau aproape aceeaşi veneraţie faţă de Essande ca şi faţă de Elayne. Existau şi alte servitoare mai experimentate, femei care lucraseră ani la rând în palat, dar, din păcate, fetele care veneau să caute de lucru ofereau mai multă siguranţă.

Două căzi din cupru stăteau pe straturi groase de prosoape întinse peste pardoseala din gresie roz, unde unul dintre covoare fusese strâns, dovadă că zvonul sosirii Elaynei ajunsese înaintea ei. Servitorii aveau un har de a afla ce se întâmpla pe care l-ar fi invidiat până şi iscoadele Turnului. Focul straşnic din şemineu şi ferestrele ferecate bine făceau ca în încăpere să pară mai cald decât pe coridor, iar Essande aşteptă cât să o vadă pe Elayne intrând în cameră ca să o trimită pe Sephanie să îi cheme pe bărbaţii care aduceau apa fierbinte. Aceasta urma să fie adusă în găleţi cu pereţi dubli şi capace ca să nu se răcească de la bucătărie şi până acolo, cu toate că putea exista o mică întârziere din cauza femeilor gărzi care aveau să verifice şi să se asigure că nu exista niciun cuţit ascuns în apă.

Aviendha privi cea de-a doua cadă aproape cu aceeaşi îndoială cu care o privea Essande pe Birgitte, una stânjenită că trebuia să intre în apă, iar cealaltă neacceptând să asiste cineva la baie mai mult decât era nevoie, însă femeia cu părul alb nu pierdu timpul şi le mână repede pe Elayne şi pe Aviendha în camera de toaletare, unde focul dintr-un alt şemineu mare din marmură alungase răcoarea din aer. Era o mare uşurare să o aibă pe Essande ca să o ajute să se dezbrace de hainele de călărie, ştiind că avea mai multe lucruri de făcut decât o baie în grabă şi să se relaxeze niţel, în vreme ce îşi făcea calcule despre cât de repede putea să plece spre destinaţia următoare. O aşteptau alte pretexte, Lumina s-o ajute, şi alte griji, dar era acasă, iar acest lucru conta foarte mult. Aproape că putea uita de acea lumină orbitoare ce strălucea la apus. Aproape. Ei bine, nu chiar de tot, dar se putea stăpâni să nu se mai agite în privinţa ei atâta vreme cât nu insista prea mult asupra ei. Până când ele fură dezbrăcate – Aviendha lovind-o peste mâini pe Naris şi scoţându-şi singură podoabele, străduindu-se din răsputeri să ignore prezenţa lui Naris şi că veşmintele căzuseră cumva singure de pe ea până când fură înfofolite în halatele din mătase brodată şi părul le fu înfăşurat în prosoape albe, Aviendha încercase să-şi înfăşoare prosopul în jurul capului de trei ori şi abia după ce acesta îi căzuse pentru a treia oară pe gât, ea îi îngădui lui Naris să o ajute, bombănind că devenise atât de moale, încât, în curând, urma să aibă nevoie de cineva ca să îi lege şireturile la cizme. Până când Elayne începu să râdă, iar ea i se alătură, dându-şi capul pe spate, încât o obligă pe Naris s-o ia de la capăt, până când luară sfârşit toate aceste pregătiri, iar ele se întoarseră în dormitor, căzile erau pline, iar mirosul de ulei de trandafir care fusese adăugat în apă umplea aerul. Bărbaţii care căraseră găleţile cu apă sus plecaseră, desigur, iar Sephanie aştepta cu mânecile suflecate deasupra coatelor în caz că

vreuna din ele voia să o frece pe spate. Birgitte şedea pe cufărul incrustat cu turcoaz de la piciorul patului, cu coatele sprijinite pe genunchi.

Elayne o lăsă pe Essande să îi scoată halatul verde-deschis, cu broderii bogate, şi se băgă imediat în cada ei, scufundându-se până la gât în apa aproape fierbinte. Ea rămase cu genunchii afară, însă mare parte din corpul ei era învăluit de căldură; oftă, simţind cu oboseala o părăseşte, lăsând locul lâncezelii. Apa fierbinte putea fi cel mai mare dar pe care îl oferea civilizaţia.

Holbându-se la cealaltă cadă, Aviendha tresări atunci când Naris încercă să-i scoată halatul de culoarea lavandei şi brodat cu flori pe mânecile largi. Strâmbându-se, ea o lăsă în cele din urmă, şi păşi timid în apă, însă smulse săpunul din mâna Sephaniei şi începu să se spele viguros. Viguros, dar foarte atentă să nu verse nici măcar o linguriţă de apă peste marginea căzii. Aielii foloseau apa atât ca să se spele, dar şi pentru corturile cu aburi, mai ales ca să îşi clătească şamponul pe care îl făceau dintr-o frunză suculentă ce creştea în Pustiu, însă apa murdară era păstrată şi folosită pentru udarea culturilor. Elayne îi arătase două rezervoare uriaşe sub Caemlyn, alimentate de două râuri subterane şi suficient de mari, încât capătul îndepărtat al fiecăruia se pierdea într-o pădure de coloane groase şi umbre, însă Pustiul arid se afla în măduva oaselor Aviendhei.

Ignorând privirea directă a Essandei – *ea* arareori rostea două cuvinte dacă nu era nevoie şi credea că în timpul îmbăierii nu era timp de taclale –, Birgitte vorbi în timp ce ele se îmbăiau, deşi avu grijă ce vorbea de faţă cu Naris şi Sephanie. Era puţin probabil ca ele să se afle în slujba altei Case, însă slujnicele aveau limbile aproape la fel de dezlegate ca ale bărbaţilor – parcă era o tradiţie. Cu toate acestea, unele zvonuri meritau a fi hrănite. Birgitte vorbi mai mult despre două caravane uriaşe de negustori care sosiseră cu o zi înainte din Tear, cu căruţele încărcate de grâne şi de carne de vită sărată, şi o alta din Illian, aducând ulei, sare şi peşte afumat. Merita întotdeauna să le reaminteşti oamenilor că alimentele continuau să fie aduse în oraş. Puţini negustori se încumetau să străbată drumurile Andorului pe timp de iarnă şi niciunul nu transporta nimic atât de ieftin ca mâncarea şi, deşi prezenţa porţilor însemna că Arymilla îi putea intercepta pe toţii negustorii pe care şi-i dorea, oştirile ei tot ar fi murit de foame cu mult timp înainte ca locuitorii din Caemlyn să simtă prima senzaţie de foame. Călăuzele vânturilor, care deschideau majoritatea acestor porţi, raportau că Înaltul Senior Darlin – care revendica titlul de Logofăt în Tear pentru Dragonul Renăscut, ca să vezi! – era asediat în Stânca din Tear de nobilii care voiau să îl alunge de tot din Tear pe Dragonul Renăscut, însă nici măcar ei nu ar fi încercat să oprească negoţul bogat cu grâne, mai ales când credeau că femeile din Clan care le însoţea pe călăuzele vânturilor erau aes sedai. Nu că ar fi fost o încercare reală de păcăleală, însă inele cu Marele Şarpe fuseseră făurite pentru femeile Clanului care trecuseră testele pentru a fi alese înainte să fie alungate din Turn, iar dacă cineva trăgea concluzia greşită, nimeni nu le minţea, de fapt.

Apa avea să se răcească dacă avea să mai aştepte mult, hotărî Elayne, aşadar, luă o bucată de săpun cu miros de trandafir din mâna Sephaniei şi o lăsă pe Naris să înceapă să o frece pe spate cu o perie cu mânerul lung. Dacă ar fi avut veşti despre Gawyn sau despre Galad, Birgitte i-ar fi pomenit despre asta imediat. Era la fel de nerăbdătoare ca Elayne să le afle şi nu s-ar fi putut abţine să nu le împărtăşească. Întoarcerea lui Gawyn era unul dintre zvonurile pe care şi-l doreau cu ardoare să se răspândească pe străzi. Birgitte îşi îndeplinea sarcinile de căpitan-general, iar Elayne voia ca ea să-şi păstreze acest post, dar ar fi putut fi înduplecată, însă prezenţa lui Gawyn acolo le-ar fi ajutat pe amândouă să se mai relaxeze puţin. Majoritatea soldaţilor din oraş erau mercenari şi făceau paradă de-a lungul zidurilor întinse ce înconjurau Oraşul Nou, dar tot alcătuiau mai bine de treizeci de companii, fiecare având câte un căpitan care, în mod inevitabil, era mândru nevoie mare, obsedat de a fi superior tuturor şi gata să se încaiere din cauza unui afront imaginat din partea unui alt căpitan. Gawyn se pregătise toată viaţa lui să comande oşti. Se putea ocupa de bătăuşi, lăsând-o pe ea liberă să-şi asigure tronul.

În afară de asta, ea dorea, pur şi simplu, să îl vadă departe de Turnul Alb. Ea se ruga ca unul dintre mesagerii ei să fi răzbit înăuntru şi ca el să se afle departe, în aval, pe vremea aceea. Egwene încerca deja să asedieze de o săptămână Tar Valonul cu oastea ei şi ar fi fost o întoarcere nemiloasă a sorţii dacă Gawyn ar fi trebuit să aleagă între a-şi ţine legămintele faţă de Turn şi iubirea lui pentru Egwene. Mai grav, el încălcase deja odată acest legământ sau fusese cât pe ce, din dragoste pentru sora lui şi, poate, din dragoste pentru Egwene. Dacă Elaida avea să bănuiască vreodată că Gawyn o ajutase pe Siuan să evadeze, orice urmă de încredere pe care o câştigase atunci când o ajutase să o înlocuiască pe Siuan ca Amyrlin urma să dispară într-o clipită, iar dacă el avea să se afle la îndemâna Elaidei atunci când ea va fi aflat, el urma să se trezească în temniţă. Urma să se declare norocos dacă scăpa de călău. Elayne nu lua în nume de rău hotărârea lui de a o ajuta pe Elaida; el nu ştiuse suficient de multe la vremea aceea ca să poată face altă alegere. Multe surori fuseseră nedumerite de ceea ce se întâmpla. Multe surori încă mai erau. Cum îi putea cere lui Gawyn să vadă care aes sedai nu mai erau?

Cât despre Galad... Deşi crescuse, ea nu reuşise să îl placă pe bărbat. Cu siguranţă, acesta o dispreţuia şi, mai presus de orice, pe Gawyn. Galad trebuie să fi crezut că, într-o bună zi, avea să fie Întâiul Prinţ Săbier, asta până când se născuse Gawyn. Primele ei amintiri despre el erau acelea cu un băiat, un tânăr, care se purta deja mai mult ca un tată sau un unchi decât ca un frate, învăţându-l prima oară pe Gawyn cum să mânuiască sabia. Ea îşi amintea că se temea să nu îi crape ţeasta lui Gawyn cu tăişul din lemn. Însă el îi făcuse doar vânătăile la care se aştepta orice tânăr care învăţa să mânuiască sabia. Galad ştia ce era bine şi era dornic să facă ceea ce era bine, indiferent de ce ar fi avut de pătimit oricine, inclusiv el. Lumină, el începuse un război ca să le ajute pe ea şi pe Nynaeve să fugă din Samara şi era foarte posibil să fi cunoscut riscurile încă de la bun început! Galad o plăcea pe Nynaeve sau o plăcuse cândva – era greu de imaginat că mai simţea la fel, având în vedere că era una dintre Mantiile Albe şi numai Lumina ştia unde era şi ce făcea –, însă adevărul era că el începuse acel război ca să-şi salveze sora. Ea nu putea accepta faptul că el era Copil al Luminii, nu îl putea plăcea, dar, cu toate acestea, nădăjduia că el se afla în siguranţă şi era bine. Nădăjduia că el avea să îşi găsească drumul înapoi spre casă, în Caemlyn. Veştile despre el ar fi fost aproape la fel de bine-venite ca acelea despre Gawyn. Asta o surprindea, dar era adevărat.

— Alte două surori au venit câtă vreme ai fost plecată. Stau la *Lebăda Argintie*. Birgitte făcea să pară de parcă acestea căutaseră găzduire la un han doar pentru că fiecare pat din palat era ocupat. O Verde cu doi străjeri şi o Cenuşie cu unul. Au venit separat. O Galbenă şi o Brună au plecat în aceeaşi zi, aşa că tot zece sunt laolaltă. Galbena a luat-o spre miazăzi, spre Far Madding. Bruna a luat-o spre răsărit.

Sephanie, care aştepta răbdătoare lângă cada Aviendhei, neavând nimic de făcut, schimbă o privire cu sora ei peste capul Elaynei şi rânji. Ca mulţi oameni din oraş, ele ştiau sigur că prezenţa surorilor aes sedai la hanul *Lebăda Argintie* însemna că Turnul Alb îşi exprima sprijinul faţă de Elayne şi de Casa Trakand. Privindu-le pe cele două fete cu ochi de vultur, Essande încuviinţă din cap; şi ea ştia. Toţi măturătorii de străzi şi toţi cârpacii ştiau că Turnul era divizat, dar, chiar şi aşa, acest nume avea greutate şi reprezenta o imagine a forţei care nu dădea greş niciodată. Toată lumea ştia că Turnul Alb oferise sprijinul oricărei regine legitime a Andorului. Adevărul fie spus, majoritatea surorilor abia aşteptau venirea unei domnitoare care să fie şi aes sedai, prima în o mie de ani şi prima de la Frângerea Lumii care era cunoscută făţiş a fi aes sedai, însă Elayne nu ar fi fost surprinsă să afle că exista o soră în tabăra Arymillei care încerca să treacă neobservată. Turnul Alb nu îşi paria niciodată toţi banii pe un singur cal decât dacă ştia că cursa era măsluită.

— Ajunge cu frecatul, zise ea, răsucindu-se iritată ca să scape de perie. Bine pregătită, fata puse peria pe un scăunel şi îi întinse un burete mare illianer pe care ea îl folosi ca să întindă clăbucul de săpun. Ea îşi dorea să fi ştiut ce însemna prezenţa acelor surori. Acestea erau ca un grăunte de nisip în pantoful ei, un lucru atât de micuţ, încât abia dacă ţi-ai fi imaginat că te-ar fi putut incomoda şi care, cu cât zăbovea acolo mai mult, cu atât mai mare părea. Surorile de la hanul *Lebăda Argintie* semănau cu o piatră măricică doar prin faptul că se aflau acolo.

Încă înainte de venirea ei în Caemlyn, numărul surorilor de la han se schimbase des, câteva plecau în fiecare săptămână şi câteva veneau ca să le înlocuiască. Asediul nu schimbase nimic; soldaţii care împrejmuiau oraşul Caemlyn nu păreau mai dornici să încerce să oprească o aes sedai să meargă unde voia decât erau nobilii rebeli din Tear.

O vreme, în oraş existaseră şi Roşii care întrebaseră de bărbaţi care se îndreptau spre Turnul Negru, însă cu cât aflau mai multe, cu atât mai mult lăsau să li se vadă nemulţumirea, iar ultimele două plecaseră călare din oraş cu o zi după ce Arymilla îşi făcuse apariţia dinaintea zidurilor. Fiecare aes sedai care intra în oraş era vegheată îndeaproape şi niciuna dintre surorile Roşii nu se apropiase de hanul *Lebăda Argintie*, aşadar, părea puţin probabil ca surorile de acolo să fi fost trimise de Elaida ca să o răpească. Dintr-un motiv sau altul, ea îşi imagina mici grupuri de aes sedai răspândite de la Mana Pustiitoare şi până la Marea Furtunilor şi şuvoaie necontenite de alte surori care strângeau informaţii şi împărtăşeau informaţii. Un gând ciudat. Surorile foloseau iscoade ca să supravegheze lumea şi arareori împărtăşeau ceea ce aflau şi asta doar dacă reprezenta o ameninţare pentru Turn. Cel mai probabil, surorile care stăteau la *Lebăda Argintie* se numărau printre acele surori care se ţineau departe de problemele Turnului, aşteptând să vadă dacă Egwene sau Elaida avea să sfârşească prin a fi numită Supremă Înscăunată Amyrlin înainte să se declare de partea cui erau. Era greşit – o aes sedai ar fi trebuit să lupte pentru ceea ce credea că era bine fără să îşi facă griji dacă alegea tabăra victorioasă! –, însă surorile acestea o nelinişteau dintr-un alt motiv.

În ultima vreme, iscoadele de la han auziseră un nume care provoca tulburare, rostit în şoaptă, iar apoi înăbuşit repede, de teamă să nu fie auzit de alţii care ar trage cu urechea. Cadsuane. Acesta nu era un nume oarecare. Cadsuane Melaidhrin avusese o relaţie apropiată cu Rand câtă vreme el se aflase în Cairhien. Vandene nu avea o părere bună despre femeie, considerând-o tradiţionalistă şi încăpăţânată, însă Careane mai că leşinase de teamă când auzise numele ei. Se părea că poveştile ţesute în jurul Cadsuanei se transformaseră în legende. A încerca să îi facă faţă Dragonului Renăscut de una singură era genul de lucru de care Cadsuane Melaidhrin ar fi fost în stare. Nu că Elayne şi-ar fi făcut griji în privinţa lui Rand sau a oricărei surori, însă el ar fi putut-o indigna atât de mult încât să-şi piardă stăpânirea de sine – uneori, bărbatul era atât de încăpăţânat, încât nu vedea ce era spre binele lui! –, dar de ce o soră din Caemlyn ar fi pomenit de numele ei? Şi de ce o alta o readuse la tăcere?

În ciuda apei fierbinţi din cadă, pe ea o străbătură fiori gândindu-se la toate intrigile pe care Turnul Alb le ţesuse de-a lungul secolelor, atât de fine, încât nimeni în afară de surorile care le ţesuseră nu le-ar fi putut vedea, atât de încâlcite, încât nimeni în afară de acele surori nu le-ar fi putut descâlci. Turnul ţesea intrigi, frăţiile ajah ţeseau intrigi, până şi surorile, fiecare în parte, ţeseau intrigi. Uneori, aceste intrigi se contopeau unele cu altele de parcă ar fi fost ţesute de o singură mână. Alteori, acestea se desprindeau unele de altele. Astfel fusese formată lumea de trei mii de ani. Acum, Turnul era divizat în trei părţi, una pentru Egwene, una pentru Elaida şi una care se ţinea deoparte. Dacă ultimele două intrau în contact una cu cealaltă, dacă făceau schimb de informaţii – dacă îşi făceau planuri? –, implicaţiile…

Un tumult neaşteptat de voci, înăbuşit de uşa închisă, o făcu să se ridice în şezut. Naris şi Sephanie ţipară şi se agăţară una de cealaltă, zgâindu-se la uşă.

— Ce naiba...?

Mârâind, Birgitte sări de pe cufăr şi ieşi din încăpere, trântind uşa în urma ei. Vocile deveniră mai puternice.

Nu părea că femeile gărzi se luptau, doar că se certau ţipând din toţi rărunchii, iar legătura transmitea mai mult furie şi frustrare, împreună cu *afurisita* aia de durere de cap. Elayne ieşi din cadă şi îşi întinse braţele astfel încât Essande să o poată îmbrăca cu halatul. Calmul femeii cu părul alb şi poate şi cel al Elaynei le liniştiră pe cele două slujnice suficient încât acestea se înroşiră când Essande se uită la ele, însă Aviendha sări din cadă, împroşcând cu apă peste tot, şi fugi repede, udă leoarcă, în camera de toaletare. Elayne se aşteptă să o vadă ieşind cu cuţitul de la cingătoare, însă aceasta se întoarse înconjurată de strălucirea *saidarului* şi ţinând în mână broasca-ţestoasă din chihlimbar. Cu cealaltă mână îi întinse Elaynei *angrealul* care fusese în punga ei de la brâu, o sculptură străveche din fildeş ce înfăţişa o femeie înveşmântată în propriul său păr. În afară de prosopul înfăşurat în jurul capului, Aviendha purta doar apa strălucitoare şi îi făcu semn furioasă din mână Sephaniei să plece atunci când femeia încercă să o îmbrace cu halatul. Cu sau fără cuţit, Aviendha avea în continuare tendinţa să creadă că mergea la luptă cu cuţitul şi că era nevoită să atace pe nepregătite.

— Du-l înapoi în camera de toaletare, zise Elayne, întinzându-i *angrealul* Essandei. Aviendha, chiar nu cred că trebuie să...

Uşa se întredeschise, iar Birgitte îşi vârî capul înăuntru, încruntându-se. Naris şi Sephanie tresăriră, nu atât de liniştite pe cât păruseră.

— Zaida vrea să te vadă, mârâi Birgitte spre Elayne. I-am spus că va trebui să aştepte, dar…

Scoţând brusc un ţipăt, ea pătrunse împleticindu-se în cameră, recâştigându-şi echilibrul după ce făcu doi paşi şi întorcându-se cu faţa spre femeia care o îmbrâncise.

Stăpâna corăbiilor din Clanul Catelar nu arăta de parcă ar fi îmbrâncit pe cineva. Cu capetele eşarfei roşii cu noduri complicate dansând în jurul genunchilor, ea pătrunse calm în cameră, urmată de două călăuze ale vânturilor, una închizându-i în nas uşa Rasoriei, care fierbea de furie. Toate trei se clătinară când păşiră, aproape la fel de mult cum o făcea Birgitte în cizmele ei cu tocuri. Zaida era scundă, cu şuviţe cărunte printre cârlionţi, însă faţa ei tuciurie era una dintre acelea care deveneau din ce în ce mai frumoase odată cu trecerea anilor, iar frumuseţea ei părea să fie pusă şi mai mult în valoare de lanţul din aur, încărcat cu medalioane mici, care îi lega unul din cerceii groşi din aur de cel din nas. Mai important, aerul pe care îl emana ea era unul poruncitor. Nu al aroganţei, ci al cunoaşterii că i se va da ascultare. Călăuzele vânturilor o priviră pe Aviendha, care era în continuare înconjurată de strălucirea Puterii, iar pe faţa pătrăţoasă a Chanellei se citi tensiunea, însă, în afară de cuvintele şoptite ale lui Shielyn cum că „fata aiel“ era pregătită să împletească firele, ele rămaseră tăcute şi aşteptară. Cei opt cercei din urechile lui Shielyn o însemnau ca fiind călăuza vânturilor a unui clan al stăpânei valurilor, iar lanţul de onoare al Chanellei era prevăzut cu aproape la fel de multe medalioane din aur ca al Zaidei. Amândouă erau femei cu autoritate, iar acest lucru reieşea limpede din atitudinea şi din felul în care se mişcau; cu toate acestea, nu era nevoie să ştii ceva despre Atha'an Miere ca să realizezi de îndată ce le vedeai că Zaida din Parede avea întâietate.

— Cred că cizmele te-au cam încurcat, căpitane-general, murmură ea, un mic zâmbet apărându-i pe buzele pline, în vreme ce cu o mână tuciurie şi tatuată se juca cu cutia aurie cu parfum ce îi atârna pe piept. Chestii greoaie, cizmele astea.

Ea şi cele două călăuze ale vânturilor erau desculţe, ca de obicei. Atha'an Miere aveau tălpile picioarelor la fel de aspre ca ale încălţămintei şi nu simţeau nici asprimea punţii, nici răceala pardoselii din gresie. În mod ciudat, pe lângă bluzele şi pantalonii lor din brocart viu colorat, fiecare femeie purta câte o etolă simplă, lată şi albă, care le atârna sub talie şi mai că le acoperea multitudinea de coliere.

— Tocmai mă îmbăiam, zise Elayne cu vocea încordată.

De parcă ele nu şi-ar fi dat seama de asta după părul ei legat sus şi după halatul care atârna ud pe ea. Essande aproape că *tremura* de indignare, ceea ce însemna că era furioasă la culme. Şi Elayne simţea că mai avea puţin şi exploda.

— Mă voi îmbăia din nou de îndată ce veţi pleca. Voi vorbi cu voi atunci când voi termina cu îmbăiatul. Cu voia Luminii.

Aşa! Dacă tot dăduseră buzna în odaia ei, n-aveau decât să se mulţumească cu asta drept primire ceremonioasă!

— Harul Luminii fie cu tine, Elayne Sedai, răspunse cu blândeţe Zaida.

Ea o privi cu o sprânceană arcuită pe Aviendha, deşi nu la lumina *saidarului,* din moment ce Zaida nu putea conduce, nici la goliciunea ei, din moment ce oamenii mării erau destul de dezinvolţi în privinţa asta; cel puţin atunci când nu erau văzuţi de oamenii de pe uscat.

— Nu m-ai invitat niciodată să ne îmbăiem împreună, cu toate că ar fi fost un gest curtenitor, dar să nu vorbim despre asta. Am aflat că Nesta din Reas Două Luni este moartă, ucisă de seanchani. Jelim pierderea ei.

Toate cele trei femei îşi atinseră etolele albe şi îşi duseră vârful degetelor la buze, cu toate că Zaida părea să aibă la fel de puţină răbdare ca Elayne când venea vorba despre formalităţi. Fără să ridice tonul sau să se grăbească, ea continuă, aproape şocant de brusc şi de direct pentru cineva din neamul Oamenilor Mării.

— Primele Douăsprezece ale neamului Atha'an Miere trebuie să se întrunească pentru a alege o nouă stăpână a corăbiilor. Evenimentele de la apus spun limpede că nu poate exista nicio întârziere.

Shielyn strânse din buze, iar Chanelle îşi duse la nas cutia aurie cu parfum ca şi cum ar fi vrut să inspire mirosul a ceva. Parfumul înţepător era suficient de puternic ca să acopere mirosul de ulei de trandafir ce plutea în încăpere. Indiferent cum s-ar fi descris ceea ce simţeau, Zaida nu trăda nici urmă de nelinişte sau de altceva în afară de siguranţă de sine. Îşi ţinea privirea aţintită la Elayne.

— Trebuie să fim pregătiţi pentru ceea ce va veni, iar pentru asta avem nevoie de o stăpână a corăbiilor. În numele Turnului Alb, ne-ai făgăduit douăzeci de profesoare. Nu o pot lua cu mine pe Vandene, care jeleşte, sau pe tine, dar le voi lua pe celelalte trei. Pe restul le datorează Turnul Alb şi aştept ce ni se cuvine. Le-am trimis vorbă surorilor de la *Lebăda Argintie* ca să văd dacă unele vor să plătească datoria Turnului, dar nu pot aştepta răspunsul lor. Cu voia Luminii, mă voi scălda împreună cu celelalte stăpâne ale valurilor în portul din Illian.

Elayne se luptă din răsputeri să afişeze o expresie calmă. Femeia tocmai *anunţase* că avea de gând să le ia pe toate aes sedai care se plimbau libere prin Caemlyn şi să le ducă cu ea? Plus că părea să nu aibă de gând să lase vreo călăuză a vânturilor în urmă. Acest lucru o descumpăni pe Elayne. Până la întoarcerea Reannei, existau şapte femei ale Clanului suficient de puternice ca să ţească o poartă, însă două dintre ele nu puteau deschide una suficient de mare ca să poată trece prin ea o căruţă trasă de cal. Fără călăuzele vânturilor, planurile de a alimenta Caemlyn cu provizii din Tear şi din Illian deveneau complicate, în cel mai bun caz. *Lebăda Argintie*! Lumină, indiferent pe cine trimisese Zaida avea să dezvăluie fiecare cuvânt al tocmelii pe care o pecetluise ea! Egwene nu avea să-i fie recunoscătoare dacă totul urma să iasă la iveală. Ea nu credea că se mai trezise vreodată cu atât de multe probleme pe cap din cauza unei afirmaţii atât de scurte.

— Regret pierderea suferită de tine, suferită de Atha'an Miere, zise ea, gândind repede. Nesta din Reas a fost o femeie minunată.

Aceasta fusese o femeie puternică şi cu o personalitate foarte puternică. Elayne se bucurase că putuse să plece cu mai mult de un schimb după singura întrevedere pe care o avusese cu ea. Că veni vorba de schimburi, ea nu îşi permitea să irosească timpul cu îmbrăcatul. Poate că Zaida nu avea să aştepte. Îşi strânse mai tare halatul cu cingătoarea.

— Trebuie să stăm de vorbă. Essande, adu nişte vin pentru musafirele noastre şi ceai pentru mine. Ceai slab, adăugă ea oftând, când simţi senzaţia de precauţie ce venea de la Birgitte prin legătură. În salonul cel mic. Vrei să mi te alături, stăpână a valurilor?

Spre mirarea ei, Zaida doar încuviinţă din cap ca şi când s-ar fi aşteptat la această invitaţie. Asta o făcu pe Elayne să se gândească la partea de tocmeală a Zaidei. Tocmelile; erau două, de fapt, iar acest lucru putea fi un punct-cheie.

Cum nimeni nu se aşteptase ca salonul mai mic să fie folosit prea curând, în aer se simţea răcoarea chiar după ce Sephanie aduse în grabă jar ca să aprindă surcelele aşezate sub buştenii de stejar din vatra mare şi albă, apoi ieşi în grabă din odaie. Limbile de foc se ridicară de pe surcele, mângâind buşteanul de deasupra vătraielor în vreme ce femeile se aşezară pe scaunele sculptate, cu spătar jos, aranjate în semicerc în faţa şemineului. Adică Elayne şi femeile din neamul Oamenilor Mării se aşezară, Elayne aranjându-şi halatul cu grijă peste genunchi şi dorindu-şi ca Zaida să fi întârziat doar o oră ca să aibă timp să se îmbrace cum se cuvine, iar călăuzele vânturilor aşteptând liniştite ca stăpâna valurilor să ocupe loc pe un scaun, înainte să se aşeze şi ele de o parte şi de cealaltă a ei. Birgitte stătea în faţa mesei de scris, cu mâinile proptite în şolduri şi cu picioarele depărtate şi cu faţa întunecată. Prin legătură se simţea limpede dorinţa de a rupe gâtul uneia dintre Atha'an Miere. Aviendha se rezema degajată de unul dintre bufete, iar când Essande îi aduse halatul şi i-l întinse, ea îl îmbrăcă liniştită şi îşi reluă poziţia, cu braţele încrucişate sub sâni. Ea eliberase *saidarul,* dar ţinea în continuare în mână broasca-ţestoasă, iar Elayne bănuia că era pregătită să îmbrăţişeze Puterea din nou în orice clipită. Cu toate acestea, nici privirea rece din ochii verzi ai Aviendhei şi nici căutătura încruntată a Birgittei nu păreau să le afecteze deloc pe femeile din neamul oamenilor mării. Erau cine erau şi ştiau cine erau.

— Neamului *Atha'an Miere* i-au fost făgăduite douăzeci de profesoare, zise Elayne, cu o uşoară apăsare.

Zaida spusese că *ei* i-a fost făcută această fagăduială, că *ea* avea să primească plata, însă această înţelegere fusese încheiată cu Nesta din Reas. Fireşte, Zaida putea crede că ea urma să devină noua stăpână a corăbiilor.

— Profesoare potrivite care să fie alese de Suprema Înscăunată Amyrlin. Ştiu că Atha'an Miere se mândresc cu faptul că îşi respectă pe deplin partea lor de înţelegere, iar Turnul va face şi el întocmai. Dar aţi ştiut atunci când surorile de aici au convenit să vă înveţe că acest lucru nu va fi de lungă durată. O înţelegere complet diferită de cea încheiată cu stăpâna corăbiilor. Ai recunoscut asta atunci când ai convenit ca aceste călăuze ale vânturilor să deschidă porţi pentru a aduce provizii în Caemlyn din Illian şi din Tear. Sunt sigură că nu v-aţi băgat în treburile celor de pe uscat din niciun alt motiv decât acela de a duce la îndeplinire o înţelegere. Dar dacă veţi pleca, atunci ajutorul vostru a luat sfârşit la fel şi obligaţia noastră de a vă învăţa. Mă tem că nici *Lebăda Argintie* nu veţi recruta vreo profesoară. Atha'an Miere vor trebui să aştepte până când Suprema Înscăunată Amyrlin va trimite profesoare. După cum a fost înţelegerea cu stăpâna corăbiilor.

Păcat că nu le putea porunci să se ţină departe de han, dar poate că era deja prea târziu pentru asta; orice motiv la care se gândea părea lipsit de valoare. O discuţie lipsită de argument nu ar fi făcut decât să îi dea curaj Zaidei. Atha'an Mieire erau negociatori feroce. Meticuloşi, dar feroce. Ea trebuia să continue încet şi cu băgare de seamă.

— Sora mea te-a prins de urechi, Zaida din Parede, chicoti Aviendha, trăgându-şi o palmă peste coapsă. Te-a atârnat de glezne, de fapt.

Aceasta era o pedeapsă a oamenilor mării pe care ea o considera teribil de amuzantă, dintr-un oarecare motiv.

Elayne îşi înăbuşi un imbold de furie. Aviendha nu rata nicio ocazie să le tragă câte un bobârnac peste nas oamenilor mării – începuse pe vremea când fugeau din Ebou Dar şi nu mai încetase de atunci –, însă acum nu era momentul potrivit pentru asta.

Chanelle se încordă, pe faţa ei calmă apărând o căutătură duşmănoasă. Femeia zveltă fusese ţinta bobârnacelor Aviendhei nu o dată, inclusiv într-un episod regretabil ce implicase *oosquai,* o băutură aiel foarte puternică. Femeia era înconjurată de strălucirea *saidarului!* Chiar dacă Zaida nu o putea vedea, ştia de *oosquai* şi de faptul că Chanelle fusese dusă în braţe până în pat, vomând tot drumul, şi îşi ridică o mână poruncitoare spre călăuza vânturilor. Strălucirea dispăru, iar faţa Chanellei se întunecă. Ar fi putut fi de ruşine sau de furie.

— O fi adevărat tot ceea ce spui, zise Zaida, ceea ce nu era departe de o insultă, mai ales când aceste cuvinte erau adresate unei aes sedai. Oricum, Merilille n-a făcut parte din această înţelegere. A fost de acord să fie una dintre profesoare cu mult timp înainte ca ea să ajungă în Caemlyn şi va pleca cu mine ca să continue să ne înveţe.

Elayne inspiră adânc. Nici măcar nu avea rost să încerce să o facă pe Zaida să se răzgândească. O mare parte din influenţa Turnului Alb se datora faptului că Turnul se ţinea întotdeauna de cuvânt, la fel cum se ţineau şi oamenii mării. Era *faimos* pentru că se ţinea de cuvânt. Se spunea că trebuia să asculţi cu mare băgare de seamă ca să fii sigur că o aes sedai ţi-a făgăduit ceea ce credeai că ţi-a făgăduit, iar acest lucru era adeseori adevărat, însă, odată ce făgăduinţa era limpede, era la fel de bună ca un jurământ făcut în numele Luminii. Cel puţin călăuzele vânturilor nu păreau că voiau să o lase pe Merilille să scape. Nu o scăpau mai niciodată din ochi.

— Dacă voi avea nevoie de ea, va trebui să mi-o aduci înapoi. Dacă Vandene şi celelalte două ajutoare găseau dovada că ea este din Ajah Neagră. Dacă se va întâmpla asta, îi voi găsi o înlocuitoare.

Habar nu avea cine putea fi aceasta.

— Mai are de slujit un an. Cel puţin un an, conform înţelegerii. Zaida gesticulă ca şi când ar fi făcut o concesie. Atâta vreme cât înţelegi că înlocuitoarea ei trebuie să vină înainte ca ea să plece. Nu îi voi îngădui să plece fără să fie înlocuită de o alta.

— Bănuiesc că va trebui să ne mulţumim cu asta, răspunse cu calm Elayne.

Trebuia să accepte din moment ce nu avea încotro!

Zaida schiţă un zâmbet şi prelungi momentul de tăcere. Chanelle îşi mişcă picioarele, dar mai mult în semn de nerăbdare, nu că ar fi dat să se ridice, iar stăpâna valurilor nu se clinti. Era limpede că mai voia ceva, că intenţiona să pecetluiască o altă înţelegere şi era limpede că voia ca Elayne să vorbească prima. Elayne însă o aşteptă pe cealaltă femeie. Focul începuse să ardă cu putere şi să trosnească, trimiţând scântei pe horn în sus şi emanând o căldură plăcută în încăpere, însă halatul ei ud absorbea răcoarea din aer şi i-o transfera pe piele. Era bine că reuşea să ignore frigul, dar cum putea ignora faptul că îi era frig *şi* era udă? Ea o privi în ochi pe Zaida şi îi zâmbi la fel, schiţat. Essande reveni, urmată de Naris şi Sephanie care duceau tăvi cu împletituri, pe una aflându-se un ceainic din argint în formă de leu şi ceşcuţe verzi din porţelan al oamenilor mării, iar pe cealaltă, cupe din argint şi o carafă cu gât lung plină cu vin care emana aroma mirodeniilor. Toate acceptară vinul, în afară de Elayne, care nu prea avea de ales. Ea se uită în ceaşca cu ceai şi oftă. Putea vedea limpede fundul ceştii. Dacă tot îl făceau atât de slab, mai bine îi dădeau să bea apă!

După o clipă, Aviendha traversă încăperea, îşi puse cupa cu vin pe tava aşezată pe unul dintre bufete şi îşi turnă ceai într-o ceaşcă. Îi făcu un semn din cap Elaynei şi îi oferi un zâmbet compătimitor, dar care sugera, de asemenea, că, de fapt, prefera ceaiul apos în locul vinului. Elayne îi zâmbi la rândul ei, fără să vrea. Surorile-dintâi erau împreună atât la bine, cât şi la rău. Birgitte rânji peste buza cupei din argint, pe care o goli pe jumătate dintr-o înghiţitură. Legătura transmitea amuzamentul ei faţă de irascibilitatea pe care o simţea din partea Elaynei. Aceasta mai transmitea şi durerea ei de cap care nu se diminuase defel. Elayne îşi frecă tâmplele. Ar fi putut insista ca Merilille să o tămăduiască pe femeie de îndată ce o văzuse. Câteva dintre femeile Clanului erau mai puternice decât Merilille când venea vorba despre tămăduire, însă ea era singura soră din palat care avea o putere cât de cât acceptabilă.

— Ai mare nevoie de femei ca să deschidă porţi, zise, dintr-odată, Zaida.

Pe buzele ei pline nu se zărea niciun zâmbet. Nu îi plăcea că vorbise prima.

Elayne sorbi din ceaiul ei amărât, dar nu spuse nimic.

— Poate ar fi pe placul Luminii dacă aş lăsa una sau două dintre călăuzele vânturilor aici, continuă Zaida. O vreme.

Elayne îşi încruntă sprâncenele ca şi când ar fi cugetat la vorbele ei. Avea *nevoie* de afurisitele alea de femei şi nu doar de una sau două.

— Ce ceri în schimb? întrebă ea în cele din urmă.

— O milă pătrată de pământ lângă Râul Erinin. E un pământ roditor, cred. Nici mlăştinos, nici băltos. Va fi pământul neamului Atha'an Miere de-a pururi. Vor fi respectate legile noastre, nu ale Andorului, adăugă ea ca şi cum acesta ar fi fost un gând ulterior care nici nu merita a fi pomenit.

Elayne se înecă cu ceaiul. Neamului Atha'an Miere nu îi plăcea să părăsească marea, nu îi plăcea să fie departe de ea. Iar Zaida cerea să i se dea pământ la o mie de mile depărtare de cea mai apropiată apă sărată? Ba mai mult, cerea să îi fie dăruit în totalitate. Cairhieninii şi murandianii, până şi altaranii vărsaseră sânge ca să pună mâna pe o bucată din Andor, iar andoranii vărsaseră sânge ca să îi alunge. Cu toate acestea, o milă pătrată era o suprafaţă mică şi reprezenta un preţ mic pentru a asigura proviziile pentru Caemlyn. Nu că i-ar fi dezvăluit acest lucru Zaidei. Iar dacă oamenii mării începeau să facă negoţ direct în Andor, bunurile Andorului puteau fi transportate oriunde navigau oamenii mării, adică peste tot în lume. Cu siguranţă că Zaida ştia deja acest lucru, însă nu avea rost ca Elayne să o lase să ştie că se gândise la asta. Legătura cu străjerul o îndemna să fie cu băgare de seamă, dar existau momente când trebuia să fie îndrăzneaţă, iar Birgitte ar fi trebuit să ştie asta mai bine decât oricine.

— Uneori, ceaiul coboară pe calea greşită. Nu era o minciună; doar o încercare de eschivă. Pentru o milă pătrată din Andor, merit mai mult de două călăuze ale vânturilor. Atha'an Miere au primit douăzeci de profesoare şi mai multe care i-au ajutat să folosească Globul Vânturilor, iar când acestea vor pleca, vei primi alte douăzeci în locul lor. Ai cu tine douăzeci şi una de călăuze ale vânturilor. Pentru o milă din Andor, ar trebui să le primesc pe toate cele douăzeci şi una şi douăzeci şi una în locul lor atunci când acestea vor pleca, atâta vreme cât aes sedai îi învaţă pe oamenii mării. Era mai bine să nu o lase pe femeie să creadă că acesta era modul ei de a respinge oferta propusă. Fireşte, taxele vamale vor fi aplicate tuturor bunurilor care vor fi transportate din acest ţinut în Andor.

Zaida îşi duse cupa din argint la buze, iar când o coborî, schiţă cel mai discret zâmbet. Elaynei i se păru că era mai degrabă un zâmbet de uşurare decât unul triumfător.

— Bunurilor care vor intra în Andor, dar nu şi bunurilor care vor fi transportate pe râu spre ţinutul nostru. Aş putea lăsa trei călăuze ale vânturilor. Pentru o jumătate de an, să zicem. Acestea nu vor fi folosite în lupte. Nu voi îngădui ca oamenii mei să moară pentru tine şi nu voi îngădui ca alţi andorani să fie furioşi pe noi pentru că oamenii mării i-au ucis pe câţiva de-ai lor.

— Li se va cere doar să deschidă porţi, zise Elayne, dar va trebui să le deschidă unde voi cere eu.

Lumină! De parcă ar fi avut de gând să folosească Puterea Supremă ca pe o armă! Oamenii mării făceau asta fără să stea pe gânduri, însă ea încerca din răsputeri să se poarte cum îi cerea Egwene, ca şi când ar fi depus deja cele Trei Legăminte. Şi-apoi, dacă ar fi aruncat în aer folosind *saidarul* taberele ridicate în afara zidurilor sau dacă ar fi îngăduit altcuiva s-o facă, niciuna dintre Casele din Andor nu ar mai fi sprijinit-o.

— Trebuie să rămână până când îmi voi fi asigurat coroana, fie că asta se va întâmpla într-o jumătate de an sau mai mult.

Coroana ar fi trebuit să fie a ei într-un timp mai scurt de-atât, dar, după cum spunea bătrâna ei dădacă Lini, trebuia să numeri prunele pe care le aveai în coş, nu pe cele din pom. Însă, odată ce primea coroana, ea nu mai avea nevoie de călăuzele vânturilor care să aducă provizii în oraş. Adevărul fie spus, ea s-ar fi bucurat să le vadă plecând.

— Trei nu sunt de-ajuns. Vei avea nevoie de Shielyn, căci ea este călăuza vânturilor şi îţi aparţine. Pe restul le voi păstra eu.

Medalioanele de pe lanţul Zaidei zornăiră încet când aceasta scutură din cap.

— Talaan şi Metarra sunt încă ucenice. Trebuie să îşi reia pregătirea. Celelalte au şi ele îndatoriri. M-aş putea lipsi de patru până când coroana îţi va fi asigurată.

De-acolo, nu fu decât o chestiune de negociere. Elayne nu se aşteptase niciodată să le păstreze pe ucenice, iar clanurile stăpânelor valurilor nu se puteau lipsi de călăuzele vânturilor lor, lucru la care ea se aşteptase. Cele mai multe dintre stăpânele valurilor foloseau călăuzele vânturilor şi spadasinii ca pe nişte sfătuitori apropiaţi şi nu ar fi renunţat atât de uşor la ei, aşa cum nu ar fi renunţat nici ea la Birgitte. Zaida încercă să le excludă şi pe celelalte, cum erau călăuzele vânturilor care slujeau pe cele mai mari vase, cum erau *rakeri* şi *skimmeri,* însă acest lucru ar fi descalificat pe loc un număr mare al acestora, iar Elayne refuză. Ea refuză şi să renunţe la anumite cereri dacă Zaida nu făcea alte oferte. Ceea ce femeia acceptă încet, mârâind la fiecare concesie făcută. Însă nu pe-atât de încet cum s-ar fi aşteptat Elayne. Era limpede că stăpâna valurilor avea la fel de multă nevoie de această înţelegere cum avea Elayne nevoie de aceste femei care puteau deschide porţi.

— Pe Lumină, am căzut de-acord, reuşi ea să spună în cele din urmă, sărutându-şi vârful degetelor de la mâna dreaptă şi aplecându-se în faţă ca să le lipească de buzele Zaidei.

Aviendha rânji, vădit impresionată. Birgitte păstră aceeaşi expresie calmă, însă legătura cu ea transmitea faptul că îi venea greu să creadă că Elayne izbutise cu atâta uşurinţă.

— Am căzut de-acord, pe Lumină! murmură Zaida.

Elayne îi simţi degetele pe buzele ei, grele şi aspre, deşi femeia nu mai trăsese de parâme de mulţi ani. Aceasta părea destul de mulţumită pentru o femeie care renunţase la nouă dintre cele paisprezece călăuze ale vânturilor care fuseseră obiectul negocierii. Elayne se întrebă câte dintre cele nouă erau femei ale căror corăbii fuseseră distruse de seanchani în Ebou Dar. Pierderea unei corăbii era mare lucru printre Atha'an Miere, indiferent de motiv, şi poate un motiv suficient pentru a-ţi dori să mai stai o vreme departe de casă. Nu avea importanţă.

Chanelle părea tristă, ţinându-şi mâinile tatuate pe genunchii acoperiţi cu pantalonii roşii de brocart, însă nu pe-atât de tristă cum te-ai fi aşteptat de la o femeie din neamul oamenilor mării care era nevoită să zăbovească pe uscat o vreme. Ea avea să fie căpetenia călăuzelor vânturilor care urmau să rămână şi nu îi plăcea că Zaida acceptase ca ea să dea ascultare poruncilor Elaynei şi ale Birgittei. Oamenii mării nu mai aveau voie să se plimbe prin palat ca şi când acesta le-ar fi aparţinut şi nu le era îngăduit să emită pretenţii în stânga şi-n dreapta. Totuşi, Elayne bănuia că Zaida venise la această întâlnire ştiind că le va lăsa în urmă pe câteva din grupul ei, iar Chanelle venise ştiind că ea avea să le poruncească. Nici acest lucru nu prea avea importanţă, aşa cum nu avea importanţă nici ce avantaje nădăjduia să obţină Zaida atunci când avea să devină stăpâna corăbiilor. Era limpede ca bună ziua că întrevedea câteva avantaje. Tot ceea ce conta era faptul că locuitorii din Caemlyn nu mai mureau de foame. Asta şi... *afurisitul* acela de far care strălucea puternic în apus. Nu, ea avea să fie regină, nu putea fi o fătucă zănatică. Doar Caemlyn şi Andor *puteau* avea importanţă.

CAPITOLUL 13
Primii Înscăunaţi

Zaida şi cele două călăuze ale vânturilor ieşiră din apartamentul Elaynei, graţioase şi aparent fără să se grăbească, însă la fel de puţin ceremonios cum intrară, urându-i Elaynei ca Lumina să o lumineze şi să o ocrotească. Pentru Atha'an Miere, această atitudine era aproape ca şi când ar fi plecat fără să rostească un cuvânt. Elayne hotărî că dacă Zaida avea, într-adevăr, de gând să devină următoarea stăpână a corăbiilor, femeia avea o rivală căreia nădăjduia să i-o ia înainte. Poate ar fi fost bine pentru Andor dacă Zaida urca pe tronul neamului Atha'an Miere sau cum l-o fi numind oamenii mării; cu sau fără acea înţelegere, ea avea să ştie mereu că Andorul o ajutase, iar asta trebuia să însemne un lucru bun. Însă dacă avea să eşueze, rivala ei urma să ştie, de asemenea, pe cine favorizase Andorul. Totuşi, nu era nimic cert. Prezentul însă era cu totul altceva.

— Nu mă aştept ca un om să se poarte urât cu o ambasadoare, zise ea încet odată ce uşile se închiseseră în urma femeilor, dar, pe viitor, mă aştept să mă bucur de intimitatea pe care mi-o oferă odăile mele. Nici măcar ambasadoarelor nu le este îngăduit să intre, pur şi simplu. M-aţi înţeles?

Rasoria dădu din cap, cu o expresie impenetrabilă, deşi, după culoarea care i se aprinse în obraji, ea simţi tortura{42} de a le fi lăsat să treacă pe femeile din neamul oamenilor mării cu aceeaşi intensitate ca Birgitte, iar legătura... *se zvârcoli...* până când Elayne simţi cum se înroşeşte ea însăşi din cauza unei stânjeneli puternice.

— N-ai greşit cu nimic, dar să nu se mai întâmple. Lumină, acum ziceai că e o neroadă! Nu vom mai vorbi despre asta, zise ea cu severitate.

Of, *arz-o focu'* pe Birgitte *şi* legătura cu ea! Ele *s-ar fi luptat* cu Zaida ca să o oprească, dar umilirea până în măduva oaselor, adăugată durerii de cap a celeilalte femei, era ca şi când ai fi răsucit cuţitul în rană! Iar Aviendha nu avea niciun motiv să zâmbească atât de... *mieros.* Elayne nu ştia când sau cum aflase sora ei că ea şi Birgitte se reflectau uneori una în cealaltă, însă Aviendha considera acest lucru foarte amuzant. Uneori, putea avea un simţ al umorului nemilos.

— Cred că, într-o bună zi, o să vă topiţi una pe cealaltă, zise ea, râzând. Dacă mă gândesc bine, cred că ai făcut deja farsa asta, Birgitte Trahelion.

Birgitte o privi încruntată, îngrijorarea strivind brusc stânjeneala ce se simţea prin legătură, iar privirea ei deveni atât de nevinovată, încât ochii mai că îi ieşeau din orbite.

„Mai bine nu întreb, gândi Elayne. Atunci când pui întrebări, zicea Lini, eşti nevoit să auzi răspunsuri fie că vrei sau nu." Ea nu voia să audă răspunsuri, nu când Rasoria privea cu atenţie plăcile de gresie din faţa ei, iar celelalte femei gărzi din anticameră încercau, fără să reuşească, a se preface că nu trăgeau cu urechea. Ea nu îşi dăduse niciodată seama cât de preţioasă era intimitatea până când nu o pierduse cu totul. Aproape cu totul.

---

42 În original: *mortification. Umilirea* este cuvântul cel mai potrivit, nefiind vorba despre mortificarea propriu-zisă (n.red.).

— Mă duc să-mi termin baia acum, zise ea pe un ton calm.

Sânge şi cenuşă, ce farsă îi *făcuse* Birgitte? Ceva ce o făcuse să se... topească? Nu putea avea cine ştie ce însemnătate dacă ea nu ştia încă despre ce era vorba.

Din nefericire, apa din cadă se răcise. Era călduţă, oricum. Ea nu-şi dorea să se scufunde în ea. Ar fi fost minunat dacă ar fi putut să mai stea puţin la înmuiat, însă nu şi dacă era nevoită să aştepte în vreme ce căzile erau golite găleată cu găleată şi umplute din nou cu apă fierbinte. Toţi cei din palat trebuie să fi aflat deja că ea se întorsese, iar prima-slujnică şi conţopistul-şef trebuie să fi fost nerăbdători să îi dea raportul zilnic. Zilnic, atunci când ea era în oraş, şi de două ori mai nerăbdători, deoarece ea lipsise o zi întreagă. Datoria venea înaintea plăcerii, dacă voiai să domneşti într-o ţară. Şi asta îndoit dacă încercai să câştigi tronul.

Aviendha îşi scoase prosopul de pe cap şi îşi scutură părul, aparent uşurată că nu era nevoită să se scufunde din nou în apă. Se îndreptă spre camera de toaletare, descotorosindu-se de halat înainte să ajungă la uşă, iar până când intrară Elayne şi slujnicele, ea era deja pe jumătate îmbrăcată. După câteva bombăneli, ea îi îngădui lui Naris să termine treaba, deşi nu mai trebuia decât să intre în fusta grea din lână. Ea îi trase o palmă peste mâini slujnicei şi îşi legă singură şireturile cizmelor din piele moale, care îi ajungeau până la genunchi.

Pentru Elayne nu fu atât de uşor. Dacă nu exista vreo chestiune urgentă, Essande se simţea neglijată atunci când Elayne nu se sfătuia cu ea în ceea ce privea alegerea veşmintelor. Când venea vorba despre servitorii apropiaţi, trebuia să păstrezi mereu un echilibru delicat. Fără nicio excepţie, slujnica personală îţi ştia mai multe secrete decât credeai tu că ştie şi te vedea în cele mai rele momente ale tale, morocănoasă, obosită, plângând în pernă, cuprinsă de furie sau îmbufnată. Respectul trebuia să existe şi dintr-o parte şi din cealaltă, altminteri situaţia devenea imposibilă. Aşadar, Aviendha şedea pe o băncuţă capitonată, îngăduindu-i lui Naris să îi pieptene părul, înainte ca Elayne să aleagă o rochie simplă din lână fină, cenuşie, cu broderii verzi pe gulerul înalt şi pe mâneci, prevăzută cu blană de vulpe neagră pe tiv. Nu că i-ar fi fost foarte greu să se decidă, dar Essande îi aducea rochii din mătase cusută cu perle, sau safire, sau piatra-focului, fiecare cu broderii mai bogate decât cea de dinainte. Nu avea importanţă că tronul nu era încă al ei; Essande voia să o îmbrace în fiecare zi ca pe o regină pregătită pentru o audienţă.

Acest lucru avusese sens pe vremea când, în fiecare zi, veneau delegaţii de negustori care îşi exprimau cererile sau consideraţia faţă de ea, mai ales venetici care nădăjduiau că problemele din Andor nu aveau să le afecteze negoţul. Vechea zicală cum că cine stăpânea peste Caemlyn stăpânea peste Andor nu fusese niciodată adevărată, de fapt, iar în ochii negustorilor, şansele ca ea să câştige tronul scăzuseră odată cu sosirea la porţile oraşului a oştii Arymillei. Puteau număra Casele dispuse de o parte şi de cealaltă la fel de uşor cum puteau număra monedele. Până şi negustorii andorani evitau Palatul Regal acum, ţinându-se departe de Oraşul Interior cât puteau de mult ca să nu creadă careva că fuseseră la Palat, iar bancherii veneau cu capetele ascunse de glugi, în trăsuri anonime. Nimeni nu îi dorea răul, ea ştia asta, şi cu siguranţă nimeni nu voia să o înfurie, aşa cum nimeni nu voia să o înfurie pe Arymilla. Nu acum. Totuşi, bancherii veneau, iar până în acel moment, ea nu auzise ca vreun negustor să vină cu vreo cerere în faţa Arymillei. Acesta ar fi primul semn că lupta pentru o cauză pierdută.

Îi luă de două ori mai mult timp ca să îmbrace rochia decât ar fi trebuit, având în vedere faptul că Essande îi îngădui Sephaniei să o ajute pe Elayne. Fata respira greu în tot acest timp, neobişnuită încă să îmbrace pe altcineva şi temătoare să nu facă vreo greşeală sub privirea Essandei. Mai temătoare decât dacă ar fi făcut o greşeală în faţa stăpânei ei. Asta bănuia Elayne. Această îngrijorare o făcea pe tânăra voinică să fie stângace; această stângăcie o făcea să-şi dea mai multă osteneală; iar această osteneală o făcea să îşi facă mai multe griji în privinţa greşelilor, aşadar, rezultatul fu acela că se mişca mai încet decât o făcuse vreodată bătrâna plăpândă. În cele din urmă însă, Elayne ajunse să şadă în faţa Aviendhei, îngăduindu-i Essandei să îi treacă prin cârlionţi un pieptăn cu dinţi de fildeş. Din punctul de vedere al Essandei, a-i îngădui uneia din fete să treacă poalele peste capul Elaynei sau să îi încheie nasturii era una, iar a-şi asuma riscul ca vreuna din ele să îi încâlcească părul era cu totul altceva.

Însă înainte ca ea să apuce să îi treacă de douăzeci de ori pieptănul prin păr, Birgitte îşi făcu apariţia în prag. Essande pufni, iar Elayne mai că o vedea pe femeie strâmbându-se în spatele ei. Essande acceptase ca Birgitte să asiste la îmbăiere, deşi fără tragere de inimă, însă camera de toaletare era un sanctuar. În mod surprinzător, Birgitte ignoră privirea dezaprobatoare a slujnicei fără să îi arunce nici măcar o privire împăciuitoare. De obicei, ea se abţinea să nu o împingă pe Essande puţin mai încolo de cum dorea Elayne.

— S-a întors Dyelin, Elayne. A venit însoţită. Primii Înscăunaţi ai Caselor Mantear, Haevin, Gilyard şi Northan.

Dintr-un anume motiv, legătura transmitea o undă de nedumerire şi iritare.

Fie că împărtăşeau durerea de cap sau nu, Elaynei îi venea să sară în sus de bucurie. Dacă Essande nu i-ar fi înfipt pieptănul adânc în păr, ea ar fi făcut-o. Patru! Nu se aşteptase niciodată ca Dyelin să izbutească atât de mult. Nădăjduise, se rugase, dar nu se aşteptase niciodată la asta şi cu siguranţă nu în decurs de o săptămână. Adevărul fie spus, ea fusese convinsă că Dyelin avea să se întoarcă cu mâna goală. Patru Case o puneau pe picior de egalitate cu Arymilla. Era enervant să se gândească la faptul că se afla „pe picior de egalitate” cu femeia aceea neghioabă, însă acesta era adevărul. Mantear, Haevin, Gilyard şi Northan. De ce nu şi Candraed? Aceasta era cea de-a cincea Casă pe care Dyelin se dusese să o abordeze. Nu. Ea mai avea patru Case şi *nu* avea de gând să se nelinişte ască din cauza uneia care lipsea.

— Ţine-le companie în salonul mic pentru oaspeţi până vin şi eu, Birgitte.

Salonul mic pentru oaspeţi fusese de-ajuns pentru Zaida – ea nădăjduia că stăpâna valurilor nu observase micimea acestuia –, însă patru Primi Înscăunaţi aveau nevoie de mai mult. Şi spune-i primei-slujnice să pregătească apartamentele.

Apartamente. Lumină! Va trebui să le scoată repede pe femeile Atha'an Miere dintr-ale lor ca să facă loc. Până când acestea vor pleca, în majoritatea paturilor în care nu dormeau două persoane, vor dormi trei.

— Essande, rochia din mătase verde cu safire, cred. Vreau safire şi în păr. Safire mari.

Birgitte plecă fiind în continuare nedumerită şi supărată. De ce? Doar nu credea că ar fi trebuit să o lase pe *Dyelin* să aştepte din cauza Zaidei? Of, Lumină, acum, ea era nedumerită, deoarece nu înţelegea nedumerirea Birgittei; dacă îngăduiau ca această nedumerire să crească, amândouă aveau să sfârşească prin a se simţi ameţite! Când uşa se închise, Essande se duse la cel mai apropiat şifonier, afişând un zâmbet care ar fi putut fi considerat triumfător.

Privind-o pe Aviendha, care o concediase pe Naris cu pieptenul ei şi care plia o eşarfă cenuşiu-închis ca să îşi lege părul, Elayne zâmbi în sinea ei. Avea nevoie de ceva care să o scoată din acel vârtej.

— Poate ar trebui să porţi mătase şi nestemate măcar de data asta, Aviendha, zise ea pe un ton blând, tachinând-o. Lui Dyelin nu îi va păsa, fireşte, dar ceilalţi nu sunt obişnuiţi cu aielii. Ar putea crede că mă distrez cu un ajutor de grăjdar.

Ea intenţionase să facă o glumă – se tachinau mereu una pe cealaltă atunci când venea vorba despre veşminte, iar Dyelin se uita chiorâş la Aviendha indiferent cu ce era îmbrăcată aceasta –, însă sora ei se uită încruntată la şifonierele înşirate de-a lungul peretelui, apoi încuviinţă din cap şi puse eşarfa lângă ea pe băncuţa capitonată.

— Doar ca să îi impresionez cum se cuvine pe aceşti Primi Înscăunaţi. Să nu crezi c-am să fac asta tot timpul. Îţi fac o favoare.

Pentru cineva care făcea, pur şi simplu, o favoare, ea privi cu mare interes veşmintele pe care Essande le scoase din şifonier înainte să aleagă o rochie bleumarin din catifea cu dungi verzi şi o plasă argintie care să îi ţină părul. Acestea erau veşmintele ei, croite pentru ea, însă, de când ajunsese în Caemlyn, le evitase de parcă acestea ar fi colcăit de păianjeni ucigaşi. Mângâind mânecile, şovăi de parcă s-ar fi răzgândit, apoi, în cele din urmă, îi îngădui lui Naris să îi încheie nasturii micuţi din perle. Ea refuză smaraldele pe care i le oferi Elaynei şi care s-ar fi potrivit de minune cu rochia, păstrându-şi colierul din argint cu medalion în formă de fulg de nea şi brăţara grea din fildeş, apoi, în ultima clipă, îşi prinse pe umăr broşa din chihlimbar în formă de broască-ţestoasă.

— Nu se ştie niciodată când ar putea fi de folos, zise ea.

— Paza bună trece primejdia rea, fu de acord Elayne. Culorile astea te prind de minune.

Era adevărat, iar Aviendha se îmbujoră. Dacă o complimentai cât de bine trăgea cu arcul sau cât de repede putea fugi, ea zicea că era datoria ei, dar încă nu reuşise să se obişnuiască cu faptul că era frumoasă. Ea reuşise să ignore acest lucru până de curând.

Essande dădu dezaprobator din cap, neştiind că broşa aceea era un *angreal.* Chihlimbarul nu se potrivea cu catifeaua albastră. Sau o fi fost din cauza cuţitului cu mâner de corn al Aviendhei pe care aceasta îl vârî în spatele cingătorii din catifea verde. Femeia cu părul alb se asigură că Elayne avea la ea un pumnal mic cu safire incrustate pe teacă şi pe mâner, care atârna de cureaua din fire de aur împletite. Totul trebuia să fie perfect pentru a obţine aprobarea Essandei.

Rasoria tresări când Aviendha intră în anticameră, îmbrăcată în rochia din catifea cu guler înalt. Femeile gărzi nu o mai văzuseră niciodată purtând altceva decât veşmintele aiel. Aviendha se încruntă de parcă acestea ar fi râs şi apucă cu fermitate mânerul cuţitului, dar, din fericire, atenţia îi fu distrasă de o tavă acoperită cu o bucată de pânză care se afla pe măsuţa de lângă perete. Elaynei îi fusese adus prânzul în vreme ce ele se îmbrăcau. Înlăturând bucata de pânză cu dungi albastre, Aviendha încercă să o convingă pe Elayne să mănânce, zâmbind şi scoţând în evidenţă cât de dulce trebuia să fie tocăniţa din prune uscate şi exclamând când văzu bucăţile de carne de porc din terciul grăunţos. Acestea semănau cu nişte aşchii. Rasoria îşi drese glasul şi zise că un foc bun ardea în şemineul din salonul mare al apartamentului. Ar fi fost mai mult decât bucuroasă să ducă acolo tava pentru domniţa Elayne. Toate încercau să se asigure că Elayne mânca cum se cuvine, indiferent ce înţelegeau ele prin „se cuvine”, însă era de-a dreptul ridicol. Tava stătuse acolo de ceva vreme. Terciul se întărise şi ar fi rămas lipit de castron dacă ea l-ar fi întors cu susul în jos!

Era aşteptată de Primii Înscăunaţi ai celor patru Case, iar aceştia stătuseră de-ajuns. Ea sublinie acest lucru, însă se oferi să le îngăduie celor două să mănânce dacă erau flămânde. De fapt, ea lăsă să se înţeleagă că insista ca ele să mănânce. Acesta cuvinte fură îndeajuns ca să o facă pe Aviendha să tresară şi să lase să cadă bucata de pânză peste tavă, iar Rasoria nu mai irosi nici ea timpul.

Deşi avea de străbătut o distanţă scurtă de-a lungul coridorului răcoros până la salonul pentru oaspeţi, iar singurele lucruri care se mişcau, în afară de ele, erau tapiseriile de iarnă care se clinteau din cauza curenţilor de aer de pe coridor, femeile gărzi formară un cerc în jurul Elaynei şi Aviendhei, fiind cu ochii în patru de parcă s-ar fi aşteptat la troloci. Elayne abia reuşi să o convingă pe Rasoria că nu era nevoie să cerceteze salonul înainte să intre ea. Femeile gărzi îi slujeau şi îi ascultau poruncile, însă juraseră să o ţină în viaţă şi puteau fi încăpăţânate atunci când venea vorba despre această ultimă îndatorire tot aşa cum era Birgitte atunci când trebuia să se hotărască dacă era străjer, căpitan-general sau soră mai mare. Cel mai probabil, după cele întâmplate cu Zaida, Rasoria ar fi dorit ca seniorii şi domniţele care aşteptau înăuntru să îşi fi predat armele! Se prea putea ca ameninţarea cu terciul să fi avut, de asemenea, rolul ei. Totuşi, după câteva cuvinte de împotrivire, Elayne şi Aviendha pătrunseră prin cadranul larg al uşii împreună şi neînsoţite. Însă sentimentul de satisfacţie al Elaynei nu dură prea mult.

Salonul era mare, menit să găzduiască în confortul său zeci de oameni. Era un spaţiu cu lambriuri negre, prevăzut cu covoare care acopereau pardoseala din gresie şi cu jilţuri aşezate în formă de potcoavă în faţa unui şemineu mare din marmură albă, cu inserţii fine şi roşii. Aici, demnitarii importanţi puteau fi primiţi cu mai multe onoruri decât o audienţă înaintea tronului, deoarece era un spaţiu mai intim. Limbile de foc ce se prelingeau de-a lungul buştenilor din vatră abia dacă reuşiseră să alunge răcoarea din aer, însă cu siguranţă nu acesta era motivul pentru care Elayne avea senzaţia că tocmai primise un pumn în stomac. Acum înţelegea nedumerirea Birgittei.

Când intrară, Dyelin se întoarse de la şemineu, unde îşi încălzea mâinile. O femeie cu trăsături aspre, cu linii fine în colţurile ochilor şi şuviţe cărunte în păru-i bălai, ea nu aşteptase să se schimbe când ajunsese la palat, purtând în continuare rochia cenuşiu-închis de călărie, ce avea pe tiv câteva pete căpătate pe timpul drumului. Salută printr-o simplă înclinare a gâtului şi o uşoară îndoire a genunchilor, însă nu intenţiona să pară lipsită de politeţe. Dyelin ştia cine era ea la fel de sigur cum ştia şi Zaida – singura podoabă a ei era agrafa mică din aur de pe umăr, reprezentând Bufniţa şi Stejarul Casei Taravin, declaraţia clară că Înalta Înscăunată a Casei Taravin nu avea nevoie de alte dovezi. Cu toate acestea, ea aproape că îşi pierduse viaţa ca să îşi dovedească loialitatea faţă de Elayne.

— Domniţă Elayne, zise ea pe un ton formal, sunt onorată să ţi-l prezint pe Seniorul Perival, Primul Înscăunat al Casei Mantear.

Un băieţandru frumuşel, cu părul bălai, care purta o haină simplă, albastră îşi întoarse repede capul de la caleidoscopul cu patru tuburi prin care privise, aşezat pe un podium aurit mai înalt decât el. Ţinea în mână o cupă argintie, iar Elayne nădăjduia din tot sufletul ca aceasta să nu fi conţinut vin, iar dacă conţinea, atunci să fi fost îndoit cu apă. Pe una dintre măsuţe se aflau câteva tăvi pline cu carafe şi cupe, precum şi un ceainic ornat despre care ea ştia că mai bine ar fi conţinut apă.

— Încântat, Domniţă Elayne, îngână el, îmbujorându-se şi reuşind să facă o plecăciune credibilă în ciuda stângăciei cu care îşi aranjă sabia prinsă la cingătoare. Arma părea mult prea lungă pentru el. Casa Mantear sprijină Casa Trakand.

Ea răspunse zăpăcită plecăciunii lui, răsfirându-şi mecanic poalele.

— Domniţa Catalyn, Prima Înscăunată a Casei Haevin, continuă Dyelin.

— Elayne, şopti tânăra cu ochii negri de lângă ea, atingându-şi poalele despicate de un verde-închis şi făcând o plecăciune aproape imperceptibilă care ar fi trebuit, probabil, să treacă drept reverenţă, deşi, poate, tânăra doar intenţionase să o imite pe Dyelin.

Sau poate voia să evite să îşi înţepe bărbia în broşa mare de smarald de pe gulerul înalt al rochiei, Ursul Albastru al Casei Haevin. Părul îi era prins într-o plasă argintie, lucrată şi ea cu Ursul Albastru, iar pe deget purta un inel lung, incrustat cu acest sigiliu. Puţin cam mândră de Casa ei, poate. În ciuda aerului de superioritate pe care îl emana, ea era femeie doar din politeţe, căci obrajii îi erau încă bucălaţi ca ai unui copilaş.

— Casa Haevin sprijină Casa Trakand. E limpede, altminteri nu m-aş fi aflat aici.

Dyelin strânse uşor din buze şi îi aruncă fetei o privire aspră pe care Catalyn nu păru să o observe.

— Seniorul Branlet, Primul Înscăunat al Casei Gilyard.

Un alt băieţandru, acesta cu cârlionţi negri şi neascultători, cu broderii verzi cu auriu pe mâneci, care îşi puse în grabă cupa cu vin pe o măsuţă de parcă s-ar fi simţit stânjenit că o ţinea în mână. Ochii albaştri erau prea mari pentru faţa lui şi fu cât pe ce să se împiedice de sabie când făcu o plecăciune.

— Am plăcerea să spun că şi Casa Gilyard sprijină Casa Trakand, domniţă Elayne.

Pe la mijlocul frazei, vocea lui tremurătoare deveni groasă şi se îmbujoră încă şi mai tare decât Perival.

— Şi Seniorul Conail, Primul Înscăunat al Casei Northan.

Conail Northan zâmbi peste buza cupei argintii. Înalt şi zvelt, purtând o haină cenuşie cu mâneci prea scurte pentru a-i acoperi încheieturile osoase, el avea un zâmbet cuceritor, ochi căprui şi veseli şi un nas ce aducea cu ciocul unui vultur.

— Am tras la sorţi pentru ordinea în care să fim prezentaţi, iar eu am tras paiul cel mai scurt. Casa Northan sprijină Casa Trakand. Nu putem îngădui ca o prostuţă cum e Arymilla să urce pe tron.

Se descurca bine cu sabia şi măcar ajunsese la vârsta majoratului, însă dacă avea mai multe luni peste şaisprezece ani, Elayne era gata să îi mănânce cizmele cu marginile întoarse *cu tot cu* pintenii din argint.

Tinereţea lor nu era o surpriză, fireşte, însă ea se aşteptase să vadă alături de Conail un cap cărunt care să îl sfătuiască atât pe el, cât şi pe ceilalţi să îi pună pe tutorii lor să le păzească spatele. În încăpere nu mai era nimeni în afară de Birgitte, care stătea în faţa ferestrelor înalte şi arcuite, cu braţele încrucişate pe piept. Lumina puternică a soarelui amiezii care pătrundea prin sticla transparentă montată în oberliht o făcea să semene cu o siluetă a neplăcerii.

— Casa Trakand vă urează bun venit tuturor, eu vă urez bun venit tuturor, zise Elayne, ascunzându-şi consternarea. Nu voi uita de sprijinul vostru, Casa Trakand nu va uita.

O urmă din consternarea ei se furişă la vedere, căci Catalyn strânse din buze, iar ochii îi scăpărau.

— Am trecut de vârsta la care să am nevoie de tutelă, după cum prea bine ştii, Elayne, zise ea cu o voce rigidă. Unchiul meu, Seniorul Arendor, mi-a spus cu ocazia Sărbătorii Luminilor că sunt pregătită cum n-am mai fost vreodată şi că voi avea frâu liber peste un an. Adevărat, cred că a vrut să aibă mai mult timp liber ca să meargă la vânătoare cât încă mai poate. A iubit întotdeauna vânătoarea şi este destul de înaintat în vârstă.

Şi din nou nu observă căutătura încruntată a lui Dyelin. Arendor Haevin şi Dyelin erau cam de aceeaşi vârstă.

— Nici eu nu am tutore, zise Branlet nesigur, cu o voce aproape la fel de piţigăiată ca a lui Catalyn.

Dyelin îi zâmbi compătimitor şi îi înlătură părul de pe frunte. Acesta căzu imediat la loc.

— Mayv călărea singură, cum îi plăcea s-o facă, iar calul ei a călcat în vizuina unui popândău, explică ea încet. Până când a fost găsită, a fost prea târziu. Au existat unele… discuţii… referitoare la cine să îi ia locul.

— S-au certat vreme de trei luni, bombăni Branlet. Pentru o clipă, el păru mai tânăr decât Perival, un băieţandru care încerca să-şi găsească drumul fără să aibă pe cineva care să îl îndrume. N-ar trebui să spun nimănui asta, dar ţie îţi pot spune. Vei fi regina.

Dyelin îşi puse o mână pe umărul lui Perival, iar el îşi îndreptă spatele, cu toate că era mai scund decât ea.

— Seniorul Willin l-ar fi însoţit aici pe Seniorul Perival, dar vârsta înaintată l-a ţinut la pat. Timpul ne vine tuturor de hac, în cele din urmă. Ea îi aruncă din nou o privire lui Catalyn, dar fata o privea acum cu atenţie pe Birgitte, cu buzele ţuguiate. Willin mi-a spus să-ţi spun că îţi transmite urări de bine şi, de asemenea, pe cineva pe care îl consideră fiul său.

— Unchiul Willin mi-a spus să susţin onoarea Casei Mantear şi a Andorului, zise Perival, serios aşa cum putea fi un copil. Mă voi strădui, Elayne. Mă voi strădui din răsputeri.

— Sunt convinsă că vei reuşi, îi spuse Elayne, îngăduind puţină căldură în vocea ei.

Ea voia să îi alunge pe toţi şi să îi adreseze lui Dyelin câteva întrebări la subiect, însă nu putea face asta. Nu imediat. Indiferent ce vârstă aveau, toţi erau Primi Înscăunaţi ai unor Case puternice, iar ea trebuia să le ofere ceva de băut şi să facă conversaţie înainte ca aceştia să meargă să îşi schimbe hainele de călătorie.

— Ea este, într-adevăr, căpitanul-general al Gărzilor Reginei? întrebă Catalyn când Birgitte îi întinse Elaynei o ceaşcă din porţelan albastru cu apă fierbinte, uşor înnegrită.

Fata vorbi de parcă Birgitte nu s-ar fi aflat acolo. Birgitte îşi arcui o sprânceană înainte să plece, însă Catalyn părea să aibă harul de a nu vedea ceea ce nu voia să vadă. Cupa cu vin din mâna ei durdulie emana dulceaţa pregnantă a mirodeniilor. În ceaiul amărât al Elaynei nu era nici măcar o picătură de miere.

— Da, şi străjerul meu pe deasupra, răspunse ea.

Politicos. Pregătită cum nu va fi niciodată! Probabil că fata îl luase ca pe un compliment. Merita câteva lovituri de nuia pentru obrăznicia ei, însă nu îi puteai aplica lovituri de nuia unei Prime Înscăunate. Nu atunci când aveai nevoie de sprijinul ei.

Catalyn îşi îndreptă ochii spre mâinile Elaynei, însă inelul cu Marele Şarpe nu schimbă nimic în expresia rece de pe faţa ei.

— Ţi-au dat ăsta? N-am auzit să fi fost făcută aes sedai. Am crezut că Turnul Alb te-a trimis acasă. Atunci când a murit mama ta. Sau, poate, din cauza problemelor despre care am auzit că există în Turn. Imaginaţi-vă, surorile aes sedai sfădindu-se ca nişte precupeţe în piaţă. Dar cum poate fi general *sau* străjer fără sabie? Oricum, mătuşa mea Evelle zice că femeile ar trebui să lase sabia în seama bărbaţilor. Nu-ţi potcoveşti singur calul când ai un potcovar, nici nu-ţi macini singur grânele atunci când ai un morar.

Erau, fără îndoială, vorbele domniţei Evelle.

Elayne îşi controlă expresia de pe faţă, ignorând insultele voalate.

— Oastea *este* sabia unui general, Catalyn. Gareth Bryne zice că un general care foloseşte un alt tăiş şi-a greşit meseria.

Nici acest nume nu păru să o impresioneze. Copiii minerilor din Munţii de *Negură* ştiau numele lui Gareth Bryne!

Aviendha veni lângă Elayne, zâmbind de parcă ar fi fost încântată că avea ocazia să vorbească cu fata.

— Săbiile n-au niciun folos, zise ea, cu o voce mieroasă.

Mieroasă! Aviendha! Elayne nu îşi dăduse seama până atunci că sora ei se putea preface cu atâta pricepere. Ţinea în mână o cupă cu vin fiert. Ar fi fost prea mult să se aştepte ca ea să continue să bea ceai amar doar din dragoste de soră.

— Ar trebui să înveţi să mânuieşti suliţa. Dar şi cuţitul, şi arcul. Birgitte Trahelion ţi-ar putea scoate ochii cu săgeata de la două sute de paşi. Poate trei sute.

— Suliţa? zise Catalyn încet. Apoi pe un ton oarecum îndoielnic. *Ochii mei?*

— Nu ai cunoscut-o pe sora mea, zise Elayne. Aviendha, domniţa Catalyn Haevin. Catalyn, Aviendha din ginta Nouă Văi a clanului Taardad.

Poate că ar fi trebuit să înceapă prezentările invers, dar Aviendha *era* sora ei şi până şi o Primă Înscăunată trebuia să se mulţumească cu a fi prezentată surorii Domniţei-Moştenitoare.

— Aviendha este aiel. Învaţă ca să devină înţeleaptă.

La început, fata neghioabă rămase cu gura căscată, bărbia coborându-i din ce în ce mai mult la auzul fiecărui cuvânt până când rămase cu ochii căscaţi ca ai unui peşte. Foarte mulţumitor. Aviendha îi oferi Elaynei un mic zâmbet, în ochii ei verzi scânteind aprobarea peste buza cupei. Deşi Elayne îşi păstră figura serioasă, vru să îi zâmbească la rândul ei.

Ceilalţi fură mai uşor de suportat, mai puţin enervanţi. Perival şi Branlet erau timizi, aceasta fiind prima oară când se aflau în Caemlyn, cu atât mai puţin în Palatul Regal, şi abia dacă rosteau două vorbe dacă cineva nu le scotea de la ei. Conail fu de părere că pretenţia Aviendhei de a fi aiel era o glumă, iar ea fu cât pe ce să îi vâre pumnalul în piept pentru că râsese cu poftă, dar, din fericire, el consideră o glumă şi acest gest. Aviendha afişă o expresie atât de calmă, încât ai fi zis că era o înţeleaptă dacă ar fi purtat veşmintele obişnuite; îmbrăcată în catifea, ea semăna foarte mult cu o domniţă de la Curte indiferent cât de mult îşi pipăia pumnalul. Branlet continua să o privească cu coada ochiului pe Birgitte. Elayne avu nevoie de ceva timp ca să îşi dea seama că el o urmărea cum păşea în cizmele cu tocuri – pantalonii aceia bufanţi îi erau destul de strâmţi pe şolduri însă doar oftă. Din fericire, Birgitte nu băgă de seamă acest lucru, căci Elayne ar fi simţit prin legătură chiar dacă femeia ar fi încercat să ascundă asta. Birgittei îi plăcea atunci când bărbaţii o priveau. Bărbaţii în toată firea. Nu i-ar fi fost de niciun folos Elaynei dacă străjerul ei i-ar fi tras o palmă peste fund lui Branlet.

Îndeosebi, ei voiau să ştie dacă Reanne Corly era aes sedai. Niciunul dintre cei patru nu mai văzuseră o soră, însă credeau că ea trebuia să fie una din moment ce putea conduce Puterea şi îi putea face pe ei şi pe oştenii lor să străbată sute de mile într-un singur pas. Era momentul potrivit să se folosească de eschivare fără a minţi, ajutată de inelul cu Marele Şarpe pe care îl avea pe deget. O minciună ar fi întinat de la bun început relaţia cu cei patru, însă nu avea rost să spere că zvonurile despre ajutorul surorilor aes sedai nu vor ajunge la Arymilla, în vreme ce adevărul s-ar fi răspândit nestingherit. Fireşte, toţi patru erau nerăbdători să îi spună câţi oşteni aduseseră cu ei, peste trei mii, aproape jumătate din ei oşteni cu arbalete şi halebarde care s-ar fi dovedit folositori mai ales pe metereze. Era o forţă considerabilă pe care cele patru Case o strânseseră la chemarea lui Dyelin, însă niciuna dintre Case nu dorea să îşi lase nepăzit Primul Înscăunat în astfel de vremuri. Răpirea nu era o noutate atunci când tronul era pus sub semnul întrebării. Însuşi Conail spuse asta, râzând; părea să găsească totul foarte amuzant. Branlet încuviinţă din cap şi îşi trecu o mână prin păr. Elayne se întrebă câţi dintre numeroşii lui unchi, mătuşi şi verişori ştiau că el era plecat şi ce aveau să facă atunci când urmau să afle.

— Dacă Dyelin ar fi vrut să mai aştepte câteva zile, zise Catalyn, aş fi putut aduce mai mult de o mie două sute de oşteni. Era pentru a treia oară când ea reuşise să sublinieze faptul că adusese de departe cea mai mare oaste. Le-am dat de veste tuturor Caselor loiale Casei Haevin.

— La fel şi eu, tuturor Caselor loiale Casei Northan, adăugă Conail, zâmbind, fireşte. Poate că Northan nu reuşeşte să strângă la fel de mulţi oşteni ca Haevin sau Trakand – sau Mantear, zise el, făcând o plecăciune în faţa lui Perival, dar oricine urcă pe cal la chemarea Vulturilor luptă pentru Caemlyn.

— Nu vor călări prea iute pe timp de iarnă, zise încet Perival. Surprinzător, din moment ce nimeni nu i se adresase. Cred că indiferent ce vom face, va trebui să o facem cu ce avem acum.

Conail râse, îşi puse o mână pe umărul flăcăului şi îi spuse să se înveselească, deoarece toţi aceia care aveau inimă erau în drum spre Caemlyn ca să o sprijine pe domniţa Elayne, însă Elayne îl privi cu foarte mare atenţie pe Perival. Ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei pentru o clipă fără să clipească, înainte ca el să îşi coboare privirea ruşinat. O fi fost el doar un băieţandru, dar ştia în ce se băgase mai bine decât Conail sau Catalyn, care începu să le spună din nou câţi oşteni adusese ea *şi* câţi alţii mai putea chema Casa Haevin, de parcă cei de faţă, în afară de Aviendha, nu ar fi ştiut *exact* câţi oameni răspundeau la chemarea Casei, oşteni în pregătire şi fermieri care mânuiseră halebarda sau lancea în vreo bătălie şi săteni care puteau fi recrutaţi la nevoie. Oricum, foarte aproape de numărul exact. Seniorul Willin făcuse o treabă bună cu Perival. Acum, ea trebuia să aibă grijă ca aceasta să nu se irosească.

În cele din urmă, veni vremea să se sărute. Branlet se înroşi până la rădăcina părului, Perival clipi sfios atunci când Elayne se aplecă spre el, iar Conail făgădui să nu se mai spele niciodată pe obraz. Catalyn îi dădu Elaynei un pupic surprinzător de şovăitor, ca şi cum şi-ar fi dat seama că tocmai consimţise că Elayne îi era superioară, dar, după o clipă, ea încuviinţă din cap, mândria nestrămutată învelind-o ca o mantie. Odată ce toţi patru fură daţi în grija slujnicelor şi a servitorilor care urmau să îi conducă în apartamentele lor pe care Elayne nădăjduia că prima-slujnică avusese timp să le pregătească, Dyelin îşi umplu din nou cupa cu vin şi se aşeză pe unul dintre jilţurile cu spătar înalt şi sculptat şi oftă obosită.

— Am făcut o treabă bună săptămâna asta cum n-am mai făcut niciodată, dacă îmi este îngăduit a spune. Am scăpat pe loc de Candraed. N-am crezut niciodată că Danine va reuşi să ia o hotărâre şi n-a fost nevoie decât de un ceas ca să-mi dea dreptate, deşi am fost nevoită să zăbovesc trei ceasuri, încercând să nu o supăr. Cred că femeia stă în pat până la amiază pentru că nu este în stare să se hotărască pe ce parte a saltelei să se dea jos din pat! Ceilalţi au priceput fără prea multe argumente convingătoare. Nimeni care are un dram de minte nu vrea să rişte ca Arymilla să pună mâna pe tron.

Pentru o clipă, ea privi încruntată cupa cu vin, apoi o privi fix pe Elayne. Femeia nu şovăia niciodată să spună ce gândea, fie că credea sau nu că Elayne ar fi de acord, şi era limpede că nu intenţiona să facă asta nici în acel moment.

— Poate-am greşit când am lăsat să se creadă că femeile Clanului sunt aes sedai, oricât de mult am închis ochii în legătura cu treaba asta. Poate că cerem prea mult de la ele, iar asta ne pune în primejdie. În dimineaţa asta, dintr-un motiv pe care eu nu-l pricep, jupâneasa Corly se zgâia şi stătea cu gura căscată ca o ţărăncuţă venită la oraş. Cred că a fost cât pe ce să nu mai reuşească să deschidă poarta ca să ne aducă aici. Ce minunat ar fi fost: toată lumea încolonată să intre călare printr-o gaură în aer care nu s-ar fi materializat niciodată. Ca să nu mai pomenesc că aş fi rămas în compania lui Catalyn numai Lumina ştie câtă vreme. Ce copilă odioasă! E ageră la minte, dacă s-ar ocupa cineva de ea vreo câţiva ani, dar are limba de două ori mai veninoasă decât orice Haevin.

Elayne scrâşni din dinţi. Ştia cât de tăioşi puteau fi cei din Casa Haevin. Toată familia se *mândrea* cu asta! Era limpede că şi Catalyn se mândrea. Ea obosise să mai explice ce o putea înspăimânta în vremurile acelea pe orice femeie care putea conduce. Obosise să i se reamintească ceea ce încerca să ignore. *Afurisita* aceea de lumină strălucea în continuare la apus, un lucru de-a dreptul imposibil dacă te gândeai cât era de mare şi de cât timp dura. Strălucea de ore bune! *Oricine* conducea de atâta vreme fără odihnă *trebuia* să fi căzut lat de epuizare deja. Iar afurisitul de Rand al'Thor se afla acolo, chiar în mijloc. Era convinsă de asta! El era în viaţă, însă asta nu o făcea decât să îşi dorească să îi tragă o palmă peste faţă pentru că o făcea să treacă prin chinul acela. Ei bine, faţa *lui* nu era acolo, dar...

Birgitte îşi trânti atât de tare cupa din argint pe o măsuţă, încât împroşcă cu vin peste tot. O spălătoreasă avea să asude până când va reuşi să scoată pata aceea de pe mâneca ei. O servitoare avea să chinuiască *ceasuri* întregi ca să lustruiască măsuţa aceea.

— Nişte copii! lătră ea. Vor muri oameni din cauza deciziilor pe care le vor lua, iar ei nu-s decât nişte afurisiţi de copii. Conail e cel mai rău dintre toţi! L-ai auzit, Dyelin. Vrea să se întreacă cu *campionul* Arymillei ca afurisitul de Artur Aripă-de-Şoim! Aripă-de-Şoim nu s-a luptat niciodată cu campionul nimănui şi a ştiut încă de pe vremea când era mai tânăr decât *Seniorul* Northan că era o neghiobie să te bazezi atât de mult pe un afurisit de duel, dar Conail crede că poate să câştige pentru Elayne afurisitul acela de tron cu sabia lui afurisită!

— Birgitte Trahelion are dreptate, zise cu înverşunare Aviendha. Îşi strângea în pumni poalele. Conail Northan *este* un neghiob! Cum i-ar putea urma cineva pe copiii ăştia în dansul suliţelor? Cum le-ar putea cere cineva să îi conducă?

Dyelin le privi pe amândouă şi alese să îi răspundă mai întâi Aviendhei. Era vădit amuzată de veşmântul Aviendhei. Că veni vorba, o amuza şi faptul că Aviendha şi Elayne se adoptaseră una pe cealaltă ca surori, de faptul că Elayne avea o prietenă aiel. Faptul că Elayne alesese să o includă pe această prietenă în consiliul lor era un lucru pe care ea îl tolera. Deşi nu fără a lăsa să se vadă acest lucru.

— Am devenit Primă Înscăunată a Casei Taravin la cincisprezece ani, când tatăl meu a murit în timpul unei încăierări din Mlaştinile Altarane. Cei doi fraţi ai mei au murit în acelaşi an, în timp ce se luptau cu hoţii de vite pe care încercau să-i alunge din Murandy. Mi-am ascultat sfătuitorii, dar le-am spus călăreţilor Taravin unde să lovească şi le-am arătat altaranilor şi murandianilor că ar trebui să caute alte locuri de unde să fure. Vremurile aleg când copiii trebuie să se maturizeze, Aviendha, nu noi, iar în vremurile astea, un Prim Înscăunat care este copil nu mai poate *fi* copil. Cât despre tine, domniţă Birgitte... continuă ea pe un ton mai sec. Limbajul tău este ca întotdeauna... colorat. Ea nu întrebă de unde pretindea Birgitte a şti atât de multe lucruri despre Artur Aripă-de-Şoim, lucruri pe care nici măcar istoricii nu le ştiau, dar o măsură din priviri. Branlet şi Perival se vor lăsa îndrumaţi de mine, la fel şi Catalyn, cred, oricât de mult voi regreta timpul pe care îl voi petrece cu fata asta. Cât despre Conail, nu este primul tânăr care se crede invincibil şi nemuritor. Dacă nu-l poţi ţine în frâu în calitate de căpitan-general, îţi sugerez să încerci să te fâţâi prin faţa lui. După felul în care se zgâia la pantalonii ăia ai tăi, te va urma oriunde ai merge.

Elayne... se descotorosi... de furia pură care începea să o cuprindă. Nu era furia ei, nu mai mult decât fusese supărarea ei pe Dyelin încă de la început sau supărarea ei pe Birgitte pentru că împroşcase cu vin peste tot. Era furia Birgittei. Nu voia să îi tragă o palmă peste faţă lui Rand. Ei bine, voia, dar asta nu avea importanţă. Lumină, şi Conail se zgâise la Birgitte?

— Sunt Primii Înscăunaţi ai Caselor lor, Aviendha. Nimeni din Casele lor nu îmi va fi recunoscător dacă nu îi voi trata cum se cuvine; ba dimpotrivă. Bărbaţii care li s-au aliat vor lupta ca să îi ţină în viaţă, dar aceştia sunt aliaţii lui Perival, ai lui Branlet, ai lui Conail şi ai lui Catalyn, nu ai mei. Şi asta pentru că ei *sunt* Primi Înscăunaţi.

Aviendha se încruntă şi îşi încrucişă braţele ca şi cum ar fi vrut să-şi strângă un şal în jurul trupului, însă încuviinţă din cap. Brusc şi fară tragere de inimă – nimeni nu reuşea să facă asta în rândul aielilor fără să nu aibă mulţi ani de experienţă şi încuviinţarea înţeleptelor –, dar încuviinţă din cap.

— Birgitte, va trebui să te ocupi tu de ei, ca de la căpitan-general la Prim Înscăunat. Dacă ar avea părul alb, nu înseamnă neapărat că ar fi mai înţelepţi şi cu siguranţă ar fi fost mai greu să te înţelegi cu ei. Tot ar avea propriile păreri şi, cu mulţi ani de experienţă în spate, cel mai probabil, ar fi de zece ori mai siguri că ştiu ceea ce este mai bine de făcut decât tine. Sau decât mine.

Ea se strădui din răsputeri ca tonul ei să nu pară aspru şi, fără îndoială, Birgitte simţi această strădanie. Bine măcar că valul de furie care străbătuse legătura se diminuă dintr-odată. Doar se domolise, nu dispăruse de tot – Birgittei îi plăcea să fie privită de bărbaţi, cel puţin atunci când voia ea ca ei să o privească, dar *nu* îi plăcea ca vreo persoană să spună că ea încerca să le atragă atenţia –, cu toate acestea, ştia ce primejdie le păştea pe amândouă dacă dădeau frâu liber emoţiilor. Dyelin începuse să soarbă din vin, privind-o în continuare cu atenţie pe Birgitte. Doar o mână de oameni cunoşteau adevărul pe care Birgitte încerca cu atâta disperare să îl ţină ascuns, iar Dyelin nu se număra printre ei, însă Birgitte fusese îndeajuns de neglijentă, un cuvânt scăpat ici-colo, ca femeia mai în vârstă să fie convinsă că în spatele ochilor albaştri ai Birgittei se ascundea un mister. Numai Lumina ştia ce urma să creadă dacă avea să reuşească să rezolve această enigmă. În realitate, cele două erau precum uleiul şi apa. Se puteau contrazice din orice. De data asta, Dyelin credea limpede că ea câştigase, cu toată forţa.

— Chiar şi-aşa, Dyelin, continuă Elayne, aş fi fost mai mulţumită dacă i-ai fi adus şi pe sfătuitorii lor. Acum, fapta e consumată, însă Branlet mă îngrijorează în mod deosebit. Dacă Gilyard mă va acuza că l-am răpit, situaţia va fi mai gravă ca înainte, nu mai bună.

Dyelin îşi flutură mâna.

— Nu-i cunoşti prea bine pe cei din familia Gilyard, nu-i aşa? După cum se sfădesc între ei, s-ar putea ca nici măcar să nu observe până în vară că băiatul a plecat, iar dacă o vor face, niciunul dintre ei nu va dezaproba fapta lui. Niciunul dintre ei nu va recunoaşte că fost atât de preocupat să îi aleagă un tutore, încât a uitat să îl supravegheze îndeaproape. În al doilea rând, niciunul dintre ei nu va recunoaşte că nu a fost consultat dinainte. Oricum, Casa Gilyard ar sprijini-o mai degrabă pe Zaida decât pe Marne, plus că nici pe Arawn şi nici pe Sarand nu le prea au la inimă.

— Sper să ai dreptate, Dyelin, căci te numesc pe tine să te ocupi de oricare membru furios al Casei Gilyard care s-ar putea ivi. Şi dacă tot îi sfatuieşti pe ceilalţi trei, l-ai putea ţine în lesă pe Conail ca să nu facă vreo nebunie.

În ciuda celor spuse de ea, prima sugestie o făcu pe Dyelin să se strâmbe uşor, iar a doua o făcu să ofteze.

Pe Birgitte o făcură să râdă zgomotos.

— Dacă vei avea probleme, îţi voi împrumuta o pereche de pantaloni şi nişte cizme ca să te poţi fâţâi prin faţa lui.

— Unele femei, murmură Dyelin în cupa cu vin, pot momi un peşte doar îndoindu-şi degetul, domniţă Birgitte. Alte femei sunt nevoite să-şi târască momeala prin tot iazul.

Aviendha râse la auzul acestor cuvinte, însă furia Birgittei începu să se intensifice prin legătură.

Un val de aer rece pătrunse în încăpere când se deschise uşa şi Rasoria păşi înăuntru, luând poziţia de drepţi.

— Au sosit prima-slujnică şi conţopistul-şef, domniţă Elayne, anunţă ea.

Vocea ei şovăi la sfârşit, când surprinse atmosfera din încăpere.

Până şi o capră oarbă ar fi surprins-o, cu Dyelin îngâmfată ca o pisică ce dăduse de smântână şi cu Birgitte privindu-le încruntată atât pe ea, cât şi pe Aviendha, cu Aviendha care alesese tocmai acel moment ca să-şi amintească faptul că Birgitte *era* Birgitte Arc-de-Argint, afirmaţie care o făcu pe aceasta să îşi coboare privirea în pământ, la fel de ruşinată ca şi când ea ar fi luat în râs o înţeleaptă. Uneori, Elayne îşi dorea ca prietenele ei să se înţeleagă la fel de bine cum o făceau ea şi Aviendha, dar, cumva, acestea reuşeau să se calce pe nervi una pe cealaltă, iar Elayne nu credea că putea cere mai mult de la oamenii adevăraţi. Perfecţiunea exista doar în cărţi şi în poveştile spuse de menestreli.

— Trimite-i înăuntru, îi spuse ea Rasoriei. Să nu fim deranjaţi decât dacă oraşul va fi sub asediu. Decât dacă este ceva important, se corectă ea.

În poveşti, femeile care dădeau porunci astfel se îndreptau mereu spre dezastru. Uneori, poveştile aveau şi pilde, dacă le căutai cu atenţie.

CAPITOLUL 14
Ce ştiu înţeleptele

Halwin Norry, conţopistul-şef, şi Reene Harfor, prima-slujnică, intrară împreună, el făcând o plecăciune smucită, neexersată, iar ea o reverenţă graţioasă, care nu fu nici prea adâncă, nici prea superficială. Nici că puteau fi mai diferiţi. Jupâneasa Harfor avea faţa rotundă şi un aer demn ca o regină, iar părul îi era strâns cu grijă într-un coc în creştetul capului. Jupânul Norry era înalt şi deşirat ca o pasăre de baltă, iar firele de păr care îi mai rămăseseră pe cap îi ieşeau de după urechi ca nişte smocuri de pene albe. Fiecare ţinea în mână un dosar din piele lucrată în relief, plin cu documente, însă ea şi-l ţinea pe al ei în lateral, ca şi cum n-ar fi vrut să îşi şifoneze tunica stacojie, care era netedă cum părea să fie mereu, indiferent de oră sau cât de mult timp stătuse în picioare, în vreme ce el îşi ţinea dosarul strâns la pieptu-i îngust ca şi cum ar fi vrut să ascundă toate petele de cerneală care îi pătau tunica pe ici, pe acolo, inclusiv pata mare ce lăsa impresia că coada Leului Alb se termina cu un smoc negru. Odată ce făcură curtoaziile, ei puseră imediat o oarecare distanţă între ei, fără a se uita unul la celălalt.

De îndată ce uşa se închise în urma Rasoriei, strălucirea *saidarului* o înconjură pe Aviendha, iar ea împleti un scut împotriva ascultatului, care atinse pereţii încăperii. Cuvintele pe care aveau să şi le spună erau cât se poate de ferite, iar Aviendha avea să ştie dacă cineva încerca să tragă cu urechea folosindu-se de Putere. Ea era foarte pricepută în a împleti acest fir.

— Jupâneasă Harfor, zise Elayne, dacă doreşti să începi.

Ea nu le oferi vin, nici nu îi pofti să şadă, fireşte. Jupânul Norry ar fi fost uluit până în măduva oaselor de o asemenea lipsă a formalităţilor, iar Jupâneasa Harfor s-ar fi simţit jignită. Însă Norry tresări şi îi aruncă o privire piezişă Reenei, care strânse din buze. Chiar şi după o săptămână de întâlniri, neplăcerea lor de a da raportul în prezenţa celuilalt era evidentă. Erau invidioşi pe domeniile lor, cu atât mai mult de când prima-slujnică intrase pe teritoriul care, odinioară, era considerat a fi responsabilitatea Jupânului Norry. Fireşte, administrarea Palatului Regal fusese întotdeauna treaba primei-slujnice şi se putea spune că noile el îndatoriri nu erau decât o extensie a acesteia. Halwin Norry nu ar fi spus asta, desigur. Buştenii cuprinşi de flăcări se aşezară în vatră cu un trosnet puternic, trimiţând scântei pe horn, în sus.

— Sunt convinsă că al Doilea bibliotecar este... Iscoadă, domniţă, zise, în cele din urmă, Jupâneasa Harfor, ignorându-l pe Norry ca şi cum ar fi vrut să îl facă să dispară.

Ea rezistase să nu spună *nimănui* că le căuta pe iscoadele din palat; cu toate acestea, faptul că Jupânul Norry ştia asta părea să o irite cel mai tare. Singura lui autoritate asupra ei, dacă exista vreuna, era aceea că el plătea toate datoriile palatului şi nu pusese niciodată întrebări referitoare la vreo cheltuială, dar până şi acest lucru mărunt era mai mult decât îşi dorea ea.

— La trei sau patru zile, Jupânul Harnder vizitează un han numit *Cercul şi Săgeata,* cică pentru berea pe care o face hangiţa, o oarecare Millis Fendry, dar jupâneasa Fendry are şi porumbei şi de fiecare dată când jupânul Harnder îi face o vizită, ea trimite un porumbel spre miazănoapte. Ieri, trei dintre surorile aes sedai care stau la *Lebăda Argintie* şi-au găsit motiv să viziteze *Cercul şi Săgeata,* cu toate că hanul are muşterii de speţă mai joasă decât *Lebăda.* Au venit şi au plecat cu glugile trase pe cap. Au stat închise cu jupâneasa Fendry între patru ochi mai bine de un ceas. Toate trei fac parte din Ajah Brună. Mă tem că asta arată cine l-a tocmit pe jupânul Harnder.

— Coafeze, lachei, tâmplarul, nu mai puţin de cinci dintre copiştii jupânului Norry, iar acum unul dintre bibliotecari. Lăsându-se pe spătarul jilţului şi încrucişându-şi picioarele, Dyelin se încruntă îngândurată. Mai există cineva despre care *nu* vom afla, în cele din urmă, că este iscoadă, jupâneasă Harfor?

Norry îşi întinse gâtul stânjenit; lua faptele nesocotite ale copiştilor lui ca pe un afront personal.

— Nădăjduiesc că voi da de fundul sacului, domniţa mea, zise jupâneasa Harfor cu înfumurare.

Nici iscoadele, nici Primii Înscăunaţi ai celor mai puternice Case nu o tulburau, iscoadele erau nişte paraziţi de care ea intenţiona să scape palatul aşa cum o făcea şi cu muştele, şi cu şobolanii – cu toate că, în ultima vreme, ea fusese nevoită să accepte ajutorul surorilor aes sedai ca să scape de şobolani –, în vreme ce nobilii puternici erau asemenea ploii sau zăpezii, fenomene ale naturii pe care trebuia să le suporţi până când dispăreau şi cu care nu trebuia să-ţi baţi capul.

— Nu toţi oamenii pot fi cumpăraţi şi nu mulţi îşi permit să cumpere sau îşi doresc asta.

Elayne încercă să şi-l imagineze pe jupânul Harnder, însă amintirile ei erau destul de vagi – un bărbat grăsun, cu început de chelie, care clipea necontenit. O slujise pe mama ei şi, din câte îşi amintea ea, pe Regina Mordrellen. Nimeni nu comentă că el părea să slujească şi Ajah Brună. În fiecare palat de la Osia Lumii şi până la Oceanul Aryth se aflau iscoadele Turnului. Orice domnitor care avea puţină minte se aştepta la asta. Fără îndoială că, în curând, şi seanchanii aveau să trăiască sub privirea Turnului Alb, dacă n-o făceau deja. Reene descoperise câteva iscoade ale Ajah Roşie, cu siguranţă moşteniri rămase din vremea Elaidei în Caemlyn, dar bibliotecarul acesta era primul care slujea o altă Ajah. Elaidei nu i-ar fi plăcut ca alte frăţii Ajah să ştie ce se petrecea în palat câtă vreme ea era sfătuitoarea Reginei.

— Păcat că nu avem câteva poveşti false pe care am vrea să le creadă Ajah Brună, zise ea cu voce domoală.

Era *mare* păcat că ele şi Roşiile ştiau despre Clan. În cel mai bun caz, acestea ştiau că exista un număr mare de femei în palat care puteau conduce şi nu le va lua mult timp până să îşi dea seama cine erau acestea. Acest lucru ar fi putut da naştere unor probleme de-a lungul timpului, dar totuşi aceste greutăţi se aflau undeva în viitor. „Fă-ţi mereu planuri pentru viitor, obişnuia să spună Lini, dar dacă îţi faci prea multe griji pentru anul următor, s-ar putea să te împotmoleşti de ziua de mâine."

— Urmăreşte-l pe jupânul Harnder şi încearcă să afli ce prieteni are. Asta ar trebui să fie de-ajuns deocamdată.

Unele iscoade depindeau de urechile lor, fie să audă bârfe, fie să asculte pe la uşi; altele aveau nevoie de limbi dezlegate de câteva cupe prietenoase cu vin. Primul pas în contracararea unei iscoade era acela de a afla cum descoperise ceea ce vindea.

Aviendha pufni zgomotos şi, răsfirându-şi poalele, dădu să se aşeze pe covor, înainte să îşi dea seama cu ce era înveşmântată. Aruncându-i o privire prevenitoare lui Dyelin, ea se aşeză însă ţeapănă pe marginea unui jilţ, reflectând imaginea unei domniţe de la Curte, cu ochii scânteietori. Numai că o domniţă de la Curte nu şi-ar fi mângâiat tăişul pumnalului de la cingătoare cu degetul mare. Dacă ar fi fost lăsată de capul ei, Aviendha i-ar fi tăiat grumazul fiecărei iscoade de îndată ce ar fi prins-o. După părerea ei, spionajul era o treabă mârşavă, în ciuda deselor explicaţii oferite de Elayne conform cărora orice iscoadă descoperită era o unealtă pe care o putea folosi ca să îşi facă vrăjmaşii să creadă ce voia ea.

Nu era neapărat nevoie ca o iscoadă să slujească vreun vrăjmaş. Majoritatea celor pe care le descoperise prima-slujnică luau bani de la mai multe surse, iar printre cele pe care le identificase ea se numărau Regele Roedran din Murandy, câţiva seniori şi câteva domniţe din Tairen, o mână de nobili cairhienini şi câţiva negustori. Mulţi oameni erau interesaţi de ceea ce se întâmpla în Caemlyn, fie legat de negoţ, fie din alte motive. Uneori, aveai impresia că toată lumea spiona pe toată lumea.

— Jupâneasă Harfor, zise ea, n-ai descoperit nicio iscoadă a Turnului Negru.

Ca majoritatea oamenilor care auzeau pomenindu-se de Turnul Negru, Dyelin se cutremură şi ea şi luă gură sănătoasă de vin, însă Reene făcu doar o mică grimasă. Ea hotărâse să ignore faptul că existau bărbaţi care puteau conduce Puterea, dacă tot nu putea face nimic în această privinţă. Din punctul ei de vedere, Turnul Negru era... o pacoste.

— N-au avut timp, domniţă. Mai aşteaptă un an şi vei descoperi lachei şi bibliotecare care vor primi bani şi de la ei.

— Pesemne că aşa va fi. Un gând înspăimântător. Mai ai ceva pentru noi azi?

— Am stat de vorbă cu Jon Skellit, domniţă. Un bărbat care trece o dată de partea vrăjmaşului înclină s-o facă iar, iar Skellit asta face.

Skellit, care era bărbier, se afla în slujba Casei Arawn, lucru care, în acel moment, îl facea să fie omul Arymillei.

Birgitte îşi înăbuşi o înjurătură – dintr-un oarecare motiv, ea încerca să aibă grijă cum vorbeşte în preajma Reenei Harfor – şi rosti cu o voce îndurerată.

— Ai stat de *vorbă* cu el? Fără să ceri îngăduinţa nimănui?

Dyelin nu avea nicio reţinere în ceea ce o privea pe prima-slujnică şi bombăni:

— Fi-ţi-ar laptele mă-tii!{43}

Elayne nu o mai auzise niciodată rostind astfel de obscenităţi. Jupânul Norry clipi şi mai că îşi scăpă dosarul, apoi încercă să nu se uite la Dyelin. Totuşi, prima-slujnică doar tăcu până când se asigură că Birgitte şi Dyelin terminaseră, apoi continuă pe un ton calm.

— Mi s-a părut momentul potrivit. La fel şi lui Skellit. Unul dintre bărbaţii căruia îi dă raportul a plecat din oraş şi nu s-a întors încă, iar celălalt pare să-şi fi rupt piciorul. Străzile sunt mereu acoperite cu gheaţă acolo unde sunt stinse focurile.

Ea rosti aceste cuvinte cu atâta nepăsare de parcă ar fi pus la cale un plan ca bărbatul să alunece. Vremurile grele dezvăluiau haruri nebănuite la cei mai surprinzători oameni.

— Skellit este destul de amabil să ducă el însuşi următorul mesaj în tabere. A văzut cum este deschisă o poartă şi nu va trebui să se prefacă a fi îngrozit.

---

43 Înjurătura, în original, este *Mother's milk in a cup*. În fandomul *A Wheel of Time Wiki* (https://wot.fandom.com/wiki/ Swearing_and_Insults) este descrisă ca o „expresie a dezgustului, a furiei; o obscenitate considerată deosebit de vulgară” (n.red.).

Ai fi zis că ea însăşi văzuse toată viaţa căruţe de negustori ieşind huruind din găurile deschise în aer.

— Ce îl va împiedica pe bărbierul ăsta să nu o ia la fuga odată ce va ieşi din afuri... ăăă... oraş? întrebă Birgitte, iritată, începând să se plimbe prin faţa şemineului cu mâinile împreunate la spate. Trebuie să i se fi zbârlit coada cea groasă şi bălaie. Dacă el va pleca, Arawn va tocmi pe altcineva, iar tu vei fi nevoită să-l vânezi din nou. Lumină, Arymilla trebuie să fi aflat de porţi aproape de îndată ce a sosit, iar Skellit trebuie să ştie şi el asta!

Nu o irita gândul că Skellit ar fi putut fugi, sau nu doar acest gând. Mercenarii credeau că fuseseră tocmiţi pentru a-i opri pe soldaţi, dar, pentru câţiva arginţi, aceştia i-ar fi lăsat pe unu sau doi să se furişeze pe poartă în toiul nopţii şi s-o ia la fugă în orice direcţie. Unu sau doi nu puteau face mare rău, după cum vedeau ele lucrurile. Birgittei nu îi plăcea să i se reamintească asta.

— Lăcomia îl va împiedica, domniţă, răspunse cu calm jupâneasa Harfor. Gândul că va primi aur de la domniţa Elayne, precum şi de la domniţa Naean este de-ajuns ca să îl facă pe bărbat să răsufle din greu. Domniţa Arymilla trebuie să fi auzit deja despre porţi, adevărat, însă asta nu face decât ca motivele lui Skellit de a merge în persoană să pară mai credibile.

— Şi dacă este suficient de lacom încât să încerce să mai primească nişte aur trecând de partea vrăjmaşului pentru a treia oară? zise Dyelin. Ar putea crea multe... necazuri, jupâneasă Harfor.

Tonul Reenei deveni puţin mai aspru. Nu ar fi depăşit anumite limite, dar nu îi plăcea să creadă *cineva* că era neglijentă.

— Domniţa Naean va porunci să fie îngropat în cel mai apropiat troian, domniţă, după cum m-am asigurat că el va înţelege. Ea n-a fost niciodată răbdătoare. După cum cred că bine ştiţi. Oricum, veştile pe care le primim din tabere sunt rare, ca să zic aşa, iar el ar putea vedea unele lucruri pe care noi am vrea să le ştim.

— Dacă Skellit ne poate spune în ce tabără se vor afla Arymilla, Elenia şi Naean şi când, îi voi da chiar eu aurul, zise Elayne înadins.

Elenia şi Naean stăteau pe lângă Arymilla, sau aceasta le ţinea pe lângă ea, iar Arymilla avea şi mai puţină răbdare decât Naean şi nu prea credea că putea funcţiona ceva în lipsa ei. Îşi petrecea jumătate din zi călărind de la o tabără la alta şi nu dormea niciodată două nopţi la rând în aceeaşi tabără, din câte se ştia.

— Acesta este singurul lucru pe care el ni-l poate spum despre taberele care mă interesează pe mine.

Reene îşi înclină capul.

— Cum porunceşti, domniţă. Mă voi ocupa eu de asta.

Adeseori, ea încerca să nu zică lucrurilor pe nume în faţa lui Norry, însă nu trădă niciun semn că ar fi auzit vreun cuvânt de dojană. Fireşte, Elayne nu era sigură că ar fi dojenit-o făţiş pe femeie. Jupâneasa Harfor avea să continue să îşi îndeplinească îndatoririle cum se cuvine, dacă o facea, şi cu siguranţă urma să continue să vâneze iscoade cu aceeaşi înflăcărare, fie doar din niciun alt motiv în afară de acela că prezenţa acestora în palat o ofensau; cu toate acestea, Elayne ar fi putut descoperi zeci de neplăceri în fiecare zi, câteva mici supărări care s-ar fi putut adăuga misterului şi niciunul pe care i l-ar fi putut atribui primei-slujnice. „Trebuie să facem aceeaşi paşi de dans ca servitorii noştri, îi spusese cândva mama ei. Poţi tocmi noi servitori şi să-ţi iroseşti tot timpul pregătindu-i şi suferind până când aceştia vor învăţa, doar ca să te trezeşti că trebuie s-o iei de la început, sau poţi accepta regulile aşa cum o fac şi ei şi să trăieşti în tihnă în vreme ce îţi foloseşti timpul ca să domneşti."

— Îţi mulţumesc, jupâneasă Harfor, zise ea, primind drept răspuns o altă reverenţă precisă. Reene Harfor îşi cunoştea valoarea. Jupâne Norry?

Bărbatul ca un stârc tresări şi încetă a se mai încrunta la Reene. Oarecum, el considera porţile ca fiind ale lui, un lucru pe care trebuia să îl iei în serios.

— Da, domniţă. Desigur. Vocea lui era monotonă. Presupun că domniţa Birgitte v-a informat deja despre convoaiele de negustori ce vin din Illian şi Tear. Presupun că îi stă în... ăăă... obicei să facă asta atunci când vă întoarceţi în oraş.

Pentru o clipă, el îşi fixă ochii plini de reproş asupra Birgittei. Nu s-ar fi gândit niciodată să îi provoace Elaynei nici cea mai mică urmă de iritare chiar dacă ea ar fi strigat la el, dar Norry trăia după regulile lui şi, într-o mică măsură, o dispreţuia pe Birgitte pentru că îl priva de şansa de a enumera căruţele şi butoaiele care sosiseră. Omului îi plăceau cifrele. Elayne presupunea că o făcuse într-un mod blând, jupânul Norry nu părea să fie prea înflăcărat.

— M-a informat, îi spuse ea pe un ton doar puţin împăciuitor, nu suficient cât să nu îl stânjenească. Mă tem că multe dintre femeile oamenilor mării ne vor părăsi. După ziua de azi, doar jumătate din ele vor mai deschide porţi.

El îşi răsfiră degetele peste dosarul din piele pe care îl ţinea lipit de piept ca şi când ar fi pipăit documentele din interior.

— Ah. Ah. Ne vom... descurca, domniţă. Halwin Norry se descurcă întotdeauna. Să continuăm. Au fost doar nouă incendii ieri şi azi-noapte, puţin mai multe decât de obicei. Au fost trei încercări de a aprinde depozitele cu alimente. Niciuna n-a reuşit, mă grăbesc să adaug. S-o fi grăbit el să adauge, dar vorbi la fel de monoton. Dacă-mi îngăduiţi a spune, gărzile care patrulează pe străzi au efect – numărul jafurilor şi al furturilor au ajuns oarecum la normal pentru această perioadă a anului –, dar mi se pare limpede că se află cineva în spatele acestor incendii. Şaptesprezece clădiri au fost distruse, toate în afară de una abandonată. El îşi subţie buzele dezaprobator; va fi nevoie de ceva mai mult decât un asediu ca să îl facă să plece din Caemlyn. Şi, după părerea mea, toate focurile au fost puse astfel încât să atragă cisternele cu apă cât mai departe de depozitele atacate. Acum cred a acest tipar se potriveşte tuturor incendiilor pe care le-am avut în ultimele săptămâni.

— Birgitte? zise Elayne.

— Pot încerca să înscriu depozitele pe o hartă, răspuns Birgitte, neîncrezătoare, şi să trimit mai multe gărzi pe străzile care par a fi cele mai îndepărtate, dar tot va rămâne mult la afuri... ăăă... voia întâmplării. Ea nu se uită spre jupâneasa Harfor, însă Elayne *simţi* o urmă slabă de îmbujorare din partea ei. Oricine poate avea cremene şi oţel în punga de la brâu şi nu-i nevoie decât de un minut să aprinzi un foc în nişte paie uscate.

— Fă ce poţi, îi spuse Elayne.

Ar fi avut un noroc *chior* dacă ar fi prins o incendiatorare asupra faptei şi mai mult decât noroc dacă aceasta ar fi spus şi altceva în afară că primise aur de la o persoană a cărei faţă era ascunsă într-o glugă. Ca acest aur să ducă înapoi la Arymilla sau Elenia sau Naean, aveai nevoie de norocul lui Mat Cauthon.

— Mai ai şi alte veşti, jupâne Norry?

Lovindu-şi cu nodurile degetelor nasul lung, el evită privirea ei.

— Mi s-a adus... ăăă... la cunoştinţă, zise el, şovăind, că Marne, Arawn şi Sarand au făcut toate împrumuturi foarte mari în ultima vreme, punând gaj veniturile domeniilor lor.

Sprâncenele jupânesei Harfor se arcuiră, înainte ca ea să apuce să şi le controleze.

Uitându-se în ceaşca ei de ceai, Elayne îşi dădu seama că o golise. Bancherii nu dezvăluiau niciodată ce împrumuturi dădeau, cui sau ce fel de gaj primeau, însă ea nu îl întrebă de unde ştia. Ar fi fost... stânjenitor. Pentru amândoi. Ea zâmbi când sora ei îi luă ceaşca, apoi se strâmbă când Aviendha se întoarse cu ea plină. Aviendha părea să creadă că ea trebuia să bea ceai slab până când aveau să-i plutească ochii! Laptele de capră era mai bun, dar trebuia să se mulţumească şi cu apă de vase pe post de ceai. Avea să ţină în mână *afurisita* de de ceaşcă, dar nu era *obligată* să bea.

— Mercenarii, mârâi Dyelin, cu o privire atât de aprigă, încât şi un urs ar fi dat înapoi. Am mai spus-o şi înainte şi o spun din nou: problema cu mercenarii este aceea că nu-l slujesc întotdeauna pe cel care i-a tocmit.

Ea nu fusese de acord încă de la început cu tocmirea mercenarilor pentru a da o mână de ajutor la apărarea oraşului, deşi adevărul era că, fără ei, Arymilla ar fi putut năvăli cu oastea ei prin orice poartă ar fi dorit, sau aproape prin orice poartă. Altminteri, pur şi simplu, ar fi fost suficient de mulţi soldaţi care să păzească cum se cuvine fiecare poartă, cu atât mai puţin meterezele.

Nici Birgitte nu fusese de acord cu mercenarii; cu toate acestea, acceptase fără tragere de inimă argumentele Elaynei. Stând pe braţul unui jilţ de lângă foc, ea îşi puse cizma cu pinten pe şezutul acestuia.

— Mercenarii au grijă de reputaţia lor, chiar dacă nu şi de onoarea lor. A schimba taberele este una, dar a trăda o poartă este ceva cu totul diferit. O companie care ar face asta nu ar mai fi tocmită niciodată, nicăieri. Arymilla ar trebui să îi ofere unui căpitan suficient de mulţi bani ca acesta să îşi trăiască restul vieţii ca un senior şi care să poată măcar să îşi convingă oamenii că vor putea trăi şi ei la fel.

Norry îşi drese glasul. Până şi acest sunet părea prăfuit, cumva.

— Se pare că şi ei au făcut împrumuturi de două sau trei ori mai mari, punând gaj aceleaşi venituri. Desigur, bancherii nu... ştiu... asta, încă.

Birgitte începu să blesteme, apoi tăcu brusc. Dyelin îşi privea vinul suficient de încruntată, încât să îl facă să se acrească. Aviendha îi strânse mâna Elaynei, doar o apăsare rapidă, repede eliberată. Lemnele aprinse trosniră, trimiţând în aer o ploaie de scântei, unele cât pe ce să ajungă pe covoare.

— Companiile de mercenari vor trebui supravegheate. Elayne îşi ridică o mână ca să o oprească pe Birgitte. Cealaltă femeie nu îşi deschisese gura, însă legătura transmitea valuri de cuvinte. Va trebui să găseşti oamenii care să facă asta, undeva. Lumină! Ele păreau să se ferească atât de mulţi oameni din interior, cât de cei din exterior. N-ar trebui fie nevoie de prea mulţi, dar trebuie să ştim dacă vor începe să se poarte ciudat sau să acţioneze în taină, Birgitte. Aceasta s-ar putea să fie singurul semn de avertisment pe care îl vom primi.

— Mă gândeam ce să facem dacă una dintre companii va schimba taberele, zise Birgitte pe un ton ironic. Nu va fi de-ajuns să ştiu dacă nu voi avea oameni pe care să îi trimit în grabă la orice poartă despre care voi crede că va fi trădată. Iar jumătate din soldaţii din oraş sunt mercenari. Cealaltă jumătate este alcătuită din bărbaţi în vârstă care trăiau din pensiile lor în urmă cu câteva luni. Voi schimba posturile mercenarilor la intervale de timp neregulate. Le va fi greu trădeze o poartă dacă nu vor şti sigur unde se vor afla mâine dar nu le va fi imposibil.

N-avea decât să protesteze cât voia că nu era general, însă ea văzuse mai multe bătălii şi asedii decât oricare dintre cei zece generali în viaţă şi ştia foarte bine cum se desfăşurau lucrurile.

Elayne aproape că îşi dorea să fi avut vin în ceaşcă. Aproape.

— Există vreo şansă ca bancherii să afle ceea ce ştii dumneata, jupâne Norry? Înainte să vină vremea ca împrumuturile să fie plătite?

Dacă aceştia aflau, unii dintre ei puteau hotărî că o preferau pe Arymilla pe tron. Atunci, ea ar fi putut goli vistieria ţării ca să îşi plătească acele împrumuturi. Poate chiar ar fi făcut asta. Negustorii mergeau odată cu curentele politice, indiferent de direcţia acestora. Bancherii erau cunoscuţi că încercau să influenţeze evenimentele.

— După părerea mea, este puţin probabil, domniţă. Aceştia ar trebui să… ăăă… pună întrebările potrivite oamenilor potriviţi, dar, de obicei, bancherii nu… ăăă… vorbesc unul cu celălalt. Da, cred că este puţin probabil. Deocamdată.

Nu putea face nimic în niciunul din cazuri, decât să îi spună Birgittei că ar putea exista o nouă sursă pentru asasini şi răpitori. Doar să îi transmită prin legătură o expresie aspră şi o ferocitate neaşteptată, însă ea îşi dăduse deja seama de asta. Existau şanse slabe acum să mai păstreze garda de corp sub o sută de femei. Dacă fuseseră vreodată atâtea.

— Îţi mulţumesc, jupâne Norry, zise Elayne. Te-ai descurcat bine, ca de obicei. Să-mi aduci de îndată la cunoştinţă dacă descoperi vreun semn că bancherii au pus acele întrebări.

— Desigur, domniţă, murmură el, plecându-şi capul ca un egrete{44} care plonja după un peşte. Domniţa este foarte amabilă.

Când Reene şi Norry ieşiră din încăpere, el ţinându-i uşa şi făcând o plecăciune niţel mai graţioasă decât de obicei, iar ea înclinând uşor din cap atunci când trecu pe lângă el şi ieşi pe coridor, Aviendha nu eliberă scutul pe care îl ţinea. De îndată ce uşa se închise, zgomotul său puternic fiind înghiţit de scut, ea zise:

— Cineva a încercat să tragă cu urechea.

Elayne clătină din cap. Nu aveau cum să ştie cine anume – vreo soră Neagră? Vreo femeie a Clanului curioasă? –, dar cel puţin nu reuşise. Nu că ar fi existat prea multe şanse ca să treacă cineva de scuturile Aviendhei, poate nici măcar rătăciţii, însă ea ar fi spus imediat dacă ar fi reuşit cineva.

---

44 *Egrete* poate fi, cel mult, pluralul substantivului *egretă*, substantiv de genul feminin. Jupânul Norry şi-a plecat capul „ca o egretă care prinde un peşte” (*like an egret darting after a fish*) (n.red.).

Dyelin acceptă anunţul făcut de Aviendha cu mai puţin aplomb, bombănind ceva despre oamenii mării. Ea nu îşi pierdu stăpânirea de sine când auzise că jumătate din călăuzele vânturilor aveau să plece, nu în prezenţa Reenei şi a lui Norry, însă acum ceru să i se spună întreaga poveste.

— N-am avut niciodată încredere în Zaida, bombăni ea când Elayne termină. Înţelegerea asta o fi bună pentru negoţ, presupun, dar nu m-ar mira s-o fi pus pe una dintre călăuzele vânturilor să tragă cu urechea. Mi se pare că este o femeie care vrea să ştie totul, în caz că i-ar putea fi de folos într-o bună zi. Lui Dyelin nu îi stătea în fire să şovăie, însă acum o facea în timp ce îşi rotea cupa cu vin între palme. Eşti sigură că această… *lumină orbitoare*… nu ne poate face rău, Elayine?

— Cât se poate de sigură, Dyelin. Dacă ar fi vrut să despice lumea, cred că ar fi făcut-o deja.

Aviendha râse, însă Dyelin păli la faţă. Zău aşa! Uneori râdeai ca să nu te podidească plânsul.

— Dacă mai zăbovim mult aşa, acum că Norry şi jupâneasa Harfor au plecat, zise Birgitte, cineva ar putea începe să îşi pună întrebări.

Ea făcu un semn cu mâna spre pereţi, arătând spre scutul pe care nu îl putea vedea. Ştia însă că acesta era la locul lui. Întâlnirile zilnice cu prima-slujnică şi cu conţopislul-şef ascundeau întotdeauna ceva mai mult.

Toate se strânseră în jurul ei atunci când ea mută două boluri din porţelan auriu al oamenilor mării pe una dintre măsuţe şi scoase o hartă împăturită din haina ei scurtă. O avea mereu cu ea, în afară de momentul când mergea la culcare, când o ascundea sub pernă. Întinsă şi ţintuită în cele patru colţuri cu nişte cupe de vin goale, harta reprezenta Andorul de la Râul Erinin până la hotarul dintre Altara şi Murandy. Adevărul fie spus, se putea spune că aceasta înfăţişa tot Andorul, din moment ce ceea ce se afla mai departe, spre apus, se afla doar pe jumătate sub stăpânirea Andorului de generaţii întregi. Nu era o capodoperă a vreunui cartograf, căci încreţiturile ascundeau multe detalii, dar aceasta înfăţişa suprafaţa destul de bine, căci era marcat fiecare oraş şi sat, fiecare drum, pod şi vad. Elayne îşi aşeză ceaşca cu ceai la o oarecare distanţă de hartă ca să nu verse lichidul pe ea şi să o păteze mai mult. Dar şi ca să se descotorosească de amărâtul acela de ceai.

— Oamenii din Ţinuturile de Hotar s-au pus în mişcare, zise Birgitte, arătând cu degetul spre pădurile ce se aflau la miazănoapte de Caemlyn, spre un loc deasupra hotarului celui mai de nord al Andorului, dar n-au ajuns prea departe. În ritmul acesta, va trece mai bine de o lună până când se vor apropia de Caemlyn.

Rotindu-şi cupa, Dyelin privi vinul negru, apoi îşi ridică brusc privirea.

— Am crezut că voi, nordicii, sunteţi obişnuiţi cu zăpada, domniţă Birgitte.

Ea testa terenul chiar şi acum, iar dacă i s-ar fi spus să nu o facă, asta nu ar fi făcut-o decât să fie de zece ori mai convinsă că Birgitte ascundea nişte secrete şi de douăzeci de ori mai determinată să le afle.

Aviendha se încruntă la femeia mai în vârstă – atunci când nu o venera pe Birgitte, apăra cu înverşunare secretele acesteia –, însă Birgitte o privi în ochi pe Dyelin, fără să transmită nici urmă de îngrijorare prin legătură. Se obişnuise destul de bine cu minciuna despre originile ei.

— N-am mai fost în Kandor de multă vreme.

Acesta era purul adevăr, deşi trecuse mult mai multă vreme decât şi-ar fi putut imagina Dyelin. Pe-atunci, ţinutul nici măcar nu se numea Kandor.

— Dar, indiferent cu ce suntem obişnuiţi, marşul a două sute de mii de oşteni, ca să nu mai pomenim numai Lumina ştie câţi ţiitori, este anevoios în timpul iernii. Mai rău, le-am trimis pe jupâneasa Ocalin şi pe jupâneasa Fore să viziteze câteva sate ce se află la miazăzi de hotar. Sabeine Ocalin şi Julanya Fore erau femei ale Clanului care puteau Călători. Mi-au spus că sătenii cred că oamenii din Ţinuturile de Hotar şi-au ridicat tabăra până va trece iarna.

Elayne *ţâţâi,* privind încruntată harta în timp ce trasa distanţele cu degetul. Vestea despre o oaste atât de mare care intra în Andor ar fi trebuit să se răspândească cu repeziciunea unui foc ce cuprindea iasca. Numai un neghiob ar fi crezut că aceştia mărşăluiseră atâtea sute de leghe ca să încerce să cucerească Andorul, însă oricine ar fi aflat această veste şi-ar fi dat cu părerea despre intenţiile lor şi despre ce s-ar fi putut face în privinţa lor; câţi oameni, atâtea păreri. Odată ce această veste începea să se răspândească, oricum. Atunci când acest lucru avea să se întâmple, ea urma să aibă un avantaj în faţa tuturor. Ea fusese cea care aranjase ca oamenii din Ţinuturile de Hotar să treacă prin Andor şi aranjase deja plecarea lor.

Nu fusese o alegere foarte grea. Dacă ar fi încercat să îi oprească, ar fi fost o treabă sângeroasă, dacă ar fi reuşit să îi oprească, însă aceştia nu doreau decât un drum pe care să mărşăluiască până în Murandy, unde credeau că urmau să îl găsească pe Dragonul Renăscut. Aceasta era tot fapta ei. Aceştia nu dezvăluiseră motivul pentru care îl căutau pe Rand, iar ea nu avea de gând să le spună unde se afla acesta în realitate, nu când aceştia erau însoţiţi de o duzină de aes sedai şi ascundeau acest lucru. Însă odată ce vestea despre ei avea să ajungă la urechile Primilor Înscăunaţi...

— Ar trebui să funcţioneze, zise ea încet. Dacă va fi nevoie, putem răspândi chiar noi zvonuri despre oamenii din Ţinuturile de Hotar.

— Ar trebui să funcţioneze, fu de acord Dyelin, apoi adăugă pe un ton sumbru. Atâta vreme cât Bashere şi Bael îşi vor ţine oamenii în frâu. Are să fie un amestec nestatornic, cu oamenii din Ţinuturile de Hotar, aielii şi Legiunea Dragonului care se află la câteva mile depărtare unii de ceilalţi. Şi nu văd cum putem fi sigure că asha'manii nu vor face vreo nebunie.

Ea termină de vorbit, trăgând aer pe nas. După părerea ei, un bărbat trebuia să fie nebun de la bun început, altminteri nu ar fi ales să devină asha'man. Aviendha încuviinţă din cap. Părerile ei erau în dezacord cu ale lui Dyelin aproape la fel de des ca acelea ale Birgittei, dar, în majoritatea cazurilor, asha'manii erau singurul lucru asupra cărora cădeau toate trei de acord.

— Mă voi asigura ca oamenii din Ţinuturile de Hotar să se ţină departe de Turnul Negru, le asigură Elayne, cu toate că făcuse şi ea la fel înainte.

Până şi Dyelin ştia că Bael şi Bashere aveau să îşi ţină forţele sub control – niciunul din bărbaţi nu îşi dorea o bătălie de care nu avea nevoie, iar Davram Bashere cu siguranţă nu ar fi luptat împotriva compatrioţilor săi – însă oricine avea dreptul să se simtă neliniştit atunci când venea vorba despre asha'mani şi despre ce puteau face aceştia. Degetul ei alunecă peste cele câteva mile de teren, de la steaua cu şase colţuri care reprezenta suprafaţa oraşului Caemlyn până la teritoriul pe care îl uzurpaseră asha'manii. Turnul Negru nu era marcat, însă ea ştia prea bine unde se afla acesta. Bine măcar că era destul de departe de Drumul Lugard. Nu era greu să îi trimită pe oamenii din Ţinuturile de Hotar în Murandy pe la miazăzi fără să îi supere pe asha'mani.

Ea strânse din buze la gândul că nu trebuia să îi supere pe asha'mani, însă cum nu putea face nimic în privinţa asta prea curând, îi alungă din gând pe bărbaţii în haine negre. Dacă nu se putea ocupa de asta acum, avea să se ocupe mai târziu.

— Şi celelalte?

Nu trebuia să spună mai mult. Şase Case importante nu îşi exprimaseră încă loialitatea – nici faţă de ea, nici faţă de Arymilla. Dyelin susţinea că acestea aveau să vină, în cele din urmă, la Elayne, însă, până în acel moment, nu dăduseră niciun semn că ar fi făcut asta. Şi Sabine, şi Julanya căutaseră să afle vreun cuvânt din partea celor şase Case. Ambele femei îşi petrecuseră ultimii douăzeci de ani ca neguţătoare ambulante, obişnuite cu călătoriile grele, dormind prin grajduri sau sub copaci, şi ascultând cu la fel de mare atenţie ce nu spuneau oamenii, dar şi ce spuneau. Erau nişte iscoade perfecte. Ar fi fost o mare pierdere dacă ele trebuiau să fie mutate pentru a ajuta la aprovizionarea oraşului.

— Zvonurile îl plasează pe Seniorul Luan în zeci de locuri, la răsărit şi la apus.

Încruntându-se la harta plină de încreţituri ca şi cum poziţia lui Luan ar fi trebuit să fie marcată pe ea, Birgitte rosti un blestem, *mult mai* vulgar decât s-ar fi cuvenit, acum, că Reene Harfor nu mai era de faţă.

— Întotdeauna în următorul sat sau în următorul{45}. Pe domniţa Ellorien şi pe Seniorul Abelle pare să îi fi înghiţit pământul, oricât de greu ar fi asta în cazul unui Prim Înscăunat. Jupâneasa Ocalin şi jupâneasa Fote n-au reuşit să dea de urma lor, nici de soldaţii Casei Pendar sau ai Casei Traemane. Nici urmă de om sau de cal.

Acesta era un lucru tare neobişnuit. Cineva făcea mari eforturi.

— Abelle a fost mereu ca o fantomă atunci când a vrut, bombăni Dyelin, mereu pregătită să te prindă pe picior greşit. Ellorien… Ea oftă, trecându-şi degetele peste buze. Femeia este prea extravagantă ca să dispară, pur şi simplu. Asta dacă nu este cu Abelle sau cu Luan. Sau cu amândoi.

Acest gând nu o încânta, indiferent ce spunea.

— Cât despre ceilalţi „prieteni” ai noştri, zise Birgitte, Domniţa Arathelle a trecut hotarul din Murandy în urmă cu cinci zile, aici. Ea atinse uşor harta, vreo două sute de mile la sud de Caemlyn. În urmă cu patru zile, Seniorul Pelivar a trecut hotarul la vreo cinci sau şase mile vest de acest loc, iar domniţa Aemlyn aici, alte cinci sau şase mile.

— Nu împreună, zise Dyelin, dând din cap. Au adus cu el murandiani? Nu? Bine. Poate se duc spre domeniile lor, Elayne. Dacă se vor îndepărta mai mult unul de celălalt, vom şti sigur.

Dintre toate Casele, cele trei o îngrijorau cel mai mult.

---

45 În original: *Always the next village over, or the one beyond that.* Mereu în următorul sat sau în cel de dincolo de el (n.red.).

— S-ar putea îndrepta spre casă, conveni Birgitte, şovăitoare ca întotdeauna atunci când era de acord cu ce spunea Dyelin. Trăgându-şi coada împletită peste umăr, ea şi-o strânse în pumn aproape la fel cum făcea Nynaeve. Oamenii şi caii trebuie să fie epuizaţi după ce au mărşăluit prin Murandy în timpul iernii. Însă de ceea ce putem fi sigure este faptul că ei sunt în mişcare.

Aviendha pufni. Cum purta veşminte elegante din catifea, acest sunet fu surprinzător.

— Trebuie să bănuieşti întotdeauna că vrăjmaşul tău va face ceea ce nu îţi doreşti. Trebuie să hotărăşti ceea ce îţi doreşti mai puţin ca el să facă şi îţi întocmeşti planul pornind de-aici.

— Aemlyn, Arathelle şi Pelivar nu sunt vrăjmaşi, protestă slab Dyelin.

Indiferent cui vor alege să îi fie loiali în timp, cei trei anunţaseră că o vor sprijini pe însăşi Dyelin să ia tronul.

Elayne nu citise nicăieri ca vreo regină să fi fost *forţată* să urce pe tron – poate că astfel de lucruri nici nu ar fi fost pomenite în cărţile de istorie –, cu toate acestea, Aemlyn, Arathelle şi Pelivar păreau dornici să încerce şi nu din speranţa că vor pune mâna pe putere ei înşişi. Dyelin nu îşi dorea tronul, deşi nu ar fi fost o domnitoare pasivă. Purul adevăr era că ultimul an al Morgasei Trakand fusese mânjit de greşeli făcute una după cealaltă şi puţini ştiau sau credeau că ea fusese prizoniera unuia dintre rătăciţi în tot acest timp. Unele Case îşi doreau să vadă pe tron pe oricine altcineva în afară de o altă Trakand. Sau asta credeau că îşi doresc.

— Care este ultimul lucru pe care ne dorim să-l facă ei? zise Elayne. Dacă ei se îndreptă spre domeniile lor, le vor părăsi cel mai devreme la venirea primăverii, iar până atunci, totul va fi deja hotărât. Cu voia Luminii, aşa va fi. Dar dacă îşi continuă drumul spre Caemlyn?

— Fără murandiani, nu au suficienţi oşteni ca să o înfrunte pe Arymilla. Birgitte îşi freca bărbia, studiind harta. Dacă nu au aflat deja faptul că aielii şi Legiunea Dragonului nu vor să se implice, atunci vor afla cât de curând şi vor dori să fie cu băgare de seamă. Niciunul dintre ei nu pare să fie atât de neghiob încât să işte o luptă pe care nu o poate câştiga, atunci când nu este nevoit. Eu spun că îşi vor ridica tabăra undeva la est sau la sud-est, de unde vor putea supraveghea ce se întâmplă şi influenţa, poate, evenimentele.

Dând pe gât ce mai rămăsese din vin, care probabil că se răcise deja, Dyelin expiră îndelung şi se duse să îşi umple din nou cupa.

— Dacă ei vin în Caemlyn, zise ea cu o voce de plumb atunci nădăjduiesc că Luan, sau Abelle, sau Ellorien ni se vor alătura. Poate toţi trei.

— Atunci trebuie să găsim o cale prin care să îi împiedicam să ajungă în Caemlyn înainte ca planurile noastre să dea roade, fără să ni-i facem vrăjmaşi pe vecie. Elayne se strădui ca vocea ei să pară la fel de sigură şi de fermă cât era de monotonă cea a lui Dyelin. Şi trebuie să plănuim ce să facem în caz că ei vor ajunge aici prea devreme. Dacă se va întâmpla asta, Dyelin, va trebui să îi convingi că trebuie să aleagă între mine şi Arymilla. Altminteri, ne vom trezi într-o încurcătură căreia nu îi vom mai da niciodată de capăt. Noi şi tot Andorul.

Dyelin gemu ca şi cum ar fi încasat un pumn. Ultima oară când marile Case se divizaseră în mod egal între cele trei pretendente la Tronul Leului fusese cu aproape cinci şute de ani în urmă, apoi urmară şapte ani de război înainte să fie încoronată o regină. Până la momentul respectiv, pretendentele iniţiale erau deja moarte.

Fără să gândească, Elayne îşi luă ceaşca şi sorbi din ceai. Acesta se răcise, însă aroma mierii îi explodă pe limbă. Miere! Ea o privi mirată pe Aviendha, iar pe buzele surorii ei apăru un mic zâmbet. Un zâmbet conspirativ, de parcă Birgitte n-ar fi ştiut ce se întâmplase. Nici măcar legătura lor ciudat de îmbunătăţită nu o ajuta să guste ce gusta Elayne, însă Birgitte simţise cu siguranţă mirarea Elaynei şi plăcerea de a gusta ceaiul. Proptindu-şi pumnii în şolduri, ea îi aruncă o privire dojenitoare. Sau, mai degrabă, încercă; în ciuda faptului că se chinuia să se stăpânească, un zâmbet apăru şi pe buzele ei. Brusc, Elayne îşi dădu seama că durerea de cap a Birgittei dispăru. Nu ştia când dispăruse, dar cu siguranţă nu o mai simţea.

— Speră la ce e mai bun şi pregăteşte-te pentru ce e mai rău, zise ea. Uneori, lucrurile cele mai bune chiar se întâmplă.

Dyelin, neştiind de miere sau de altceva în afară de faptul că toate trei zâmbeau, protestă zgomotos.

— Uneori, nu se întâmplă. Dacă planul tău inteligent va decurge întocmai cum te-ai gândit, Elayne, atunci nu vom avea nevoie de Aemlyn, sau de Ellorien, sau de alţii. Dar este un joc riscant. Ca lucrurile să meargă prost, nu este nevoie decât…

Uşa din partea stângă se deschise, lăsând să pătrundă un val de aer rece şi o femeie cu obraji rumeni şi ochi reci şi cu nodul auriu al sublocotenentului pe umăr. Poate că o fi bătut mai întâi, dar dacă era aşa, atunci scutul trebuie să fi înăbuşit sunetul. La fel ca Rasoria, şi Tzigan Sokorin fusese o Vânătoare a Cornului înainte să se alăture gărzii de corp a Elaynei. Se părea că se schimbase garda.

— Înţeleapta Monaelle doreşte să o vadă pe domniţa Elayne, anunţă Tzigan, îndreptându-şi spatele. Jupâneasa Karistovan o însoţeşte.

Sumeko putea fi amânată, dar nu şi Monaelle. Oamenii Arymillei s-ar amesteca în treburile aes sedai la fel de repede ca în cele ale aielilor; cu toate acestea, doar o treabă importantă ar fi adus o înţeleaptă în oraş. Şi Birgitte ştia acest lucru; ea începu imediat să împăturească harta. Aviendha lăsă scutul să se risipească şi eliberă Izvorul.

— Roagă-le să intre, zise Elayne.

Monaelle nu o mai aşteptă pe Tzigan, ci pluti în încăpere de îndată ce scutul dispăru, nenumăratele ei brăţări din aur şi fildeş zornăind atunci când ea lăsă să-i cadă şalul de pe umeri pe coate în aerul cald din încăpere. Elayne nu ştia ce vârsta avea Monaelle – înţeleptele nu erau la fel de reticente ca aes sedai atunci când venea vorba despre vârstă, dar *erau* discrete; cu toate acestea, ea părea a fi aproape de vârsta mijlocie. Avea câteva fire roşii în părul ei bălai, lung până la talie, însă niciunul cărunt. Scundă pentru un aiel, mai scundă decât Elayne, cu o faţă blândă, maternă, nu avea suficientă forţă în a mânui Puterea ca să fi fost acceptată în Turnul Alb, însă forţa nu era importantă pentru înţelepte, iar în rândul lor, ea ocupa o poziţie foarte înaltă. Şi mai important pentru Elayne şi Aviendha era faptul că ea fusese moaşa renaşterii lor ca surori-dintâi. Elayne făcu o reverenţă în faţa ei, ignorând pufnetul dezaprobator al lui Dyelin, iar Aviendha făcu o plecăciune adâncă, îndoindu-se peste mâini. Pe lângă îndatoririle pe care le avea faţă de moaşa ei după obiceiul aielilior, ea era totuşi doar o înţeleaptă ucenică.

— Bănuiesc că nevoia voastră de intimitate a luat sfârşit din moment ce aţi lăsat scutul jos, zise Monaelle, şi a soit vremea să verific care este starea ta, Elayne Trakand. Ar trebui să fac asta de două ori pe lună până va veni sorocul.

De ce se încrunta la Aviendha? Oh, Lumină, catifeaua!

— Iar eu am venit să văd ce face ea, adăugă Sumeko, urmând-o pe înţeleaptă în încăpere.

Sumeko era impunătoare, o femeie voinică, având o privire încrezătoare. Purta veşminte bine croite din lână galbenă, cu o cingătoare roşie, piepteni argintii în părul lins şi negru şi o agrafă din argint în formă de cerc, cu smalţ roşu, pe gulerul înalt al rochiei. Ar fi putut trece drept nobilă sau negustoreasă de succes. Cândva, ea vădise o oarecare timiditate, cel puţin în preajma surorilor aes sedai, însă aceasta nu mai exista. Nu în preajma surorilor aes sedai sau a soldaţilor din Garda Reginei.

— Poţi pleca, îi zise ea lui Tzigan. Treaba asta nu te priveşte.

Sau în preajma nobililor, că veni vorba.

— Poţi pleca şi dumneata, domniţă Dyelin, şi dumneata, domniţă Birgitte.

Ea o privi cu atenţie pe Aviendha ca şi când s-ar fi gândit să o adauge şi pe ea pe listă.

— Aviendha poate rămâne, zise Monaelle. A ratat foarte multe lecţii şi trebuie să înveţe asta mai devreme sau mai târziu.

Sumeko dădu aprobator din cap când veni vorba despre Aviendha, însă îşi ţintui privirea rece şi nerăbdătoare asupra lui Dyelin şi a Birgittei.

— Domniţa Dyelin şi cu mine aveam chestiuni de discutat, zise Birgitte, vârându-şi harta împăturită în interiorul hainei roşii în timp ce se îndreptă spre uşă. Îţi voi spune diseară la ce ne-am gândit, Elayne.

Dyelin îi aruncă o privire aspră, aproape la fel de aspră ca aceea pe care i-o aruncase lui Sumeko, însă îşi puse cupa cu vin pe una dintre tăvi şi făcu o reverenţă în faţa Elaynei, apoi aşteptă vizibil nerăbdătoare în vreme ce Birgitte se aplecă pentru a-i şopti ceva la ureche Monaellei. Înţeleapta îi dădu un răspuns scurt şi foarte rapid. Ce tot şuşoteau acolo? Probabil despre laptele de capră.

Odată ce uşa se închise în urma lui Tzigan şi a celor două femei, Elayne se oferi să trimită după vin, din moment ce cel din carafe se răcise deja, însă Sumeko refuză din scurt, iar Monaelle, politicos, deşi oarecum absentă. Înţeleapta o privea pe Aviendha cu atâta insistenţă, încât femeia mai tânără începu să se înroşească şi privi în altă parte, strângându-şi poalele în pumni.

— Să nu o dojeneşti pe Aviendha pentru veşmintele pe care le poartă, Monaelle, zise Elayne. Eu am rugat-o să le poarte, iar ea m-a ascultat ca să-mi facă pe plac.

Ţuguindu-şi buzele, Monaelle se gândi înainte să răspundă:

— Surorile-dintâi ar trebui să-şi facă pe plac una alteia, zise ea într-un final. Ştii care este îndatorirea ta faţă de neamul nostru, Aviendha. Până acum, te-ai descurcat bine, îndeplinind o sarcină dificilă. Trebuie să înveţi să trăieşti în două lumi, prin urmare, mi se pare firesc că ai început să te simţi confortabil în aceste veşminte.

Aviendha începu să se relaxeze, asta până când Monaelle vorbi din nou:

— Dar nu prea confortabil. De acum înainte, îţi vei petrece tot a treia zi şi noapte în corturi. Te vei întoarce cu mine mâine. Mai ai multe de învăţat înainte să devii înţeleaptă, iar aceasta este datoria ta la fel de mult cum este aceea de a fi un liant.

Elayne îşi întinse mâna şi o luă pe cea a surorii ei, iar când Aviendha încercă să şi-o elibereze după o strângere, ea nu îi dădu drumul. După un scurt moment de ezitare, Aviendha nu se împotrivi. În mod ciudat, faptul că o avea lângă ea pe Aviendha îi aducea alinare pentru pierderea lui Rand; aceasta nu îi era doar soră, ci o soră care îl iubea şi ea. Se puteau îmbărbăta una pe cealaltă şi să se înveselească una pe cealaltă atunci când le venea să plângă şi puteau plânge împreună atunci când simţeau nevoia. O noapte din trei petrecută singură însemna, cel mai probabil, a plânge singură o noapte din trei. Lumină, ce *făcea* Rand? Lumina aceea îngrozitoare de la apus strălucea în continuare la fel de orbitor, iar ea era convinsă că el se afla în mijlocul ei. Nu se schimbase nimic în legătura cu el, dar ea era convinsă.

Brusc, ea îşi dădu seama că strângea cu putere mâna Aviendhei şi că aceasta o strângea pe a ei la fel de tare. Ele eliberară strânsoarea în aceeaşi clipă. Cu toate acestea, niciuna nu îşi retrase mâna.

— Bărbaţii provoacă neplăceri chiar şi atunci când sunt altundeva, zise cu blândeţe Aviendha.

— Aşa este, fu de acord Elayne.

Monaelle zâmbi când auzi acest schimb de vorbe. Se număra printre puţinii care ştiau despre legătura cu Rand şi cine era tatăl copilului Elaynei. Niciuna dintre femeile Clanului nu ştia însă.

— Eu cred că i-ai îngăduit unui bărbat să-ţi provoace toate necazurile pe care le-a putut provoca, Elayne, zise Sumeko pe un ton afectat.

Legea Clanului respecta regulile aplicate novicelor şi aleselor, interzicând nu doar naşterea de copii, ci şi orice acţiune care putea duce la asta, iar Clanul o respecta cu sfinţenie. Odinioară, o femeie a Clanului ar fi preferat să îşi înghită limba decât să îi sugereze unei aes sedai că nu respecta Legea, însă de-atunci se schimbaseră multe lucruri.

— Trebuie să Călătoresc în Tear azi ca să aduc un transport de grâne şi ulei mâine şi s-a făcut târziu, aşa că, dacă aţi terminat cu poveştile despre bărbaţi, vă sugerez să o lăsaţi pe Monaelle să continue cu motivul pentru care a venit aici.

Monaelle o duse pe Elayne în faţa şemineului, suficient de aproape ca dogoarea emanată de buştenii aproape mistuiţi să fie oarecum inconfortabilă – era mai bine ca mamei să îi fie foarte cald, explică ea –, apoi strălucirea *saidarului* o împresură, iar ea începu să împletească fire de Spirit, Foc şi Pământ. Aviendha privea cu aproape aceeaşi aviditate ca Sumeko.

— Ce este? întrebă Elayne când împletitura se aşeză în jurul ei şi se cufundă în ea. Se asemuieşte cu răscolirea?

Fiecare aes sedai din palat o răscolise, deşi doar Merilille era suficient de înzestrată într-ale tămăduirii ca aceasta să fie de un oarecare folos, însă nici aes sedai şi nici Sumeko nu putuseră spune mai multe decât că purta în pântec un copil. Ea simţi nişte furnicături, un soi de bâzâit prin carne.

— Nu fi prostuţă, fetiţo, zise Sumeko, absentă.

Elayne îşi arcui o sprânceană, ba chiar se gândi să îşi fluture inelul cu Marele Şarpe pe sub nasul lui Sumeko, însă femeia cu faţa rotundă nu păru să observe. Poate că nu observase nici inelul. Aceasta stătea aplecată în faţă, privind cu atenţie de parcă ar fi putut vedea împletitura în interiorul trupului Elaynei.

— Înţeleptele au învăţat tămăduirea de la mine. Şi de la Nynaeve, presupun, zise ea după o clipă.

Oh, Nynaeve ar fi explodat ca artificiile unui artificier dacă ar fi auzit aceste cuvinte. Totuşi, Sumeko o întrecuse demult pe Nynaeve.

— Şi au învăţat forma simplă de la aes sedai.

Un pufnit ca freamătul unei pânze arătă ce părere avea Sumeko despre forma „simplă”, singura cale de tămăduire pe care o ştiau aes sedai de mii de ani.

— Asta este ceva ce le aparţine înţeleptelor.

— Se numeşte „Mângâierea pruncului”, explică Monaelle cu o voce distrasă.

Cea mai mare parte din atenţia ei era concentrată asupra împletiturii. O simplă răscolire pentru a afla ce îi pricinuia durere cuiva – era, într-adevăr, *simplă* – ar fi luat deja sfârşit, însă ea schimbă firele, iar zumzăitul din interiorul Elaynei îşi schimbă tonul, afundându-se şi mai mult.

— S-ar putea să fie parte din tămăduire, sau un soi de tămăduire, dar noi am ştiut să facem asta înainte să fim trimise în Ţinutul Întreit. Unele moduri în care sunt folosite firele sunt asemănătoare cu ce ne-au arătat Sumeko Karistovan şi Nynaeve al’Meara. Prin „Mângâierea pruncului” poţi afla starea de sănătate a mamei şi a pruncului, iar prin schimbarea firelor poţi lecui unele probleme pe care le-ar putea avea unul din ei, însă această metodă nu funcţionează în cazul unei femei care nu este însărcinată. Sau în cazul unui bărbat, desigur.

Zumzetul deveni atât de zgomotos, încât părea că poate fi auzit de toată lumea. Elaynei i se părea că îi vibrau dinţii.

Un gând de dinainte îi reveni în minte, iar ea spuse:

— Conducerea îmi va răni pruncul? Dacă voi conduce, voiam să zic.

— Nu mai mult decât respiraţia. Zâmbind, Monaelle făcu să dispară împletitura. Ai doi. Este prea devreme să ştim dacă sunt fete sau băieţi, dar sunt sănătoşi şi tu la fel.

Doi! Elayne şi Aviendha zâmbiră cu gurile până la urechi. Mai că putea simţi încântarea surorii ei. Urma să aibă gemeni. Copiii lui Rand. Un băiat şi o fată, nădăjduia ea, sau doi băieţi. Fetele gemene ar fi reprezentat tot soiul de dificultăţi în ceea ce privea succesiunea. Niciuna nu primea Coroana Trandafirului, fiind sprijinită de *toată lumea.*

Sumeko îşi drese repede glasul, făcând un gest spre Elayne, iar Monaelle încuviinţă din cap.

— Fă întocmai cum am făcut eu şi vei vedea.

Ea încuviinţă din nou din cap în timp ce o privea pe Sumeko îmbrăţişând Izvorul şi formând împletitura, iar femeia Clanului voinică o lăsă să pătrundă în trupul Elaynei, icnind ca şi cum ar fi simţit ea însăşi zumzăitul.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa greţurilor, continuă Monaelle, dar vei descoperi că îţi va fi greu să conduci câteodată. Firele ar putea aluneca din tine ca şi cum ar fi unse sau s-ar putea risipi ca negura, aşa că vei fi nevoită să încerci iar şi iar ca să formezi cel mai simplu fir sau să îl menţii. Acest lucru s-ar putea înrăutăţi pe măsură ce sarcina va avansa şi nu vei putea conduce defel atunci când vei fi în travaliu sau când vei da naştere, dar totul va reveni la normal de îndată ce copiii se vor fi născut. În scurtă vreme, vei avea tot soiul de toane, dacă acestea n-au început deja, acum vei plânge, în clipa următoare vei mârâi. Tatăl copiilor tăi ar face bine să păşească cu grijă şi să păstreze distanţa cât poate de mult.

— Am auzit că ea i-a smuls deja capul o dată în dimineaţa aceasta, bombăni Sumeko. Eliberând împletitura, ea îşi îndreptă umerii şi îşi potrivi cingătoarea roşie din jurul brâului. Este remarcabil, Monaelle. Nu m-am gândit niciodată la o împletitură care poate fi folosită doar în cazul unei femei însărcinate.

Elayne strânse din buze, însă spuse:

— Poţi spune toate astea cu ajutorul acestei împletituri, Monaelle?

Era mai bine dacă oamenii credeau că pruncii ei erau ai lui Doilan Mellar. Pruncii lui Rand al'Thor ar fi devenit ţinte, ar fi fost hăituiţi din teamă, sau pentru a obţine unele avantaje, sau din ură, însă nimeni nu s-ar fi gândit de două ori la pruncii lui Mellar. Aşa era cel mai bine, şi gata.

Monaelle îşi dădu capul pe spate şi râse cu atâta poftă, încât fu nevoită să îşi şteargă colţurile ochilor cu şalul.

— Ştiu asta pentru că am purtat în pântec şapte copii şi am avut trei soţi, Elayne Trakand. Înzestrarea de a conduce te protejează de greaţă, dar sunt şi alte preţuri de plătit. Vino, Aviendha, trebuie să încerci şi tu. Cu grijă. Fă întocmai cum am făcut şi eu.

Nerăbdătoare, Aviendha îmbrăţişă Izvorul, dar, înainte să înceapă să împletească un fir, ea eliberă *saidarul* şi îşi întoarse capul şi se holbă la peretele acoperit cu lambriu negru. Spre apus. La fel făcură şi Elayne, Monaelle şi Sumeko. Lumina orbitoare care strălucise atâta vreme se stinsese, pur şi simplu. O clipă fusese acolo, acea strălucire orbitoare de *saidar,* iar în clipa următoare dispăru ca şi când n-ar fi existat niciodată.

Pieptul voluminos al lui Sumeko se umflă atunci când ea inspiră adânc.

— Cred că azi s-a întâmplat fie ceva foarte minunat, fie ceva foarte îngrozitor, zise încet Sumeko. Şi cred că mi-e teamă să aflu ce anume.

— Ceva minunat, zise Elayne.

Se terminase, indiferent *ce* o fi fost, iar Rand era în viaţă. Acesta era un lucru suficient de minunat. Monaelle îi aruncă o privire nedumerită. Ştiind despre legătură, i-ar putea desluşi restul, însă îşi pipăi îngândurată doar unul dintre coliere. Oricum, avea să afle totul de la Aviendha în scurt timp.

O bătaie în uşă le făcu pe toate să tresară. Pe toate în afară de Monaelle. Prefacându-se că nu le văzuse pe celelalte femei tresărind, ea se concentră puţin cam prea mult ca să îşi potrivească şalul, lucru care era încă şi mai contrastant. Sumeko tuşi ca să îşi ascundă stânjeneala.

— Intră! zise Elayne cu voce tare.

Aproape că era nevoită să strige ca să fie auzită prin uşă chiar şi fără un scut.

Caseille îşi vârî capul înăuntru, cu pălăria cu pene în mână, apoi intră de tot şi închise uşa cu grijă în urma ei. Dantela albă din jurul gâtului şi încheieturilor ei era curată, dantela şi leii de pe panglica ei străluceau, iar platoşa îi lucea ca şi când abia fusese lustruită, însă era limpede că ea se întorsese de îndată la datorie după ce se spălase de mizeria din timpul călătoriei din timpul nopţii.

— Iertare pentru că vă întrerup, domniţă, dar am considerat că doriţi să aflaţi de îndată. Femeile din neamul oamenilor mării parcă au înnebunit, cele care mai sunt aici. Se pare că una dintre ucenicele lor a dispărut.

— Altceva? zise Elayne.

O ucenică ce dispăruse era o veste destul de proastă, dar ceva de pe faţa Caseillei îi spunea că mai *era* ceva.

— Întâmplarea face că femeia gardian Azeri mi-a spus că a văzut-o pe Merilille Sedai plecând din palat în urmă cu vreo trei ore, zise Caseille fără tragere de inimă. Merilille împreună cu o femeie, amândouă cu mantii şi cu glugile trase pe cap. Au luat cai şi un măgar încărcat cu desagi. Yurith a zis că cealaltă femeie avea mâinile tatuate. Domniţă, nimeni nu a avut niciun motiv să caute...

Elayne îi făcu semn să tacă.

— Nimeni n-a greşit cu nimic, Caseille. Nimeni nu va fi învinuit.

Nimeni din rândul gărzilor. Asta da belea. Talaan şi Metarra, cele două călăuze ale vânturilor ucenice, erau foarte puternice în mânuirea Puterii, iar dacă Merilille reuşise să o convingă pe vreuna din ele să încerce să devină aes sedai, poate reuşise să se convingă şi pe ea însăşi că a o duce pe fată undeva unde aceasta putea fi înscrisă în cartea novicelor era un motiv întemeiat ca să îşi încalce promisiunea de a le învăţa pe călăuzele vânturilor. Cine va fi mai mult decât supărat pentru că o pierduse pe Merilille, mai furios pentru că pierduse o ucenică? *Ele* îi vor învinui pe toţi aceia care le vor ieşi în cale, mai ales pe Elayne.

— A aflat toată lumea despre Merilille? întrebă ea.

— Încă nu, domniţă, dar cel care le-a înşeuat caii şi le-a pus desagii pe măgar nu va tăcea din gură. Ajutoarele de grăjdari nu au prea multe subiecte de bârfă.

Atunci, era mai mult un foc de paie decât o belea, iar acesta putea fi stins înainte să cuprindă grajdurile.

— Sper că vei lua cina împreună cu mine mai târziu, Monaelle, zise Elayne, dar acum trebuie să mă scuzi.

Fie că avea sau nu o datorie faţă de moaşa ei, Elayne nu aşteptă ca femeia să consimtă. Dacă încerca să stingă focul, poate că acesta nu avea să apuce să cuprindă şi grajdurile. Poate.

— Caseille, informează-o şi pe Birgitte şi spune-i că vreau să trimită de îndată poruncă străjerilor de la porţi să fie cu ochii în patru la Merilille. Ştiu, ştiu, se poate să fi ieşit deja din oraş şi, oricum, un străjer nu ar opri din drum o aes sedai, dar poate vor reuşi să o împiedice să plece sau o vor speria pe însoţitoarea ei, făcând-o să dea fuga înapoi în oraş şi să se ascundă. Sumeko, cere-i Reannei să le pună pe toate femeile Clanului care nu pot Călători să cerceteze oraşul. Şansele sunt mici, dar poate că Merilille s-a gândit că este prea târziu azi ca să pornească la drum. Căutaţi în fiecare han, inclusiv *Lebăda Argintie*, şi...

Ea nădăjduia că Rand făcuse ceva minunat în ziua aceea, însă nu putea pierde vremea gândindu-se la asta în acel moment. Avea un tron de câştigat şi trebuia să se ocupe de câteva Atha'an Miere furioase, înainte ca acestea să apuce să-şi descarce furia asupra ei, nădăjduia ea. Pe scurt, era o zi ca oricare alta de când se întorsese în Caemlyn şi asta însemna că avea destul de multe pe cap.

CAPITOLUL 15
Vine întunericul

Seara, soarele era ca o minge sângerie deasupra vârfurilor copacilor, aruncând o lumină palidă peste tabără, o întindere vastă de cai priponiţi, căruţe cu coviltir şi telegi cu roţi mari, corturi de toate mărimile şi soiurile. Zăpada dintre ele, călcată în picioare, se transformase în mocirlă. Nu era nici ora, nici genul de loc în care Elenia şi-ar fi dorit să călărească. Mirosul de carne de vită fiartă care se ridica din ceaunele mari şi negre din fier îi întorcea stomacul pe dos. Aerul rece îi îngheţa respiraţia şi promitea o noapte încă şi mai geroasă, iar vântul îi pătrundea prin mantia roşie fără să îi pese de căptuşeala groasă din blană albă. Blana de vulpe argintie ar fi trebuit să fie mai călduroasă decât alte tipuri de blănuri, însă ea nu avusese niciodată această impresie.

Ţinându-şi mantia strânsă pe lângă trup cu o mână înmănuşată, călărea încet şi încerca din răsputeri, fără a reuşi, să nu tremure. Având în vedere ora târzie, părea mai mult decât probabil că ea avea să îşi petreacă noaptea acolo, cu toate că nu ştia încă unde avea să doarmă. Fără îndoială, în cortul vreunui nobil de rang inferior. Seniorul sau domniţa vor fi scoşi cu forţa de-acolo ca să caute raiul în altă parte, iar aceştia vor încerca să nu-şi trădeze supărarea că erau evacuaţi. Însă Arymillei îi plăcea să o lase să stea ca pe ghimpi până în ultimul moment când venea vorba despre aşternuturi sau orice altceva. Nici nu trecea bine un moment de suspans, că un altul îl înlocuia. Era limpede că femeia credea că incertitudinea permanentă avea s-o facă să se zvârcolească, poate chiar să se străduiască să-i facă pe plac. Aceasta nu era singura greşeală de judecată pe care o făcuse Arymilla, începând cu convingerea să o îmblânzise pe Elenia Sarand.

Ea avea ca escortă doar patru bărbaţi care aveau pe mantii doi Mistreţi Aurii – şi, desigur, pe slujnica ei, Janny, care era atât de înfofolită în mantia ei, încât ajunse să semene cu o legătură de lână verde făcută grămadă pe şa – şi nu văzuse nici măcar un individ în tabără de care putea fi convinsă că mai avea o urmă de loialitate faţă de familia Sarand. Pe ici, pe acolo, câţiva bărbaţi care stăteau strânşi în jurul focului împreună cu spălătoresele şi cusătoresele lor afişau Vulpea Roşie a Casei Anshar şi două rânduri de călăreţi purtând Ciocanul Înaripat al Casei Baryn trecură pe lângă ea, îndreptându-se în direcţia opusă, mergând încet; nişte bărbaţi cu feţele încruntate în spatele barelor de protecţie ale coifurilor. Aceştia nu aveau să mai fie de prea mare folos, cu timpul. Karind şi Lir se pârliseră rău pentru că fuseseră prea înceţi atunci când Morgase luase tronul. De astă dată, ei urmau să implice Casele Anshar şi Baryn acolo unde se întrezărea un avantaj de îndată ce se va vedea limpede, abandonând-o pe Arymilla cu aceeaşi vioiciune cu care i se alăturaseră. La momentul potrivit.

Majoritatea bărbaţilor care îşi târşâiau picioarele prin noroiul fleşcăit sau care priveau cu speranţă în acele ceaune dezgustătoare erau recruţi, fermieri şi săteni strânşi atunci când seniorul sau domniţa lor începuse marşul şi puţini dintre ei purtau blazonul vreunei Case pe hainele lor ponosite sau pe mantiile lor peticite. Era aproape imposibil de făcut până şi o deosebire între presupuşii oşteni şi potcovari şi făuritori de săgeţi şi alţi asemenea, din moment ce aproape toţi purtau la curea săbii de tot felul sau un topor. Lumină, un număr destul de mare de femei aveau asupra lor cuţite cu tăişul suficient de lung, încât să poată fi numite „săbii scurte”, dar nu aveai cum să faci deosebirea dintre o soţie de fermier recrutat şi o femeie căruţaş. Purtau aceeaşi lână groasă, aveau mâinile la fel de aspre şi feţele la fel de obosite. Oricum, asta nu prea avea importanţă. Acest asediu pe timp de iarnă era o greşeală groaznică – oştenii aveau să flămânzească cu mult înainte să flămânzească oraşul – însă asta îi oferea Eleniei o oportunitate, iar atunci când ţi se ivea o ocazie, profitai. Ţinându-şi gluga pe spate doar atât cât să i se vadă limpede trăsăturile feţei în ciuda vântului tăios, ea saluta graţios din cap pe orice bădăran nespălat care privea în direcţia ei, ignorându-i pe aceia care tresăreau miraţi văzând dovada ei de bunăvoinţă.

Mulţi aveau să îşi aducă aminte de amabilitatea ei, aveau să îşi aducă aminte de Mistreţii Aurii de pe veşmintele escortei ei şi aveau să ştie că Elenia Sarand îi observase. Pe o asemenea fundaţie se construia puterea. Un Prim Înscăunat, la fel ca o regină, se afla în vârful acestui turn construit din oameni. Cei de la bază erau ca nişte cărămizi din lut de calitate inferioară, adevărat, însă dacă acele cărămizi se sfărâmiţau sub greutate, turnul se prăbuşea. Acesta era un aspect pe care Arymilla părea să îl fi uitat, dacă îl ştiuse vreodată. Elenia se îndoia că Arymilla se adresa cuiva care se afla mai jos decât un majordom sau un servitor personal. Dacă ar fi fost... prudentă... ea le-ar fi adresat câteva cuvinte celor strânşi în jurul focurilor, poate ar fi luat în mâinile ei o mână murdară când şi când, reamintindu-şi de oamenii pe care îi mai întâlnise sau măcar prefăcându-se cât putea de bine ca să pară că o făcuse. Arymillei îi lipsea, pur şi simplu, înţelepciunea unei regine.

Tabăra acoperea mai mult teren decât majoritatea oraşelor, semănând mai mult cu o sută de tabere grupate pe mărimi diferite; prin urmare, ea era liberă să se plimbe fără să îşi facă prea multe griji că s-ar fi apropiat prea mult de marginile exterioare. Cu toate acestea, era precaută. Gărzile care stăteau de strajă ar fi fost politicoase, asta dacă nu erau de-a dreptul neghioabe; cu toate acestea, primiseră nişte porunci, fără îndoială. În principiu, ea era de acord ca oamenii să facă aşa cum li se poruncea, însă era mai bine să evite orice incident stânjenitor. Mai ales dacă se gândea la posibilele urmări dacă Arymilla ar fi crezut că ea încercase să plece. Ea fusese deja nevoită să îndure o noapte geroasă atunci când dormise în cortul împuţit al unui oştean, un adăpost care nu îşi merita numele, plin de paraziţi şi de găuri prost peticite, ca să nu mai pomenească de lipsa lui Janny care să o ajute cu veşmintele şi care să o încălzească cât de cât sub păturile acelea jalnice, şi toate astea doar din cauza unei desconsiderări închipuite. Mă rog, chiar fusese desconsiderare, însă ea nu o crezuse pe Arymilla suficient de deşteaptă ca să îşi dea seama. Lumină, când se gândea că *ea* trebuia să fie atentă la fiecare gest pe care îl făcea atunci când se afla prin preajma acelei... prostănace cu creier de găină! Strângându-şi mai tare mantia pe lângă trup, încercă să-şi închipuie că acel tremur era doar o reacţie la vânt. Existau lucruri mai bune la care să cugete. Lucruri mai importante. Ea îl salută din cap pe un tânăr cu ochii bulbucaţi, care avea o eşarfă neagră înfăşurată în jurul capului, iar acesta se feri de parcă l-ar fi privit cu duşmănie. Ţăran neghiob!

Era neplăcut să se gândească la faptul că, la doar câteva mile depărtare, copila aceea, Elayne, se bucura de căldura şi confortul Palatului Regal, slujită fiind de nenumăraţi servitori bine pregătiţi şi neavând, probabil, niciun alt gând decât cu ce să se îmbrace în seara aceea la cina pregătită de bucătarii palatului. Se zvonea că fata rămăsese grea, probabil cu unul dintre soldaţii Gărzii. Era posibil. Elayne nu avusese niciodată mai mult simţ al decenţei decât mama ei. Dyelin era creierul, o minte ascuţită şi periculoasă, cu toate că era complet lipsită de ambiţie, poate sfătuită de o aes sedai. Trebuia să existe măcar o aes sedai adevărată în toate acele zvonuri absurde.

Atât de multe fabulaţii ajungeau în tabără din oraş, încât era greu să deosebeşti realitatea de ficţiune – oamenii mării făceau găuri în aer? Pure fabulaţii! Cu toate acestea, Turnul Alb era limpede interesat să o pună pe una de-a lor pe tron De ce n-ar putea? Chiar şi aşa, Tar Valon părea să fie pragmatic atunci când venea vorba despre astfel de chestiuni. De-a lungul istoriei, se dovedise clar că aceea care ajungea pe Tronul Leului avea să descopere în curând că, în tot acel timp, ea fusese preferata Turnului. Surorile aes sedai nu aveau să îşi piardă legătura cu Andorul dintr-o lipsă de sprinteneală, mai ales că însuşi Turnul era divizat. Elenia era la fel de sigură de asta ca de propriu-i nume. De fapt, dacă doar jumătate din ce ştia despre situaţia în care se afla Turnul era adevărat, următoarea regină a Andorului avea şansa să descopere că putea cere orice îşi dorea ca să păstreze intactă acea legătură. În orice caz, nimeni nu avea să îi pună Coroana Trandafirului pe cap până la vară, cel mai devreme, iar până atunci se puteau întâmpla multe lucruri. Foarte multe lucruri.

Ea dădea a doua tură prin tabără când văzu un alt mic grup călare în faţa ei, înaintând încet printre focurile răzleţi ce luminau înserarea. Acest lucru o făcu să se încrunte şi să tragă brusc de hăţuri. Femeile erau înfăşurate în mantii şi aveau glugile trase pe cap, una cu o mantie din mătase albastră căptuşită cu blană neagră, cealaltă, cu o mantie cenuşie din lână simplă, însă cele Trei Chei cusute pe mantiile celor patru oşteni se distingeau limpede. Ea se gândi la orice alte persoane cu care ar fi preferat să dea nas în nas în afară de Naean Arawn. În orice caz, mai ales că Arymilla nu le interzisese în mod expres să se întâlnească fără ea – Elenia îşi auzi dinţii clănţănind la fel de tare cum şi-i simţea, însă se strădui să adopte o expresie calmă –, însă, deocamdată, părea mai înţelept să nu forţeze lucrurile. Mai ales că părea să nu existe vreun avantaj în această întâlnire.

Din nefericire, Naean o zări înainte ca ea să apuce să se abată din drum. Femeia i se adresă în grabă escortei ei şi, în vreme ce oştenii şi slujnica făceau încă plecăciuni în şeile lor, ea porni spre Elenia în aşa viteză, încât bulgări înmuiaţi zburară în aer de sub copitele juganului ei negru. *Arză-o-ar* Lumina pe neghioabă! Pe de altă parte, motivul care o îndemna pe Naean să facă un lucru necugetat putea fi un lucru valoros de ştiut şi periculos dacă nu îl ştia. Putea fi, cu toate că şi aflarea lui era însoţită de primejdii.

— Rămâneţi aici şi nu uitaţi că n-aţi văzut nimic, se răsti Elenia la mica ei escortă, apoi îşi înfipse călcâiele în flancurile Vântului Zorilor fără să mai aştepte un răspuns.

Nu avea nevoie de plecăciuni şi reverenţe elaborate de fiecare dată când se întorcea cu spatele, nu mai mult decât o cerea buna-cuviinţă, iar oamenii ei ştiau mai bine să facă altceva decât le poruncea ea. Ea trebuia să îşi facă griji în privinţa celorlalţi, arză-i-ar focu' pe toţi! Când roibul ei ţâşni în faţă, ea îşi scăpă mantia din mână, iar aceasta flutură în spatele ei ca flamura stacojie a Casei Sarand. Cum ea refuză să îşi strângă mantia care fâlfâia în faţa fermierilor şi numai Lumina ştia în a mai cui, vântul tăios îi pătrundea prin rochia de călărie. Un alt motiv de iritare.

Bine măcar că Naean avu destulă minte ca să încetinească şi să o întâmpine cam pe la jumătatea drumului, lângă două telegi burduşite, ale căror osii goale{46} zăceau în noroi. Cel mai apropiat foc se afla la aproape douăzeci de paşi depărtare, iar cele mai apropiate corturi încă şi mai departe, însă acestea aveau uşile legate strâns ca frigul să nu pătrundă înăuntru. Bărbaţii strânşi în jurul focului erau concentraţi la oala mare din fier de deasupra focului, din care ieşeau aburi, iar dacă putoarea pe care o emana era de-ajuns ca să o facă pe Elenia să îşi verse maţele, măcar vântul care purta acel miros de colo colo avea să ţină departe cuvintele lor de urechile acestora. Ar fi fost bine să fie cuvinte importante.

Cu faţa la fel de albă ca fildeşul, încadrată de blana neagră, Naean ar fi putut fi considerată frumoasă de unii, în ciuda unei mici urme de asprime din jurul gurii şi a ochilor ei albaştri la fel de reci ca gheaţa. Cu spatele drept şi extrem de calmă, ea părea să nu fie afectată de evenimente. Răsuflarea ei care forma o ceaţă albă era calmă şi uniformă.

— Ştii unde vom dormi la noapte, Elenia? o întrebă ea pe un ton rece.

---

46 În limba engleză: *empty shafts*. În acest caz, *shafts* se traduce prin *hulube* (n.red.).

Elenia nu făcu niciun efort să îşi ascundă privirea duşmănoasă.

— *Asta* vrei?

Să rişte să o nemulţumească pe Arymilla pentru o între bare idioată! Gândul că risca să o nemulţumească pe Arymilla, gândul că nemulţumirea Arymillei era ceva ce trebuia să evite o făcu să mârâie.

— Ştii tot atât cât ştiu şi eu, Naean.

Trăgând de hăţuri, ea îşi întorcea deja calul când Naean vorbi din nou, cu o uşoară urmă de înflăcărare:

— Nu face pe proasta cu mine, Elenia. Şi nu-mi spune că a nu eşti la fel de pregătită ca mine să faci tot ce-ţi stă în putinţa ca să scapi din capcana asta. Şi-acum, putem măcar să ne prefacem că suntem politicoase?

Elenia îl ţinu pe Vântul Zorilor pe jumătate întors de la cealaltă femeie şi o privi pieziş, dincolo de marginea din blană a glugii. Astfel, ea îi putea supraveghea şi pe bărbaţii strânşi în jurul celui mai apropiat foc. Acolo nu se zărea niciun blazon al vreunei Case. Aceştia puteau aparţine oricui. Din când în când, câte un individ care îşi ţinea mâinile goale la subţiori ca să şi le apere de frig arunca câte o privire spre cele două domniţe călare, însă singurul lor interes era să se tragă cât mai aproape de foc ca să se încălzească. Asta, şi de cât timp era nevoie ca vita să fiarbă până când se transforma în terci. Oamenii aceia păreau în stare să mănânce orice.

— Crezi că poţi *scăpa?* o întrebă ea încet.

Era bună şi politeţea, însă nu şi dacă zăboveau acolo, în văzul tuturor, mai mult timp decât era nevoie. Însă, dacă Naean vedea o cale de scăpare…

— Cum? Jurământul pe care l-ai semnat de a o sprijini pe Marne trebuie să fi fost deja făcut public pe jumătate din cuprinsul Andorului. Şi-apoi, doar nu crezi că Arymilla îţi va îngădui să pleci, pur şi simplu?

Naean tresări, iar Elenia nu îşi ascunse un mic zâmbet. Femeia nu era pe-atât de neafectată pe cât se prefăcea. Însă ea reuşi să îşi păstreze vocea calmă.

— L-am văzut pe Jarid ieri, Elenia, şi chiar de la depărtare semăna cu un nor de furtună, galopând de zici că era gata să frângă şi gâtul calului, şi pe al lui. După cum îl cunosc pe soţul tău, el pune deja la cale un plan ca să te scoată de-aici. L-ar scuipa în faţă şi pe Cel Întunecat pentru tine. Era adevărat, el ar fi în stare să facă asta. Sunt convinsă că înţelegi că ar fi mai bine ca şi eu să fac parte din aceste planuri.

— Soţul meu a semnat acelaşi jurământ ca tine, Naean, şi este un bărbat onorabil.

El era prea onorabil pentru binele lui, la drept vorbind, dar dorinţele Eleniei fuseseră porunci pentru el încă înainte să rostească jurămintele de nuntă. Jarid semnase jurământul pentru că ea îl scrisese şi îi spusese s-o facă, nu că ea ar fi avut de ales, şi ar fi fost în stare să îl încalce, fie şi fără tragere de inimă, dacă ea era suficient de nebună ca să-i ceară acest lucru. Fireşte, ei îi era greu să îi aducă la cunoştinţă ce îşi dorea în acel moment. Arymilla avea mare grijă să nu o lase să se apropie de el. Ea avea totul sub control – atâta cât putea, având în vedere situaţia –, dar trebuia să îl înştiinţeze pe Jarid, fie doar ca să îl oprească din a-şi croi o cale de scăpare. Să-l scuipe în faţă pe Cel Întunecat? El i-ar putea duce pe amândoi la pierzanie crezând că o ajută şi ar putea-o face chiar ştiind că asta ar însemna distrugerea lor.

Ea făcu un mare efort ca să nu lase să i se vadă pe faţă frustrarea şi furia care ameninţau să o copleşească, ascunzând totul în spatele unui zâmbet. Ea se mândrea cu faptul că era capabilă să zâmbească indiferent de situaţie. Zâmbetul acesta conţinea o urmă de mirare. Şi o urmă de dispreţ.

— Nu pun la cale nimic, Naean. Şi nici Jarid. Sunt sigură. Dar dacă aş face-o, de ce te-aş include şi pe tine?

— Pentru că dacă nu voi fi inclusă în aceste planuri, zise Naean pe un ton direct, s-ar putea ca Arymilla să afle despre ele. O fi ea oarbă şi proastă, dar va vedea odată ce i se va spune unde să se uite. Iar tu s-ar putea să împărţi cortul cu *logodnicul* tău în fiecare noapte, ca să nu mai pomenim că vei *fi păzită* de oştenii lui.

Eleniei îi dispăru zâmbetul de pe buze, iar vocea îi deveni ca de gheaţă, potrivindu-se cu nodul îngheţat care i se puse brusc în stomac.

— Ai grijă ce spui, altminteri s-ar putea ca Arymilla să îi ceară tarabonerului ei să se joace iar „moara" cu tine. De fapt, cred că îţi pot garanta acest lucru.

Părea imposibil ca Naean să devină şi mai palidă la faţă; cu toate acestea, deveni. Ea se legănă, practic, în şa şi o apucă pe Elenia de braţ ca şi cum s-ar fi sprijinit de ea ca să nu cadă O rafală de vânt îi aruncă mantia de colo colo, iar ea o lăsă să fluture. Ochii ei, odinioară reci, erau căscaţi de uimire acum. Femeia nu facea niciun efort ca să îşi ascundă teama. Poate că era prea afectată ca să mai fie în stare să şi-o ascundă. În vocea ei ca un murmur se simţea panica.

— Ştiu că tu şi Jarid puneţi ceva la cale, Elenia. Ştiu! Luaţi-mă cu voi şi... iar casa Arawn îţi va fi loială de îndată ce voi putea să mă eliberez de Arymilla.

Oh, chiar era *zdruncinată* dacă se oferea să facă asta.

— Vrei să atragi şi mai mult atenţia decât până acum? se răsti Elenia, eliberându-se din strânsoarea celeilalte femei.

Vântul Zorilor şi celălalt roib dansară agitaţi, simţind starea de dispoziţie a stăpânelor lor, iar Elenia îşi struni cu asprime calul ca să îl liniştească. Doi dintre bărbaţii strânşi în jurul focului îşi plecară repede capetele. Credeau, fără îndoială, că vedeau două nobile certându-se la lăsarea înserării şi nu voiau să atragă mânia acestora asupra lor. Da, acesta trebuie să fi fost motivul. Aveau să răspândească zvonuri, dar ştiau că era mai bine să nu se amestece în discuţiile superiorilor lor.

— Nu mi-am făcut niciun plan să... evadez. Niciunul, zise ea cu o voce mai şoptită.

Strângându-şi mantia mai tare pe lângă trup, ea îşi întoarse liniştită capul ca să cerceteze din priviri telegile şi cele mai apropiate corturi. Dacă Naean era suficient de înspăimântată... Când urma să se ivească o ocazie... Deşi nu era nimeni prin apropiere care să audă, ea continuă cu aceeaşi voce şoptită.

— Lucrurile s-ar putea schimba, desigur. Cine ştie? Dacă se vor schimba, îţi făgăduiesc, pe Lumină şi cu nădejdea renaşterii, că nu voi pleca fără tine.

O speranţă neaşteptată înflori pe faţa lui Naean. Şi-acum, urma să arunce momeala.

— Asta dacă voi avea la mine un răvaş scris de mâna ta, semnat şi sigilat, în care să spui clar şi răspicat că te dezici de Marne, de bunăvoie, şi juri că Arawn mă va sprijini să iau tronul. Pe Lumină şi cu nădejdea renaşterii *tale.* Nu voi accepta altceva.

Naean îşi lăsă brusc capul pe spate şi îşi atinse buzele cu limba. Îşi mişca ochii ca şi când ar fi căutat o cale de scăpare, ajutor. Roibul negru continua să necheze şi să danseze, dar ea abia dacă trase suficient de mult de hăţuri ca acesta să nu ţâşnească din loc, însă până şi acest lucru păru să îl facă în mod inconştient. Da, era înspăimântată. Dar nu prea înspăimântată ca să nu ştie ce îi cerea Elenia. În istoria Andorului existau prea multe exemple ca să nu ştie. Existau mii de posibilităţi atâta vreme cât nu dădea nimic în scris, însă simpla existenţă a unui asemenea răvaş o făcea pe Naean să scrâşnească din dinţi, iar pe Elenia să deţină controlul. Publicarea acestuia însemna distrugerea lui Naean, dacă Elenia era suficient de neghioabă ca să o silească. Ea putea încerca să reziste după o asemenea dezvăluire, însă chiar şi o Casă ai căror membri se învrăjbeau mult mai puţin decât cei ai Casei Arawn, în care mult mai puţini veri, mătuşi şi unchi erau gata să se submineze unul pe altul într-o clipită, tot avea să se destrame. Casele de rang inferior, care juraseră loialitate Casei Arawn de-a lungul generaţiilor, aveau să caute protecţie în altă parte în câţiva ani, dacă nu mai curând, Naean avea să fie Prima Înscăunată a unei rămăşiţe neimportante şi discreditate. Oh, da; acest lucru se întâmplase şi înainte.

— Am zăbovit împreună suficient de mult timp. Elenia strânse hăţurile. N-aş vrea să dau naştere unor zvonuri. Poate vom mai avea ocazia să vorbim între patru ochi înainte ca Arymilla să urce pe tron. Ce gând mârşav! Poate.

Cealaltă femeie expiră de parcă tot aerul din trupul ei s-ai fi scurs afară, însă Elenia începu să îşi întoarcă patrupedul, nici încet, nici în grabă, şi nu se opri până când Naean zise repede:

— Aşteaptă!

Ea nu făcu decât să arunce o privire peste umăr. Aşteptă. Fără să zică nimic. Ceea ce trebuia spus fusese spus. Nu mai rămânea de văzut decât dacă femeia era suficient de disperată ca să se lase pe mâinile Eleniei. Ar trebui să fie. *Ea* nu avea niciun Jarid care să rezolve lucrurile pentru ea. De fapt, oricine din Casa Arawn care ar fi sugerat că Naean avea nevoie să fie salvată, cel mai probabil s-ar fi trezit în închisoare pentru că se împotrivise dorinţei exprese a lui Naean. Fără Elenia, ea putea îmbătrâni în captivitate. Dacă semna răvaşul însă, captivitatea ei putea fi de altă natură. Datorită răvaşului, Elenia va putea să îi dea impresia că era pe deplin liberă. Aparent, ea era suficient de deşteaptă ca să înţeleagă acest lucru. Sau, poate, se temea suficient de tare de taraboner.

— Ţi-l voi da cât voi putea de repede, zise ea în cele din urmă, cu resemnare în glas.

— Abia aştept să îl primesc, murmură Elenia, abia deranjându-se să îşi ascundă mulţumirea.

„Dar nu întârzia prea mult“, vru ea să adauge, însă se răzgândi. Naean o fi fost ea înfrântă, însă un vrăjmaş înfrânt tot îţi putea înfige cuţitul în spate dacă era înfuriat prea tare. Şi-apoi, ea se temea de ameninţarea ce putea veni din partea lui Naean la fel de mult cum se temea Naean de ameninţarea ce venea din partea ei. Poate mai mult. Cu toate acestea, atâta vreme cât Naean nu ştia acest lucru, cuţitul ei nu avea vârf.

În timp ce se îndrepta călare spre oştenii ei, Elenia era mai veselă decât fusese de când... Cu siguranţă de când „salvatorii” ei se dovediseră a fi oamenii Arymillei. Poate dinainte ca Dyelin s-o fi întemniţat în Aringill, cu toate că nu îşi pierduse niciodată nădejdea acolo. Închisoarea ei fusese casa guvernatorului, destul de confortabilă, cu toate că a fost nevoită să împartă un apartament cu Naean. Cu siguranţă nu întâmpinase nicio greutate în a comunica cu Jarid şi credea că făcuse unele progrese cu Gărzile Reginei în Aringill. Atât de multe dintre ele tocmai veniseră din Caemlyn, încât nu mai erau... sigure... cui îi erau cu adevărat loiale.

Acum, această întâlnire întâmplătoare cu Naean o înveselise atât de mult, încât ea îi zâmbi lui Janny şi îi făgăduise o mulţime de rochii odată ce aveau să ajungă în Caemlyn Aceste cuvinte aduseră un zâmbet recunoscător pe buzele femeii cu obraji bucălaţi. Elenia îi cumpăra întotdeauna rochii noi slujnicei ei atunci când era binedispusă, fiecare îndeajuns de frumoasă pentru a fi potrivită pentru o negustoreasă. Era un mod de a asigura loialitatea şi discreţia vreme de douăzeci de ani. Janny dăduse dovadă şi de una, şi de cealaltă.

Soarele era doar o margine roşie deasupra copacilor acum şi sosise vremea ca să o găsească pe Arymilla ca să îi spună unde avea să doarmă în noaptea aceea. Facă Lumina să primească un pat curat, într-un cort cald unde nu era prea mult fum, şi o masă gustoasă înainte. În acel moment, ea nu putea emite prea multe pretenţii. Însă nici măcar acest lucru nu îi ştirbi buna dispoziţie. Ea nu numai că îi salută din cap pe bărbaţii şi femeile care treceau călare pe lângă ea, ci le şi zâmbea. Ba chiar merse până într-acolo încât le făcu cu mâna. Lucrurile avansau mai bine decât o făcuseră de ceva vreme. Naean nu fusese înlăturată, pur şi simplu, ca rivală la tron, ci fusese pusă în lesă şi îngenuncheată, sau pe-aproape, iar asta putea fi – era! – suficient să îi aducă pe Karind şi pe Lir. Mai erau aceia care ar fi *acceptat* pe oricine în afară de o altă Trakand pe tron. Ellorien se număra printre aceştia. Morgase pusese să fie *biciuită!* Ellorien nu avea să sprijine niciodată nicio Trakand. Aemlyn, Arathelle şi Abelle reprezentau şi ele posibilităţi, căci supărările lor puteau fi exploatate. Poate chiar şi Pelivar, şi Luan. Ea îşi trimisese iscoadele. Nu avea de gând să irosească avantajul pe care îl reprezenta Caemlyn aşa cum o făcuse zgâtia aceea de Elayne. Din punct de vedere istoric, a deţine oraşul Caemlyn era de-ajuns ca să obţii sprijinul a cel puţin patru sau cinci Case.

Cu siguranţă că sincronizarea urma să fie importantă, altminteri tot avantajul avea să fie de partea Arymillei, însă Elenia se vedea deja şezând pe Tronul Leului şi pe Primii Înscăunaţi lăsându-se în genunchi ca să îi jure credinţă. Avea deja o listă cu Primii Înscăunaţi care trebuiau înlocuiţi. Niciunuia care i se opusese nu avea să îi mai fie îngăduit să îi creeze neplăceri ulterior. Urma să aibă grijă să rezolve această problemă printr-o serie de accidente nefericite. Păcat că ea nu îi putea alege pe înlocuitorii acestora, însă accidentele se puteau întâmpla cu o frecvenţă incredibilă.

Ea fu scoasă din acea stare fericită de visare de un bărbat sfrijit care îşi făcu apariţia lângă ea pe neaşteptate, călare pe un cal cenuşiu şi voinic. Ochii lui străluceau în lumina care începea să se estompeze. Dintr-un oarecare motiv, Nasin avea ace verzi de brad în părul alb şi rar. Zici că se căţărase într-un copac, iar haina şi mantia din mătase roşie erau atât de ornate cu flori viu colorate, încât puteau fi confundate cu nişte covoare illianere. Era un personaj grotesc. Dar era şi Primul Înscăunat al celei mai puternice Case din Andor. Şi era de-a dreptul nebun.

— Elenia, comoara mea, zbieră el, împroşcând cu scuipat, cât de dulce este imaginea ta în ochii mei. Mierea îşi pierde dulceaţa, iar trandafirii pălesc în faţa ta.

Fără să stea pe gânduri, ea trase repede de hăţuri, astfel încât Vântul Zorilor să rămână în spate şi către dreapta, iapa cafenie a lui Janny să ajungând între ea şi el.

— *Nu* sunt logodnica ta, Nasin, se răsti ea, clocotind de furie că era nevoită să spună asta în auzul tuturor. Sunt *căsătorită*, bătrân neghiob! Staţi! adăugă ea, fluturându-şi mâna.

Cuvântul poruncitor şi gestul erau adresate oştenilor ei, care îşi duseră mâinile la săbii şi îl priveau cu duşmănie pe Nasin. Vreo treizeci sau patruzeci de soldaţi purtând Sabia şi Steaua Casei Caeren îl urmau pe bărbat, iar aceştia nu ar fi şovăit să taie pe oricine l-ar fi ameninţat pe Primul Înscăunat. Unii îşi scoseseră deja săbiile pe jumătate. Pe ea nu aveau să o rănească, desigur. Nasin ar fi pus să fie spânzuraţi până la ultimul dacă ea ar fi avut măcar o vânătaie. Lumină, ea nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

— Încă te temi de necioplitul ăla de Jarid? o întrebă Nasin, întorcându-şi calul ca să o urmeze. N-are niciun drept să te mai deranjeze. Cel mai bun bărbat a câştigat, iar el ar trebui să recunoască acest lucru. Îl voi înfrunta! El bâjbâi cu o mână ale cărei oase se vedeau limpede chiar şi prin mănuşa roşie după sabia pe care, probabil, nu o mai trăsese de vreo douăzeci de ani. Am să-l tai ca pe un câine pentru că bagă spaima în tine!

Elenia îl mâna cu îndemânare pe Vântul Zorilor, astfel încât ei descriau un cerc în jurul lui Janny, care se scuza în şoaptă faţă de Nasin şi se prefăcea că îşi muta iapa din calea lui, blocându-i calea în tot acest timp. În gând, Elenia mai adăugă nişte broderii la rochiile pe care avea să i le cumpere. Oricât de dezorientat ar fi fost, Nasin putea trece cât ai bate din palme de la cuvinte mieroase de dragoste la a o pipăi de parcă ar fi fost o servitoare de cea mai joasă speţă într-o tavernă. Ea nu ar fi îndurat asta, nu din nou şi cu siguranţă nu în văzul tuturor. Rotindu-se în cerc, ea se forţă să afişeze un zâmbet îngrijorat, deşi, adevărul fie spus, făcu un efort mai mare ca să zâmbească decât ca să se îngrijoreze. Dacă bătrânul acesta neghiob îl forţa pe Jarid să îl ucidă, atunci ai fi distrus totul!

— Ştii că n-aş putea îndura ca bărbaţii să se lupte din cauza mea, Nasin. Vocea ei era şoptită şi neliniştită, însă ea nu încercă să şi-o controleze. O voce şoptită şi neliniştită era suficient de potrivită. Cum aş putea iubi un bărbat care are mâinile mânjite de sânge?

Bărbatul caraghios privi încruntat de-a lungul nasului său lung până când ea începu să se întrebe dacă nu exagerase cumva. Era nebun de legat, dar nu în toate privinţele. Nu întotdeauna.

— Nu mi-am dat seama că eşti atât de... sensibilă, zise el în cele din urmă, fără a se opri din a călări în jurul lui Janny. Faţa îmbătrânită i se însenină. Ar fi trebuit să ştiu asta. Voi ţine minte de acum înainte. Jarid va rămâne în viaţă atâta vreme cât nu te va necăji.

Brusc, el păru să o observe pe Janny pentru prima oară şi, strâmbându-se iritat, îşi ridică mâna în aer, strângându-şi pumnul. Femeia durdulie se pregăti vizibil pentru lovitură fără să se dea deoparte, iar Elenia scrâşni din dinţi. Broderii din mătase. Categoric nepotrivite pentru o slujnică, însă Janny le merita cu vârf şi îndesat.

— Seniore Nasin, te-am căutat peste *tot,* strigă o voce fandosită de femeie, iar ei se opriră din rotit.

Elenia răsuflă uşurată când Arymilla se apropie călare în amurg, însoţită de anturajul ei, şi se văzu nevoită să îşi înăbuşe o răbufnire de furie pentru că se simţea uşurată. Înveşmântată într-o rochie verde din mătase, cu broderii complicate şi dantelă sub bărbie şi în jurul încheieturilor, Arymilla era durdulie, aproape robustă, cu un zâmbet stupid întipărit pe buze şi ochii căprui mari de curiozitate chiar şi atunci când nu era nimic să îi stârnească interesul. Nefiind suficient de inteligentă pentru a face diferenţa, ea era vicleană doar atât cât să ştie că existau lucruri care trebuiau să o intereseze, iar ea nu voia să creadă cineva că nu le observase. Singura ei grijă era propriul confort şi sursa de venit care i-l asigura, iar singurul motiv pentru care îşi dorea tronul era acela că cuferele visteriei îi puteau oferi un confort şi mai mare decât veniturile oricărui Prim Înscăunat. Anturajul ei era mai mare decât cel al lui Nasin, deşi doar jumătate erau soldaţi care purtau cele Patru Luni ale Casei ei. În marea lor majoritate, adepţii şi slugarnicii alcătuiau restul anturajului, seniori şi domniţe de rang inferior, aparţinând unor Case mai puţin importante, precum şi alţii care o linguşeau pe Arymilla pentru a ajunge mai aproape de putere. Ei îi plăcea ca lumea să o linguşească. Naean era şi ea acolo, la marginea grupului, împreună cu soldaţii şi slujnica ei, privind cu ochii reci şi încă o dată stăpână pe ea. Dar ţinându-se departe de Jaq Lounalt, un bărbat zvelt a cărui mustaţă groasă era acoperită de acel văl taraboner caraghios şi a cărui pălărie conică îi ridica gluga mantiei la o înălţime ridicolă. De asemenea, individul zâmbea prea mult. Abia dacă semăna cu cineva care putea face pe cineva să implore din doar câteva încercări.

— Arymilla, zise Nasin pe un ton nedumerit, apoi îşi privi încruntat pumnul ca şi cum era mirat să şi-l vadă ridicat. Aşezându-şi mâna pe măciulia şeii, el îi zâmbi femeii prostuţe. Arymilla, draga mea, zise el cu o voce caldă.

Nu era aceeaşi căldură cu care i se adresa adeseori Eleniei. Cumva, el părea cel puţin pe jumătate convins că Arymilla era fiica lui, ba mai mult, preferata lui. Odată, Elenia îl auzise depănând amintiri împreună cu femeia despre „mama” ei, ultima lui soţie, moartă de aproape treizeci de ani. Arymilla reuşea să întreţină conversaţia, deşi, din câte ştia Elenia, nu o cunoscuse niciodată pe Miedelle Caeren.

Totuşi, în ciuda zâmbetelor părinteşti pe care i le oferea Arymillei, el iscodea cu privirea mulţimea călare, învăluită în umbre, din spatele ei, iar trăsăturile feţei i se relaxară atunci când o zări pe Sylvase, nepoata şi moştenitoarea lui, o tânără voinică şi liniştită, care îi întâlni privirea, fără să zâmbească, apoi îşi trase mai bine pe cap gluga neagră, căptuşită cu blană. Aceasta nu zâmbea niciodată, nici nu se încrunta, nici nu trăda vreo emoţie din câte observase Elenia, doar o expresie neschimbată şi tâmpă ca a unei vaci. În mod cert avea înţelepciunea unei vaci. Arymilla o ţinea pe Sylvase mai aproape de ea decât pe Elenia sau pe Naean, iar atâta vreme cât facea asta, era imposibil ca Nasin să renunţe a o mai sluji. Era nebun, adevărat, dar viclean.

— Nădăjduiesc că ai mare grijă de micuţa mea Sylvase, Arymilla, murmură el. Vânătorii de zestre sunt peste tot, iar eu vreau ca scumpetea de fată să fie în siguranţă.

— Fireşte că am grijă de ea, răspunse Arymilla, trecând călare pe iapa ei grasă pe lângă Elenia fără măcar să îi arunce o privire. Vocea îi era dulce ca mierea şi bolnăvicios de afectuoasă. Doar ştii că am tot atât mare grijă de siguranţa ei ca de a mea. Afişând acelaşi zâmbet tâmp, ea începu să îi aranjeze lui Nasin mantia pe umeri şi să i-o netezească cu aerul cuiva care învelea cu un şal un bolnav mult iubit. Este mult prea rece afară pentru tine. Ştiu de ce ai nevoie. Căldura dintr-un cort şi nişte vin fiert cu mirodenii. Voi fi mai mult decât bucuroasă să o pun pe slujnica mea să ţi-l pregătească. Ariene, însoţeşte-l pe Seniorul Nasin până la cortul lui şi pregăteşte-i nişte vin fiert.

O femeie subţirică din anturajul ei tresări brusc, apoi înaintă călare, dându-şi pe spate gluga mantiei ei simple şi albastre şi lăsând să se vadă o faţă frumoasă şi un zâmbet şovăitor. Dintr-odată, toţi acei lingăi începură să îşi potrivească mantiile ca să se apere de vânt şi să îşi îndese şi mai tare mănuşile pe mâini, privind oriunde altundeva numai la slujnica Arymillei nu. În special femeile. Ele ştiau că oricare dintre ele ar fi putut fi desemnată cu aceeaşi uşurinţă. În mod ciudat, Sylvase nu privi în altă parte. Era imposibil să îi vezi faţa ascunsă sub glugă, însă ea îşi întoarse capul ca să o urmărească cu privirea pe femeia subţirică.

Nasin rânji, dezvelindu-şi dinţii care îl făceau să semene încă şi mai mult cu o capră decât de obicei.

— Da. Da, mi-ar prinde bine nişte vin fiert. Ariene, nu-i aşa? Vino, Ariene! Ce fetiţă cuminte! Nu ţi-e prea frig, nu-i aşa? Fata scoase un mic ţipăt atunci când el îşi petrecu un colţ al mantiei pe după umerii ei şi o trase atât de aproape, încât aceasta ajunse să stea înclinată pe şa. Are să-ţi fie cald în cortul meu, îţi promit.

Fără să arunce măcar o privire în urma sa, el o luă călare la pas, chicotind şi şoptindu-i la ureche femeii pe umerii căreia i se odihnea braţul. Oştenii lui îl urmară, însoţiţi de scrâşnete de piele frecată şi de zgomotul încet şi umed al copitelor prin fleşcăială. Unul dintre ei râse ca şi când un altul ar fi spus ceva amuzant.

Elenia clătină dezgustată din cap. A-i vârî sub nas lui Nasin o femeie frumoasă care să îi distragă atenţia era una – nici măcar nu trebuia să fie prea frumoasă; oricare femeie pe care bătrânul neghiob o putea prinde la strâmtoare se afla în pericol –, dar să te foloseşti de propria slujnică era revoltător. Nu la fel de revoltător ca Nasin însuşi însă.

— Mi-ai făgăduit că îl vei ţine departe de mine, Arymilla, zise ea cu o voce joasă şi încordată. Poate că bătrânul libidinos şi nebun de legat uitase de existenţa ei pentru moment, dar avea să îşi amintească data următoare când o va vedea. Mi-ai făgăduit că îl vei ţine ocupat.

Faţa Arymillei deveni posacă, iar ea îşi îndesa neîncetat mănuşile pe mâini. Nu obţinuse ceea ce dorise. Din punctul ei de vedere, acesta era un mare păcat.

— Dacă vrei să scapi de admiratori, ar trebui să stai pe lângă mine în loc să te plimbi de capul tău. Ce-aş putea face dacă atragi bărbaţii? Şi te-am salvat. Nu te-am auzit să îmi mulţumeşti pentru asta.

Elenia îşi încleştă fălcile atât de tare, încât începură să o doară. A se preface că o agrea pe această femeie de bunăvoie era îndeajuns ca să o facă să vrea să muşte din ceva. Alegerile pe care le avusese de făcut fuseseră suficient de clare: fie îi scria lui Jarid, fie îndura o lună de miere prelungită cu „logodnicul” ei. Lumină, poate ea ar fi ales această variantă dacă nu ar fi fost convinsă că Nasin avea să o încuie în vreun conac izolat, iar după ce ea i-ar fi îndurat pipăielile, el avea să uite în cele din urmă că ea se afla acolo. Şi s-o uite acolo. Arymilla insista însă asupra acestei prefăcătorii. Insista asupra multor lucruri, unele dintre ele de-a dreptul insuportabile. Cu toate acestea, trebuiau suportate. Deocamdată. Poate că odată ce lucrurile aveau să fie lămurite, jupânul Lounalt urma să îşi poată îndrepta atenţia către Arymilla pentru câteva zile.

Ea reuşi cumva să zâmbească apologetic şi se forţă să îşi încline gâtul ca şi când ar fi fost una dintre acele lipitori linguşitoare care o priveau cu aviditate. La urma urmei, dacă *ea* se ploconea în faţa Arymillei, nu dovedea decât că şi ei aveau acest drept. Simţindu-le privirile aţintite asupra ei, ea îşi dori să facă o baie. Faptul că asta se petrecea sub privirile lui Naean o făcea să vrea să ţipe.

— Îţi ofer toată recunoştinţa pe care o am în suflet, Arymilla.

Ei bine, nu era o minciună. Toată recunoştinţa pe care o avea în suflet era cam similară cu dorinţa de a o strânge de gât pe cealaltă femeie. Foarte încet. Însă ea trebui să inspire adânc înainte să rostească următoarele cuvinte:

— Îţi cer iertare pentru că nu mi-am exprimat-o imediat, rogu-te. Un cuvânt cu un gust *foarte* amar. Nasin m-a cam zăpăcit. Ştii cum ar reacţiona Jarid dacă ar afla despre purtarea lui Nasin.

Rosti ultimele cuvinte cu o voce mieroasă, însă neghioaba chicoti. Chicoti!

— Te iert, fireşte, Elenia. Ea râse, iar faţa i se lumină. Nu trebuie decât să ceri. Jarid este iute la mânie, nu-i aşa? Trebuie să îi scrii şi să îi spui cât de mulţumită eşti. Eşti mulţumită, nu-i aşa? Îi poţi dicta secretarului meu. Eu urăsc să-mi mânjesc degetele cu cerneală, tu nu?

— Fireşte că sunt mulţumită, Arymilla. Cum aş putea să nu fiu?

De astă dată, ea nu fu nevoită să facă un efort ca să zâmbească. Femeia chiar credea că era deşteaptă. Dacă se folosea de secretarul Arymillei, nu mai avea nicio posibilitate să scrie alte răvaşe, însă îi putea spune aproape făţiş lui Jarid să nu facă absolut nimic fără sfatul ei, iar fâţa aceea fără minte avea să creadă că ea nu făcea decât să i se supună.

Dând din cap cu un rânjet de automulţumire, Arymilla strânse hăţurile, iar clica ei o imită. Dacă ea şi-ar fi pus o oală pe cap şi ar fi zis că e o pălărie, aceştia ar fi purtat şi ei oale pe cap.

— S-a făcut târziu, zise ea, şi vreau să mă trezesc devreme mâine-dimineaţă. Bucătăreasa Aedellei Baryn ne-a pregătii un ospăţ pe cinste. Tu şi Naean trebuie să mă însoţiţi, Elenia.

Vorbi de parcă le făcea o onoare, iar ele nu aveau încotro decât să se comporte ca şi cum aşa era, poziţionându-se de o parte şi de cealaltă a ei.

— Şi Sylvase, desigur. Vino, Sylvase!

Nepoata lui Nasin îşi aduse iapa mai aproape, dar nu lângă Arymilla. O urma puţin mai în spate, alături de linguşitorii acesteia, din moment ce aceştia nu fuseseră invitaţi să călărească alături de Arymilla. În ciuda rafalelor tăioase de vânt care le fluturau mantiile, câteva femei şi doi sau trei bărbaţi încercară, fără să reuşească, să poarte o conversaţie cu fata. Aceasta arareori lega două vorbe laolaltă. Totuşi, cum nu era niciun Prim Înscăunat prin preajmă pe care să îl linguşească, era bună şi moştenitoarea unui Prim Înscăunat şi poate că unul dintre bărbaţi nădăjduia să încheie o căsătorie potrivită. Cel mai probabil unu sau doi erau mai degrabă gărzi sau măcar iscoade, care trebuiau să se asigure că ea nu încerca să comunice cu cineva din Casa ei. Şleahta aceasta găsea acest lucru incitant, să se apropie de putere. Elenia avea propriile planuri în ceea ce o privea pe Sylvase.

Arymilla era una dintre cele cărora le plăcea să trăncănească atunci când oricine cu puţină minte ar fi ales să se adăpostească sub glugă, iar trăncăneala ei în timp ce călăreau învăluiţi de lumina ce începea să se estompeze trecea de la ce urma să le ofere la cină sora lui Lir la planurile pe care le avea pentru încoronare. Elenia asculta doar atât cât să aprobe în şoaptă la momentele potrivite. Dacă neghioaba voia să le ofere amnistie acelora care i se opuneau, nu era treaba Eleniei Sarand să îi spună că era o proastă. Era îndeajuns de dureros că trebuia să... îi *zâmbească*... femeii, fără să o asculte. Apoi ceva din ce spuse Arymilla îi stârni interesul.

— Tu şi Naean nu vă veţi supăra dacă veţi împărţi patul, nu-i aşa? Se pare că ducem lipsă de corturi decente aici.

Ea continuă să trăncănească, dar, pentru o clipă, Elenia nu auzi niciun cuvânt. Avea senzaţia că pielea îi fusese umplută cu zăpadă. Întorcându-şi puţin capul, ea întâlni privirea şocată a lui Naean. Nu era posibil ca Arymilla să ştie despre întâlnirea lor întâmplătoare, nu încă, şi chiar dacă ar fi ştiut, de ce le-ar fi oferit ocazia să comploteze împreună? Să fie o capcană? Iscoade care ascultaseră ce îşi spuseseră? Slujnica lui Naean sau... Sau Janny? Lumea părea că se învârte. Dinaintea ochilor Eleniei se învârteau fulgi negri şi argintii. Ea crezu că avea să leşine.

Brusc, îşi dădu seama că Arymilla i se adresase direct şi aştepta încruntată un răspuns, începând să îşi piardă răbdarea. Ea începu să gândească repede, cuprinsă de panică. Da, avea un răspuns:

— O trăsură poleită, Arymilla?

— Ce idee caraghioasă! Mai bine te-ai fi plimbat în căruţa cu coviltir a unui Pribeag!

— Oh, ce încântare! Ai nişte idei minunate!

Zâmbetul satisfăcut al Arymillei o făcu pe Elenia să răsufle mai uşurată. Femeia *era* o neghioabă fără minte. Poate că exista o lipsă de corturi corespunzătoare. Cel mai probabil, ea doar credea că ele se aflau în siguranţă acum.

Îmblânzite. Elenia zâmbi la rândul ei, dezvelindu-şi dinţii însă înlătură gândul de a-l pune pe taraboner să o „distreze” pe femeie, măcar pentru o oră. Dacă Jarid îşi punea semnătura pe acel jurământ, exista o singură cale să îşi asigure drumul spre tron. Totul era la îndemână şi gata de a fi pus în aplicare. Singura întrebare era care trebuia să moară prima, Arymilla sau Nasin.

Noaptea se aşternea peste Caemlyn, aducând cu ea un ger aspru purtat de vântul tăios. Pe ici, pe acolo, strălucirea unei lumini care se întrezărea la o fereastră de sus lăsa să se înţeleagă că locuitorii erau încă treji, dar majoritatea obloanelor erau trase, iar lumina lunii, ca o fâşie, nu făcea decât să accentueze întunericul. Până şi zăpada care învelea acoperişurile sau care stătea grămadă în faţa clădirilor, neatinsă de forfota de peste zi, era de un cenuşiu-închis. Un bărbat singuratic, înfofolit din cap şi până în picioare în mantie, care înainta prin mocirla îngheţată care acoperea dalele din piatră, răspundea la numele de Daved Hanlon sau Doilan Mellar cu aceeaşi lejeritate; un nume era ca un veşmânt, iar omul îşi schimba veşmintele ori de câte ori era nevoie. Folosise câteva de-a lungul anilor. Dacă ar fi fost după el, ar fi stat cu picioarele ridicate în faţa unui foc mistuitor în Palatul Regal, cu o cană în mână, cu o carafă de coniac lângă el şi cu o fetişcană dornică pe genunchi, dar trebuia să slujească dorinţelor altora. Bine măcar că aici, în Oraşul Nou, se putea sprijini mai bine pe picioare. Nu foarte bine, având în vedere fleşcăiala aceea îngheţată de sub tălpi din cauza căreia te puteai trezi pe jos la un pas greşit, însă era mai puţin probabil ca pământul să-ţi fugă de sub picioare aici decât pe dealurile abrupte din Oraşul Interior. Şi-apoi întunericul era pe placul lui în seara aceea.

Când o pornise din loc, fuseseră puţini oameni pe străzi, iar aceştia se răriseră atunci când se întunecase de-a binelea. Oamenii deştepţi rămâneau în case odată ce se lăsa înserarea. Din când în când, siluete întunecate se furişau în umbre mai întunecate, însă, după ce îl cercetau scurt din priviri pe Hanlon, acestea se făceau nevăzute după colţurile din faţa lui sau se retrăgeau pe alei dosite, încercând să îşi înăbuşe o înjurătură atunci când se cufundau în zăpada care, cel mai probabil, nu văzuse lumina soarelui. El nu era masiv şi era puţin mai înalt decât majoritatea bărbaţilor. Sabia şi platoşa îi erau ascunse de mantia până la cizme, însă tâlharii erau atenţi la cei slabi şi şovăitori, iar el se deplasa cu o încredere de sine evidentă, nefiindu-i teamă de spioni. Pumnalul cu tăiş lung, ascuns în dosul mânecii, îl ajuta să aibă această atitudine.

În timp ce mergea, era cu ochii în patru la patrulele gărzilor, deşi nu se aştepta să vadă vreuna. Bătăuşii şi pungaşii ar fi căutat alte terenuri de vânătoare dacă Gărzile ar fi patrulat pe străzi. El le-ar fi putut trimite în drumul lor pe gărzile curioase doar rostind un cuvânt, desigur, însă nu îşi dorea prin preajmă nici vreun observator, nici să fie întrebat de ce se afla atât de departe de palat pe jos. Făcu un pas şovăitor când două femei înfăşurate în mantii îşi făcură apariţia la o răscruce mai departe, în faţa lui, însă acestea îşi văzură în continuare de drum fără să arunce măcar o privire în direcţia lui, iar el răsuflă uşurat. Foarte puţine femei se aventurau afară la această oră din noapte fără a fi însoţite de un bărbat care ştia să mânuiască sabia sau ciomagul şi, chiar fără să le vadă feţele, el ar fi pus rămăşag pe un pumn de galbeni că erau aes sedai. Sau, dacă nu, unele dintre acele femei ciudate care ocupau majoritatea paturilor din palat.

Gândul la acele femei îl făcu să se încrunte şi simţi o furnicătură între omoplaţi ca şi cum ar fi fost mângâiat cu un mănunchi de urzici. Indiferent ce se petrecea în palat, era de-ajuns ca să îl facă să se simtă încordat. Femeile din neamul oamenilor mării erau îndeajuns de rele şi nu doar pentru că mergeau unduindu-şi seducător trupurile de-a lungul coridoarelor, iar apoi ameninţau cu cuţitul un bărbat. Lui nici măcar nu îi trecuse prin gând să mângâie fundul vreuneia după ce îşi dăduse seama că acestea şi surorile aes sedai se zgâiau unele la altele ca nişte mâţe ciudate într-o cutie. Şi era limpede, oricât ar fi fost de imposibil, că femeile din neamul oamenilor mării erau mâţele mai mari. Celelalte erau mai rele, într-un fel. Indiferent ce se zvonea, el ştia cum arăta o aes sedai, iar aceasta nu avea pic de riduri. Totuşi, unele dintre ele puteau conduce, iar un gând tulburător îi spunea că toate puteau face asta. Ceea ce nu avea deloc logică. Poate că oamenii mării se bucurau de o dispensă aparte; cât despre aceste femei ale Clanului, cum le numea Falion, toată lumea ştia că dacă trei femei care puteau conduce şi nu erau Aes Sedai şedeau la aceeaşi masă, o aes sedai îşi făcea apariţia înainte ca acestea să apuce să termine o carafa cu vin şi le spunea să-şi vadă mai departe de drum şi să nu-şi mai vor bească niciodată una alteia. Şi se asigura că acestea îi dădeau ascultare. Astfel stăteau lucrurile. Însă acele femei locuiau în palat, mai bine de o sută la număr, se întâlneau între patru ochi şi se plimbau prin preajma surorilor aes sedai fără să-şi arunce priviri încruntate. Până în acea zi, oricum, şi indiferent ce le făcuse să se îngrămădească unele într-altele ca nişte găini speriate, acelaşi lucru le făcea pe aes sedai să fie la fel de agitate. Existau prea multe ciudăţenii ca să fie pe placul lui. Atunci când surorile aes sedai se purtau ciudat, era momentul ca un bărbat să caute să îşi salveze pielea.

Înjurând, el se forţă să iasă din acea stare de visare. Un bărbat trebuia să îşi păzească spatele şi noaptea şi nu putea face asta dacă îşi pierdea concentrarea. Măcar nu se oprise în loc, nici măcar nu încetinise pasul. După ce mai făcu câţiva paşi, el schiţă un zâmbet şi mângâie cu degetul mare mânerul pumnalului. Vântul ba se înteţea, ba se domolea de-a lungul străzii, şuiera peste acoperişuri, apoi tăcea, iar în scurtele momente de linişte, auzea scrâşnetul slab al cizmelor care îl urmărise la scurt timp după ce ieşise din palat.

La următoarea răscruce, se întoarse spre dreapta fără să încetinească pasul, apoi se lipi brusc cu spatele de faţada unui grajd care se înălţa impunător la colţul străzii. Uşile mari ale grajdului erau închise şi cel mai probabil zăvorâte pe interior, însă mirosul de cal şi de bălegar se simţea în aerul rece. Şi hanul de pe partea cealaltă a străzii era închis, avea obloanele coborâte şi ferestrele întunecate şi singurul sunet care se auzea, în afară de şuieratul vântului, era scârţâitul pe care îl scotea tăblia ce se legăna, însă el nu putea vedea pe întuneric ce scria pe ea. Nimeni nu vedea ceea ce nu trebuia să vadă.

Primi un mic avertisment, scrâşnetul grăbit al cizmelor în încercarea de a nu-l pierde din ochi prea multă vreme, apoi un cap acoperit de glugă se ivi cu băgare de seamă de după colţ. Nu îndeajuns de precaut, desigur. Mâna lui stângă ţâşni în interiorul glugii ca să apuce grumazul în vreme ce mâna lui dreaptă împlântă pumnalul. Mai că se aşteptase să dea peste o platoşă sau peste o cămaşă din zale pe sub haina bărbatului, şi era pregătit în acest caz, dar un centimetru din tăiş se adânci cu uşurinţă sub sternul individului. Nu ştia de ce asta părea să paralizeze plămânii unui om, ca acesta să nu poată ţipa până când nu se îneca cu propriul sânge, dar ştia că asta se întâmpla. Totuşi, în noaptea aceea, nu avea timp să aştepte. Chiar dacă nu erau gărzi prin preajmă în momentul acela, nu însemna că situaţia avea să rămână la fel prea mult timp. Cu o smucitură rapidă, îl izbi pe individ cu capul de peretele din piatră al grajdului suficient de tare încât să îi crape ţeasta, apoi îşi împlântă pumnalul până la mâner, simţind râcâitul lamei când aceasta străpunse şira spinării individului.

El respira calm – din când în când, uciderea era o necesitate, nu era nevoie să te entuziasmezi –, însă rezemă în grabă trupul neînsufleţit de perete şi se lăsă pe vine lângă el, ştergând lama pumnalului de haina neagră a bărbatului în vreme ce îşi vârî cealaltă mână la subsuoară ca să-şi scoată mănuşa cu dosul din oţel. Se uită repede într-o parte şi-n cealaltă de-a lungul străzii în vreme ce pipăi în grabă faţa bărbatului prin întuneric. Barba nerasă pe care o simţi sub degete îi spuse că *era* bărbat, dar nimic mai mult. Pentru el nu conta dacă era bărbat, femeie sau copil – neghiobii se comportau ca şi cum copiii nu aveau ochi să vadă sau guri să spună ce vedeau; cu toate acestea, el îşi dorea să fi dat peste o mustaţă sau un nas borcănat, orice i-ar fi putut trezi vreo amintire sau să îi spună cine era individul acesta. Când strânse mâneca bărbatului mort, simţi lâna groasă, nici fină, nici prea aspră, şi un braţ musculos care ar fi putut aparţine unui conţopist, unui căruţaş sau unui lacheu. Oricărui bărbat, pe scurt, la fel ca haina. Pipăind trupul, el scotoci prin buzunarele individului şi găsi un pieptăn din lemn şi un ghem de sfoară pe care le azvârli cât colo. Mâna lui se opri atunci când ajunse la cureaua bărbatului. O teacă din piele atârna acolo, goală. Niciun bărbat din lumea asta nu şi-ar fi putut scoate pumnalul după ce tăişul lui Hanlon îi ajungea în plămâni. Desigur, un bărbat avea un motiv întemeiat ca să fie înarmat cu un pumnal atunci când ieşea noaptea pe străzi, însă motivul care îi veni în acel moment în gând fu acela că bărbatul intenţionase să înjunghie pe cineva pe la spate sau să îi taie grumazul.

Însă fu doar un gând de o clipă. Fără să mai irosească timpul, tăie punga pe care individul o ţinea ascunsă sub curea. Greutatea monedelor pe care le vărsă în palmă şi pe care le vârî iute în buzunar îi spuse că nu erau galbeni, nici măcar vreuna din argint, însă o pungă tăiată şi goală l-ar fi făcut pe acela care ar fi găsit trupul să creadă că bărbatul fusese victima unor tâlhari. Ridicându-se în picioare, îşi trase mănuşa pe mână şi, după câteva clipe după ce îşi recuperă pumnalul, o porni din nou la drum prin mocirla ce acoperea pavajul, ţinându-şi pumnalul pe lângă trup sub mantie şi fiind cu ochii în patru. Se relaxă abia atunci când ajunse la o stradă distanţă de bărbatul mort, dar nici atunci prea mult.

Majoritatea oamenilor care urmau să afle despre omor trebuiau să accepte povestea despre crima comisă de vreun tâlhar, după cum lăsase el trupul, însă nu şi persoana care îl trimisese pe individ. Faptul că acesta îl urmărise de la palat însemna că fusese trimis de cineva; dar de cine? El era aproape convins că dacă una dintre femeile neamului oamenilor mării ar fi vrut să fie înjunghiat, ar fi comis ea însăşi această faptă. În ciuda faptului că femeile Clanului îl deranjau doar prin simpla lor prezenţă, acestea păreau tăcute şi smerite. Era adevărat că, cel mai probabil, oamenii care încercau să treacă neobservaţi apelau la asasini tocmiţi care acţionau în toiul nopţii, însă el abia dacă schimbase două vorbe cu una dintre ele şi cu siguranţă nu încercase să o pipăie pe vreuna. Surorile aes sedai păreau mai dispuse la aşa ceva, însă el era convins că nu făcuse nimic ca să le stârnească bănuiala. Cu toate acestea, oricare dintre ele ar fi putut avea un motiv ca să îl vrea mort. Nu ştiai niciodată atunci când venea vorba despre aes sedai. Birgitte Trahelion era o fatucă neghioabă care părea să creadă că era cu adevărat un personaj de legendă, poate chiar adevărata Birgitte, dacă existase vreodată o adevărată Birgitte, dar putea crede că el reprezenta o adevărată ameninţare pentru poziţia ei. O fi fost ea o paţachină, după felul în care se fâţâia pe coridoare în pantalonii aceia ai ei, dar avea o privire rece. Ea ar fi putut porunci fără să clipească un omor. Ultima posibilitate era cea care îl îngrijora cel mai mult. Nici stăpânii lui nu erau cei mai creduli oameni şi nu întotdeauna cei mai de încredere. Domniţa Shiaine Avarhin, cea care îi poruncea în acele zile, fu cea care îl chemase şi îl scosese afară în noapte. Unde un individ aştepta din întâmplare ca să îl urmărească, cu cuţitul în mână. El nu credea în coincidenţe, indiferent ce spuneau oamenii despre acest al’Thor.

Gândul de a se întoarce la palat veni şi plecă într-o clipită. Avea nişte galbeni ascunşi bine; putea mitui gărzile la fel de uşor ca oricine ca să îl lase să iasă pe porţi sau să poruncească, pur şi simplu, să i se deschidă porţile doar atât cât să poată ieşi călare. Însă asta ar fi însemnat să îşi petreacă tot restul vieţii păzindu-şi spatele şi oricine s-ar fi apropiat la o aruncătură de băţ de el putea fi trimis ca să îl omoare. Nu era prea mare diferenţă faţă de viaţa pe care o ducea acum. În afară de certitudinea că cineva avea să îi otrăvească supa sau să-i împlânte un cuţit în coaste mai devreme sau mai târziu. Şi-apoi, cel mai probabil, târfa aceea de Birgitte cu ochi reci era vinovata. Sau o aes sedai. Sau poate le-o fi jignit cumva pe femeile Clanului. Totuşi, nu strica nicio dată să fii cu băgare de seamă. El îşi mişca degetele în jurul mânerului pumnalului. Viaţa era frumoasă în acel moment, cu mult confort şi multe femei impresionate sau înspăimântate astfel încât să îi facă pe plac unui căpitan al Gărzilor, însă, uneori, viaţa de fugar era întotdeauna de preferat în detrimentul morţii.

Nu fu uşor să găsească strada corectă, cu atât mai puţin casa corectă – o străduţă lăturalnică semăna foarte mult cu alta atunci când întunericul le învăluia pe amândouă –, însă el fu cu băgare de seamă şi, în cele din urmă, se trezi bătând cu pumnul în uşa de la intrare a unei case înalte şi cufundate în umbră, care ar fi putut aparţine unui negustor înstărit, dar discret. Doar că, acum, el ştia că nu era aşa. Avarhin reprezenta o Casă neînsemnată, dispărută spuneau unii, însă mai rămăsese o moştenitoare, iar Shiaine avea bani.

Una dintre uşi se deschise, iar el îşi duse o mână la ochi ca să şi-i ferească de lumina puternică. Mâna stângă. Pe cea dreaptă, în care ţinea pumnalul, şi-o ţinu ascunsă şi pregătită. Mijind ochii în spatele degetelor răsfirate, el o recunoscu pe femeia din prag, care purta o rochie neagră şi simplă de servitoare. Nu că acest lucru l-ar fi făcut să se liniştească.

— Dă-mi un sărut, Falion, zise el, păşind înăuntru.

Aruncându-i ocheade, el îşi întinse mâna după ea. Mâna stângă, desigur.

Femeia cu faţa alungită îi dădu mâna la o parte şi închise uşa ferm în urma lui.

— Shiaine s-a încuiat cu un musafir în salonul de la etaj, zise ea pe un ton calm, iar bucătăreasa este în odaia ei. Nu mai e nimeni în casă. Agaţă-ţi mantia în cui. O voi anunţa că ai venit, dar s-ar putea să fii nevoit să aştepţi.

Hanlon renunţă la ocheade şi îşi lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. În ciuda chipului ei fără vârstă, Falion putea fi considerată chipeşă în cel mai bun caz, dar chiar şi asta putea fi o denaturare a adevărului, căci avea o privire rece şi o atitudine încă şi mai rece. Nu era genul de femeie pe care el ar fi ales să o pipăie, însă se părea că ea era pedepsită de unul dintre Numiţi, iar el trebuia să facă parte din această pedeapsă, ceea ce schimba lucrurile. Într-o oarecare măsură. Nu îl deranjase niciodată să pipăie o femeie care nu avea de ales, iar Falion cu siguranţă nu avea încotro. Rochia de servitoare pe care o purta era o dovadă clară; facea treaba a patru sau cinci femei de una singură, slujnice, ajutoare la bucătărie şi spălătorese, dormea când apuca şi se ploconea atunci când Shiaine se încrunta. Avea mâinile aspre şi roşii de la spălatul rufelor şi frecatul podelelor. Cu toate acestea, era probabil ca ea să supravieţuiască pedepsei căpătate, iar ultimul lucru pe care el şi-l dorea era o aes sedai care să îi poarte ranchiună lui Daved Hanlon. Nu când situaţia se putea schimba înainte ca el să apuce să îi împlânte cuţitul în inimă. Însă îi fusese uşor să ajungă la o înţelegere cu ea. Ea părea să aibă o perspectivă practică. În văzul celorlalţi, el o necăjea de fiecare dată când dădea ochii cu ea, iar când avea vreme, el o ridica în braţe şi o ducea în odaia ei micuţă de servitoare de sub streaşină. Acolo, ei şifonau aşternuturile de pat, apoi şedeau pe patul îngust în frig şi făceau schimb de informaţii. Deşi, la îndemnul ei, el îi făcea câteva vânătăi, în caz că Shiaine ar fi ales să verifice. El nădăjduia că ea nu avea să uite că făcuse asta la îndemnul ei.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă el, luându-şi mantia de pe umeri şi atârnând-o într-un cuier sculptat cu leoparzi.

Sunetul scos de cizmele lui pe pardoseala din gresie răsună din holul de la intrare până sus, la tavan. Era un spaţiu plăcut, cu cadrane din ghips vopsit şi câteva tapiserii bogate atârnate pe lambriurile sculptate care erau atât de lustruite, încât aveau un luciu slab, bine luminat de lampadarele cu oglindă atât de poleite, încât ar fi fost potrivite pentru Palatul Regal, însă să-l arză focu' dacă lui i se părea mai cald înăuntru decât afară. Falion îşi arcui o sprânceană când văzu pumnalul pe care îl ţinea în mână, iar el şi-l vârî în teacă, schiţând un zâmbet. El şi l-ar fi putut scoate din nou mai repede decât ar fi crezut oricine şi sabia cu aproape aceeaşi repeziciune.

— Străzile sunt pline de tâlhari noaptea.

În ciuda aerului răcoros, el îşi scoase mănuşile şi şi le vârî în centiron, la spate. Orice altceva ar fi putut lăsa impresia că el credea că se afla în pericol. Platoşa ar fi trebuit să fie îndeajuns dacă lucrurile aveau să se înrăutăţească.

— Nu ştiu unde-i Marillin, zise ea peste umăr, întorcându-se deja şi strângându-şi poalele ca să poată urca treptele. A ieşit înainte să apună soarele. Murellin este în grajd cu pipa lui. Putem vorbi după ce o voi anunţa pe Shiaine că ai venit.

Privind-o cum urcă scările, el mormăi. Murellin, o matahală de bărbat pe care Hanlon nu şi-l dorea în spatele lui, era trimis la grajdurile din spatele casei ori de câte ori voia să tragă din pipă, deoarece Shiainei nu îi plăcea mirosul tutunului pe care acesta îl folosea şi, având în vedere că, de obicei, el lua şi o cană cu bere sau chiar o carafă, asta însemna că bărbatul nu avea să reintre în casă prea curând. Marillin îl îngrijora mai mult. Şi ea era aes sedai, aparent la fel de supusă Shiainei ca Falion, sau lui însuşi, însă cu ea nu avea nicio înţelegere. Nici discuţii contradictorii. Cu toate acestea, el nu avea încredere în aes sedai din principiu, fie că era vorba sau nu de Ajah Neagră. Unde plecase? Ce să facă? Ceea ce nu ştia un bărbat îi putea aduce moartea, iar Marillin Gemalphin era mai mereu plecată şi făcea lucruri despre care el nu ştia nimic. El ajunsese la concluzia că se petreceau prea multe lucruri în Caemlyn despre care el nu ştia nimic. Sosise vremea să afle dacă voia să rămână în viaţă.

Odată ce Falion ieşi, el plecă din holul de la intrare răcoros direct spre bucătăria care se afla în spatele casei. Încăperea cu pereţi din cărămidă era pustie, desigur – bucătăreasa ştia că era mai bine să nu-şi scoată nasul din odaia ei de la subsol odată ce era trimisă acolo la lăsarea nopţii iar soba neagră din fier şi cuptoarele erau reci, însă focul mic ce ardea în vatra lungă de piatră făcea ca bucătăria să fie una dintre puţinele odăi din casă unde putea fi cald. Cel puţin în comparaţie cu restul casei. Shiaine era o femeie zgârcită atunci când nu era vorba despre propriul confort. Focul fusese lăsat să ardă aici în caz că ea voia vin fiert în toiul nopţii sau lapte încălzit.

El fusese în casa aceasta de vreo câteva ori de când venise în Caemlyn şi ştia în ce dulap se aflau mirodeniile şi în ce încăpere de lângă bucătărie se afla un butoi cu vin. Întotdeauna vin bun. Shiaine nu se zgârcea niciodată când venea vorba de vin. Nu atunci când avea intenţia să bea cât putea de mult. Până când se întoarse Falion, el pusese deja pe masa mare din bucătărie un borcan cu miere şi o farfurie cu ghimbir şi cuişoare şi o carafă plină cu vin şi scormonea cu vătraiul în foc. Shiaine putea spune „vino îndată” şi însemna „îndată”, dar atunci când voia să lase un bărbat să aştepte, se putea face ziuă până când aceasta îl primea. Vizitele acestea îl privau întotdeauna de somn, arză-o-ar focu’ pe femeie!

— Cine-i musafirul? întrebă el.

— Nu şi-a spus numele, cel puţin nu mie, răspunse Falion, proptind uşa ce dădea înspre coridor cu un scaun ca să o lase deschisă.

O parte din căldură avea să se strecoare afară din încăpere, însă ea voia să audă dacă Shiaine avea să o cheme. Sau poate voia să se asigure că cealaltă femeie nu avea să tragă cu urechea.

— Este un bărbat zvelt, înalt şi aspru, cu înfăţişare de soldat. Un ofiţer cu rang, poate un nobil după purtare şi andoran după accent. Pare a fi inteligent şi precaut. Veşmintele lui sunt destul de simple, dar scumpe, şi nu poartă inele sau agrafe.

Privind încruntată masa, ea se întoarse spre unul dintre bufetele înalte de lângă uşa ce dădea spre coridor şi luă o cupă din cositor pe care o aşeză lângă cea pe care el o pusese deja pe masă. Lui nu îi trecuse prin minte să pună două cupe pe masă. Era îndeajuns de rău că trebuia să se servească singur cu vin. Aes sedai sau nu, ea era servitoare. Ea se aşeză pe un scaun de la masă şi împinse farfuria cu mirodeniile de parcă s-ar fi aşteptat ca el să o servească.

— Ieri însă Shiaine a avut doi musafiri, mai neglijenţi decât individul acesta, continuă ea. Cel de dimineaţă avea Mistreţii Aurii ai Casei Sarand pe manşetele mănuşilor. A crezut, probabil, că nimeni nu avea să observe aceste mici însemne, asta dacă i-a trecut asta prin minte. Era un bărbat dolofan, cu păr bălai, de vârstă mijlocie şi cu un aer de superioritate, care a complimentat vinul ca şi cum ar fi fost mirat să găsească unul de soi în casă şi care a vrut ca Shiaine să pună să fiu bătută pentru că n-am fost suficient de respectuoasă. Ea rosti până şi aceste cuvinte pe un ton rece şi cumpătat. Singura dată când dăduse dovadă de înflăcărare fusese atunci când Shiaine îi aplicase câteva lovituri de nuia. Atunci, el o auzise urlând să îi ajungă. Un ţăran care a venit arareori în Caemlyn, dar care crede că ştie cum se poartă superiorii lui, aş zice. Îl poţi identifica după negul de pe bărbie şi cicatricea mică în formă de semilună de lângă ochiul stâng. Individul care a venit în vizită după-masă era scund şi oacheş, avea un nas ascuţit şi ochi ageri, foarte atent să nu divulge nimic din puţinul pe care l-am auzit, însă avea la el un pumnal cu cele Patru Luni ale Casei Marne pe mâner.

Încrucişându-şi braţele pe piept, Hanlon se rezemă de partea laterală a şemineului şi afişă o expresie calmă în ciuda faptului că îi venea să se încrunte. El fusese convins că planul era ca Elayne să ia tronul, deşi ce avea să urmeze după aceea era un mister. Ea îi fusese făgăduită dacă avea să devină regină. Puţin îi păsa dacă Elayne avea să poarte o coroană pe cap sau nu atunci când urma să fie a lui, asta nu făcea decât să îl întărâte şi mai tare – dacă ea ar fi fost fiica unui fermier, ar fi fost de-a dreptul o plăcere să-i facă felul, mai ales că puştoaica îl făcuse de râs în acea zi în faţa celorlalte femei! –, însă înţelegerile cu Sarand şi Marne puteau însemna că Elayne avea să moară neîncoronată. Poate că, în ciuda tuturor făgăduinţelor pe care le primise că se va putea hârjoni cu o regină, el fusese pus acolo unde se afla acum ca să o poată ucide la momentul potrivit, atunci când moartea ei avea să îi aducă anumite beneficii pe care şi le dorea Shiaine. Sau, mai degrabă, Numiţii, care îi dădeau ei porunci. Moridin, aşa-l chema pe individ, despre care Hanlon nu mai auzise niciodată că ar fi pus piciorul în această casă. Acest gând nu îl tulbură. Dacă un bărbat avea tupeul să spună că era unul dintre Numiţi, Hanlon nu era atât de neghiob încât să se îndoiască. Însă îl tulbura gândul că el nu era decât un pumnal în toată povestea aceasta. Atâta vreme cât pumnalul îşi făcea treaba, ce importanţă mai avea că acesta avea să se rupă? Era mai bine să fii mâna de pe mâner decât tăişul.

— Ai văzut să fi fost oferiţi galbeni? întrebă el. Ai auzit ceva?

— Aş fi spus, răspunse ea încet. Şi, după cum ne este înţelegerea, este rândul meu să pun întrebări.

El reuşi să îşi ascundă iritarea în spatele unei priviri întrebătoare. Femeia asta neghioabă punea mereu întrebări despre surorile aes sedai din palat, sau despre acelea pe care ea le numea „Clanul”, sau despre oamenii mării. Întrebări idioate. Cine se purta prietenos cu cine şi cine nu. Care dintre ele schimbau câteva vorbe între patru ochi şi care dintre ele se evitau una pe cealaltă. Ce le-a auzit spunând. De parcă el nu avea altceva de făcut decât să stea la pândă pe coridoare şi să le spioneze. El nu o minţea niciodată – existau mari şanse ca ea să afle adevărul, chiar dacă era ţinută închisă în casa aceea ca slujnică; la urma urmei, era aes sedai – însă îi era greu să spună şi altceva ce nu îi spusese deja, iar ea insista ca el să îi dea informaţii dacă voia să primească şi el. Totuşi, el avea câteva veşti pe care i le putea da în acea zi, cum ar fi fost că o parte din femeile din neamul oamenilor mării erau pe picior de plecare şi că restul ţopăiseră mai toată ziua ca şi cum cineva le-ar fi îndesat nişte ţurţuri de gheaţă pe spate. Ea trebuia să se mulţumească cu atât. El trebuia să afle ceea ce era important, nu nişte afurisite de bârfe.

Înainte ca ea să apuce să pună o întrebare, uşa ce dădea afară se deschise. Deşi Murellin era îndeajuns de mătăhălos încât să umple cadrul uşii, frigul tăios tot pătrunse înăuntru, o rafală ce făcu să danseze focul mic şi aruncă scântei pe horn, în sus, până când matahala închise uşa. Acesta nu trăda niciun semn că ar fi simţit frigul, dar haina lui maronie părea a fi cât două mantii de groasă. Şi-apoi bărbatul nu numai că era mare cât un bou, era la fel de deştept ca unul. Trântind pe masă o cană înaltă din lemn, el îşi vârî degetele mari după cingătoarea lată şi îl privi cu dispreţ pe Hanlon.

— Îţi faci de cap cu femeia mea? bombăni el.

Hanlon tresări. Nu pentru că s-ar fi temut de Murellin, de bădăranul care se afla în partea cealaltă a mesei. El tresări atunci când aes sedai sări de pe scaun şi luă carafa cu vin. Azvârlind ghimbirul şi cuişoarele înăuntru, ea adăugă o lingură de miere şi roti carafa de parcă prin această mişcare le putea amesteca pe toate, apoi se folosi de un fald al rochiei ca să scoată vătraiul din foc pe care îl vârî în vin fără să mai verifice dacă era suficient de fierbinte. Ea nu se uită nici măcar o dată în direcţia lui Murellin.

— Femeia ta? zise Hanlon cu băgare de seamă.

Aceste cuvinte aduseră un rânjet pe buzele celuilalt bărbat.

— Pe-acolo. Domniţa s-a gândit că aş putea folosi eu ce nu foloseşti tu. Oricum, Fally şi cu mine ne ţinem unul altuia de cald noaptea.

Murellin dădu să ocolească masa, zâmbind în continuare, însă de astă dată femeii. Un strigăt răsună pe coridor, iar el se opri în loc oftând, iar zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Falion! se auzi vocea îndepărtată şi aspră a Shiainei. Condu-l sus pe Hanlon, acum! Şi grăbeşte-te!

Falion trânti carafa pe masă suficient de tare ca vinul să se reverse peste marginea acesteia şi o luă spre uşă înainte ca Shiaine să termine. Atunci când cealaltă femeie vorbea, Falion se supunea.

Hanlon sări şi el, deşi dintr-un alt motiv. Ajungând-o din urmă, el o apucă de braţ când ea îşi puse piciorul pe prima treaptă. Când aruncă o privire peste umăr, văzu că uşa de la bucătărie era închisă. Poate că Murellin simţea totuşi frigul. Cu toate acestea, el vorbi în şoaptă:

— Ce-a fost asta?

— Nu-i treaba ta! i-o reteză ea. Poţi să-mi faci rost de ceva care să-l adoarmă? Să-i torn ceva în bere sau în vin? Ăsta bea orice, indiferent ce gust are.

— Dacă Shiaine crede că nu îi ascult poruncile, este treaba mea, fir-ar să fie, iar tu ar trebui să gândeşti la fel. Asta, dacă ai puţină minte.

Ea îşi înclină capul, privindu-l cu superioritate, rece ca un sloi de gheaţă.

— N-are nicio legătură cu tine. În ceea ce o priveşte pe Shiaine, eu îţi *aparţin* ţie atunci când eşti aici. Vezi tu, unele lucruri s-au schimbat.

Brusc, ceva nevăzut îl apucă strâns de încheietura mâinii şi îi trase mâna de pe mâneca ei. Altceva i se încolăci în jurul grumazului, strângându-l până când nu mai putu respira. El se zbătu în zadar să apuce cu mâna stângă pumnalul. Tonul ei rămase rece.

— Eu cred că anumite lucruri ar trebui să se schimbe şi ele, dar Shiaine nu are o gândire logică. Zice că atunci când Marele Stăpân Moridin va dori să-mi înlesnească pedeapsa, va spune. Moridin m-a *dat* pe mâna ei. Murellin este modul prin care ea se asigură că înţeleg asta. Modul ei de a se asigura că sunt *câinele* ei până când va porunci altceva.

Brusc, ea inspiră adânc, iar presiunea dispăru de pe încheieturile şi grumazul lui. Aerul nu avusese nicicând un gust mai dulce.

— Poţi să-mi faci rost de ce ţi-am cerut? zise ea, la fel de calmă de parcă nu ar fi încercat să îl omoare cu afurisita aia de Putere.

Numai gândul că aceasta îl atinsese făcea să i se zbârlească părul.

— Pot..., începu el cu o voce răguşită, apoi tăcu şi înghiţi frecându-şi grumazul. Ziceai că i-ar fi fost prins în ştreangul călăului. Pot să-ţi fac rost de ceva care îl va adormi pentru totdeauna.

De îndată ce va putea, avea să o spintece ca pe o gâscă.

Ea pufni cu dispreţ.

— Eu voi fi prima pe care o va bănui Shiaine şi mai bine mi-aş tăia venele decât să fac ceea ce va hotărî să fac. Însă va fi de-ajuns dacă va dormi noaptea. Lasă gânditul în seama mea şi amândoi vom avea de câştigat. Punându-şi o mână pe stâlpul sculptat, ea aruncă o privire în susul scărilor. Vino. Când zice „acum“, înseamnă „acum”.

Păcat că el nu o putea spânzura ca pe o gâscă ce aştepta cuţitul.

În timp ce o urma, cizmele lui scoţând un bocănit în timp ce păşea, care răsună în holul de la intrare, el îşi dădu seama că nu îl auzise pe musafir plecând. Dacă nu cumva avea vreo ieşire secretă de care el nu ştia, nu erau decât uşa de la intrare, cea de la bucătărie şi o alta în spate, la care puteai ajunge doar dacă treceai prin bucătărie. Aşadar, se părea că avea să facă cunoştinţă cu acest soldat. Poate trebuia să fie o surpriză. El îşi scoase pe furiş pumnalul din teacă.

După cum era de aşteptat, în şemineul de marmură cu venaturi albastre din salon ardea un foc puternic. Era o încăpere care merita jefuită, cu vaze din porţelan provenind de la oamenii mării puse pe măsuţe cu margini poleite şi tapiserii şi covoare care ţi-ar fi adus o sumă frumuşică. Doar că unul dintre covoare părea să-şi fi pierdut valoarea acum. O movilă acoperită cu o pătură zăcea aproape de mijlocul încăperii, iar Hanlon era gata să mănânce cizmele ce ieşeau de sub pătură dacă individul nu pătase covorul cu sângele lui.

Shiaine şedea într-un fotoliu sculptat. Era o femeie frumoasă, în veşminte din mătase albastră cu broderii aurii şi o cingătoare din fire de aur împletite şi un colier gros din aur în jurul gâtului subţire. Părul castaniu şi lucios îi atârna peste umeri chiar dacă era prins într-o plasă cu împletituri complicate. La o primă vedere, ea părea delicată, o oarecare viclenie i se citea pe chip, iar zâmbetul ei nu se regăsea în acei ochi căprui şi mari. Îşi ştergea pumnalul mic pe al cărui mâner era bătută o piatra-focului cu o batistă cu margini dantelate.

— Falion, du-te spune-i lui Murellin că i-am pregătit un... pachet... de care vreau să se descotorosească mai târziu, zise ea pe un ton calm.

Faţa lui Falion rămase netedă ca marmura lustruită, dar făcu o reverenţă nu prea slugarnică înainte să iasă în fugă din încăpere.

Privind-o pe femeie şi pumnalul ei cu coada ochiului, Hanlon se apropie de movila acoperită şi se aplecă pentru a ridica un colţ al păturii. Nişte ochi albaştri şi reci se holbau de pe o faţă care ar fi putut fi aspră, vie. Morţii arătau întotdeauna mai blânzi. Se vedea treaba că bărbatul nu fusese nici precaut, nici deştept, aşa cum îl crezuse Falion. Hanlon lăsă colţul păturii să cadă şi îşi îndreptă spatele.

— A zis ceva ce n-a fost pe placul tău, domniţă? întrebă el cu blândeţe. Cine este?

— A zis câteva lucruri care n-au fost pe placul meu.

Ea îşi ridică pumnalul în aer, privind cu atenţie lama ca să se asigure că era curată, apoi îl vârî în teaca lucrată în aur de la brâu.

— Spune-mi, pruncul Elaynei este al tău?

— Nu ştiu cine-i tatăl plodului, zise el pe un ton mucalit. De ce, domniţă? Crezi că m-aş înmuia? Pe ultima fetişcană care a susţinut că am lăsat-o grea am aruncat-o într-o fântână ca să se răcorească şi să mă asigur că nu va mai ieşi de-acolo niciodată.

Pe una dintre măsuţe, pe o tavă, se aflau o carafă din argint cu gât lung şi două cupe din argint gravat.

— E o treabă sigură? întrebă el, aruncând o privire în cupe.

Ambele mai aveau vin pe fund, însă ceva adăugat într-una l-ar fi transformat pe bărbatul mort într-o pradă uşoară.

— Catrelle Mosenain, fiica unui negustor de obiecte de fierărie din Maerone, zise femeia pe un ton atât de calm de parcă acest lucru ar fi fost cunoscut de toată lumea, iar el mai că tresări mirat. I-ai crăpat ţeasta cu o piatră înainte s-o arunci în fântână, fără îndoială ca să nu se înece.

De unde ştia numele fetişcanei, darămite despre piatră? Nici măcar el nu îi ţinuse minte numele.

— Nu, mă îndoiesc că te vei înmuia, dar nu mi-ar plăcea să cred că ai sărutat-o pe domniţa Elayne fără să-mi spui şi mie. Nu mi-ar plăcea deloc.

Ea se încruntă brusc la batista pătată cu sânge pe care o ţinea în mână, apoi se ridică graţios, pluti până în faţa şemineului şi o aruncă în flăcări. Rămase acolo ca să se încălzească, fără să arunce măcar o privire în direcţia lui.

— Poţi aranja ca o parte din femeile Seanchan să evadeze? Ar fi foarte bine dacă ar fi amândouă, şi cele numite *sul'dame,* şi cele numite *damane.* Ea se împotmoli puţin când rosti aceste cuvinte ciudate. Dacă nu vor putea fi amândouă, atunci mă voi mulţumi cu câteva *sul'dame.* Acestea vor elibera alte câteva.

— Poate.

Sânge şi cenuşă! Ea trecea de la una la alta mai rău de cum o făcuse Falion în seara aceea.

— Nu va fi uşor, domniţă. Toate sunt păzite foarte bine.

— Nu te-am întrebat dacă va fi uşor, zise ea, zgâindu-se la flăcări. Poţi trimite gărzile de lângă depozitele cu provizii? Mi-ar plăcea dacă o parte din ele ar lua foc. M-am săturat de încercări care dau mereu greş.

— Nu pot face asta, bombăni el. Nu dacă nu doreşti să mă ascund după aceea. Ţin o evidenţă a ordinelor care l-ar face pe un cairhienin să se ruşineze. Şi oricum n-ar fi de niciun folos atâta vreme cât pe afurisitele alea de porţi intră tot alte căruţe în fiecare afurisită de zi.

Adevărul fie spus, lui nu îi părea rău. Era deranjat de metodele folosite, cu siguranţă, dar nu îi părea rău. Oricum, el se aştepta ca palatul să fie ultimul loc din Caemlyn care avea să flămânzească, însă luase parte la asedii în ambele tabere şi nu avea de gând să-şi fiarbă din nou cizmele ca să-şi facă supă. Însă Shiaine îşi dorea incendii.

— Încă un răspuns pe care nu l-am cerut. Ea clătină din cap, privind în continuare focul din şemineu, nu pe el. Dar am putea face ceva. Cât de aproape eşti, de fapt... să te bucuri de afecţiunea Elaynei? termină ea pe un ton afectat.

— Mai aproape decât am fost în ziua în care am sosit în palat, mârâi el, privindu-i încruntat spatele.

El încerca să nu îi supere niciodată pe cei pe care Numiţii îi puseseră deasupra lui, însă fetişcana îl punea la încercare. Îi putea rupe gâtul acela subţire ca pe o crenguţă! Ca să-şi ţină mâinile departe de grumazul ei, el umplu una dintre cupe şi o ridică fără vreo intenţie de a bea. Cu mâna stângă, desigur. Doar pentru că exista deja un bărbat mort în încăpere nu însemna că ea nu avea de gând să fie doi.

— Dar va trebui să mă mişc încet. Nu e ca şi când aş putea s-o îngrămădesc într-un colţ şi să-i scot veşmintele.

— Bănuiesc că nu, zise Shiaine cu o voce înăbuşită. Nu-i genul de femeie cu care eşti obişnuit.

Oare *râdea*? Oare se amuza pe seama lui? El abia se abţinu să nu arunce cupa cât colo şi o strângă de gât pe fătuca aceea cu faţă de vulpe.

Ea se întoarse brusc, iar el clipi când ea îşi vârî cu dezinvoltură pumnalul în teacă. Nu o văzuse niciodată scoţând afurisitul acela de pumnal! El luă o gură de vin fără să gândească şi mai că se înecă atunci când îşi dădu seama ce făcuse.

— Cât de mult ţi-ar plăcea să vezi oraşul Caemlyn prădat? îl întrebă ea.

— Destul de mult, dacă aş fi sprijinit de nişte oşteni de nădejde şi aş avea drum liber spre porţi.

Sigur vinul nu avea nimic. Două cupe însemna că şi ea băuse, iar dacă el o alese pe cea a bărbatului mort, sigur nu mai rămăsese suficient de multă otravă ca să-i facă vreun rău.

— Asta doreşti? Eu dau ascultare poruncilor la fel de bine ca oricare altul.

O facea atunci când credea că avea să supravieţuiască sau atunci când acestea veneau de la Numiţi. Mai bine mureai pentru o neghioabă decât să te supui Numiţilor.

— Dar, uneori, este de folos să ştii mai mult decât „du-te acolo şi fă asta”. Dacă mi-ai spune ce urmărim aici, în Caemlyn, te-aş putea ajuta să obţii mai repede ceea ce doreşti.

— Desigur. Ea zâmbi larg în vreme ce ochii îi rămaseră nemişcaţi, ca două pietricele maro. Dar mai întâi spune-mi de ce ai sânge proaspăt pe mănuşă?

El îi zâmbi la rândul lui.

— Un tâlhar care a avut ghinion, domniţă.

Poate că ea îl trimisese pe bărbat, poate că nu, însă adăugă şi grumazul ei pe lista celor pe care intenţiona să le taie. Putea să o adauge şi pe Marillin Gemalphin. La urma urmei, un supravieţuitor era singurul care putea să povestească ce se întâmplase.

CAPITOLUL 16
Subiectul negocierilor

Soarele dimineţii se iţea la orizont, lăsând partea mai apropiată a Tar Valonului cufundată în umbre, însă zăpada care acoperea totul strălucea puternic. Însuşi oraşul părea să strălucească dincolo de zidurile sale lungi şi albe, prevăzute cu turnuri şi flamuri, însă Egwenei, care îşi struni juganul pe malul râului, deasupra oraşului, i se părea încă şi mai îndepărtat decât era în realitate. Râul Erinin şerpuia pe o distanţă de mai bine de două mile aici, iar Alindrelle Erinin şi Osendrelle Erinin, care curgeau de o parte şi de cealaltă a insulei, erau aproape pe jumătate din el, astfel încât Tar Valonul părea să fie situat în mijlocul unui lac mare şi de neatins, în ciuda podurilor masive care se înălţau deasupra apei, astfel încât corăbiile să poată naviga pe sub ele cu lejeritate. Turnul Alb, o construcţie masivă şi albă ca laptele care se ridica la o înălţime imposibilă din inima oraşului, îi umplu inima de dorul de casă. Nu dor de Ţinutul celor Două Râuri, ci dor de Turn. Acum, acesta era casa ei. O coloană de fum îi atrase atenţia, o dâră neagră ce se înălţa de pe malul îndepărtat, dincolo de oraş, iar ea făcu o grimasă. Daishar lovi cu copita în zăpadă, dar o mângâiere pe gât fu de-ajuns ca să îl liniştească pe calul de culoare maronie. Va fi nevoie de mai mult de-atât ca stăpâna lui să se liniştească. Dorul de casă era doar o mică parte. Minusculă, în comparaţie cu restul.

Oftând, ea puse hăţurile pe măciulia înaltă a şeii şi ridică ocheanul lung, lucrat în alamă. Mantia îi căzu pe spate, alunecându-i de pe un umăr, însă ea nu băgă în seamă frigul care îi transforma respiraţia în aburi şi îşi ridică o mână înmănuşată astfel încât să apere lentila de strălucirea soarelui. Văzu mai aproape zidurile oraşului. Se concentră la braţele lungi şi şerpuitoare ale Portului de Nord ce se întindeau spre curenţii din amonte. Oamenii se mişcau cu un scop anume pe crenelurile care înconjurau portul, dar, de la acea depărtare, abia dacă îi deosebea pe bărbaţi de femei. Cu toate acestea, se bucură că nu purta etola în cele şapte culori şi că faţa îi era ascunsă în glugă, în caz că cineva de acolo ar fi avut un ochean mai puternic decât al ei. Gura largă a portului făurit de oameni era blocată de un lanţ masiv din fier întins la câţiva metri deasupra apei. Punctele de pe apă, păsări care plonjau după peşte în faţa portului, arătau amploarea lanţului. Ar fi fost nevoie de doi bărbaţi ca să ridice o singură verigă lungă cât un pas. Poate că o barcă cu vâsle ar fi reuşit să se strecoare pe sub acea barieră, însă niciun vas de nicio mărime nu putea intra în port decât cu permisiunea Turnului Alb. Desigur, lanţul era menit să îi alunge doar pe vrăjmaşi.

— Uite-le, Maică{47}, şopti Seniorul Gareth, iar ea lăsă jos ocheanul.

---

47 În original, *Mother.* Traducerea dnei Tripon este *Mamă.* Organizarea congregaţiei Aes Sedai, instruirea surorilor şi relaţiile dintre ele sunt asemenea celor din mănăstiri sau dintr-un ordin religios. Adresarea către Suprema Înscăunată este *Mother* (*Mother Superior* – maica stareţă) aşa cum călugăriţele ortodoxe se adresează maicii stareţe cu *Maică.* Acest mod de adresare a fost folosit şi de ceilalţi traducători până la d-na Tripon şi este în spiritul textului original (n.red.).

Generalul ei era un bărbat îndesat, care îşi purta platoşa peste o haină maro simplă, fără urme de strălucire sau broderii. Faţa îi era plinuţă şi înăsprită de vreme în spatele barelor de protecţie ale coifului, iar odată cu trecerea anilor, el căpătase un soi de calm ciudat şi liniştitor. Nu trebuia decât să îl priveşti pe Gareth Bryne ca să ştii că dacă Puţul Osândei urma să se deschidă dinaintea lui, iar el să îşi înăbuşe frica şi să facă ceea ce trebuie făcut. Şi alţi oameni aveau să îl urmeze. El dovedise după fiecare bătălie că a-l urma pe el era drumul spre izbândă. Era norocoasă să fie urmată de un bărbat de ispravă. Ea îşi îndreptă privirea în direcţia spre care arăta el, spre amonte.

De după o limbă de pământ, tocmai îşi făceau apariţia cinci, şase – nu, şapte – corăbii care înaintau pe râul Erinin, săpând brazde. Vase la fel de mari ca acestea puteau fi văzute pe râu, unul cu trei catarge, ale căror velele triunghiulare erau întinse şi ale căror vâslaşi brăzdau apa turcoaz pentru ca acestea să prindă viteză. Totul la o ambarcaţiune vorbea despre o dorinţă arzătoare de viteză, despre dorinţa de a ajunge în Tar Valon *acum!* Aici, râul era îndeajuns de adânc pentru ca vasele să se poată apropia, pe alocuri, la mică distanţă de maluri, însă aceste vase navigau aproape în şir, ţinându-se pe mijlocul râului Erinin atât cât reuşeau cârmacii lor să le ţină împotriva vântului. Mateloţii căţăraţi în vârful catargelor erau atenţi la ţărm, dar nu la bancurile de nisip.

De fapt, nu aveau de ce să se teamă atâta vreme cât se ţineau departe de săgeţile arcului. Adevărat, din locul unde stătea călare, ea le-ar fi putut da foc acestor vase sau să facă, pur şi simplu, găuri în carenele acestora şi să le lase să se scufunde. Totul s-ar fi terminat într-o clipită. Însă, dacă ar fi făcut asta, câţiva dintre cei care aveau cadă peste bord puteau să se înece. Curenţii erau puternici, apa – rece ca gheaţa, iar cei care ştiau să înoate aveau de străbătut o distanţă lungă până la mal. Şi un singur deces ar fi transformat Puterea în armă, dacă ar fi procedat astfel. Ea încerca să îşi ducă traiul ca şi cum era deja legată prin cele Trei Legăminte, iar acele Legăminte protejau acele vase de ea sau de oricare dintre celelalte surori. O soră care jurase pe Sceptrul Legămintelor nu *putea* să provoace acele valuri, nici măcar să le formeze, decât dacă se putea convinge că viaţa îi era pusă în primejdie de acele vase. Însă nici căpitanii, nici mateloţii nu păreau să creadă asta.

Pe măsură ce vasele se apropiau, strigătele ce răzbăteau peste suprafaţa apei erau estompate de distanţă. Mateloţii căţăraţi în vârful catargelor arătau în direcţia ei şi a lui Gareth şi, în scurt timp, deveni limpede că aceştia o confundau cu o aes sedai, însoţită de străjerul ei. Sau cel puţin căpitanii nu erau dispuşi să îşi asume un risc pe care nici ea nu şi-l asuma. După o clipă, ritmul vâslelor se înteţi. Doar pentru o fracţiune de secundă, însă vâslaşii munceau din greu ca să prindă această fracţiune. O femeie care stătea pe puntea vasului din frunte, cel mai probabil căpităneasa, îşi flutura braţele ca şi când ar fi poruncit un efort încă şi mai mare, iar o mână de bărbaţi începură să fugă de colo colo pe punte, legând frânghii sau dezlegându-le ca să schimbe unghiul velelor, cu toate că Egwene nu observa vreo schimbare. Pe lângă mateloţi, mai erau şi alţi bărbaţi pe punţi şi majoritatea stăteau îngrămădiţi lângă balustrade, câţiva privind prin ocheanele lor. Câţiva păreau să măsoare distanţa pe care o mai aveau de parcurs până să ajungă în siguranţă în port.

Ei îi trecu prin gând să ţească o străfulgerare, o explozie de lumină, care să scoată un bubuit puternic deasupra fiecărui vas. Asta cu siguranţă le-ar fi spus tuturor celor de pe punţi, care aveau puţină minte, că nici viteza, nici distanţa nu avea să îi protejeze aici, ci doar o îndurare născută din cele Trei Legăminte. Aceştia *ar fi trebuit* să ştie că se aflau în siguranţă *datorită* surorilor aes sedai. Expirând îndelung, ea clătină din cap şi se dojeni în gând. Acel fir simplu ar fi atras, de asemenea, atenţia celor din oraş şi cu siguranţă nu şi-ar fi făcut apariţia doar o singură soră. Surorile mergeau adeseori pe malul mării{48} ca să privească Tar Valonul şi Turnul. Chiar dacă singura reacţie la străfulgerările ei nu ar fi fost decât un soi de ripostă, odată începută, un astfel de spectacol ar fi fost foarte greu de oprit. Odată începute, lucrurile ar fi putut scăpa de sub control. Şi-aşa existau prea multe şanse să se întâmple asta, cu atât mai mult în ultimele cinci zile.

---

48 *Riverbank* – în original – înseamnă *malul râului* nu al mării. Mai mult, potrivit hărţilor desenate de Robert Jordan, Tar Valon este situat în nordul continentului, mult prea departe atât de litoralul oceanului Aryth cât şi de cel al Mării Furtunilor pentru ca Tar Valonul şi Turnul să poată fi privit de pe malul mării (n.red.).

— Comandantul portului n-a lăsat mai mult de opt sau nouă vase să intre în port odată, zise Gareth când vasul ajunse în dreptul lor, dar căpitanii par să fi înţeles când să profite de momentul potrivit. Altele îşi vor face apariţia cât de curând şi vor ajunge aproape de oraş când Gărzile Turnului vor fi convinse că indivizii au venit, de fapt, ca să se înroleze. Jimar Chubain ştie îndeajuns de mult ca să păzească portul, astfel încât să nu pot introduce pe furiş în oraş oameni de pe vase. Are mai multe gărzi în port decât oriunde altundeva, în afară de turnurile de pe pod, şi nu prea multe în altă parte, din câte am reuşit să aflu. Însă acest lucru se va schimba. Valul de vase începe odată cu ivitul zorilor şi continuă aşa până la căderea nopţii, şi aici, şi în Portul de Sud. Grupul acesta de vase nu pare să aibă la bord la fel de mulţi soldaţi ca majoritatea. Orice plan este genial până soseşte momentul, Maică, iar atunci trebuie să te adaptezi situaţiei, altminteri vei fi învins.

Egwene scoase un sunet de enervare. Trebuie să fi fost două sute de pasageri cu totul, sau mai mulţi, pe cele şapte vase. Câţiva puteau fi negustori sau comercianţi sau alt soi de călători nevinovaţi, însă lumina soarelui se reflecta în coifuri, platoşe şi discuri din oţel cusute pe veste din piele. Câte încărcături soseau cu vasele în fiecare zi? Indiferent de numărul lor, un val continuu pătrundea în oraş ca să se înroleze sub comanda Înaltului Căpitan Chubain.

— Oare de ce bărbaţii se grăbesc întotdeauna aşa de tare să omoare sau să fie omorâţi? bombăni ea, iritată.

Seniorul Gareth o privi calm. Şedea în şaua calului său, un jugan înalt cu o dungă albă pe bot, ca o statuie. Uneori, ea credea că ştia o părticică din ceea ce simţea Siuan atunci când venea vorba despre bărbaţi. Uneori, ea credea că merita să facă orice efort necesar ca să îl sperie, doar ca să îl vadă cum tresărea.

Din nefericire, ea ştia răspunsul la întrebarea ei la fel de bine ca el. Cel puţin acesta se aplica bărbaţilor care urmau să devină soldaţi. Oh, erau suficienţi bărbaţi care se grăbeau să susţină o cauză sau să apere ceea ce credeau ei a fi drept, iar alţii căutau aventura, aşa cum o vedeau ei, însă adevărul era că pentru a ţine în mână o suliţă sau o lance, un bărbat putea câştiga mai mult decât dacă ar fi împins plugul altcuiva şi încă pe jumătate dacă se pricepea să călărească îndeajuns de bine ca să se poată alătura cavaleriei. Cei care mânuiau arbaletele şi arcurile se amestecau printre aceştia. Un bărbat care muncea pentru un altul putea visa să aibă ferma sau prăvălia lui într-o bună zi sau să construiască o fundaţie pe care fiii lui să construiască mai departe, însă cu siguranţă auzise nenumărate poveşti despre bărbaţi care fuseseră soldaţi vreme de cinci sau zece ani şi care se întorseseră acasă cu suficienţi galbeni ca să ducă un trai confortabil, poveşti despre oameni obişnuiţi care deveniseră generali sau seniori. Pentru un sărac, zicea Gareth pe un ton răspicat, vârful ascuţit al unei suliţe oferea o privelişte mai bună decât dosul calului ce trăgea plugul altcuiva. Chiar dacă era mult mai probabil să moară străpuns de o suliţă decât să câştige faimă sau avere. Era o perspectivă sumbră, însă ea îşi imagina că aşa vedeau lucrurile şi acei bărbaţi de pe corăbii. Însă aşa îşi adunase şi ea oastea. Pentru fiecare bărbat care voia să o vadă pe uzurpatoare înlăturată de pe Tronul Amyrlin, pentru fiecare bărbat care ştia sigur cine era Elaida, alţi zece, dacă nu alte sute, se alăturaseră oştii. Câţiva bărbaţi de pe corabie îşi ridicau mâinile ca străjerii de pe zidurile portului ca să vadă că nu erau înarmaţi.

— Nu, zise ea, iar Seniorul Gareth oftă.

El îşi păstră vocea calmă, însă vorbele lui abia dacă aduceau liniştea atunci când acesta vorbi:

— Maică, atâta vreme cât porturile vor rămâne deschise, oamenii din Tar Valon vor mânca mai bine decât noi şi, în loc să devină mai slabă din cauza foamei, Garda Turnului va deveni mai numeroasă şi mai puternică. Mă îndoiesc că Elaida îi va îngădui lui Chubain să năvălească afară din oraş ca să ne atace, cu toate că mi-aş dori tare mult s-o facă. Mai devreme sau mai târziu, fiecare zi de aşteptare nu va face decât să sporească numărul victimelor din tabăra noastră. Am zis de la bun început că, în cele din urmă, se va ajunge la atac, iar acest lucru nu s-a schimbat, dar restul lucrurilor, da. Porunceşte-le surorilor să mă ajute să intru în oraş acum şi voi reuşi să cuceresc Tar Valonul. Vor muri mai puţini decât dacă vei mai zăbovi.

Ei i se puse un nod în stomac, care începu să se strângă tot mai tare până când abia mai putu să respire. Treptat şi cu grijă, ea făcu nişte exerciţii de novice pentru a-l desface. Malul mărginea râul, călăuzindu-l fără a-l controla. Calmul se aşternu peste ea, înlăuntrul ei.

Prea mulţi oameni începuseră să îşi dea seama de utilitatea porţilor şi, într-un fel, Gareth era cel mai rău dintre toţi. Treaba lui era războiul şi era foarte priceput. De îndată ce află că printr-o poartă puteau trece odată mai mulţi oameni, nu doar un mic grup, el înţelesese ce implica acest lucru. Până şi zidurile mari ce împrejmuiau Tar Valonul, ce nu puteau fi distruse de nicio catapultă de pe o barjă, nici de cea mai mare catapultă făurită cu ajutorul Puterii, păreau a fi construite din hârtie în faţa unei oşti care putea Călători, însă fie că Gareth Bryne aflase sau nu, alţi oameni ar fi putut profita de această idee. Se părea că asha'manii o făcuseră deja. Războiul fusese întotdeauna urât, însă avea să devină încă şi mai urât.

— Nu, repetă ea. Ştiu că vor muri oameni înainte ca totul să ia sfârşit.

Lumina să o ajute, îi vedea murind doar închizând ochii. Vor muri încă şi mai mulţi dacă ea lua decizia greşită, şi nu doar aici.

— Trebuie să ţin Turnul Alb în viaţă pentru Tarmon Gai'don, ca să stea între restul lumii şi asha'mani, iar Turnul va muri dacă surorile vor începe să se omoare unele pe celelalte pe străzile Tar Valonului. Acest lucru se întâmplase o dată. Nu se putea întâmpla şi a doua oară. Dacă Turnul Alb va muri, va muri şi speranţa. N-ar trebui să-ţi repet acest lucru.

Daishar necheză şi îşi azvârli capul pe spate, lovind cu copita de parcă i-ar fi simţit starea de iritare, însă ea îl struni cu fermitate şi îşi vârî ocheanul în tocul din piele ce atârna de şa. Păsările care plonjau renunţară la pescuit şi ţâşniră în aer când lanţul gros ce bloca Portul de Nord începu să cadă. Acesta avea să se cufunde în apă cu mult înainte ca prima corabie să ajungă la gura portului. Câtă vreme trecuse de când ajunsese şi ea în Tar Valon pe aceeaşi cale? Nu îşi mai amintea. În urmă cu o Vârstă. Fusese o altă femeie care ajunsese la mal şi fusese întâmpinată de mai-marea peste novice.

Gareth dădu negativ din cap, făcând o grimasă. El nu se dădea niciodată bătut, nu-i aşa?

— Trebuie să ţii în viaţă Turnul Alb, Maică, dar datoria mea este să ţi-l ofer eu. Asta dacă nu cumva lucrurile s-au schimbat şi nu ştiu eu. Le văd pe surori şuşotind şi aruncând priviri peste umăr chiar dacă nu ştiu ce înseamnă asta. Dacă îţi mai doreşti Turnul, se va ajunge la un atac. Mai bine mai devreme decât mai târziu.

Brusc, dimineaţa păru mai întunecată, ca şi când norii ar fi acoperit soarele. Indiferent ce facea, morţii aveau să se strângă grămadă ca lemnele, însă ea trebuia să ţină în viaţă Turnul Alb. Trebuia. Când nu puteai face alegeri bune, trebuia să o alegi pe cea mai puţin greşită.

— Am văzut suficient aici, zise ea încet.

Aruncând o ultimă privire spre dâra subţire de fum ce se înălţa dincolo de oraş, ea îl întoarse pe Daishar spre copacii care se aflau la o sută de paşi mai departe de râu, unde escorta ei o aştepta printre ferigile verzi şi fagii şi mestecenii cu crengile golaşe.

Două sute de călăreţi, cu platoşe din piele tăbăcită sau haine acoperite cu discuri din metal, cu siguranţă ar fi atras atenţia dacă şi-ar fi făcut apariţia pe malul râului, însă Gareth o convinsese de necesitatea acestor bărbaţi înarmaţi cu lănci subţiri şi arcuri scurte. Fără îndoială că acea dâră de fum de pe malul îndepărtat se ridica din căruţele şi proviziile care ardeau. Înţepături de purice, însă acele înţepături se făceau simţite în fiecare noapte, uneori una, alteori două sau trei, până când toată lumea se uita după dâre de fum în zori. Până în acel moment, vânarea atacatorilor se dovedise a fi o treabă imposibilă. Ninsorile abundente îi împiedicau pe urmăritori, sau rafalele puternice şi tăioase de vânt, sau urmele dispăreau, pur şi simplu, zăpada ce acoperea ultimele urme fiind netedă de parcă tocmai atunci căzuse. Resturile de ţesături erau o dovadă suficient de clară că aceştia erau ajutaţi de aes sedai şi nu avea rost să rişte să afle dacă Elaida avea oameni şi poate surori şi pe malul acesta al râului. Puţine lucruri o încântau mai mult pe Elaida decât să pună mâna pe Egwene al’Vere.

Aceasta nu era toată escorta ei, desigur. În afară de Sheriam, păstrătoarea{49} ei, ea ieşise călare în dimineaţa aceea însoţită de alte şase aes sedai, iar cele care aveau străjeri îi aduseseră cu ele. Aşadar, în spatele surorilor aşteptau opt bărbaţi cu mantii care îşi schimbau culoarea şi care se ondulau ameţitor atunci când sufla briza, dar care, altminteri, făceau ca părţi din călăreţi şi din cai să pară a se confunda cu trunchiurile copacilor. Conştienţi de pericole – cel puţin din partea atacatorilor –, conştienţi că aes sedai ale lor erau încordate mai să cedeze, aceştia supravegheau pădurea înconjurătoare ca şi când cei din cavalerie nici nu s-ar fi aflat acolo. Siguranţa aes sedai era preocuparea lor principală, iar această sarcină nu o lăsau în grija nimănui. Sarin, un bărbat butucănos cu barbă neagră, nu atât de scund, dar foarte lat, stătea atât de aproape de Nisao, încât părea să o domine pe Galbena mignonă, iar Jori reuşea să o domine pe Morvrin, deşi era, practic, mai scund decât ea. Era la fel de lat ca Sarin, dar foarte scund chiar şi pentru un cairhienin. Cei trei străjeri ai Myrellei, cei trei pe care ea îndrăznea să îi recunoască, se strânseră în jurul ei până când ea nu îşi mai putea mişca juganul fără să nu îl împingă pe unul al lor din calea ei. Străjerul Anaiyei, Setagana, zvelt şi oacheş şi chipeş pe cât era ea de ştearsă, mai că reuşi să o înconjoare de unul singur, iar Tervail, cu nasul lui proeminent şi faţa plină de cicatrice, făcu la fel cu Ifeonin. Carlinya nu avea niciun străjer, deloc neobişnuit pentru o Albă, însă îi privea cu atâta atenţie pe bărbaţi de la adăpostul glugii căptuşite cu blană de parcă s-ar fi gândit să îşi găsească şi ea unul.

---

49 Păstrătoarea Cronicilor, mâna dreaptă şi secretara Supremei Înscăunate (n.red.).

Nu cu multă vreme în urmă, Egwene ar fi ezitat să fie văzută în compania acestor şase femei. Ele şi Sheriam juraseră să îi fie credincioase ei, dar, din diverse motive, nici ea, nici ele nu voiau ca acest lucru să fie ştiut sau măcar bănuit. Ele o ajutaseră să influenţeze evenimentele, atât cât se putuse, atunci când toată lumea o considerase doar un chip, o fată pe care Divanul Turnului o putea folosi după bunul plac şi pe care nu o asculta nimeni. Divanul renunţă la această iluzie atunci când ea îl convinse să-i declare război Elaidei, recunoscând, în cele din urmă, ce puseseră ele la cale încă din ziua în care fugiseră din Turn, însă asta nu făcu decât să îngrijoreze şi mai tare Divanul şi frăţiile ajah în legătură cu următoarele ei fapte şi să încerce să găsească o cale prin care să se asigure că, indiferent ce avea să facă, ea avea să obţină aprobarea lor. Conducătoarele fuseseră foarte mirate atunci când ea acceptase sugestia lor referitoare la un consiliu, cu câte o soră din fiecare Ajah, care să o sfătuiască datorită înţelepciunii şi experienţei lor. Sau poate s-or fi gândit că succesul pe care ea îl avusese cu declaraţia de război i se urcase la cap. Desigur, ea le spusese lui Morvrin şi Anaiyei şi celorlalte să se asigure că ele urmau să fie surorile alese, iar cum se bucurau de prestigiul în frăţiile lor, acestea reuşiseră să facă asta. Ea le asculta sfaturile, chiar dacă nu le urma întotdeauna, de săptămâni bune deja, însă acum nu mai era nevoie să aranjeze întâlniri clandestine sau să îşi trimită una alteia mesaje în taină.

Totuşi, se părea că cineva se alăturase grupului ei câtă vreme Egwene privise Turnul.

Sheriam, purtând etola îngustă şi albastră a funcţiei ei peste mantie, reuşi să facă o plecăciune formală în şa. Femeia cu părul ca focul putea fi incredibil de formală uneori.

— Maică, conducătoarea Delana doreşte să-ţi vorbească, zise ea ca şi când Egwene nu ar fi văzut-o pe sora Cenuşie voinică stând acolo, călare pe o iapă cu pete aproape la fel de negre ca picioarele calului lui Sheriam. E o chestiune importantă, zice ea.

Asprimea abia simţită din vocea ei spunea că Delana nu o informase despre ce era vorba. Lui Sheriam sigur nu îl convenea. Putea fi foarte invidioasă pe poziţia ei.

— Între patru ochi, dacă voieşti, Maică, zise Delana, dându-şi gluga pe spate şi lăsând să i se vadă părul care aproape că avea culoarea argintului.

Vocea îi era groasă pentru o femeie, însă în ea abia dacă se simţea graba unei persoane care avea chestiuni importante de discutat.

Prezenţa ei era oarecum o surpriză. Delana o sprijinea adeseori pe Egwene în Divanul Turnului atunci când conducătoarele se dondăneau dacă o anume decizie avea, de fapt, legătură cu războiul împotriva Elaidei. Acest lucru însemna că Divanul trebuia să vină în sprijinul poruncilor pe care le dădea Egwene ca şi cum ar fi căutat un consens, dar nici măcar conducătoarele care susţinuseră războiul nu erau nici măcar pe jumătate încântate de acest mic aspect, lucru ce dădea naştere la discuţii interminabile. Voiau să o înlăture pe Elaida, dar, lăsate de capul lor, membrele Divanului n-ar fi făcut nimic altceva decât să se certe. Adevărul fie spus însă, ajutorul Delanei nu era întotdeauna bine-venit. Azi putea fi imaginea întruchipată a unei negociatoare cenuşii care căuta consensul, iar în ziua următoare putea fi atât de vehementă în a-şi susţine argumentele, încât fiecare conducătoare care o auzea îi devenea ostilă. Ea era cunoscută că agita spiritele şi în alte privinţe. Ceruse Divanului de trei ori deja să dea o declaraţie oficială că Elaida făcea parte din Ajah Neagră, lucru care dăduse inevitabil naştere unei tăceri stânjenitoare până când cineva declară că şedinţa era suspendată. Puţine erau dispuse să vorbească pe şleau despre Ajah Neagră. Delana era dispusă să discute despre orice, de la cum aveau să găsească veşmintele potrivite pentru nouă sute optzeci şi şapte de novice şi până la ipoteza dacă Elaida avea sau nu susţinătoare secrete printre surori, un alt subiect care le dădea fiori majorităţii surorilor. Ceea ce ducea la întrebarea de ce ea ieşise călare atât de devreme şi de una singură. Ea nu o mai abordase niciodată pe Egwene fără să se afle în compania altei conducătoare sau a trei. Ochii albastru-deschis ai Delanei nu trădau nimic mai mult decât faţa ei senină de aes sedai.

— În timp ce călărim, îi spuse Egwene. Vom dori puţină intimitate, adăugă ea când Sheriam îşi deschise gura. Rămâi în spate cu ceilalţi, rogu-te.

Păstrătoarea îşi miji ochii verzi, în care mai că se citea furia. Fiind o păstrătoare eficientă şi foarte zeloasă, ea îşi pusese toată nădejdea în Egwene şi nu ascundea faptul că îi displăcea să fie exclusă din orice întâlnire pe care o avea aceasta. Supărată sau nu, ea făcu o plecăciune în semn de acceptare, şovăind doar puţin. Sheriam nu ştiuse tot timpul care dintre ele poruncea, însă acum ştia.

Terenul se înălţa de la râul Erinin, dar nu sub formă de coline, ci se înălţa, pur şi simplu, spre vârful monstruos care domina spre apus, atât de masiv încât părea să ia în batjocură denumirea de „munte”. Muntele Dragonului ar fi dominat peste împrejurimi chiar şi în Osia Lumii; în ţinutul relativ plat care înconjura Tar Valonul, creasta sa acoperită cu un veşmânt alb părea să ajungă până în ceruri, mai ales atunci când o dâră subţire de fum se înălţa din vârful zimţat, aşa cum o făcea acum. O dâră subţire la înălţimea aceea ar fi fost cu totul altceva, la îndemână. Copacii dispăreau cam pe la jumătatea urcuşului spre Muntele Dragonului şi nimeni nu reuşise vreodată să ajungă până pe creastă sau măcar pe-aproape, cu toate că se zvonea că povârnişurile erau presărate cu oasele celor care încercaseră. Nimeni nu îşi putea explica de ce ar fi încercat cineva să facă asta. Uneori, umbra lungă a muntelui se întindea până la oraş. Oamenii care locuiau în acea parte a ţinutului erau obişnuiţi să vadă Muntele Dragonului dominând cerul la fel de mult cum erau obişnuiţi să vadă Turnul Alb ridicându-se maiestuos deasupra zidurilor oraşului, fiind vizibil de la mile depărtare. Amândouă erau elemente neschimbătoare care fuseseră şi urmau să fie întotdeauna acolo, însă pe oamenii de rând îi preocupau recoltele şi meşteşugurile, nu munţii şi aes sedai în cătunele alcătuite din zece sau o duzină de case cu acoperişuri din stuf sau ardezie şi în satele alcătuite dintr-o sută de case, copiii care se jucau în zăpadă sau cărau găleţi cu apă de la fântâni se opreau ca să se uite cu gurile căscate la soldaţii care înaintau călare de-a lungul făgaşelor ce treceau drept drumuri atunci când nu erau acoperite cu zăpadă. Aceştia nu aveau flamuri, dar câţiva soldaţi aveau brodată pe mantii sau pe mânecile hainelor Flamura[50] Tar Valonului, iar mantiile ciudate ale străjerilor lăsau să se înţeleagă că măcar câteva

50 *The Flame of Tar Valon* – Flacăra Tar Valonului (n.red.).

dintre femei erau aes sedai. Chiar şi aici, atât de aproape de oraş, surorile fuseseră o privelişte neobişnuită până de curând, însă tot aduceau clipire în ochii unui copil. Că veni vorba, probabil că şi soldaţii erau aproape de a fi trecuţi pe lista minunilor. Fermele care hrăneau Tar Valonul ocupau cea mai mare parte a ţinutului, câmpurile împrejmuite cu garduri din piatră ce cuprindeau casele şi hambarele înalte din piatră sau cărămidă, cu dumbrăvi, crânguri sau pâlcuri de copaci printre ele, iar grupuri de copii de fermieri fugeau adeseori la o mică distanţă paralel cu coloana de soldaţi, ţopăind prin zăpadă ca nişte iepuri de câmp. Muncile de iarnă îi ţineau pe majoritatea oamenilor în vârstă în case, însă cei care se aventurau afară, înfofoliţi în haine groase ca să se apere de frig, abia dacă aruncau o privire în direcţia soldaţilor, sau a străjerilor, sau a surorilor aes sedai. În curând avea să vină primăvara, la fel şi aratul, şi plantatul, iar ceea ce făceau aes sedai n-avea să afecteze aceste activităţi. Cu voia Luminii.

Nu era nevoie de gărzi decât dacă se aşteptau la vreun atac, iar Seniorul Gareth alesese un grup puternic de iscoade, rânduri de soldaţi care să acopere flancurile şi o ariergardă în vreme ce el conducea coloana de soldaţi care îi urmau pe străjerii care înaintau în urma lui Sheriam şi a „consiliului”. Toate formau un cerc larg şi strâmb în jurul Egwenei, iar ea mai că îşi putea imagina că ieşise la plimbare călare singură cu Delana dacă nu se uita prea atent în jurul ei. Sau dacă se uita dincolo de el. În loc să o preseze pe conducătoarea Cenuşie să vorbească – era drum lung până la tabără şi nimeni nu avea voie să facă o poartă unde împletitura putea fi observată; era timp berechet să afle ce avea de spus Delana –, Egwene compara fermele pe lângă care treceau cu cele din Ţinutul celor Două Râuri.

Poate faptul că îşi dădea seama că Ţinutul celor Două Râuri nu mai era casa ei o făcea să le privească cu atâta atenţie. Recunoaşterea adevărului nu putea fi niciodată o trădare, însă ea simţea nevoia să îşi amintească de Ţinutul celor Două Râuri. Puteai uita cine erai dacă uitai de unde te trăgeai, iar, uneori, fiica hangiţei din Emonds Field îi părea o străină. Oricare dintre aceste ferme i s-ar fi părut categoric ciudate, aşezate lângă Emond’s Field, cu toate că ea nu îşi putea da seama cu exactitate de ce. Forma diferită a caselor, înclinaţia diferită a acoperişurilor. Aici, casele aveau adeseori acoperişuri de ardezie, nu de stuf, atunci când puteai distinge vreunul de sub stratul gros de zăpadă aşternut pe acoperişuri. Fireşte, exista mai puţin stuf şi mai multă piatră şi cărămidă acum în Ţinutul celor Două Râuri decât înainte. Văzuse asta, în *Tel’aran’rhiod.* Schimbarea venea atât de încet încât nici nu o simţeai sau prea repede ca să-ţi pice bine, dar venea. Nimic nu rămânea neschimbat, nici măcar atunci când credeai că rămânea. Sau nădăjduiai să rămână aşa.

— Unele sunt de părere că ai să îl legi de tine ca străjer, zise Delana în şoaptă, pe neaşteptate.

Poate că doar voia să facă conversaţie. Toată atenţia părea să îi fie acaparată de gluga pe care încerca să şi-o aranjeze cu mâinile acoperite de mănuşi verzi. Era o călăreaţă pricepută, mişcându-se în tandem cu calul ei cu atâta lejeritate, încât părea să nu observe animalul.

— Unele cred că ai facut-o deja. Eu n-am avut unul de ceva vreme, însă numai să ştii că străjerul tău este acolo poate fi un lucru liniştitor. Dacă îl alegi pe cel potrivit.

Egwene îşi arcui o sprânceană – fu mândră că nu se uită cu gura căscată la femeie; acesta era *ultimul* subiect de discuţie la care s-ar fi aşteptat –, iar Delana adăugă:

— Seniorul Gareth petrece foarte mult timp în compania ta. E cam bătrân, dar Verzile adeseori aleg un bărbat mai experimentat ca să le fie primul străjer. Ştiu că tu n-ai făcut niciodată parte dintr-o frăţie Ajah, dar eu te consider adeseori a fi o Verde. Mă întreb, oare Siuan va fi uşurată dacă îl vei lega, sau va fi supărată? Uneori, cred una, alteori, cealaltă. Relaţia lor, dacă poate fi numită astfel, este extrem de ciudată, cu toate acestea, ea pare să fie complet lipsită de ruşine.

— Trebuie să o întrebi pe Siuan despre asta.

Zâmbetul Egwenei avea o urmă de asprime. La fel şi tonul ei. Nici ea nu înţelesese pe deplin de ce Gareth Bryne îi jurase credinţă, însă Divanul Turnului avea alte lucruri mai bune de făcut decât să bârfească asemenea unor precupeţe.

— Poţi să-i spui cui doreşti că n-am legat pe nimeni, Delana. Seniorul Gareth îşi petrece timpul cu mine, aşa cum zici tu, pentru că eu sunt Amyrlin, iar el este generalul meu. Le-ai putea reaminti şi acest lucru.

Aşadar, Delana o considera o Verde. Aceasta era frăţia Ajah pe care ar fi ales-o, deşi, în realitate, îşi dorea doar un singur străjer. Însă Gawyn era fie în Tar Valon, fie în drum spre Caemlyn şi, oricare din variante ar fi fost, ea nu avea să pună prea degrabă mâinile pe el. Îl bătu uşor pe gât pe Daishar, fără a fi nevoie, şi se strădui ca zâmbetul ei să nu se transforme într-o căutătură furioasă. Fusese plăcut, printre altele, să uite o vreme de Divan. Divanul o făcuse să înţeleagă de ce Siuan semănase adeseori cu un urs pe care îl dureau dinţi atunci când fusese Amyrlin.

— N-aş zice că a devenit un subiect de discuţie amplă, murmură Delana. Până acum. Totuşi, unele sunt interesate să ştie dacă vei lega un străjer şi pe cine. Mă îndoiesc că Gareth Bryne ar fi considerat o alegere înţeleaptă.

Ea se răsuci în şa ca să arunce o privire în urma lor. La Seniorul Gareth, gândi Egwene, însă când conducătoarea se întoarse, ea spuse aproape în şoaptă:

— Sheriam n-a fost niciodată alegerea ta ca păstrătoare, desigur, dar ar trebui să ştii că frăţiile ajah le-au pus pe restul din tagma ei să te supravegheze.

Iapa ei cu pete cenuşii era mai scundă decât Daishar, astfel încât era nevoită să îşi ridice privirea la Egwene, lucru pc care încerca să îl facă fără să lase să se observe. Acei ochi albaştri şi umezi deveniră brusc aspri.

— Se crede că Siuan s-ar putea să te sfătuiască... prea bine după felul în care ai adus vorba despre declaraţia de război împotriva Elaidei. E în continuare revoltată pentru că situaţia ei s-a schimbat, nu-i aşa? Acum, Sheriam este considerată a fi cel mai probabil vinovata. Oricum, frăţiile ajah doresc să fie avertizate dacă hotărăşti să pui la cale o altă surpriză.

— Îţi mulţumesc pentru avertisment, zise Egwene pe un ton politicos.

Vinovată? Ea dovedise Divanului că nu avea de gând să fie marioneta sa; cu toate acestea, cei mai mulţi se încăpăţânau să creadă că ea trebuie să fi fost marioneta cuiva. Cel puţin, nimeni nu bănuia adevărul despre consiliul ei. Nădăjduia să nu o facă nimeni.

— Ar mai fi un motiv la care ar trebui să fii cu băgare de seamă, continuă Delana, intensitatea din ochii ei întrecând nepăsarea din vocea ei. Acest lucru era mai important pentru ea decât voia să ştie Egwene. Ar trebui să te asiguri că orice sfat pe care ţi-l dă vreuna dintre ele vine direct de la conducătoarea frăţiei ei şi, după cum ştii, conducătoarea unei frăţii şi conducătoarele{51} sale nu sunt întotdeauna de aceeaşi părere. Dacă le vei da prea multă ascultare, s-ar putea să intri în conflict cu Divanul. Nu orice decizie are legătură cu războiul, nu uita, dar cu siguranţă ţi-ai dori ca unele dintre ele să-ţi facă voia.

— O Amyrlin ar trebui să asculte toate părerile înainte să la vreo decizie, răspunse Egwene, dar voi ţine seama de avertismentul tău atunci când ele mă vor sfătui, fiică.

Oare Delana o credea proastă? Sau poate că femeia încerca să o înfurie. Furia te făcea să iei decizii pripite şi să rosteşti vorbe necugetate pe care, uneori, nu le puteai retrage. Ea nu îşi putea imagina ce urmărea Delana, însă atunci când conducătoarele nu reuşeau să o manipuleze într-un fel, încercau prin altă cale. În ultima vreme, ea dobândise de-a dreptul prea multă practică în acest sens.

Cenuşia îşi ridică privirea la ea peste marginea glugii, cu o expresie extrem de liniştită întipărită pe faţă. Însă ochii ei albaştri erau *foarte* pătrunzători acum, ca nişte sfredele.

— Ai putea întreba ce cred ele despre subiectul negocierilor cu Elaida, Maică.

---

51 Membrele Divanului (n.red.)

Egwene mai că zâmbi. Fu o pauză voită. Aparent, Delanei nu îi plăcea ca o femeie mai tânără decât majoritatea novicelor să îi spună „fiică“. Mai tânără decât cele mai multe care proveneau din Turn, darămite de cele mai noi. Însă Delana însăşi era prea tânără pentru a fi conducătoare. Şi nu avea aceeaşi stăpânire de sine ca fiica hangiţei.

— De ce le-aş întreba?

— Pentru că acest subiect a fost pomenit în Divan în ultimele zile. Nu ca o propunere, dar a fost pomenit, aproape în tăcere, de către Varilin, Takima şi Magia. Iar Faiselle şi Saroiya au părut interesate de ceea ce aveau ele de zis.

Calmă sau nu, furia începu să se zvârcolească brusc ca un vierme înlăuntrul Egwenei şi a-l strivi nu avea să fie o treabă uşoară. Cele cinci fuseseră conducătoare înainte ca Turnul să se scindeze, dar, mai important, ele erau împărţite între cele două facţiuni majore care se luptau să obţină controlul asupra Divanului. În realitate, erau împărţite între a o urma pe Romanda sau pe Lelaine, însă cele două s-ar fi împotrivit una alteia dacă asta ar fi însemnat să se înece amândouă. De asemenea, ele le ţineau din scurt pe adeptele lor.

Ea putea crede că celelalte fuseseră speriate de evenimente, însă nu şi Romanda sau Lelaine. Deja de o jumătate de săptămână, discuţiile despre Elaida sau despre recâştigarea Turnului fuseseră înlăturate de conversaţiile îngrijorate despre acea erupţie puternică şi imposibil de îndelungată a Puterii. Aproape toate voiau să ştie ce o provocase şi aproape tuturor le era teamă să afle. Abia ieri reuşise Egwene să convingă Divanul că nu mai era un pericol dacă un grup mic Călătorea în locul unde avusese loc erupţia – amintirea acesteia era atât de vie, încât toate puteau numi cu exactitate locul – şi majoritatea surorilor păreau să aştepte cu sufletul la gură până când Akarrin şi celelalte aveau să se întoarcă. Fiecare frăţie Ajah îşi dorise o conducătoare, însă Akarrin fusese sigura aes sedai care făcuse un pas înainte.

Cu toate acestea, nici Lelaine şi nici Romanda nu păreau îngrijorate. Oricât de violentă şi de îndelungată fusese erupţia, aceasta avusese loc foarte departe şi nu provocase niciun dezastru din câte îşi dădeau ele seama; dacă era opera rătăciţilor, după cum părea a fi, şansele de a afla ceva erau extrem de mici, iar posibilitatea ca ele să poată face ceva în această privinţă încă şi mai mică. Era lipsit de noimă să îşi irosească timpul şi forţele cu lucruri imposibile când aveau de îndeplinit o sarcină importantă. Aşa ziceau ele, scrâşnind din dinţi, când îşi dădură seama că erau toate de acord. Mai erau de acord că Elaidei trebuia să i se ia etola şi sceptrul, desigur, Romanda fiind aproape la fel de înverşunată ca Lelaine, iar dacă detronarea de către Elaida a unei foste Albastre ca Amyrlin o înfuriase pe Lelaine, declaraţia acesteia că Ajah Albastră era dezbinată mai că o făcu să turbeze. Dacă ele îngăduiau să se vorbească despre negociere... Nu avea nicio noimă.

— Asta e nebunie curată, zise Sheriam, înainte ca vreuna din ele să apuce să deschidă gura.

Părea supărată şi, poate, niţel speriată. Şi avea motive. Numele ei se afla pe lista celor însemnate pentru a fi ferecate.

— Doar nu crede vreuna din ele că o negociere ar fi posibilă?

— Nici eu nu cred, interveni Anaiya pe un ton sec.

Faţa ei simplă aparţinea mai degrabă unei neveste de fermier decât unei surori Albastre, se îmbrăca foarte simplu, cel puţin în public, în veşminte de lână de calitate, şi îşi mâna roibul cu aceeaşi uşurinţă cu care îşi mâna Delana iapa. Foarte puţine lucruri îi puteau zdruncina calmul Anaiyei. Fireşte, nu se număra nicio Albastră printre conducătoarele care vorbeau despre negociere. Deşi Anaiya nu aducea deloc cu un soldat, pentru Albastre, acesta era un război pe viaţă şi pe moarte, fără pic de îndurare.

— Elaida a lămurit destul de bine situaţia.

— Elaida este absurdă, zise Carlinya, azvârlindu-şi capul pe spate atât de tare, încât gluga îi căzu pe umeri şi îşi scutură cârlionţii negri şi scurţi.

Ea îşi trase înapoi gluga pe cap, iritată. Carlinya arareori trăda vreo emoţie, cu toate acestea, obrajii ei palizi erau aproape la fel de roşii ca ai lui Sheriam, iar în vocea ei se simţea înflăcărarea.

— Doar nu crede că ne vom întoarce toate smerite la ea acum. Cum poate crede Saroiya că ea va accepta altceva, mai puţin?

— Totuşi, asta a cerut Elaida, smerenie, bombăni cu acreală în glas Morvrin.

Pe faţa ei de obicei blândă apăru o expresie acră şi strângea în mâinile dolofane hăţurile. Ea se încruntă atât de tare la un stol de coţofene care îşi luară zborul dintr-un pâlc de mesteceni la trecerea cailor, încât ai fi zis că acestea urmau să cadă din văzduh.

— Takimei îi place să se audă vorbind uneori. *Trebuie* că vorbeşte ca să-şi audă vocea.

— La fel face şi Faiselle, zise Myrelle pe un ton sumbru, uitându-se urât la Delana de parcă ar fi fost vina ei. Femeia cu piele măslinie era recunoscută pentru temperamentul ei, chiar şi printre Verzi. Nu m-aş fi aşteptat niciodată să aud astfel de vorbe din gura ei. Până acum n-a fost proastă.

— Nu-mi vine să cred că Magia vorbeşte serios, insistă Nisao, privindu-le pe rând. N-are cum. Printre altele, oricât de mult îmi displace s-o spun, Romanda o controlează atât de tare, încât aceasta se face mică ori de câte ori strănută Romanda, iar singurul lucru de care se îndoieşte Romanda este dacă Elaida va fi sau nu biciuită înainte să fie exilată.

Faţa Delanei era atât de inexpresivă, încât trebuie să îşi fi stăpânit un zâmbet batjocoritor. În mod evident, aceasta era întocmai reacţia la care nădăjduise.

— Romanda le controlează la fel de mult şi pe Saroiya, şi pe Varilin, iar Takima şi Faiselle abia îndrăznesc să păşească fără îngăduinţa Lelainei, dar tot au spus ce-au avut în gând. Cred însă că sfătuitoarele tale sunt de aceeaşi părere cu majoritatea surorilor, Maică. Netezindu-şi mănuşile, ea o privi cu coada ochiului pe Egwene. S-ar putea să opreşti treaba asta din faşă dacă vei acţiona cu hotărâre. Se pare că vei avea sprijinul de care ai nevoie din partea frăţiilor ajah. Şi pe al meu în Divan, desigur. Pe al meu şi pe al multor altora ca să-i poţi pune capăt.

De parcă Egwene avea nevoie de sprijin ca să facă asta. Poate încerca să intre în graţiile ei. Sau poate voia să facă să pară că a o sprijini pe Egwene era singura ei grijă.

Beonin călărise în tăcere, ţinându-şi strâns mantia pe lângă trup şi cu privirea fixată pe un punct dintre urechile iepei sale maronii, dar clătină brusc din cap. De obicei, ochii ei mari, albastru-cenuşii o făceau să pară mirată, însă, acum, aceştia scăpărau furioşi în interiorul glugii în timp ce ea se uita cu duşmănie la însoţitoarele ei, inclusiv la Egwene.

— De ce ar ieşi din discuţie negocierile?

Sheriam se uită la ea, clipind mirată, iar Morvrin îşi deschise gura ca să o dojenească, însă Beonin continuă, îndreptându-şi acum mânia spre Delana, în glas simţindu-i-se accentul taraboner mai puternic ca de obicei.

— Noi, tu şi cu mine, suntem Cenuşii. Noi negociem, mijlocim. Elaida a impus cele mai împovărătoare condiţii, dar asta se întâmplă adeseori la începutul unei negocieri. Putem reuni Turnul Alb şi asigura siguranţa tuturor, dacă doar vom vorbi.

— Dar mai şi judecăm, se răsti Delana, iar Elaida a fost judecată.

Nu era tocmai adevărat, însă ea părea mai mirată decât restul de izbucnirea lui Beonin. Vocea ei era plină de venin.

— Oi fi tu dornică să negociezi până când vei fi biciuită, dar eu nu. Cred că vei găsi puţine care să facă asta.

— Situaţia s-a schimbat, insistă Beonin. Ea îşi întinse o mână spre Egwene, aproape implorând-o. Elaida nu ar fi făcut declaraţia pe care a facut-o despre Dragonul Renăscut dacă nu l-ar fi avut la mână, într-un fel sau altul. Flacăra *saidarului* a fost un avertisment. Rătăciţii trebuie să se fi pus în mişcare, iar Turnul Alb trebuie să fie...

— Ajunge! o întrerupse Egwene. Eşti dispusă să deschizi negocierile cu Elaida? Câtă vreme conducătoarele sunt încă în Turn? se corectă ea.

Elaida nu va vorbi niciodată.

— Da, răspunse cu avânt Beonin. Lucrurile se pot aranja ca să fie pe placul tuturor. Ştiu asta.

— Atunci, ai permisiunea mea.

Toate, în afară de Beonin, începură să vorbească deodată unele peste celelalte, încercând să o facă să se răzgândească, spunându-i că era o nebunie. Anaiya striga la fel de tare ca Sheriam, făcând gesturi ample, iar Delana făcu ochii cât cepele, părând aproape îngrozită. Câţiva soldaţi de pe flancuri începură să se uite la surori la fel de mult cum se uitau la fermele pe lângă care treceau călare, iar străjerii începură să se neliniştească, neavând, cu siguranţă, nevoie în acel moment de legăturile lor ca să ştie că surorile aes sedai erau agitate, însă rămaseră la locurile lor. Bărbaţii înţelepţi nu îşi băgau nasul unde nu le fierbea oala atunci când surorile aes sedai începeau să ridice tonul.

Egwene ignoră ţipetele şi gesturile. Ea luase în calcul toate posibilităţile care îi veniseră în minte de a pune capăt acestei lupte şi a întregi şi uni Turnul Alb. Vorbise ore în şir cu Siuan, care avea mai multe motive să îşi dorească detronarea Elaidei. Egwene ar fi cedat în faţa Elaidei dacă acest lucru ar fi salvat Turnul şi nu s-ar mai fi gândit dacă femeia urcase legal sau nu pe Tronul Amyrlin. Siuan mai că dăduse în apoplexie la auzul acestei sugestii; cu toate acestea, recunoscu fără tragere de inimă că siguranţa Turnului înlătura orice altă consideraţie. Beonin afişa un zâmbet atât de frumos, încât părea o nelegiuire să şi-l înăbuşe.

Egwene ridică tonul doar atât cât să se facă auzită de celelalte.

— Le vei aborda pe Varilin şi pe celelalte pe care le-a numit Delana şi vei face aranjamentele ca să abordezi Turnul Alb Acestea sunt condiţiile pe care le voi accepta: Elaida trebuie să abdice şi să plece în exil.

Căci Elaida nu avea să le accepte iar pe surorile care se răzvrătiseră împotriva ei. O Amyrlin nu avea niciun cuvânt de spus în felul cum se administra o frăţie Ajah, însă Elaida declarase că surorile care fugiseră din Turn nu mai erau membre ale niciunei frăţii Ajah. După spusele ei, acestea trebuiau să implore ca să fie reprimite în frăţiile lor, după ce îşi vor fi ispăşit pedeapsa sub atenta ei supraveghere. Elaida nu avea să reunească Turnul, ci să-l dezbine şi mai rău decât era.

— Acestea sunt singurele condiţii pe care le voi accepta, Beonin. *Singurele* condiţii. Ai priceput?

Beonin îşi dădu ochii peste cap şi ar fi căzut de pe cal dacă nu ar fi prins-o Morvrin care mormăia ceva în vreme ce o ţinea pe Cenuşie în poziţie verticală şi îi trăgea palme peste faţă, nu uşoare. Celelalte se zgâiau la Egwene de parcă nu ar fi văzut-o niciodată. Până şi Delana, care trebuie să fi plănuit o asemenea întâmplare de când rostise primul cuvânt. Ele se opriseră în loc când Beonin leşinase, iar cercul format din soldaţi se strânse în jurul lor la o poruncă pe care o strigă Seniorul Gareth. Unii se holbau la aes sedai, neliniştea citindu-li-se limpede pe feţe chiar dacă acestea erau ascunse în spatele barelor coifurilor lor.

— E timpul să ne întoarcem în tabără, zise Egwene pe un ton calm.

Ce trebuia făcut, trebuia făcut. Capitularea poate că ar fi vindecat Turnul, deşi ea nu credea acest lucru. Iar acum se putea ajunge la o situaţie în care surorile aes sedai să se înfrunte una pe cealaltă pe străzile din Tar Valon dacă ea nu avea să găsească o cale prin care să îşi ducă planul la bun sfârşit.

— Avem treabă, zise ea, strângând hăţurile, şi nu prea mai este timp.

Ea se ruga să aibă timp suficient.

CAPITOLUL 17
Secrete

Odată ce sămânţa discordiei plantată de Delana prinse rădăcini, ea zise în şoaptă că poate ar fi fost mai bine să nu fie văzute întorcându-se în tabără împreună şi se îndepărtă încet, mânându-şi iapa la trap rapid prin zăpadă, lăsându-le pe celelalte să călărească într-o tăcere stânjenitoare, care era întreruptă doar de scrâşnetul copitelor. Străjerii veneau în spate, păstrând distanţa, iar soldaţii din escortă îşi reîntoarseră atenţia spre ferme şi hăţişuri, fără să mai arunce nci măcar o privire în direcţia surorilor aes sedai, din câte observa Egwene. Însă bărbaţii nu ştiau niciodată când să-şi ţină gura închisă. Dacă îi spuneai unui bărbat să îşi ţină gura, acesta nu făcea decât să bârfească şi mai abitir, doar cu prieteni apropiaţi în care avea încredere, cu siguranţă, de parcă aceştia, la rândul lor, nu ar fi spus mai departe celor care voiau să asculte. Străjerii or fi fost diferiţi – surorile aes sedai insistau mereu că erau, acelea care aveau străjeri –, însă soldaţii aveau să povestească, fără îndoială, că surorile se certaseră şi fără îndoială urmau să spună că Delana fusese alungată cu o vorbă de ocară. Femeia plănuise totul cu foarte mare grijă. Ar fi putut răsări ceva mai rău decât neghina sau decât lianele dacă sămânţa aceea era lăsată să încolţească, însă conducătoarea Cenuşie avusese grijă ca vina să nu cadă asupra ei. În cele din urmă, adevărul ieşea întotdeauna la suprafaţă, însă, până atunci, era adeseori atât de distorsionat de zvonuri, speculaţii şi minciuni sfruntate, încât majoritatea oamenilor nu îi mai dădeau crezare.

— Bănuiesc că nu e nevoie să întreb dacă ştiaţi dinainte despre asta.

Egwene rosti aceste cuvinte pe un ton calm, părând să admire priveliştea în timp ce călăreau, însă fu mulţumită atunci când toate negară vehement, vizibil indignate, inclusiv Beonin, care îşi mişca falca şi o privea furioasă pe Morvrin. Egwene avea încredere în ele atâta cât îndrăznea – doar nu îi juraseră credinţă dacă nu aveau de gând să se ţină de cuvânt; nu dacă nu erau cumva din Ajah Neagră, o posibilitate supărătoare care o făcea să fie precaută – însă nici măcar jurămintele de credinţă nu îi împiedicau până şi pe cei mai loiali oameni să facă cele mai rele lucruri cu convingerea că era spre binele tău. Iar oamenii care fuseseră constrânşi să jure credinţă puteau fi înclinaţi spre a găsi căi de scăpare.

— Întrebarea este ce urmărea Delana? continuă ea.

Nu era nevoită să dea explicaţii; nu acestor femei care aveau experienţă în Jocurile Caselor. Dacă Delana îşi dorise doar să oprească negocierile cu Elaida, fără ca numele ei să nu fie implicat, ea ar fi putut vorbi oricând cu Egwene între patru ochi. Conducătoarele nu aveau nevoie de nicio scuză ca să intre în cabinetul lui Amyrlin. Sau s-ar fi putut folosi de Halima, care dormea pe o saltea din paie în cortul Egwenei în majoritatea nopţilor deşi era secretara Delanei. Pe Egwene o necăjeau durerile de cap şi, în unele nopţi, doar masajele pe care i le făcea Halima îi alinau durerea astfel încât să poată dormi. Că veni vorba, un simplu răvaş anonim ar fi putut fi de-ajuns ca să o facă să prezinte în faţa Divanului un edict prin care interzicea negocierile. Chiar şi cea mai arţăgoasă persoană era nevoită să recunoască faptul că discuţiile despre sfârşitul unui război influenţau cu siguranţă războiul, însă era limpede că Delana voia ca Sheriam şi celelalte să afle şi ele. Bârfele ei erau o săgeată îndreptată spre o altă ţintă.

— Conflict între reprezentantele frăţiilor ajah şi conducătoare, zise Carlinya pe un ton rece ca gheaţa. Poate conflict între frăţiile ajah. După felul în care îşi aranjă mantia cu broderii complicate alb pe alb, dar căptuşită cu blană groasă şi neagră, zici că vorbea despre preţul ghemului de aţă. Nu pot spune de ce ea îşi doreşte aceste lucruri, dar acestea vor fi consecinţele dacă nu vom fi cu mare băgare de seamă, iar ea nu trebuie să afle că vom fi cu băgare de seamă sau că aveam vreun motiv să fim, aşadar, este logic că ţinta ei trebuie să fie ori una, ori amândouă.

— Primul răspuns care îţi vine în gând nu este întotdeauna cel corect, Carlinya, zise Morvrin. Nu putem zice că Delana şi-a cântărit acţiunile cu aceeaşi grijă ca noi sau că a gândit la fel ca noi.

Bruna voinică credea mai mult în bunul-simţ decât în logică, cel puţin asta susţinea ea, însă, în realitate, părea să le amestece pe cele două, o combinaţie care o făcea să fie extrem de practică şi bănuitoare atunci când venea vorba despre răspunsuri rapide sau uşoare. Ceea ce nu era un lucru rău.

— Poate că Delana încearcă să le convingă pe unele conducătoare despre o chestiune care este importantă pentru ea. Poate că nădăjduieşte că va reuşi să declare că Elaida face parte, la urma urmei, din Ajah Neagră. Indiferent de rezultat, ea ar putea avea un scop pe care noi nici măcar nu îl bănuim. Conducătoarele pot fi la fel de meschine ca oricine. Din câte ştim noi, ea i-ar putea purta pică uneia pe care o desemnase demult, pe vremea când era novice, iar aceasta o învăţa. Până când vom afla mai multe, ar fi mai bine să ne concentrăm asupra urmărilor decât să ne facem griji în privinţa motivelor.

Tonul ei era la fel de calm ca faţa ei lată, însă calmul stăpânit al Carlinyei se transformă pentru o clipă într-un calm dispreţuitor. Gândirea ei raţională făcea puţine concesii când venea vorba despre slăbiciunile umane. Sau când venea vorba despre oricine care nu era de acord cu ea.

Anaiya râse, un sunet ce aducea râsul amuzat al unei mame care îl făcu pe roibul ei să danseze câţiva paşi, înainte ca ea să îl strunească şi să îl mâne la pas. O mamă, soţie de fermier, amuzată de caraghioslâcurile celorlalţi din sat. Unele surori erau suficient de neghioabe ca să o desconsidere cu uşurinţă.

— Nu te bosumfla, Carlinya. Probabil că ai dreptate. Nu, Morvrin, probabil că are dreptate. În orice caz, cred că putem omorî din faşă orice speranţă pe care şi-ar putea-o face pentru a sădi discordie.

Rostind aceste cuvinte, ea nu păru deloc amuzată. Nicio Albastră nu era amuzată de nimic ce putea stânjeni detronarea Elaidei.

Myrelle încuviinţă cu vehemenţă din cap, apoi clipi mirată atunci când Nisao zise:

— Îţi permiţi să-i pui capăt, Maică? Galbena micuţă nu vorbea prea des. Nu mă refer la ceea ce încearcă să facă Delana. Dacă putem stabili despre ce este vorba, adăugă ea repede, făcând un gest spre Morvrin, care îşi deschisese din nou gura.

Pe lângă celelalte femei, Nisao semăna cu un copil, însă gestul ei fu unul poruncitor. La urma urmei, era o Galbenă, cu tot aplombul care le caracteriza pe acestea, care, în cele mai multe cazuri, nu se dădeau în lături din faţa nimănui.

— Mă refer la discuţia despre negociere cu conducătoarele Divanului din Turn.

Pentru o clipă, toate se holbară la ea, până şi Beonin.

— Şi de ce am vrea să îngăduim asta? zise Anaiya într-un final, cu o voce ameninţătoare. N-am bătut atâta drum ca *să vorbim* cu Elaida.

Acum, ea semăna cu o soţie de fermier care ascundea la spate un satâr pe care avea de gând să îl folosească.

Nisao îşi ridică privirea la ea şi pufni dispreţuitor.

— N-am zis că asta vrem. Am întrebat dacă îndrăznim să-i punem capăt.

— Nu văd nicio deosebire.

Vocea lui Sheriam era de gheaţă, iar faţa îi era palidă. De furie, gândi Egwene, dar ar fi putut să fie de teamă.

— Atunci cugetă puţin şi s-ar putea s-o vezi, zise Nisao pe un ton sec. Sec aşa cum era lama unui cuţit. Şi la fel de tăios. În prezent, doar cinci reprezentante discută despre negocieri, în şoaptă, dar situaţia va rămâne oare la fel? Odată ce se va zvoni că au fost propuse discuţii, apoi că acestea au fost respinse, câtă vreme va trece până când se va instala disperarea? Nu, ascultaţi-mă! Toate am pornit la drum mânate de o furie îndreptăţită de a face dreptate, dar iată-ne aici, zgâindu-ne la zidurile Tar Valonului, în vreme ce Elaida locuieşte în Turn. Suntem aici de aproape două săptămâni şi, cum îşi poate da seama oricine, am mai putea zăbovi încă doi ani sau douăzeci. Cu cât vom zăbovi mai mult fără să se întâmple nimic, cu atât mai multe surori vor începe să găsească scuze pentru nelegiuirile Elaidei. Cu atât mai mult vor începe să creadă că noi *trebuie* să reparăm Turnul, indiferent de costuri. Vrei să aştepţi până când surorile vor începe să se întoarcă, rând pe rând, la Elaida? Eu, una, nu-mi doresc să stau pe malul râului şi s-o înfrunt pe femeie doar cu Ajah Albastră şi cu oastea ta. Măcar negocierile va face pe toată lumea să vadă că se întâmplă *ceva.*

— Nimeni nu se va întoarce la Elaida, protestă Anaiya, foindu-se în şa, însă se încrunta îngrijorată şi vorbea de parcă vedea cum se întâmpla totul.

Turnul o chema pe fiecare aes sedai în parte. Cel mai probabil până şi surorile Negre tânjeau să vadă din nou Turnul întregit. Şi iată-l stând acolo, la doar câteva mile depărtare, dar părând de neatins.

— Discuţiile ne-ar putea ajuta să tragem de timp, Maică, zise Morvrin fără tragere de inimă. Nimeni nu putea vorbi cu atâta reticenţă ca ea. Se încrunta îngândurată şi deloc încântată. Câteva săptămâni şi Seniorul Gareth ar putea face rost de corăbiile de care are nevoie ca să blocheze portul. Asta ar schimba totul, în favoarea noastră. Dacă proviziile nu vor mai putea fi aduse înăuntru şi nimeni nu va mai putea ieşi afară, oraşul va muri de foame într-o lună.

Egwene abia reuşea să îşi menţină faţa calmă. Nu existau mari speranţe să facă rost de corăbii pentru a bloca portul, însă niciuna dintre ele nu ştia acest lucru. Cu toate acestea, Gareth o făcuse să înţeleagă asta cu mult timp înainte să plece din Murandy. La început, el nădăjduise să poată cumpăra corăbii în timp ce urmau să mărşăluiască spre miazănoapte de-a lungul Râului Erinin, folosindu-se de ele ca să transporte provizii până când ajungeau în Tar Valon, apoi să le scufunde în gurile portului. Folosirea porţilor pentru a ajunge în Tar Valon pusese capăt acestui gând din mai multe privinţe. Zvonurile despre asediu făcuse ca primele corăbii să părăsească oraşul după venirea oştii, iar acum, oriunde îşi trimisese iscoadele spre miazănoapte şi spre miazăzi, căpitănesele corăbiilor îşi aduceau marfa la mal cu bărcile de pe corăbiile ancorate departe, în largul râului. Niciuna dintre căpitănese nu era dispusă să rişte ca vasul ei să fie, pur şi simplu, acaparat. Gareth îi dădea raportul doar ei, iar ofiţerii lui, doar lui, însă oricare dintre surori ar fi putut afla dacă ar fi vorbit cu câţiva soldaţi.

Din fericire, până şi surorile care îşi căutau străjeri vorbeau arareori cu soldaţii. În general, aceştia erau văzuţi ca o gloată de hoţi analfabeţi care se spălau din întâmplare, atunci când treceau printr-un pârâu. Nu erau genul de bărbaţi cu care o soră să-şi petreacă timpul dacă nu era nevoită. Astfel, era mai uşor să păstrezi secretele, iar unele dintre ele erau cruciale. Uneori, inclusiv păstrarea secretelor faţă de aceia care păreau a fi de partea ta. Ea îşi amintea că, odinioară, nu gândise aşa, însă aceasta era o parte din fiica hangiţei pe care ea fusese nevoită să o lase în urmă. Aceasta era o altă lume, în care legile erau foarte diferite faţă de cele din Emond's Field. Dacă făceai un pas greşit acolo, erai chemată de Cercul Femeilor. Aici, un pas greşit însemna moarte sau mai rău, şi nu doar pentru ea.

— Conducătoarele care au rămas în Turn ar trebui să fie dispuse să discute, interveni Carlinya, oftând. Trebuie să ştie că cu cât va dura mai mult asediul, cu atât mai multe şanse are Seniorul Gareth să găsească corăbii. Însă nu ştiu câtă vreme vor continua discuţiile odată ce îşi vor da seama că nu avem de gând să capitulăm.

— Elaida va insista asupra acestui lucru, bombăni Myrelle, deşi nu părea să o contrazică, ci părea că vorbeşte singură.

Sheriam se înfioră şi îşi strânse mantia pe lângă trup ca şi cum ar fi îngăduit frigului să o atingă.

Doar Beonin părea încântată, stând nerăbdătoare şi dreaptă în şa. Părul de culoarea mierii îi încadra zâmbetul larg din interiorul glugii. Cu toate acestea, ea îşi susţinu mai departe cauza. Era o bună negociatoare, aşa spunea toată lumea, şi ştia când să aştepte.

— Am spus că poţi începe, zise Egwene.

Nu că s-ar fi gândit la mai mult decât la o poruncă, însă dacă aveai de gând să trăieşti după cele Trei Legăminte, atunci trebuia să te ţii de cuvânt. Abia aştepta să ţină în mână Sceptrul Legămintelor. Atunci avea să fie mult mai uşor.

— Doar asigură-te că ai mare grijă ce spui. Dacă ele nu cred că ne-au crescut aripi şi am zburat până aici, sigur bănuiesc că am redescoperit Călătoria, însă nu pot fi sigure de asta decât dacă cineva le confirmă. E mai bine pentru noi dacă nu vor şti cu siguranţă. Acesta trebuie să fie un secret pe care să îl păstrezi la fel de bine cum îl păstrezi pe cel legat de iscoadele noastre din Turn.

Myrelle şi Anaiya tresăriră când auziră aceste cuvinte, iar Carlinya privi în jurul ei cu teamă, cu toate că nici străjerii, nici soldaţii nu se aflau îndeajuns de aproape ca să audă dacă nu striga cineva. Până şi lui Nisao părea să-i fie puţin rău, cu toate că ea nu avusese nicio legătură cu decizia de a le trimite în taină pe surori înapoi în Turn, aparent răspunzând la chemarea Elaidei. Divanul se putea bucura să afle că zece surori se aflau în Turn şi încercau să o detroneze pe Elaida prin toate mijloacele, chiar dacă acest efort nu părea să fi dat roade deocamdată, însă conducătoarele cu siguranţă aveau să fie *nemulţumite* când urmau să îşi dea seama că secretul fusese păstrat, deoarece aceste femei se temeau că unele dintre conducătoare puteau fi, în realitate, din Ajah Neagră. Sheriam şi celelalte şi-ar fi dezvăluit mai degrabă jurămintele tăcute Egwenei decât să dezvăluie acest lucru. Se putea ca, în cazul lor, rezultatele să nu fie foarte diferite. Divanul nu poruncise încă biciuirea nimănui, însă după cât de nerăbdătoare erau cele mai multe dintre conducătoare ca Egwene să deţină controlul asupra războiului, nu ar fi fost de mirare dacă acestea ar fi profitat de ocazie ca să arate că încă mai aveau un cuvânt de spus, în tot acest timp exprimându-şi vehement nemulţumirea.

Aparent, Beonin era singura care se opusese acelei decizii – cel puţin până când devenise limpede că celelalte aveau să continue oricum – însă trase adânc aer în piept, tremurător, iar ochii îi deveniră pătrunzători. În cazul ei, era posibil să joace un rol şi brusca realizare a ceea ce tocmai făcuse. Era o sarcină descurajatoare şi simplul fapt de a găsi pe cineva în Turn care era dispus să vorbească, iscoadele din Tar Valon puteau oferi doar zvonuri despre evenimentele ce se petreceau în Turn; veştile despre Turn veneau doar pe bucăţele, de la surorile care se aventurau în *Tel'aran'rhiod* ca să surprindă crâmpeie din lumea care se trezea, însă fiecare dintre acele bucăţele spuneau că Elaida domnea prin edict şi din capriciu şi că nici măcar Divanul nu îndrăznea să i se opună. Faţa lui Beonin deveni pământie, până când păru mai bolnavă decât Nisao. Anaiya şi celelalte păreau negre ca moartea.

Un val de tristeţe o inundă pe Egwene. Acestea erau unele dintre cele mai înverşunate împotriva Eladei, până şi şovăielnica Beonin, care voia întotdeauna mai degrabă să discute decât să acţioneze. Ei bine, Cenuşiile erau cunoscute pentru convingerea lor că orice avea o rezolvare dacă se discuta îndeajuns. Trebuiau să încerce câteodată să facă asta cu un troloc sau cu un tâlhar ca să vadă până unde ar ajunge. Fără Sheriam şi celelalte, opoziţia împotriva Elaidei s-ar fi destrămat înainte să apuce să se închege. Mai că se întâmplase acest lucru. Însă poziţia Elaidei în Turn era mai fermă ca niciodată şi după toate cele prin care trecuseră şi după toate câte făcuseră, părea că până şi Anaiya vedea totul prefăcându-se în scrum.

Nu! Trăgând adânc aer în piept, Egwene îşi îndreptă umerii şi stătu dreaptă în şa. *Ea* era Amyrlin de drept, indiferent ce crezuse Divanul că va obţine atunci când o făcuse Supremă Înscăunată şi trebuia să însufleţească în continuare rebeliunea împotriva Elaidei dacă voia să vindece Turnul. Dacă avea să fie nevoită să se prefacă a negocia, atunci nu era pentru prima oară când aes sedai se prefăceau că urmăresc un scop, când, de fapt, aveau un altul. Avea să facă tot ceea ce era nevoie pentru a însufleţi în continuare rebeliunea şi a o detrona pe Elaida. Orice era nevoie.

— Tărăgănează discuţiile cât poţi de mult, îi spuse ea lui Beonin. Poţi vorbi despre orice, atâta vreme cât vei păstra secretele ce trebuie păstrate, dar nu te învoi la nimic. Doar fă-le să vorbească în continuare.

Răsucindu-se în şa, Cenuşia părea categoric mai bolnavă decât Anaiya. Mai că părea gata să-şi golească măruntaiele.

Când tabăra se arătă, cu soarele aproape la jumătatea drumului spre zenit, escorta alcătuită din călăreţi lejer înarmaţi se desprinse de alai şi o luă spre râu, lăsându-le pe Egwene şi pe surori să parcurgă ultima milă călare prin zăpadă, urmate de străjeri. Seniorul Gareth se opri ca şi când ar fi vrut să îi vorbească din nou, apoi, în cele din urmă, el îşi întoarse calul spre răsărit, înaintând la trap ca să ajungă din urmă cavaleria care începea să dispară dincolo de un pâlc de copaci întins şi des. El nu avea de gând să aducă vorba despre dezacordul sau discuţia lor, în auzul tuturor, şi credea că Beonin şi celelalte erau aşa cum le considera toată lumea, câinii de pază ai frăţiilor Ajah. Ea era puţin tristă că trebuia să îi ascundă unele lucruri, însă cu cât mai puţini ştiau un secret, cu atât mai probabil era ca acesta să rămână secret.

Tabăra era o întindere de corturi de toate formele, mărimile, culorile şi toate stadiile de reparaţii, care acoperea o păşune mare, mărginită de copaci, la jumătatea distanţei dintre Tar Valon şi Muntele Dragonului, în interiorul unui cerc de cai priponiţi şi şiruri de căruţe cu coviltir şi telegi care aveau aproape la fel de multe forme câte căruţe cu coviltir şi telegi erau. Fumul se ridica din hornuri în unele locuri la câteva mile mai încolo, dincolo de marginea pădurii, însă fermierii de prin partea locului nu se apropiau decât atunci când veneau să vândă ouă, lapte şi unt sau, uneori, când cineva avea nevoie de tămăduire pentru că suferise un accident şi, deocamdată, oastea pe care o adusese Egwene nu se vedea nicăieri. Gareth îşi concentrase forţele armate de-a lungul râului, o parte ocupând podurile oraşului de pe ambele maluri, iar restul soldaţilor se aflau în ceea ce el numea „tabere de rezervă”, amplasate în locuri de unde soldaţii puteau para repede orice atac ar fi venit dinspre oraş, în caz că el se înşelase în privinţa Înaltului Căpitan Chubain. „Ia întotdeauna în considerare faptul că presupunerile tale sunt greşite”, îi spusese el. Nimeni nu se împotrivi locurilor alese de el. Desigur, nu în general. Multe surori erau gata să cârtească în privinţa detaliilor, dar, la urma urmei, ocuparea podurilor era singura cale de a asedia Tar Valonul. Pe uscat, adică. Şi multe aes sedai erau încântate că nu mai dădeau ochii cu soldaţii şi puteau să şi-i scoată din minte.

Trei străjeri cu mantii în culori schimbătoare veniră în întâmpinarea lor călare din tabără când Egwene şi celelalte se apropiară, unul dintre ei foarte înalt şi unul destul de scund, prin urmare, păreau aranjaţi în scara măgarului. Făcând o plecăciune în faţa Egwenei şi a surorilor şi salutându-i din cap pe străjerii din spate, toţi trei aveau înfăţişarea periculoasă a unor bărbaţi atât de încrezători, încât nu erau nevoiţi să convingă pe nimeni cât de periculoşi erau, lucru care era cu atât mai limpede. „Un străjer în largul lui şi un leu care se odihneşte pe coama unui deal”, era o vorbă veche care circula printre aes sedai. Restul se pierduse în negura timpului, însă, în realitate, nu era nevoie să spui mai mult. În situaţia actuală, surorile nu erau pe deplin mulţumite nici atunci când venea vorba despre siguranţa unei tabere pline de aes sedai. Străjerii patrulau mile întregi în toate direcţiile ca nişte lei ce pândeau prada.

Anaiya şi celelalte, în afară de Sheriam, se împrăştiară de îndată ce ajunseră la primul rând de corturi ce se afla dincolo de căruţele cu coviltir. Fiecare dintre ele urma să o caute pe conducătoarea frăţiei sale, chipurile să îi raporteze despre incursiunea Egwenei şi a Seniorului Gareth la râu şi, mai important, să se asigure că aceste conducătoare aveau să afle că unele conducătoare{52} vorbeau despre negocieri cu Elaida şi că Egwene era de neînduplecat. Ar fi fost mai uşor dacă ea ar fi ştiut cine erau aceste femei, însă nici măcar jurămintele de credinţă nu puteau dezvălui acest lucru. Myrelle mai că îşi înghiţise limba atunci când Egwene sugerase acest lucru. A primi o sarcină fără pregătire prealabilă nu era cea mai bună cale de a o îndeplini, iar Egwene ştia că mai avea multe lucruri de învăţat despre ce însemna a fi Amyrlin. Multe lucruri şi o sarcină de îndeplinit în acelaşi timp.

---

52 Reprezentante în Divan, spre deosebire de cele anterior menţionate, care sunt la conducerea ajah (n.red.).

— Dacă îmi vei îngădui, Maică, zise Sheriam când Beonin, ultima care plecă, se făcu nevăzută printre corturi, urmată îndeaproape de străjerul ei cu faţa brăzdată de cicatrice, mă aşteaptă o masă plină cu hârtii.

Lipsa de entuziasm din vocea ei era de înţeles. Etola Păstrătoarei aducea cu ea un teanc interminabil de rapoarte care trebuiau sortate şi documente care trebuiau pregătite. În ciuda zelului cu care îşi făcea restul datoriei, care, în acest caz, era administrarea taberei, Sheriam fusese auzită bombănind, atunci când i se aducea o altă grămadă de hârţoage, că încă era mai-mare peste novice.

Totuşi, de îndată ce Egwene îi dădu permisiunea, ea îşi mână la trap calul pestriţ cu picioare negre, împrăştiind un grup de lucrători care purtau haine din lână aspră şi fulare înfăşurate în jurul capetelor şi care cărau coşuri mari în spate. Unul căzu pe burtă în noroiul pe jumătate îngheţat care trecea drept stradă. Arinvar, străjerul lui Sheriam, un cairhienin zvelt cu tâmple cărunte, se opri doar atât cât să se asigure că individul se ridica în picioare, apoi dădu pinteni armăsarului său negru după ea, lăsându-l pe bărbat cu blestemele lui, majoritatea lor părând a fi adresate tovarăşilor lui care râdeau. Toată lumea ştia că atunci când o aes sedai voia să meargă undeva, trebuia să te dai din calea ei.

Ceea ce se vărsase din coşul individului pe stradă îi atrase atenţia Egwenei şi o făcu să se înfiorare – o grămadă înaltă de gărgăriţe care se târau până când păru că era tot atâta mâncare câte puncte negre care mişunau. Bărbaţii trebuie să fi cărat mâncarea stricată la grămezile de gunoi. Nu avea rost să cearnă ceva ce era putred – doar cineva care era lihnit de foame putea mânca aşa ceva însă prea multe coşuri cu mâncare şi grâne trebuiau aruncate în fiecare zi. Că veni vorba, jumătate din butoaiele cu carne sărată de porc şi de vită deschise pentru a fi folosite puţeau, astfel încât nu aveau încotro decât să le îngroape. Pentru servitori şi lucrători, cel puţin pentru aceia care erau obişnuiţi cu viaţa de tabără, nu era nimic nou. Puţin mai rău decât de obicei, dar nu surprinzător. Gărgăriţele puteau apărea oricând, iar negustorii care încercau să îşi sporească profiturile vindeau întotdeauna nişte carne putredă pe lângă cea bună. Însă pentru surorile aes sedai acest lucru era motiv de îngrijorare. Fiecare butoi cu carne, fiecare sac cu grâne, făină sau provizii fusese înconjurat de un fir de păstrare de îndată ce fusese cumpărat şi, indiferent ce era ţesut într-un fir de păstrare, nu putea fi schimbat până când firul nu era înlăturat. Dar şi aşa mâncarea putrezea şi insectele se înmulţeau. Era ca şi când *saidarul* eşua. Mai repede făceai o soră să glumească despre Ajah Neagră decât să o faci să vorbească despre asta.

Unul dintre bărbaţii care râdeau o surprinse pe Egwene privindu-i şi îl înghionti pe individul mânjit de noroi, care îşi controlă limbajul, deşi nu foarte mult. Ba chiar o privi cu duşmănie, de parcă ea ar fi fost de vină pentru că el căzuse. Cu faţa ascunsă pe jumătate în glugă şi cu etola de Amyrlin împăturită în săculeţul de la cingătoare, ei păreau să o confunde cu una dintre Alese, căci nu toate aveau veşmintele potrivite ca să se îmbrace cum ar fi trebuit, sau poate cu o musafiră. Femeile se furişau adeseori în tabără, adeseori ţinându-şi feţele ascunse în public până când plecau din nou, fie că purtau mătăsuri fine sau lână uzată. A avea o expresie acră în faţa unei străine sau a unei alese cu siguranţă era mai bine decât a te strâmba la o aes sedai. I se părea ciudat să nu vadă pe nimeni făcând plecăciuni şi reverenţe.

Ea stătuse în şa înainte să apară prima geană de lumină şi dacă o baie fierbinte ieşea din discuţie – apa trebuia cărată de la fântânile care fuseseră săpate la o jumătate de milă vest de tabără, lucru care le nemulţumea doar pe cele mai pretenţioase şi mai egoiste surori –, pentru că nu putea face o baie lungă şi fierbinte, tot i-ar fi plăcut să simtă pământul sub picioare. Sau, şi mai bine, să şi le pună pe un taburet. Şi-apoi a refuza să îngădui frigului să te atingă nu era acelaşi lucru cu a-ţi încălzi mâinile la o vatră încinsă. Şi masa ei de scris probabil că era plină cu teancuri de hârtii. Cu o seară înainte, îi ceruse lui Sheriam să îi dea toate rapoartele despre starea de reparare în care se aflau căruţele cu coviltir şi despre rezervele de nutreţ pentru cai. Acestea aveau să fie plictisitoare, însă ea verifica diferite zone în fiecare zi, astfel încât să îşi poată da seama dacă ceea ce i se spunea era aievea sau minciună. Şi-apoi, întotdeauna mai erau rapoartele iscoadelor. Ceea ce frăţiile ajah hotărau să îi aducă la cunoştinţă Supremei Înscăunate constituia întotdeauna o lectură fascinantă în comparaţie cu ce aflau Siuan şi Leane de la iscoadele lor. Nu era vorba despre contradicţii, însă ceea ce frăţiile ajah alegeau să ţină pentru ele te lăsau să înţelegi fără cuvinte. Atât confortul, cât şi datoria o atrăgeau spre cabinetul ei – un alt cort, de fapt, deşi toată lumea îi spunea „cabinetul lui Amyrlin” –, însă avea ocazia să arunce o privire în jur fără ca servitorii să pregătească totul în grabă pentru venirea ei. Trăgându-şi mai tare gluga pe cap ca să îşi ascundă faţa, ea atinse uşor cu călcâiele flancurile lui Daishar.

Erau puţini oameni călare, majoritatea străjeri, deşi mai apărea arar câte un grăjdar care mâna un cal la trap, atât cât îi îngăduia fleşcăiala ce-i ajungea până la glezne, însă nimeni nu părea să o recunoască nici pe ea, nici pe calul ei. Spre deosebire de străzile aproape pustii, pasarelele din lemn, nişte scânduri aspre bătute în cuie peste nişte buşteni tăiaţi cu fierăstrăul, se mişcau uşor sub greutatea trecătorilor. Câţiva bărbaţi, împrăştiaţi prin multitudinea de femei ca stafidele într-un tort ieftin, umblau de două ori mai repede decât oricine. În afară de străjeri, bărbaţii îşi îndeplineau sarcinile printre aes sedai cât puteau de repede. Aproape toate femeile aveau feţele ascunse, respiraţia lor transformându-se în aburi prin deschizătura glugii, cu toate acestea, era uşor să deosebeşti o aes sedai de o musafiră fie că aceasta avea o mantie simplă sau una brodată şi căptuşită cu blană. Mulţimea se dădea la o parte în faţa unei surori. Oricare alta tre buiasă-şi croiască drum cu coatele. Nu că ar fi fost multe surori pe-afară în acea dimineaţă geroasă. Majoritatea stăteau la căldură, în corturile lor. Singure sau câte două sau câte trei, acestea fie citeau, fie scriau scrisori, fie le puneau întrebări musafirelor lor despre veştile pe care le aduseseră acestea. Dintre acestea, câteva nu puteau fi împărtăşite cu frăţia ajah a unei surori, darămite cu restul.

Lumea le vedea pe aes sedai ca pe un monolit, impunător şi solid, sau aşa le văzuse înainte ca diviziunea actuală din Turn să fie cunoscută de toată lumea, însă realitatea era aceea că frăţiile ajah se deosebeau în toate cele, în afară de nume, Divanul fiind singurul punct de întâlnire al lor, iar surorile însele nu reprezentau mai mult decât o convocare a pustnicilor, căci nu schimbau mai mult de trei cuvinte, dacă nu li se cerea, cu câteva prietene. Sau cu o altă soră cu care plănuise ceva. Orice altceva se schimbase în privinţa Turnului, Egwene era sigură că nu avea să se mai schimbe. Nu avea rost să simuleze că aes sedai fuseseră vreodată sau că aveau să fie altceva decât aes sedai, un râu mare care curgea, ai cărui curenţi puternici erau ascunşi în adâncuri, şi care îşi schimba cursul cu o încetineală imperceptibilă. Ea construise în grabă câteva diguri pe acel râu, schimbând pe ici, pe colo cursul vreunui pârâu pentru ca acesta să servească propriilor sale scopuri, dar ştia că acestea erau nişte construcţii temporare. Mai devreme sau mai târziu, acei curenţi din adâncuri aveau să îi străpungă digurile. Ea nu putea decât să se roage ca acestea să reziste suficient de mult timp. Să se roage şi să le consolideze cât putea de mult.

Arareori, câte o aleasă îşi făcea apariţia în mulţime, cu cele şapte culori pe gluga mantiei albe, însă majoritatea erau novice care purtau veşminte din lână albă, neîmpodobite. Doar o mână dintre cele douăzeci şi una de alese care se aflau în tabără purtau, de fapt, mantii cu dungi, păstrându-şi rochiile cu dungi pentru atunci când predau sau le ajutau pe surori; cu toate acestea, se făceau mari eforturi ca fiecare novice să poarte albul tot timpul, chiar dacă avea doar un schimb de veşminte. Alesele încercau, în mod inevitabil, să se mişte cu graţia de lebădă a unei aes sedai, iar una sau două mai că reuşiră în ciuda faptului că pasarelele se înclinau sub picioarele lor, însă novicele mişunau de colo colo aproape la fel de repede precum cei câţiva bărbaţi, grăbindu-se să-şi îndeplinească sarcinile sau să ajungă la lecţii în grupuri de câte şase sau şapte.

Surorile aes sedai nu mai avuseseră de învăţat atât de multe novice de foarte multă vreme, dinainte de Războaiele Troloce, când existaseră, de asemenea, mai multe aes sedai, iar când se treziseră cu aproape o mie de eleve, fuseseră de-a dreptul zăpăcite până când se organizaseră în aceste „familii”. Denumirea nu era una oficială; cu toate acestea, era folosită chiar de către surorile aes sedai cărora nu le plăcea să accepte orice femeie care întreba. Acum, fiecare novice ştia unde trebuia să se afle şi când şi fiecare soră putea măcar să afle. Ca să nu mai pomenim că numărul fugarelor scăzuse. Acest lucru era o îngrijorare constantă pentru aes sedai, căci câteva sute dintre aceste femei puteau obţine şalul. Nicio soră nu voia să piardă unul dintre acestea, sau niciunul, că veni vorba, nu înainte să se ia hotărârea ca o femeie să fie alungată. Din când în când, femeile mai călcau în străchini după ce îşi dădeau seama că pregătirea era mai grea decât crezuseră ele, iar drumul pentru obţinerea şalului de Aes Sedai mai lung, însă în afară de faptul că familiile uşurau sarcina de a ţine evidenţa, ideea de a fugi părea să fie mai puţin atractivă pentru femeile care aveau cinci sau şase „verişoare”, cum erau numite, pe care se putea baza.

Când ajunse aproape de pavilionul mare şi pătrat ce servea drept Divan al Turnului, ea îl mână pe Daishar pe o străduţă lăturalnică. Pe pasarela din faţa pavilionului din pânză maro-deschis nu era nimeni – Divanul nu era un loc de care să se apropie cineva dacă nu avea treabă acolo –, însă părţile laterale exagerat de peticite erau lăsate jos fără vreun motiv de a face publice întrunirile Divanului, prin urmare, nu ştiai niciodată când putea ieşi cineva de acolo. Oricare dintre conducătoare l-ar fi recunoscut pe Daishar dintr-o privire, iar ea voia să le evite pe unele conducătoare mai mult decât pe altele. Pe Lelaine şi Romanda, de pildă, care se împotriveau autorităţii ei la fel de instinctiv cum se împotriveau una celeilalte. Sau oricărei care începuse să vorbească despre negocieri. Era prea mult să creadă că *ele* nădăjduiau doar să ridice moralul, altminteri nu ar fi vorbit în şoaptă. Însă curtoaziile trebuiau păstrate, indiferent cât de mult îşi dorea să urecheze pe cineva; cu toate acestea, niciuna nu credea că putea fi dojenită dacă Egwene nu o vedea.

O lumină argintie slabă străluci dincolo de un perete din pânză chiar în faţa ei, înconjurând unul din cele două perimetre de Călătorie din tabără, apoi, o clipă mai târziu, două surori ieşiră de după o clapetă a cortului. Nici Phaedrine şi nici Shemari nu erau suficient de puternice pentru a ţese o poartă de una singură. Cu capetele apropiate şi absorbite în conversaţie, în mod straniu, ele tocmai îşi încheiau mantiile. Egwene îşi feri faţa când trecu călare pe lângă ele. Ambele Brune o dăscăliseră pe vremea când fusese novice, iar Phaedrine părea în continuare surprinsă că Egwene era Amyrlin. Zveltă ca un stârc, ea reuşea să păşească prin noroi ca să întrebe dacă Egwene avea nevoie de ajutor. Shemari, o femeie vânjoasă cu faţa pătrăţoasă care aducea mai mult cu o Verde decât cu o bibliotecară, avea mereu o purtare prea cuviincioasă. Prea cuviincioasă. Reverenţele ei adânci, potrivite pentru o novice, transmiteau sugestia de zeflemea indiferent cât de calmă era expresia ei, nu în ultimul rând pentru că se ştia că începea să facă reverenţe atunci când o vedea pe Egwene la o sută de paşi depărtare.

„Unde fuseseră?, se întrebă ea. Undeva, înăuntru, poate, sau măcar într-un loc mai cald decât cel în care se afla tabăra.” Desigur, nimeni nu ţinea evidenţa când plecau sau veneau surorile, nici măcar frăţiile ajah. Tradiţia era respectată de toată lumea, iar tradiţia descuraja vehement întrebările directe despre ce făceau sau unde se ducea o soră. Cel mai probabil, Phaedrine şi Shemari se duseseră să se întâlnească faţă în faţă cu iscoadele lor ca să afle ce aveau de spus. Sau poate să caute o carte în vreo bibliotecă. Ele *erau* Brune, însă ea nu putea uita comentariul lui Nisao despre surorile care se întorceau pe furiş la Elaida. Era posibil să tocmeşti un luntraş care să te treacă râul în oraş, unde zeci de stăvilare mici permiteau trecerea oricui dorea, dar cu o poartă, nu mai era nevoie să rişti să te expui călărind până la râu şi întrebând de bărci. Dacă o singură soră se întorcea în Turn ştiind de acea împletitură, ar fi dezvăluit cel mai mare avantaj al lor. Un lucru pe care nu avea cum să îl mai oprească. Nu putea decât să nu îşi piardă curajul în confruntarea cu Elaida. Decât să le facă pe surori să creadă că această situaţie avea să se sfârşească repede. Dacă ar fi existat măcar o cale prin care să îi pună repede capăt.

Nu departe de perimetrul pentru Călătorie, Egwene trase de hăţuri şi privi încruntată spre un cort lung, încă şi mai peticit decât Divanul. O aes sedai înainta plutind graţios pe pasarelă – purta o mantie bleumarin simplă, iar gluga îi ascundea faţa, însă novicele şi altele se dădeau din calea ei mai repede decât ar fi facut-o în faţa unei negustorese – şi se opri în faţa cortului, privindu-l îndelung, înainte să dea la o parte clapele ca să intre, reticenţa ei fiind la fel de limpede ca atunci când ar fi strigat în gura mare. Egwene nu intrase niciodată acolo. Simţea că cineva conducea *saidarul* înăuntru, deşi destul de slab. Cantitatea necesară era surprinzător de mică. O vizită scurtă făcută de Amyrlin nu ar fi trebuit să atragă prea mult atenţia. Ea îşi dorea foarte mult să vadă ce pusese în mişcare.

Însă, când descălecă în faţa cortului, ea întâmpină o mică dificultate. Nu avea unde să îl priponească pe Daishar. Suprema înscăunată avea întotdeauna pe cineva care să o ajute să descalece şi să îi ia calul, însă ea stătea acolo, cu hăţurile în mână, şi grupuri de novice treceau repede pe lângă ea fără să-i arunce mai mult de o privire, considerând-o a fi doar o musafiră. Fiecare novice le recunoştea deja pe toate alesele atunci când le vedea, însă puţine o văzuseră de aproape pe Suprema Înscăunată. Ea nici măcar nu avea acea faţă fără vârstă care să le spună că era aes sedai. Bufnind în râs, ea îşi băgă mâna înmănuşată în punga de la brâu. Etola avea să le spună cine era, apoi îi va putea porunci uneia dintre ele să îi ţină calul preţ de câteva minute. Asta dacă nu aveau să creadă că era o glumă proastă. Câteva novice din Emond's Field încercaseră să îi tragă etola de la gât ca să o împiedice să nu dea de bucluc. Nu, asta se întâmplase în trecut.

Brusc, clapele de la intrare se deschiseră şi ieşi Leane, prinzându-şi mantia verde-închis cu o broşă argintie în formă de peşte. Mantia era din mătase, cu broderii bogate, cusute cu fire de argint şi de aur, la fel şi corsajul rochiei ei de călărie. Şi mănuşile roşii aveau broderii pe spate. De când intrase în Ajah Verde, Leane era foarte atentă cum se îmbrăca. Ea făcu ochii mari atunci când o zări pe Egwene, însă faţa arămie i se linişti pe dată. Evaluând situaţia dintr-o privire, ea îşi întinse o mână ca să o oprească pe o novice care părea a fi singură. Novicele mergeau la lecţii în familie.

— Cum te cheamă, copilă?

Multe se schimbaseră la Leane, dar nu şi vioiciunea. Decât atunci când voia, desigur. Majoritatea bărbaţilor se înmuiau atunci când vocea Leanei devenea languroasă, însă ea nu şi-o irosea niciodată pe femei.

Novicea, o femeie cu ochi albaştri, aproape de vârsta mijlocie şi cu o piele fără cusur, care nu văzuse o zi de lucru pe câmp, rămase cu gura căscată, înainte să-şi revină atât cât să facă o reverenţă, răsfirându-şi poalele albe printr-o mişcare lină şi exersată cu mâinile înmănuşate. La fel de înaltă ca majoritatea bărbaţilor, dar mlădioasă, graţioasă şi frumoasă, nici Leane nu avea o faţă fără vârstă; cu toate acestea, a ei era una dintre cele mai cunoscute două feţe din tabără. Novicele arătau spre ea cu veneraţie, o soră care, odinioară, fusese păstrătoare, care fusese ferecată şi tămăduită astfel încât să poată conduce din nou, chiar dacă nu cu aceeaşi forţă ca înainte. Apoi ea îşi schimbase frăţia ajah! Cele mai noi femei în alb aflaseră deja că acest lucru nu se întâmpla niciodată, cu toate că, din nefericire, începea să facă parte din învăţătură. Era mai greu să convingi o novice să o ia mai încet atunci când nu puteai să îi atragi atenţia că exista riscul ca drumul spre obţinerea şalului să îi fie curmat dacă era mistuită şi pierdea Puterea Supremă pentru totdeauna.

— Letice Murow, aes sedai, zise femeia, respectuoasă, cu un accent melodios murandian.

Păru că vrea să mai spună ceva, poate să rostească un titlu, însă una dintre primele lecţii despre acceptarea în Turn era aceea că trebuia să uiţi ce ai fost odinioară. Pentru unele, era o lecţie dură, mai ales pentru acelea care deţineau titluri.

— Mă duc să o vizitez pe sora mea. N-am văzut-o mai mult de un minut încă de dinainte să plecăm din Murandy.

Cele care erau rude erau plasate întotdeauna în familii de novice diferite, la fel şi femeile care se ştiau de dinainte să fie trecute în cartea novicelor. Acest lucru încuraja prietenii noi şi descuraja tensiunile inevitabile care puteau apărea atunci când una învăţa mai repede decât cealaltă sau avea un potenţial mai mare.

— Nu mai are nici ea lecţii până după-amiază şi...

— Sora ta va trebui să mai aştepte puţin, copilă, o întrerupse Leane. Ţine-i calul Supremei Înscăunate.

Letice tresări şi se holbă la Egwene, care reuşise, în cele din urmă, să îşi scoată etola. Dându-i hăţurile lui Daishar femeii, ea îşi scoase gluga şi îşi puse fâşia lungă şi îngustă de material pe umeri. Deşi fusese uşoară ca o pană în pungă, acum simţea greutatea adevărată a etolei ce îi atârna în jurul grumazului. Siuan susţinea că, uneori, o puteai simţi pe fiecare femeie care purtase etola atârnând de capetele acesteia, o aducere aminte permanentă a responsabilităţii şi datoriei, iar Egwene credea fiecare cuvânt. Murandiana se zgâi la ea mai abitir decât se zgâise la Leane şi avu nevoie de ceva timp ca să îşi aducă aminte că trebuia să facă o reverenţă. Ea auzise fără îndoială că Amyrlin era tânără, însă părea puţin probabil că se gândise cât de tânără.

— Mulţumesc, copilă, îi zise Egwene cu blândeţe.

Fusese o vreme când i se păruse ciudat să îi spună „copilă” unei femei cu zece ani mai în vârstă decât ea. Odată cu trecerea timpului, totul se schimba.

— Nu voi zăbovi mult. Leane, vrei să rogi pe cineva să trimită un grăjdar după Daishar? Acum că am descălecat, prefer să nu mai încalec degrabă, iar Leticei ar trebui să îi fie îngăduit să o vadă pe sora ei.

— Mă voi ocupa chiar eu de asta, Maică.

Leane făcu o reverenţă graţioasă şi plecă fără să îi treacă prin minte că putea exista ceva mai mult între ele decât această întâlnire întâmplătoare. Egwene avea mai mare încredere în ea decât în Anaiya sau chiar Sheriam. Cu siguranţă nu păstra secrete faţă de Leane, dar nu mai multe decât faţă de Siuan. Cu toate acestea, prietenia lor era un alt secret care trebuia păstrat. În primul rând, Leane avea iscoade în Tar Valon, dacă nu chiar în Turn, iar acestea îi dădeau raportul Egwenei şi doar ei. În al doilea rând, Leane era atât de alintată pentru că se obişnuise atât de bine cu statutul ei inferior, fie doar şi pentru că era dovada vie că ferecarea, cea mai mare teamă a oricărei aes sedai, putea fi desfăcută. Surorile o primeau cu braţele deschise şi pentru că le *era* inferioară acum, inferioară faţă de jumătate din surorile din tabără, acestea vorbeau adeseori în faţa ei despre chestiuni despre care acestea nu ar fi vrut ca Amyrlin să afle vreodată. Aşadar, Egwene nu aruncă nici măcar o privire în urma ei atunci când aceasta plecă. În schimb, ea îi zâmbi Leticei – femeia îmbujorându-se şi făcând o altă reverenţă –, apoi intră în cort, dându-şi jos mănuşile şi vârându-le la cingătoare.

Înăuntru, opt lampadare cu oglinzi stăteau înşirate de-a lungul pereţilor, printre cufere din lemn joase. Unul avea puţină poleială ştearsă, iar restul erau din fier vopsit, însă nu existau două lampadare care să aibă acelaşi număr de braţe. Acestea ofereau însă o lumină bună, chiar dacă nu la fel de strălucitoare ca afară. Nişte mese asortate, care păreau să provină din şapte bucătării diferite, erau înşiruite în mijlocul pardoselii de marmură, iar băncile a trei dintre ele, cele mai îndepărtate, erau ocupate de şase novice, care îşi ţineau mantiile împăturite lângă ele, fiecare femeie fiind înconjurată de strălucirea Puterii. Tiana, mai-mare peste novice, le domina nerăbdătoare, plimbându-se printre mese şi, în mod surprinzător, la fel făcea şi Sharina Melloy, una dintre novicele dobândite în Murandy.

Sharina nu le domina, de fapt, ci privea calmă. Poate că n-ar fi trebuit să fie de mirare că ea se afla acolo. O bunică demnă, cu părul cărunt strâns în coc la ceafă, Sharina îngrijise o familie numeroasă cu o mână foarte fermă şi părea să le fi adoptat pe celelalte novice ca nepoate. Ea fusese aceea care le organizase de una singură în acele familii mici, părând că făcuse asta doar pentru că era dezgustată să le vadă cum se chinuiau. Majoritatea surorilor aes sedai păstrau tăcerea când li se aducea aminte de asta, cu toate că acceptaseră destul de repede această formă, odată ce îşi dăduseră seama cât de uşor le era să ţină evidenţa şi să organizeze lecţiile. Tiana inspecta cu atâta atenţie munca novicelor, încât părea limpede că ea încerca să ignore prezenţa Sharinei. Scundă şi slabă, cu ochi mari şi căprui şi o gropiţă în obraz, Tiana reuşea cumva să pară tânără în ciuda feţei ei fără vârstă, mai ales în comparaţie cu obrajii brăzdaţi de riduri şi şoldurile late ale novicei mai înalte.

Cele două aes sedai care conduceau Puterea la masa cea mai apropiată de intrare, Kairen şi Ashmanaille, aveau un public alcătuit din două persoane, Janya Frende, reprezentantă pentru Brune, şi Salita Toranes, reprezentantă pentru Galbene. Atât surorile aes sedai, cât şi novicele îndeplineau aceeaşi sarcină. În faţa fiecărei femei, o plasă deasă de fire de Pământ, Foc şi Aer înconjura un castron mic sau o cupă sau alte asemenea, toate făurite de fierarii din tabără, care erau foarte nedumeriţi de ce surorile voiau asemenea obiecte făurite din fier, ca să nu mai pomenim că le voiau fine, ca şi când ar fi fost din argint. O a doua împletitură, din fire de Pământ şi Foc, penetra fiecare plasă şi atingea obiectul, care, încetul cu încetul, începea să devină alb. Foarte, foarte încet, în fiecare caz.

Abilitatea de a face împletitura se îmbunătăţea odată cu exerciţiul, dar, dintre cele Cinci Puteri, puterea în a mânui firul de Pământ era cheia şi, în afară de Egwene, doar nouă surori din tabără – pe lângă două alese şi vreo douăzeci de novice – aveau suficientă putere ca să facă să funcţioneze împletiturile. Însă puţine surori voiau să aloce timp pentru aşa ceva. Ashmanaille, suficient de zveltă încât să pară mai înaltă decât era în realitate, se încrunta nerăbdătoare, bătând cu degetele în masă, de o parte şi de cealaltă a cupei simple din metal din faţa ei, pe măsură ce albeaţa urca încet, trecând de jumătatea cupei. Ochii albaştri ai lui Kairen erau suficient de reci încât păreau că ar fi putut sfărâma pocalul înalt pe care lucra doar cu privirea. Acesta avea doar o dungă subţire de alb pe fund. Pe Kairen trebuie să o fi văzut intrând Egwene.

Însă nu toate erau lipsite de entuziasm. Janya, subţire în rochia de mătase de culoarea bronzului deschis şi purtându-şi şalul cu ciucuri maro lăsat pe braţe, privea ce făceau Kairen şi Ashmanaille cu nerăbdarea cuiva care îşi dorea să facă ceea ce făceau ele. Janya voia să ştie totul, să ştie cum se făcea totul şi de ce se întâmpla ceea ce se întâmpla. Fusese foarte dezamăgită atunci când nu putuse învăţa cum să facă un *ter'angreal* – până în prezent, doar trei surori, în afară de Elayne, reuşiseră acest lucru, deşi foarte rar – şi îşi dăduse toată osteneala să deprindă această abilitate chiar şi după ce testul vădise că ea nu avea puterea necesară pentru a folosi firul Pământului.

Salita fu prima care o observă pe Egwene. Cu faţa rotundă şi aproape la fel de neagră ca tăciunele, ea o privi în ochi pe Egwene, iar ciucurii galbeni ai şalului ei se legănară uşor când ea făcu o reverenţă precisă, aplecându-se doar un centimetru. Crescută în Salidar, Salita făcea parte dintr-un tipar tulburător: prea multe conducătoare care erau prea tinere pentru a ocupa această poziţie. Deşi arareori o femeie primea o funcţie înainte să fi purtat şalul mai mult de o sută de ani, Salita fusese aes sedai doar treizeci şi cinci de ani. Siuan era cea care vedea un tipar, pe care îl considera tulburător, deşi nu putea spune de ce. Tiparele pe care nu le putea înţelege o tulburau întotdeauna pe Siuan. Cu toate acestea, Salita susţinuse războiul împotriva Elaidei, sprijinind-o adeseori pe Egwene în Divan. Dar nu întotdeauna şi nu în acest caz.

— Maică, zise ea pe un ton rece.

Janya îşi ridică brusc capul şi zâmbi larg. Şi ea susţinuse războiul, singura femeie care fusese conducătoare înainte de dezbinarea Turnului care făcuse asta, în afară de Lelaine şi Lyrelle, două dintre Albastre, iar dacă sprijinul pe care i-l acorda Egwenei nu era întotdeauna de neclintit, acum era. Ca de obicei, cuvintele începură să-i iasă pe gură:

— N-am să trec niciodată peste asta, Maică. Este, pur şi simplu, uluitor. Ştiu că n-ar trebui să ne mai mire când îţi vine o idee la care nu s-a mai gândit nimeni – uneori, cred că avem idei fixe, că suntem prea sigure de ceea ce se poate face şi ceea ce nu se poate face –, dar să-ţi dai seama cum să faci *cuendillar...!*

Ea tăcu ca să-şi tragă suflarea, iar Salita interveni cu blândeţe, dar pe un ton rece.

— Eu susţin în continuare că e greşit, zise ea cu fermitate în glas. Recunosc că această descoperire a fost o lucrare de artă genială din partea ta, Maică, dar aes sedai nu ar trebui să făurească lucruri pentru... vânzare.

Salita rosti aceste cuvinte cu dispreţul unei femei care accepta venitul de pe domeniul ei din Tear, fără să se gândească de unde provenea acesta. Nu era o atitudine neobişnuită, cu toate că majoritatea surorilor trăiau din indemnizaţia generoasă pe care le-o oferea Turnul. Sau pe care acesta le-o oferise, înainte să se dezbine.

— Pe lângă asta, continuă ea, aproape jumătate din surorile obligate să facă asta sunt Galbene. Primesc plângeri în fiecare zi. Noi, cel puţin, avem ce face cu timpul nostru, nu să ni-l irosim făurind... fleacuri.

Aceste cuvinte îi aduseră o privire aspră din partea Ashmanaillei, o Cenuşie, şi o privire rece din partea lui Kairen, care era Albastră, însă Salita le ignoră. Ea era una dintre acele Galbene care păreau să creadă că celelalte frăţii Ajah erau doar nişte completări ale frăţiei ei, acesta fiind, desigur, adevăratul scop al lor.

— Iar novicele nu ar trebui să facă deloc astfel de împletituri complexe, adăugă Tiana, alăturându-li-se.

Mai-marea peste novice nu se sfia niciodată să le vorbească pe şleau conducătoarelor sau Supremei Înscăunate, iar pe faţa ei se citea o expresie de nemulţumire. Ea nu părea să îşi dea seama că asta nu făcea decât să îi adâncească gropiţa şi să o facă să pară posacă.

— *Este* o descoperire remarcabilă, iar eu, una, nu mă împotrivesc negoţului, însă unele dintre aceste fete abia dacă reuşesc cât de cât să facă o minge de foc să îşi schimbe culoarea. Dacă le vom îngădui să mânuiască astfel de împletituri, ne va fi greu să le împiedicăm să nu înceapă să facă lucruri pe care nu le vor putea stăpâni. Şi doar Lumina ştie cât de greu ne este deja. S-ar putea răni.

— Prostii! Prostii! exclamă Janya, fluturându-şi mâna subţire ca şi cum ar fi vrut să alunge acest gând. Fiecare fată care a fost aleasă poate să facă deja trei mingi de foc deodată, iar acest lucru necesită foarte puţină Putere. Nu există niciun pericol atâta vreme cât sunt supravegheate de o soră, şi mereu sunt. Am văzut lista cu numele. Şi-apoi cantitatea pe care am putea-o face într-o singură zi ne va aduce suficiente venituri ca să plătim oastea o săptămână sau mai mult, dar surorile singure nu pot produce o cantitate atât de mare.

Mijindu-şi ochii, ea păru că priveşte brusc prin Tiana. Deşi cascada de cuvinte curgea necontenit din gura ei, ea părea să vorbească mai mult pentru sine.

— Va trebui să avem mare grijă cu vânzarea. Oamenii mării au o poftă de nestăvilit pentru *cuendillar* şi, conform zvonurilor, au destule corăbii în Illian şi în Tear – şi nobilii de acolo râvnesc după el –, dar până şi poftele nestăvilite au limite. Încă nu mă pot hotărî dacă ar fi mai bine să ne facem apariţia cu toată cantitatea odată sau să o vindem picătură cu picătură. Mai devreme sau mai târziu, până şi preţul *cuendillarului* va începe să scadă. Ea clipi brusc şi se uită mai întâi la Tiana, apoi la Salita, înclinându-şi capul într-o parte. Pricepeţi ce vreau să spun, nu-i aşa?

Salita se încruntă şi îşi ridică şalul pe umeri. Tiana îşi aruncă mâinile în aer, exasperată. Egwene îşi păstră calmul. Era pentru prima oară când nu se ruşina pentru că era lăudată pentru una dintre presupusele ei descoperiri. Spre deosebire de aproape orice altceva, în afară de Călătorie, această descoperire era a ei, deşi Moghedien o îndrumase înainte să evadeze. În realitate, femeia nu ştia să făurească nimic – cel puţin, nu îi dezvăluise astfel de informaţii oricât de mult insistase Egwene, şi insistase *foarte* mult –, însă Moghedien era foarte lacomă şi, chiar şi în Vârsta Legendelor, *cuendillarul* fusese o bogăţie preţuită. Femeia ştiuse îndeajuns de multe lucruri despre făurirea lui ca Egwene să descifreze restul. Oricum, indiferent cine se împotrivea şi cu câtă ardoare, nevoia de bani însemna că producerea *cuendillarului* avea să continue. Cu toate că, în ceea ce o privea, cu cât trecea mai mult timp ca o cantitate din acesta să fie vândută, cu atât era mai bine.

Când Sharina bătu zgomotos din palme în fundul cortului, toate îşi întoarseră capetele în direcţia ei. Kairen şi Ashmanaille îşi întoarseră capul şi ele, Albastra eliberând firele astfel încât pocalul începu să se legene pe masă cu un zgomot metalic. Era un semn de plictiseală. Procedeul putea fi reluat, cu toate că avea să le fie greu să găsească momentul precis, iar unele surori profitau de orice ocazie ca să facă orice altceva în timpul acelei ore pe care erau nevoite să o petreacă în cortul acela în fiecare zi. O oră sau până când terminau cap-coadă cu un obiect. Asta ar fi trebuit să le determine să se străduiască şi mai mult să îşi dezvolte această abilitate, însă puţine dintre ele făcuseră progrese.

— Bodewhin, Nicola, mergeţi la următoarea lecţie! anunţă Sharina.

Ea nu vorbea tare, însă vocea ei avea o rezonanţă care ar fi putut acoperi zumzetul vocilor, însă tăcerea se aşternuse în cort.

— Aveţi timp doar cât să vă spălaţi pe mâini şi pe faţă. Repejor! Nu v-aţi dori să primiţi note proaste.

Bode – Bodewhin – se mişcă cu vioiciune, eliberând *saidarul* şi punând brăţara din *cuendillar* făurită pe jumătate într-unul dintre cuferele înşirate de-a lungul peretelui pentru a fi terminată de altcineva, apoi îşi luă mantia. Cu obraji bucălaţi şi frumoasă, ea îşi purta părul într-o coadă împletită, lungă şi neagră, însă Egwene nu era convinsă că aceasta primise permisiunea de la femeile Cercului. Însă ea lăsase deja acea lume în urma ei. Trăgându-şi mănuşile pe mâini în timp ce se grăbea să iasă din cort, Bode îşi ţinu ochii în pământ şi nu aruncă nici măcar o privire în direcţia Egwenei.

Era limpede că încă nu pricepea de ce o novice nu o putea vizita pe Suprema Înscăunată oricând dorea ca să stea la o poveste cu ea, deşi ele crescuseră împreună.

Egwenei i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu Bode şi cu alte câteva, dar şi Suprema Înscăunată avea lecţii de învăţat. Avea îndatoriri, puţine prietene şi nicio favorită. Şi-apoi, până şi sugestia unui favoritism le-ar fi scos în evidenţă pe fetele din Ţinutul celor Două Râuri, iar celelalte novice le-ar fi făcut viaţa un iad. „Plus că asta nu m-ar ajuta nici cu Divanul”, îşi zise ea cu amărăciune. Însă îşi dorea ca fetele din Ţinutul celor Două Râuri să înţeleagă.

Cealaltă novice pe care o numise Sharina nu se clinti de pe bancă, nici nu încetă să conducă. Ochii negri ai Nicolei o străfulgerară pe Sharina.

— Aş putea fi cea mai pricepută la asta dacă aş fi lăsată să exersez cu adevărat, bombăni ea, bosumflată. Devin din ce în ce mai bună; ştiu asta. Pot proroci, să ştii. De parcă una ar fi avut vreo legătură cu cealaltă. Tiana Sedai, spune-i să mă lase să mai rămân. Pot termina castronul acesta înainte de următoarea lecţie şi sunt convinsă că Adine Sedai n-are să se supere dacă voi întârzia puţin.

În cazul în care următoarea ei lecţie avea să înceapă în curând, ea avea să întârzie mai mult dacă se încăpăţâna să termine castronul; strădaniile ei de o oră transformaseră doar jumătate din castron în alb.

Tiana îşi deschise gura, dar, înainte să apuce să rostească un cuvânt, Sharina îşi ridică un deget, apoi, după o clipă, pe al doilea. Gestul trebuie să fi avut o semnificaţie aparte, deoarece Nicola păli la faţă şi eliberă pe dată firele, sărind în picioare atât de repede, încât mişcă banca, acest lucru aducându-i căutături încruntate de la celelalte două novice cu care o împărţea. Acestea se întoarseră repede la treaba lor însă, iar Nicola mai că fugi ca să vâre castronul pe jumătate terminat într-un cufăr, înainte să-şi înşface mantia. Spre mirarea Egwenei, o femeie pe care nu o văzuse până atunci, îmbrăcată într-o haină scurtă maro şi pantaloni bufanţi, sări în picioare din locul unde şedea pe jos, dincolo de mese. Aruncându-le tuturor celor din jur priviri albastre ca nişte pumnale, Areina ieşi în fugă din cort după Nicola, cele două femei oglindind aceeaşi imagine a nemulţumirii. Văzându-le pe cele două femei împreună, Egwene se nelinişti.

— Nu ştiam că prietenelor le este îngăduit să intre aici şi să privească, zise ea. Nicola creează în continuare necazuri?

Nicola şi Areina încercaseră să le şantajeze atât pe ea, cât şi pe Myrelle, şi pe Nisao, însă nu la acest lucru se referea. Acesta era un alt secret.

— E mai bine ca fata să fie prietenă cu Areina decât cu unul dintre grăjdarii bărbaţi, zise Tiana, pufnind. Avem două care au rămas grele, să ştii, şi alte zece care ar putea fi la fel. Fata are nevoie de mai multe prietene, însă. Prietenele o vor ţine în frâu.

Ea tăcu când alte două novice în alb intrară repede în cort. Cele două chicoteau, dar încremeniră locului când se treziră cu o aes sedai stând chiar în faţa lor. Făcând în grabă reverenţe, ele fugiră spre fundul cortului la un semn al Tianei şi îşi împăturiră mantiile pe o bancă, înainte să aducă un pocal doar parţial alb şi o cupă aproape albă dintr-unul dintre cufere.

Sharina le văzu punându-se pe treabă, apoi îşi luă mantia şi şi-o puse pe umeri înainte să vină în partea din faţă a cortului.

— Dacă vrei să mă scuzi, Tiana Sedai, zise ea, făcând o reverenţă aproape ca aceea pe care i-ar fi facut-o unei egale, mi s-a spus să dau o mână de ajutor cu masa de prânz aici şi n-aş vrea să mă pun rău cu bucătăresele.

Ochii ei negri se opriră asupra Egwenei pentru o clipă, apoi ea dădu din cap.

— Du-te, atunci, zise Tiana pe un ton aspru. N-aş vreau să aud că ai fost biciuită pentru că ai întârziat.

Fără să trădeze vreo emoţie, Sharina făcu din nou o reverenţă, nici în grabă, nici tărăgănată, în faţa Tianei, a conducătoarelor şi a Egwenei – aruncându-le o privire pătrunzătoare, dar prea scurtă pentru a fi ofensatoare –, iar când clapele cortului se închiseră în urma ei, Tiana răsuflă exasperată.

— Nicola cauzează mai puţine necazuri decât altele, zise ea, întunecându-se la faţă, iar Janya clătină din cap.

— Sharina nu cauzează necazuri, Tiana.

Ea vorbi la fel de repede ca întotdeauna, dar încet, astfel încât vocea să nu i se audă până în fundul cortului. Neînţelegerile dintre surori nu erau niciodată exprimate cu voce tare în faţa novicelor. Mai ales când neînţelegerea o privea pe una dintre novice.

— Cunoaşte deja regulile mai bine decât oricare dintre alese şi nu întrece niciodată măsura. Nu crâcneşte niciodată când vine vorba fie şi de cea mai murdară dintre munci şi este prima care întinde mâna atunci când o novice are nevoie de ajutor. Sharina este aşa cum este. Lumină, doar nu te laşi intimidată de o *novice!*

Tiana se încordă şi îşi deschise gura furioasă, însă odată ce Janya începea să se înflăcăreze, era greu să mai rosteşti un cuvânt.

— Nicola, pe de altă parte, cauzează tot soiul de necazuri, Maică, se grăbi să adauge Bruna. Încă de când am aflat că are harul prorocirii, ea proroceşte de două sau trei ori pe zi, ca să o auzim. Sau, mai degrabă, ca să o audă Areina. Nicola este destul de deşteaptă ca să ştie că toată lumea este conştientă că nu îşi poate aminti ce spune atunci când proroceşte, însă Areina pare a fi mereu aici ca să audă şi să ţină minte, dar şi s-o ajute să interpreteze. Unele prorociri sunt lucruri la care oricine din tabără, care are un dram de minte şi o fire credulă, s-ar putea gândi – bătălii cu Seanchanii şi cu asha'manii, o Amyrlin întemniţată, Dragonul Renăscut făcând nouă lucruri imposibile, viziuni care ar putea întruchipa Tarmon Gai'don sau un stomac deranjat iar întâmplarea face ca restul să arate că Nicolei ar trebui să îi fie îngăduit să înainteze mai repede cu lecţiile. Este întotdeauna prea lacomă când vine vorba de asta. Cred că majoritatea celorlalte novice au încetat s-o mai creadă.

— Pe lângă asta, îşi vâră nasul peste tot, interveni Salita în clipa în care Janya îi oferi ocazia. Atât ea, cât şi grăjdarul.

Faţa îi rămase calmă şi glacială şi îşi aranjă şalul de parcă acesta era singurul lucru care îi atrăgea atenţia, însă se grăbi să continue, temându-se, poate, ca sora Brună să nu înceapă din nou să vorbească.

— Amândoi au fost biciuiţi pentru că au tras cu urechea la ce vorbeau surorile, iar eu am prins-o pe Nicola încercând să arunce o privire la unul dintre perimetrele de Călătorie. A zis că nu voia decât să vadă deschizându-se o poartă, dar eu cred că încerca să înveţe cum se ţese firul. Nerăbdarea o pot înţelege, dar minciuna nu poate fi tolerată. Eu, una, nu mai cred că Nicola va obţine şalul şi, ca să fiu sinceră, am început să mă întreb dacă nu ar trebui alungată înainte să fie prea târziu. Cartea novicelor o fi deschisă pentru toată lumea, termină ea, aruncându-i Egwenei o privire lipsită de emoţii, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne coborâm slandardele de tot.

Cu o căutătură duşmănoasă, Tiana îşi ţuguie buzele cu încăpăţânare, scoţându-şi în evidenţă gropiţa. Mai că puteai uita că purtase şalul vreme de mai bine de treizeci de ani şi o puteai confunda cu una dintre novice.

— Atâta vreme cât voi fi mai-mare peste novice, decizia de a alunga o fată îmi aparţine, zise ea pe un ton plin de ură, şi n-am de gând să pierd o fată cu potenţialul Nicolei. Într-o bună zi, Nicola avea să devină foarte puternică în Putere. Sau cu al Sharinei, adăugă ea, făcând o grimasă, netezindu-şi poalele în semn de iritare.

Potenţialul Sharinei era de-a dreptul remarcabil, întrecându-l pe cel al oricui din istorie, în afară de Nynaeve şi de cele dinaintea ei. Unele credeau că ea avea să devină cât se putea de puternică, cu toate că erau doar speculaţii.

— Dacă Nicola te-a necăjit, Maică, mă voi ocupa eu de ea.

— Eram doar curioasă, zise Egwene cu băgare de seamă, abţinându-se să sugereze că tânăra şi prietena ei ar trebui supravegheate îndeaproape.

Nu voia să vorbească cu Nicola. S-ar fi trezit prea uşor într-o situaţie în care ar fi trebuit să aleagă între a minţi sau a dezvălui lucruri pe care nu îndrăznea să le dezvăluie. Păcat că nu îi îngăduise lui Siuan să aranjeze două morţi rapide.

Ea îşi smuci capul la acest gând. Ajunsese atât de departe de la Emond's Field? Ştia că, mai devreme sau mai târziu, ea urma sa le poruncească oamenilor să moară pe câmpul de bătălie şi credea că putea să poruncească moartea cuiva dacă nu ar fi fost musai nevoie. Dacă moartea unei persoane putea pune capăt la alte mii, sau fie şi sute, nu ar fi fost drept să dea această poruncă? Însă pericolul care venea din partea Nicolei şi a Arienei era, pur şi simplu, acela că ele ar fi putut dezvălui secrete care i-ar fi adus neplăceri Egwenei al'Vere. Oh, Myrelle şi celelalte puteau fi norocoase să scape doar cu câteva lovituri de nuia, căci cu siguranţă ar considera că o supărare, nici măcar o neplăcere, oricât de mare, *nu* constituia un motiv suficient pentru a omorî pe cineva.

Brusc, Egwene îşi dădu seama că se încrunta şi că Tiana şi celelalte două reprezentante o priveau, Janya neostenindu-se să îşi ascundă curiozitatea în spatele unei măşti a seninătăţii. Ca să se eschiveze, Egwene îşi mută privirea încruntată la masa unde Kairen şi Ashmanaille se aflau din nou la treabă. Albul de pe cupa Ashmanaillei mai urcase puţin, dar, în acel scurt timp, Kairen o ajunsese din urmă. Ba mai mult, de fapt, având în vedere faptul că pocalul ei era de două ori mai înalt decât cupa.

— Îţi îmbunătăţeşti abilităţile, Kairen, i se adresă Egwene pe un ton aprobator.

Albastra îşi ridică privirea spre ea şi inspiră adânc. Faţa ei ovală deveni imaginea calmului în jurul acelor ochi albaştri, ca de gheaţă.

— Nu-i nevoie de prea multe abilităţi, Maică. Nu e nevoie decât să potriveşti firul şi să aştepţi.

Se simţi o urmă de acreală în ultimul cuvânt şi, că veni vorba, o uşoară şovăială înainte de cuvântul „Maică”. Kairen fusese trimisă din Salidar cu o misiune foarte importantă de care se alesese praful, deşi nu din vina ei, iar când se reîntorsese la ele în Murandy, ea aflase că tot ceea ce lăsase în urmă se răsturnase cu susul în jos şi că o fată pe care şi-o amintea ca fiind novice ajunsese să poarte etola de Amyrlin. În ultima vreme, Kairen petrecea mult timp în compania Lelainei.

— Face progrese în *unele* lucruri, zise Janya, încruntându-se la sora Albastră.

Poate că Janya era la fel de convinsă, precum celelalte conducătoare că Divanul avea să primească o marionetă atunci când urmau să o proclame pe Egwene, însă ea părea să accepte faptul că Egwene era cea care purta etola şi că merita respectul cuvenit din partea tuturor.

— Desigur, mă îndoiesc că o va ajunge din urmă pe Leane dacă nu se va dedica, Maică. De fapt, s-ar putea ca tânăra Bodewhin să o ajungă din urmă. Eu, una, n-aş vrea să fiu întrecută de o novice, dar bănuiesc că unele nu gândesc la fel ca mine.

O nuanţă roşiatică îşi făcu apariţia în obrajii lui Kairen, iar ochii îi căzură pe pocal.

Tiana pufni.

— Bodewhin e fată bună, dar petrece mai mult timp chicotind şi jucându-se cu celelalte novice decât să se dedice dacă Sha... Ea inspiră adânc. Dacă nu este supravegheată. Ieri, ea şi Althyn Conly au încercat două obiecte deodată, doar ca sa vadă ce are să se întâmple, şi obiectele s-au contopit într-o gâlmă solidă. Aceasta nu poate fi vândută, desigur, căci n-ai cum să găseşti pe cineva care să vrea două cupe contopite, jumătate din fier, jumătate din *cuendillar*. Şi numai Lumina ştie ce ar fi putut păţi cele două fete. Nu păreau a fi rănite, dar cine ştie ce se va întâmpla data viitoare?

— Ai grijă să nu existe o dată viitoare, zise Egwene, absentă, concentrându-şi atenţia la cupa lui Kairen.

Dunga albă urca încet şi constant. Când Leane împletise firul, fierul negru se transformase în *cuendillar* alb ca şi când fierul s-ar fi scufundat rapid în lapte. În cazul Egwenei, schimbarea avea loc cât ai fi clipit, negru în alb într-o secundă. Va trebui să fie Kairen sau Leane, însă nici Leane nu era suficient de rapidă. Kairen avea nevoie de timp ca să facă progrese. Zile? Săptămâni? Oricât de mult timp era nevoie, deoarece un timp mai scurt însemna dezastru, atât pentru femeile implicate, cât şi pentru bărbaţii care aveau să moară luptând pe străzile din Tar Valon sau, poate, pentru Turn. Brusc, Egwene se bucură că aprobase sugestia lui Beonin. Poate că ar fi încurajat-o pe Kairen dacă i-ar fi spus de ce trebuia să se străduiască mai mult, însă acesta era un alt sectet pe care trebuia să îl păstreze până când avea să vină momen tul să îl dezvăluie lumii întregi.

CAPITOLUL 18
De vorbă cu Siuan

Daishar îi fusese luat atunci când Egwene intrase în cort, desigur, dar etola cu şapte culori ce îi atârna din deschizătura glugii dădea rezultate mai bune decât faţa unei aes sedai atunci când venea vorba să îşi croiască drum prin mulţime. Ea se deplasa însoţită de reverenţe, câte o plecăciune făcută, uneori, de vreun străjer sau vreun meşteşugar care avea ceva treabă de făcut printre corturile surorilor. Câteva novice ţipară când văzură etola de Amyrlin şi familii întregi se dădură repede la o parte de pe pasarelă, făcând reverenţe adânci în noroiul de pe stradă. De când fusese nevoită să pedepsească câteva dintre femeile din Ţinutul celor Două Râuri, printre novice se răspândise zvonul că Amyrlin era la fel de nemiloasă ca Sereille Bagand şi că era mai bine să n-o faci să-şi piardă cumpătul, căci se aprindea ca focul turbat. Nu că cele mai multe ştiau suficientă istorie ca să aibă vreun habar cine fusese Sereille, însă numele ei era un dicton al stricteţii în Turn de sute de ani, iar alesele se asigurau ca astfel de frânturi să ajungă la urechile novicelor. Era un lucru bun că gluga îi ascundea faţa Egwenei. Când, pentru a zecea oară, o familie de novice sări din calea ei ca nişte iepuri înspăimântaţi, ea scrâşni din dinţi atât de tare, încât, dacă i s-ar fi văzut faţa, şi-ar fi câştigat reputaţia că mesteca fier şi scuipa cuie. Ea avea sentimentul îngrozitor că, peste câteva sute de ani, alesele aveau să folosească numele ei ca să le sperie pe novice aşa cum îl foloseau acum pe cel al Sereillei. Desigur, mai exista acea mică chestiune de a-şi asigura Turnul mai întâi. Micile neplăceri mai trebuiau să aştepte. Ea credea că putea scuipa cuie şi fără fier.

Mulţimea se rarefie până când nu se mai văzu nici ţipenie de om în jurul cabinetului lui Amyrlin, care era doar un cort din pânză ascuţit, cu pereţi maro şi plini de petice, în ciuda numelui său. La fel ca Divanul, era un loc care trebuia evitat dacă nu aveai treabă acolo sau nu erai chemat. Nimeni nu era rugat, pur şi simplu, să meargă la Divanul Turnului sau la cabinetul lui Amyrlin. Cea mai nevinovată invitaţie fie într-un loc, fie în celălalt *era* o convocare, un lucru care transforma acel cort simplu într-un adăpost. Trecând printre clapele cortului, ea îşi dădu mantia jos de pe umeri cu un sentiment de uşurare. Două vetre făceau ca aerul din cort să fie delicios de cald în comparaţie cu cel de afară şi emanau foarte puţin fum. Un parfum dulce plutea în aer de la ierburile uscate care fuseseră presărate pe jarul aprins.

— După felul în care se poartă neghioabele alea, ai zice că eu..., începu ea, mârâind, dar tăcu brusc.

Ea nu fu surprinsă să o vadă pe Siuan stând lângă masa de scris, înveşmântată într-o rochie albastră din lână, bine croită, dar simplă, strângând la piept un dosar mare lucrat în piele. Majoritatea surorilor încă mai credeau, la fel ca Delana, că sarcina lui Siuan era aceea de a o îndruma pe Egwene într-ale protocolului şi a face comisioane, cu ranchiună în ambele cazuri, însă ea era mereu acolo la prima oră a dimineţii, lucru care părea să fi trecut neobservat deocamdată. Siuan *fusese* o Amyrlin care mestecase fier, cu toate că nimeni care nu ştia deja acest lucru nu ar fi crezut. Novicele o pomeneau aproape la fel de des ca pe Leane, dar cu o uşoară îndoială că ea ar fi fost, într-adevăr, cine ziceau surorile că era. Drăguţă, deşi nu tocmai frumoasă, cu buze fine şi un păr negru şi lucios până la umeri, Siuan părea chiar mai tânără decât Leane şi cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Egwene. Dacă nu şi-ar fi purtat şalul cu ciucuri albaştri pe braţe, ar fi putut fi confundată cu o aleasă. Tocmai de aceea nu mergea nicăieri fără şal, ca să evite confuziile stânjenitoare. Cu toate acestea, ochii nu i se schimbaseră mai mult decât sufletul şi erau ca nişte ţepuşe albastre de gheaţă îndreptate spre femeia a cărei prezenţă era o surpriză.

Halima era cu siguranţă bine-venită, însă Egwene nu se aşteptase să o vadă întinsă pe pernele viu colorate care erau adunate de-a lungul unui perete al cortului, cu capul proptit într-o mână. Dacă Siuan era drăguţă, genul de femeie tânără – sau care părea tânără – care îi făcea pe bărbaţi şi pe femei deopotrivă să îi zâmbească, Halima era superbă, cu ochi verzi pe o faţă perfectă şi sâni mari şi fermi, genul de femeie care îi făcea pe bărbaţi să înghită în sec, iar pe celelalte femei să se încrunte. Nu că Egwene se încrunta sau dădea crezare poveştilor pe care le răspândeau femeile geloase despre cum îi atrăgea Halima pe bărbaţi prin simpla ei prezenţă. La urma urmei, nu era vina ei că arăta aşa. Chiar dacă poziţia ei ca secretară a Delanei era doar un act de caritate din partea surorii Cenuşii – femeie incultă de la ţară, Halima scria literele cu stângăcia unui copil –, de obicei, Delana o ţinea ocupată toată ziua cu tot soiul de sarcini mărunte. Arareori îşi făcea apariţia înainte de ora de culcare şi atunci doar pentru că aflase că pe Egwene o durea din nou capul. Nisao nu putea face nimic în privinţa acelor dureri de cap, chiar dacă folosea noua tămăduire, însă masajele Halimei făceau minuni chiar şi atunci când Egwene scâncea de durere.

— I-am spus că nu vei avea timp de vizite în dimineaţa aceasta, Maică, zise Siuan pe un ton aspru, încruntându se în continuare spre femeia întinsă pe perne în timp ce îi lua mantia Egwenei cu mâna liberă, dar mai bine m-aş fi jucat singură cu sfoara decât să-mi deschid gura. Atârnând mantia pe cuierul rustic, ea pufni cu dispreţ. Dacă aş purta pantaloni şi aş avea mustaţă, poate atunci m-ar băga în seamă.

Siuan părea să creadă toate zvonurile despre presupusele ravagii pe care Halima le făcea în rândul meşteşugarilor şi soldaţilor mai chipeşi.

În mod ciudat, Halima părea amuzată de reputaţia ei. Poate chiar îi plăcea. Ea râse, încet şi gutural, şi se întinse ca o pisică pe perne. Într-adevăr, părea să aibă o înclinaţie nefericită pentru corsajele decoltate, nepotrivite pentru acea vreme, iar pieptul mai că îi ieşea din corsajul de mătase verde cu dungi albastre. Mătasea nu era veşmântul obişnuit pe care l-ar fi purtat o secretară, însă Delana fie era foarte miloasă, fie îi era foarte îndatorată Halimei.

— Păreai îngrijorată în dimineaţa aceasta, Maică, murmură femeia cu ochii verzi, şi te-ai furişat afară din cort atât de devreme ca să mergi la plimbare călare, încercând să nu mă trezeşti. Am crezut că, poate, ai vrea să stăm de vorbă. N-ai avea atât de multe dureri de cap dacă ai vorbi mai mult despre ce te frământă. Bănuiesc că ştii că poţi vorbi cu mine. Aruncându-i o privire lui Siuan, care afişa un aer de superioritate şi dispreţuitor, Halima râse din nou. Ştii că nu vreau nimic de la tine, spre deosebire de altele.

Siuan pufni din nou şi aşeză în mod deliberat dosarul pe masa de scris, între călimara din piatră şi borcanul cu nisip începu să se joace cu suportul pentru peniţă. Egwene se abţinu cu greu să nu ofteze. Abia se abţinu. Halima nu ceru nimic decât un culcuş în cortul Egwenei ca să poată fi aproape atunci când o apuca o durere de cap şi pentru că dormea acolo, trebuie să îi fi fost greu să îndeplinească sarcinile pe care i le dădea Delana. Şi-apoi, Egwenei îi plăcea firea ei deschisă şi directă. Îi era foarte uşor să stea de vorbă cu Halima şi să uite pentru o vreme că era Suprema Înscăunată, un moment de relaxare pe care nu îl putea împărtăşi nici măcar cu Siuan. Ea luptase din greu ca să fie recunoscută ca aes sedai şi Amyrlin, însă această recunoaştere atârna de un fir subţire. Orice abatere de la *a fi* Amyrlin ar fi făcut ca următoarea abatere să fie mai uşoară, apoi pe următoarea şi tot aşa până când avea să fie considerată din nou o copilă care se juca. Acest lucru făcea ca Halima să fie o comoară care trebuia preţuită mai mult decât degetele ei care îi alinau durerile de cap Egwenei. Însă, spre iritarea ei, toate celelalte femei din tabără păreau să fie de aceeaşi părere cu Siuan, în afară, poate, de Delana. Cenuşia părea a fi prea sfioasă ca să se poarte ca o fâţă, indiferent cât de generoasă credea că trebuia să fie. Oricum, fie că femeia fugea după bărbaţi sau îi făcea să se împiedice, nu mai avea importanţă acum.

— Mă tem că am treabă, Halima, zise ea, scoţându-şi mănuşile.

Multă treabă, în majoritatea zilelor. Nu vedea pe masă rapoartele lui Sheriam, desigur, însă aceasta avea să le trimită în curând, împreună cu câteva petiţii care meritau atenţia Egwenei. Doar câteva; zece sau douăsprezece cereri de rezolvare a problemelor care aşteptau decizia Egwenei în calitate de Amyrlin. Nu puteai lua decizia corectă dacă nu le studiai şi nu puneai întrebări.

— Poate vei lua cina cu mine.

Dacă avea să termine la timp ca să poată face şi altceva în afară de a mânca la masă, chiar acolo, în cabinetul ei.

— Putem sta de vorbă atunci.

Halima se ridică brusc în capul oaselor, cu ochii scăpărători şi cu buzele pline strânse, însă încruntarea îi dispăru de pe faţă la fel de repede cum apăruse. Ceva mocnea însă în ochii ei. Dacă ar fi fost pisică, ea şi-ar fi arcuit spatele, iar blana de pe coadă i s-ar fi zbârlit. Ridicându-se cu graţie în picioare pe covor, ea îşi netezi poalele peste şolduri.

— Prea bine, atunci. Dacă eşti sigură că nu vrei să rămân.

Ca o sincronizare remarcabilă, Egwene începu să simtă o zvâcnire surdă în spatele ochilor, care anunţa o durere de cap infernală, însă ea scutură din cap şi repetă că avea treabă. Halima şovăi o clipă, strângându-şi din nou buzele şi ţinându-şi poalele în pumni, apoi îşi înşfacă mantia din mătase căptuşită cu blană de pe cuier şi ieşi din cort fără a se osteni să şi-o pună pe umeri. Putea să se rănească dacă se plimba astfel prin frig.

— Temperamentul acesta de nevastă isterică îi va crea necazuri mai devreme sau mai târziu, bombăni Siuan, înainte ca clapele cortului să se oprească din legănat. Privind încruntată în urma Halimei, ea îşi trase şalul pe umeri. Femeia se abţine în preajma ta, dar n-are nicio reţinere să-mi adreseze cuvinte aspre. Mie şi altora. A fost auzită ţipând la Delana. Cine-a mai auzit ca o secretară să ţipe la stăpâna ei, care e şi soră pe deasupra? O conducătoare în Divan! Nu pricep cum o suportă Delana.

— Asta o priveşte pe Delana, cu siguranţă.

A pune la îndoială faptele altei surori era un lucru interzis tot aşa cum era şi a te băga în treburile ei. Era o tradiţie, nu o lege, dar unele tradiţii erau la fel de puternice ca legea. Cu siguranţă nu era nevoie să-i reamintească acest lucru lui *Siuan.*

Frecându-şi tâmplele, Egwene se aşeză cu băgare de seamă pe scaunul din spatele mesei de scris, însă scaunul tot se clătina. Menit a se plia pentru a putea fi depozitat într-o căruţă cu coviltir, picioarele acestuia aveau obiceiul să se strângă atunci când nu ar fi trebuit, şi niciun tâmplar nu reuşise să le repare după încercări repetate. Şi masa se plia, dar era destul de rezistentă. Ea şi-ar fi dorit să fi avut ocazia să îşi cumpere un scaun nou în Murandy, însă avuseseră de cumpărat atât de multe lucruri şi nu putuse irosi niciun bănuţ atunci când avea deja un scaun. Bine măcar că îşi cumpărase două lampadare şi o lampă de masă, toate trei din fier, vopsite în roşu, dar cu oglinzi bune, care nu aveau defecte. Lumina bună nu părea să o scape de durerile de cap, dar era mai bine decât să încerce să citească la lumina slabă a lumânărilor din seu sau a unei lanterne{53}.

---

53 *Lantern,* în limba engleză. *Felinar,* în limba română (n.red.).

Dacă Siuan auzea cuvinte de ocară, acest lucru nu o facea să tacă din gură.

— Nu e vorba doar de temperament. O dată sau de două ori, am crezut că a fost cât pe ce să mă lovească. Bănuiesc că are destulă minte să se abţină, dar nu toată lumea este Aes Sedai. Sunt convinsă că a reuşit cumva să-i rupă braţul unui căruţaş. El zice că a căzut, însă cred că m-a minţit, căci îşi mişca întruna ochii, iar buzele îi tremurau. Doar n-o să recunoască faptul că o femeie i-a sucit cotul, nu?

— Renunţă, Siuan, zise Egwene, obosită. Probabil că bărbatul a fost prea îndrăzneţ.

Asta trebuie să fi fost. Oricum, ea nu pricepea cum ar fi putut Halima să-i rupă braţul unui bărbat. Oricum ai fi descris-o pe femeie, numai musculoasă nu era.

În loc să deschidă dosarul gravat pe care îl pusese pe masă Siuan, ea îşi puse mâinile de o parte şi de cealaltă a acestuia. Ca să nu şi le mai ducă la cap. Poate că dacă ignora durerea, aceasta avea să dispară de data aceasta. Şi-apoi avea să-i dea nişte veşti lui Siuan.

— Se pare că unele conducătoare vorbesc despre negocieri cu Elaida, începu ea.

Cu faţa inexpresivă, Siuan se aşeză cu grijă pe unul dintre scăunelele şubrede cu trei picioare din faţa mesei şi ascultă cu atenţie, mişcându-şi doar degetele, care îi mângâiau încet poalele, până când termină Egwene. Apoi îşi strânse pumnii şi mârâi câteva blesteme care erau vulgare chiar şi pentru ea, dorindu-şi ca acestea să se înece cu măruntaie de peşte vechi de o săptămână şi să moară şi să alunece apoi la vale. Venind din partea unei feţe tinere şi drăguţe, aceste cuvinte păreau a fi încă şi mai rele.

— Faci bine că îngădui asta, presupun, bombăni ea, odată ce termină cu insultele. Zvonurile se vor răspândi, acum că au început, dar astfel vei avea un avantaj. Beonin n-ar trebui să mă mire, cred. Este ambiţioasă, dar mereu am crezut că va da fuga la Elaida dacă Sheriam şi celelalte nu ar fi încurajat-o. Grăbindu-se să continue, Siuan îşi fixă ochii asupra Egwenei ca şi cum ar fi vrut să adauge mai multă greutate cuvintelor ei. Îmi doresc ca Varilin şi celelalte să mă surprindă, Maică. Lăsându-le deoparte pe Albastre, şase conducătoare din cinci frăţii Ajah au fugit din Turn după lovitura Elaidei. Ea îşi strâmbă uşor buzele când rosti acest cuvânt. Iar aici avem câte una din cele cinci. Am fost în *Tel'aran'rhiod* azi-noapte, în Turn...

— Nădăjduiesc că ai fost cu băgare de seamă, zise Egwene cu asprime.

Uneori, Siuan nu părea să ştie ce însemna să fii cu băgare de seamă. Multe surori îşi doreau să folosească puţinele *ter'angrealuri* de vise pe care le aveau ele, în mare parte ca să viziteze Turnul, şi chiar dacă lui Siuan nu îi era tocmai interzis să deţină unul, nici departe de asta nu era. Ea şi-ar fi putut trece numele pe hârtie la nesfârşit fără ca Divanul să îi acorde măcar o noapte. Pe lângă surorile care o învinuiau pe Siuan de divizarea Turnului – din această pricină, ea nu era acceptată cu aceeaşi căldură ca Leane, nici nu o dezmierda nimeni pe lângă acestea, prea multe surori îşi aminteau lecţiile ei dure de pe vremea când fusese una dintre puţinele care ştiau cum să folosească un *ter'angreal* de vise. Siuan nu le suferea pe neştiutoare, dar toate erau neştiutoare atunci când vizitau *Tel'ararirhiod* primele dăţi, iar acum, ea era nevoită să împrumute rândul Leanei atunci când voia să viziteze Lumea Viselor, iar dacă o altă soră o vedea acolo, „nici departe de asta nu era" se putea transforma în interdicţie. Sau mai rău, să se înceapă o căutare pentru a se afla cine îi împrumutase un *ter'angreal,* lucru care ar fi putut duce la demascarea Leanei.

— În *Tel'aran'rhiod,* zise Siuan cu un gest respingător, sunt o altă femeie într-o altă rochie de fiecare dată când apar de după un colţ.

Egwene se bucură să audă asta, deşi părea puţin probabil ca o lipsă de control să aibă mai mult de-a face cu asta decât o intenţie. Încrederea lui Siuan în propriile-i abilităţi era, uneori, mai mare decât ar fi trebuit.

— Ideea e că, azi-noapte, am văzut o listă parţială cu conducătoarele şi am reuşit să citesc majoritatea numelor înainte ca aceasta să se transforme într-una cu vinuri.

Acesta era un lucru obişnuit în *Tel'aran'rhiod,* unde nimic nu rămânea la fel prea multă vreme dacă nu era o reflexie a ceva permanent în lumea reală.

— Andaya Forae a fost numită pentru Cenuşii, Rina Hafden pentru Verzi şi Juilaine Madome pentru Brune. Niciuna nu a purtat şalul mai mult de şaptezeci de ani. Elaida are aceeaşi problemă ca noi, Maică.

— Înţeleg, zise încet Egwene.

Ea îşi dădu seama că îşi masa o parte a capului. Zvâcnirea din spatele ochilor nu dispăruse. Avea să devină mai puternică. Aşa se întâmpla mereu. Până la căderea nopţii, ea avea să regrete faptul că o trimisese de acolo pe Halima. Coborându-şi mâna cu hotărâre, ea mută dosarul din piele din faţa ei un centimetru mai spre stânga, apoi îl trase înapoi.

— Şi restul? Au avut şase conducătoare de înlocuit.

— Ferane Neheran a fost numită pentru Albe, recunoscu Siuan, iar Suana Dragand pentru Galbene. Amândouă au mai făcut parte din Divan. Era doar o listă parţială şi n-am apucat s-o citesc pe toată. Ea îşi îndreptă spatele şi îşi întinse bărbia în faţă cu încăpăţânare. Una sau două numite înainte de vreme este un lucru îndeajuns de neobişnuit – se mai întâmplă, dar nu des –, dar sunt unsprezece – poate douăsprezece, dar unsprezece cu siguranţă – între noi şi Turn. Nu cred în coincidenţe atât de mari. Când negustorii de peşte cumpăra toţi la acelaşi preţ, poţi pune rămăşag că toţi au băut la acelaşi han cu o seară în urmă.

— Nu mai e nevoie să mă convingi, Siuan.

Egwene se lăsă pe spate oftând, prinzând mecanic cu mâna piciorul scaunului care încerca mereu să se adune de fiecare dată când ea făcea asta. Era limpede că se întâmpla ceva ciudat, dar ce însemna? Şi cine putea influenţa alegerea conducătoarelor în *fiecare* Ajah? Fiecare Ajah, în afară de cea Albastră, cel puţin; ele îşi aleseseră o conducătoare nouă, dar Moria era aes sedai de mai bine de o sută de ani. Poate nici Ajah Roşie nu fusese afectată; nimeni nu ştia ce schimbări, dacă existau, fuseseră făcute în cazul conducătoarelor Roşii. Putea fi mâna Ajah Negre, dar dacă toate acele conducătoare prea tinere nu *erau* cumva Negre, ce ar fi avut aceasta de câştigat? Părea un lucru imposibil; dacă Ajah Neagră ar fi avut atât de multă influenţă, Divanul ar fi fost de mult alcătuit numai din iscoadele Celui Întunecat. Totuşi, dacă exista un tipar, iar coincidenţa ieşea din discuţie, atunci *cineva* trebuia să se afle în spatele acestor lucruri. Numai gândindu-se la posibilităţi şi la imposibilităţi făcu ca durerea surdă din spatele ochilor ei să devină puţin mai ascuţită.

— Dacă, la urma urmei, se va dovedi a fi o simplă întâmplare, Siuan, vei regreta că ai te-ai gândit la asta ca la un puzzle.

Ea încercă să zâmbească atunci când rosti aceste cuvinte, ca să alunge orice urmă de mustrare. O Amyrlin trebuia să işi aleagă cuvintele cu grijă.

— Acum, că m-ai convins că există, într-adevăr, un puzzle, vreau să îl rezolvi. Cine este răspunzător şi ce urmăreşte? Până când nu vom afla asta, nu ştim nimic.

— Doar atât doreşti? o întrebă Siuan pe un ton sec. Înainte de cină, sau după?

— Va fi bine şi după, presupun, se răsti Egwene, apoi inspiră adânc când văzu expresia ruşinată de pe faţa celeilalte femei.

Nu avea rost să se răzbune pe Siuan pentru că o durea capul. Cuvintele unei Amyrlin aveau putere şi, uneori, urmări; ea trebuia să ţină minte acest lucru.

— Va fi foarte bine de îndată ce vei reuşi, zise ea pe un ton mai blând. Ştiu că îl rezolvi cât vei putea de repede.

Întristată sau nu, Siuan părea să înţeleagă că izbucnirea Egwenei nu se născuse doar din sarcasmul ei. În ciuda înfăţişării tinere, ea avea ani mulţi de experienţă în cititul feţei.

— Să mă duc s-o caut pe Halima? zise ea, dând să se ridice. Nu va dura nici un minut.

— Dacă mă las pradă fiecărei dureri, nu mai fac nimic, zise Egwene, deschizând dosarul. Şi-acum, ce ai pentru mine azi?

Ea îşi ţinu însă mâinile pe hârtii, ca să nu îşi frece tâmplele.

În fiecare dimineaţă, Siuan avea sarcina de a strânge informaţiile pe care frăţiile ajah erau dispuse să le împărtăşească şi pe care acestea le primeau de la iscoadele lor, pe lângă cele pe care fiecare soră în parte le dădea mai departe frăţiei sale ajah şi pe care frăţiile ajah hotărau să le dea mai departe Egwenei. Era un procedeu ciudat de cernere, însă îi oferea o imagine a lumii destul de precisă mai ales atunci când Siuan aducea şi ea veşti. Ea reuşise să îşi păstreze iscoadele de pe vremea când fusese Amyrlin prin simplul fapt de a refuza să spună tuturor cine erau acestea, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcuse Divanul şi, într-un final, nimeni nu putea contesta că acele iscoade erau ale Supremei Înscăunate şi că trebuiau, de drept, să îi raporteze Egwenei. Oh, acest lucru pricinuise nenumărate bombăneli, care se mai auzeau uneori, însă nimeni nu putea nega realitatea.

Ca de obicei, primul raport nu venea nici de la frăţiile Ajah, nici de la Siuan, ci de la Leane, scris pe foi subţiri din hârtie, cu litere înflorate. Egwene nu putea înţelege de ce, dar nu exista niciodată vreo îndoială că rândurile scrise de Leane fuseseră scrise de o altă femeie. Egwene ridica fiecare pagină rând pe rând la lumina lămpii de pe masă şi, de îndată ce o citea, ardea hârtia până la degete, apoi zdrobea cenuşa. Nu le-ar fi fost de niciun folos, nici ei, nici Leanei, să se comporte ca două străine în văzul tuturor, apoi să îngăduie ca rapoartele ei să ajungă pe mâini greşite.

Foarte puţine surori ştiau că Leane avea iscoade în Tar Valon. Era posibil să fi fost singura soră care avea. Era un defect uman să priveşti cu atenţie ce se petrecea pe stradă şi să ignori în tot acest timp ce se afla chiar în faţa ta. Numai Lumina ştia că surorile aes sedai aveau la fel de multe defecte umane ca oricine altcineva. Din nefericire, Leane avea prea puţine veşti de comunicat.

Oamenii ei se plângeau de străzile mizerabile care deveneau din ce în ce mai periculoase după lăsarea întunericului şi care erau puţin mai sigure în timpul zilei. Odinioară, nu era comisă nicio nelegiuire în Tar Valon, dar acum Gărzile Turnului abandonaseră străzile ca să patruleze în porturi şi pe poduri. Atunci când nu colecta taxele vamale sau nu cumpăra provizii, amândouă făcute prin intermediari, Turnul Alb părea să se izoleze complet de restul oraşului. Marile uşi care lăsau oamenii să intre în Turn rămâneau închise şi zăvorâte şi nimeni nu mai văzuse o soră în afara Turnului ca să îşi dea seama că era aes sedai încă de la începutul asediului, dacă nu de mai devreme. Era o confirmare a ceea ce Leane raportase înainte. Însă ultima pagină o făcu pe Egwene să îşi arcuiască sprâncenele. Se zvonea că Gareth Bryne găsise o intrare secretă în oraş şi că putea să îşi facă apariţia oricând dincolo de ziduri cu toată oastea lui.

— Leane ar fi spus dacă cineva a suflat un cuvânt care ar fi putut lăsa să se înţeleagă că ar fi vorba despre porţi, zise Siuan repede când văzu expresia de pe faţa Egwenei.

Ea citise deja toate aceste rapoarte şi ştia ce citea Egwene după foaia pe care o ţinea în mână. Foindu-se neliniştită pe scăunel, Siuan fu cât pe ce să cadă pe covor, însă nu băgă de seamă. Asta nu o încetini câtuşi de puţin.

— Şi poţi fi sigură că nici Gareth n-a suflat o vorbă, continuă ea, încercând să se îndrepte. Nu că oricare dintre soldaţii lui n-ar fi îndeajuns atât de neghiob ca să dezerteze în oraş acum, dar el ştie când să-şi ţină gura închisă. Doar că e vestit pentru că atacă acolo unde îi este imposibil să fie. A reuşit să înfăptuiască imposibilul îndeajuns de multe ori ca oamenii să se aştepte la asta din partea lui. Atâta tot.

Ascunzându-şi un zâmbet, Egwene ridică hârtia în care era pomenit Seniorul Gareth în dreptul flăcării şi privi cum aceasta se încovoaie şi se înnegreşte. În urmă cu câteva luni, Siuan ar fi făcut un comentariu acid la adresa bărbatului în loc să îl laude. Ar fi zis: „afurisitul de Gareth Bryne“, nu Gareth. Era imposibil ca ei să îi fie dor să-i spele rufele sau să îi lustruiască cizmele, însă Egwene o surprinsese zgâindu-se la el în acele rare ocazii când el venise în tabăra surorilor aes sedai. Zgâindu-se, apoi luând-o la fugă dacă el arunca o privire în direcţia ei. Siuan! Luând-o la fugă! Siuan fusese aes sedai de mai bine de douăzeci de ani, şi Amyrlin vreo zece ani, însă nu ştia cum să se poarte când era îndrăgostită aşa cum nici raţa nu ştia să tundă oile.

Egwene zdrobi cenuşa şi îşi frecă palmele, zâmbetul dispărându-i de pe buze. Nu avea timp să discute despre Siuan. Şi ea era îndrăgostită, însă habar nu avea unde era Gawyn sau ce avea să facă atunci când avea să afle. El avea îndatoririle lui faţă de Andor, iar ea ale ei faţă de Turn. Şi singura cale de a crea un liant, de a-l lega, lui îi putea aduce moartea. Era mai bine să-i dea drumul, să-l uite pentru totdeauna. Era la fel de uşor ca a-şi uita propriul nume. Ea *avea* să îl lege. Ştia asta. Fireşte, nu îl putea lega pe bărbat dacă nu ştia unde era acesta, fără să-l înhaţe, prin urmare, se învârtea în jurul cozii. Bărbaţii erau... o *bătaie de cap!*

Oprindu-se ca să-şi apese tâmplele cu degetele – acest gest nu îi domoli durerea vibrantă –, ea şi-l alungă din gând pe Gawyn. Cât putu de departe. Ea credea că ştia deja cum era să ai un străjer; o părticică din Gawyn îi stăruia mereu într-un colţ al minţii, care părea să îşi facă loc în conştiinţa ei în cel mai nepotrivit moment. Concentrându-se la ce avea de făcut atunci, luă următoarea foaie.

O mare parte din lume dispăruse, după cum relatau iscoadele. Puţine veşti veneau din ţinuturile ocupate de seanchani, iar acestea erau împărţite în descrieri fanteziste ale bestiilor seanchanilor făcute pentru a dovedi că aceştia foloseau creaturi ale Umbrei, poveşti îngrozitoare despre femei care erau supuse testelor pentru a vedea dacă acestora li se putea pune zgarda de *damane* şi poveşti triste despre... resemnare. Se părea că seanchanii nu erau domnitori mai răi decât alţii, dar erau mai buni decât unii – atâta vreme cât nu erai o femeie care putea conduce – şi mult prea mulţi oameni păreau să renunţe la gândul de a se împotrivi odată ce îşi dădeau seama că seanchanii îi lăsau să îşi vadă în continuare de vieţile lor. În Arad Doman era aproape la fel de rău, căci acolo nu circulau decât zvonuri, fapt recunoscut de surorile care întocmeau rapoartele doar pentru a arăta în ce stare se afla ţara. Regele Alsalam era mort. Ba nu, el începuse să conducă şi îşi pierduse minţile. Rodel Ituralde, Marele Căpitan, era mort şi el, sau uzurpase tronul, sau invada Saldaea. Membrii Consiliului Negustorilor erau toţi morţi, sau fugiseră din ţară, sau începuseră un război civil despre cine avea să fie următorul rege. Oricare dintre aceste zvonuri putea fi adevărat. Sau niciunul. Frăţiile ajah erau obişnuite să vadă totul, dar acum, o treime din lume era învăluită într-o ceaţă densă, presărată pe ici-colo cu mici găuri. Iar dacă întrezărise ceva, nicio Ajah nu catadicsea să spună mai departe ce văzuse acolo.

O altă problemă era aceea că frăţiile ajah considerau alte lucruri ca având o importanţă covârşitoare şi le ignorau în mare măsură pe celelalte. Verzile, de pildă, erau îngrijorate îndeosebi de veştile cum că oştile Ţinuturilor de Hotar se aflau aproape de Noul Braem, la sute de leghe depărtare de Mana Pustiitoare pe care ar fi trebuit să o păzească. În rapoartele lor, ele vorbeau numai şi numai despre cei din Ţinuturile de Hotar, ca şi când ar fi trebuit să se ia măsuri şi asta cât mai repede. Nu că ele ar fi sugerat ceva, nu făcuseră nici măcar o aluzie, însă frustrarea se simţea în scrisul de mână înghesuit şi grăbit care umplea pagina.

Egwene aflase adevărul despre acea situaţie de la Elayne, dar se mulţumea să le lase pe Verzi să scrâşnească din dinţi deocamdată, din moment ce Siuan îi dezvăluise motivul pentru care acestea nu se grăbeau să îndrepte situaţia. După spusele iscoadei ei din Noul Braem, cei din Ţinuturile de Hotar erau însoţiţi de cincizeci sau o sută de surori, poate chiar de două sute. Poate că nu se cunoştea numărul exact al surorilor şi cu siguranţă era umflat, însă prezenţa acestora era un lucru pe care Verzile trebuie să îl fi ştiut, cu toate că nu pomeniseră nimic despre asta în rapoartele trimise Egwenei. Niciuna dintre frăţiile ajah nu pomenise despre aceste surori în rapoartele sale. În cele din urmă însă, nu exista aproape nicio diferenţă între două sute de surori sau două. Nimeni nu ştia sigur cine erau acele surori sau de ce se aflau acolo, însă a-ţi băga nasul unde nu îţi fierbea oala cu siguranţă însemna că te amestecai. Părea ciudat că ele se puteau angaja într-un război între aes sedai, dar, conform tradiţiei, nu puteau fi acuzate că se amestecaseră în treburile altei surori. Din fericire, aceasta era tradiţia lor.

— Măcar ele nu sugerează că ar trebui să trimitem pe cineva în Caemlyn.

Egwene clipi, durerea din spatele ochilor devenind mai ascuţită din cauza cititului.

Siuan pufni batjocoritor.

— De ce ar face-o? Din câte ştiu ele, Elayne le îngăduie Merilillei şi Vandenei să o îndrume, aşadar, sunt convinse că vor avea o regină aes sedai, şi Verde pe deasupra. Şi-apoi, atâta vreme cât asha'manii stau departe de Caemlyn, nimeni nu vrea să îi zgândărească. După cum stau lucrurile, e ca şi cum am încerca să scoatem meduze otrăvitoare din apă cu mâna goală. Până şi Verzile ştiu asta. Oricum, asta nu o va opri pe nicio soră, Verde sau de altă culoare, să nu apară pe neaşteptate în Caemlyn. Doar o vizită în taină, ca să se întâlnească cu iscoadele ei, sau să-şi facă o rochie, sau să cumpere o şa, sau Lumina mai ştie ce.

— *Până şi* Verzile? zise Egwene cu amărăciune.

Toată lumea zicea despre Brune că ar fi fost într-un fel, iar Albele în altfel, chiar dacă nu era un lucru demonstrat, dar, uneori, ea se zburlea puţin când auzea că Verzile se îngrămădeau laolaltă de parcă ar fi fost toate aceeaşi femeie. Poate că se considera, într-adevăr, ca fiind Verde, sau că fusese una, ceea ce era o prostie. Suprema Înscăunată reprezenta toate frăţiile ajah laolaltă şi niciuna – ea îşi potrivi etola pe umeri, reamintindu-şi ce semnificaţie aveau cele şapte dungi de pe ea iar ea nu aparţinuse de la bun început niciuneia. Cu toate acestea, ea simţea – nu afecţiune; acesta era un sentiment prea puternic – o *similitudine* între ea şi surorile Verzi.

— Câte surori lipsesc, Siuan? Până şi cele mai slabe pot Călători oriunde doresc, dacă se leagă între ele. Mi-aş dori să ştiu unde s-au dus.

Siuan se încruntă îngândurată o clipă.

— Cam douăzeci, cred, zise ea în cele din urmă. Poate mai puţine. Numărul lor se schimbă de la o zi la alta. Nimeni nu le numără, de fapt. Nicio soră n-ar sta locului pentru asta. Ea se apleca în faţă, de data aceasta ţinându-şi cu grijă echilibrul atunci când picioarele inegale ale scăunelului îl făcură să se clatine. Te-ai descurcat de minune până acum, Maică, dar asta n-are să dureze mult. În cele din urmă, Divanul va afla tot ce se întâmplă în Caemlyn. Ar putea să accepte să păstreze taina prizonierilor seanchani – asta va fi considerată ca fiind treaba Vandenei sau a Merilillei –, dar ştie deja că există oameni ai mării în Caemlyn şi, mai devreme sau mai târziu, va afla despre înţelegerea cu ei. Şi despre Clan, dacă nu şi despre planurile pe care le ai cu el.

Siuan pufni din nou, deşi nu atât de zgomotos. Nici ea nu ştia sigur ce simţea despre ideea ca aes sedai să se retragă în Clan, cu atât mai puţin cum urmau să primească celelalte surori această veste.

— Iscoadele mele n-au aflat nimic, încă, dar ale altcuiva le vor afla, cu siguranţă. Nu mai poţi tărăgăna, altminteri ne vom trezi înotând printre ştiuci.

— Într-o bună zi, bombăni Egwene, va trebui să le văd şi eu pe ştiucile despre care pomeneşti mereu. Ea îşi ridică o mână când cealaltă femeie îşi deschise gura. Într-o bună zi. Înţelegerea cu oamenii mării ne va crea necazuri, mărturisi ea, dar atunci când frăţiile ajah vor afla doar indicii, nu îşi vor da seama pe loc ce aud. Surori care îi învaţă pe oamenii mării în Caemlyn? Un lucru nemaiauzit, dar cine va pune întrebări sau se va amesteca împotriva tradiţiei? Sunt sigură că unele vor bombăni, poate vor pune întrebări în Divan, dar înainte să se afle că, într-adevăr, *există* o înţelegere, eu îmi voi fi introdus deja planul pentru Clan.

— Şi crezi că *asta* nu le va face să-şi ascută colţii?

Potrivindu-şi şalul, Siuan abia dacă se osteni să îşi ascundă îndoiala. De fapt, ea se încrunta.

— Va da naştere unor certuri, recunoscu Egwene.

Era puţin spus. Avea să se işte un scandal odată ce adevărul avea să iasă la lumină. Poate chiar o răscoală cum nu s-a mai văzut printre aes sedai. Însă Turnul se tot împuţina de o mie de ani, dacă nu mai de mult, iar ea avea de gând să pună capăt acestui lucru.

— Intenţionez s-o iau mai uşor. Aes sedai or fi reţinute în a vorbi despre vârstă, Siuan, dar îşi vor da seama în curând că jurământul făcut pe Sceptrul Legămintelor le scurtează viaţa cel puţin la jumătate. Nimeni *nu vrea* să moară înainte de vreme.

— Asta dacă se vor convinge că, într-adevăr, există o femeie a Clanului care are şase sute de ani, zise Siuan pe un ton ranchiunos, iar Egwene oftă, enervată.

Acesta era un alt lucru de care cealaltă femeie nu era sigură – afirmaţiile Clanului despre longevitate. Ea preţuia sfatul lui Siuan, aprecia faptul că aceasta nu îi spunea ce voia ea să audă, dar, uneori, femeia părea că tărăgăna la fel de mult ca Romanda sau Lelaine.

— Dacă va fi nevoie, Siuan, zise ea, enervată, le voi îngădui surorilor să stea de vorbă cu câteva femei mai în vârstă cu o sută de ani, poate mai mult decât ele. Poate că ele le vor considera sălbatice sau mincinoase, dar Reanne Corly poate dovedi că a fost în Turn, şi când. La fel şi celelalte. Cu puţin noroc, le voi convinge pe surori să accepte să se elibereze de cele Trei Legăminte astfel încât să se poată retrage în Clan înainte să afle că există o înţelegere cu Atha'an Miere. Şi, odată ce ele vor accepta ca *orice* soră să fie eliberată de Legăminte, nu va mai fi atât de greu de convins să le lase să plece pe surorile oamenilor mării. Şi-apoi restul înţelegerii e o nimica toată. După cum spuneai şi tu, este nevoie de pricepere şi de o mână abilă ca Divanul să facă ceva, dar norocul este obligatoriu. Ei bine, voi fi cât voi putea de pricepută şi de abilă; cât despre noroc, acesta pare să fie de partea mea măcar de data asta.

Siuan se strâmbă şi şovăi, dar, în cele din urmă, fu nevoită să îi dea dreptate. Ba chiar fu de acord că Egwene ar fi putut să reuşească, cu puţin noroc şi cu o sincronizare perfectă. Nu că ar fi fost convinsă în privinţa Clanului sau a înţelegerii cu Atha'an Miere, oricare din ele, însă propunerea Egwenei era fără precedent şi se părea că o mare parte din ea avea să fie acceptată de Divan, înainte ca acesta să îşi dea seama ce se întâmpla. Egwene era dispusă să se mulţumească cu atât. Indiferent ce propunere era adusă în faţa Divanului, mai întotdeauna existau suficiente conducătoare care se opuneau ca să îngreuneze ajungerea la un consens, asta în cel mai bun caz, iar Divanul nu lua nicio hotărâre fără să se întrunească măcar forumul mai mic şi, de obicei, forumul mai mare. Ei i se părea că majoritatea interacţiunilor pe care le avea cu Divanul constau în a le convinge pe membrele acestuia să facă ceea ce nu voiau să facă. Cu siguranţă nu exista niciun motiv ca situaţia aceasta să fie diferită.

În vreme ce Verzile erau atente la cei din Ţinuturile de Hotar, Cenuşiile îşi concentrau atenţia către miazăzi în acel moment. Toate frăţiile ajah erau fascinate de veştile care veneau din Illian şi Tear despre numărul mare de sălbatice care se afla printre oamenii mării, o veste pe care o considerau interesantă, dacă era adevărată, cu toate că păreau să se îndoiască de faptul că ar fi fost adevărat, căci, altminteri, surorile ar fi aflat despre asta mai de dinainte. La urma urmei, cum puteai ascunde aşa ceva? Nimeni nu pomeni că ele acceptaseră, pur şi simplu, ce văzuseră la suprafaţă şi nu făcuseră cercetări. Cenuşiile însă erau fascinate de ameninţarea constantă a seanchanilor asupra Illianului şi de recentul asediu asupra Stâncii din Tear. Războaiele şi ameninţările cu războiul le fermecau întotdeauna pe Cenuşii, din moment ce ele încercau să pună capăt oricărui conflict şi să îşi extindă influenţa, desigur; de fiecare dată când Cenuşiile opreau un război printr-un tratat, acestea sporeau influenţa tuturor surorilor aes sedai, dar, în principal, pe cea a Cenuşiilor. Cu toate acestea, seanchanii nu păreau dispuşi să negocieze, cel puţin nu cu aes sedai, iar sentimentul exagerat al Cenuşiilor că erau contracarate se răsfrângea în cuvinte tăioase despre incursiunile seanchanilor dincolo de hotar şi despre oastea mare pe care şi-o strângea Seniorul Gregorin, logofătul Dragonului Renăscut în Illian, un titlu care era în sine motiv de îngrijorare. În Tear, Dragonul Renăscut avea un alt logofăt, Înaltul Senior Darlin Sisnera, însă acesta era asediat în Stâncă de nobilii care refuzau să îl accepte pe Rand. Era un asediu foarte ciudat. Stânca avea docuri, iar vrăjmaşii lui Darlin nu puteau întrerupe aprovizionarea cu alimente, chiar dacă deţineau controlul asupra oraşului; prin urmare, păreau a se mulţumi să stea şi să aştepte. Sau, poate, nu ştiau ce să facă în continuare. Numai aielii ocupaseră Stânca prin asediu, însă nimeni nu

murise de foame. Cenuşiile avuseseră o oarecare speranţă în Stâncă.

Egwene îşi ridică privirea când ajunse în josul paginii, apoi o puse repede pe masă şi o luă pe următoarea. Cenuşiile avuseseră o oarecare speranţă. Din câte se părea, o soră Cenuşie fusese recunoscută când ieşise din Stâncă şi fusese urmărită până la întâlnirea cu Înaltul Senior Tedosian şi Înalta Doamnă Estanda, doi dintre cei mai proeminenţi asediatori.

— Merana, zise ea în şoaptă. Cică a fost Merana Ambrey, Siuan.

Ea începu să îşi maseze tâmplele fără să îşi dea seama. Durerea din spatele ochilor se intensificase.

— Ea ar putea face ceva bun.

Ridicându-se în picioare, Siuan se duse la o măsuţă ce se afla lângă peretele cortului, unde, pe o tavă, se aflau câteva cupe de diferite mărimi şi două carafe. În carafa din argint se afla vin fiert, iar în cea din ceramică cu smalţ albastru, ceai, ambele puse acolo la prima geană de lumină pe când avea să sosească Amyrlin şi amândouă fiind reci de mult. Nimeni nu se aşteptase ca Egwene să plece călare spre râu.

— Atâta vreme cât Tedosian şi ceilalţi nu îşi vor da seama pentru cine lucrează cu adevărat.

Lui Siuan îi alunecă şalul de pe un umăr atunci când pipăi ceainicul din ceramică, iar strălucirea *saidarului* o înconjură o clipă atunci când conduse firul de Foc, încălzindu-i conţinutul.

— Nu vor avea încredere ca ea să negocieze cu bună-credinţă dacă vor afla că este creatura Dragonului Renăscut.

Umplând cu ceai o cupă din cositor lustruită, ea adăugă câteva linguri bune din borcanul cu miere, amestecând bine, şi îi duse cupa Egwenei.

— Te-ar putea ajuta cu durerile de cap. E un soi de amestec de ierburi pe care l-a făcut Chesa, iar mierea mai ia din gust.

Egwene sorbi cu grijă, apoi puse cupa pe masă, înfiorându-se. Dacă avea un gust atât de puternic cu miere, ea nu voia să îşi imagineze ce gust avea fără. Poate că durerea de cap avea să i se amelioreze.

— Cum poţi privi situaţia asta cu atâta calm, Siuan? Apariţia Meranei în Tear este prima dovadă adevărată pe care o avem. Mai degrabă le consider o coincidenţă pe conducătoarele tale.

La început, existaseră doar nişte şoapte, din partea frăţiilor Ajah şi a iscoadelor lui Siuan. Existau aes sedai în Cairhien, care păreau să intre şi să iasă după bunul plac din Palatul Soarelui câtă vreme Dragonul Renăscut era acolo. Apoi şoaptele deveniră aspre şi neliniştite, şovăitoare. Iscoadele din Cairhien nu voiau s-o spună. Nimeni nu voia să repete ce spuneau iscoadele. Existau aes sedai în Cairhien şi păreau să urmeze poruncile Dragonului Renăscut. Mai rele erau numele care erau rostite. Unele erau femei care fuseseră în Salidar, printre primele care se împotriviseră Elaidei, în vreme ce altele erau femei despre care se ştia că îi erau credincioase Elaidei. Din câte ştia Egwene, nimeni nu pomenise cu voce tare despre forţare, dar, cu siguranţă, asta era în gândul tuturor.

— N-are rost să-ţi faci griji dacă vântul nu suflă în direcţia în care vrei tu, răspunse Siuan, aşezându-se din nou pe scăunel.

Ea dădu să îşi încrucişeze picioarele, dar şi le puse repede pe amândouă pe podea când scăunelul se clătină. Bombănind în barbă, îşi potrivi şalul printr-o mişcare rapidă a umerilor, fiind nevoită să-şi menţină din nou echilibrul când scăunelul se legănă din nou.

— Trebuie să te adaptezi situaţiei ca să profiţi de *bătaia* vântului. Să ai mintea limpede ca să poţi ajunge la mal. Dacă te pierzi cu firea, te îneci. Uneori, Siuan vorbea de parcă muncea în continuare pe o barcă de pescuit. Cred că ar trebui să iei mai multe înghiţituri ca să îţi facă bine, Maică.

Strâmbându-se, Egwene împinse cupa puţin mai încolo. Gustul care îi rămăsese pe limbă era cel puţin la fel de rău ca durerea de cap.

— Siuan, dacă vezi vreo cale prin care să ne folosim de această veste, aş dori să-mi spui. Nici nu-mi trece prin minte să *ne folosim* de faptul că, poate, Rand a folosit forţarea pe surori. Nu vreau să mă gândesc că este posibil ca el să fi făcut asta.

Nici la faptul că el ştia această împletitură dezgustătoare sau că o putea folosi pe cineva. Ea o ştia – un alt mic dar primit de la Moghedien –, dar îşi dorea foarte mult să poată uita cum se făcea.

— În cazul acesta, nu este vorba de a o folosi, ci de a ne da seama de efectele sale. În cele din urmă, va trebui să îl înfruntăm şi, poate, să-i dăm o lecţie, dar nu vrei ca surorile să plece acum în căutarea lui, căci veştile venite din Cairhien le îndeamnă pe toate la prudenţă.

Deşi vocea îi era destul de calmă, Siuan se foia, căci era limpede că avea o nelinişte interioară. Nu era ceva despre care o soră aes sedai să vorbească cu *prea* mult calm.

— Totodată, atunci când se vor gândi mai bine la asta, ele îşi vor da seama că toate poveştile acelea cum că el a plecat genunchiul în faţa Elaidei nu au nicio noimă. Se prea poate ca ea să fi trimis surori care să îl supravegheze, însă acestea nu le vor accepta pe surorile care vor să o detroneze pe Elaida. Această revelaţie le-ar putea da puţin curaj acelora care au început să creadă că poate Elaida îl ţine în lesă. Acesta ar fi încă un motiv în minus ca vreuna să se gândească să se supună ei.

— Şi Cadsuane? întrebă Egwene.

Dintre toate numele din Cairhien, acesta le şocase cel mai lare pe surori. Cadsuane Melaidhrin era o legendă şi existau tot atâtea versiuni dezaprobatoare ale legendei câte erau aprobatoare. Unele surori fuseseră convinse că trebuia să fie o greşeală; Cadsuane trebuia să fie moartă deja. Altele păreau să-şi dorească doar ca ea să fie moartă.

— Eşti sigură că ea a rămas în Cairhien după ce Rand a dispărut?

— M-am asigurat că oamenii mei o vor supraveghea îndeaproape de îndată ce i-am auzit numele, răspunse Siuan, fără să mai pară deloc calmă. Nu ştiu dacă este iscoadă a Celui Întunecat, doar bănuiesc, dar pot pune rămăşag că ea s-a aflat în Palatul Soarelui la o săptămână după ce a dispărut el.

Închizându-şi ochii strâns, Egwene îşi apăsă podul palmelor de pleoape, însă durerea ascuţită de cap nu se domoli. Poate că Rand era în cârdăşie cu o soră Neagră, sau fusese. Poate că folosise forţarea pe aes sedai. Era îndeajuns de rău să o foloseşti pe oricine şi încă şi mai rău pe aes sedai, mai de rău augur. Ceea ce se folosea împotriva surorilor aes sedai era de zece ori, de o sută de ori mai probabil să se folosească împotriva acelora care nu se puteau apăra. În cele din urmă, ele aveau să fie nevoite să se ocupe de el, cumva. Deşi crescuse împreună cu Rand, ea nu se putea lăsa influenţată de asta. Acum, el era Dragonul Renăscut, nădejdea lumii şi, în acelaşi timp, poate cea mai mare ameninţare cu care se confruntase vreodată lumea. Poate? Seanchanii nu puteau face atâta rău cât putea face Dragonul Renăscut. Iar ea avea să se folosească de posibilitatea că el folosise forţarea pe surori. Suprema Înscăunată era, într-adevăr, o femeie diferită faţa de fiica hangiţei.

Încruntându-se la cupa din cositor care conţinea aşa-zisul ceai, ea o luă în mână şi se forţă să bea lichidul acela dezgustător, înecându-se şi scuipând în tot acest timp. Poate că gustul avea să-i ia gândul de la durerea de cap.

Când ea puse cupa pe masă, auzindu-se un sunet de metal pe lemn, Anaiya intră în cort, cu colţurile gurii lăsate în jos şi cu faţa simplă încruntată.

— S-au întors Akarrin şi celelalte, Maică, zise ea. Moria mi-a spus să te informez că a convocat Divanul ca să afle ce are de raportat.

— La fel au făcut şi Escaralde, şi Malind, anunţă Morvrin, intrând în urma Anaiyei împreună cu Myrelle.

Sora Verde era întruchiparea unei furii senine, dacă acest lucru era posibil, cu faţa ei măslinie calmă şi cu ochii ca doi tăciuni aprinşi, iar Morvrin era atât de încruntată, încât o făcea pe Anaiya să pară încântată.

— Le-au trimis în fugă pe novice şi pe alese ca să le cheme pe reprezentante, zise Bruna. N-am surprins o iotă din ce-a aflat Akarrin, dar cred că Escaralde şi celelalte au de gând să se folosească de veşti ca să influenţeze Divanul.

Privind resturile negre ce pluteau în cele câteva picături de ceai rămase pe fundul cupei de cositor, Egwene oftă. Şi ea trebuia să fie acolo şi trebuia să le înfrunte pe conducătoare cu o durere de cap *şi* cu un gust îngrozitor în gură. O putea numi pedeapsă pentru ce avea să îi facă Divanului.

CAPITOLUL 19
Surprize

Tradiţia spunea că Amyrlin trebuia anunţată când Divanul ţinea o întrunire, însă nu zicea că acesta trebuia să aştepte venirea ei înainte să înceapă discuţiile, ceea ce însemna că timpul era scurt. Egwene voia să sară în picioare şi să meargă ţintă la pavilionul cel mare, înainte ca Moria şi celelalte două să apuce să îşi dezvăluie surprizele. Dezvăluite în Divan, surprizele erau arareori de bun augur. Cele pe care le aflai târziu erau şi mai rele. Cu toate acestea, protocolul conform legii, nu conform tradiţiei, trebuia respectat înainte ca Amyrlin să intre în Divan, aşadar, ea rămase pe loc şi o trimise pe Siuan după Sheriam, astfel încât venirea ei să fie anunţată cum se cuvine de către Păstrătoarea Cronicilor. Siuan îi spusese că era doar o chestiune de a le avertiza pe conducătoare de prezenţa ei – existau întotdeauna subiecte pe care acestea voiau să le discute fără ştiinţa Supremei Înscăunate – şi nu păruse că ar fi făcut o glumă.

Oricum, nu avea rost să meargă la Divan până când nu putea intra. Stăpânindu-şi nerăbdarea, ea îşi sprijini capul în mâini şi îşi masă tâmplele, încercând să mai citească puţin din rapoartele frăţiilor ajah. În ciuda „ceaiului” dezgustător, sau poate din cauza lui, durerea de cap făcea să tremure slovele de pagină de fiecare dată când clipea, iar prezenţa Anaiyei şi a celorlalte două nu o ajuta.

De îndată ce Siuan plecă, Anaiya îşi azvârli mantia pe spate, aşezându-se pe scăunelul pe care îl eliberase Siuan – acesta nu păru să se clatine sub ea, deşi avea picioare inegale – şi începu să facă speculaţii despre ce urmăreau Moria şi celelalte. Cum nu era o femeie zăpăcită, presupunerile ei erau destul de reţinute, având în vedere circumstanţele. Reţinute, dar nu mai puţin tulburătoare.

— Oamenii speriaţi fac prostii, Maică, chiar şi o aes sedai, murmură ea, punându-şi mâinile pe genunchi, dar măcar poţi fi convinsă că Moria va fi de nestrămutat în ceea ce o priveşte pe Elaida, cel puţin pe termen lung. Le pune la picioarele Elaidei pe toate surorile care au murit după detronarea lui Siuan. Moria vrea ca Elaida să primească lovituri de nuia pentru fiecare moarte în parte înainte să fie dată pe mâna călăului. E o femeie dură, mai dură decât Lelaine în unele privinţe. Oricum, e mai dură. Este fără scrupule în unele situaţii în care Lelaine ar putea ceda. Tare mă tem că va insista pentru un atac asupra oraşului cât mai grabnic cu putinţă. Dacă rătăciţii se mişcă în văzul tuturor, cu o asemenea amploare, atunci mai bine un Turn rănit care este întreg decât un Turn divizat. Cel puţin, mă tem că aşa vede lucrurile Moria. La urma urmei, oricât de mult am vrea să evităm să le vedem pe surori omorându-se între ele, n-ar fi prima oară când s-ar întâmpla asta. Turnul a rezistat multă vreme şi s-a tămăduit de multe răni. Ne vom putea tămădui şi de data aceasta.

Vocea i se potrivea cu faţa, caldă, răbdătoare şi reconfortantă, însă observaţiile ei erau ca nişte unghii ce scrijeleau o şipcă. Lumină, în ciuda temerilor pe care le avea în privinţa Moriei, Anaiya părea să fie în asentimentul femeii. Era directă, imperturbabilă şi întotdeauna atentă la ce spunea. Dacă ea era în favoarea unui atac, câte altele mai erau?

De obicei, Myrelle era orice altceva numai reţinută nu. Zglobie şi aprigă – cea mai bună caracterizare. N-ar fi recunoscut răbdarea nici dacă ar fi muşcat-o de nas. Ea se plimba de colo colo, atât cât îi îngăduia interiorul cortului, lovindu-şi cu picioarele poalele verde-închis şi, uneori, trăgând un şut vreunei perne viu colorate rezemate de perete, înainte să mai dea o tură.

— Dacă Moria este atât de speriată, încât să ceară un atac, atunci e speriată de moarte. Un Turn prea rănit ca să lupte singur nu îi va putea înfrunta pe rătăciţi sau pe oricine alt cineva. Malind ar trebui să vă îngrijoreze. Mereu spune că Tarmon Gai'don poate bate la uşa noastră în orice zi. Am auzit-o spunând că ceea ce am simţit noi ar putea fi primele sunete de trâmbiţă ale Ultimei Bătălii. *Şi* că aceasta ar putea avea loc aici. Unde-ar fi mai potrivit să atace Umbra dacă nu Tar Valonul? Lui Malind nu i-a fost niciodată teamă să facă alegeri grele sau să se retragă atunci când a considerat că trebuie. Ar abandona pe dată Tar Valonul *şi* Turnul dacă ar crede că asta ne-ar salva măcar pe câteva dintre noi ca să luptăm în Tarmon Gai'don. *Ea* va propune să ridicăm asediul şi să fugim undeva unde rătăciţii nu ne pot găsi până când vom fi pregătite să ripostăm. Dacă va expune corect această problemă în faţa Divanului, ar putea obţine până şi sprijinul forumului mai mare.

La acest gând, cuvintele de pe pagina din faţa Egwenei începură să dănţuiască şi mai tare.

Morvrin, cu faţa-i rotundă şi severă, îşi propti pumnii în şolduri, dând fiecărei sugestii un răspuns scurt. „Nu avem suficiente informaţii ca să fim sigure că sunt rătăciţii” şi „N-ai de unde şti până când ea nu va vorbi“. „Poate că a fost poate că nu“ şi „Presupunerile nu sunt dovezi”. Se spunea că ea nu credea că era dimineaţă până când nu vedea soarele cu ochii ei. Vocea ei fermă nu îngăduia absurdităţi, în special concluzii pripite. Nici asta nu putea domoli o durere de cap. De fapt, ea nu se împotrivea acestor sugestii, doar era lipsită de prejudecăţi. O minte lipsită de prejudecăţi putea gândi oricum atunci când venea vorba despre lucruri importante.

Egwene închise cu zgomot dosarul gravat peste rapoarte. Oricum, nu mai putea citi din cauza gustului dezgustător pe care îl simţea pe limbă, a durerii infernale de cap, ca să nu mai pomenim de vocile care nu mai conteneau! Cele trei surori o priviră mirate. Se făcuse înţeleasă de mult că ea conducea, dar încerca să nu se piardă cu firea. Cu sau fără jurăminte de credinţă, o tânără care îşi pierdea cumpătul era considerată cu prea multă uşurinţă ca fiind ursuză. Ceea ce nu făcu decât să o înfurie şi mai tare, ceea ce nu făcu decât să o doară capul şi mai tare, ceea...

— Am aşteptat destul, zise ea, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze vocea calmă.

Durerea de cap o făcu să pară cam aspră. Poate că Sheriam se gândea că ar fi trebuit să se întâlnească în Divan.

Luându-şi mantia, ea ieşi afară, în frig, cât încă şi-o petrecea pe după umeri, iar Morvrin şi celelalte două zăboviră doar o clipă înainte să o urmeze. Însoţind-o până la Divan, ele puteau semăna cu anturajul ei, însă *trebuiau* să o supravegheze, iar ea bănuia că până şi Morvrin era nerăbdătoare să afle ce avea de raportat Akarrin şi ce intenţionau să facă Moria şi celelalte.

Egwene nădăjduia că nu era vorba despre ceva grav, nimic din ceea ce credeau Anaiya şi Myrelle. Dacă avea să fie nevoie, ea urma să încerce să aplice Legea Războiului, dar chiar dacă avea să reuşească, a domni după un edict avea unele dezavantaje. Atunci când sunt *obligaţi* să ţi se supună într-o privinţă, oamenii găsesc întotdeauna o cale să se eschiveze şi cu cât îi obligi mai tare să se supună, cu atât mai mult vor încerca să se eschiveze. Era un echilibru firesc de care nu puteai scăpa. Mai rău, ea descoperise cât de îmbătător era să pocneşti din degete şi cineva să execute. Ajungeai să crezi că aşa era firesc, apoi, când nu mai executa nimeni, erai prins pe picior greşit. Şi-apoi, cum îi *bubuia* capul – căci îi bubuia acum, nu doar zvâcnea, deşi, poate, nu atât de tare –, ea era gata să se răstească la oricine îndrăznea să se uite pieziş la ea, dar nu era bine nici atunci când oamenii înghiţeau în sec.

Soarele era chiar deasupra capului, o minge aurie pe un cer albastru cu câţiva nori albi, însă nu oferea pic de căldură, ci doar nişte umbre palide şi o strălucire zăpezii în locurile în care aceasta rămăsese imaculată. Aerul era la fel de rece ca pe malul râului. Egwene ignoră frigul, refuzând să îl lase să o atingă, însă doar morţii puteau fi nepăsători în faţa lui, căci respiraţia tuturor se transforma în aburi albi în faţa lor. Era ora mesei de prânz, însă cum era imposibil să hrăneşti atât de multe novice deodată, Egwene şi escorta ei se mişcau printr-o mare de femei înveşmântate în alb care se dădeau repede din calea lor şi începeau să facă reverenţe pe stradă. Mergea atât de repede, încât, de obicei, ea trecea pe lângă grupurile de novice înainte ca acestea să apuce să îşi răsfire poalele.

Distanţa nu era mare, ele fiind nevoite să treacă doar prin patru locuri în timp ce străbăteau strada noroioasă. Se vorbise despre construirea unor poduri din lemn, suficient de înalte încât să poţi trece călare pe sub ele, însă podurile sugerau o oarecare permanenţă a taberei pe care nu şi-o dorea nimeni. Nici măcar surorile care pomeniseră de ele nu insistaseră vreodată asupra construirii lor. Aşadar, înaintarea era anevoioasă şi trebuia să ai grijă să îţi ţii poalele şi mantia ridicate dacă nu voiai să ajungi la destinaţie mânjită până la genunchi. Mulţimea rămasă se risipi odată ce ele se apropiară de Divan. Acesta stătea singur ca întotdeauna, sau aproape singur.

Nisao şi Carlinya aşteptau deja în faţa pavilionului mare din pânză, cu cortina laterală peticită, iar Galbena micuţă îşi muşca buza de jos, privind-o neliniştită pe Egwene. Carlinya era calmul întruchipat, avea privirea rece şi îşi ţinea mâinile împreunate în faţă. Deoarece uitase să îşi pună mantia, tivul brodat al rochiei sale deschise la culoare era mânjit cu noroi, iar claia de cârlionţi negri de pe cap avea mare nevoie să fie pieptănată. După ce făcură o reverenţă, cele două li se alăturară Anaiyei şi celorlalte două, urmând-o la mică distanţă pe Egwene. Cele patru începură să sporovăiască în şoaptă, iar frânturile de conversaţie care ajungeau la urechile Egwenei erau despre vreme sau despre cât de mult timp aveau să aştepte. Nu era locul potrivit unde ele să fie asociate cu ea.

Beonin străbătu pasarela în fugă, respiraţia ei rapidă transformându-se în aburi, şi se opri brusc, zgâindu-se la Egwene înainte să li se alăture celorlalte. Încordarea din ochii ei albaştri-cenuşii era încă şi mai vizibilă decât înainte. Poate se gândea că asta ar fi afectat negocierea ei. Însă *ştia* că discuţiile aveau să fie o păcăleală, doar o cale de a mai trage de timp. Egwene îşi controlă respiraţia şi făcu nişte exerciţii de novice, însă durerea de cap nu îi trecu. N-avea să îi treacă niciodată.

Sheriam nu se vedea nicăieri printre corturile din preajmă, clar ele nu erau tocmai singure pe pasarela din faţa pavilionului. Akarrin şi cele cinci surori care o însoţiseră, câte una din fiecare Ajah, aşteptau împreună de partea cealaltă a intrării. Cele mai multe îi făcură o reverenţă discretă Egwenei, însă păstrară distanţa. Poate că fuseseră avertizate să nu spună nimănui nimic până când aveau să vorbească în faţa Divanului. Fireşte, Egwene le-ar fi putut cere să îi dea raportul pe loc. Poate că ele i-ar fi dat raportul chiar şi lui Amyrlin. Era posibil să fi făcut asta. Pe de altă parte, relaţiile dintre Amyrlin şi frăţiile ajah erau întotdeauna delicate, inclusiv cu frăţia din care se ridicase ea. Aproape la fel de delicate ca relaţiile cu Divanul. Egwene se forţă să zâmbească şi îşi plecă cu graţie capul. Dacă scrâşnea din dinţi în spatele acelui zâmbet, ei bine, asta o ajuta să îşi ţină gura închisă.

Nu toate surorile păreau să-i conştientizeze prezenţa. Akarrin, zveltă în rochia ei simplă din lână maro cu nişte broderii verzi surprinzător de elaborate, privea în gol, dând din cap ca pentru sine din când în când. Aparent, ea exersa ce avea să spună înăuntru. Akarrin nu era puternică în mânuirea Puterii, poate puţin mai puternică decât Siuan însă doar una din cele şase, Therva, o femeie slăbuţă, înveşmântată într-o rochie de călărie cu dungi galbene şi o mantie cu margini galbene, reuşea să o egaleze. Era tulburător cât de înspăimântate erau surorile de acea lumină orbitoare de *saidar.* Cele mai puternice ar fi trebuit să îşi îndeplinească sarcinile pe care le primiseră, dar, în afară de Akarrin, celorlalte le cam lipsea avântul. Până şi tovarăşele ei păreau mai puţin entuziasmate. De obicei, Shana era stăpână pe sine în ciuda ochilor care o făceau să pară mereu uimită, însă în acel moment, aceştia păreau gata să-i sară din orbite, atât de îngrijorată era. Se uita la intrarea în Divan, închisă cu nişte clape grele, şi se juca întruna cu mantia de parcă nu-şi putea controla degetele. Reiko, o Albastră arafellină voinică, îşi ţinea ochii în pământ, însă clopoţeii argintii din părul ei negru şi lung zornăiau ca şi cum ea şi-ar fi scuturat capul în interiorul glugii. Doar pe faţa cu nas lung a Thervei se citea seninătatea absolută, nepărând deloc tulburată sau înspăimântată, însă asta în sine era un semn rău. Sora Galbenă avea o fire nervoasă. Ce văzuseră? Ce *urmăreau* Moria celelalte două conducătoare?

Egwene îşi stăpâni nerăbdarea; Divanul nu se întrunise încă. Conducătoarele ajah se adunau, însă câteva trecură agale pe lângă ea şi intrară în pavilionul mare, fără să se grăbească. Salita ezită ca şi cum ar da să vorbească, însă doar îşi îndoi genunchii, înainte să îşi ridice şalul cu ciucuri galbeni pe umeri şi şă pătrundă înăuntru. Kwamesa o privi de sus pe Egwene când făcu o reverenţă, apoi le privi o clipă de-a lungul nasului pe Anaiya şi pe celelalte, însă Cenuşia zveltă privea de sus pe oricine. Nu era înaltă, însă încerca să pară. Berana, cu faţa ca o mască a superiorităţii şi cu ochii mari şi căprui la fel de reci ca zăpada, se opri să facă o reverenţă în faţa Egwenei şi să se încrunte la Akarrin. După o clipă îndelungată, după ce, poate, îşi dădu seama că Akarrin nu o văzuse, ea îşi netezi poalele albe cu broderii argintii, care nu aveau nevoie a fi netezite, îşi potrivi şalul pe braţe astfel încât ciucurii albi să atârne cum se cuvenea şi pluti printre clapele de la intrare ca şi când s-ar fi îndreptat într-acolo din întâmplare. Toate trei se numărau printre conducătoarele despre care Siuan spusese că erau prea tinere. La fel erau şi Malind, şi Escaralde. Însă Moria era aes sedai de o sută treizeci de ani. Lumină, Siuan o inclusese în toate conspiraţiile posibile!

Tocmai când Egwene credea că avea să-i explodeze capul din cauza frustrării, dacă nu din cauza durerii, Sheriam îşi făcu brusc apariţia, ridicându-şi mantia şi poalele în timp ce străbătea aproape în fugă strada plină de noroi.

— Îmi pare nespus de rău, Maică, zise ea cu sufletul la gură, conducând repede ca să se cureţe de noroiul cu care se împroşcase. Când îşi scutură poalele, acesta căzu pe pasarelă sub formă de pudră uscată. Am… am auzit că Divanul se întruneşte şi-am ştiut că mă vei căuta, aşa că am venit cât am putut de repede. Îmi pare nespus de rău.

Aşadar, Siuan încă o mai căuta.

— Acum eşti aici, zise Egwene pe un ton ferm.

Femeia trebuie să fi fost de-a dreptul supărată că trebuia să îşi exprime scuzele în faţa celorlalte, mai mult în faţa lui Akarrin şi a tovarăşelor ei decât în faţa Anaiyei şi a celorlalte. Chiar şi atunci când ştiau cum stăteau lucrurile, oamenii aveau tendinţa să te vadă aşa cum păreai a fi, iar Păstrătoarea nu ar fi trebuit să fie văzută scuzându-se şi frângându-şi mâinile. Cu siguranţă că şi ea ştia asta.

— Du-te şi anunţă-mi prezenţa.

Inspirând adânc, Sheriam îşi lăsă pe spate gluga mantiei, potrivindu-şi etola albastră şi îngustă, şi păşi printre clapele de la intrare. Vocea ei se auzi limpede, rostind expresiile ritualice: „Ea vine, ea vine...”

Egwene abia aşteptă ca ea să termine prin „...Flacăra Tar Valonului, Suprema Înscăunată Amyrlin”, înainte să păşească hotărâtă prin cercul de vetre şi lampadare aşezate de-a lungul pereţilor. Lampadarele, care ofereau o lumină bună, şi vetrele, care emanau un parfum de lavandă în acea zi, încălzeau întreaga încăpere. Niciuna nu îşi dorea să fie nevoită să ignore frigul atunci când putea simţi o căldură adevărată.

Divanul era aranjat după legile străvechi, cu mici modificări care arătau că ele nu se întruneau în Turnul Alb, în acea încăpere mare şi circulară numită „Divanul Turnului”. În capătul îndepărtat, se afla o bancă simplă, dar bine lustruită, aşezată pe o platformă în formă de ladă, acoperită cu o bucată de material, prevăzut cu dungi în cele şapte culori ale frăţiilor ajah. Asta şi etola pe care Egwene o purta în jurul grumazului erau, cu siguranţă, singurele locuri din tabără unde era reprezentată Ajah Roşie. Unele Albastre doriseră ca această culoare să fie înlăturată, din moment ce Elaida părea să fi poruncit ca adevăratul tron, numit „Tronul Amyrlin”, să fie revopsit şi etola să fie ţesută fără albastru, însă Egwene se împotrivise. Dacă avea să fie a tuturor frăţiilor ajah sau a nici uneia, atunci ea avea să fie a *tuturor* frăţiilor ajah. Pe covoarele viu colorate ce serveau drept pardoseală, două şiruri de bănci porneau de la intrare în grupuri de câte trei, aşezate pe nişte lăzi acoperite cu material în culorile frăţiilor ajah. Ei bine, şase dintre frăţii. Conform obiceiului, cele mai în vârstă două reprezentante puteau revendica locurile cele mai apropiate de Tronul Amyrlin pentru frăţiile lor; prin urmare, Ajah Galbenă şi cea Albastră ocupau acele locuri. După aceea, era o chestiune de cine venea prima şi unde voia să şadă, prima sosită alegând întotdeauna locul pentru frăţia ei.

Erau prezente doar nouă reprezentante, prea puţine ca Divanul să se poată întruni legal, însă Egwene fu pe loc uimită de modul ciudat în care acestea se aşezaseră. Deloc surprinzător, Romanda se afla deja la locul ei, cu o bancă liberă între ea şi Salita, iar Lelaine şi Moria ocupau capătul băncilor destinate celor din Ajah Albastră. Romanda, cu părul cărunt strâns într-un coc la ceafă, era cea mai în vârstă reprezentantă şi aproape întotdeauna prima care îşi ocupa locul atunci când Divanul trebuia să se întrunească. Lelaine, următoarea cea mai în vârstă, în ciuda părului ei negru şi lucios, părea incapabilă să o lase pe cealaltă femeie să i-o ia înainte chiar într-o chestiune atât de măruntă. Bărbaţii care mutaseră lăzile – acestea erau păstrate de-a lungul pereţilor până când Divanul era chemat să se întrunească – trebuie să fi ieşit prin spate, deoarece Kwamesa, care şedea deja pe banca ei, era singura reprezentantă Cenuşie de acolo, iar Berana, care tocmai urca spre banca ei, singura Albă. Dar Malind, o kandori cu faţa rotundă şi ochi de vultur, şi singura Verde care intrase clar înaintea lor, alesese, în mod ciudat, să şadă pe banca Verzilor de lângă intrarea în pavilion. De obicei, cu cât te aflai mai aproape de Tronul Amyrlin, cu atât mai bine. Chiar în faţa ei se afla Escaralde, care stătea în picioare în faţa lăzii acoperite cu material maro şi purta o discuţie aprinsă, deşi şoptită, cu Takima. Aproape la fel de scundă ca Nisao, Takima era o femeie tăcută care semăna cu o pasăre, deşi putea fi convingătoare atunci când voia. Cum stătea aşa cu pumnii proptiţi în şolduri, ea semăna la fire cu o vrabie, umflându-se în pene ca să pară mai mare. După privirile aspre pe care i le arunca Beranei, ea părea supărată din cauza aşezării. Era prea târziu să se mai facă vreo schimbare pentru această întrunire, desigur, însă Escaralde o privea ameninţător pe Takima de parcă se aştepta să fie nevoită să lupte pentru a putea alege. Pe Egwene o mira faptul că Escaralde putea face asta. Să fie

ameninţătoare, adică. Era cu câţiva centimetri mai scundă şi decât Nisao. Trebuie să fi fost vorba de puterea voinţei. Escaralde nu ceda niciodată atunci când credea că avea dreptate. Şi credea întotdeauna că avea dreptate. Dacă Moria îşi dorea, într-adevăr, un atac asupra Tar Valonului, iar Malind îşi dorea o retragere, Escaralde ce îşi dorea oare?

În ciuda spuselor lui Siuan cum că conducătoarele doreau să fie avertizate, intrarea Egwenei nu stârni mare agitaţie. Indiferent din ce motive Malind şi celelalte chemaseră Divanul ca să audă raportul lui Akarrin, acestea nu consideraseră chestiunea atât de sensibilă, încât să fie nevoie să fie ştiută doar de conducătoare, prin urmare, mici grupuri de câte patru sau cinci aes sedai stăteau în spatele băncilor conducătoarelor frăţiilor lor. Acestea făcură reverenţe în faţa Egwenei când ea păşi pe covoare, îndreptându-se spre locul ei. Conducătoarele doar o priviră sau, poate, înclinară scurt din cap. Lelaine o privi cu răceală, apoi îşi întoarse capul încruntându-se uşor la Moria, o femeie cu o înfăţişare destul de obişnuită în rochia ei simplă din lână albastră. Atât de obişnuită, de fapt, încât, la o primă vedere, îi puteai omite faţa fără vârstă. Aceasta şedea cu spatele drept, cufundată în gânduri. Romanda se număra printre acelea care îşi înclinară capul pentru o fracţiune de secundă. În cadrul Divanului, Tronul Amyrlin era în continuare Tronul Amyrlin, dar cu mai puţină însemnătate decât în afara lui. În cadrul Divanului, conducătoarele îşi simţeau puterea. Într-un fel, puteai spune că Suprema Înscăunată era doar prima dintre egale în cadrul Divanului. Ei bine, poate însemna mai mult de-atât, dar nu cu mult. Siuan spusese că multe Supreme Înscăunate eşuaseră crezând că conducătoarele erau egalele lor, dar şi crezând că diferenţa era mai mare decât în realitate. Era ca şi când ai fi alergat pe un zid îngust, păzit de nişte dulăi fioroşi. Încercai să îţi păstrezi echilibrul şi să fii cu băgare de seamă pe unde călcai mai mult decât la câini. Dar erai întotdeauna cu băgare de seamă la câini.

Desfacându-şi mantia când păşi pe lada dungată, Egwene şi-o împături şi şi-o puse peste bancă înainte să se aşeze. Băncile erau tari, iar unele conducătoare îşi aduceau perne atunci când credeau că avea să fie o şedinţă lungă. Egwene prefera să nu facă asta. Interdicţia referitoare la discursuri arareori le împiedica măcar pe una sau două să spună ce aveau de spus, iar un scaun tare te putea ajuta să rămâi trează în cele mai rele situaţii. Sheriam îşi luă locul de Păstrătoare, stând în picioare în stânga Egwenei. Nu mai aveau nimic de făcut decât să aştepte. Poate că ar fi *trebuit* să-şi aducă o pernă.

Celelalte bănci începeau să se umple, deşi încet. Aledrin şi Saroiya i se alăturaseră Beranei, Aledrin fiind suficient de durdulie încât să le facă pe celelalte două să pară slabe. Desigur, liniile verticale de broderie albă de pe poalele Saroiyei întăreau această iluzie, în vreme ce mânecile albe şi ample ale lui Aledrin şi pătratul alb ca zăpada din partea din faţă a rochiei ei crea impresia opusă. După felul în care clătinau din cap şi aruncau priviri spre Albastre, Brune şi Verzi, fiecare părea să încerce să afle dacă celelalte ştiau ce avea să se întâmple. Varilin, o femeie ca o barză, cu părul roşu şi mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor, se aşezase şi ea lângă Kwamesa. Aranjându-şi şi rearanjându-şi întruna şalul, Varilin îşi plimba privirea de la Moria la Escaralde, apoi la Malind şi înapoi. Magia, care îşi ţinea şalul cu ciucuri galbeni strâns în jurul umerilor laţi, şi Faiselle, o *domani* cu faţa pătrăţoasă, înveşmântată într-o rochie de mătase cu broderii verzi bogate tocmai intrau în pavilion, ignorându-se una pe cealaltă chiar dacă rochiile li se atingeau. Magia făcea parte din tabăra Romandei, iar Faiselle din cea a Lelainei, iar cele două grupuri nu se amestecau. Alte surori începură să-şi facă apariţia deodată, Nisao şi Myrelle împreună cu alte douăsprezece sau mai bine care se furişară în urma Magiei şi a Faisellei, Morvrin se afla deja printre Brune, în spatele Takimei şi al Escaraldei, iar Beonin stătea în picioare la marginea grupului de Cenuşii, în spatele lui Varilin şi al Kwamesei. În ritmul acesta, în scurt timp, jumătate din grupul surorilor aes sedai din tabără aveau să se îngrămădească în pavilion.

În vreme ce Magia se îndrepta spre locurile Galbenelor, Romanda se ridică în picioare.

— Suntem mai multe de unsprezece acum, aşa că putem începe.

Vocea îi era surprinzător de cristalină. Ai fi zis că avea o voce frumoasă, asta dacă ţi-o puteai imagina pe Romanda cântând. Faţa îi era mereu pregătită să se încrunte, uşor a dezaprobare.

— Nu cred că este cazul să facem din asta o şedinţă oficială, adăugă ea, când Kwamesa se ridică în picioare. Nici nu înţeleg de ce-ar trebui să existe o şedinţă, dar dacă trebuie, haideţi să-i dăm drumul şi să terminăm odată. Unele dintre noi avem lucruri mai importante de făcut. După cum cred că ai şi tu, Maică.

Ultimele cuvinte fură însoţite de o plecăciune adâncă, pe un ton puţin *prea* respectuos, poate. Nu prea departe de a putea fi numit sarcastic, fireşte. Ea era prea isteaţă ca să se pună în pericol; neghioabele arareori ajungeau să ocupe scaunul de conducătoare sau să-l păstreze prea multă vreme iar Romanda ocupa acest scaun în Divan de aproape optzeci de ani. Aceasta era a doua oară când era conducătoare. Egwene îşi înclină uşor capul, privind-o cu răceală. O confirmare a faptului că cineva i se adresase şi că recunoscuse tonul. Un echilibru atent.

Kwamesa rămase cu gura căscată, privind în jurul ei, neştiind dacă să rostească frazele, întotdeauna spuse de cea mai tânără conducătoare prezentă, care deschideau o şedinţă oficială a Divanului. Poziţia pe care o ocupa Romanda îi conferea o influenţă considerabilă şi o oarecare autoritate, însă altele o puteau întrece în această privinţă. Câteva conducătoare se încruntară sau se foiră pe bănci, dar niciuna nu scoase vreun cuvânt.

Lyrelle intră în pavilion şi pluti spre băncile Albastrelor. Înaltă pentru o cairhienină, ceea ce îi conferea o statură medie cam peste tot, ea era elegantă în rochia din mătase cu dungi albastre, prevăzută cu broderii cu fire roşii şi aurii pe corsaj, iar mişcările ei erau graţioase. Se spunea că fusese dansatoare înainte să vină la Turn ca novice. Prin comparaţie, Samalin, sora Verde cu faţa de vulpe care intră în urma ei, părea să aibă un mers bărbătesc, cu toate că femeia murandiană nu era deloc stângace. Amândouă părură surprinse să o vadă pe Kwamesa stând în picioare şi se grăbiră să-şi ocupe locurile. În orice caz, Varilin începu să o tragă de mânecă pe Kwamesa până când femeia arafellină îşi reluă, în cele din urmă, locul. Deşi faţa Kwamesei era o mască a stăpânirii de sine, totuşi ea lăsa să se vadă nemulţumirea. Punea mare preţ pe ceremonie.

— Poate că *există* un motiv pentru o şedinţă oficială, spuse Lelaine cu o voce care părea groasă în comparaţie cu cea a Romandei.

Aranjându-şi şalul ca şi când ar fi avut la dispoziţie tot timpul din lume, ea se ridică în picioare cu graţie, fără să se uite la Egwene. Lelaine, demnitatea întruchipată, era o femeie frumoasă.

— Se pare că discuţiile cu Elaida au fost autorizate, zise ea pe un ton rece. Înţeleg că în baza Legii Războiului nu este nevoie să fim consultate în această problemă, dar cred că ar trebui să discutăm despre ea în cadrul acestei şedinţe, mai ales că multe dintre noi am putea fi ferecate dacă Elaida va deţine puterea în continuare.

Cuvântul „ferecat” nu mai stârnea atât de multă înfrigurare de când Siuan şi Leane fuseseră tămăduite de ferecare, însă un murmur străbătu mulţimea de aes sedai care stăteau şi priveau în spatele băncilor. Se părea că vestea despre negocieri nu se răspândise atât de repede cum se aşteptase Egwene. Ea nu îşi putea da seama dacă surorile erau încântate sau îngrozite, dar cu siguranţă erau surprinse. Inclusiv unele dintre conducătoare. Janya, care intrase în timp ce Lelaine vorbea, încremeni locului, astfel încât un alt grup de surori care tocmai intra fu cât pe ce să o doboare. Ea se holbă la sora Albastră, apoi mai mult şi mai intens la Egwene. Era limpede că nici Romanda nu aflase, după felul în care strânse din buze, iar expresiile de pe feţele conducătoarelor prea tinere erau: calm imperturbabil pe faţa Beranei, mirare pe faţa lui Samalin şi groază pe faţa Salitei. Că veni vorba, Sheriam se legănă pe picioare o clipă. Egwene nădăjduia că femeii nu avea să i se facă rău în faţa Divanului.

Mai interesante însă fură reacţiile din partea acelora pe care Delana le pomenise că vorbeau despre negocieri. Varilin stătea nemişcată şi părea să îşi înăbuşe un zâmbet în vreme ce îşi privea cu atenţie poalele, însă Magia îşi lingea buzele şovăitoare şi o privea cu coada ochiului pe Romanda. Saroiya îşi ţinea ochii închişi şi îşi mişca buzele ca şi când ar fi spus o rugăciune. Faiselle şi Takima o priveau pe Egwene cu aproape aceeaşi încruntare. Apoi fiecare o observă pe cealaltă şi tresări, afişând repede aceeaşi seninătate regală, încât păreau a se lua în derâdere una pe cealaltă. Era foarte ciudat. Cu siguranţă că Beonin le adusese deja la cunoştinţă ce spusese Egwene; cu toate acestea, în afară de Varilin, toate păreau supărate. Doar nu crezuseră cu adevărat că ar fi putut negocia un sfârşit? Fiecare femeie care ocupa un loc în acest Divan risca să fie ferecată şi executată doar pentru că se afla acolo. Dacă existase vreodată o altă cale de întoarcere, în afară de înlăturarea Elaidei, aceasta dispăruse cu multe luni în urmă, atunci când fusese ales acest Divan. Nu mai *exista* nicio cale de întoarcere.

Lelaine păru mulţumită de reacţiile pe care le stârniseră cuvintele ei – era satisfăcută ca o pisică ce ajunsese la oala cu smântână, de fapt –, dar, înainte să apuce să-şi reia locul pe bancă, Moria sări în picioare. Gestul ei atrase toate privirile şi iscă şi mai multe murmure. Nimeni nu o considera pe Moria graţioasă, însă illianera nu era o femeie care sărea, pur şi simplu, în picioare.

— Va trebui să discutăm, zise ea, dar va mai trebui să aştepte. Acest Divan a fost convocat de trei conducătoare care pun aceeaşi întrebare. Această întrebare trebuie adresată în faţa celorlalte. Ce-au aflat Akarrin şi tovarăşele ei? Cer să fie aduse înăuntru ca să raporteze în faţa Divanului.

Lelaine o privi încruntată pe sora ei Albastră şi n-avea decât să se încrunte, cu nişte ochi ca două sule, căci legea Turnului era foarte clară în această privinţă şi cunoscută de toată lumea. De multe ori, nu era nici una, nici cealaltă. Cu o voce şovăitoare, Sheriam îi ceru lui Aledrin, cea mai tânără după Kwamesa, să meargă şi să le aducă pe Akarrin şi pe celelalte dinaintea Divanului. Egwene hotărî că ar fi fost bine să vorbească cu femeia cu părul de foc de îndată ce acea întrunire avea să ia sfârşit. Dacă Sheriam urma să continue astfel, ea avea să devină în scurt timp mai mult decât inutilă ca Păstrătoare. Delana dădu năvală în pavilion printre grupurile de surori, fiind ultima conducătoare care sosise, şi şedea deja pe bancă, aranjându-şi şalul în îndoitura coatelor când conducătoarea Albă cea durdulie reveni însoţită de cele şase surori pe care le conduse dinaintea Egwenei. Acestea trebuie să îşi fi lăsat mantiile pe pasarela de afară, căci niciuna nu purta mantie în momentul acela. Delana se uită la ele, o încruntare nesigură trăgându-i sprâncenele în jos. Părea că abia mai sufla, ca şi cum ar fi fugit ca să ajungă acolo.

Fie că acea întrunire era sau nu oficială, Aledrin păru să simtă că măcar ea trebuia să folosească o exprimare formală.

— Aţi fost chemate dinaintea Divanului Turnului ca să povestiţi ce aţi văzut, zise ea cu un pronunţat accent taraboner.

Combinaţia dintre părul auriu-închis şi ochii căprui nu era neobişnuită pentru un taraboner, deşi ea îşi purta părul lung până la umeri într-o plasă de dantelă albă în loc de cosiţe împletite.

— Vă cer să povestiţi totul fără eschivare şi fără să ascundeţi ceva şi să răspundeţi la toate întrebările cu toată sinceritatea, fără să omiteţi nimic. Făgăduiţi acum că veţi face întocmai, pe Lumină, şi cu speranţa renaşterii şi a izbăvirii, altminteri veţi suporta urmările.

Acele surori străvechi care făcuseră din aceste cuvinte o ceremonie a Divanului ştiuseră câtă libertate îngăduiau cele Trei Legăminte. O mică omisiune pe ici, o urmă de neclaritate pe colo şi întreg înţelesul a ceea ce spuneai putea fi răstălmăcit în vreme ce tu spuneai doar adevărul.

Akarrin rosti legământul cu voce tare şi oarecum nerăbdătoare, iar celelalte cinci cu o oarecare formalitate şi conştiinţă de sine. Multe surori trăiseră toată viaţa fără a fi chemate să depună mărturie în faţa Divanului. Aledrin aşteptă până când ultima repetă fiecare cuvânt înainte să se întoarcă la banca ei.

— Spune-ne ce-aţi văzut, Akarrin, zise Moria de îndată ce conducătoarea Albă se întoarse cu spatele.

Aledrin se încordă vizibil, iar când îşi reluă locul, faţa ei rămase inexpresivă, însă obrajii îi erau roşii. Moria ar fi trebuit să aştepte. Trebuie să fi fost tare nerăbdătoare.

Conform tradiţiei – existau mai multe tradiţii şi obiceiuri decât legi şi numai Lumina ştia că existau atât de multe legi, încât nimeni nu le cunoştea pe toate, adeseori contradictorii şi suprapuse unele cu altele de-a lungul secolelor, însă aes sedai se lăsau conduse de tradiţie şi obicei, tot aşa cum Turnul se lăsa condus de lege mai mult ca niciodată, poate şi mai mult –, Akarrin se adresă Supremei Înscăunate Amyrlin.

— Ce am văzut, Maică, a fost o gaură destul de rotundă în pământ, zise ea, dând din cap cu scopul de a sublinia aproape fiecare cuvânt. Părea să-şi aleagă cu grijă cuvintele, ca şi cum voia să se asigure că toată lumea înţelegea ce spunea. Se poate să fi fost o gaură perfect rotundă la început, în formă de jumătate de sferă, dar laturile s-au prăbuşit pe alocuri. Gaura are un diametru de aproape trei mile şi o adâncime de o milă, poate. Cineva icni zgomotos, iar Akarrin se încruntă ca şi cum acea persoană ar fi încercat să o întrerupă. Cu toate acestea, ea continuă fără pauză. Nu putem fi cu totul sigure de adâncime. Fundul este acoperit cu apă şi gheaţă. Credem că, până la urmă, s-ar putea transforma într-un lac. Cu toate acestea, nu ne-a fost prea greu să ne dăm seama unde ne aflam mai exact şi suntem gata să spunem că gaura se află în locul unde se afla odinioară oraşul numit Shadar Logoth.

Ea tăcu şi, vreme îndelungată, singurul sunet care se auzi fu foşnetul poalelor surorilor aes sedai care se foiau neliniştite.

Şi Egwenei îi venea să se foiască. Lumină, o gaură de mărimea aceea ar fi acoperit jumătate din Tar Valon!

— Ai vreun habar cu a fost... creată... această... gaură, Akarrin? întrebă ea, în cele din urmă.

Ea era destul de mândră de cât de bine reuşea să-şi stăpânească vocea. Sheriam tremura de-a dreptul! Egwene spera ca restul dintre ele să nu observe. Acţiunile Păstrătoarei se răsfrângeau întotdeauna asupra Supremei Înscăunate. Dacă Păstrătoarea lăsa să se vadă că îi era frică, multe surori aveau să creadă că şi Egwenei îi era frică. Ea nu-şi dorea ca vreuna să bănuiască acest lucru.

— Fiecare dintre noi a fost aleasă pentru că avem o oarecare abilitate de a citi rămăşiţele, Maică. Mai bine decât majoritatea, adevărul fie spus.

Aşadar, ele *nu* fuseseră alese doar pentru că nicio altă soră mai puternică nu fusese interesată. Exista o lecţie de învăţat în toate astea. Ceea ce făceau aes sedai era arareori atât de simplu cum părea la prima vedere. Egwene îşi dorea să nu mai fie nevoită să înveţe din nou lecţii pe care le credea deja învăţate.

— Nisain este cea mai pricepută la asta dintre noi, continuă Akarrin. Cu îngăduinţa ta, Maică, o voi lăsa pe ea să răspundă.

Nisain îşi netezi agitată poalele negre din lână şi îşi drese glasul. Era o Cenuşie slăbănoagă, cu o bărbie proeminentă şi ochi uimitor de albaştri şi avea o oarecare reputaţie când venea vorba despre lege şi tratate, dar era limpede că nu se simţea confortabil să se adreseze Divanului. Ea o privea pe Egwene cu aerul cuiva care nu îşi dorea, de fapt, să le vadă pe toate reprezentantele reunite.

— Având în vedere cantitatea de *saidar* folosită acolo, Maică, n-a fost de mirare să găsim un strat de rămăşiţe la fel de gros ca acela de zăpadă. În vocea ei se simţea un oarecare accent din Murandy, un sunet cadenţat. Chiar şi după atâta vreme, ar trebui să pot să-mi dau seama ce fir a fost ţesut, dacă este vorba de ceva ce-mi este cunoscut, dar n-am nici cea mai vagă idee. N-am reuşit decât să iau urma firului, Maică, dar nimic n-are logică. Nici una. De fapt, părea atât de străin, încât ar fi putut fi... Dregându-şi glasul din nou, ea înghiţi cu noduri. Păli uşor la faţă. Se prea poate să nu fi fost ţesut de o femeie. Ne-am gândit că trebuie să fi fost rătăciţii, desigur, aşadar, am verificat rezonanţa. Toate am făcut-o.

Întorcându-se pe jumătate ca să arate spre tovarăşele ei, ea se întoarse repede. Categoric, prefera să se uite la Egwene, nu la conducătoare, care stăteau aplecate în faţă, ascultând cu atenţie.

— Nu pot spune ce a fost făcut, în afară de scurmarea a trei mile de pământ, sau cum s-a făcut, dar categoric a fost folosit şi *saidinul.* Rezonanţa era atât de puternică, încât o puteai mirosi. S-a folosit mai mult *saidin* decât *saidar,* mult mai mult, cum ar fi Muntele Dragonului pe lângă un deal. Doar atât pot spune, Maică.

Un sunet străbătu pavilionul, sunetul scos de surorile care răsuflau după ce îşi ţinuseră respiraţia. Răsuflarea lui Sheriam părea a fi cea mai zgomotoasă, dar poate era doar pentru că ea se afla cel mai aproape.

Egwene se strădui să arate o faţă inexpresivă. Rătăciţii şi o împletitură care putea distruge jumătate din Tar Valon. Dacă Malind a propus fuga, oare ar fi putut încerca să le convingă pe surori să rămână şi să se lupte cu aşa ceva? Ar putea abandona Tar Valonul, Turnul şi numai Lumina ştia câte zeci de mii de vieţi?

— Mai are cineva întrebări? zise ea.

— Am eu una, răspunse Romanda pe un ton sec. Calmul *ei* era de nestrămutat. Dar nu pentru aceste surori. Dacă nu mai aveţi alte întrebări, sunt sigură că ar vrea să plece ca Divanul să nu se mai zgâiască la ele.

Ea nu era tocmai în măsură să sugereze acest lucru, dar cum niciuna nu era, Egwene trecu cu vederea. Se dovedi că niciuna nu avea întrebări pentru Akarrin şi tovarăşele ei, iar Romanda le mulţumi într-un mod surprinzător de călduros pentru eforturile lor. Din nou, nu era tocmai ea în măsură să facă asta.

— Cui doreşti să îi adresezi o întrebare? o întrebă Egwene când Akarrin şi celelalte cinci se grăbiră să se alăture mulţimii de surori care stăteau îngrămădite printre lampadare şi vetre.

Acestea abia aşteptaseră, după cum spusese Romanda, să scape de privirile Divanului, dar voiau să afle ce avea să rezulte din munca lor. Egwenei îi fu foarte greu să-şi alunge asprimea din glas. Romanda alese să nu observe sau, poate, chiar nu observă.

— Moriei, răspunse ea. I-am bănuit pe rătăciţi de la bun început. Am ştiut că, indiferent ce s-a întâmplat, a fost puternic şi departe. Tot ceea ce am aflat, de fapt, este că Shadar Logoth a dispărut şi nu pot decât să spun că lumea este un loc mai bun fără acea văgăună a Umbrei. Ea îşi fixă o privire atât de încruntată asupra conducătoarei Albastre, încât le-ar fi făcut pe multe aes sedai să se zvârcolească precum o novice. Întrebarea mea este următoarea. S-a schimbat ceva în ceea ce ne priveşte?

— Ar trebui, răspunse Moria, privind-o în ochi pe cealaltă femeie. Poate că nu era în Divan de atât de multă vreme ca Romanda, însă conducătoarele se aflau pe picior de egalitate, cel puţin aşa se credea. Ne pregătim de multă vreme în caz că rătăciţii ne vor ataca. Fiecare soră ştie să formeze un cerc dacă poate sau să intre într-unul care se formează, până când fiecare cerc ajunge să fie alcătuit din treisprezece surori. Toată lumea va participa, chiar şi novicele, chiar şi cele mai noi.

Lelaine o privi cu asprime, dar oricât de mult şi-ar fi dorit să o dojenească pe Moria, făceau parte din aceeaşi frăţie Ajah. Trebuiau să lase măcar impresia unui front comun, însă Lelaine strânse din buze, abţinându-se să tacă.

Romanda nu era atât de reţinută.

— Chiar e nevoie să explici ceea ce toată lumea, aici de faţă, ştie deja? Noi suntem cele care am *făcut* aceste pregătiri. Poate ai uitat?

De astă dată, vocea ei era tăioasă. Manifestările de mânie erau interzise în Divan, dar nu şi zeflemeaua.

Dacă Moria simţise această înţepătură, ea nu trădă niciun semn, ci doar îşi aranjă şalul.

— Trebuie să explic de la început, deoarece nu ne-am gândit până la capăt. Malind, cercurile noastre pot înfrunta ceea ce au descris Akarrin şi Nisain?

În ciuda privirii sale pătrunzătoare, buzele pline ale lui Malind păreau întotdeauna gata să zâmbească, însă acum, când se ridică în picioare, ea afişă un aer sever şi o privi pe fiecare conducătoare în parte ca şi cum ar fi vrut să îşi imprime cuvintele în mintea lor.

— Nu pot. Chiar dacă vom rearanja lucrurile astfel încât cele mai puternice surori să se afle întotdeauna în acelaşi cerc – iar asta înseamnă ca ele să trăiască, să mănânce şi să doarmă împreună în caz că vor trebui să se lege în orice clipă –, chiar şi aşa, am fi ca nişte şoareci care înfruntă o pisică. Suficient de mulţi şoareci pot sufoca o pisică flămândă, dar asta nu înainte ca mulţi şoareci să-şi piardă viaţa. Totuşi, dacă vor muri prea mulţi şoareci, atunci va muri şi Turnul Alb.

Şi din nou valul de oftaturi trecu prin pavilion asemenea unei brize schimbătoare.

Egwene reuşi să îşi păstreze faţa calmă, însă făcu un efort să-şi descleşteze pumnii în care îşi strângea poalele. Ce vor propune, un atac sau fuga? Lumină, cum va *putea* să li se opună?

Deşi era din aceeaşi frăţie ajah, Lelaine nu mai putu să se abţină.

— Ce sugerezi, Moria? izbucni ea. Chiar dacă vom reuni Turnul azi, asta nu va schimba lucrurile.

Moria schiţă un zâmbet, ca şi cum cealaltă Albastră ar fi spus tocmai ceea ce nădăjduia ea să spună cineva.

— Dar trebuie să schimbăm lucrurile. În prezent, adevărul este că cele mai puternice cercuri ale noastre sunt prea slabe. Nu avem niciun *angreal,* darămite un *sa'angreal*, aşadar, putem la fel de bine să nu le luăm în seamă. Şi-aşa nu sunt convinsă că există ceva în Turn care ar putea face o diferenţă prea mare. Şi-atunci, cum putem să ne facem cercurile mai puternice? Suficient de puternice, nădăjduim noi, ca să putem înfrunta ceea ce s-a întâmplat la Shadar Logoth şi să-i punem capăt. Escaralde, ce ai de spus despre asta?

Tresărind, Escaralde se aplecă în faţă. Ele *erau* în cârdăşie. Dar cu ce scop?

Ea nu fu singura care îşi dădu seama că cele trei reprezentante care invocaseră Divanul stăteau toate în picioare. Prin faptul că rămăseseră în picioare, Moria şi Malind făcuseră o declaraţie clară. Escaralde stătea ca o regină, deşi Bruna micuţă părea conştientă de ochii care treceau de la ea la Malind, apoi la Moria, de încruntaturile îngândurate şi de feţele impenetrabile. Ea îşi aranjă şalul de două ori înainte să vorbească. Părea să ţină o prelegere în faţa unei clase, cu o voce subţire, dar convingătoare.

— Literatura străveche este destul de clară, deşi puţin studiată, mă tem. Mai degrabă adună praf decât cititori. Scrierile strânse în primii ani ai Turnului spun clar că cercurile nu se restrângeau la treisprezece, în Vârsta Legendelor. Mecanismul exact – echilibrul exact, aş zice eu – este necunoscut, dar n-ar trebui să fie prea greu să-l dibuim. Pentru acelea dintre voi care nu aţi petrecut timpul cuvenit în biblioteca Turnului, *modul* de a creşte mărimea cercului implică... Ea şovăi, pentru prima oară, şi făcu eforturi vizibile ca să continue ...implică includerea bărbaţilor care pot conduce Puterea.

Faiselle sări în picioare.

— Ce vrei să spui? întrebă ea şi se aşeză imediat, ca nu cumva cineva să creadă că ar fi fost de acord.

— Cer ca Divanul să încheie întrunirea! zise Magia, ridicându-se în picioare.

La fel ca Moria, şi ea era illianeră, iar agitaţia îi făcea accentul încă şi mai puternic.

— Acesta nu este un subiect de discutat în faţa oricui, doar într-o şedinţă închisă a Divanului.

Şi ea se trânti la loc pe bancă de îndată ce termină şi privi furioasă, cu umeri laţi lăsaţi şi strângându-şi şi desfacându-şi pumnii în poală.

— Mă tem că e prea târziu pentru asta, zise Moria cu voce tare. Ea fu nevoită să vorbească tare ca să acopere murmurul surorilor care vorbeau însufleţite în spatele băncilor, un zumzet precum cel al unui stup de albine uriaş. Ce-a fost de zis s-a zis şi a fost auzit de prea multe surori ca să mai încerce cineva să înăbuşe cuvintele acum. Pieptul i se umflă când ea inspiră adânc şi ridică tonul niţel mai mult. Vin dinaintea Divanului cu propunerea să încheiem o înţelegere cu Turnul Negru, astfel încât, la nevoie, să putem aduce bărbaţi în cercurile noastre.

Nu fu de mirare că vocea ei păru niţel sugrumată când rosti ultimele cuvinte. Puţine aes sedai reuşeau să rostească acest cuvânt fără să nu simtă vreo emoţie, dezgust, dacă nu de-a dreptul ură. Acesta se lovi de zumzetul de voci şi se aşternu o tăcere de mormânt care dură cât trei bătăi de inimă.

— Asta e nebunie curată!

Ţipătul lui Sheriam sparse tăcerea în mai multe feluri. Păstrătoarea nu se amesteca în discuţiile Divanului. Nici măcar nu putea intra în Divan singură, fără Suprema Înscăunată. Cu faţa roşie, Sheriam îşi îndreptă spatele, poate ca să înfrunte dojana inevitabilă, poate ca să se apere. Însă Divanul avea alte gânduri, nu să o dojenească.

Sărind de pe băncile lor doar atât cât să spună ce aveau de spus, conducătoarele începură să vorbească, să strige, uneori acoperindu-se una pe cealaltă.

— E puţin spus nebunie! strigă Faiselle în acelaşi timp în care Varilin strigă:

— Cum ne putem *alia* cu bărbaţii care pot conduce?

— Aceşti aşa-zişi asha’mani sunt mânjiţi! strigă Saroiya, uitând de vestita discreţie a Ajah Albă. Strângându-şi în pumni şalul, ea tremura atât de tare, încât ciucurele lung şi alb se legăna. Mânjiţi de atingerea Celui Întunecat!

— Numai sugerând un asemenea lucru ne pune împotriva a ceea ce reprezintă Turnul Alb, zise cu asprime Takima. Vom fi dispreţuite de toate femeile care îşi spun aes sedai, ba chiar de surorile aes sedai care se află de multă vreme în mormânt!

Magia merse până într-acolo încât ameninţă cu pumnul, cu o furie pe care nu încercă să şi-o ascundă.

— Numai o iscoadă a Celui Întunecat ar putea sugera aşa ceva! Numai o iscoadă a Celui Întunecat!

Moria păli auzind aceste acuze, apoi se făcu roşie ca racul la faţă din cauza furiei.

Egwene nu ştia ce să creadă. Turnul Negru era creaţia lui Rand şi, poate, o necesitate, dacă voiau să nădăjduiască la o izbândă în Ultima Bătălie, dar asha'manii erau bărbaţi care puteau conduce, un lucru de care lumea se temea de trei mii de ani, iar aceştia conduceau *saidinul* mânjit de Umbră. Însuşi Rand era un bărbat care putea conduce, dar, fără el, Umbra avea să triumfe în Tarmon Gai'don. Lumina s-o ajute dacă vedea lucrurile cu atâta sânge-rece, dar era purul adevăr. Indiferent ce părere avea ea, situaţia scăpa de sub control în acel moment. Escaralde şi Faiselle se insultau una pe cealaltă, amândouă ţipând din toţi rărunchii. Se insultau făţiş! În Divan! Saroiya renunţase la ultima fărâmă de calm specific Ajah Albă, şi ţipa la Malind, care ţipa la rândul el, fără ca vreuna din ele să-şi aştepte rândul. Ar fi fost o minune dacă vreuna din ele ar fi înţeles ce zicea cealaltă şi, poate, o binecuvântare că niciuna nu înţelegea. În mod surprinzător, nici Romanda, nici Lelaine nu deschise gura de când începuse această gâlceavă. Stăteau şi se holbau una la alta, fără să clipească. Cel mai probabil, fiecare încerca să îşi dea seama de părerea celeilalte, numai ca să i se poată împotrivi. Magia coborî de pe banca ei şi se îndreptă cu paşi mari spre Moria, cu privirea duşmănoasă a cuiva nerăbdător să se ia la bătaie. Fără cuvinte, doar cu pumnii. Magia şi-i ţinea strânşi pe lângă corp. Şalul ei cu împletituri îi alunecă pe covor, neobservat.

Egwene se ridică în picioare şi îmbrăţişă Izvorul. Cu excepţia unor situaţii speciale, conducerea era interzisă în Divan – încă un obicei care indica vremuri mai întunecate din istoria Divanului –, dar formă o împletitură simplă de Aer şi Foc.

— O propunere a fost adusă în faţa Divanului, zise ea, eliberând *saidarul.*

Acest lucru nu fu la fel de greu ca odinioară. Nici uşor, departe de a fi uşor, dar nu la fel de greu. O amintire a dulceţii Puterii zăbovi îndeajuns cât să o susţină până data următoare.

Amplificate de împletitură, cuvintele ei bubuiră ca un tunet în pavilion. Surorile aes sedai se făcură mici, scâncind şi acoperindu-şi urechile. Tăcerea ce se aşternu păru incredibil de asurzitoare. Magia se zgâi la ea cu gura căscată, apoi tresări când îşi dădu seama că se afla la jumătatea drumului spre băncile Albastrelor. Descleştându-şi pumnii în grabă, ea se opri ca să-şi culeagă şalul de pe jos, apoi se întoarse repede la locul ei. Sheriam plângea fără să se ascundă. Cu siguranţă nu fusese o bubuitură atât de puternică.

— O propunere a fost adusă în faţa Divanului, repetă ea în acea tăcere.

După acel tunet amplificat de Putere, propria-i voce îi răsuna în urechi. Poate că *fusese* mai puternică decât crezuse.

Împletitura aceea nu fusese niciodată menită a fi folosită în interiorul pereţilor, chiar dacă aceştia erau din pânză.

— Ce argumente aduci în favoarea unei alianţe cu Turnul Negru, Moria?

Ea se aşeză de îndată ce termină de vorbit. Dar părerea ei care era? Ce greutăţi avea să înfrunte din cauza aceasta? Cum putea fi folosită această alianţă spre avantajul lor? Să o ajute Lumina! Acestea erau cele două gânduri care îi veniră în minte. Îşi dorea ca Sheriam să-şi şteargă lacrimile şi să-şi îndrepte spatele. Ea era Suprema Înscăunată Amyrlin şi avea nevoie de o Păstrătoare, nu de o molâie.

Fu nevoie de câteva minute ca să se restabilească ordinea. Reprezentantele îşi aranjau veşmintele şi îşi netezeau poalele fără a fi nevoie, evitând să se uite una în ochii celeilalte şi, în special, evitând să se uite la surorile adunate în spatele băncilor. Unele conducătoare aveau obrajii roşii, însă aceasta roşeaţă nu avea nicio legătură cu mânia. Conducătoarele nu ţipau una la cealaltă ca precupeţele în piaţă. *Mai* ales în pre zenţa celorlalte surori.

— Ne confruntăm cu două obstacole insurmontabile, se pare, zise, în cele din urmă, Moria. Vocea îi era din nou stăpânită şi rece, însă mai avea o urmă de roşeaţă în obraji. Rătăciţii au descoperit o armă – descoperită sau nedescoperită, cu siguranţă ar fi folosit-o deja dacă aceasta s-ar fi aflat în posesia lor –, o armă pe care nu o putem combate. O armă căreia nu îi putem găsi egal, deşi Lumina ştie de ce ne-am dori acest lucru, dar, mai important, o armă căreia nu îi vom putea supravieţui şi pe care nu o putem opri. În acelaşi timp asha'manii… s-au înmulţit ca buruienile. Rapoartele sigure spun că numărul lor este aproape egal cu cel al surorilor aes sedai aflate în viaţă. Chiar dacă acest număr este umflat, nu ne putem permite să credem că este exagerat cu mult. Şi mai mulţi bărbaţi îşi fac apariţia pe zi ce trece. Informaţiile iscoadelor sunt prea consistente ca să credem altceva. Ar trebui să îi capturăm pe aceşti bărbaţi şi să-i domolim, fireşte, dar i-am ignorat din cauza Dragonului Renăscut. I-am amânat, gândindu-ne că ne vom ocupa de ei mai târziu. Crudul adevăr este acela că este prea târziu să mai încercăm să îi capturăm. Sunt prea mulţi. Poate că a fost deja prea târziu atunci când am aflat prima oară ce făceau aceştia.

— Dacă nu-i putem domoli pe aceşti bărbaţi, atunci trebuie să îi controlăm cumva. O înţelegere cu Turnul Negru – „alianţă” este un cuvânt prea puternic –, cu cuvinte alese cu grijă, ar putea fi un prim pas în a apăra lumea de ei. De asemenea, îi vom putea aduce în cercurile noastre. Ridicându-şi un deget în semn de prevenire, Moria îşi plimbă privirea peste bănci, vocea ei rămânând stăpânită, şi rece, şi fermă. Trebuie să ne facem înţelese că o soră va contopi întotdeauna firele – *nu* sugerez că ar trebui să lăsăm un bărbat să controleze cercul legat! –, dar dacă vom avea bărbaţi în cercuri, atunci le vom putea lărgi. Cu binecuvântarea Luminii, poate vom reuşi să lărgim cercurile suficient de departe încât să putem combate această armă a rătăciţilor. Vom nimeri doi iepuri dintr-o lovitură. Dar aceşti iepuri sunt lei, iar dacă nu vom aplica acea lovitură, unul din ei ne va ucide cu siguranţă. Este simplu ca bună ziua.

Se aşternu tăcerea. Cu excepţia lui Sheriam, cel puţin. Stând adunată de spate la câţiva paşi de Egwene, cu umerii tremurându-i, ea plângea în continuare.

Apoi Romanda oftă îndelung.

— Poate vom reuşi să ne lărgim cercurile îndeajuns cât să-i combatem pe Rătăciţi, zise ea încet. Într-un fel, asta conferi cuvintelor ei mai multă greutate decât dacă ar fi strigat. Poate vom reuşi să îi controlăm pe asha’mani. Un cuvânt firav acest „poate”, în ambele contexte.

— Atunci când te îneci, răspunse Moria, la fel de încet, încerci să te agăţi de orice ramură care trece plutind pe lângă tine, chiar dacă nu ştii dacă îţi va ţine greutatea până când nu te prinzi de ea. Apa nu ne-a înghiţit încă, Romanda, dar ne înecăm. Ne înecăm.

Şi din nou se aşternu tăcerea, auzindu-se doar smiorcăielile lui Sheriam. Uitase de-a binelea ce însemna stăpânirea de sine? Niciuna dintre conducătoare nu afişa o expresie de încântare, nici măcar Moria, sau Malind, sau Escaralde. Nu le aştepta un viitor strălucit. Delana se înverzise la faţă. Arăta de parcă ea avea să-şi verse măruntaiele, nu Sheriam.

Egwene se ridică din nou picioare, îndeajuns cât să pună întrebarea care se cuvenea. Ritualurile trebuiau respectate chiar şi atunci când se propunea ceva inimaginabil. Poate cu atât mai mult acum.

— Cine se împotriveşte acestei propuneri?

De astă dată, nu există o lipsă de împotrivire, deşi toate îşi recăpătară stăpânirea de sine ca să poată respecta protocolul. Câteva conducătoare se mişcară deodată, însă Magia fu prima care se ridică în picioare, iar celelalte aşteptară fără a trăda niciun semn de nerăbdare. Faiselle o urmă pe Magia, iar Varilin, pe Faiselle. Apoi Saroiya şi, în final, Takima. Fiecare vorbi pe îndelete, Varilin şi Saroiya fiind foarte aproape să ţină discursuri interzise, şi fiecare vorbi cu toată elocvenţa de care era capabilă. Niciuna nu putea ajunge conducătoare dacă, la nevoie, îi lipsea elocvenţa. Chiar şi aşa, în scurt timp, deveni limpede faptul că ele repetau cuvintele spuse de ele însele, dar şi de celelalte, folosind o exprimare diferită.

Nu pomeniră nimic de rătăciţi şi de arma lor. Turnul Negru era subiectul de discuţie al reprezentantelor. Turnul Negru şi asha'manii. Turnul Negru era o mană pe suprafaţa pământului, o ameninţare la fel de mare pentru lume ca însăşi Ultima Bătălie. Numele însuşi sugera o legătură cu Umbra ca să nu mai pomenim că era ca o palmă peste faţa dată Turnului Alb. Aşa-zişii asha'mani – nimeni nu folosea această denumire fără a nu adăuga „aşa-zişii" sau fără a-l rosti cu un rânjet; în limba străveche însemna „păzitori", însă *numai* păzitori nu erau – erau bărbaţi care puteau *conduce!* Bărbaţi blestemaţi să înnebunească, asta dacă jumătatea masculină a Puterii nu îi ucidea prima. Bărbaţi nebuni mânuind Puterea Supremă. Începând cu Magia şi terminând cu Takima, fiecare dintre ele rosti aceste cuvinte cu toată groaza. Trei mii de ani de groază în lume şi frângerea lumii înainte de asta. Astfel de bărbaţi *distruseseră* lumea, distruseseră Vârsta Legendelor şi aduseseră lumea în pragul suferinţei. Cu aceştia li se cerea să încheie o *alianţă.* Dacă aveau să facă asta, urmau să fie blestemate de toate neamurile, şi pe bună dreptate. Urmau să fie detestate de toate aes sedai, şi pe bună dreptate. Nu puteau îngădui aşa ceva. Nu *puteau.*

Când, în cele din urmă, Takima îşi reluă locul, aranjându-şi cu grijă şalul peste braţe, ea afişă un mic zâmbet, dar destul de satisfăcut. Împreună, ele reuşiseră să îi facă pe asha'mani să pară încă şi mai de temut şi mai periculoşi decât rătăciţii şi Ultima Bătălie la un loc. Poate chiar egali ai Celui Întunecat.

Deoarece Egwene începuse ritualul întrebărilor, ea trebuia să şi încheie; aşadar, se ridică în picioare atât cât să spună:

— Cine este în favoarea unei înţelegeri cu Turnul Negru?

Ei doar i se păruse că în pavilion domnise tăcerea înainte.

Sheriam reuşise, într-un final, să-şi stăpânească smiorcăielile, deşi lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, însă suspinele ei semănau cu nişte strigăte în tăcerea care se aşternu în urma acestei întrebări.

Zâmbetul Takimei deveni strâmb atunci când Janya se ridică în picioare de îndată ce Egwene termină de rostit întrebarea.

— Până şi o ramură subţire este mai bună decât nimic atunci când te îneci, zise Janya. Eu prefer să încerc decât să mă las în voia nădejdii până când mă vor înghiţi apele.

Ea avea obiceiul să vorbească atunci când nu trebuia.

Samalin se ridică în picioare alături de Malind, apoi, brusc, se iscă un val, Salita şi Berana şi Aledrin împreună, Kwamesa urmându-le îndeaproape. Erau nouă conducătoare în picioare şi rămaseră aşa în vreme ce timpul se scurgea. Egwene îşi dădu seama că îşi muşca buza şi se opri de îndată, nădăjduind că nimeni nu observase. Încă mai simţea urmele lăsate de dinţi. Nădăjduia că nu îi dăduse sângele. Nu că cineva s-ar fi uitat la ea. Toată lumea părea să-şi ţină răsuflarea.

Romanda şedea şi se încrunta la Salita, care privea drept în faţă. Faţa îi era pământie, iar buzele îi tremurau. Chiar dacă sora tairenă nu îşi putea ascunde teama, mergea mai departe. Romanda încuviinţă încet din cap, apoi, spre mirarea tuturor, se ridică în picioare. Şi ea hotărâse să încalce obiceiul.

— Uneori, zise ea, uitându-se fix la Lelaine, trebuie să facem lucruri pe care altminteri nu le-am face.

Lelaine o privi în ochi pe Galbena cu părul cărunt, fără să clipească. Ai fi zis că avea un chip de porţelan. Îşi ridică bărbia încet. Apoi, brusc, se ridică în picioare, coborându-şi nerăbdătoare privirea la Lyrelle, care se zgâi la ea cu gura căscată o clipă, înainte să se ridice şi ea în picioare.

Toată lumea se holba. Nimeni nu scoase un sunet. Totul fusese pecetluit.

Aproape pecetluit. Egwene îşi drese glasul, încercând să atragă atenţia lui Sheriam. Următoarea parte îi aparţinea Păstrătoarei, însă Sheriam îşi ştergea lacrimile de pe obraji cu degetele şi îşi plimba privirea peste rândurile de bănci ca şi cum ar fi numărat câte conducătoare stăteau în picioare nădăjduind să descopere că numărase greşit. Egwene îşi drese glasul mai tare, iar femeia cu ochi verzi tresări şi îşi întoarse capul, zgâindu-se la ea. Chiar şi-atunci păru să treacă o veşnicie până când îşi aminti care era îndatorirea ei.

— Forumul mai mic a hotărât, anunţă ea cu o voce tremurătoare, a se căuta o înţelegere cu... Turnul Negru.

Trăgând adânc aer în piept, ea îşi îndreptă spatele, iar vocea ei deveni mai fermă. Era din nou în apele ei.

— În interesul unităţii, cer sprijinul forumului mai mare.

Era o chemare puternică. Chiar şi atunci când era vorba despre chestiuni care puteau fi hotărâte de forumul mai mic, unanimitatea era întotdeauna de preferat, întotdeauna râvnită. Poate că discuţiile aveau să dureze ore sau zile în şir până când aveau să ajungă la o hotărâre, însă aceste eforturi nu urmau să înceteze până când fiecare conducătoare avea să convină sau avea să spună tare şi răspicat că nu putea exista nicio înţelegere. O chemare puternică, una care cerea atenţia fiecărei surori în parte. Delana se ridică în picioare ca o marionetă trasă de sfori împotriva voinţei ei şi privi nesigură în jurul ei.

— Nu pot susţine această propunere, zise Takima, lăsând deoparte manierele. Indiferent ce spune oricine, indiferent cât de mult timp vom dezbate, nu pot şi nu vreau! Nu *vreau!*

Nimeni nu se mai ridică în picioare. Oh, Faiselle se foi pe bancă, dând parcă să se ridice, îşi aranjă şalul, se răsuci din nou ca şi când ar fi vrut să se ridice în picioare. Asta era tot. Saroiya îşi muşca degetele, cu o expresie de groază întipărită pe faţă, iar Varilin arăta de parcă ar fi fost lovită între ochi cu un ciocan. Magia strângea în mâini capetele băncii, ţintuită locului şi cu ochii pironiţi la covoarele din faţa ei. Era limpede că era conştientă de privirea încruntată a Romandei aţintită pe spatele ei, însă ea nu făcu altceva decât să-şi coboare umerii.

Odată cu Takima se încheiase totul. Forumul cel mare nu mai avea niciun rost atunci când cineva spunea clar şi răspicat că nu urma să susţină o propunere. Însă Egwene hotărî să încalce şi ea etica şi protocolul.

— Este vreuna printre voi care simte că ar trebui să renunţe la poziţia sa din această cauză? rosti ea această întrebare clar şi răspicat.

Exclamaţii răzbătură prin pavilion, iar ea îşi ţinea respiraţia. Asta le-ar putea frânge, dar era mai bine să vorbească pe şleau acum, dacă tot ajunseseră în această situaţie. Saroiya se uită la ea ca o nebună, dar niciuna nu se clinti.

— Atunci, vom merge mai departe, zise ea. Cu băgare de seamă. Vom avea nevoie de timp ca să plănuim cine va aborda Turnul Negru şi ce va spune.

Sosise vremea ca ea să ia câteva măsuri de protecţie, cel puţin asta nădăjduia. Lumină, va fi nevoită să înfrunte această situaţie!

— Mai întâi, există vreo sugestie cu privire la... solia noastră?

CAPITOLUL 20
În toiul nopţii

Cu mult timp înainte ca întrunirea să ia sfârşit şi în ciuda mantiei împăturite sub ea, Egwene îşi simţi fundul amorţit din cauza băncii tari din lemn. După ce ascultase discuţii interminabile, ea îşi dorea să-i fi amorţit şi urechile. Sheriam, obligată să stea în picioare, începuse să se mute când pe unul, când pe celălalt, îşi dorea un scaun. Sau, poate, să se aşeze direct pe covoare. Egwene ar fi putut pleca, eliberându-se pe sine şi pe Sheriam. Nimic nu îi cerea Supremei Înscăunate să mai zăbovească şi, în cel mai bun caz, comentariile ei erau ascultate doar din politeţe. După care membrele Divanului s-ar fi împrăştiat repede care încotro. Treaba asta nu avea nicio legătură cu războiul, şi cum avea căpăstrul în gură, Divanul nu avea de gând să o lase să ţină frâiele. Ea ar fi putut pleca oricând – cu o mică întrerupere a discuţiilor pentru ceremoniile necesare –, dar dacă o făcea, se temea că, la prima oră a dimineţii, avea să i se prezinte un plan bine conturat, una dintre conducătoare punându-l deja în aplicare, ea neavând habar despre ce era vorba decât atunci când urma să îl citească. Cel puţin, de asta se temuse la început.

Nu mai era o surpriză cine vorbea fără să mai tacă. Magia şi Saroiya, Takima şi Faiselle şi Varilin, fiecare agitându-se vizibil atunci când o altă conducătoare lua cuvântul. Ele acceptau decizia Divanului, cel puţin la suprafaţă. Nu aveau de ales decât să renunţe la poziţia lor; oricât de mult ar fi fost dispus Divanul să lupte pentru un consens la nevoie, odată ce un plan de acţiune era hotărât, indiferent de care forum, *toată lumea* trebuia să îl urmeze sau, măcar, să nu îl zădărnicească. Aceasta era marea problemă. Ce însemna, de fapt, „zădărnicire”? Niciuna dintre cele cinci nu vorbi împotriva unei conducătoare din frăţia sa, desigur, însă celelalte patru săreau ca arse atunci când oricare dintre conducătoare lua cuvântul, şi toate cinci dacă acea conducătoare era Albastră. Iar cea care lua cuvântul vorbea foarte convingător, aducând argumente de ce sugestiile vorbitoarei precedente erau de-a dreptul greşite şi puteau duce la dezastru. Nu că ar fi existat vreun semn clar de conspiraţie, din câte îşi putea da seama Egwene. Ele se uitau una la cealaltă cu aceeaşi precauţie cu care se uitau la oricine, se încruntau una la cealaltă la fel de tare, dacă nu mai tare, şi nu aveau încredere în argumentele celorlalte.

În orice caz, puţine dintre sugestiile făcute se apropiau de conformitate. Conducătoarele nu se puteau pune de acord asupra numărului de surori care ar fi trebuit trimise la Turnul Negru şi câte surori din fiecare ajah, asupra momentului în care acestea ar fi trebuit să fie trimise, asupra a ceea ce ar fi trebuit să ceară acestea, asupra a ceea ce ar fi trebuit să accepte şi asupra cerinţelor pe care ar fi trebuit să le refuze. Într-o situaţie atât de delicată, orice greşeală putea duce la dezastru. Pe lângă asta, fiecare frăţie ajah, în afară de cea Galbenă, se considera singura pregătită să fie conducătoarea acestei misiuni, începând cu insistenţele Kwamesei cum că scopul ar fi fost negocierea unui tratat şi până la afirmaţia Escaraldei ca şi cum cunoştinţele de istorie erau o necesitate pentru o astfel de misiune fără precedent. Berana sublinie că o înţelegere de aşa natură trebuia încheiată într-un mod absolut raţional; relaţia cu asha'manii urma să aprindă cu siguranţă spiritele şi orice altceva, în afara unei gândiri logice, ar fi dus cu siguranţă la un dezastru imediat. De fapt, ea deveni destul de înflăcărată când vorbi despre asta. Romanda voia ca solia să fie condusă de o Galbenă, însă cum părea puţin probabil să fie mare nevoie de tămăduire, ea începu să insiste că oricare dintre surori putea fi influenţată de interesul frăţiei ei şi putea uita care era scopul pe care trebuia să îl atingă.

Conducătoarele din aceeaşi frăţie ajah se susţineau una pe cealaltă atât cât să nu se opună făţiş una alteia şi nu existau două frăţii dispuse să se unească pentru a susţine altă sugestie în afară de aceea de a trimite o solie la Turnul Negru. Unele se îndoiau că ar fi trebuit să fie numită „solie”, chiar şi unele dintre surorile care fuseseră de acord la început să fie numită astfel. Însăşi Moria părea uluită de această idee.

Egwene nu era singura care considera obositor acest schimb de argumente şi contraargumente, când surorile despicau firul în patru, apoi o luau de la început. Surorile plecau din spatele băncilor. Altele le luau locul, apoi plecau şi ele după câteva ore. Până când Sheriam rosti fraza ritualică „Acum plecaţi în Lumină”, se făcuse deja noapte şi doar câteva zeci de surori mai rămăseseră în afară de Egwene şi de reprezentante, câteva dintre ele moi ca nişte aşternuturi de pat ude trecute printr-un calandru. Nu se mai hotărâse nimic altceva decât că mai era nevoie de alte discuţii înainte să poată fi luată o hotărâre.

Afară, semiluna palidă atârna pe cerul negru, presărat cu stele strălucitoare, iar aerul era tăios. Cu respiraţia transformându-i-se în ceaţă albă în întuneric, Egwene se îndepărtă de Divan zâmbind când le auzi pe reprezentante împrăştiindu-se în spatele ei, unele contrazicându-se în continuare. Romanda şi Lelaine mergeau împreună, însă vocea stridentă şi cristalină a Galbenei se apropia periculos de mult de strigăt, iar cea a Albastrei era aproape la fel. De obicei, cele două se certau atunci când erau nevoite să îşi petreacă timpul una în compania celeilalte, însă aceasta era prima oară când Egwene le văzuse alegând să fie împreună chiar dacă nu erau nevoite. Sheriam se oferi, fără tragere de inimă, să îi aducă rapoartele referitoare la reparaţiile căruţelor şi la nutreţ, pe care Egwene i le ceruse dimineaţa, însă femeia cu ochi obosiţi nu încercă să îşi ascundă uşurarea atunci când Egwene o trimise la culcare. Făcând în grabă o reverenţă, ea se îndepărtă cu paşi repezi în noapte, strângându-şi mantia pe lângă trup. Majoritatea corturilor erau întunecate, ca nişte umbre sub clarul de lună. Puţine surori rămâneau treze după căderea nopţii. Lămpile cu ulei şi lumânările nu erau niciodată la discreţie.

Pentru moment, acea amânare îi convenea de minune Egwenei, deşi nu era singurul motiv pentru care zâmbea. La un moment dat, în toiul gâlcevii, durerea de cap îi dispăruse complet. În seara aceea, nu avea să îi fie deloc greu să adoarmă. Halima îi alina întotdeauna durerea, dar visele pe care le avea după un masaj al Halimei erau mereu urâte. Ei bine, puţine dintre visele ei erau frumoase, dar acestea erau mai întunecate decât oricare altele şi, în mod ciudat, ea nu îşi putea aminti niciodată nimic decât că acestea *erau* întunecate şi urâte. Fără îndoială că acestea izvorau dintr-o fărâmă de durere la care degetele Halimei nu puteau ajunge, însă ultimul fusese de-a dreptul tulburător. Ea învăţase cum să îşi aducă aminte de fiecare vis. Trebuia să îşi amintească fiecare vis. Cu toate acestea, cum nu o durea capul în noaptea aceea nu ar fi trebuit să aibă probleme, iar visatul era ultimul dintre lucrurile pe care trebuia să le facă.

Asemenea Divanului şi cabinetului ei, cortul ei se afla într-un mic luminiş, prevăzut cu propria pasarelă din lemn, cele mai apropiate corturi aflându-se la câţiva metri depărtare ca să îi ofere Supremei Înscăunate puţină intimitate. Cel puţin aşa era explicată acea distanţă. Poate că era adevărat. Egwene al'Vere cu siguranţă nu mai era neînsemnată. Cortul nu era mare, o latură având mai puţin de patru paşi, şi era îngrămădit înăuntru, căci conţinea patru cufere legate cu alamă, pline cu veşminte, şi aşezate lângă un perete, două paturi şi o măsuţă rotundă, o vatră din bronz, un lavoar, o oglindă în mărime naturală şi unul dintre puţinele scaune adevărate din tabără. Era o piesă de mobilier simplă, cu gravuri simple, care ocupa prea mult spaţiu, dar care era confortabil şi un lux atunci când voia să şadă turceşte şi să citească. Atunci când avea vreme să citească de plăcere. Cel de-al doilea pat era al Halimei, iar ea fu mirată când văzu că femeia nu era acolo, aşteptând-o. Totuşi, cortul nu era pustiu.

— N-ai mâncat nimic în afară de pâine la micul dejun, Maică, zise Chesa pe un ton blând, dar acuzator, când Egwene intră prin clapele cortului.

Nu departe de a părea îndesată în rochia simplă cenuşie, slujnica Egwenei şedea pe scăunelul din cort şi cârpea nişte ciorapi la lumina unei lămpi cu ulei. Era o femeie drăguţă, fără niciun fir cărunt în păr, însă, uneori, i se părea că Chesa se afla în slujba ei de-o veşnicie, nu doar din Salidar. Un lucru era cert. Ea îşi îngăduia toate libertăţile unei slujnice vechi, inclusiv dreptul de a dojeni.

— N-ai mâncat nimic la amiază, din câte ştiu eu, continuă ea, ridicând un ciorap alb din mătase ca să studieze peticul pe care îl cosea la călcâi, iar cina stă rece colo, pe masă, de cel puţin un ceas. Nu m-a întrebat nimeni, dar dacă m-ar întreba, aş zice că durerile alea de cap le ai pentru că nu mănânci. Eşti mult prea slabă.

Zicând acestea, ea puse ciorapul în coşul cu aţe şi se ridică în picioare ca să-i ia mantia Egwenei. Şi să exclame că Egwene era rece ca un sloi de gheaţă. După părerea ei, acesta era o altă cauză a durerilor de cap. Surorile aes sedai se plimbau de colo colo ignorând frigul năprasnic sau dogoarea, dar trupurile lor le simţeau, indiferent de ce credeau ele. Era mai bine să te înfofoleşti. Şi să porţi veşminte roşii. Toată lumea ştia că roşul era cel mai cald. Te ajuta şi dacă mâncai. Un stomac gol te făcea întotdeauna să tremuri. Pe ea n-o vedeai niciodată tremurând, nu-i aşa?

— Mulţumesc, mamă, zise Egwene cu blândeţe, cuvinte care primiră drept răspuns un râset scurt şi o privire uluită.

În ciuda libertăţilor pe care şi le îngăduia, Chesa ţinea atât de mult la maniere, încât Aledrin părea mic copil pe lângă ea. În spiritul, dacă nu adeseori, în litera acestora.

— Nu mă doare capul în seara aceasta, mulţumită ceaiului tău.

Poate că ceaiul îşi făcuse totuşi efectul. În ciuda gustului dezgustător, pentru un leac, nu era mai rău decât a asista la o întrunire a Divanului care durase mai bine de o jumătate de zi.

— Nu prea mi-e foame. O chiflă mi-e de-ajuns.

Nu era chiar atât de simplu, fireşte. Relaţia dintre stăpână şi servitoare nu era niciodată simplă. Cum servitoarea era mereu în preajma ta, ea te vedea în cele mai rele momente ale tale, îţi ştia toate defectele şi toate slăbiciunile. Nu puteai avea intimitate atunci când aveai o slujnică. Chesa bombăni şi bodogăni în barbă tot timpul cât o ajută pe Egwene să se dezbrace şi, la sfârşit, înveşmântată într-o robă – din mătase roşie, desigur, prevăzută pe margini cu dantelă bogată murandiană şi brodată cu flori de vară; un dar de la Anaiya –, Egwene o lăsă să ridice bucata de pânză ce acoperea tava aşezată pe măsuţa rotundă.

Tocăniţa de linte era îngheţată într-un castron, însă folosind puţină conducere, ea rezolvă problema, iar când luă prima înghiţitură, Egwene descoperi că, într-adevăr, îi era puţin foame. Ea mâncă tot, chiar şi brânza albă cu mucegai şi măslinele cam scofâlcite şi cele două chifle cu crustă maro, cu toate că fu nevoită să culeagă gărgăriţele din amândouă. Deoarece nu voia să adoarmă prea repede, ea bău doar o cupă cu vin fiert, care trebui reîncălzit şi el, având un gust puţin amar din această cauză. Chesa zâmbi aprobator de parcă ea ar fi mâncat tot de pe tavă. Uitându-se la farfurie, goală în afară de sâmburii de măsline şi de câteva firimituri, ea îşi dădu seama că tocmai asta făcuse.

După ce se întinse în patul ei îngust, acoperindu-se până sub bărbie cu două pături din lângă moale şi o plapumă umplută cu pene de gâscă, Chesa luă tava, dar se opri la intrarea în cort.

— Vrei să mă întorc, Maică? Dacă te apucă iar durerea de cap... Femeia aia şi-o fi găsit pe cineva, altminteri ar fi fost deja aici. Ea nu îşi ascunse dispreţul când rosti cuvintele „femeia aia”. Aş mai putea pune la foc nişte ceai. Îl am de la un negustor ambulant care zice că este leacul perfect pentru durerea de cap. Şi pentru încheieturi, dar şi pentru durerile de stomac.

— Chiar crezi că este o fluşturatică, Chesa? murmură Egwene.

Începând să se încălzească deja sub pături, ea se simţea moleşită. Voia să doarmă, dar nu imediat. Dureri de cap, *şi* de încheieturi, *şi* de stomac? Nynaeve ar fi râs cu poftă dacă ar fi auzit aceste cuvinte. Poate că, la urma urmei, pălăvrăgelile conducătoarelor îi alungaseră durerea de cap.

— Halimei îi place să cocheteze, bănuiesc, dar nu cred că a mers vreodată mai departe de-atât.

Chesa rămase tăcută o clipă, ţuguindu-şi buzele.

— Mă... neliniştește, Maică. E ceva în neregulă cu Halima asta. Simt asta de fiecare dată când se află prin preajmă. E ca şi cum aş simţi că cineva se furişează pe la spatele meu, sau mi-aş da seama că un nebun mă priveşte când mă îmbăiez, sau... Ea râse, dar fu un râset stânjenit. Nu ştiu cum să-ţi explic. Doar că e ceva în neregulă.

Egwene oftă şi se cuibări mai bine sub pături.

— Noapte bună, Chesa. Conducând pentru o clipă, ea stinse lampa, cufundând cortul într-un întuneric beznă. Vei dormi în patul tău în noaptea asta.

Halima s-ar fi putut supăra dacă ar fi venit şi ar fi găsit pe altcineva în patul ei. Oare femeia *chiar* îi rupsese braţul unui bărbat? Bărbatul *trebuie* să o fi provocat-o cumva.

Ea îşi dorea să aibă vise în noaptea aceea, vise netulburătoare – sau măcar vise pe care să şi le poată aduce aminte; puţine dintre visele ei erau ceea ce cineva le-ar numi netulburătoare –, însă ea avea un alt soi de vis în care voia să intre mai întâi, iar ca să facă asta, ar fi trebuit să doarmă de mult. Nu avea nevoie de unul dintre *ter'angrealurile* pe care Divanul le păzea cu atât sfinţenie. A aluneca într-o transă uşoară nu era mai greu decât a decide să facă acest lucru, mai ales că era foarte obosită, şi… fără trup, ea plutea într-un întuneric fără sfârşit, înconjurată de o mare nesfârşită de lumini, un vârtej uriaş de punctuleţe care străluceau mai puternic decât stelele în cea mai senină noapte, fiind mai numeroase decât stelele. Acestea erau visele tuturor oamenilor din lume, ale oamenilor din toate lumile care existau sau puteau să existe, lumi atât de ciudate, încât nici măcar ea nu putea să le înţeleagă, toate vizibile aici, în acel spaţiu mic dintre *Tel'aran'rhiod* şi lumea reală, acel spaţiu infinit dintre realitate şi vise. Ea recunoscu dintr-o privire câteva dintre acele vise. Toate arătau la fel, însă ea le ştia la fel de bine ca feţele surorilor ei. Pe altele le evita. Visele lui Rand aveau întotdeauna scut, iar ea se temea ca nu cumva el să îşi dea seama atunci când ea încerca să arunce o privire în ele. Oricum, scutul o împiedica să vadă ceva. Păcat că ea nu îşi putea da seama unde se afla o persoană după visele acesteia; două puncte luminoase ce erau unul lângă celălalt pentru cei care visau puteau fi în realitate la mii de mile depărtare unul faţă de celălalt. Visele lui Gawyn o atinseră, iar ea o luă la fugă. Visele lui aveau primejdiile lor, cu atât mai mult cu cât ea îşi dorea foarte mult să se cufunde în ele. Visele Nynaevei o făceau să şovăie şi să îşi dorească să bage frica de Lumină în femeia aceea neghioabă, însă Nynaeve reuşise să o ignore deocamdată, iar Egwene nu avea de gând să o tragă în *Tel'aran'rhiod* împotriva voinţei ei. Asta făcea doar un rătăcit. Totuşi, era ispitită.

Deplasându-se fără să se mişte, ea ajunse la o visătoare specială. Una din două; oricare era bună. Luminile păreau să se rotească în jurul ei, să treacă pe lângă ea atât de repede, încât deveneau nişte dâre estompate în vreme ce ea plutea nemişcată în acea mare înstelată. Ea nădăjduia ca măcar una dintre acelea pe care le vâna să fi adormit deja. Doar Lumina ştia că era suficient de târziu pentru toată lumea. Conştientă doar vag de trupul ei din lumea reală, ea simţi cum cască şi îşi ridică picioarele pe sub pături.

Apoi zări punctul de lumină pe care îl căuta, iar acesta începu să se dezvolte în faţa ei pe măsură ce se apropia în viteză de el, transformându-se dintr-o stea pe cer într-o lună plină, apoi într-un zid strălucitor care îi obstrucţiona toată vederea, pulsând ca o fiinţă vie. Ea nu îl atinse, desigur; acest lucru ar fi dus la tot soiul de complicaţii chiar şi cu această visătoare. Şi-apoi ar fi fost stânjenitor dacă ar fi alunecat din întâmplare în visul altcuiva. Ajungând cu puterea voinţei dincolo de acel spaţiu micuţ care rămase între ea şi vis, ea vorbi cu băgare de seamă, astfel încât să nu fie nevoită să strige. Deşi nu avea nici trup, nici gură, ea vorbi.

„Elayne, sunt Egwene. Hai să ne întâlnim în locul obişnuit.” Ea nu credea că cineva ar fi tras cu urechea, nu fără ca ea să ştie; cu toate acestea, nu avea rost să îşi asume riscuri inutile.

Punctul de lumină se stinse. Elayne se trezise. Dar avea să îşi amintească şi urma să ştie că vocea aceea nu era doar o parte din vis.

Egwene se mişcă… Într-o parte. Sau poate făcu un pas pe care apucase să îl facă doar pe jumătate. Parcă era şi una, şi alta. Ea se mişcă şi… se trezi într-o încăpere mică şi goală, cu excepţia unei mese din lemn zgâriate şi trei jilţuri cu spătar înalt. Prin cele două ferestre se vedea întunericul nopţii, deşi strălucea o lumină oarecum ciudată, diferită de cea a lunii, sau a lampadarului, sau a soarelui. Nu părea să vină de undeva; doar exista. Însă era îndeajuns cât să vadă bine acea încăpere micuţă şi tristă. Lambriurile prăfuite erau acoperite cu şiruri de gândaci, iar prin gemurile sparte ale ferestrelor pătrunsese zăpada, care se aşternuse pe o grămăjoară de surcele şi frunze moarte. Bine măcar că, uneori, exista zăpadă aşternută pe podea, iar alteori, surcele şi frunze. Masa şi scaunele rămâneau nemişcate, dar de fiecare dată când ea privea în altă parte, zăpada dispărea atunci când ea îşi întorcea privirea, iar surcelele şi frunzele ruginii se aflau în alte locuri ca şi cum le-ar fi împrăştiat vântul. Acestea se mutau chiar în timp ce ea privea, acum erau aici, apoi erau în altă parte. Acest lucru nu îi mai părea ciudat, aşa cum nu i se părea ciudată nici senzaţia că nişte ochi o priveau. Nimic nu era cu adevărat aievea, aşa era în *Tel'aran'rhiod.* O reflexie a realităţii şi a visului, toate amestecate laolaltă.

Peste tot în Lumea Viselor aveai senzaţia de pustiu, dar această încăpere avea acel aer de pustietate pe care doar un loc cu adevărat abandonat în lumea reală îl avea. Nu cu multe luni în urmă, această încăpere mică fusese cabinetul Supremei Înscăunate Amyrlin, iar hanul în care se aflase acesta se numise Micul Turn, iar satul, Salidar, recuperat din pădurea invadatoare care îl înhăţase, miezul rezistenţei împotriva Elaidei. Acum, dacă ea păşea afară, avea să vadă puieţi ieşind din zăpadă în mijlocul acelor străzi care fuseseră atât de greu curăţate. Surorile mai Călătoreau încă în Salidar ca să verifice porumbarele, toate bănuitoare că un porumbel trimis de una dintre iscoadele lor ar fi putut ajunge pe mâini greşite, dar asta se întâmpla numai în lumea reală. A vizita porumbarele aici ar fi fost la fel de inutil ca a-ţi dori ca porumbeii să te găsească printr-o minune. Animalele îmblânzite nu păreau să aibă o reflexie în Lumea Viselor şi nimic din ce făceai aici nu atingea lumea reală. Surorile care aveau acces la un *ter'angreal* de vise aveau alte locuri de vizitat, nu un sat pustiu din Altara, plus că nimeni nu avea vreun motiv să vină aici în vis. Acesta era unul dintre acele locuri din lume unde Egwene era convinsă că nimeni nu avea să o ia prin surprindere. Prea multe persoane se dovediră a avea iscoade. Sau o tristeţe adâncă. Detesta să vadă ce se alesese de Ţinutul celor Două Râuri de când plecase ea.

În timp ce aştepta ca Elayne să apară, ea încerca să îşi potolească nerăbdarea. Elayne nu era o vestitoare-n-vise; trebuia să folosească un *ter'angreal.* Şi, fără îndoială, avea să vrea să îi spună Aviendhei unde pleca. Totuşi, pe măsură ce minutele se scurgeau, Egwene se trezi plimbându-se de colo colo pe podelele aspre, iritată. Timpul se scurgea diferit aici. O oră în *Tel'aran'rhiod* putea însemna câteva minute în lumea reală sau invers. Elayne se putea deplasa precum vântul. Egwene îşi verifică veşmintele, o rochie de călărie gri, cu broderii verzi şi elaborate pe corsaj şi cu fâşii late pe poalele despicate – oare se gândise la Ajah Verde? – şi o plasă simplă argintie care îi ţinea părul. Cert era că etola lungă şi îngustă de Amyrlin îi atârna în jurul grumazului. Ea făcu să dispară etola, apoi, după o clipă, îi îngădui să revină. Era o chestiune de a o lăsa să revină la vedere, nu că s-ar fi gândit în mod conştient la ea. Etola era parte din ceea ce gândea despre ea însăşi acum, aşadar, în calitate de Amyrlin, trebuia să-i vorbească Elaynei.

Însă femeia care îşi făcu apariţia în încăpere, prinzând brusc viaţă, nu era Elayne, ci Aviendha, înveşmântată în mod surprinzător într-o rochie albastră din mătase, cu broderii argintii şi dantelă albă în jurul încheieturilor mâinilor şi a grumazului. Brăţara grea din fildeş sculptat pe care o purta părea la fel de nepotrivită cu rochia aceea ca *ter'angrealul* de vise care atârna la grumaz de un şnur din piele, un inel din piatră, răsucit într-un mod ciudat, şi împroşcat cu picăţele de culoare.

— Unde-i Elayne? întrebă Egwene, neliniştită. Este bine?

Femeia aiel îi aruncă o privire uimită şi, brusc, apăru înveşmântată într-o fustă neagră şi voluminoasă şi o bluză albă, cu un şal negru aşezat pe umeri şi o eşarfa neagră împăturită în jurul tâmplelor ca să îi ţină părul roşu care îi atârna acum până la talie. Era mai lung decât în realitate, bănui Egwene. Totul era schimbător în Lumea Viselor. Un colier din argint îşi făcu apariţia în jurul grumazului ei, nişte înşiruiri complicate de discuri minuţios lucrate pe care kandoii le numeau „fulgi de nea”, un dar pe care îl primise de la Egwene însăşi în urmă cu mulţi ani în urmă.

— N-a putut să-l folosească, răspunse Aviendha, brăţara de fildeş alunecându-i pe încheietură atunci când ea atinse inelul răsucit care atârna în continuare de şnurul din piele acum aflându-se deasupra colierului. E din cauza pruncilor.

Brusc, ea rânji. Ochii ei de culoarea smaraldului păreau aproape strălucitori.

— Are un temperament minunat, uneori. A azvârlit inelul pe jos şi a început să sară pe el.

Egwene trase aer pe nas. Prunci? Aşadar, nu era doar unul. În mod ciudat, Aviendha părea să accepte faptul că Elayne era grea, deşi Egwene era convinsă că femeia îl iubea şi ea pe Rand. Aielii aveau nişte obiceiuri ciudate. Egwene n-ar fi crezut asta despre Elayne! Şi despre Rand! Nimeni nu confirmase că el era tatăl, iar ea nu putea întreba aşa ceva, dar putea ţine socoteala şi se *îndoia foarte* mult că Elayne ar fi împărţit aşternuturile cu un alt bărbat. Ea îşi dădu seama că purta veşminte din lână aspră, negre şi grele, şi un şal mai gros decât cel al Aviendhei. Veşminte bune din Ţinutul celor Două Râuri. Genul de veşminte pe care le-ar fi purtat o femeie când se întrunea Cercul Femeilor. De pildă, atunci când o neghioabă rămăsese grea şi nu dădea niciun semn că ar fi vrut să se mărite. După ce inspiră adânc, ea se schimbă la loc în rochia de călărie verde cu broderii. Restul lumii nu era la fel ca Ţinutul celor Două Râuri. Lumină, ea ajunsese suficient de departe ca să ştie asta. Nu trebuia să-i placă, dar trebuia să accepte.

— Atâta vreme cât ea şi... pruncii... sunt bine.

Lumină, câţi erau? Faptul că erau mai mulţi de unul putea fi o problemă. Nu; ea nu avea de gând să întrebe. Elayne avea cu siguranţă cea mai bună moaşă din Caemlyn. Era mai bine dacă schimba repede subiectul.

— Aveţi veşti de la Rand? Sau de la Nynaeve? Am să-i spun vreo două că a fugit cu el.

— N-am primit veşti de la niciunul, răspunse Aviendha, aranjându-şi şalul cu aceeaşi grijă cu care o aes sedai evita să o privească în ochi pe Amyrlin.

Oare şi tonul ei era precaut?

Egwene plescăi din limbă, supărată pe ea însăşi. Începea să vadă comploturi peste tot şi devenea bănuitoare despre orice. Rand se ascunsese şi cu asta basta. Nynaeve era Aes Sedai, liberă să facă ce poftea. Chiar şi atunci când Amyrlin poruncea, surorile aes sedai găseau adeseori o cale prin care să facă exact ceea ce doreau. Însă Amyrlin tot avea să o dojenească pe Nynaeve al'Meara, odată ce avea să pună mâna pe ea. Cât despre Rand...

— Mă tem că o să vă pască necazurile, zise ea.

Un ceainic frumos din argint îşi făcu apariţia pe masă, pe o tavă din argint, frumos lucrată, pe care se aflau două ceşti verzi din porţelan fin. Un fir de abur se înălţa în aer prin duză. Ea ar fi putut face ca lichidul să apară direct în ceşti, însă turnarea acestuia părea să facă parte din oferirea acestuia, chiar dacă era un ceai efemer, ce nu era mai real decât un vis. Puteai muri de sete încercând să bei ce găseai în *Tel'aran'rhiod*, cu atât mai puţin ce creai acolo, însă acest ceai avea un gust de parcă frunzele ar fi provenit dintr-un butoi nou, iar ea pusese cantitatea potrivită de miere. Aşezându-se pe unul dintre jilţuri, ea sorbi din ceai în timp ce detalia ce se întâmplase în Divan şi de ce.

După primele cuvinte, Aviendha îşi ţinu ceaşca cu buricele degetelor, fără să bea, şi o privi pe Egwene fără să clipească. Fusta ei neagră şi bluza albă se transformară în *cadin'sor,* haină şi pantaloni gri şi maro care se vor contopi cu umbrele. Părul ei lung deveni brusc scurt, ascuns de o *shoufa,* vălul negru atârnându-i pe piept. Brăţara din fildeş îi rămăsese pe mână, ceea ce era o nepotrivire, deoarece Fecioarele Lăncii nu purtau podoabe.

— Toate astea se întâmplă din cauza luminii orbitoare pe care am simţit-o, bombăni ea, aproape pentru sine, atunci când Egwene termină. Pentru că ele cred că rătăciţii au o armă.

Era un mod ciudat de a vedea lucrurile.

— Ce alt motiv ar putea exista? întrebă Egwene, curioasă. A spus ceva vreuna dintre înţelepte?

Ea credea de mult că surorile aes sedai le ştiau pe toate, dar, uneori, înţeleptele dezvăluiau informaţii care ar fi putut-o ului chiar şi pe cea mai încăpăţânată soră.

Aviendha se încruntă, iar veşmintele i se schimbară la loc în fustă, bluză şi şal, apoi, după o clipă, în rochia albastră din mătase cu dantelă, de astă dată purtând atât colierul kandori, cât şi brăţara din fildeş. Inelul de vise atârna în continuare de şnur, desigur. Un şal îşi făcu apariţia pe umerii ei. În încăpere era foarte frig, iar acea dantelă albastră şi străvezie nu părea să ţină prea mult de cald.

— Înţeleptele sunt la fel de nesigure ca surorile tale aes sedai. Însă nu la fel de înspăimântate, cred. Viaţa e un vis, dar toată lumea se trezeşte, în cele din urmă. Noi dansăm dansul suliţelor cu Nimicitorul Frunzelor.

Acest nume dat Celui Întunecat i se păruse întotdeauna ciudat Egwenei, mai ales că provenea din pustiul lipsit de copaci.

— Însă nimeni nu intră în dans convins că va supravieţui sau va birui. Nu cred că înţeleptele vor lua în considerare o alianţă cu asha'manii. Este o decizie înţeleaptă? adăugă ea cu precauţie. Din ce mi-ai spus, nu sunt convinsă că îţi doreşti asta.

— Nu cred că avem de ales, răspunse Egwene, fără tragere de inimă. Gaura aia e largă de trei *mile.* După părerea mea, aceasta este singura noastră speranţă.

Aviendha se uită în ceai.

— Şi dacă rătăciţii n-au nicio armă?

Brusc, Egwene îşi dădu seama ce făcea cealaltă femeie. Aviendha se pregătea să devină înţeleaptă şi, cu sau fără veşminte, *se purta* ca o înţeleaptă. Cel mai probabil că acesta era motivul pentru care avea şalul. Egwenei îi venea să zâmbească. Prietena ei nu mai era acea Fecioară a Lăncii adeseori impulsivă pe care o cunoscuse la început. Însă ea îşi aminti că înţeleptele nu aveau întotdeauna aceleaşi ţeluri ca surorile aes sedai. Uneori, ceea ce preţuiau surorile, pentru înţelepte nu avea nicio însemnătate. O întrista faptul că trebuia să se gândească la Aviendha ca la o înţeleaptă, şi nu ca la o simplă prietenă. O înţeleaptă care se gândea mai degrabă la ce era bine pentru aieli, nu la ce era bine pentru Turnul Alb. Cu toate acestea, era o întrebare bună.

— Mai devreme sau mai târziu, vom fi nevoite să ne ocupăm de Turnul Negru, Aviendha, iar Moria avea dreptate; există deja prea mulţi asha'mani ca să ne mai gândim că i-am putea domoli pe toţi. Şi asta dacă îndrăznim să ne gândim să îi domolim înainte de Ultima Bătălie. Poate că un vis îmi va arăta o altă cale, dar, până acum, nu mi s-a arătat niciuna. Până în acel moment, niciun vis nu îi arătase *nimic* folositor. Mai nimic folositor. Dar este un început care ne ajută să ne ocupăm de ei. Oricum, se va întâmpla. Dacă conducătoarele vor cădea de acord asupra a altceva în afară de faptul că trebuie să încerce să obţină o înţelegere. Aşa că n-avem decât să ne resemnăm. Pe termen lung, acest lucru ar putea fi spre binele tuturor.

Aviendha zâmbi în ceaşca ei de ceai. Nu era un zâmbcl amuzat; dintr-un oarecare motiv, ea părea uşurată. Însă vocea îi era serioasă.

— Voi, aes sedai, credeţi că bărbaţii sunt proşti. Se întâmplă destul de des să nu fie. Mai des decât credeţi voi, oricum. Fiţi cu băgare de seamă la asha'manii ăştia. Mazrim Taim e departe de a fi prost şi cred că este un bărbat foarte periculos.

— Divanul este conştient de asta, răspunse Egwene pe un ton sec.

Cu siguranţă era periculos. Celălalt aspect merita scos în evidenţă.

— Nu ştiu de ce discutăm despre asta. Este peste puterile mele. Important este faptul că, în cele din urmă, surorile vor hotărî că Turnul Negru nu mai reprezintă un motiv ca să se ţină departe de Caemlyn, dacă oricum urmează să poarte discuţii cu el. Săptămâna următoare sau mâine, te vei trezi că surorile îşi fac apariţia ca să o verifice pe Elayne şi să vadă cum decurge asediul. Însă noi trebuie să hotărâm cum să ascundem bine de tot ceea ce ne dorim. Eu am câteva sugestii şi nădăjduiesc ca tu să ai încă şi mai multe.

Ideea unor aes sedai străine facându-şi apariţia în Palatul Regal o agită atât de mult pe Aviendha, încât veşmintele i se schimbară brusc din rochie albastră din mătase în *cadirisor,* apoi în fustă din lână şi bluză *algode,* apoi din nou în rochie în timp ce vorbeau, cu toate că ea nu părea să observe acest lucru. Însă faţa îi rămase calmă, ca a oricărei surori. Cu siguranţă nu avea de ce să îşi facă griji că surorile aes sedai care veneau în vizită aveau să afle despre femeile Clanului sau despre prizonierele *sul'dame* şi *damane* sau despre înţelegerea încheiată cu oamenii mării, însă era posibil să îşi facă griji în privinţa repercusiunilor asupra Elaynei.

Ea făcu să apară nu doar veşmântul *cadin'sor,* ci şi un scut rotund din piele de taur, care stătea rezemat de jilţ alături de trei suliţe scurte aiel. Egwene se gândi să o întrebe dacă existau probleme speciale cu călăuzele vânturilor – alte probleme decât cele obişnuite, adică –, dar tăcu din gură. Dacă Aviendha nu pomenise nimic despre asta, probabil că ea şi Elayne voiau să se ocupe singure de ele. Cu siguranţă ar fi spus ceva dacă ar fi existat ceva ce Egwene ar fi trebuit să ştie. Sau nu?

Oftând, Egwene îşi puse ceaşca pe masă, de unde aceasta dispăru brusc, şi se frecă la ochi cu degetele. Bănuiala îi pătrunsese până în măduva oaselor. Şi era puţin probabil să supravieţuiască prea multă vreme fără ea. Măcar nu era nevoită să se lase pradă bănuielii, nu atunci când era vorba de o prietenă.

— Eşti obosită, zise Aviendha, purtând din nou bluza albă, fusta neagră şi şalul, întruchipând o înţeleaptă îngrijorată, cu ochi verzi ca de vultur. Nu dormi bine?

— Dorm bine, minţi Egwene, schiţând un zâmbet.

Aviendha şi Elayne aveau îngrijorările lor; nu era nevoie să le spună despre durerile ei de cap.

— Nu-mi vine în minte altceva, zise ea, ridicându-se în picioare. Ţie? Atunci, am terminat, continuă ea când cealaltă femeie dădu negativ din cap. Spune-i Elaynei să aibă grijă de ea. Tu să ai grijă de ea. Şi de pruncii ei.

— Aşa voi face, zise Aviendha, înveşmântată acum în rochia albastră din mătase. Dar şi tu trebuie să ai grijă de tine. Cred că te osteneşti prea tare. Să dormi bine şi să te trezeşti, zise ea cu blândeţe, felul aielilor de a spune „noapte bună”, apoi dispăru.

Egwene privi încruntată locul unde prietena ei dispăruse. Nu se ostenea prea tare. Doar atât cât trebuia. Ea se furişă înapoi în trupul ei şi descoperi că acesta dormea buştean.

Asta nu însemna că *ea* dormea. Nu chiar. Trupul i se odihnea, respirând încet şi adânc, iar ea îşi îngădui să se relaxeze doar atât cât să îi vină visele. Ar fi putut aştepta până când avea să se trezească şi să îşi amintească visele în timp ce le nota în carneţelul cu coperte din piele pe care îl ţinea pe fundul unuia dintre cuferele ei cu veşminte, vârât sub nişte haine subţiri din pânză pe care avea să le scoată abia în primăvară. Dar economisea timp dacă observa visele pe măsură ce acestea apăreau. Credea că acest lucru putea să o ajute să descifreze ce însemnau. Cel puţin acelea care erau ceva mai mult decât nişte fantezii nocturne obişnuite.

Acestea erau numeroase, adeseori cu Gawyn, un bărbat înalt şi chipeş care o lua în braţe şi dansa cu ea şi facea dragoste cu ea. Odată, chiar în vis, ea se ferise de gândul de a face dragoste cu el. Când se trezise, ea se înroşise doar gândindu-se la asta. Acum, acest lucru i se părea atât de prostesc, atât de copilăresc! Într-o bună zi, ea *avea să îl facă* cum-va străjerul ei, urma să mărite cu el şi să facă dragoste cu el până când acesta avea să îi ceară îndurare. Chiar şi în somn, ea chicoti la acest gând. Celelalte vise nu erau la fel de plăcute. Înainta anevoie prin zăpada ce îi ajungea până la talie, înconjurată de copaci cu trunchiurile groase, şi ştia că trebuia să ajungă la marginea pădurii. Dar când o zări, aceasta se îndepărtă într-o clipită, iar ea rămase să se zbată în continuare. Sau împingea o piatră de moară grea pe un deal abrupt, însă de fiecare dată când ajungea aproape de coama acestuia, ea aluneca şi cădea şi vedea cum piatra uriaşă se rostogolea până la poale. Ea era nevoită să coboare din nou şi să o ia de la capăt, doar că, de fiecare dată, dealul era mai înalt decât înainte. Cunoştea suficiente lucruri despre vise ca să ştie de unde izvorau acestea, chiar dacă nu aveau o însemnătate anume. Niciuna în afară de faptul că era obosită şi că avea de îndeplinit o îndatorire care părea să nu se mai termine. Însă nu avea încotro. Ea simţi cum trupul i se zvârcolea din cauza acelor vise obositoare şi încercă să îşi liniştească muşchii, să şi-i relaxeze. Această stare de semiadormire era mai bună decât nimic şi mai puţin bună dacă îşi petrecea întreaga noapte zvârcolindu-se în pat. Eforturile ei dădură roade. Puţin. Ea doar tresări puţin în timpul unui vis în care era obligată să tragă o căruţă plină cu aes sedai pe un drum noroios.

Printre altele, mai avu şi alte vise.

Mat stătea pe pajiştea unui sat şi juca popice. Casele cu acoperişuri de stuf erau estompate, aşa cum se întâmpla în vise – uneori, acoperişurile erau din ardezie; uneori, casele păreau a fi din piatră, alteori, din lemn –, însă pe el îl vedea clar, îmbrăcat într-o haină verde şi cu pălăria aceea neagră cu boruri largi pe cap, întocmai cum fusese înveşmântat în ziua în care el intrase călare în Salidar. Nu se zărea niciun alt om prin preajmă. Frecând bila cu mâinile, el îşi luă avânt şi o trimise rostogolindu-se pe iarba netedă. Toate cele nouă popice căzură, împrăştiindu-se ca şi când ar fi fost lovite cu piciorul. Mat se întoarse şi luă o altă bilă, iar popicele se ridicară de îndată. Nu, era un alt set de popice. Cele vechi zăceau în locul în care căzuseră. El azvârli bila din nou cu o aruncare leneşă. Egwene voia să ţipe. Popicele nu erau bucăţi din lemn, ci oameni care stăteau şi priveau cum bila se rostogolea spre ei. Niciunul nu se clinti până când bila îi nimeri, azvârlindu-i în aer. Mat se întoarse ca să ia o altă bilă şi îşi făcură apariţia alte popice, alţi oameni care stăteau într-o formaţie organizată printre cei care zăceau întinşi pe jos ca şi când ar fi fost morţi. Nu, aceştia erau morţi. Nepăsători că Mat arunca cu bile.

Fu un vis real; ea ştiu acest lucru cu mult înainte ca acesta să dispară. Un crâmpei dintr-un viitor care avea să se întâmple, un avertisment referitor la ce trebuia să fie cu băgare de seamă. Visele reale reprezentau întotdeauna posibilităţi, nu certitudini – ea era adeseori nevoită să îşi reamintească acest lucru; vestirea-n-vise nu însemna prorocire –, dar aceasta era o posibilitate cumplită. Fiecare dintre acele popice umane reprezentaseră mii de oameni. *Era* convinsă de asta. Şi un artificier făcea parte din asta. Mat cunoscuse un artificier cândva, dar asta se întâmplase cu multă vreme în urmă. Întâmplarea asta era mai recentă. Artificierii erau împrăştiaţi în toată lumea, iar breasla lor dispăruse. O femeie artificier îşi continua îndeletnicirea însoţind un circ ambulant alătui de care călătoriseră o vreme şi Elayne şi Nynaeve. Mat putea găsi un artificier oriunde. Totuşi, era doar un viitor posibil. Întunecat şi mânjit de sânge, însă doar o posibilitate. Cu toate acestea, ea visase despre asta de cel puţin două ori. Nu un vis întocmai, dar cu acelaşi înţeles. Oare asta însemna că era posibil să se întâmple? Ca să afle răspunsul, ea trebuia să le întrebe pe înţelepte, însă nu prea avea tragere de inimă să facă asta. Fiecare întrebare din partea ei le dezvăluia ceva lor, iar scopul lor nu era identic cu al ei. Ca să salveze ce mai rămăsese din neamul aiel, acestea ar fi îngăduit ca Turnul Alb să fie transformat în praf şi pulbere. Ea trebuia să se gândească nu numai la un neam, la un popor.

Alte vise.

Se chinuia să urce pe o cărăruie îngustă şi stâncoasă care şerpuia pe un versant înalt. Norii o înconjurau, ascunzând pământul de la poale şi creasta de deasupra; cu toate acestea, ea ştia că ambele erau foarte departe. Trebuia să fie foarte atentă unde punea piciorul. Cărăruia era o margine crăpată, lată cât să poată sta în picioare, cu un umăr lipit de stâncă, o margine presărată cu nişte pietre mari cât pumnul ei, care se puteau întoarce la un pas greşit şi s-o arunce peste margine. Mai că părea a fi unul dintre acele vise în care împingea pietre de moară şi trăgea căruţe, însă ea ştia că acesta era un vis real.

Dintr-odată, cărăruia se prăbuşi sub picioarele ei într-un zgomot de pietre care se rostogoleau, iar ea se prinse cu disperare de stâncă, încercând să apuce cu degetele ceva. Vârfurile degetelor îi alunecară într-o crăpătură mică, iar ea se opri brusc din cădere, iar braţele i se zgâlţâiră. Cu picioarele atârnând în nori, ea ascultă cum se prăvăleau pietrele şi se izbeau de stâncă până când nu se mai auzi nimic, căci pietrele păreau să nu fi atins pământul. Ea vedea ca prin ceaţă marginea ruptă în stânga ei. Aceasta se afla la trei metri depărtare, dar era ca şi cum s-ar fi aflat la o milă depărtare, căci nu avea nicio şansă să ajungă la ea. În direcţia cealaltă, ceaţa ascundea ceea ce mai rămăsese din cărăruie, iar ea credea că aceasta trebuie să fi fost încă şi mai departe. Nu avea forţă în braţe. Nu se putea trage în sus, doar să stea atârnată de vârful degetelor până când avea să cadă. Marginea crăpăturii i se părea la fel de tăioasă ca un cuţit.

Dintr-odată, o femeie îşi făcu apariţia, coborând din nori pe stânca abruptă, croindu-şi drum cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi coborât nişte trepte. Pe spate avea prinsă o sabie. Faţa îi tremura, fără a i se limpezi, însă sabia părea la fel de tare ca piatra. Femeia ajunse în dreptul Egwenei şi îşi întinse o mână.

— Putem ajunge în vârf împreună, îi spuse ea, cu un accent tărăgănat bine cunoscut.

Egwene alungă visul ca şi când acesta ar fi fost o viperă. Simţea cum i se zvârcolea trupul, se auzi gemând în vis, dar, pentru o clipă, ea fu neputincioasă. Mai avusese vise cu seanchanii, cu o femeie seanchan legată cumva de ea, dar aceasta era o femeie seanchan care urma să o *salveze.* Nu! Aceştia îi puseseră o zgardă, o făcuseră *damană.* Mai degrabă ar fi murit decât să fie salvată de un seanchan! Trecu multă vreme până când ea reuşi să îşi liniştească trupul care dormea. Sau poate doar i se păru că trecuse multă vreme. Nu un seanchan; niciodată!

Încetul cu încetul, visele reveniră.

Urca pe o altă cărăruie ce şerpuia de-a lungul unei stânci învăluite în ceaţă, dar aceasta era o margine lată, pavată cu pietre albe şi netede, şi nu călca pe pietriş. Stânca însăşi era albă ca varul şi netedă de parcă ar fi fost lustruită. În ciuda norilor, piatra albă aproape că strălucea. Ea urca repede şi, în curând, îşi dădu seama că acea cărăruie semăna cu o spirală. De fapt, stânca era o turlă. Nici nu îi veni bine acest gând în minte că se trezi în vârf, un disc plat şi lustruit, înconjurat de ziduri de ceaţă. Ei bine, nu era plat. În mijlocul discului se afla un soclu mic şi alb, pe care stătea o lampă cu ulei făurită din sticlă transparentă. Flacăra acelei lămpi strălucea cu putere, fără să pâlpâie. Şi aceasta era albă.

Brusc, două păsări ţâşniră din ceaţă, doi corbi negri ca noaptea. Trecând pe deasupra turlei, ei loviră lampa şi zburară mai departe fără să se oprească. Lampa se roti şi se clătină, dansând pe soclu, împroşcând în jur picături de ulei. Câteva picături se aprinseră în aer, apoi se stinseră. Altele aterizară în jurul coloanei scurte, fiecare purtând o flacără albă, mică şi pâlpâitoare. Lampa continua să se clatine, ameninţând să cadă.

Tresărind, Egwene deschise ochii în întuneric. Ştia. Pentru prima oară, ştia exact ce semnificaţie avea un vis. Dar de ce visa că o femeie seanchan o salva, iar apoi că seanchanii atacau Turnul Alb? Un atac care le-ar fi zdruncinat din temelii pe aes sedai şi ar fi ameninţat Turnul. Era doar o posibilitate, fireşte. Însă evenimentele văzute în visele reale erau mult mai probabile decât alte posibilităţi.

Cugeta cu calm, aşa crezu ea, însă la cel mai mic foşnet al clapelor de pânză ale cortului, ea fu cât pe ce să îmbrăţişeze Izvorul. Ea făcu repede câteva exerciţii de novice ca să îşi regăsească stăpânirea de sine – apa curgând peste pietrele netede, vântul jucându-se prin iarba înaltă. Lumină, *fusese* de-a dreptul înspăimântată! Pentru a ajunge la o oarecare stare de calm, era nevoie de două persoane. Ea îşi deschise gura ca să întrebe cine era acolo.

— Dormi? se auzi vocea blândă a Halimei. Părea neliniştită, aproape agitată. Ei bine, mi-ar prinde bine şi mie un somn bun.

Egwene rămase nemişcată, ascultând cum femeia se dezbrăca, pregătindu-se de culcare. Dacă o lăsa să ştie că era trează, atunci trebuia să vorbească cu ea, iar în acel moment ar fi fost stânjenitor. Era aproape sigură că Halima îşi găsise pe cineva, chiar dacă nu pentru toată noaptea. Halima putea face ce voia, fireşte, însă Egwene era dezamăgită. Dorindu-şi să nu se fi trezit, ea se lăsă încă o dată cuprinsă de moleşeală şi, de astă dată, nu încercă să se oprească la jumătate. Avea să îşi amintească toate visele pe care le va avea, plus că avea nevoie de un somn odihnitor.

Chesa veni dis-de-dimineaţă ca să îi aducă micul dejun pe o tavă şi să o ajute să se îmbrace. De fapt, era devreme, nu se făcuse lumină încă. Era doar o geană de lumină şi era nevoie de lumina lămpilor ca să poţi vedea ceva. Cărbunii din vetre se stinseseră în timpul nopţii, fireşte, iar în aer se simţea răcoarea. Era posibil să mai ningă în ziua aceea. Halima se strecură în cămăşuţa şi rochia ei din mătase, râzând şi făcând glume despre cum i-ar fi plăcut să aibă şi ea o slujnică în vreme ce Chesa încheia rândurile de nasturi de pe spatele Egwenei. Femeia durdulie afişa o mină serioasă, ignorând-o complet pe Halima. Egwene nu spuse nimic. Nu spuse nimic în mod voit. Halima nu era servitoarea ei. Ea nu avea dreptul să îi impună nimic femeii.

Tocmai când Chesa îi încheie şi ultimul năsturel şi o bătu uşor pe braţ pe Egwene, Nisao intră în cort, lăsând să pătrundă un val de aer rece. Înainte ca clapele cortului să se închidă, prin crăpătura ce se deschise o clipită se putea vedea că afară vremea era mohorâtă. Categoric avea să ningă.

— Trebuie să îi vorbesc Maicii între patru ochi, zise ea, strângându-şi mantia în jurul trupului de parcă simţea deja zăpada.

Un ton atât de ferm era neobişnuit la acea femeie măruntă.

Egwene îi făcu un semn din cap Chesei, care făcu o reverenţă, fără a uita să o prevină:

— Să nu laşi să ţi se răcească micul dejun, apoi ieşi din cort.

Halima şovăi, aruncându-le o privire lui Nisao şi Egwenei înainte să îşi culeagă mantia care zăcea pe grămada dezordonată de lângă piciorul patului ei.

— Cred că Delana are să-mi dea de lucru, zise ea, părând iritată.

Nisao privi încruntată spatele femeii care tocmai pleca şi, fără a rosti un cuvânt, ea îmbrăţişă *saidarul* şi ţesu un scut împotriva ascultatului în jurul ei şi al Egwenei. Fără să ceară permisiunea.

— Anaiya şi străjerul ei sunt morţi, zise ea. Azi-noapte, câţiva lucrători care aduceau nişte saci cu cărbuni au auzit un zgomot, ca şi cum cineva s-ar fi zbătut, şi, mare mirare, au dat cu toţii fuga să vadă ce se întâmplă. I-au găsit pe Anaiya şi pe Setagana zăcând morţi în zăpadă.

Egwene se aşeză încet pe scaun, care nu îi păru prea confortabil în acel moment. Anaiya, moartă. Nu avea trăsături frumoase în afară de zâmbet, dar atunci când zâmbea, încălzea totul în jurul ei. O femeie cu faţa simplă, care iubea să poarte dantelă pe rochii. Egwene ştia că trebuia să fie tristă şi pentru Setagana, însă el fusese străjer. Dacă i-ar fi supravieţuit Anaiyei, probabil că nu ar mai fi trăit prea mult nici el.

— Cum? zise ea.

Nisao nu ar fi ţesut acel scut doar ca să îi spună că Anaiya era moartă.

Pe faţa lui Nisao se citi încordarea şi, în ciuda scutului, ea aruncă o privire peste umăr ca şi cum s-ar fi temut că cineva ar putea trage cu urechea la intrarea în cort.

— Lucrătorii au crezut că aceştia au mâncat ciuperci otrăvitoare. Unii fermieri sunt neatenţi atunci când culeg ciuperci pe care au de gând să le vândă, iar soiul greşit îţi poate paraliza plămânii sau poate face să ţi se umfle gâtlejul, aşa că mori sufocat.

Egwene încuviinţă din cap, nerăbdătoare. La urma urmei, şi ea crescuse într-un sat.

— Toată lumea a părut dispusă să accepte asta, continuă Nisao, fără să se grăbească. Strângând în mâini şi eliberând marginile mantiei, ea părea să şovăie în a trage propriile concluzii. N-am găsit nicio vânătaie, nicio rană de niciun fel. Niciun motiv să credem că a fost altceva în afară de un fermier lacom care vindea ciuperci otrăvitoare. Dar... Ea oftă, aruncând din nou o privire peste umăr, şi îşi coborî vocea. Bănuiesc că are legătură cu toate discuţiile de ieri despre Turnul Negru din Divan. Am verificat rezonanţa. Au fost ucişi cu *saidin.* O grimasă de dezgust în apăru pe faţă. Cred că cineva a ţesut fire de Aer în jurul capetelor lor şi i-a lăsat să se sufoce.

Cutremurându-se, ea îşi strânse mantia pe lângă trup.

Şi Egwenei îi veni să se cutremure. Se miră că nu o făcu. Anaiya era moartă. Sufocată. Un mod necruţător şi voit de a ucide, folosit de cineva care nădăjduia să nu lase nicio urmă.

— Ai mai spus cuiva despre asta?

— Fireşte că nu, răspunse Nisao, indignată. Am venit la tine de îndată. Cel puţin, imediat ce am ştiut că te-ai trezit.

— Păcat. Va trebui să dai explicaţii de ce ai întârziat. Nu putem păstra acest secret.

Ei bine, Supremele Înscăunate aveau obiceiul să păstreze secrete întunecate, pentru binele Turnului, cel puţin aşa credeau ele.

— Dacă există printre noi un bărbat care poate conduce, atunci surorile trebuie să fie prevenite.

Părea puţin probabil ca un bărbat care putea conduce să se ascundă printre lucrători sau soldaţi, cu atât mai puţin unul care venise acolo doar ca să ucidă o soră şi pe străjerul ei. Lucru care ducea la o altă întrebare.

— De ce Anaiya? Să se fi aflat, pur şi simplu, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, Nisao? Unde au murit?

— Lângă căruţele cu coviltir din partea de miazăzi a taberei. Nu ştiu ce căutau acolo în toiul nopţii. Numai dacă nu cumva Anaiya se ducea la latrină, iar Setagana a considerat că trebuia păzită chiar şi acolo.

— Atunci, vei afla pentru mine, Nisao. Ce făceau Anaiya şi Setagana pe afară când toată lumea dormea? De ce au fost ucişi? Acest lucru îl vei păstra secret. Până când nu vei descoperi motivul, nimeni în afară de noi două nu trebuie să ştie că faci cercetări.

Nisao îşi deschise gura, apoi şi-o închise la loc.

— Dacă e musai, bombăni ea în barbă.

Nu era tocmai potrivită pentru a păstra secrete ascunse, iar ea ştia acest lucru. Ultimul pe care încercase să îl păstreze o făcuse să îi jure credinţă Egwenei.

— Întâmplarea asta va pune capăt discuţiilor despre încheierea unei înţelegeri cu Turnul Negru?

— Mă îndoiesc, răspunse Egwene, obosită. Lumină, cum putea fi obosită deja? Soarele nici nu răsărise de tot încă. Oricum, cred că va fi încă o zi foarte lungă.

Singura ei speranţă era să apuce înserarea fără vreo durere de cap.

CAPITOLUL 21
Un însemn

Alviarin păşi prin poartă, care se închise în urma ei printr-o dungă strălucitoare alb-albăstruie, şi strănută aproape imediat din cauza prafului ridicat în aer de pantofii ei. De îndată fu zguduită de un alt strănut, apoi un altul care îi aduse lacrimi în ochi. Luminată doar de globul strălucitul care plutea în faţa ei, cămara cu pereţi aspri tăiaţi în stâncă, ce se afla cu trei niveluri sub biblioteca Turnului, era pustie, în afară de straturile de praf care se aşternuseră de-a lungul secolelor. Ar fi preferat să se întoarcă direct în apartamentul ei din Turn, dar exista întotdeauna posibilitatea să dea peste vreo servitoare care facea curăţenie, iar atunci ar fi fost nevoită să se descotorosească de trupul acesteia şi să spere că nimeni nu avea să îşi aducă aminte că servitoarea fusese văzută ultima oară intrând în apartamentul ei. Mesaana îi poruncise să stea ascunsă şi să nu trezească nici cea mai mică bănuială. Părea un lucru extrem de timid, mai ales că Ajah Neagră se plimbase prin Turn fără a fi pedepsită încă de la înfiinţarea acestuia, însă atunci când unul dintre Numiţi poruncea, doar un prost îndrăznea să nu îi dea ascultare. Asta dacă exista vreo şansă să fie descoperită.

Iritată, Alviarin începu să conducă pentru a curăţa aerul de praf, trântindu-l cu atâta forţă pe pardoseala de piatră, încât aceasta mai că se zgudui. Nu ar mai fi nevoită să treacă prin asta de fiecare dată dacă mătura, pur şi simplu, praful într-un colţ al odăii, în loc să-l lase împrăştiat peste tot. De ani buni, nimeni nu mai coborâse în subsolurile bibliotecii; nimeni nu avea să îşi dea seama că acolo era curat. Însă cineva întotdeauna făcea ceva ce altcineva nu făcea niciodată. Adeseori, făcea şi ea la fel şi nu avea de gând să fie prinsă din cauza unei greşeli prosteşti. Cu toate acestea, bombăni atunci când conduse ca să înlăture noroiul roşiatic de pe pantofi şi de pe tivul rochiei şi al mantiei. Părea puţin probabil ca vreo persoană să îl fi recunoscut ca provenind din Tremalking, cea mai mare insulă a oamenilor mării, însă cineva s-ar fi putut întreba unde fusese de se umpluse de noroi. Perimetrul Turnului trebuie că era acoperit de zăpadă, cu excepţia locurilor unde aceasta fusese înlăturată cu lopata, iar noroiul era îngheţat bocnă. Bombănind în continuare, ea conduse din nou ca să înăbuşe scârţâitul ţâţânilor ruginite atunci când deschise uşa din lemn aspru. Exista o cale prin care putea ţese un fir şi să îl ascundă, astfel încât să nu fie nevoită să înăbuşe scârţâitul de fiecare dată – era convinsă de asta însă Mesaana refuza să o înveţe.

Mesaana era adevărata cauză a enervării ei. Aceasta o învăţa ce voia şi nimic mai mult, făcea aluzii la minuni, apoi le ţinea ascunse. Mesaana o folosea pe post de curieră. Ea se afla în fruntea Consiliului Suprem şi ştia pe dinafară numele tuturor surorilor Negre, ceea ce nu era şi cazul Mesaanei. Pe femeie o interesa prea puţin cine îi îndeplinea poruncile, atâta vreme cât acestea *erau* îndeplinite întocmai. Adeseori, ea voia ca Alviarin să i le îndeplinească, obligând-o să aibă de-a face cu femei şi bărbaţi care se credeau egalii ei doar pentru că şi ei îl slujeau pe Marele Senior. Prea multe iscoade se considerau egalele surorilor aes sedai sau chiar superioare acestora. Mai rău, Mesaana îi interzicea să facă din vreuna o lecţie demonstrativă. Erau nişte rozătoare respingătoare, niciuna capabilă să conducă, iar Alviarin trebuia să fie politicoasă doar pentru că unele dintre ele i-ar fi putut sluji unui alt Numit! Era limpede că Mesaana nu era sigură de acest lucru. Ea era una dintre Numiţi, însă incertitudinea ei o făcea pe Alviarin să zâmbească.

Însoţită de globul de lumină slabă care plutea în faţa ei ca să îi lumineze calea, Alviarin pluti de-a lungul coridorului din piatră brută, netezind praful din urma ei cu mângâieri fine de Aer, astfel încât acesta să pară nederanjat, şi repetând câteva vorbe pe care i-ar fi plăcut să i le spună Mesaanei. Nu avea să i spună niciuna dintre ele, fireşte, ceea ce nu făcu decât să o irite şi mai tare. A critica un Numit, chiar şi cu cele mai blânile cuvinte, era cel mai scurt drum spre durere, poate chiar spre moarte. Aproape sigur ambele variante. Când venea vorba despre Numiţi, smerenia şi supunerea te ajutau să supravieţuieşti, prima fiind la fel de importantă ca a doua. Merita să te smereşti puţin ca să obţii nemurirea. Cu ajutorul acesteia, ea putea obţine puterea pe care şi-o dorea, mult mai multă decât avusese vreodată oricare dintre Supremele Înscăunate Amyrlin. Mai întâi însă trebuia să supravieţuiască.

Odată ce ajunse pe prima rampă ce ducea în sus, ea nu se mai obosi să îşi ascundă urmele. Aici nu era prea mult praf şi purta urme de roţi de cărucioare şi de tălpi de pantofi; un alt set de urme slabe nu ar fi fost niciodată observat. Cu toate acestea, continuă să meargă repede. De obicei, gândul că putea trăi veşnic o înveselea, gândul că, în cele din urmă, avea să mânuiască puterea prin Mesaana aşa cum o făcea în acel moment prin Elaida. Ei bine, pe-aproape; a se aştepta să o facă pe Mesaana să fie la fel de ascultătoare ca Elaida era un gând ambiţios, dar tot o putea ţine în corzi pe femeia care avea să îi asigure ascensiunea. În acea zi însă, gândul îi fugea la faptul că ea lipsise din Turn aproape o lună. Mesaana nu s-ar fi ostenit să o ţină în frâu pe Elaida în absenţa ei, însă dacă ceva ar fi mers prost, cu siguranţă că Numita ar fi dat vina pe Alviarin. Fireşte, Elaida era cu siguranţă intimidată după cele întâmplate ultima oară. Femeia *implorase* să fie absolvită de a primi pedepse de la mai-marea peste novice. Fireşte că era prea intimidată ca să încerce să întreacă măsura. Fireşte. Alviarin o alungă din gând pe Elaida, însă nu încetini pasul.

Cea de-a doua rampă o duse la subsolul de la cel mai înalt nivel, unde ea făcu să dispară globul de lumină şi eliberă *saidarul.* Aici, umbrele erau presărate cu ochiuri de lumină palidă care aproape că se atingeau, aruncate de lămpile fixate în suporţi din fier de-a lungul pereţilor din piatră care erau aproape toţi tencuiţi la acest nivel. Nimic nu se mişca, în afară de un şobolan care se îndepărtă în fugă, ghearele lui scoţând un sunet slab pe pardoseala din piatră. Vederea lui aproape că o făcu să zâmbească. Aproape. Ochii Marelui Senior iscodeau Turnul acum, cu toate că nimeni nu părea să fi observat că scuturile eşuaseră. Ea nu credea că fusese mâna Mesaanei; pur şi simplu, scuturile nu mai funcţionau cum ar fi trebuit. Existau... goluri. Cu siguranţă, ei nu îi păsa dacă animalul o văzuse sau dacă avea să raporteze ce văzuse, însă se ascunse repede pe o scară îngustă, în spirală. Puteau exista oameni la nivelul acela, iar oamenii nu erau la fel de încredere ca şobolanii.

În timp ce urca, se gândea că putea încerca să afle de la Mesaana ce era cu acea vâlvătaie imposibilă de Putere, atâta vreme cât rămânea... discretă. Numita putea crede că ea ascundea ceva dacă nu pomenea nimic despre ea. Toate femeile din lume care puteau conduce trebuie să se fi întrebat ce se întâmplase. Ea nu trebuia decât să fie atentă să nu lase să-i scape ceva care putea sugera că vizitase cu adevărat acel loc. Cu mult timp după ce vâlvătaia se stinsese, desigur – nu era atât de neghioabă încât să se vâre în miezul *acesteia!* Însă Mesaana părea să creadă că Alviarin trebuia să îşi îndeplinească *sarcinile* fără să-şi ofere puţin răgaz. Oare femeia chiar credea că ea nu avea alte treburi ale ei de rezolvat? Cel mai bine era să se comporte ca şi cum n-ar fi avut niciuna. Cel puţin deocamdată.

În întunericul din capul scărilor, se opri în faţa uşii mici şi simple, finisată în fugă pe partea aceasta, ca să se adune în timp ce îşi aranjă mantia peste braţ. Mesaana era una dintre Numiţi, dar tot om era. Mesaana făcea greşeli. Ar fi ucis-o pe Alviarin într-o clipită dacă *ea* ar fi făcut una. Fii smerită, supusă şi vei supravieţui. Şi întotdeauna să fii cu băgare de seamă. Ea ştiuse acest lucru cu mult timp înainte să cunoască vreun Numit. Scoţându-şi etola albă de Păstrătoare din săculeţul de la brâu, ea şi-o puse în jurul grumazului şi întredeschise uşa cu băgare de seamă, ciulind urechile. Tăcere, după cum era de aşteptat. Pătrunse în cea de-a Noua Arhivă şi închise uşa în urma ei. Pe partea interioară, uşa era la fel de simplă, dar atât de lustruită, încât lucea.

Biblioteca Turnului era împărţită în douăsprezece arhive, cel puţin asta ştia lumea, iar cea de-a Noua era cea mai mică, cuprinzând texte despre diverse forme de aritmetică. Cu toate acestea, era totuşi o încăpere mare, un oval lung cu tavan în formă de dom turtit, plină cu rânduri de rafturi înalte din lemn, fiecare raft fiind înconjurat de o pasarelă îngustă, aflată la trei metri deasupra pardoselii din gresie în şapte culori. Scări înalte erau aranjate de-a lungul rafturilor prevăzute cu roţi ca să poată fi mişcate cu uşurinţă, atât pe pardoseală, cât şi pe pasarele, şi lampadare cu oglindă din alamă, cu baza atât de grea, încât era nevoie de trei sau patru oameni pentru a fi mutate. Focul era o preocupare constantă în bibliotecă. Toate lampadarele ardeau puternic, gata să lumineze calea oricărei surori care dorea să găsească o carte sau un manuscris. Un cărucior cu rafturi, pe care se aflau trei volume mari, cu coperte din piele, ce trebuiau puse la locul lor, stătea în mijlocul unui culoar, exact în locul în care îl văzuse ultima oară când intrase acolo. Ea nu înţelegea de ce trebuiau să existe atât multe forme de aritmetică sau de ce fuseseră scrise atât de multe cărţi pe acest subiect. Deşi Turnul se mândrea că deţinea cea mai mare colecţie de cărţi din lume, despre toate subiectele posibile, se părea că majoritatea surorilor aes sedai erau de aceeaşi părere cu ea. Nu văzuse niciodată o altă soră în cea de-a Noua Arhivă, iar acesta era motivul pentru care o folosea pe post de intrare. În momentul în care ajunse lângă uşile mari şi arcuite care stăteau deschise ca o invitaţie, ciuli urechile până când îşi dădu seama că nu era nimeni pe coridorul de dincolo de ele, apoi se furişă afară. Oricui i s-ar fi părut ciudat că ea devenise interesată de cărţile de acolo.

În timp ce străbătea în grabă coridorul principal, unde plăcile din gresie erau aranjate pe rânduri repetitive în culorile frăţiilor ajah, ea îşi dădu seama că biblioteca era mai tăcută decât de obicei, chiar luând în considerare cât de puţine surori se mai aflau în Turn în acel moment. Întotdeauna vedeai o soră sau două, chiar dacă erau bibliotecare – unele Brune aveau apartamente la nivelul superior, pe lângă odăile lor din Turn; cu toate acestea, siluetele uriaşe sculptate în pereţii coridorului, oameni în veşminte dichisite şi animale ciudate, înalte de trei metri sau mai mult, ar fi putut fi singurii locuitori ai bibliotecii. Candelabrele în formă de roată, minuţios sculptate, ce atârnau de lanţuri la trei metri deasupra capului, erau legănate de curenţii de aer şi scoteau un scârţâit slab. Paşii ei răsunau nefiresc de tare, găsindu-şi ecoul în tavanul boltit.

— Pot să te ajut? zise în şoaptă o voce de femeie în spatele ei.

Alviarin tresări şi se roti pe călcâie, mai să-şi scape mantia, înainte să îşi vină în fire.

— Voiam doar să mă plimb prin bibliotecă, Zemaille, răspunse ea şi imediat simţi un val de furie.

Dacă era suficient de speriată ca să îi dea explicaţii unei bibliotecare, atunci chiar trebuia să îşi vină în fire, înainte să îi dea raportul Mesaanei. Mai că îşi dori să îi spună Zemaillei ce se întâmpla în Tremalking, doar ca să vadă dacă femeia avea să tresară.

Expresia calmă de pe faţa surorii Brune nu se schimbă, însă o urmă de emoţie nedesluşită se simţi în tonul vocii ei. Înaltă şi foarte zveltă, Zemaille afişa întotdeauna o mască rezervată şi distantă, însă Alviarin bănuia că femeia era mai puţin timidă decât lăsa să se creadă şi mai puţin plăcută.

— Este de înţeles. Biblioteca este tihnită, căci toate trecem printr-o perioadă tristă. Mai tristă pentru tine, fireşte.

— Fireşte, repetă Alviarin, absentă.

O perioadă tristă? Mai ales pentru ea? Ei îi trecu prin minte să o tragă pe femeie într-un ungher întunecat, unde să îi poată pune întrebări şi să se descotorosească de ea, dar zări o altă Brună, o femeie durdulie încă şi mai tuciurie decât Zemaille, care stătea mai încolo pe coridor şi le privea. Cu toate că Aiden şi Zemaille erau slabe în Putere, a le birui pe amândouă ar fi fost dificil, dacă nu chiar imposibil. De ce se aflau amândouă acolo, la parter? Cele două erau arareori văzute plimbându-se între încăperile de la nivelurile superioare pe care le împărţeau cu Nyein, a treia soră din neamul oamenilor mării, şi aşa-numita a Treisprezecea Arhivă, unde erau ţinute documentele secrete. Toate trei munceau acolo, absorbite complet de ceea ce făceau. Ea îşi văzu mai departe de drum şi încercă să îşi spună că era sperioasă fără motiv, însă nu reuşi să scape de fiorii care îi simţea pe şira spinării.

Absenţa bibliotecarelor care păzeau uşa de la intrare nu o făcu decât să se înfioreze şi mai tare. Bibliotecarele păzeau întotdeauna *fiecare* intrare ca să se asigure că nici măcar o bucată de hârtie nu ieşea din bibliotecă fără ştirea lor. Alviarin conduse ca să deschidă una dintre uşile înalte şi sculptate, înainte să ajungă la ea, şi o lăsă aşa pe ţâţânile de bronz în vreme ce coborî în grabă treptele mari din marmură. Aleea din piatră, lată şi mărginită de stejari, care ducea la puţul înalt şi alb al Turnului, fusese curăţată de zăpadă, însă dacă nu ar fi fost, ea ar fi folosit Puterea ca să topească zăpada din calea ei, fără să îi pese de părerea celorlalte. Mesaana îi spusese clar şi răspicat ce preţ ar fi plătit dacă ar fi riscat ca să afle cineva despre împletitura pentru Călătorie, sau că ştia să o facă, altminteri ea ar fi Călătorit din locul acela. Cum zărea Turnul, dominând copacii şi strălucind în lumina palidă a soarelui de dimineaţă, ea ar fi putut ajunge acolo dintr-un singur pas. În schimb, ea îşi înăbuşi dorinţa de a fugi.

Nu fu mirată când găsi coridoarele mari şi înalte ale Turnului pustii. Câteva servitoare grăbite, având Flacăra albă a Tar Valonului cusută pe piept, făcură plecăciuni şi reverenţe în trecere, însă nu erau nici mai folositoare, nici mai importante decât curenţii de aer care făceau ca flăcările lampadarelor poleite să pâlpâie şi tapiseriile viu colorate ce atârnau pe pereţii albi ca zăpada să tremure. În ultima vreme, surorile petreceau cât mai mult timp cu putinţă în aripa frăţiei de care aparţinea fiecare, desigur, şi dacă nu întâlnea vreo soră pe care o avea la inimă, chiar şi vederea unei aes sedai pe care o ştia a fi din Ajah Neagră nu i-ar fi fost de folos. Ea le ştia, însă ele nu o ştiau pe ea. Şi-apoi ea nu avea de gând să îşi dezvăluie identitatea nimănui, dacă nu era nevoită. Poate că unele dintre instrumentele acelea minunate din Vârsta Legendelor despre care vorbea Mesaana aveau să îi îngăduie ca, într-o bună zi, să o chestioneze pe loc pe oricare dintre surori, dacă femeia avea să ajungă vreodată în posesia lor, dar, pentru moment, totul se rezuma doar la porunci codificate lăsate pe perne sau în locuri tainice. Dacă odinioară păruseră a fi răspunsuri imediate, în acel moment păreau a fi amânate la nesfârşit. Un servitor îndesat şi chel, care făcu o plecăciune, înghiţi cu zgomot, iar ea afişă o expresie liniştită. Ea se mândrea cu detaşarea ei rece, întotdeauna afişând o expresie calmă, netulburată. Oricum, dacă s-ar fi plimbat încruntată prin Turn, nu ar fi rezolvat nimic.

Exista o persoană în Turn pe care ştia exact unde o putea găsi, o persoană căreia îi putea cere răspunsuri, fără să se teamă de părerea acesteia. Desigur, puţină atenţie nu strica nici aici – întrebările puse din neatenţie puteau dezvălui mai mult decât valorau majoritatea răspunsurilor –, însă Elaida avea să îi spună tot. Oftând, ea începu să urce.

Mesaana îi povestise despre o altă minune din Vârsta Legendelor pe care ea îşi dorea să o vadă, un lucru numit „ascensor”. Maşinăriile zburătoare păreau mult mai grandioase, desigur, dar era mult mai uşor să îţi imaginezi o născocire mecanică ce te plimba de la un etaj la altul. Ea nu era convinsă nici că existaseră cu adevărat clădiri de câteva ori mai înalte decât Turnul Alb – în toată lumea, nici măcar Stânca din Tear nu întrecea în înălţime Turnul Alb –, dar ştiind despre „ascensoare”, ei i se păru anevoioasă urcarea coridoarelor spiralate şi a treptelor nesfârşite.

Ea se opri în faţa cabinetului lui Amyrlin, care se afla la al treilea nivel, dar, după cum era de aşteptat, ambele încăperi erau pustii, iar mesele de scris goale luceau de cât de mult fuseseră lustruite. Încăperile păreau goale, fără tapiserii, fără ornamente, fără nimic altceva în afară de mese, şi de scaune, şi de lampadarele stinse. Elaida arareori mai cobora din apartamentul ei, care se afla aproape de vârful Turnului. Acest lucru păruse acceptabil la un moment dat, izolând-o pe femeie încă şi mai mult de restul Turnului. Puţine surori urcau până acolo de bunăvoie. Azi însă, după ce Alviarin urcase aproape optzeci de etaje, ea începu să se gândească serios să o convingă pe Elaida să se mute înapoi jos.

Anticamera Elaidei era pustie, desigur, deşi dosarul cu hârtii care se afla pe masa de scris sugera că cineva fusese acolo. Era obligată să lase pe mai târziu citirea lor şi luarea deciziei dacă Elaida trebuia pedepsită pentru că le avea. Alviarin îşi azvârli mantia pe masa de scris şi deschise uşa, pe care fusese sculptată recent Flacăra Tar Valonului şi care aştepta să fie poleită, ce dădea în apartament.

Ea fu surprinsă de senzaţia de uşurare pe care o simţi atunci când o văzu pe Elaida şezând la masa de scris bogat sculptată şi poleită, cu etola în şapte culori – nu, erau şase acum – în jurul grumazului şi Flacăra Tar Valonului, alcătuită din pietrele lunii, printre ornamentele aurite, montată pe spătarul jilţului, deasupra capului ei. O îngrijorare supărătoare căreia nu îi îngădui să iasă la suprafaţă până în acel moment fusese posibilitatea că femeia murise într-un accident stupid. Asta ar fi explicat comentariul Zemaillei. Alegerea unei noi Supreme Înscăunate ar fi durat luni întregi, în ciuda rebelelor şi a altor probleme cu care se confruntau, iar zilele ei ca Păstrătoare ar fi fost numărate. Însă ceea ce o surprindea şi mai mult decât senzaţia de uşurare era prezenţa a mai mult de jumătate din conducătoarele Divanului care stăteau în picioare în faţa mesei de scris, purtând pe umeri şalurile cu ciucuri. Elaida *ştia* că nu era indicat să primească o asemenea delegaţie în lipsa ei. Ceasul uriaş cu carcasă poleită de pe perete, un obiect vulgar şi excesiv ornamentat, anunţă de două ori prânzul şi figurine emailate, înfăţişând aes sedai, ieşiră prin uşiţele din faţă tocmai când ea îşi deschise gura ca să le spună conducătoarelor că voia să-i vorbească între patru ochi Supremei Înscăunate. Acestea urmau să plece fără să facă prea mult tam-tam. Păstrătoarea nu avea puterea să le poruncească să plece, dar acestea ştiau că puterea ei însemna mai mult decât cea pe care i-o oferea etola, chiar dacă ele nlici măcar nu bănuiau cum era posibil aşa ceva.

— Alviarin, zise Elaida, părând surprinsă, înainte ca ea să apuce să rostească un cuvânt.

Expresia severă de pe faţa Elaidei se transformă aproape într-una de satisfacţie. Buzele ei se mişcară, aducând a zâmbet. Elaida nu mai avusese de mult motiv ca să zâmbească

— Stai acolo şi ţine-ţi gura până când voi avea timp să nu ocup de tine, zise ea, arătând poruncitor cu degetul spre un colţ al încăperii.

Conducătoarele se foiră şi îşi aranjară şalurile. Suana, o femeie robustă, îi aruncă lui Alviarin o privire severă, iar Shevan, înaltă ca un bărbat şi osoasă, o privi fix în ochi, cu faţa inexpresivă, însă celelalte evitară să o privească în ochi.

Uluită, ea rămase ţintuită locului pe covorul din mătase cu motive viu colorate, privind-o cu gura căscată. Nu putea fi doar rebeliune din partea Elaidei – femeia ar trebui să fie nebună! –, dar ce se întâmplase de prinsese curaj, în numele Marelui Senior? Ce?

Elaida lovi cu putere cu palma în masă, o lovitură care făcu să zăngănească una dintre cutiile lăcuite.

— Când îţi spun să stai în colţ, fiică, zise ea cu o voce joasă, periculoasă, mă aştept să mi te supui. Ochii îi scânteiau. Sau s-o chem pe mai-marea peste novice, astfel încât aceste surori să fie martore la penitenţa ta „personală”?

Alviarin simţea cum îi ardea faţa, pe jumătate din cauza umilinţei, pe jumătate din cauza furiei. Să *audă* spunându-i-se asemenea cuvinte, şi în faţă! Frica începea să o inunde şi pe ea, transformându-i stomacul în acid. Câteva cuvinte din gura ei şi Elaida avea să fie acuzată că le ducea pe surori la dezastru şi captivitate, nu o dată, ci de două ori. Zvonurile despre evenimentele din Cairhien începuseră să se răspândească deja; zvonuri vagi, dar care deveneau din ce în ce mai certe pe zi ce trecea. Şi, odată ce avea să se afle că pe lângă asta, Elaida trimisese cincizeci de surori ca să încerce să înfrângă o sută de bărbaţi care puteau conduce, nici măcar existenţa surorilor rebele care iernau în Murandy cu oastea lor nu i-ar mai putea ţine etola de Amyrlin pe umeri, sau capul. Nu putea îndrăzni să facă asta. Doar dacă... Doar dacă nu o putea discredita pe Alviarin ca făcând parte din Ajah Neagră. Asta putea să o ajute să mai tragă de timp. Doar puţin, desigur, odată ce avea să se afle despre Fântânile din Dumai şi Turnul Negru, însă poate că Elaida era pregătită să se agaţe şi de un fir de păr. Nu, nu era posibil; nu putea *fi* posibil. Cu siguranţă că fuga era imposibilă. În primul rând, dacă Elaida era pregătită să facă acuzaţii, fuga n-ar fi făcut decât să le confirme. În al doilea rând, Mesaana avea să o găsească şi să o ucidă dacă fugea. Toate acestea i se perindau prin minte în timp ce se îndrepta, cu picioarele ca de plumb, spre un colţ al încăperii, asemenea unei novice pedepsite. Trebuia să existe o cale să-şi vină în fire, indiferent ce se întâmplase. Exista întotdeauna o cale. Poate că ascultarea urma să o ajute să o găsească. S-ar fi rugat, dacă Cel Întunecat ar asculta rugăciunile.

Elaida o privi cu atenţie o clipă, apoi încuviinţă din cap, mulţumită. În ochii femeii strălucea în continuare o emoţie. Ridicând capacul uneia dintre cele trei cutii lăcuite de pe masă, scoase la iveală o figurină sculptată în fildeş şi înnegrită de vreme, reprezentând o broască-ţestoasă, şi o mângâie cu degetele. Mângâiatul figurinelor sculptate din cutia aceea era un obicei al ei atunci când voia să îşi calmeze nervii.

— Şi-acum, zise ea, îmi explicaţi de ce ar trebui să particip la negocieri?

— Nu îţi ceream permisiunea, Maică, zise Suana pe un ton aspru, ridicându-şi bărbia. Avea o bărbie prea mare, ca o piatră pătrăţoasă, şi aroganţa de a o ridica în faţa oricui. O asemenea decizie aparţine Divanului. Există un sentiment puternic în favoarea ei în Ajah Galbenă.

Ceea ce însemna că şi ea avea sentimente puternice. Era conducătoarea frăţiei Ajah Galbenă, Prima Ţesătoare, iar Alviarin ştia asta, deoarece Ajah Neagră cunoştea toate secretele frăţiilor ajah, sau aproape pe toate, iar din punctul de vedere al Suanei, părerile *ei* erau şi părerile frăţiei.

Doesine, cealaltă Galbenă prezentă, se uită pieziş la Suaina, dar nu zise nimic. Palidă şi subţire ca un băieţandru, Doesine părea că nu îşi dorea cu adevărat să fie acolo, un băieţandru drăguţ şi bosumflat, care fusese tras de ureche până undeva. Conducătoarele se împotriveau adeseori atunci când conducătoarea frăţiei din care făceau parte încerca să le forţeze mâna; cu toate acestea, nu era imposibil ca Suana să fi găsit o cale.

— Multe Albe sunt şi ele în favoarea discuţiilor, zise Ferane, încruntându-se distrasă la pata de cerneală de pe degetul dolofan. Este cel mai potrivit lucru, dată fiind situaţia.

Ea era Prima Gânditoare, conducătoarea frăţiei Ajah Albă, însă era mai puţin înclinată decât Suana să creadă că părerile ei erau şi ale întregii frăţii. Mai puţin înclinată. Adeseori, Ferane părea la fel de evazivă ca şi cea mai rea dintre Brune – părul lung şi negru care îi încadra faţa rotundă trebuia pieptănat şi o parte din ciucurele şalului ei părea să fi fost muiat, fără băgare de seamă, în ceaiul de la micul dejun –, însă putea observa şi cea mai mică fisură în logica unui argument. S-ar fi putut afla acolo şi singură, deoarece, pur şi simplu, nu credea că avea nevoie de ajutor din partea celorlalte reprezentante Albe.

Lăsându-se pe spătarul înalt al scaunului, Elaida începu să se înfurie, mângâind mai repede cu degetele broasca ţestoasă. Andaya începu să vorbească repede, evitând să se uite la Elaida în vreme ce se prefăcea că îşi aranjează pe braţe şalul cu ciucure cenuşiu.

— Ideea este, Maică, că trebuie să găsim o cale prin care să încheiem totul paşnic, zise ea, accentul taraboner simţindu-se pronunţat în discursul ei, aşa cum se întâmpla atunci când ea nu se simţea în largul ei.

Adeseori timidă în preajma Elaidei, ea îi aruncă o privire lui Yukiri ca şi cum ar fi aşteptat ajutor din partea ei, însă femeia zveltă şi măruntă îşi întoarse încet capul. Yukiri era incredibil de încăpăţânată pentru o femeie atât de micuţă; spre deosebire de Doesine, ea nu ar fi reacţionat dacă i-ar fi fost forţată mâna. Şi-atunci, de ce se afla aici dacă nu îşi dorea acest lucru? Dându-şi seama că era pe cont propriu, Andaya se grăbi să continue:

— Nu trebuie să îngăduim să se ajungă la lupte pe străzile Tar Valonului. Sau în Turn. Mai ales nu aici. Nu din nou. Până acum, rebelele par să se mulţumească a aştepta şi a privi oraşul, dar asta n-are să dureze o veşnicie. Au redescoperit Călătoria, Maică, şi s-au folosit de această înzestrare ca să aducă o oaste de la sute de leghe depărtare. Trebuie să începem discuţiile înainte ca ele să hotărască să se folosească de Călătorie ca să-şi aducă oastea în Tar Valon, altminteri totul va fi pierdut, chiar dacă vom birui.

Strângându-şi poalele în pumni, Alviarin înghiţi cu noduri. Avea senzaţia că ochii urmau să îi iasă din orbite. Rebelele ştiau cum să Călătorească? Erau deja aici, în Tar Valon? Şi proastele astea voiau să *discute*? Ea vedea cum planurile ticluite cu grijă, cum schemele aranjate cu grijă se evaporau precum ceaţa sub soarele verii. Poate că Seniorul Întunecat avea să o asculte dacă se ruga din toată inima.

Încruntarea nu dispăru de pe faţa Elaidei, însă ea puse jos cu mare grijă broasca-ţestoasă din fildeş, iar vocea îi deveni aproape normală. Normală ca odinioară, înainte ca Alviarin să o strunească, cu un miez din oţel ascuns în spatele cuvintelor blânde.

— Brunele şi Verzile sunt şi ele în favoarea discuţiilor?

— Ajah Brună..., începu Shevan, apoi îşi ţuguie buzele îngândurată şi schimbă în mod vizibil ceea ce intenţionase să spună. Pe dinafară, ea părea de-a dreptul stăpână pe sine; cu toate acestea, îşi freca în mod inconştient degetele mari de arătătoarele osoase. Ajah Brună este fermă în ceea ce priveşte antecedentele istorice. Toate aţi citit istoriile secrete sau ar fi trebuit să le citiţi. Ori de câte ori Turnul a fost dezbinat lumea a fost lovită de dezastre. Cu Ultima Bătălie care ne ameninţă, într-o lume în care există Turnul Negru, nu ne mai puteam permite să rămânem dezbinate nici măcar o zi.

Părea imposibil ca faţa Elaidei să se întunece şi mai mult, însă când ea auzi pomenindu-se de Turnul Negru, acest lucru se întâmplă.

— Şi Verzile?

Vocea îi era în continuare stăpânită.

Toate cele trei conducătoare Verzi se aflau acolo, ceea ce sugera fie un sprijin foarte puternic din partea frăţiei lor, fie o presiune mare din partea conducătoarei Ajah Verde. Fiind mai în vârstă, Talene ar fi trebuit să îi răspundă Elaidei – Verzile respectau ierarhia în toate cele –, însă, dintr-un oarecare motiv, femeia înaltă, cu părul bălai, îi aruncă o privire lui Yukiri, apoi, la fel de ciudat, Doesinei, apoi îşi plecă ochii în pământ şi rămase nemişcată, pigulindu-şi poalele verzi din mătase. Rina se încruntă uşor, strâmbându-şi nedumerită nasul cârn, însă cum ea purta şalul de mai puţin de cincizeci de ani, o lăsă pe Rubinde să răspundă. O femeie voinică, Rubinde părea scundă şi îndesată pe lângă Talene şi aproape simplă, în ciuda ochilor de culoarea safirului.

— Am primit poruncă să exprim aceeaşi părere ca Shevan, zise ea, ignorând privirea nedumerită pe care i-o aruncă Rina.

Era limpede că existaseră presiuni din partea Adelornei, „Căpităneasa-General” Verde, şi era limpede că Rubinde s-ar fi împotrivit dacă ar fi fost dispusă să facă totul public.

— Tarmon Gai'don se apropie, Turnul Negru reprezintă o ameninţare aproape la fel de mare, iar Dragonul Renăscut a dispărut, dacă n-o fi mort. Nu ne mai permitem să rămânem dezbinate. Dacă Andaya le poate convinge pe rebele să se întoarcă în Turn, atunci trebuie să o lăsăm să încerce.

— Înţeleg, zise Elaida pe un ton monoton.

În mod ciudat, culoarea îi reveni în obraji, pe buze apărându-i un zâmbet schiţat.

— Atunci, vorbiţi neapărat cu ele şi încercaţi, dacă puteţi, să le convingeţi să se întoarcă. Însă nu voi renunţa la edicte. Ajah Albastră nu mai există şi fiecare dintre surorile care o urmează pe copila aceea, Egwene al'Vere, trebuie să facă penitenţă sub îndrumarea mea, înainte să poată fi primită din nou în *vreo* frăţie ajah. Am de gând să *transform* Turnul Alb într-o armă pe care să o folosesc în Tarmon Gai'don.

Ferane şi Suana îşi deschiseră gurile, împotrivirea citindu-li-se pe faţă, însă Elaida le întrerupse, ridicându-şi o mână.

— Am hotărât, fiicelor. Lăsaţi-mă acum. Şi vedeţi-vă de... discuţii.

Conducătoarele nu aveau încotro decât să o sfideze făţiş. Drepturile Divanului erau şi ale lor, însă Divanul arareori îndrăznea să încalce prea mult autoritatea Tronului Amyrlin.

Decât dacă Divanul era unit împotriva Supremei Înscăunate, iar acest Divan era orice altceva numai unit nu. Alviarin se asigurase ea însăşi de asta. Conducătoarele plecară: Ferane şi Suana, cu spatele drept şi buzele strânse, Andaya aproape fugind. Niciuna dintre ele nu îi aruncă nici măcar o privire lui Alviarin.

Ea abia aşteptă ca uşa să se închidă în urma ultimei conducătoare.

— Asta chiar nu schimbă nimic, Elaida. Cu siguranţa dai şi tu seama de asta. Trebuie să gândeşti limpede, nu să te poticneşti de o rătăcire de moment. Ea ştia că se bâlbâia, însă nu se putea opri. Dezastrul de la Fântânile din Dumai, dezastrul sigur de la Turnul Negru, toate acestea te mai tulbură încă. Ai nevoie de mine ca să ţin de sceptru şi de etolă. Ai nevoie de mine, Elaida. Ai...

Ea îşi încleştă dinţii, înainte să mai zică ceva. Trebuia să existe o cale.

— Sunt surprinsă că te-ai întors, zise Elaida, ridicându-se în picioare şi netezindu-şi poalele cu dungi roşii.

Ea nu renunţase să se îmbrace ca o Roşie. În mod ciudat, zâmbea în timp ce ocolea masa. Nu era un zâmbet schiţat, ci unul larg şi încântat.

— Te-ai ascuns undeva în oraş de când au sosit rebelele? Am crezut că te-ai îmbarcat pe o corabie de îndată ce ai aflat că ele sunt aici. Cine ar fi crezut că ele vor redescoperi Călătoria? Închipuie-ţi ce putem face odată ce vom şti şi noi să facem asta.

Zâmbind, ea traversă încăperea plutind.

— Şi-acum, să vedem. Ce ar trebui să mă sperie? În Turn se vorbeşte despre zvonurile care vin din Cairhien, însă chiar dacă surorile i-ar da ascultare, într-adevăr, acestui băiat al'Thor, ceea ce eu, una, nu cred, toată lumea dă vina pe Coiren. Ea a avut sarcina să îl aducă aici, iar în mintea surorilor, ea este deja judecată şi condamnată.

Elaida se opri în faţa lui Alviarin, înghesuind-o în colţ. Zâmbetul acela nu îi ajunse până la ochi. Ea zâmbea, însă ochii îi scăpărau. Alviarin nu se putea desprinde de acea privire.

— În ultima săptămână, am auzit multe lucruri şi despre „Turnul Negru". Elaida se strâmbă dezgustată când rosti acest nume. Se pare că există încă şi mai mulţi bărbaţi decât ai bănuit tu. Toată lumea crede că Toveine ar fi trebuit să aibă mai multă minte ca să afle asta înainte să atace. S-a vorbit mult despre asta. Dacă se va întoarce aici înfrântă, toată vina va cădea asupra ei. Aşadar, ameninţările tale...

Alviarin se clătină, proptindu-se de perete, şi clipi, încercând să alunge punctele negre, înainte să îşi dea seama că cealaltă femeie tocmai îi trăsese o palmă. Îşi simţea deja obrazul umflat. Strălucirea *saidarului* o învăluise pe Elaida, iar scutul aşeză în jurul lui Alviarin înainte ca ea să se poată clinti, izolând-o de Putere. Însă Elaida nu avea de gând să folosească Pulerea. Ea îşi ridică pumnul, zâmbind în continuare.

Femeia trase încet aer în piept, lăsându-şi mâna jos. Cu toate acestea, nu înlătură scutul.

— Chiar vrei să îl foloseşti? întrebă ea pe un ton aproape blând.

Alviarin îşi luă repede mâna de pe mânerul cuţitului de la cingătoare. Îl apucase din reflex. Chiar dacă Elaida îmbrăţişase Puterea, a o omorî când atât de multe conducătoare ştiau că ele erau împreună, ar fi însemnat sinucidere curată. Cu toate acestea, ea se făcu roşie la faţă când Elaida pufni cu dispreţ.

— Abia aştept să-ţi văd capul pe butucul călăului pentru trădare, Alviarin, dar până când voi avea dovada de care am nevoie, mai sunt câteva lucruri pe care le pot face. Îţi aminti şti de câte ori ai trimis-o pe Silviana să îmi dea pedepse? Sper că îţi aminteşti, căci ai să primeşti zece pentru fiecare zi în care am suferit. Ah, şi... Cu o smucitură, ea trase etola Păstrătoarei din jurul grumazului lui Alviarin. Cum nimeni nu a putut da de tine când au sosit rebelele, am cerut Divanului să te înlăture din funcţia de Păstrătoare. Nu tot Divanul a fost de acord, fireşte. S-ar putea să mai ai o oarecare influenţă asupra sa. Dar a fost neaşteptat de uşor să obţin acordul conducătoarelor care s-au întrunit în ziua aceea. Păstrătoarea ar trebui să fie alături de Amyrlin, nu să se plimbe de capul ei. Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să nu mai ai nicio influenţă, din moment ce se pare că te-ai ascuns în oraş în tot acest timp. Sau te-ai întors cu o corabie cu gândul că vei găsi doar distrugere, crezând că vei putea recupera ceva de printre ruine? N-are importanţă. Ar fi fost mai bine dacă ai fi sărit pe puntea primei corăbii care pleca din Tar Valon. Trebuie să recunosc însă că gândul că cutreieri satele, ruşinată să-ţi arăţi faţa altor surori, păleşte în faţa plăcerii de a te vedea cum suferi. Şi-acum, pieri din ochii mei, înainte să hotărăsc că nuiaua ar fi mai potrivită decât cureaua Silvianei.

Azvârlind etola albă pe jos, ea se întoarse cu spatele şi eliberă *saidarul,* plutind înapoi spre scaunul ei ca şi când Alviarin ar fi încetat să mai existe.

Alviarin nu plecă, ci o zbughi din loc, fugind ca şi cum ar fi simţit suflarea dulăilor-strigoi în ceafă. Abia mai putuse gândi de când auzise cuvântul „trădare”. Acest cuvânt care îi răsuna în cap o făcea să-şi dorească să urle. Trădarea nu putea însemna decât un singur lucru. Elaida ştia acest lucru şi căuta o dovadă. Seniorul Întunecat să aibă îndurare! Însă el nu avea niciodată. Mai avea puţin şi exploda din cauza groazei.

Ea coborî Turnul în fugă, iar dacă existase vreun servitor pe coridoare, ea nu îl văzu. Groaza o orbea şi nu vedea nimic ce nu era în calea ei. Ea fugi până când ajunse la nivelul al şaselea, unde se afla apartamentul ei. Era al ei, cel puţin deocamdată. Odăile ale căror balcoane dădeau spre marea curte din faţa Turnului se potriveau funcţiei de Păstrătoare. Deocamdată, era de-ajuns că avea un acoperiş deasupra capului şi şansa de a trăi.

Piesele de mobilier *domani* erau cele pe care le lăsase în urma ei fosta ocupantă, toate din lemn deschis la culoare, incrustat cu scoici cu perle şi ambră. Când intră în dormitor, ea deschise uşile unui dulap şi se lăsă în genunchi, dând la o parte rochiile şi scotocind în spate după un cufăr mic, o cutie nu mai mare de două palme, care îi aparţinea de mulţi ani. Gravurile de pe cutie erau complicate, dar realizate cu stângăcie, rânduri de diverse noduri făcute de un sculptor care avusese mai multă ambiţie decât îndemânare. Mâinile îi tremurau când o duse la masă şi o puse jos ca să îşi şteargă de rochie palmele ude şi lipicioase. Pentru a deschide cutia, nu trebuia decât să îşi răsfire degetele cât putea de mult ca să poată apăsa simultan pe patru noduri de pe gravură, care nu semănau între ele. Capacul începu să se ridice încet, însă ea îl deschise brusc, lăsând la vedere cel mai de preţ bun al ei, învelit într-o bucată de pânză maro ca acesta să nu zornăie în caz că vreun servitor avea să scuture cutia. Majoritatea servitorilor din Turn nu îndrăzneau să fure, dar „majoritatea” nu însemna „toţi”.

Pentru o clipă, Alviarin nu făcu decât să se zgâiască la acea legătură. Era cel mai de preţ bun al ei, un obiect din Vârsta Legendelor, pe care ea nu îndrăznise să îl folosească niciodată. „Doar în caz de urgenţă”, îi spusese Mesaana, la cea mai mare nevoie; cu toate acestea, exista o nevoie mai mare ca acum? Mesaana îi spusese că obiectul putea fi lovit cu ciocanul fără să se spargă, însă ea desfăcu pânza cu aceeaşi grijă cu care ar fi manevrat un obiect din sticlă, lăsând să se vadă un *ter’angreal,* un sceptru de un roşu-aprins, nu mai lung decât degetul ei arătător, foarte neted, cu excepţia câtorva linii fine gravate pe el, reprezentând un model întortocheat şi interconectat. Îmbrăţişând Izvorul, ea atinse modelul cu fire foarte subţiri de Foc şi Pământ la două dintre interconexiuni. În Vârsta Legendelor, acest lucru nu fusese necesar, însă aşa-numitele „fire permanente” nu mai existau de mult. O lume în care aproape orice *ter’angreal* putea fi folosit de oameni incapabili să conducă era un lucru atât de ciudat, încât era de neînchipuit. De ce fusese îngăduit acest lucru?

Apăsând tare cu degetul mare un capăt al sceptrului – Puterea Supremă în sine nu era de-ajuns –, ea se trânti pe scaun şi se rezemă de spătarul acestuia, zgâindu-se la obiectul pe care îl ţinea în mână. Era gata. Acum, ea se simţea pustiită, ca un spaţiu vast şi gol în care fricile fâlfâiau ca nişte lilieci uriaşi prin întuneric.

În loc să învelească la loc *ter'angrealul,* ea îl vârî în punga de la brâu şi se ridică în picioare doar atât cât să ascundă cutia în dulap. Până când avea să ştie că se afla în siguranţă, ea nu avea de gând să plece nicăieri fără acel sceptru. Apoi nu mai avu altceva de făcut decât să stea şi să aştepte, legănându-se înainte şi înapoi, cu mâinile împreunate între genunchi. Ea nu se putea opri din legănat aşa cum nu îşi putea înăbuşi nici gemetele înfundate care îi ieşeau printre dinţi. De la înfiinţarea Turnului, nicio soră nu mai fusese acuzată că era din Ajah Neagră. Oh, unele surori intraseră la bănuieli şi, din când în când, aes sedai îşi dădeau viaţa în încercarea de a pune capăt acelor bănuieli, dar niciodată nu se ajunsese la acuze oficiale. Dacă Elaida era dispusă să pomenească pe faţă despre butucul călăului, însemna că era aproape de a aduce acuze. Foarte aproape. Atunci când bănuielile deveneau prea mari, surorile negre erau date dispărute. Ajah Neagră rămânea ascunsă cu orice preţ. Ea îşi dorea să se oprească din gemut.

Dintr-odată, lumina se diminuă, iar odaia se cufundă în umbre ce se roteau. Lumina soarelui părea să nu mai poată pătrunde prin geamuri. Într-o clipită, Alviarin se lăsă în genunchi, cu ochii în pământ. Tremura de dorinţa de a-şi exprima fricile, însă când venea vorba despre Numiţi, trebuia să respecţi formalităţile.

— Trăiesc ca să-ţi slujesc, Mare Stăpână, zise ea, şi nimic mai mult.

Nu putea irosi nici măcar o clipă, darămite o oră ţipând de durere. Îşi ţinea mâinile împreunate ca să nu îi mai tremure.

— Ce este atât de urgent, copilă?

Era o voce de femeie, o voce ca sunetul cristalin de clopoţel. Un clopoţel nemulţumit. Doar nemulţumit. Un clopoţel înfuriat ar fi putut însemna moartea pe loc.

— Dacă crezi că voi ridica un deget ca să-ţi dau înapoi etola de Păstrătoare, te înşeli amarnic. Poţi încă să faci ceea ce doresc să faci, cu puţin efort. Şi poţi considera pedepsele pe care le vei primi de la mai-marea peste novice ca pe o pedeapsă blândă din partea mea. Te-am avertizat să nu o pedepseşti aşa de tare pe Elaida.

Alviarin îşi înăbuşi protestele. Elaida nu era o femeie pe care să o poţi face să se supună fără o pedeapsă aspră. Mesaana trebuia să ştie acest lucru. Însă protestele puteau fi periculoase atunci când venea vorba de Numiţi. Multe lucruri erau periculoase atunci când venea vorba de Numiţi. În orice caz, cureaua Silvianei era o nimica toată pe lângă toporul călăului.

— Elaida ştie, Mare Stăpână, zise ea cu răsuflarea întretăiată, ridicându-şi ochii.

În faţa ei stătea o femeie din lumină şi umbră, înveşmântată în lumină şi umbră, unde negre ca smoala şi albe ca argintul care pluteau unele spre altele şi înapoi. Nişte ochi argintii se încruntau pe o faţă ca de fum, iar buzele argintii erau o linie dreaptă. Era doar o iluzie, deloc mai bună decât cea pe care şi-ar fi închipuit-o Alviarin. Un crâmpei de rochie din mătase verde, brodată cu benzi migăloase de culoarea bronzului se arătă când Mesaana pluti pe covorul *domani.* Însă Alviarin nu vedea firele care creaseră iluzia aşa cum nu le simţise nici pe acelea pe care le folosise femeia ca să îşi facă apariţia sau să cufunde odaia în umbră. Din câte îşi putea da ea seama, Mesaana nu putea conduce defel! De obicei, ea tânjea să afle cele două secrete, însă azi, ea nici nu băgă de seamă.

— Ştie că sunt din Ajah Neagră, Mare Stăpână. Dacă m-a descoperit, înseamnă că a pus pe cineva să facă cercetări. Mai multe dintre noi am putea fi în primejdie, dacă nu chiar toate.

Cel mai bine era să dai o amploare cât mai mare unei ameninţări dacă voiai să primeşti un răspuns sigur. Poate că aşa şi era.

Însă răspunsul Mesaanei a fost o fluturare de mână, acum argintie, în semn de dispreţ. Faţa îi strălucea ca luna în jurul ochilor mai negri decât tăciunii.

— Este absurd. Elaida nu se poate hotărî de pe o zi pe alta dacă să creadă măcar că Ajah Neagră există. Nu încerci decât să scapi de niţică durere. Poate că puţin mai multă durere te va ajuta să-ţi vezi greşelile.

Alviarin începu să implore când Mesaana îşi ridică mai sus acea mână şi un fir, pe care ea îl ştia prea bine, se forma în aer. Trebuia să o facă pe femeie să priceapă!

Dintr-odată, umbrele din odaie începură să se zguduie. Totul părea că se mută într-o parte pe măsură ce întunericul devenea încă şi mai negru. Apoi întunericul dispăru. Tresărind, Alviarin se trezi implorând cu mâinile împreunate în faţa unei femei cu ochi albaştri, în carne şi oase, înveşmântată într-o rochie verde cu broderii de culoarea bronzului. Era o femeie chinuitor de familiară, care părea fie aproape de vârsta mijlocie. Ea ştiuse că Mesaana se plimba prin Turn deghizată într-una dintre surori, deşi niciunul dintre Numiţii pe care îi cunoscuse ea nu avuseseră o faţă fără vârstă, însă nu reuşea să potrivească faţa aceea cu niciun nume. Ea îşi mai dădu seama de ceva. Pe faţa aceea se citea teama. Ascunsă, dar era teamă.

— Ne-a fost de folos, zise Mesaana, fără să pară deloc temătoare, cu o voce în care se simţea recunoaşterea, iar acum va trebui să o ucid.

— Întotdeauna ai fost... exagerat de risipitoare, răspunse o voce aspră, ca nişte oase putrezite sfărâmate sub talpă.

Şocată, Alviarin făcu o plecăciune adâncă în faţa siluetei înalte de bărbat care purta o armură neagră ondulată, alcătuită din plăci suprapuse ca solzii unui şarpe, şi care stătea în faţa uneia dintre ferestre. Nu era un bărbat, totuşi. Faţa aceea lipsită de viaţă nu avea ochi, în locul lor zărindu-se doar pielea albă, netedă şi moartă. Ea se mai întâlnise cu myrddraali, în slujba Celui Întunecat, ba chiar reuşise să le întâlnească privirile fără ochi fără să trădeze vreun semn din groaza pe o năşteau aceste priviri, însă acesta o făcu să se dea înapoi până când se lovi cu spatele de un picior al mesei. Făr-de-Ochi semănau ca două picături de apă, erau înalţi, zvelţi şi identici, însă acesta era cu un cap mai înalt şi părea să radieze o spaimă care ei îi pătrundea până în oase. Fără să gândească, ea dădu să îmbrăţişeze Izvorul şi mai că ţipă. Izvorul dispăruse! Ea nu mai avea scut; pur şi simplu, nu mai avea ce să îmbrăţişeze! myrddraalul se uită la ea şi zâmbi. Făr-de-Ochi nu zâmbeau niciodată. Niciodată. Ea începu să gâfâie.

— Ne poate fi de folos, zise myrddraalul cu o voce ca de şmirghel. N-aş vrea ca Ajah Neagră să fie nimicită.

— Cine te crezi de te împotriveşti unuia dintre Numiţi? întrebă Mesaana cu dispreţ, apoi distruse efectul când se linse pe buze.

— Crezi că Mâna Întunericului este doar un nume? Vocea myrddraalului nu mai era hârâită.

Găunoasă, aceasta părea să bubuie în nişte caverne dintr-o depărtare inimaginabilă. Creatura creştea pe măsură ce vorbea, umflându-se până când atinse tavanul cu capul, înalt de doi paşi.

— Ai fost chemată, dar n-ai venit. Mâna mea ajunge până departe, Mesaana.

Tremurând vizibil, Numita îşi deschise gura, poate ca să ceară îndurare însă, dintr-odată, în jurul ei se aprinse un foc negru, iar ea ţipă când veşmintele i se prefăcură în cenuşă. Fâşii de flăcări negre îi ţintuiau braţele pe lângă corp, încolăcindu-i-se strâns în jurul picioarelor, şi o minge neagră şi clocotitoare îi apăru în gură, căscându-i fălcile. Ea se zvârcolea, stând goală şi neajutorată, iar privirea din ochii ei daţi peste cap îi dădu impresia lui Alviarin că avea să facă pe ea.

— Vrei să ştii de ce unul dintre Numiţi trebuie pedepsit?

Vocea deveni din nou hârâită, myrddraalul părând a fi doar un Făr-de-Ochi prea înalt, însă Alviarin nu se lăsă păcălită.

— Vrei să priveşti? întrebă el.

Ea ar fi trebuit să îşi lipească faţa de pardoseală, ar fi trebuit să se ploconească pentru a rămâne în viaţă, dar nu putea clinti. Nu îşi putea lua ochii de la acea privire fără occhi.

— Nu, Mare Stăpân, reuşi ea spună, simţindu-şi gura uscată ca praful.

Ea ştia. N-avea cum, dar ştia. Îşi dădu seama că lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

Myrddraalul zâmbi din nou.

— Mulţi au căzut de foarte de sus pentru că voiau să ştie prea multe.

Creatura plutea spre ea – nu; nu creatura. Marele Stăpân înveşmântat în piele de myrddraal, plutea spre ea. Deşi mergea pe picioare, nu exista nicio altă descriere pentru felul în care se mişca. Silueta palidă, învăluită în negru, se aplecă spre ea, iar Alviarin ar fi ţipat atunci când el îi atinse fruntea cu un deget. Ar fi ţipat dacă ar fi reuşit să scoată vreun sunet. Plămânii îi erau ca nişte saci goliţi de aer. Atingerea o arse ca un fier înroşit. Ea se întrebă într-o doară de ce nu simţea miros de carne arsă. Marele Stăpân se îndreptă, iar durerea cumplită se diminuă, dispăru. Însă groaza ei nu se diminuă câtuşi de puţin.

— Te-am însemnat ca fiind a mea, zise Marele Stăpân încet. Mesaana nu-ţi va mai face nici un rău acum. Decât dacă îi voi îngădui eu. Vei afla cine îmi ameninţă creaturile aici şi îl vei aduce dinaintea mea.

El se întoarse cu spatele la ea, iar armura neagră îi căzu de pe trup. Ea fu surprinsă când aceasta se izbi de gresia acoperită cu covoare, scoţând un sunet metalic, în loc să dispară, pur şi simplu. Era înveşmântat în negru, însă ea nu îşi dădea seama dacă veşmintele lui erau din mătase sau piele sau din altceva. Întunericul ce îl înconjura părea să absoarbă lumina din odaie. Mesaana începu să se zvârcolească în legături, ţipând înăbuşind cu căluşul în gură.

— Pleacă acum, zise el, dacă vrei să mai trăieşti.

Sunetul care ieşea din gâtlejul Mesaanei se transformă într-un ţipăt de disperare.

Alviarin nu ştia cum ieşise din odaie – nu putea pricepe cum de stătea în picioare când şi le simţea moi ca nişte cârpe –, însă se trezi fugind pe coridoare, cu poalele ridicate până la genunchi, fugind mâncând pământul. Brusc, capul unei scări mari îşi făcu apariţia în faţa ei, iar ea abia reuşi să se oprească să nu zboare prin aer. Lipindu-se de perete, tremurând, ea privi în jos de-a lungul treptelor mari şi şerpuitoare din marmură albă. Vedea cu ochii minţii cum trupul i se frângea în timp ce se rostogolea pe scări.

Respirând anevoie şi gâfâind şuierător, îşi duse mâna tremurătoare la frunte. Gândurile îi veneau de-a valma ca şi când s-ar fi rostogolit pe scări. Marele Stăpân o însemnase ca fiind a lui. Îşi trecu degetele peste pielea netedă, fără cusur. Ea preţuise întotdeauna cunoaşterea – puterea se năştea din cunoaştere –, însă nu voia să ştie ce se întâmpla în odăile pe care le lăsase în urmă. Îşi dorea să nu ştie că se întâmpla ceva. Marele Senior o însemnase, însă Mesaana avea să găsească o cale ca să o ucidă, pentru că ştia asta. Marele Senior o însemnase şi îi dăduse o poruncă. Putea trăi dacă avea să descopere cine vâna Ajah Neagră. Îndreptându-şi spatele anevoie, îşi şterse în grabă lacrimile de pe obraji cu podul palmelor. Ea nu îşi putea lua ochii de la scările care coborau dinaintea ei. Elaida o bănuia cu siguranţă, iar dacă nu exista nimic mai mult de-atât, putea întotdeauna să pună la cale o vânătoare Aceasta trebuia să o includă pe Elaida ca o ameninţare ce trebuia înlăturată. Adusă dinaintea Marelui Stăpân. Ea îşi duse din nou degetele tremurătoare la frunte. Avea Ajah Neagră la dispoziţia ei. Pielea îi era netedă, fără cusur. Talene fusese acolo, în apartamentul Elaidei. De ce le privise astfel pe Yukiri şi pe Doesine? Talene era Neagră, cu toate că ea nu ştia că şi Alviarin era, desigur. Oare însemnul avea să se vadă într-o oglindă? Era ceva acolo ce puteau vedea alţii? Dacă ea trebuia să pună la cale un plan pentru presupuşii vânători ai Elaidei, Talene putea reprezenta un început. Ea încercă să ia urma vreunui mesaj care ar fi putut fi transmis de la una la alta până când acesta ar fi ajuns la Talene, însă nu îşi putea lua ochii de la scări, văzându-şi trupul rostogolindu-se şi frângându-i-se până la bază. Marele Senior o însemnase.

CAPITOLUL 22
Un singur răspuns

Pevara aşteptă oarecum nerăbdătoare până când micuţa aleasă subţirică puse tava cu margini argintii pe o măsuţă şi dezveli farfuria cu prăjituri. Pedra, o femeie scundă, cu o expresie serioasă întipărită pe faţă, nu era înceată sau revoltată pentru că trebuia să-şi petreacă dimineaţa slujind o conducătoare. Era doar precisă şi atentă. Acestea erau nişte calităţi utile, care trebuiau încurajate. Totuşi, când aleasa întrebă dacă trebuia să toarne vinul, Pevara îi spuse cu asprime:

— Ne descurcăm şi singure, copilă. Poţi aştepta în anticameră.

Mai că vru să îi spună tinerei să se întoarcă la lecţiile ei.

Pedra îşi răsfiră poalele cu dungi albe, făcând o reverenţă graţioasă, fără să trădeze vreun semn că ar fi fost supărată, aşa cum erau adeseori alesele atunci când o conducătoare dădea dovadă de asprime. De multe ori, alesele interpretau orice urmă de severitate din tonul conducătoarelor ca pe o părere referitoare la potrivirea lor pentru şal, de parcă acestea nu ar fi avut şi alte griji pe cap.

Pevara aşteptă până când uşa se închise în urma Pedrei şi auzi zăvorul păcănind, apoi dădu aprobator din cap.

— Ea va deveni aessedai în curând, zise ea.

Era satisfăcător atunci când o femeie obţinea şalul, mai ales atunci când femeia respectivă nu păruse promiţătoare la început. Mai nou, micile plăceri păreau a fi singurele accesibile.

— Totuşi, cred că nu e una de-a noastră, fu răspunsul musafirei-surpriză, care îşi întoarse privirea de la miniaturile pictate reprezentând membri decedaţi ai familiei Pevarei, ce stăteau înşirate pe poliţa vălurită din marmură sculptată de deasupra şemineului. E nesigură când vine vorba de bărbaţi. Cred că o tulbură.

În mod cert, Tarna nu fusese niciodată tulburată de bărbaţi sau de orice altceva, cel puţin nu de când obţinuse şalul, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Pevara şi-o amintea ca pe o novice foarte sperioasă, însă ochii albaştri ai femeii cu părul bălai erau aspri ca două pietre în acel moment. Şi cam la fel de calzi cum sunt pietrele iarna. Chiar şi aşa, ceva din expresia ei mândră, ceva din felul în care îşi ţinea buzele o făcea să pară tulburată în dimineaţa aceea. Pevara nu îşi putea închipui ce ar fi putut-o tulbura pe Tarna Feir.

Însă întrebarea era de ce venise femeia să o vadă. Aproape că nu se cuvenea ca ea să facă o vizită vreunei conducătoare, în special unei Roşii. Tarna îşi păstrase odăile din aripa Roşie, însă atâta vreme cât ocupa noua poziţie, ea nu mai făcea parte din Ajah Roşie, în ciuda broderiei stacojii de pe rochia gri-închis. Faptul că amâna să se mute în noul ei apartament putea fi interpretat ca o dovadă de discreţie de acelea care nu o cunoşteau.

Orice era ieşit din comun o făcea pe Pevara să fie precautã de când Seaine o implicase în vânătoarea de Ajah Negre. Elaida avea încredere în Tarna, tot aşa cum avusese încredere şi în Galina; era înţelept să fii precaută în preajma *oricărei* persoane în care se încredea Elaida. Numai gândindu-se la Galina – Arz-o focu' pe femeie! – o făcea pe Pevara să scrâşnească din dinţi, dar mai exista o legătură. Galina fusese interesată în mod deosebit de Tarna de pe vremea când aceasta fusese novice. Adevărat, Galina fusese interesată de orice novice sau aleasă despre care credea că se putea alătura frăţiei Ajah Roşie, dar mai avea un motiv ca să fie precaută.

Nu că Pevara ar fi trădat vreun semn, desigur. Era aes sedai de prea multă vreme ca să facă asta. Zâmbind, ea îşi întinse mâna ca să ia carafa din argint cu gât lung ce se afla pe tavă, care emana un miros dulceag de mirodenii.

— Serveşti o cupă cu vin, Tarna, ca să sărbătorim faptul că ai primit etola?

Ţinând în mâini cupele din argint, ele se aşezară în fotoliile cu ornamente spiralate, un stil care era deja demodat în Kandor de aproape o sută de ani, însă unul care îi plăcea Pevarei. Ea nu vedea niciun motiv pentru care şi-ar fi schimbat mobila sau orice altceva după moda momentului. Avea fotoliile de când fuseseră nou-nouţe şi erau confortabile dacă adăugai câteva perne. Însă Tarna şedea ţeapănă pe marginea fotoliului. Nimeni nu o numise apatică, dar era limpede că *era* tulburată.

— Sunt convinsă că merit să fiu felicitată, zise ea, pipăindu-şi etola îngustă şi roşie din jurul grumazului.

Nu era impusă o anumită nuanţă, însă oricine o vedea spunea că era culoarea roşie, iar ea alesese un stacojiu aprins care mai că strălucea.

— Elaida a insistat, iar eu nu am putut-o refuza. S-au schimbat multe de când am plecat din Turn, atât în interior, cât şi în exterior. Alviarin le-a făcut pe toate... să fie cu băgare de seamă... la Păstrătoare. Bănuiesc că unele dintre ele vor dori să fie biciuită atunci când se va întoarce. Iar Elaida... Ea tăcu şi sorbi din vin, însă când îşi coborî cupa, continuă pe un alt ton. Am auzit adeseori că ai fi neconvenţională. Ba chiar am auzit că ai spus odată că ţi-ar plăcea să ai un străjer.

— Am fost făcută şi mai rău decât „neconvenţională”, zise Pevara pe un ton sec.

Ce voise femeia să spună referitor la Elaida? Vorbea de parcă ar fi refuzat etola de Păstrătoare, dacă ar fi fost după capul ei. Ciudat. Tarna nu era nici timidă, nici smerită. Tăcerea părea cea mai potrivită. Mai ales când era vorba despre străjeri. Ea spusese prea multe, dacă *asta* era doar o bârfă. Şi-apoi, dacă tăcea prea mult timp, cealaltă femeie vorbea întotdeauna, fie doar ca să mai treacă timpul. Puteai afla foarte multe dacă tăceai. Ea sorbi încet din vin. Acesta conţinea prea multă miere pentru a fi pe gustul ei şi nu suficient de mult ghimbir.

Stând în continuare ţeapănă, Tarna se ridică în picioare şi se duse spre şemineu, unde se opri şi privi cu atenţie miniaturile care se odihneau pe suporturile lor albe şi lăcuite Când îşi ridică o mână ca să atingă una dintre miniaturile ovale din fildeş, Pevara simţi cum i se încordau umerii fără să vrea. Georg, fratele ei mai mic, avusese doar doisprezece ani când murise, atunci când toţi oamenii din acele picturi îşi pierduseră viaţa în timpul unei răscoale a iscoadelor Celui Întunecat. Ea nu se trăgea dintr-o familie care să îşi poată permite miniaturi din fildeş, dar odată ce apucă la galbeni, ea găsi un pictor care să îi imortalizeze amintirile. Georg fusese un băiat chipeş, înalt pentru vârsta lui, şi neînfricat. Mult mai târziu după acea nenorocire, ea aflase cum murise fratele ei mai mic. Cu cuţitul în mână, stând peste trupul tatălui lor şi încercând să ţină gloata departe de mama lor. Trecuseră mulţi ani de-atunci. Oricum, cu toţii ar fi murit demult, la fel şi stră-strănepoţii lor. Însă unele sentimente de ură nu mureau niciodată.

— Dragonul Renăscut este *ta'veren,* din câte am auzit, zise Tarna într-un final, privind în continuare imaginea lui Georg. Crezi că schimbă soarta întregii lumi? Sau noi schimbăm viitorul, pas cu pas, până când ne trezim într-un loc neaşteptat?

— Ce vrei să spui? întrebă Pevara, pe un ton puţin mai tăios decât şi-ar fi dorit.

Ei nu îi plăcea că cealaltă femeie privea cu atâta atenţie imaginea fratelui său în vreme ce vorbea despre un bărbat care putea conduce, chiar dacă acesta era Dragonul Renăscut. Ea îşi muşca buza ca să nu îi spună Tarnei să se întoarcă şi să se uite la ea. Nu puteai citi spatele cuiva aşa cum îi puteai citi expresia de pe faţă.

— Nu m-am aşteptat să întâmpinăm mari greutăţi în Salidar. Nu m-am aşteptat nici la vreo izbândă, dar ceea ce am descoperit...

Oare clătina din cap sau doar schimbă unghiul din care privea miniatura? Ea vorbea încet, însă în vocea ei se simţea o oarecare urgenţă.

— Am lăsat o mânuitoare de porumbei o zi în afara satului; cu toate astea, am avut nevoie de o jumătate de zi ca să mă întorc la ea, iar după ce am trimis porumbeii cu răvaşe, mi-am continuat drumul atât de iute, încât am fost nevoită să o plătesc pe femeie ca să rămână în urmă, pentru că nu putea ţine pasul cu mine. Nici nu mai ştiu câţi cai am schimbat. Uneori, animalul era atât de istovit, încât am fost nevoită să îmi arăt inelul ca să îi conving pe grăjdari să îl ia, asta pe lângă arginţi. Şi pentru că am venit atât de iute, întâmplarea a făcut să ajung într-un sat din Murandy unde... am dat peste... un grup de recrutare. Şi dacă nu m-aş fi temut pentru soarta Turnului după cele văzute în Salidar, aş fi călărit până în Ebou Dar, aş fi luat o corabie spre Illian, apoi pe râu în sus, însă gândul de a merge spre miazăzi în loc să merg spre miazănoapte, gândul de a aştepta o corabie m-a trimis ca o săgeata spre Tar Valon. Aşadar, mă aflam în satul acela şi i-am văzut.

— Pe cine, Tarna?

— Pe asha'mani.

Zicând acestea, femeia se întoarse. Ochii îi erau în continuare reci ca gheaţa, dar în ei se citea tensiunea. Ţinea cupa cu ambele mâini ca şi cum ar fi vrut să-i absoarbă căldura.

— Atunci n-am ştiut ce erau, fireşte, însă recrutau bărbaţi care să îl urmeze pe Dragonul Renăscut şi mi s-a părut mai înţelept să ciulesc urechile înainte să vorbesc. Bine-am făcut. Erau şase, Pevara. Şase bărbaţi în haine negre. Doi, cu săbii argintii pe gulere, îi întrebau pe bărbaţi dacă le-ar fi plăcut să înveţe să conducă. N-au spus asta pe şleau, nu. Îi ziceau „a mânui fulgerele". „A mânui fulgerele şi a călări tunetul." Dar mie mi-a fost destul de limpede, dacă nu şi neghiobilor cu care vorbeau aceştia.

— Da, ai făcut bine că ai tăcut, zise încet Pevara. Şase bărbaţi care pot conduce sunt mai mult decât periculoşi pentru o soră care este singură. Iscoadele noastre ne aduc mereu veşti despre aceste grupuri de recrutare – îşi fac apariţia undeva între Saldaea şi Tear –, însă nimeni nu pare să ştie cum pot fi oprite. Dacă n-o fi deja prea târziu.

Ea fu cât pe ce să-şi muşte buza din nou. Acesta este baiul atunci când vorbeşti. Uneori, spui mai mult decât îţi doreşti.

În mod ciudat, acest comentariu o făcu pe Tarna să se mai relaxeze puţin. Aceasta îşi reluă locul, rezemându-se cu spatele de spătar, deşi în atitudinea ei se mai simţea o oarecare urmă de precauţie. Ea îşi alese vorbele cu grijă, tăcând doar atât cât să ducă cupa cu vin la buze, fără a bea cu adevărat, din câte observă Pevara.

— Am avut timp berechet de gândire pe corabie, venind spre miazănoapte. Încă şi mai mult după ce neghiobul ăla de căpitan a izbit atât de tare corabia de uscat, încât catargul s-a rupt, iar carena s-a spart. Au trecut multe zile până când am găsit o altă corabie, după care am ajuns pe uscat, şi alte zile până când am găsit un cal. În cele din urmă, cei şase bărbaţi trimişi într-un sat m-au convins. Of, au încercat şi prin împrejurimile acestuia, dar locul nu este prea populat. Eu... eu cred că este prea târziu.

— Elaida crede că aceştia pot fi domoliţi, zise Pevara cu precauţie.

Se expusese deja prea mult.

— Dacă pot trimite şase într-un sat şi pot Călători? Nu văd decât un singur răspuns. Noi...

Tarna inspiră adânc, pipăindu-şi din nou etola roşie, însă acum părea să o facă mai degrabă cu regret decât în joacă.

— Surorile Roşii trebuie să îi facă străjerii lor, Pevara.

Aceste cuvinte fură atât de neaşteptate, încât Pevara clipi. Dacă n-ar fost atât de stăpână pe sine, ar fi rămas cu gura căscată.

— Vorbeşti serios?

Ochii aceia albaştri ca de gheaţă îi întâlniră pe ai ei. Ce fusese mai rău trecuse – lucrurile de neconceput fuseseră rostite cu voce tare –, iar Tarna se transformă din nou într-o statuie de piatră.

— Eu cred că nu e de glumit. Cealaltă variantă ar fi să îi lăsăm de capul lor. Cine altcineva ar putea-o face? Surorile Roşii sunt obişnuite să înfrunte astfel de bărbaţi şi sunt pregătite să îşi asume riscurile necesare. Celelalte ar încerca să se eschiveze. Fiecare soră va trebui să accepte mai mult de unul, cu toate că şi Verzile par că s-ar descurca destul de bine. Eu cred că Verzile vor leşina dacă li s-ar sugera una ca asta. Noi… surorile Roşii… trebuie să facem ceea ce trebuie făcut.

— Ai vorbit despre asta cu Elaida? întrebă Pevara, iar Tarna dădu negativ din cap, părând să-şi piardă răbdarea.

— Elaida crede cum ai zis tu. Ea… Femeia cu părul bălai îşi privi încruntată vinul înainte să continue. Elaida crede adeseori ceea ce vrea să creadă şi vede ceea ce vrea să vadă. Am încercat să îi vorbesc despre asha’mani din prima zi în care m-am întors. Nu ca să-i sugerez legarea; nu ei. Nu sunt proastă. Mi-a interzis să-i mai pomenesc de ei. Dar tu eşti… neconvenţională.

— Crezi că aceştia pot fi domoliţi *după* ce vor fi legaţi? Habar nu am ce ar păţi o soră care ţine legătura şi, adevărul fie spus, nici nu vreau să aflu.

Pevara îşi dădu seama că, acum, ea era cea care trăgea de timp. Habar nu avusese încotro avea să ducă acel interviu atunci când acesta începuse, dar ar fi pus rămăşag pe tot ce avea că nu avea să se ajungă aici.

— Acesta ar putea fi sfârşitul şi s-ar putea să se dovedească a fi o misiune imposibilă, răspunse cealaltă femeie pe un ton calm. Femeia *era* din piatră. Oricum ar fi, nu văd cum altcumva ne-am putea ocupa de aceşti asha'mani. Surorile Roşii trebuie să îi lege ca străjeri ai lor. Dacă ar exista o altă cale, aş fi printre primele care ar alege-o, dar *trebuie* s-o facem.

Femeia stătea liniştită şi sorbea din vin şi, multă vreme, Pevara o privi consternată. Nimic din ceea ce spusese Tarna nu dovedea că nu era din Ajah Neagră; cu toate acestea, Pevara nu putea să o bănuiască pe fiecare soră care nu putea dovedi acest lucru. Ei bine, putea şi o făcea, când venea vorba despre Negre, însă trebuia să se ocupe şi de alte lucruri. Ea era conducătoare, nu un simplu câine de vânătoare. Trebuia să se gândească la Turnul Alb şi la surorile aes sedai care se aflau departe de Turn. Şi la viitor.

Vârându-şi degetele în punga brodată de la brâu, ea scoase la iveală o bucată mică de hârtie rulată într-un tub. I se părea că aceasta trebuia să strălucească cu litere ca de foc. Deocamdată, era una din cele două femei din Turn care îi ştiau conţinutul. De îndată ce o scoase la iveală, şovăi înainte să i-o dea Tarnei.

— Am primit răvaşul de la unul dintre agenţii noştri din Cairhien, dar a fost trimis de Toveine Gazal.

Tarna îşi ridică repede ochii la Pevara când auzi numele Toveinei, apoi şi-i coborî şi citi mai departe. Expresia împietrită de pe faţa ei nu se schimbă cu nimic după ce termină de citit şi vârî răvaşul rulat la loc în tub.

— Asta nu schimbă nimic, zise ea pe un ton calm, rece. Nu face decât să urgenteze şi mai mult ceea ce am sugerat eu.

— Dimpotrivă, zise Pevara, oftând. Asta schimbă totul. Schimbă întreaga lume.

CAPITOLUL 23
Ornamente

Aerul din încăpere era puţin mai cald decât afară, suficient cât să se abureascǎ geamurile fixate în cadranele vopsite cu roşu. Deşi sticla avea bule, Cadsuane stătea în faţa geamului şi privea afară ca şi când ar fi putut vedea limpede prin el peisajul mohorât. Oricum, putea vedea îndeajuns de limpede. Câţiva oameni nefericiţi, înfofoliţi şi cu pălării pe cap – doar fustele diforme şi pantalonii bufanţi îi deosebeau pe bărbaţi de femei – îşi târşâiau picioarele pe câmpurile noroioase care înconjurau conacul, oprindu-se din când în când ca să verifice o mână de pământ. Nu avea să treacă mult timp şi urmau să înceapă să are şi să împrăştie bălegar, însă inspecţia lor indica venirea primăverii în curând. Dincolo de câmpuri pădurea era neagră, ramurile golaşe conturându-se pe cerul gri al dimineţii. Un strat gros de zăpadă ar fi făcut priveliştea mult mai puţin mohorâtă, însă aici ningea puţin şi, arareori, zăpada căzută abia rezistând până în ziua următoare. Cu toate acestea, ea găsea puţine locuri potrivite pentru scopurile ei, mai ales că Osia Lumii se afla la mai puţin de o zi călare spre răsărit. Cine s-ar fi gândit să caute în interiorul hotarelor ţinutului Tear? Totuşi, nu fusese o treabă prea uşoară să îl convingă pe băiat să rămână aici? Oftând, ea se întoarse de la fereastră, simţind cum se legănau ornamentele aurii ce îi atârnau în păr, mici luni şi sori, păsări şi peşti. În ultima vreme, era prea conştientă de ele. Conştientă? Ptiu! În ultima vreme, se gândise să doarmă cu ele în păr.

Salonul era mare, dar nu era ornat, cum era conacul în sine, cu cornişe din lemn sculptat, vopsit cu roşu. Mobila era vopsită în culori vii, fără urmă de poleială, cele două şemineuri lungi erau din piatră simplă, deşi bine clădită, iar suporturile pentru buşteni erau din metal forjat, făurit mai degrabă pentru a dura în timp decât pentru a înfrumuseţa spaţiul. Focurile din vetre erau mici, la insistenţele ei, flăcările pâlpâind timide pe aşchiile pe jumătate mistuite, însă oricare din ele ar fi fost de-ajuns ca ea să îşi încălzească mâinile, singurul lucru pe care şi-l dorea. Lăsat de capul lui, Algarin ar fi învăluit-o într-o căldură dogoritoare şi ar fi răsfaţat-o cu servitori, puţinii servitori pe care îi mai avea în slujba lui. Vasal de rang inferior, acesta era departe de a fi înstărit; cu toate acestea, el îşi plătea toate datoriile, chiar şi atunci când majoritatea celorlalţi oameni vedeau exact opusul unei datorii.

Uşa nesculptată dinspre coridor se deschise cu un scârţâit – majoritatea servitorilor lui Algarin erau la fel de bătrâni ca el, dar, cu toate că aceştia ţineau locul curat şi îngrijit, lămpile întotdeauna umplute cu ulei, iar fitilurile mereu tăiate, ţâţânile uşilor din conac păreau să scape întotdeauna de uleiere – ca să intre Verin, care era îmbrăcată în continuare ca pentru călătorie, în rochie simplă din lână maro, cu poale despicate, şi cu mantia răsfrântă peste braţ. Încerca să îşi netezească părul cu fire cărunte prin el. Pe faţa pătrăţoasă a surorii scunde şi robuste se citea o expresie contrariată, iar ea clătina din cap.

— Ei bine, oamenii mării au ajuns în Tear, Cadsuane. Nu m-am apropiat de Stâncă, dar am auzit că Înaltul Senior Astoril a încetat să se mai plângă că îl dor încheieturile şi a reuşit să îl însoţească înăuntru pe Darlin. Cine ar fi crezut că Astoril îşi va găsi stăpânirea de sine, mai ales în preajma lui Darlin? Străzile sunt pline de soldaţi. Majoritatea se îmbată sau se încaieră între ei atunci când nu se bat cu Atha'an Miere. Sunt mai mulţi oameni ai mării în oraş decât toţi ceilalţi oameni laolaltă. Harine s-a îngrozit. A dat fuga la corăbii de îndată ce a putut tocmi un luntraş, aşteptându-se să fie declarată stăpâna corăbiilor şi să restabilească ordinea. Pare să nu existe nicio îndoială că Nesta din Reas este moartă.

Cadsuane se mulţumi să o lase pe femeia micuţă şi durdulie să pălăvrăgească în continuare. Verin nu era nici pe departe atât de evazivă pe cât pretindea. Unele Brune erau capabile să se împiedice în propriile picioare pentru că nu şi le observau, însă Verin era una dintre acelea care purtau o mantie asumată a candorii. Ea părea să creadă că accepta mantia realităţii Cadsuanei, însă atunci când avea ceva de zis, spunea. Şi ce omitea putea fi la fel de revelator. Cadsuane era mai puţin sigură de cealaltă soră decât şi-ar fi dorit. Incertitudinea făcea parte din viaţă, însă ea era nesigură în privinţa prea multor lucruri ca să fie mulţumită.

Din nefericire, Min trebuie să fi tras cu urechea la uşă. Tânăra aceea nu prea avea răbdare.

— I-am spus Harinei că nu va fi aşa, protestă ea, dând năvală în încăpere. I-am spus că va fi pedepsită pentru târgul pe care l-a făcut cu Rand. Abia după aceea va deveni stăpâna corăbiilor, iar eu n-am de unde să ştiu dacă asta se va întâmpla peste zece zile sau zece ani.

Zveltă, frumoasă şi înaltă în cizmele roşii cu tocuri, cârlionţii negri atârnându-i până pe umeri, Min avea o voce suavă, feminină, cu toate că purta o haină roşie băieţească şi pantaloni albaştri. Chiar dacă haina era brodată cu flori colorate pe revere şi pe mâneci, iar pantalonii aveau dungi ce coborau spre exteriorul picioarelor, tot haină şi pantaloni erau.

— Poţi intra, Min, zise încet Cadsuane.

De obicei, acest ton îi făcea pe oameni să fie atenţi. Cel puţin pe aceia care o cunoşteau cât de cât. Pete de culoare îşi făcură apariţia în obrajii lui Min.

— Mă tem că stăpâna valurilor a aflat deja tot ce-a putut afla din viziunea ta. Dar la cât de grăbită eşti, poate ai citit aura altcuiva şi doreşti să-mi spui ce-ai văzut?

Înzestrarea deosebită a fetei se dovedise a fi, fără îndoială, utilă în trecut şi putea fi din nou. Poate. Din câte îşi dădea seama Cadsuane, Min nu minţea în legătură cu ce vedea în imaginile şi aurele pe care le percepea plutind în jurul oamenilor, dar nici nu spunea întotdeauna pe şleau. Mai ales atunci când era vorba despre o persoană despre care Cadsuane voia să afle mult mai multe lucruri decât despre oricine altcineva.

Roşie sau nu în obraji, Min îşi ridică bărbia cu încăpăţânare. Se schimbase de la Shadar Logoth, sau poate că schimbarea începuse mai devreme, dar, oricum ar fi fost, nu era o schimbare în bine.

— Rand vrea să te vadă. Mi-a zis să te rog, ca să nu te burzuluieşti.

Cadsuane îi aruncă o privire, prelungind momentul de tăcere. Să se burzuluiască? Categoric nu era o schimbare în bine.

— Spune-i vă voi merge la el atunci când voi putea, zise ea într-un final. Închide uşa bine în urma ta, Min.

Tânăra deschise gura ca să spună ceva, însă avea suficientă minte ca să tacă din gură. Ba chiar făcu o reverenţă, în ciuda cizmelor caraghioase, apoi închise uşa bine în urma ei. Mai că o trânti, de fapt.

Verin clătină din cap din nou şi râse – un râset care păru uşor amuzat.

— E îndrăgostită de tânăr, Cadsuane, şi i-a pus inima pe tavă. Îşi va urma inima, nu raţiunea, indiferent ce vei spune sau vei face tu. Cred că se teme pentru că el mai că a murit în braţele ei şi ştii că asta îi dă putere unei femei ca să reziste.

Buzele Cadsuanei se subţiară. Verin ştia mai multe decât ea despre acest soi de relaţie cu bărbaţii – ea nu se gândise niciodată să se răsfeţe împreună cu propriii străjeri, aşa cum făceau unele Verzi, iar alţi bărbaţi ieşeau, pur şi simplu, din discuţie –, însă Bruna se apropiase de un adevăr fără să ştie. Cel puţin Cadsuane nu credea că cealaltă soră ştia că Min era legată de băiatul al'Thor. Ea ştia doar pentru că fetei îi scăpase acest lucru într-un moment de neatenţie. Până şi cea mai strânsă midie lăsa, în cele din urmă, să se vadă carnea din interior odată ce reuşeai să îi desfaci puţin scoica. Uneori, în mod neaşteptat, lăsa să se vadă şi o perlă. Da, Min avea să dorească să îl ţină în viaţă pe flăcău fie că îl iubea sau nu, însă nu mai mult decât Cadsuane.

Punându-şi mantia pe spătarul înalt al unui scaun, Verin se duse la cel mai apropiat şemineu şi îşi întinse mâinile ca să şi le încălzească la flăcările plăpânde. Nu puteai spune că Verin plutea, dar era mai graţioasă decât sugera trupul ei voinic. Cât din ea era înşelăciune? De-a lungul timpului, fiecare aes sedai se ascundea în spatele mai multor măşti. După o vreme, devenea un obicei.

— Eu cred că situaţia din Tear s-ar putea rezolva paşnic, zise ea, privind flăcările.

Parcă ar fi vorbit singură sau voia ca asta să creadă Cadsuane.

— Hearne şi Simaan devin din ce în ce mai disperate. Se tem că ceilalţi Înalţi Seniori se vor întoarce din Illian şi le vor ţine captive în oraş. Ar putea fi convinse să îl accepte pe Darlin, având în vedere celelalte variante pe care le au. Estanda e plămădită dintr-un aluat mai bun, dar dacă poate fi convinsă că are ceva de câştigat din asta...

— Ţi-am spus să nu te apropii de ele, o întrerupse Cadsuane cu asprime.

Femeia cea voinică clipi mirată.

— N-am facut-o. Străzile sunt pline de zvonuri, iar eu ştiu să le pun cap la cap şi să cern adevărul. Le-am văzut, într-adevăr, pe Alanna şi pe Rafela, dar m-am ascuns după un individ care lua nişte plăcinte cu carne dintr-un cărut înainte ca ele să mă vadă. Sunt sigură că nu m-au văzut.

Ea tăcu, aşteptând să îi explice Cadsuane de ce îi spusese să le evite şi pe surori.

— Trebuie să mă duc la băiat acum, Verin, zise, în schimb, Cadsuane.

Aceasta era problema atunci când erai de acord să dai sfaturi cuiva. Chiar dacă reuşeai să îţi impui toate condiţiile pe care le doreai – majoritatea lor –, mai devreme sau mai târziu, trebuia să mergi atunci când erai chemat. În cele din urmă. Însă acesta era un motiv bun pentru ea să scape de curiozitatea lui Verin. Răspunsul era simplu. Dacă încercai să rezolvi problemele de unul singur, ajungeai să nu rezolvi niciuna. Iar în cazul anumitor probleme, modalitatea de a le rezolva chiar nu avea importanţă pe termen lung. Însă lipsa unui răspuns o lăsă pe Verin nedumerită, cu o ghicitoare la care trebuia să cugete. Atunci când Cadsuane era nesigură pe cineva, voia ca şi acel cineva să fie nesigur pe ea.

Verin îşi luă mantia şi ieşi din încăpere odată cu ea. Oare cealaltă femeie avea de gând să o însoţească? Când ieşiră din încăpere, ele o întâlniră pe Nesune, care se plimba de colo colo pe coridor. Aceasta se opri brusc. Doar o mână de oameni reuşiseră de câteva ori să o ignore pe Cadsuane; cu toate acestea, Nesunei îi reuşi de minune, căci ochii ei aproape negri se fixară asupra lui Verin.

— Aşadar, te-ai întors, nu-i aşa? Cea mai bună dintre Brune avea felul ei aparte de a spune lucruri deja ştiute. Ai scris o lucrare despre animalele din Tărâmurile Secate, dacă-mi aduc bine aminte.

Ceea ce însemna că Verin o făcuse; Nesune îşi amintea tot ceea ce văzuse vreodată – o înzestrare folositoare, dacă ar fi fost îndeajuns de sigură Cadsuane de ea ca să o folosească.

— Seniorul Algarin mi-a arătat pielea unui şarpe uriaş, susţinând că acesta provenea din Tărâmurile Secate, dar sunt convinsă că este la fel cum am observat eu...

Verin îi aruncă o privire neajutorată peste umăr Cadsuanei când femeia mai înaltă o trase de mânecă, dar, înainte să apuce să facă trei paşi pe coridor, femeia se afundă într-o discuţie despre afurisitul acela de şarpe.

Era o privelişte remarcabilă şi tulburătoare într-un fel. Nesune îi era loială Elaidei, sau îi fusese loială, în vreme ce Verin era una dintre acelea care voiau să o detroneze pe Elaida. Sau fusese. Acum, ele vorbeau amiabil despre şerpi. Că ambele îi juraseră credinţă băiatului al'Thor putea fi pus în seama faptului că acesta era un *ta'veren,* care ţesea inconştient Pânza în jurul lui, însă acest legământ era oare de-ajuns ca să le facă să ignore faptul că se aflau în tabere opuse atunci când venea vorba despre cine trebuia să ocupe Tronul Amyrlin? Sau erau afectate pentru că aveau în preajma lor un *ta'veren*? Ea şi-ar fi dorit tare mult să ştie. Niciunul dintre ornamentele ei nu îi oferea protecţie împotriva unui *ta'veren.* Fireşte, ea nu ştia ce făceau doi dintre peşti şi una dintre luni, dar părea puţin probabil să facă asta. Ar fi putut fi la fel de simplu ca faptul că Verin şi Nesune erau amândouă Brune. Brunele puteau uita de toate celelalte atunci când se apucau să cerceteze ceva. Şerpi. Ptiu! Micile ornamente se legănară când ea scutură din cap înainte să se întoarcă, lăsându-le în urmă pe Brune. Ce voia băiatul? Ei nu îi plăcuse niciodată să fie sfătuitoare, fie că fusese obligată sau nu.

Curenţii de aer de pe coridoare făceau să fluture cele câteva tapiserii atârnate pe pereţi, toate învechite ca stil şi uzate din cauză că fuseseră luate, apoi reatârnate de multe ori. Conacul aducea mai mult cu o casă de la o fermă decât cu o construcţie mare, fiind făcute adăugiri ori de câte ori creştea averea sau numărul membrilor familiei. Casa Pendaloan nu fusese niciodată înstărită, însă existaseră momente când avusese membri numeroşi. Acest lucru reieşea din tapiseriile mai mult decât uzate şi demodate ce atârnau pe pereţi. Cornişele erau vopsite în culori vii – roşu, sau albastru, sau galben însă coridoarele variau în lăţime şi înălţime, unindu-se uneori în unghiuri înguste. Ferestrele, care odinioară oferiseră privelişte spre câmpuri, se deschideau acum spre nişte curţi interioare, de obicei pustii, în afară de câteva bănci, şi ofereau o lumină slabă. Uneori, nu aveai cum să ajungi din-tr-un loc intr-altul decât dacă străbăteai o colonadă acoperită ce oferea o privelişte spre curţile acelea interioare. Coloanele erau din lemn de cele mai multe ori, vopsite îndrăzneţ atunci când nu erau sculptate.

Pe una dintre aceste pasarele, cu coloane groase şi verzi, stăteau două surori şi priveau activitatea ce se desfăşura în curtea de jos. Priveau împreună când Cadsuane deschise uşa ce dădea spre colonadă. Beldeine o văzu intrând şi se îndreptă de spate, trăgând de şalul cu ciucuri verzi pe care îl purta de mai puţin de cinci ani. Drăguţă, cu pomeţi proeminenţi şi ochi căprui uşor migdalaţi, ea nu căpătase încă trăsăturile celor lipsite de vârstă şi părea mai tânără decât Min, mai ales atunci când îi aruncă o privire rece Cadsuanei şi o luă de-a lungul colonadei în direcţia opusă.

Merise, însoţitoarea ei, zâmbi amuzată în urma ei, aranjându-şi puţin şalul cu ciucuri verzi. Înaltă şi de obicei destul de serioasă, cu părul legat strâns ca să nu îi acopere faţa palidă, Merise nu era o femeie care zâmbea des.

— Beldeine începe să-şi facă griji că nu are încă un străjer, zise ea cu un accent din Tarabon când Cadsuane se opri lângă ea, cu toate că îşi întoarse din nou ochii albaştri spre curte. Pare să se gândească la un asha'man, dacă va găsi unul. I-am spus să vorbească cu Daigian. Dacă asta nu-i va fi ei de folos, îi va fi lui Daigian.

Toţi străjerii care le însoţeau stăteau adunaţi în curtea pavată cu piatră, doar în cămăşi, în ciuda frigului. Mare parte din ei şedeau pe băncile vopsite şi îi priveau pe doi ai lor luptându-se cu nişte săbii din lemn de antrenament. Jahar, unul dintre cei trei străjeri ai Merisei, era un tânăr chipeş, cu faţa arsă de soare. Clopoţeii argintii prinşi la capetele celor două cozi lungi şi împletite zornăiră când el atacă năvalnic. El se mişca precum o lance neagră ce lovea. Deşi nu se simţea nici măcar o adiere, steaua cu opt colţuri, ce semăna cu o roză a vânturilor aurie, părea să se mişte în părul Cadsuanei. Dacă ar fi ţinut-o în mână, i-ar fi simţit vibraţiile. Totuşi, ea ştia deja că Jahar era asha'man, iar steaua nu ar fi arătat înspre el, doar i-ar fi spus că un bărbat care putea conduce se afla prin preajmă. Cu cât existau mai mulţi bărbaţi care puteau conduce, cu atât mai tare vibra steaua, descoperise ea. Adversarul lui Jahar, un individ foarte înalt, cu umeri laţi şi faţa împietrită, care avea un şnur din piele împletit în jurul tâmplelor cărunte, ca să-i ţină părul lung până la umeri, nu era cel de-al doilea asha'man din curte, dar era la fel de letal în felul său. Lan nu părea să se mişte la fel de iute, ci... plutea. Sabia lui din şipcă era mereu acolo ca să o pareze pe cea a lui Jahar, îndepărtându-l mereu pe bărbatul mai tânăr de el.

Dintr-odată, lama din lemn a lui Lan îl lovi în partea laterală pe Jahar, scoţând un pârâit răsunător, o lovitură ucigaşă dacă lama ar fi fost din oţel. În vreme ce bărbatul mai tânăr încerca să îşi revină după acea lovitură puternică, Lan pluti înapoi în poziţia de atac, cu lama lungă pregătită. Nethan, un alt străjer al Merisei, se ridică în picioare. Era un bărbat zvelt, cu fire de păr alb la tâmple, şi înalt, deşi mai scund cu o palmă sau mai mult decât Lan. Jahar îşi flutură mâna ca să-l oprească şi îşi ridică din nou sabia de antrenament, cerând cu voce tare încă o rundă.

— Daigian mai rezistă? întrebă Cadsuane.

— Mai bine decât mă aşteptam, recunoscu Merise. Stă prea mult timp în odaia ei, dar plânge când n-o vede nimeni.

Ea îşi mută privirea de la bărbaţii care dansau dansul săbiilor la o bancă verde, unde străjerul lui Verin, Tomas, un bărbat îndesat, cu părul cărunt, şedea lângă un individ cărunt, cu doar câteva fire de păr alb rămase pe cap.

— Damer a vrut să încerce să o tămăduiască, dar Daigian a refuzat. Poate că n-a mai avut niciodată un străjer, dar ştie că jelirea unui străjer mort păstrează vie amintirea acestuia. Mă miră că Corele se gândeşte să îngăduie acest lucru.

Clătinând din cap, sora taraboneră îşi întoarse din nou privirea spre Jahar. Străjerii celorlalte surori nu o interesau cu adevărat, cel puţin nu la fel de mult ca ai ei.

— Asha'manii jelesc la fel ca străjerii. Am crezut că, poate, Jahar şi Damer nu fac decât să îi urmeze pe ceilalţi, dar Jahar mi-a spus că este un obicei al lor. Nu m-am băgat, desigur, dar i-am văzut bând în amintirea lui Eben, tânărul străjer al lui Daigian. Nu i-au pomenit niciodată numele, dar au umplut o cupă cu vin şi pentru el. Bassane şi Nethan ştiu că pot muri oricând şi acceptă acest lucru. Jahar *se aşteaptă* să moară; se aşteaptă la asta în fiecare zi. Pentru el, fiecare ceas este în mod cert ultimul.

Cadsuane abia se abţinu să nu îi arunce o privire celeilalte femei. De obicei, Merise nu era atât de povestitoare. Faţa celeilalte femei era calmă, atitudinea ei netulburată, şi totuşi ceva o supăra.

— Ştiu că te antrenezi ca să te legi cu el, zise ea cu gingăşie, coborându-şi privirea spre curte.

Gingăşia se impunea atunci când vorbeai cu o altă soră despre străjerul ei. Acesta era unul dintre motivele pentru care privea în curte, încruntându-se.

— Ai hotărât dacă băiatul al'Thor a biruit la Shadar Logoth? Chiar a reuşit să cureţe jumătatea masculină a Izvorului?

Şi Corele exersa legarea cu Damer, dar Galbena era prea concentrată pe eforturile ei zadarnice de a găsi o modalitate ca să folosească *saidarul* aşa cum folosea el *saidinul,* încât nu ar fi observat nici dacă pângărirea Celui Întunecat i-ar fi alunecat pe gât. Păcat că ea obţinuse şalul cu cincizeci de ani mai târziu decât cealaltă, altminteri l-ar fi legat pe unul dintre bărbaţi şi n-ar mai fi fost nevoită să întrebe. Însă cincizeci de ani ar fi însemnat că Norla ar fi murit în căsuţa ei din Dealurile Negre înainte să fi mers vreodată Cadsuane Melaidhrin la Turnul Alb. Acest lucru ar fi schimbat o mare parte din istorie. În primul rând, ar fi fost puţin probabil ca ea să se fi aflat în situaţia în care se afla acum. Aşadar, ea întrebă cu gingăşie şi aşteptă.

Merise tăcu şi rămase nemişcată o clipă îndelungată, apoi oftă.

— Nu ştiu, Cadsuane. *Saidarul* este precum un ocean liniştit care te poartă oriunde vrei atâta vreme cât cunoşti curenţii şi îi laşi să te poarte. *Saidinul...* e ca o avalanşă de bolovani aprinşi. Ca nişte munţi de gheaţă ce se prăbuşesc. *Se simte* mai curat decât prima oară când m-am legat cu Jahar, dar se poate ascunde orice în haosul acela. Orice.

Cadsuane încuviinţă din cap. Nu era sigură că se aşteptase la alt răspuns. De ce ar găsi un răspuns lămurit la două dintre cele mai importante întrebări din lume, când nu găsea niciunul referitor la atât de multe chestiuni simple? În curte, Lan îşi opri sabia din lemn la grumazul lui Jahar, de astă dată fără să se audă un pârâit; bărbatul mai mare pluti în spate, luând poziţia de aşteptare. Nethan se ridică din nou în picioare, iar Jahar îl opri din nou, ridicându-şi furios sabia şi punându-se pe poziţie. Cel de-ai treilea străjer al Merisei, Bassane, un individ scund şi lat, aproape la fel de înnegrit de soare ca Jahar, în ciuda faptului că era cairhienin, râse şi făcu un comentariu nepoliticos despre cum că bărbaţii se împiedicau de propriile săbii. Tomas şi Damer schimbară o privire şi clătinară din cap; de obicei, la vârsta aceea, bărbaţii renunţau la şicane. Sunetul de lemn pe lemn se auzi din nou.

Ceilalţi patru străjeri nu erau singurii spectatori din curte ai lui Lan şi Jahar. Cadsuane îşi fixă privirea încruntată asupra fetei zvelte, cu părul lung şi negru împletit în coadă, care privea neliniştită de pe o bancă roşie. Copila trebuia să-şi fluture inelul cu Marele Şarpe pe sub nasul oamenilor ca să fie luată drept aes sedai, ceea ce şi era, chiar dacă doar practic. Nu era doar faptul că Nynaeve avea o faţă de copilă; Beldeine părea la fel de tânără. Nynaeve se foia pe bancă, mai să sară în picioare. Uneori, ea îşi mişca buzele ca şi cum ar fi strigat în tăcere încurajări, alteori îşi mişca mâinile ca şi cum ar fi vrut să arate cum ar fi trebuit să-şi mânuiască sabia Lan. Era o fetişcană frivolă, plină de pasiune, care arareori dădea dovadă că avea minte în cap. Min nu era singura care părea să se fi aruncat cu capul înainte pentru un bărbat. După obiceiul malkierilor morţi, punctul roşu de pe fruntea Nynaevei sugera că era măritată cu Lan, cu toate că Galbenele arareori se măritau cu străjerii lor. Foarte puţine surori făceau asta, că veni vorba. Desigur, Lan nu era străjerul Nynaevei, oricât de mult s-ar fi străduit cei doi să lase altă impresie. Cui îi aparţinea el era o chestiune care le scăpa tuturor, tot aşa cum hoţii scăpau în toiul nopţii.

Mai interesante şi mai tulburătoare erau podoabele pe care le purta Nynaeve – un lanţ lung din aur şi o cingătoare subţire, tot din aur, şi brăţări şi inele asortate, bătute în nestemate ţipătoare roşii, verzi şi albastre, care nu se potriveau defel cu rochia cu dungi galbene. Pe deasupra, mai purta şi podoaba aceea ciudată pe mâna stângă, nişte inele aurii prinse de o brăţară aurie cu ajutorul unor zale. Acela era un *angreal,* mult mai puternic decât sfrânciocii din părul Cadsuanei. Celelalte semănau cu restul de ornamente ale ei *ter'angreale* făurite cam în aceeaşi vreme, în timpul frângerii lumii, atunci când o aes sedai avusese mulţi vrăjmaşi, în special acei bărbaţi care puteau conduce. Era ciudat să te gândeşti că şi acestora li se spusese aes sedai. Era ca şi cum ai fi cunoscut un bărbat ce purta numele de Cadsuane.

Întrebarea – dimineaţa ei părea a fi plină de întrebări şi soarele nici măcar nu ajunsese încă la zenit – era următoarea: Fata purta podoabele din cauza băiatului al'Thor sau a asha'manilor? Sau din cauza Cadsuanei Melaidhrin? Nynaeve îşi demonstrase loialitatea faţă de un tânăr din satul ei, dar se arătase şi prudentă faţă de el. Avea minte atunci când alegea să şi-o folosească. Totuşi, până când avea să primească răspuns la această întrebare, era periculos să aibă prea multă încredere în fetişcană. Tulburător era faptul că, în ultima vreme, puţine lucruri nu păreau a fi periculoase.

— Jahar devine din ce în ce mai puternic, zise Merise, brusc.

Cadsuane se încruntă o clipă la cealaltă Verde. Mai puternic? Cămaşa tânărului îi atârna umedă pe spate în vreme ce Lan părea să nu fi asudat defel. Apoi ea pricepu. Merise vorbea despre Putere. Însă Cadsuane se mulţumi doar să-şi arcuiască o sprânceană. Nici nu îşi mai amintea când îngăduise ultima oară să i se citească uluirea pe faţă. Probabil că se întâmplase cu mulţi ani în urmă, în Dealurile Negre, când începuse să câştige ornamentele pe care le purta acum.

— La început am crezut că felul în care se antrenează aceşti asha'mani l-a ajutat să acceadă la forţa deplină, zise Merise, încruntându-se la cei doi bărbaţi care îşi mânuiau săbiile de antrenament.

Ba nu. La Jahar se încrunta. Era doar o uşoară încreţitură a colţurilor ochilor, căci ea îşi ţinea încruntăturile pentru cei care le puteau vedea şi îi cunoşteau nemulţumirea.

— În Shadar Logoth, am crezut că am vedenii. Acum trei sau patru zile, eram convinsă că m-am înşelat. Acum, sunt sigură că am dreptate. Dacă bărbaţii îşi dobândesc forţă în mod haotic, nu se poate şti cât de puternici vor deveni.

Fireşte că ea nu dădu glas adevăratei sale îngrijorări, că el putea deveni mai puternic decât ea. Rostirea acestor cuvinte era de neînchipuit din mai multe privinţe. Chiar dacă Merise se obişnuise oarecum să facă lucruri de neînchipuit – majoritatea surorilor ar fi leşinat numai la gândul de a lega un bărbat care putea conduce –, nu se simţea confortabil să le şi dea glas. Cadsuane, da, însă păstră un ton neutru. Lumină, ura să fie gingaşă! Ura această nevoie.

— Pare mulţumit, Merise.

Străjerii Merisei păreau întotdeauna mulţumiţi; ea se ocupa bine de ei.

— Trece printr-o stare de...

Cealaltă femeie îşi atinse partea laterală a capului ca şi cum ar fi pipăit amestecul de senzaţii pe care îl simţea prin legătură. Într-adevăr, *era* supărată!

— Nu e furie. E frustrare.

Vârându-şi mâna în punga lucrată în piele prinsă la brâu, ea scoase la iveală o insignă mică şi emailată, o figurină şerpuitoare cu roşu şi auriu, ce aducea cu un şarpe cu picioare şi coamă de leu.

— Nu ştiu de unde o are flăcăul al'Thor, dar i-a dat-o lui Jahar. Pare-se că la asha'mani aceasta se înrudeşte cu obţinerea şalului. Am fost nevoită să i-o iau, fireşte; Jahar *se* află tot în situaţia în care trebuie să înveţe să accepte doar ce îi spun eu că poate face. Dar este atât de agitat din cauza acestei insigne... Oare să i-o dau înapoi? Într-un fel, ar fi ca şi cum i-aş oferi-o eu.

Sprâncenele Cadsuanei începură să se arcuiască, înainte ca ea să apuce să şi le stăpânească. Merise îi cerea sfatul în privinţa unuia dintre *străjerii* ei? Cadsuane îi sugerase, desigur, să îl cerceteze mai întâi pe bărbat, dar acest grad de intimitate era... De neînchipuit? Ptiu!

— Sunt convinsă că indiferent ce decizie vei lua va fi cea corectă.

Aruncându-i o ultimă privire Nynaevei, ea o lăsă pe femeia mai înaltă să mângâie cu degetul mare insigna emailată şi să privească încruntată curtea interioară. Lan tocmai îl învinsese încă o dată pe Jahar, însă tânărul se puse din nou pe poziţie, cerând încă o tură. Indiferent ce avea să decidă Merise, ea aflase deja un lucru care îi displăcea. Limitele dintre aes sedai şi străjeri fuseseră întotdeauna la fel de clare ca legăturile; aes sedai porunceau, iar străjerii se supuneau. Însă dacă Merise, mai ales ea, se agita din cauza unei insigne de guler – Merise, care îşi ţinea din scurt străjerii –, atunci trebuiau impuse noi limite, cel puţin în cazul străjerilor care puteau conduce. Părea puţin probabil că legarea lor urma să înceteze; Beldeine era o dovadă vie. Oamenii nu se schimbau niciodată, însă lumea, da, şi cu o regularitate tulburătoare Nu trebuia decât să accepţi sau măcar să mergi mai departe. Din când în când, puteau influenţa, cu puţin noroc, direcţia schimbărilor, dar chiar dacă reuşeai să îi pui capăt uneia, nu făceai decât să dai naştere alteia.

După cum era de aşteptat, ea nu găsi uşa odăii băiatului al'Thor nepăzită. Fireşte că Alivia era acolo. Şedea pe o bancă lângă uşă, aşteptând răbdătoare cu mâinile împreunate în poală. Femeia seanchan cu părul bălai o numise să fie un soi de protectoare a băiatului. Alivia îl onora pentru că o eliberase de zgarda de *damană,* însă era mai mult de-atât. În primul rând, Min o displăcea şi nu era vorba despre un sentiment obişnuit de gelozie. Alivia nu părea să ştie ce făceau împreună bărbaţii şi femeile. Dar între ea şi băiat exista o legătură ce reieşea din privirile lor pline de determinare, nădejde, oricât de greu ar fi fost de crezut. Până când Cadsuane avea să afle despre ce era vorba, ea nu avea de gând să facă ceva ca să-i despartă. Ochii albaştri şi aspri ai Aliviei o priviră pe Cadsuane cu precauţie şi respect, cu toate că nu vedea în ea un vrăjmaş. Alivia era nepoliticoasă cu cei pe care îi considera vrăjmaşi ai băiatului al'Thor.

Cealaltă femeie care stătea de strajă era cam de aceeaşi mărime cu Alivia, dar cele două nici că ar fi putut fi mai diferite, şi nu doar pentru că Elza avea ochii căprui şi o faţă fină, fără vârstă de aes sedai, când Alivia avea linii fine în colţurile ochilor şi fire albe aproape ascunse în păr. Elza sări în picioare de îndată ce o văzu pe Cadsuane îndreptându-şi spatele în faţa uşii şi înfaşurându-şi şalul în jurul trupului.

— Nu este singur, zise ea, răceala simţindu-i-se în glas.

— Vrei să-mi ţii calea? o întrebă Cadsuane, cu aceeaşi răceală în glas.

Andorana Verde ar fi trebuit să se dea în lături. Elza era mai slabă în Putere decât Cadsuane şi nu ar fi trebuit să şovăie, darămite să aştepte o poruncă, însă femeia rămase fermă pe picioare, privirea ei devenind de-a dreptul înflăcărată.

Era o dilemă. Alte cinci surori din conac îi juraseră credinţă băiatului, iar acelea care îi fuseseră loiale Elaidei se zgâiau la Cadsuane, neîncrezătoare parcă în intenţiile ei faţă de el. Ceea ce o facea să se întrebe, fireşte, de ce Verin nu era. Însă doar Elza încercă să o împiedice să meargă la el. Atitudinea femeii trăda gelozie, ceea ce nu avea nicio noimă.

Doar nu se credea mai potrivită a-i da sfaturi lui, iar dacă ar fi existat vreo aluzie că Elza îl dorea pe băiat, ca bărbat sau străjer, Min ar fi făcut urât. Copila avea instincte foarte ascuţite. Cadsuane ar fi scrâşnit din dinţi dacă ar fi fost genul de femeie care să facă asta.

Tocmai când se gândea să îi poruncească Elzei să se dea în lături, Alivia se aplecă în faţă.

— Doar el a trimis după ea, Elza, mârâi ea. Se va supăra dacă o vom împiedica. Pe noi, nu pe ea. Las-o să intre!

Elza o privi cu coada ochiului pe femeia seanchan şi îşi strânse buzele în semn de dispreţ. Alivia era cu mult mai puternică decât ea în Putere – era cu mult mai puternică şi decât Cadsuane, că veni vorba, dar era o sălbatică şi o mincinoasă, după părerea Elzei. Femeia cu părul negru nu părea să accepte faptul că Alivia fusese *damană,* cu atât mai puţin restul poveştii. Totuşi, Elza aruncă o privire înspre Cadsuane, apoi înspre uşa din spatele ei, apoi îşi aranjă şalul. Era limpede că nu voia ca băiatul să se supere. Nu pe ea.

— Mă duc să văd dacă e pregătit să te primească, zise ea, aproape bosumflată. Ţine-o aici, îi spuse ea Aliviei pe un ton mai aspru, înainte să se întoarcă şi să bată uşor la uşă.

Din partea cealaltă se auzi o voce de bărbat, iar ea deschise uşa doar atât cât să se strecoare înăuntru, închizând-o în urma ei.

— Va trebui să o ierţi, zise Alivia, cu acel accent seanchan enervant de leneş şi de blând. Cred că îşi ia legământul prea în serios. Nu e obişnuită să slujească nimănui.

— Surorile aes sedai se ţin de cuvânt, răspunse Cadsuane pe un ton sec.

Femeia îi dădea senzaţia că însuşi felul ei de a vorbi era la fel de rapid şi de vioi ca al cairhieninilor!

— Trebuie să ni-l ţinem.

— Cred asta. Şi doar ca să ştii, şi eu mi-l ţin pe al meu. Voi face tot ce îmi va cere el. Îi sunt datoare.

Fu un comentariu fascinant, dar şi o oportunitate, însă înainte să apuce să profite de ea, Elza ieşi pe uşă. Fu urmată de Algarin, a cărui barbă albă era ascuţită. Acesta îi făcu o plecăciune Cadsuanei însoţită de un zâmbet care îi adânci ridurile de pe faţă. Haina lui simplă din lână neagră, croită când fusese mai tânăr, stătea lăbărţată pe el în acel moment, iar părul de pe cap i se rărise. Nu exista nicio şansă să afle de ce îl vizitase pe băiatul al'Thor.

— Te poate primi acum, zise Elza pe un ton aspru.

Cadsuane mai că scrâşni din dinţi. Alivia va trebui să aştepte, la fel şi Algarin.

Băiatul stătea în picioare când intră Cadsuane. Era aproape la fel de înalt şi de lat în umeri ca Lan în haina neagră cusută cu fire din aur pe mâneci şi pe gulerul înalt. Aducea prea mult cu haina brodată pe care o purta un asha'man ca să fie pe placul ei, însă nu zise nimic. El făcu o plecăciune curtenitoare, poftind-o să ia loc pe un scaun cu o pernă cu ciucuri din faţa şemineului şi întrebând-o dacă doreşte nişte vin. Cel din carafa ce se afla pe o măsuţă, lângă cele două cupe, se răcise, dar putea să trimită după altul. Ea muncise din greu ca să îl facă să fie politicos; el putea purta orice haină dorea. Existau chestiuni mai importante în privinţa cărora trebuia povăţuit. Sau îndemnat sau împins de la spate dacă era nevoie. Ea nu avea de gând să îşi irosească timpul sau să-şi bată gura de pomană în privinţa hainelor lui.

Înclinând politicos din cap, ea refuză vinul. O cupă cu vin oferea multe oportunităţi – să sorbi din el atunci când aveai nevoie de o clipă de gândire; să te uiţi în el atunci când voiai să-ţi ascunzi privirea –, însă tânărul trebuia supravegheat mereu. Pe faţa lui se citea aproape la fel de puţin ca pe aceea a surorii lui. Având părul roşcat-închis şi ochii albastru-cenuşii, el ar fi putut fi confundat cu un aiel, însă puţini aieli aveau ochii atât de reci. În comparaţie cu aceştia, cerul dimineţii la care se zgâise ea mai devreme părea cald. Erau mai reci decât fuseseră înainte de Shadar Logoth. Dar şi mai aspri, din nefericire. De asemenea, aceştia păreau... obosiţi.

— Algarin a avut un frate care putea conduce, zise el, întorcându-se spre un scaun.

Pe la jumătatea întoarcerii, el se clătină. Se prinse cu mâna de un braţ al scaunului şi scoase un râs ca un lătrat, prefăcându-se că se împiedicase în propriile picioare, însă nu se împiedicase deloc. El nu îmbrăţişase nici *saidinul* – ea îl văzuse cum se clatină făcând asta –, altminteri ornamentele ei ar fi avertizat-o. Corele zicea că el avea nevoie doar de puţin mai mult timp ca să îşi revină după Shadar Logoth. Lumină, ea trebuia să îl ţină pe băiat în viaţă, altminteri totul fusese în zadar!

— Ştiu, zise ea. Şi, părând că Algarin îi povestise totul, cu adăugă: Eu am fost cea care l-a prins pe Emarin şi l-a dus în Tar Valon.

Era un lucru ciudat pentru care să fie recunoscător Algarin, după părerea unora, însă fratele lui mai mic supravieţuise domolirii mai bine de zece ani după ce ea îl ajutase să se împace cu acest gând. Fraţii fuseseră apropiaţi.

Băiatul îşi încruntă sprâncenele când se aşeză pe scaun. *Nu* ştiuse asta.

— Algarin vrea să fie testat, zise el.

Ea îl privi în ochi liniştită, cu seninătate, dar nu spuse nimic. Copiii lui Algarin erau căsătoriţi, cei care încă mai trăiau. Poate că era pregătit să lase moştenire această bucată de pământ descendenţilor lui. Oricum, un bărbat în plus sau în minus care putea conduce aproape că nici nu mai conta în acel moment. Numai dacă băiatul era acela care se zgâia la ea.

După o clipă, bărbia lui se mişcă, vestigiu al unei încuviinţări. Oare şi el o testa pe ea?

— Să nu te temi că n-am să-ţi spun când te vei purta ca un neghiob, băiete.

Majoritatea oamenilor îşi aminteau după o întâlnire că ea avea o limbă ascuţită. Acestui tânăr trebuia să îi reamintească asta din când în când. El mormăi. Ar fi putut fi un râset. Ar fi putut fi un geamăt. Ea îşi reaminti că el voia ca ea să îl înveţe ceva; cu toate că el nu părea a şti ce anume. N-avea importanţă. Ea avea o listă întreagă de unde putea alege şi abia începuse.

El părea să aibă faţa sculptată în piatră, căci nu trăda nicio emoţie, apoi sări în picioare şi începu să se plimbe de colo colo între şemineu şi uşă. Îşi ţinea pumnii strânşi la spate.

— Am vorbit cu Alivia despre seanchani, zise el. Dintr-un oarecare motiv, ei îşi zic „Oastea Neînvinsă”. N-au pierdut niciodată un război. Bătălii, da, dar niciodată un război. Atunci când pierd o bătălie, ei stau şi discută, încercând să afle ce-au făcut greşit sau ce-a făcut bine vrăjmaşul. Apoi fac schimbările necesare pentru a ieşi biruitori.

— E o metodă înţeleaptă, zise ea, după ce el tăcu. Era limpede că el se aştepta la un comentariu. Cunosc bărbaţi care procedează la fel. Davram Bashere, de pildă. Gareth Bryne, Rodel Ituralde, Agelmar Jagad. Până şi Pedron Niall făcea la fel, când trăia. Toţi erau consideraţi mari căpitani.

— Da, zise el, continuând să se plimbe de colo colo.

El nu se uită la ea, poate nici nu o vedea, dar asculta. Ea nădăjduia ca el să şi priceapă.

— Cinci bărbaţi, toţi mari căpitani. Seanchanii fac *cu toţii* asta. E un obicei al lor de o mie de ani. Fac schimbările necesare, dar nu se dau bătuţi.

— Te gândeşti că nu ar putea *fi* înfrânţi? întrebă ea pe un ton calm.

Calmul era întotdeauna potrivit până când aveai o certitudine şi, de obicei, şi după aceea.

Băiatul se întoarse furios spre ea, cu grumazul încordat şi ochi ca de gheaţă.

— Îi voi înfrânge, în cele din urmă, zise el, încercând să păstreze un ton politicos.

Era o îmbunătăţire. Cu cât era mai puţin nevoită să arate că putea şi avea să pedepsească încălcarea regulilor ei, cu atât mai bine.

— Dar...

El tăcu, scoţând un mârâit când auzi prin uşă zarva de pe coridor.

O clipă mai târziu, uşa se deschise şi Elza intră cu spatele, vociferând în continuare şi încercând să stăvilească, ţinându-şi braţele întinse, alte două surori. Erian, cu faţa palidă îmbujorată acum, o împingea, practic, în faţa ei pe cealaltă Verde. Sarene, o femeie atât de frumoasă, încât o făcea pe Erian să pară aproape obişnuită, afişa o expresie mai rece, cum te-ai fi aşteptat de la o Albă, însă îşi scutura capul exasperată şi suficient de tare ca mărgelele colorate din cozile el subţiri şi împletite să se lovească unele de celelalte. Sarene era temperamentală, deşi, de obicei, încerca să se stăpânească.

— Bartol şi Rashan sunt pe drum, anunţă Erian cu voce tare, agitaţia facându-i accentul illian mai pronunţat. Aceştia erau cei doi străjeri ai ei, care rămăseseră în Cairhien. Eu n-am trimis după ei, dar cineva a Călătorit împreună cu el. Acum o oră, i-am simţit brusc mai aproape şi chiar acum încă şi mai aproape. Vin înspre noi chiar acum.

— Vitalien al meu se apropie şi el, zise Sarene. Va sosi aici în câteva ceasuri, cred.

Elza îşi lăsă braţele jos, deşi, după cât de încordat îi era spatele, ea le măsura din priviri pe cele două surori.

— Şi Fearil al meu va fi aici în curând, bombăni ea.

Acesta era singurul ei străjer; se spunea că erau căsătoriţi, iar Verzile care se măritau arareori îşi luau un alt străjer în acelaşi timp. Cadsuane se întrebă dacă aceasta ar fi vorbit în cazul în care celelalte n-ar fi facut-o.

— Nu mă aşteptam să se întâmple atât de devreme, zise băiatul cu blândeţe. Cu blândeţe, deşi vocea îi era tăioasă. Dar n-ar trebui să mă aştept ca evenimentele să stea după mine, nu-i aşa, Cadsuane?

— Evenimentele nu aşteaptă niciodată după nimeni, răspunse ea, ridicându-se în picioare.

Erian tresări ca şi când tocmai atunci o văzuse, deşi Cadsuane era convinsă că faţa ei era la fel de calmă precum cea a băiatului. Şi poate la fel de împietrită. Ce îi adusese pe acei străjeri din Cairhien şi cu cine Călătoriseră aceştia puteau reprezenta suficiente bătăi de cap, însă ea credea că obţinuse un alt răspuns de la băiat şi trebuia să se gândească foarte bine cum avea să îl sfătuiască în această privinţă. Uneori, răspunsurile erau mai spinoase decât întrebările.

CAPITOLUL 24
O furtună întremătoare

Lumina soarelui după-amiezii ar fi trebuit să pătrundă prin ferestrele dormitorului lui Rand, însă afară ploua cu găleata şi toate lămpile erau aprinse ca să alunge semiîntunericul. Bubuitul tunetelor făcea să zdrăngănească sticla din cadranele ferestrei. Era o furtună violentă care se rostogolea de pe Osia Lumii mai repede decât un cal ce galopa şi care adusese cu ea un frig năprasnic, aproape suficient de năprasnic ca să înceapă să ningă. Picăturile de ploaie care răpăiau pe casă erau ca o zloată pe jumătate îngheţată şi, în ciuda buştenilor care ardeau în vatră, în odaie se simţea răcoarea.

Întins încălţat pe pat, cu un picior peste celălalt, pe cuvertură, el stătea cu ochii pironiţi la baldachin şi înecerca să îşi pună gândurile în ordine. Putea ignora furtuna de afară, dar Min, care stătea cuibărită la pieptul lui, era altă mâncare de peşte. Ea nu încerca să îi distragă atenţia; o făcea fără să încerce. Ce-o să se facă cu ea? Cu Elayne şi cu Aviendha. Cele două erau doar o vagă prezenţă în gândurile lui, fiind atât de departe de Caemlyn. Cel puţin asta bănuia el, că erau încă în Caemlyn. Când venea vorba de cele două, presupunerile erau periculoase. Tot ce avea de la ele în acel moment era un simţ general al direcţiei şi certitudinea că erau în viaţă. Însă Min stătea lipită de el, iar legătura o făcea la fel de vibrantă în capul lui ca în trup. Oare era prea târziu să o protejeze pe Min, să le protejeze pe Elayne şi pe Aviendha?

„Ce te face să crezi că poţi proteja pe cineva?” îi şopti în cap Lews Therin. Nebunul mort îi era prieten vechi în acel moment. „Cu toţii vom muri. Nădăjduiesc doar că nu tu vei fi acela care ne vei omorî.” Nu era un prieten binevoitor, ci doar unul de care nu se putea descotorosi. El nu se mai temea că le-ar putea ucide pe Min, pe Elayne sau pe Aviendha aşa cum nu se temea că putea ajunge nebun. Cel puţin nu mai mult decât era deja, cu un bărbat mort în cap şi, uneori, cu un chip înceţoşat pe care mai că îl recunoştea. Oare cuteza să o întrebe pe Cadsuane despre oricare din ei?

„Să nu te încrezi în nimeni, murmură Lews Therin, apoi râse răguşit. Nici măcar în mine.”

Fără niciun avertisment, Min îi trase un pumn în coaste suficient de tare ca să îl facă să geamă.

— Eşti melancolic, păstorule, mârâi ea. Dacă-ţi faci din nou griji în privinţa mea, jur că am să...

Min putea mârâi în mai multe feluri, fiecare potrivindu-se cu diverse senzaţii ce treceau prin legătură. Dinspre ea se simţea o uşoară iritare, însoţită acum de o urmă de îngrijorare, dar uneori se simţea o senzaţie mai tăioasă ca şi cum ea abia se abţinea să nu se răstească la el. Mai avea un mârâit care aproape că îl făcea să râdă de amuzamentul din capul ei, sau ceva ce aducea cu un râset, căci el nu mai făcuse asta de-o veşnicie parcă, şi un mârâit gutural care ar fi făcut să-i clocotească sângele chiar şi fără legătură.

— Dar să nu mai vorbim de-asta acum, zise ea pe un ton cald, înainte ca el să îşi ia mâna ce se odihnea pe spatele ei, apoi se rostogoli şi se dădu jos din pat, netezindu-şi haina brodată cu o privire dojenitoare.

De când îl legase, ea se pricepea încă şi mai bine să-i ghicească gândurile, cu toate că şi înainte se descurcase îndeajuns de bine.

— Ce-ai de gând să faci în privinţa lor, Rand? Cadsuane ce are de gând să facă?

Fulgerul lumină ferestrele, aproape suficient de tare cât să alunge lumina lămpilor, iar tunetul bubui în sticla ferestrelor.

— N-am reuşit până acum să văd dinainte ce are ea de gând să facă, Min. De ce-ar fi diferit azi?

Salteaua groasă, umplută cu pene, se adânci sub greutatea lui când el îşi legănă picioarele peste marginea patului şi ridică în picioare, stând cu faţa spre ea. Mai că îşi duse din instinct mâna la vechile răni din partea laterală, apoi se răzgândi şi începu să îşi încheie nasturii de la haină. Pe jumătate vindecate şi niciodată vindecate, cele două răni suprapuse dureau de când fusese în Shadar Logoth. Sau el era, poate, mai conştient de forţa cu care acestea zvâcneau, de fierbinţeala ca a unui cuptor pe care o simţea într-o zonă mai mică decât palma lui. Nădăjduia ca măcar una din ele să înceapă să se vindece acum, că Shadar Logoth nu mai era. Poate că încă nu trecuse suficient timp ca el să simtă vreo diferenţă. Nu era partea laterală în care Min îi trăsese un pumn – ea era întotdeauna blândă cu partea aceea, chiar dacă nu întotdeauna cu restul trupului lui –, însă el crezuse că reuşise să-şi ascundă durerea în faţa ei. Nu avea rost să îi dea mai multe motive de îngrijorare. Îngrijorarea din ochii ei, şi din capul ei, trebuie să fi fost în privinţa Cadsuanei. Sau a celorlalţi.

Conacul şi toate anexele sale erau îngrămădite acum. Păruse inevitabil că, mai devreme sau mai târziu, cineva avea să încerce să se folosească de străjerii lăsaţi în Cairhien; ale lor aes sedai nu trâmbiţaseră că ar fi plecat să îl găsească pe Dragonul Renăscut, dar nici nu fuseseră deosebit de secretoase. Chiar şi aşa, el nu îi anticipase pe cei care sosiră împreună cu ei. Davram Bashere, cu o sută de oşteni saldaeani din cavaleria uşoară, care descălecă în ploaia torenţială mânată de vânt, bombănind despre şeile distruse. Mai bine de şase asha’mani care, dintr-un oarecare motiv, nu îşi puseseră scut ca să se ferească de ploaia torenţială. Deşi aceştia îl însoţeau pe Bashere, era ca şi cum ar fi sosit două grupuri, întotdeauna păstrând o mică distanţă între ele. Precauţia atârna greu în aer. Iar unul dintre asha’mani era Logain Ablar. Logain! Un asha’man care purta pe guler Sabia şi Dragonul! Atât Bashere, cât şi Logain voiau să vorbească cu el, dar nu în faţa tuturor şi, pare-se, mai ales nu unul în prezenţa celuilalt. Neaşteptat sau nu însă, aceştia nu erau cei mai surprinzători musafiri. El ar fi crezut că cele opt aes sedai trebuiau să fi fost prietene ale Cadsuanei; cu toate acestea, el ar fi putut pune rămăşag că ea fusese la fel de surprinsă ca el să le vadă pe majoritatea dintre ele. Şi mai ciudat încă, toate în afară de una păreau să fie cu asha’manii! Nu erau prizoniere şi cu siguranţă nu erau străji, însă Logain şovăise să dea explicaţii de faţă cu Bashere, iar Bashere şovăise să îi ofere lui Logain ocazia de a vorbi primul cu Rand între patru ochi. În acel moment, toţi se uscau şi se instalau în odăile lor, lăsându-l să încerce să îşi pună gândurile în ordine. În măsura în care putea face asta cu Min prin preajmă. Ce *ar* fi făcut Cadsuane? Ei bine, el încercase să îi ceară sfatul. Însă amândoi fuseseră depăşiţi de evenimente.

Decizia fusese luată, indiferent ce credea Cadsuane. Fulgerul lumină din nou ferestrele. Cadsuanei părea să-i placă fulgerele. Nu ştiai niciodată unde aveau să lovească.

„Alivia îi va face felul, bombăni Lews Therin. Are să ne ajute să murim; are s-o înlăture pe Cadsuane pentru noi, dacă îi vei porunci.”

„Nu vreau s-o omor, Rand îi transmise prin gând mortului. Nu-mi pot permite ca ea să moară.” Lews Therin ştia la fel de bine ca el, însă bărbatul tot mormăia în barbă. De la evenimentele din Shadar Logoth, el părea a fi o idee mai puţin nebun, uneori. Sau poate că Rand era niţel mai mult. La urma urmei, se obişnuise să poarte în cap discuţii cu un bărbat mort în fiecare zi, iar acesta nu era un lucru prea sănătos.

— Trebuie să faci *ceva*, bombăni Min, încrucişându-şi braţele peste piept. Aura lui Logain grăieşte încă despre glorie, strălucind mai tare ca niciodată. Poate că încă mai crede că este adevăratul Dragon Renăscut. Am văzut ceva... întunecat... În viziunile despre Seniorul Davram. Dacă se va întoarce împotriva ta sau va muri... L-am auzit pe unul dintre soldaţi spunând că Seniorul Dobraine ar putea muri. Pierderea şi a unuia dintre ei ar fi o lovitură. Dacă i-ai pierde pe toţi trei, s-ar putea să ai nevoie de un an ca să-ţi revii.

— Dacă ai avut aceste viziuni, atunci s-ar putea adeveri. Trebuie să fac ceea ce voi putea, Min, nu să-mi fac griji pentru ce nu pot face.

Ea îi aruncă una dintre acele priviri pe caure le aveau femeile, ca şi când el încerca să înceapă o ceartă.

O scrijelitură pe uşă îl făcu pe el să îşi întoarcă privirea şi pe Min să îşi schimbe poziţia. El bănuia că ea îşi scosese pe furiş cuţitul din mânecă şi îl ţinea ascuns la spate. Femeia ţinea mai multe cuţite ascunse la ea decât Thom Merilin sau Mat. Culorile se roteau în capul lui, aproape conturându-se în... Ce? Un bărbat pe capra unei căruţe? Nu era chipul care apărea uneori în gânduri şi imaginea dispăru într-o clipită, fără nicio urmă din ameţeala care însoţea acel chip.

— Intră! strigă el, ridicându-se în picioare.

Elza îşi răsfiră poalele de un verde-închis, făcând o reverenţă elegantă atunci când intră. Ochii îi străluceau. O femeie cu o înfăţişare plăcută şi plină de sine ca o pisică, ea abia păru să o vadă pe Min. Dintre toate surorile care îi juraseră credinţă lui, Elza era cea mai zeloasă. Singura zeloasă, de fapt. Celelalte aveau motivele lor pentru a jura credinţă, explicaţiile lor. Desigur, Verin şi surorile care veniseră să-l caute la Fântânile din Dumai nu avuseseră nicio şansă în faţa unui *ta'veren.* În ciuda calmului său exterior, Elza părea mistuită pe dinăuntru de dorinţa de a-l vedea ajungând Tarmon Gai'don.

— Mi-ai spus să te anunţ când va veni ogierul, zise ea, fără să-şi ia ochii de la el.

— Loial! exclamă veselă Min, vârându-şi cuţitul la locul lui, în mânecă atunci când trecu repede pe lângă Elza, care clipi când văzu tăişul. L-aş fi putut ucide pe Rand dacă ţi-ar fi îngăduit să mergi în odaia ta înainte să te văd!

Legătura spunea că ea nu vorbea serios. Nu tocmai.

— Îţi mulţumesc, îi spuse Rand Elzei, ascultând sunetele de veselie ce răzbăteau din salon, zâmbetul{54} cristalin al lui Min şi râsul de ogier ca un duduit al lui Loial.

Tunetul bubui pe cer.

---

54 În original: *Min's light laughter.* Evident, este vorba despre *râsul* cristalin al lui Min (n.red.).

Poate că dorinţa surorii aes sedai cuprindea şi să ştie ce îi spuse el lui Loial, deoarece ea îşi subţie buzele şi şovăi, înainte să facă o altă reverenţă şi să iasă din dormitor. O pauză scurtă în sunetele de veselie anunţă trecerea ei prin salon, iar reluarea lor, plecarea ei. Abia atunci el îmbrăţişă Puterea. Încerca să nu lase niciodată pe nimeni să îl vadă făcând asta.

Focul îl inundă, mai fierbinte decât soarele şi atât de rece, încât şi cel mai mare viscol ar fi părut o nimica toată; totul era o volbură de furie care întrecea furtuna de afară, ameninţând să îl ia cu ea într-un moment de neatenţie. Faptul că îmbrăţişase *saidinul* era ca o luptă pentru supravieţuire. Dintr-odată, verdele cornişelor deveni mai verde, negrul hainei lui mai negru şi auriul broderiilor mai auriu. Vedea porii stâlpilor patului sculptaţi cu lujeri, vedea urmele slabe lăsate de şmirghelul meşteşugarului, făcute cu ani în urmă. *Saidinul* îl făcea să se simtă ca şi cum fusese pe jumătate orb şi amorţit fără el. Aceasta era doar o parte din ce simţea.

„Curat, şopti Lews Therin. Nepătat şi curat din nou.”

Aşa şi era. Nebunia care însemnase jumătatea masculină a Puterii de la frângerea lumii încoace dispăruse. Cu toate acestea, asta nu opri senzaţia de greaţă pe care începea să o simtă Rand, dorinţa arzătoare de a se îndoi şi de a-şi goli maţele pe pardoseală. Odaia păru că se învârte cu el o clipă şi fu nevoit să se sprijine cu mâna de cel mai apropiat stâlp al patului ca să îşi ţină echilibrul. Nu ştia de ce mai simţea acea greaţă, odată ce pângărirea dispăruse. Nici Lews Therin nu ştia, sau nu voia să îi spună. Greaţa era motivul pentru care el nu putea să lase pe cineva să îl vadă atunci când îmbrăţişa *saidinul.* Poate că Elza ardea de dorinţă să îl vadă ajungând la Ultima Bătălie, dar mult prea mulţi voiau să îl vadă prăbuşindu-se şi nu toţi erau iscoade ale Celui Întunecat.

În acel moment de slăbiciune, bărbatul mort dădu să îmbrăţişeze *saidinul.* Rand îl simţea cum se agaţă de el cu lăcomie. Era mai greu de cum fusese înainte să îl înlăture? Într-un fel, Lews Therin părea să fie o parte mai solidă din el de la Shadar Logoth încoace. Nu avea importanţă. Nu mai avea mult până când avea să moară. Însă, până atunci, trebuia să reziste. Trăgând adânc aer în piept, el ignoră acea senzaţie surdă de greaţă din stomac şi intră cu paşi hotărâţi în salon însoţit de bubuitul tunetului.

Min stătea în mijlocul încăperii ţinând o mână a lui Loial într-ale ei şi îi zâmbea. Avea nevoie de ambele mâini ca să ţină una de-a lui Loial, dar nici aşa nu reuşea să i-o acopere. El mai avea o jumătate de metru ca să atingă tavanul cu creştetul capului. Ogierul îmbrăcase o haină curată din lână bleu-marin, al cărei tiv atârna peste pantalonii bufanţi ce îi ajungeau până la genunchi, precum cizmele. Era pentru prima oară când buzunarele nu îi erau pline cu formele dreptunghiulare ale cărţilor. Ochii de mărimea ceştilor de ceai i se luminară când îl văzură pe Rand, iar zâmbetul larg de pe buze îi împărţea faţa în două. Urechile păroase ce îi ieşeau prin părul zbârlit îi tremurau de încântare.

— Seniorul Algarin i-a dat ogierului odăile pentru oaspeţi, Rand, zise el cu o voce bubuitoare ca o tobă. Îţi vine a crede? Sunt şase în total! N-au mai fost folosite de ceva vreme, fireşte, dar sunt aerisite în fiecare săptămână, aşa că nu s-a pus mucegaiul, iar aşternuturile de pat sunt din pânză de bună calitate. Am crezut că m-oi întoarce ca să mă îngrămădesc într-un pat de om. Hm. N-o să zăbovim prea mult aici, nu-i aşa? Urechile lui lungi se pleoşcăiră puţin, apoi începură să zvâcnească neliniştite. Nu cred c-ar trebui. Adică, m-aş putea obişnui cu un pat adevărat, iar asta nu se cade dacă voi sta cu tine. Vreau să spun… Ei bine, ştii tu ce vreau să spun.

— Ştiu, zise Rand cu blândeţe.

Ar fi putut râde de stupoarea ogierului. Ar fi trebuit să râdă. Râsul părea să îl evite în ultima vreme. Ţesând o plasă din fire împotriva ascultatului în jurul odăii, el o înnodă astfel încât să poată elibera *saidinul.* Ultima senzaţie de greaţă începu să dispară imediat. De obicei, cu puţin efort, el îşi putea controla greaţa, dar nu avea rost să facă asta atunci când nu era nevoit.

— Ţi s-a udat vreuna dintre cărţi?

Prima grijă a lui Loial la sosire fusese să îşi verifice cărţile.

Brusc, el îşi dădu seama că se gândise la ceea ce făcuse în timp ce ţesuse plasa. Asta ar fi spus Lews Therin. Lucrul acesta se întâmpla prea des, frazele răstălmăcite ale bărbatului mort zăbovindu-i în minte, amintirile celuilalt bărbat amestecându-se cu ale lui. El era Rand al'Thor, nu Lews Therin Telamon. El ţesuse un scut şi legase împletitura, nu ţesuse o plasă şi o înnodase. Însă una îi venea în gând cu aceeaşi uşurinţă precum cealaltă.

— Mi s-au udat *Eseurile* lui Willim din Maneches, zise Loial, dezgustat, frecându-şi buza de sus cu un deget gros cât un cârnat.

Fusese neglijent când se bărbierise, sau îi mijea mustaţa pe sub nasul mare?

— Se poate să se fi pătat paginile. N-ar fi trebuit să fiu atât de neglijent. Nu cu o carte. Şi carneţelul mi s-a udat niţel. Dar cerneala nu s-a scurs. Scrisul poate fi citit, dar ar trebui să fac o cutie ca să protejez... O încruntare se furişă încet pe faţa lui, aducându-i capetele sprâncenelor lungi până pe obraji. Pari istovit, Rand. Pare istovit, Min.

— A făcut prea multe, dar acum se odihneşte, zise Min în apărarea ei, iar Rand chiar zâmbi. Puţin. Min avea să îl apere întotdeauna, chiar şi în faţa prietenilor lui. Te *vei* odihni, păstorule, adăugă ea, dând drumul mâinii ogierului şi proptindu-şi pumnii în şolduri. Stai jos şi odihneşte-te. Oh, şezi şi tu, Loial. O să-mi înţepenească grumazul dacă mă mai uit mult în sus la voi.

Loial chicoti, un muget ca de taur care îi ieşi din gâtlej, în vreme ce cerceta din priviri şovăitor unul dintre scaunele cu spătar drept. În comparaţie cu el, acesta părea a fi un scaun pentru copii.

— Păstor. Nici nu ştii cât de mult mă bucur că te aud spunându-i „păstor”, Min. El se aşeză cu grijă. Scaunul sculptat simplu trosni sub greutatea lui, iar genunchii îi stăteau ridicaţi în faţă. Iertare, Rand, dar este amuzant şi, în ultimele luni, nu prea am avut motive să râd.

Scaunul rezista. Aruncând o privire spre coridor, el adăugă, puţin prea tare:

— Karldin nu prea are simţul umorului.

— Poţi vorbi liniştit, îi spuse Rand. Suntem în siguranţă în spatele unui... scut.

El fu cât pe ce să spună „pavăză”, ceea ce nu era acelaşi lucru. Numai că ştia că era.

El era prea istovit ca să şadă, tot aşa cum era prea obosit ca să poată adormi uşor în majoritatea nopţilor – îl dureau oasele de atâta oboseală –, aşa că se duse să stea în faţa şemineului. Rafalele de vânt care măturau gura hornului făceau flăcările să danseze pe buşteni şi, uneori, trimiteau un nor de fum în odaie. El auzea ploaia răpăind în ferestre, însă tunetul părea să se fi îndepărtat. Poate că furtuna avea să înceteze. Împreunându-şi mâinile la spate, se întoarse de la foc.

— Ce-au spus Fruntaşii, Loial?

În loc să răspundă imediat, Loial se uită la Min ca şi când ar fi căutat încurajare sau sprijin. Cocoţată pe marginea unui fotoliu albastru, cu genunchii încrucişaţi, ea îi zâmbi ogierului şi încuviinţă din cap, iar el oftă îndelung, asemenea vântului care sufla printr-o peşteră adâncă.

— Karldin şi cu mine am vizitat Fiecare *stedding*, Rand. Pe toate în afară de *Steddingul* Shangtai, fireşte. Nu m-am putut duce acolo, dar am lăsat un mesaj oriunde am mers, iar Daiting nu e departe de Shangtai. Cineva îl va duce acolo. Marea Adunare se întruneşte în Shangtai, iar asta va atrage mulţimile. Aceasta este pentru prima oară în o mie de ani când este convocată Marea Adunare, de când voi, oamenii, aţi luptat în Războiul de o Sută de Ani, şi era rândul *Steddingului* Shangtai. Probabil că au în gând ceva foarte important, dar nimeni nu vrea să-mi spună de ce a fost convocată. Nu îţi spun despre nicio Adunare până când nu ai barbă, bombăni el, pipăindu-şi fâşia îngustă de ţepi de pe bărbia lată.

Se părea că avea de gând să remedieze această lipsă, deşi nu era sigur că putea. Loial avea peste nouăzeci de ani acum, dar, pentru un ogier, era doar un băiat.

— Fruntaşii? întrebă Rand, răbdător.

Trebuia să fii răbdător cu Loial, cu oricare dintre ogieri. Ei nu vedeau timpul aşa cum îl vedeau oamenii – care dintre oameni s-ar gândi cui îi era *rândul* după o mie de ani? –, iar Loial avea tendinţa să tărăgăneze, dacă avea ocazia. Să tărăgăneze mult.

Urechile lui Loial tresăriră, iar el îi aruncă din nou o privire lui Min, primind în schimb un alt zâmbet încurajator.

— Ei bine, după cum spuneam, am vizitat toate *steddingurile,* în afară de Shangtai. Karldin n-a vrut să intre acolo. A preferat să doarmă în fiecare noapte prin tufişuri decât să fie izolat de Izvor măcar un minut.

Rand nu zise nimic, dar Loial îşi ridică mâinile de pe genunchi, cu palmele în sus.

— O s-ajung şi la subiect, Rand. Zău. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, dar nu ştiu dacă a fost de-ajuns. Cei din *steddingul* din Ţinuturile de Hotar mi-au spus să mă întorc acasă şi să las lucrurile în seama celor mai vârstnici şi mai înţelepţi. La fel mi-au spus şi cei din Shadoon şi Mardoon, din munţii de pe Coasta Umbrelor. Celălalt *stedding* a fost de acord să apere Căile de Taină. Nu cred că ei se gândesc cu adevărat la vreo primejdie, dar au fost de acord, aşa că ştii că le vor apăra. Şi sunt convins că unii vor duce mesajul în Shangtai. Fruntaşilor din Shangtai nu le-a plăcut niciodată să aibă o Cale de Taină chiar lângă *stedding.* Cred că l-am auzit pe Fruntaşul Haman zicând de nenumărate ori că e un lucru periculos. Ştiu că vor fi de acord să o păzească.

Rand dădu încet din cap. Ogierii nu minţeau niciodată, iar acei câţiva care încercau erau atât de nepricepuţi, încât arareori încercau să mintă şi a doua oară. Cuvântul unui ogier era luat la fel de în serios ca jurământul de credinţă al oricui altcuiva. Căile de Taină urmau să fie păzite cu multe strădanii. În afară de cele din Ţinuturile de Hotar şi din munţii aflaţi la sud de Amadicia şi Tarabon. Un om putea călători din poartă în poartă de la Osia Lumii şi până la Oceanul Aryth, din Ţinuturile de Hotar şi până la Marea Furtunilor, toate aflându-se într-o lume ciudată cumva în afara timpului, sau poate paralelă cu el. Două zile de mers prin Căi, puteai străbate o sută de mile, sau cinci sute, în funcţie de ce drum alergai. Şi dacă erai dispus să te pui în primejdie. Îţi puteai pierde viaţa foarte uşor pe Căi, sau mai rău. Căile deveniseră de mult întunecate şi stricate. Trolocilor însă nu le păsa de asta, cel puţin nu atunci când erau conduşi de myrddraali. Trolocii voiau doar să ucidă, mai ales atunci când erau conduşi de myrddraali. Nouă Căi de Taină aveau să rămână nepăzite, existând pericolul ca oricare dintre ele să se deschidă şi să se reverse prin ea zeci de mii de troloci. Putea fi o sarcină imposibilă să le păzească în vreun fel fără ajutorul *steddingului.* Mulţi oameni nu credeau că ogierii existau şi puţini dintre cei care credeau nu voiau să se amestece fără a le fi îngăduit. Poate asha'manii, dacă el avea suficienţi în care să se încreadă.

Brusc, el îşi dădu seama că nu era singurul care se simţea istovit. Loial părea rupt de oboseală şi slăbit. Haina îi era şifonată şi stătea lăbărţată pe el. Pentru un ogier, era periculos să zăbovească prea mult în afara *steddingului,* iar Loial plecase de acasă de mai bine de cinci ani. Poate că acele vizite scurte din ultimele luni nu fuseseră îndeajuns pentru el.

— Poate ar trebui să te întorci acasă, Loial. *Steddingul* Shangtai e doar la câteva zile depărtare de-aici.

Scaunul lui Loial scârţâi ameninţător atunci când el se îndreptă brusc. Şi urechile îi stăteau drepte, semn de îngrijorare.

— Mama mea va fi acolo, Rand. Este o vorbitoare neîntrecută. Nu lipseşte niciodată de la nicio Mare Adunare.

— N-are cum să bată deja atâta drum din Ţinutul celor Două Râuri, îi spuse Rand.

Mama lui Loial era, pare-se, şi o drumeaţă neîntrecută; cu toate astea, existau limite, chiar şi pentru ogieri.

— N-o cunoşti pe mama mea, bombăni Loial, ca un bubuit întunecat. O va avea şi pe Erith în urma ei.

Min se aplecă spre ogier, având o strălucire periculoasă în ochi.

— Din felul în care vorbeşti despre Erith, ştiu că vrei să te însori cu ea, şi-atunci de ce fugi mereu de ea?

Rand privea cu atenţie de lângă şemineu. Căsătorie. Aviendha presupunea că el avea să se însoare cu ea, la fel şi Elayne, şi Min, după obiceiul aielilor. Şi Elayne părea să gândească asta, oricât de ciudat părea. Asta credea el. Oare Min ce gândea? Ea nu îşi exprimase niciodată gândurile. Nu ar fi trebuit să le îngăduie niciodată să îl lege. Legătura avea sa le aducă multă suferinţă atunci când el urma să moară.

Urechile lui Loial fremătau a precauţie acum. Urechile alea erau un alt motiv pentru care ogierii erau mincinoşi nepricepuţi. El făcea gesturi împăciuitoare ca şi cum Min ar fi fost cea mai impunătoare dintre ei.

— Păi, vreau, Min. Fireşte că vreau. Erith este frumoasă şi foarte isteaţă. Nu ţi-am spus niciodată cu câtă atenţie m-a ascultat când i-am explicat despre...? Fireşte că ţi-am spus. Le spun tuturor celor pe care îi întâlnesc. Chiar vreau să mă însor cu ea. Dar nu încă. Nu e ca la voi, oamenii, Min. Tu faci tot ce-ţi cere Rand. Erith se aşteaptă ca eu să mă statornicesc şi să rămân acasă. Nevestele nu îşi lasă soţii să plece undeva sau să facă ceva dacă asta înseamnă să părăsească *steddingul* mai mult de câteva zile. Eu am de terminat o carte. Cum aş putea face asta dacă nu văd tot ce înfăptuieşte Rand? Sunt convins că a înfăptuit tot felul de lucruri de când am plecat eu din Cairhien şi ştiu că n-am cum să reuşesc niciodată să aştern totul pe hârtie. Erith, pur şi simplu, n-ar înţelege. Min? Min, eşti supărată pe mine?

— Ce te face să crezi că sunt supărată? zise ea cu răceală în glas.

Loial oftă îndelung şi atât de uşurat, încât Rand mai că tresări. Lumină, ogierul chiar credea că vorbise serios când îi spusese că nu era supărată! Rand ştia că bâjbâia prin întuneric atunci când venea vorba de femei, chiar şi de Min – poate mai ales de Min –, însă Loial ar fi făcut bine să înveţe mai multe decât ştia înainte să se însoare cu Erith. Altminteri, ea avea să îl jupoaie ca pe o capră bolnavă. Era mai bine să-l scoată din odaie înainte ca Min să facă treaba asta în locul lui Erith. Rand îşi drese glasul.

— Mai cugetă la asta la noapte, Loial, zise el. Poate îţi vei schimba părerea până dimineaţă.

O parte din el nădăjduia că Loial urma să o facă. Ogierul era plecat de-acasă de prea multă vreme. O altă parte din el, insă... Loial putea să-i fie de folos, dacă ceea ce îi spusese Alivia despre seanchani era adevărat. Uneori, se simţea dezgustat de el însuşi.

— Oricum, trebuie să vorbesc cu Bashere acum. Şi cu Logain.

El îşi strânse buzele după ce rosti acest nume. De *ce purta* Logain haina neagră de asha'man?

Loial nu se ridică în picioare. Expresia de pe faţa lui deveni mai tulburată, urechile i se lăsară pe spate şi sprâncenele îi căzură pe obraji.

— Rand, trebuie să-ţi spun ceva despre surorile aes sedai care au venit cu noi.

Fulgerele începură să strălucească din nou dincolo de ferestre când el continuă, iar un tunet bubui pe cer mai tare ca oricând. În cazul unor furtuni, acalmia nu însemna decât că avea să fie şi mai rău.

„Ţi-am spus să le omori pe toate când ai avut ocazia, râse Lews Therin. Ţi-am spus."

— Eşti sigură că au fost legaţi, Samitsu? întrebă Cadsuane pe un ton ferm şi suficient de tare ca să se facă auzită, căci tunetul bubuia deasupra acoperişului conacului.

Tunetele şi fulgerele se potriveau cu starea ei. Ei i-ar fi plăcut să mârâie. Fu nevoită să apeleze la o mare măsură din pregătirea şi experienţa ei ca să stea calmă şi să soarbă din ceaiul de ghimbir fierbinte. Nu se mai lăsase de multă vreme copleşită de emoţii, dar îi venea să muşte din ceva. Sau din cineva.

Samitsu ţinea şi ea în mână o ceaşcă din porţelan, dar îi mai rămăsese doar o înghiţitură. Ignorase invitaţia Cadsuanei de a lua loc. Sora mai zveltă îşi întoarse privirea de la flăcările care ardeau în şemineul din stânga, iar clopoţeii din părul ei negru zornăiră când ea îşi scutură capul. Nu se obosise să îşi usuce părul cum trebuia, iar acesta îi atârna ud şi greu pe spate. În ochii ei căprui se citea neliniştea.

— Nu e o întrebare pe care să i-o pot adresa unei surori, nu-i aşa, Cadsuane, iar ele cu siguranţă nu mi-au spus. Cine-ar face-o? La început, m-am gândit că poate au procedat fel ca Merise şi Corele. Şi biata Daigian.

O umbră de compătimire trecu pe faţa ei. Cunoştea prea bine durerea care o măcina pe Daigian din cauza pierderii suferite. Orice soră care avea primul străjer ştia asta prea bine.

— Dar este limpede că Toveine şi Gabrelle sunt amândouă cu Logain. Cred că Gabrelle împarte aşternuturile cu el. Dacă s-a făcut o legătură, atunci bărbaţii sunt cei care au făcut-o.

— Întorsătură, bombăni Cadsuane în ceai.

Se spunea că întorsătura era o treabă cinstită, însă ea nu crezuse niciodată într-o luptă cinstită. Ori luptai, ori nu luptai, şi nu era niciodată un joc. Corectitudinea era pentru oamenii care se ţineau deoparte, care doar vorbeau în vreme ce alţii îşi vărsau sângele. Din nefericire, ea nu putea face mare lucru decât să încerce să găsească o cale prin care să echilibreze evenimentele. Echilibrul nu era acelaşi lucru cu corectitudinea. Ce talmeş-balmeş devenise totul!

— Mă bucur că mi-ai oferit măcar un mic avertisment înainte să le confrunt pe Toveine şi pe celelalte, dar vreau ca tu să te întorci în Cairhien mâine, la prima oră a dimimineţii.

— N-am putut face nimic, Cadsuane, zise Samitsu cu amărăciune. Jumătate din oamenii cărora le-am dat o poruncă începuseră să o întrebe pe Sashalle ca să se convingă că era bine, iar ceilalţi mi-au spus în faţă că ea dăduse altă poruncă. Seniorul Bashere a convins-o să îi dezlege pe străjeri – nici nu ştiu cum a aflat de ei iar ea a convins-o pe Sorilea, aşa că n-am avut cum să le împiedic. Sorilea se purta ca şi cum tocmai abdicasem! Ea nu pricepe şi a lăsat să se înţeleagă limpede că mă crede o proastă. N-are rost să mă mai întorc acolo, decât dacă te aştepţi să-i car mănuşile Sashallei.

— Mă aştept să o supraveghezi, Samitsu. Nimic mai mult. Vreau să ştiu ce face una dintre acele surori iscoade ale Celui Întunecat atunci când nici eu, nici înţeleptele nu suntem atente şi când nu ţinem o nuia în mână. Întotdeauna ai fost o bună observatoare.

Răbdarea nu fusese întotdeauna cea mai puternică trăsătură a ei, dar, uneori, în cazul lui Samitsu era necesară. Galbena era o bună observatoare şi inteligentă şi cu o voinţă puternică de cele mai multe ori, ca să nu mai pomenim că era cea mai pricepută la tămăduire – cel puţin până la apariţia lui Damer Flinn –, însă putea avea cele mai surprinzătoare crize de lipsă de încredere în ea. Nuiaua nu dădea niciodată roade în cazul lui Samitsu, dar o bătaie uşoară pe umăr, da, şi era ridicol să nu foloseşti ceea ce funcţiona. În vreme ce Cadsuane îi reamintea cât de inteligentă era, cât de pricepută în tămăduire – acest lucru era întotdeauna necesar în cazul lui Samitsu; putea da în depresie dacă eşua să tămăduiască un mort –, cât de deşteaptă, sora arafellină începea să îşi recapete liniştea şi încrederea în sine.

— Poţi fi sigură că Sashalle nu îşi va schimba ciorapii fără ca eu să nu ştiu, zise ea pe un ton vioi. Adevărul fie spus, Cadsuane nu se aştepta la mai mult. Dar dacă nu te superi că te întreb, revenindu-i încrederea în sine, tonul lui Samitsu deveni puţin mai curtenitor; nu era sperioasă decât atunci când îi scădea încrederea în sine, de ce te afli aici, la capătul ţinutului Tear? Ce-are de gând să facă tânărul al'Thor? Sau, mai bine zis, ce ai de gând să-l pui să facă?

— Are de gând să facă ceva foarte periculos, răspunse Cadsuane.

Fulgerul străluci dincolo de ferestre, ca nişte furci argintii şi ascuţite pe un cer aproape la fel de negru ca noaptea. Ea ştia exact ce avea el de gând să facă. Doar că nu ştia dacă să-l împiedice sau nu.

— Asta trebuie să înceteze! tună Rand, urmat de bubuiturile din cer.

El renunţase la haină înainte de această întrevedere şi îşi suflecase mânecile cămăşii, lăsând la vedere Dragonii stacojii cu auriu încolăciţi în jurul antebraţelor lui, ale căror capete aurite se odihneau pe dosul mâinilor lui. Voia ca bărbătul din faţa lui să îşi reamintească cu fiecare privire că stătea în faţa Dragonului Renăscut. Îşi ţinea pumnii încleştaţi ca să-l împiedice să nu cedeze în faţa imboldurilor lui Lewis Therin şi să îl strângă de gât pe afurisitul de Logain Ablar.

— N-am nevoie de un război cu Turnul Alb, iar afurisiţii tăi de asha'mani nu mă vor băga într-un afurisit de război cu Turnul Alb! Ai priceput?

Logain, ale cărui mâini se odihneau pe mânerul lung al sabiei, nu se clinti. Era un bărbat masiv, chiar dacă mai mic decât Rand, cu o privire fixă care nu trăda niciun semn că ar fi fost dojenit sau tras la răspundere. Sabia argintie şi Dragonul roşu cu auriu străluceau puternic în lumina lămpilor pe gulerul înalt al hainei lui negre, care şi aceasta părea proaspăt călcată.

— Adică, zici să le dăm drumul? întrebă el pe un ton calm. Oare surorile aes sedai le vor da drumul acelora dintre al noştri pe care i-au luat?

— Nu! răspunse Rand din scurt şi cu amărăciune. Ce-a fost făcut nu poate fi desfăcut.

Merise fusese atât de uluită când el îi ceruse să îl elibereze pe Narishma, încât ai fi crezut că el îi cerea să abandoneze un căţeluş pe marginea drumului. El bănuia că Flinn avea să se agaţe atât de tare de Corele ca ea de el; el era aproape convins că între cei doi exista acum ceva mai mult decât o legătură. Ei bine, dacă o aes sedai putea lega un bărbat care conducea, cine zicea că unei femei frumoase nu îi putea cădea cu tronc un bărbat bătrân şi şchiop?

— Îţi dai seama ce haos ai creat, nu-i aşa? După cum stau lucrurile, singurul bărbat care poate conduce pe care Elaida îl vrea în viaţă sunt eu şi asta doar până când Ultima Bătălie va lua sfârşit. Odată ce va afla despre asta, ea va fi de două ori mai hotărâtă să vă vadă morţi pe toţi, indiferent prin ce cale. Nu ştiu cum vor reacţiona celelalte, dar Egwene a fost întotdeauna o negociatoare iscusită. S-ar putea să fiu nevoit să numesc asha'mani pe care aes sedai să îi lege până când ele vor avea la fel de mulţi câţi aveţi voi. Asta dacă nu cumva ele vor hotărî, pur şi simplu, că trebuie să muriţi cu toţii de îndată ce vor face toate aranjamentele. Fapta e consumată, dar nu mai poate fi repetată!

Logain se încorda câte puţin cu fiecare cuvânt rostit, însă nu îşi luă privirea de la Rand. Era limpede ca bună ziua că el îi ignora pe toţi ceilalţi din salon. Min nu dorise să ia parte la acea întâlnire şi se dusese să citească; pe Rand nu îl atrăgeau cărţile lui Herid Fel, dar ea le găsea fascinante. Însă el insistase ca Loial să rămână, iar ogierul se prefăcea că privea flăcările din şemineu. În afară de momentele când arunca o privire spre uşă, iar urechile păroase i se mişcau, ca şi când s-ar fi întrebat dacă putea să se strecoare afară neobservat, acoperit de zgomotul furtunii. Pe lângă ogier, Davram Bashere părea încă şi mai scund decât era. Era un bărbat cu părul cărunt şi ochi negri şi migdalaţi, cu un nas ca un cioc şi o mustaţă deasă ce îi încadra gura. Şi el avea sabia la cingătoare, însă tăişul acesteia era mai scurt decât al lui Logain, şi era curbat. Bashere îşi petrecea timpul mai mult uitându-se în vinul din cupa pe care o ţinea în mână decât la orice altceva, dar de fiecare dată când îşi aţintea privirea la Logain, el îşi trecea inconştient degetul mare peste mânerul sabiei. Lui Rand i se păru un gest inconştient.

— Taim a dat poruncă, zise Logain, simţindu-se inconfortabil să dea explicaţii în faţa altora.

Fulgerul care străluci brusc aproape de conac îi aruncă faţa într-o umbră sângerie pentru o clipă, ce semăna cu o mască sumbră a întunericului.

— Am presupus că a venit de la tine. El îşi mişcă ochii uşor în direcţia lui Bashere şi strânse din buze. Taim face multe alte lucruri despre care oamenii cred că sunt din porunca ta, continuă el şovăind, dar are propriile planuri. Flinn, Narishma şi Manfor se află pe lista dezertorilor, la fel şi ceilalţi asha'mani care te însoţesc. Are un cerc de douăzeci sau treizeci de asha'mani pe care îi ţine aproape de el şi pe care îi antrenează în particular. Fiecare bărbat care poartă Dragonul face parte din grupul acela, în afară de mine, şi, dacă ar fi îndrăznit, el mi l-ar fi luat. Indiferent ce ai făcut, a sosit vremea să îţi întorci ochii spre Turnul Negru, înainte ca Taim să îl dezbine mai rău decât este Turnul Alb. Dacă va reuşi să facă asta, vei descoperi că cea mai mare parte dintre asha'mani îi sunt credincioşi lui, nu ţie. Pe el îl cunosc. Pe tine nici nu te-au văzut.

Iritat, Rand îşi lăsă mânecile jos şi se prăbuşi pe un scaun. Pe Logain nu îl interesa ce făcuse el. Bărbatul ştia că *saidinul* era curat, însă nu putea crede că Rand sau oricare alt bărbat înfăptuise această curăţire. Oare credea că Creatorul se hotărâse să îşi întindă mâna îndurătoare după trei mii de ani de suferinţă? Creatorul făcuse lumea, apoi a lăsat omenirea sa facă ce vrea din ea, un rai sau un Puţ al Osândei. Creatorul făcuse multe lumi, le privise pe fiecare în parte cum înfloreşte sau moare, apoi făcuse altele şi altele. Un grădinar nu plângea pentru fiecare floare care se ofilea.

Pentru o clipă, el crezu că acestea trebuiau să fi fost cugetările lui Lews Therin. Din câte îşi amintea, el nu cugetase niciodată la Creator sau la altceva. Însă îl putea *simţi* pe Lews Therin dând aprobator din cap, ca un om care dădea ascultare altcuiva. Totuşi, nu era un lucru la care el ar fi cugetat înainte de Lews Therin. Cât spaţiu rămase între ei?

— Taim va trebui să aştepte, zise el, obosit.

Cât timp putea aştepta Taim? Era surprins că nu îl auzea pe Lews Therin îndemnându-l să îl ucidă pe bărbat. Îşi dorea ca asta să îl fi făcut să se simtă mai uşurat.

— Bashere, ai venit doar ca să te convingi că Logain a ajuns la mine în siguranţă sau să şi spui că cineva l-a înjunghiat pe Dobraine? Sau ai şi tu o sarcină urgentă să-mi dai?

Bashere îşi arcui o sprânceană când auzi tonul lui Rand şi îşi încleştă fălcile când îi aruncă o privire lui Logain, dar, după o clipă, el pufni atât de zgomotos, încât mustaţa deasă ar fi trebuit să îi tremure.

— Doi bărbaţi mi-au cotrobăit prin cort, zise el, punându-şi cupa cu vin pe o masă albastră şi sculptată de lângă perete. Unul avea un răvaş despre care aş fi putut jura că era scris de mâna mea, asta dacă n-aş fi ştiut că nu era aşa. Era un ordin să ia cu el „anumite lucruri”. Loial mi-a spus că indivizii care l-au înjunghiat pe Dobraine aveau un răvaş asemănător, scris, pare-se, de mâna lui Dobraine. Dacă s-ar fi gândit puţin, şi un orb şi-ar fi dat seama ce urmăreau aceştia. Dobraine şi cu mine suntem cei mai potriviţi candidaţi să îţi păzim sigiliile. Ai trei, iar tu spui că trei sunt rupte. Poate că Umbra ştie unde se află ultimul.

Loial se întorsese de la şemineu câtă vreme vorbise saldaeanul, cu urechile ţepene, iar acum izbucni:

— Asta-i treabă serioasă, Rand. Dacă cineva rupe toate sigiliile temniţei Celui Întunecat, sau poate chiar încă unul sau două, Cel Întunecat va scăpa. Nici măcar tu nu îl poţi înfrunta pe Cel Întunecat! Adică, ştiu că Profeţiile zic că o vei face, dar asta trebuie să fie doar un mod de a vorbi.

Până şi Logain părea îngrijorat, cercetându-l din priviri pe Rand ca şi cum l-ar fi comparat cu Cel Întunecat.

Rand se lăsă pe spătarul scaunului, având grijă să nu lase să se vadă cât era de istovit. Sigiliile temniţei Celui Întunecat, pe de o parte, Taim dezbinându-i pe asha'mani, pe de altă parte. Cel de-ai şaptelea sigiliu era deja rupt? Oare Umbra începea să facă primele mişcări spre Ultima Bătălie?

— Mi-ai spus ceva cândva, Bashere. Dacă vrăjmaşii tăi îţi oferă două ţinte...

— Loveşte în a treia, termină cu promptitudine Bashere, iar Rand încuviinţă din cap.

Oricum, el luase deja o hotărâre. Bubuitul tunetului zgudui ferestrele până când cadranele începură să tremure. Furtuna se înteţea.

— Nu mă pot lupta cu Umbra şi cu seanchanii în acelaşi timp. Vă trimit pe voi trei să încheiaţi un armistiţiu cu seanchanii.

Bashere şi Logain tăcură, uluiţi. Asta până când începură să se certe, încercând să se acopere unul pe celălalt. Loial părea gata să leşine.

Elza se agita în timp ce asculta raportul lui Fearil despre ceea ce se întâmplase de când ea îl lăsase în Cairhien. Nu vocea aspră a bărbatului era cea care o irita. Ura fulgerele şi îşi dorea să fi putut alunga cu un scut fulgerele violente care străluceau la ferestre tot aşa cum pusese scut în jurul odăii ei împotriva ascultatului. Nimeni nu ar fi considerat ciudată dorinţa ei de intimitate, din moment ce îşi petrecuse ultimii douăzeci de ani încercând să convingă pe toată lumea că era măritată cu bărbatul cu părul bălai. În ciuda vocii lor, Fearil părea genul de bărbat cu care s-ar fi măritat o femeie, căci era înalt, zvelt şi destul de chipeş. Asprimea ce i se citea pe buze făcea ca faţa lui să pară încă şi mai aspră. Fireşte, unora li s-ar fi putut părea ciudat că ea nu avusese niciodată mai mult de un străjer odată, dacă ar fi stat să se gândească la asta. Era greu să găseşti un bărbat care să aibă toate calităţile, dar poate că ea ar trebui să înceapă să caute. Fulgerul lumină din nou ferestrele.

— Bine, bine, ajunge, zise ea într-un final. Ai procedat bine, Fearil. Ar fi fost interpretat ca un lucru ciudat dacă ai fi fost singurul care refuza să o găsească pe aes sedai a lui.

O senzaţie de uşurare străbătu legătura. Ea era strictă când venea vorba să-i fie ascultate poruncile şi, deşi el ştia că ea nu îl putea ucide – nu voia să o facă, cel puţin –, ca pedeapsă, îi cerea doar să mascheze legătura astfel încât să nu simtă durerea lui. Asta, şi un scut care să înăbuşe ţipetele lui. Ea ura ţipetele aproape la fel de mult cum ura fulgerele.

— E bine că eşti cu mine, continuă ea.

Păcat că sălbaticii aieli o ţineau în continuare captivă pe Fera, deşi ea trebuia să o întrebe pe Albă de ce jurase credinţă înainte să poată fi de încredere. Până la călătoria în Cairhien, ea nu ştiuse că avea ceva de împărtăşit cu Fera. Mare păcat că niciuna dintre semenele ei nu era cu ea, însă doar ea fusese trimisă în Cairhien şi nu pusese sub semnul întrebării poruncile pe care le primise, aşa cum nici Fearil nu punea sub semnul întrebării poruncile ei.

— Cred că, în curând, va trebui să moară câţiva oameni.

Asta de îndată ce avea să decidă care anume. Fearil făcu o plecăciune, iar legătura fu străbătută de un val de încântare. Lui îi plăcea să curme vieţi.

— Între timp, vei omorî pe oricine îl ameninţă pe Dragonul Renăscut. Pe oricine.

La urma urmei, ea înţelesese limpede acest lucru câtă vreme fusese şi ea prizoniera sălbaticilor. Dragonul Renăscut trebuia să ajungă Tarmon Gai'don, altminteri cum putea să îl învingă Marele Senior acolo?

CAPITOLUL 25
Când se poartă podoabe

Perrin se plimba nerăbdător de colo colo pe covoarele înflorate ce serveau drept pardoseală a cortului, ridicând din umeri stânjenit în haina din mătase verde-închis pe care arareori o purtase de când Faile pusese să îi fie croită. Ea zicea că broderia complicată din fire de argint se potrivea pe umerii lui, dar cingătoarea lată din piele ce îi ţinea toporul pe o parte, la fel de simple amândouă, nu făcea decât să scoată în evidenţă faptul că el era un prost care pretindea a fi altcineva. Uneori, el îşi îndesa şi mai tare mănuşile pe mâini sau arunca o privire duşmănoasă spre mantia căptuşită cu blană ce zăcea pe spătarul unui scaun, gata să fie pusă pe umeri. De două ori scoase din mânecă o bucată de hârtie şi o despături ca să privească cu atenţie harta schiţată a oraşului Malden în timp ce măsura încăperea. Acolo era ţinută prizonieră Faile.

Jondyn, Get şi Hu îi prinseseră din urmă pe locuitorii care fugeau din Malden, dar singurul lucru util pe care îl aflaseră era acea hartă şi fusese de-a dreptul o corvoadă să reuşească să oprească pe cineva doar atât cât să se aleagă cu harta. Cei suficient de puternici ca să lupte erau morţi sau purtau veşmântul alb de *gai'shain* pentru Shaido; fugarii erau cei bătrâni şi cei foarte tineri, bolnavii şi ologii. După spusele lui Jondyn, gândul că cineva i-ar fi putut obliga să se întoarcă şi să lupte împotriva clanului Shaido nu îi făcuse decât să grăbească pasul spre miazănoapte, spre Andor şi spre siguranţă. Harta era ca o ghicitoare, cu străzile ei întortocheate, cu fortăreaţa domniţei şi cu cisterna cea mare în colţul dinspre nord-est. Erau multe posibilităţi, lucru care îl chinuia. Acestea deveneau posibilităţi doar dacă găsea o soluţie să rezolve o enigmă şi mai mare care nu apărea pe harta aceea, numărul uriaş de Shaido care înconjurau zidurile oraşului, ca să nu mai pomenească de cele patru sau cinci sute de înţelepte Shaido care puteau conduce. Aşadar, el vârî harta la loc în mânecă şi continuă să se plimbe de colo colo.

Cortul cu dungi roşii îl irita la fel de mult ca harta, la fel şi piesele de mobilier, scaunele cu margini aurite care se pliau pentru a putea fi depozitate şi masa cu suprafaţa de mozaic care nu se plia, oglinzile în mărime naturală şi lavoarul cu oglindă, până şi cuferele legate cu benzi de alamă ce stăteau înşirate de-a lungul peretelui exterior. Afară abia mijea prima geană de lumină şi toate cele douăsprezece lămpi erau aprinse, oglinzile lor strălucind. În vetrele care alungaseră frigul nopţii mai ardeau câţiva cărbuni. El pusese să i se aducă două tapiserii din mătase ale Failei, prevăzute cu rânduri de păsări şi flori, care fuseseră atârnate de stâlpii din vârful cortului. Îi îngăduise lui Lamgwin să îi taie din barbă şi să îi radă obrajii şi grumazul; se spălase şi se îmbrăcase cu veşminte curate. Poruncise să se facă curat în cort ca şi cum Faile avea să se întoarcă în orice clipă dintr-o plimbare călare. Făcuse toate acestea ca toată lumea să se uite la el şi să vadă un afurisit de senior, să se uite la el şi să simtă încrederea de sine. Şi toate acestea îi reaminteau că Faile nu ieşise la plimbare călare. Scoţându-şi una din mănuşi, el îşi băgă mâna în buzunar şi pipăi cu degetele şnurul din piele ascuns acolo. Acum erau treizeci şi două de noduri. Nu avea nevoie să i se reamintească asta, dar uneori stătea treaz toată noaptea în patul în care locul Failei era gol, numărând acele noduri. Cumva, acestea creau o legătură cu ea. Oricum, starea de veghe era mai bună decât coşmarurile.

— Dacă nu vei sta jos, vei fi prea obosit ca să călăreşti până în So Habor, chiar şi cu ajutorul lui Neald, zise Berelain, părând amuzată. Doar privindu-te este obositor.

El reuşi să nu se uite urât la ea. Înveşmântată într-o rochie de călărie din mătase bleumarin, cu un colier lat din aur bătut cu piatra-focului în jurul grumazului şi cu coroana îngustă a tărâmului Mayene, ce ţinea un şoim auriu în zbor deasupra sprâncenelor ei, Prima din Mayene şedea pe mantia ei stacojie pe unul dintre scaunele pliante, cu mâinile protejate de nişte mănuşi roşii împreunate în poală. Părea la fel de calmă ca o aes sedai şi mirosea a... răbdare. El nu pricepea de ce ea încetase să mai miroasă ca şi cum el ar fi fost un miel dolofan prins în mărăcini gata să fie mâncat de ea, însă el mai că îi era recunoscător. Era bine să aibă pe cineva cu care putea vorbi despre cât de dor îi era de Faile. Ea îl asculta şi mirosea a compătimire.

— Vreau să fiu aici dacă... atunci când Gaul şi Fecioarele vor aduce nişte prizonieri.

Această scăpare îl făcu să se strâmbe la fel de tare ca şovăirea. Era ca şi când s-ar fi îndoit. Mai devreme sau mai târziu, ei aveau să captureze câţiva Shaido, dar se părea că aceasta nu era totuşi o treabă uşoară. Luarea de prizonieri nu era un lucru bun decât dacă aceştia puteau fi duşi altundeva, iar Shaido erau neglijenţi doar în comparaţie cu alţi aieli. Şi Sulin fusese răbdătoare atunci când îi explicase acest lucru. Însă lui îi era din ce în ce mai greu să fie răbdător.

— Ce îl reţine pe Arganda? mârâi el.

Ca şi când numele ghealdaninului îl chemase, în cele din urmă, Arganda intră prin clapele cortului, cu faţa împietrită şi ochii adânciţi în orbite. Părea să fi dormit la fel de puţin ca Perrin. Bărbatul scund purta platoşa argintie, dar nu şi coiful. Nu se bărbierise în dimineaţa aceea, şi ţepii cărunţi îi acopereau bărbia. Atârnându-i din mâna înmănuşată, săculeţul de piele umflat zornăi când el îl puse pe masă, lângă alţi doi care se aflau acolo deja.

— Din cufărul din fier al Reginei, zise el pe un ton acru. El spusese puţine cuvinte în ultimele zile care să nu fie acre. Ajung cât să ne acopere partea şi mai mult. A trebuit să sparg lacătul şi să pun trei oameni să păzească cufărul. E o ispită până şi pentru cei mai buni dintre ei cu lacătul spart.

— Bine, bine, zise Perrin, încercând să nu pară prea nerăbdător.

Nu îi păsa dacă Arganda era nevoit să pună o sută de soldaţi să păzească cufărul din fier al reginei lui. Săculeţul lui era cel mai mic dintre cele trei, iar el strânsese toţi galbenii sau arginţii pe care îi găsise. Punându-şi mantia pe umeri, el luă săculeţele şi trecu pe lângă bărbat, ieşind în dimineaţa mohorâtă.

Spre dezgustul lui, tabăra părea să aibă un aer de statornicie, deşi nu acesta fusese planul, însă nu putea face nimic în această privinţă. Mulţi dintre oamenii din Ţinutul celor Două Râuri dormeau acum în corturi, mai degrabă nişte pânze de un maro-spălăcit şi peticite faţă de cele cu dungi roşii cum era al lui, dar suficient de mari ca să încapă în fiecare opt sau zece bărbaţi, cu armele lor neasortate strânse în faţă. Ceilalţi îşi transformaseră adăposturile temporare în nişte colibe solide din crengi de brad împletite. Corturile şi colibele alcătuiau, în cel mai bun caz, nişte şiruri şerpuitoare deloc asemănătoare cu şirurile drepte din taberele ghealdaninilor şi mayenerilor, cu toate acestea aduceau puţin cu un sătuc, cu cărărui şi alei prin zăpada care era atât de bătătorită, încât se transformase în pământ îngheţat. Un cerc îngrijit din pietre înconjura fiecare foc de tabără, unde stăteau grupuri de oameni înfofoliţi în mantii şi cu glugile pe cap ca să se apere de frig, aşteptându-şi micul dejun.

Conţinutul acelor ceaune negre din fier îl făcuse pe Perrin să se pună în mişcare. Cu atât de mulţi oameni care vânau, prada devenea din ce în ce mai puţină, iar celelalte provizii se împuţinau şi ele. Se duseseră să caute proviziile de ghinde ale veveriţelor, pe care aveau să le macine ca să înmulţească făina de ovăz şi, în acea perioadă târzie a iernii, ghindele pe care le găseau erau vechi şi uscate, în cel mai bun caz. Amestecul acru umplea cât de cât burţile, dar trebuia să fii flămând ca să îţi alunece pe gât. Majoritatea feţelor pe care le vedea Perrin priveau furioase ceaunele. Ultimele telegi treceau huruind prin deschizătura făcută în cercul de ţăruşi ce înconjurau tabăra, iar căruţaşii cairhienini erau înfofoliţi până la urechi şi stăteau adunaţi pe spate pe capre aducând cu nişte saci din lână. Tot ce aduceau telegile era strâns în mijlocul taberei. După ce erau golite, acestea o luau pe făgaşele lăsate de telegile de dinaintea lor, într-un singur şir care dispărea în pădurea înconjurătoare.

Apariţia lui Perrin, urmat îndeaproape de Berelain şi Arganda, provocă o oarecare agitaţie, dar nu în rândul oamenilor flămânzi din Ţinutul celor Două Râuri. Oh, câţiva îl salutară cu precauţie din cap – unu sau doi neisprăviţi făcură chiar o plecăciune! –, însă cei mai mulţi încercau să nu se uite la el atunci când Berelain se afla prin preajmă. Nişte idioţi. Nişte idioţi fără minte! Cu toate acestea, existau suficienţi oameni adunaţi puţin mai încolo de cortul cu dungi roşii, înghesuindu-se pe aleile dintre celelalte corturi. Un soldat mayener fără armură şi îmbrăcat într-o haină gri veni în fugă aducându-i lui Berelain iapa albă, făcu o plecăciune şi îi ţinu scăriţa ca să poată încăleca. Annoura stătea deja călare pe o iapă lucioasă la fel de neagră pe cât de albă era cea a lui Berelain. Cu codiţele subţiri şi împletite ce îi atârnau din gluga mantiei, sora aes sedai abia părea să o observe pe femeia care trebuia să o sfătuiască. Cu spatele drept, ea privea fix spre corturile joase ale aielilor, unde nimic nu se clintea în afară de dârele subţiri şi tremurătoare de fum ce se ridicau din coşuri. Chiorul Gallenne, cu coiful şi platoşa lui de culoare roşie şi cu peticul pe un ochi, compensă însă neatenţia surorii tarabonere. De îndată ce Berelain îşi făcu apariţia, lătră un ordin care le făcu pe cele cincizeci de Gărzi Înaripate să ia poziţia de drepţi şi să-şi ţină lăncile cu panglici roşii şi vârfuri din oţel în sus, pe lângă ele. Când ea încălecă, Gallenne dădu un alt ordin care îi făcu să încalece cu atâta uşurinţă de parcă ar fi fost unul.

Arganda îşi îndreptă privirea încruntată spre corturile aielilor, se încruntă la mayeneri, apoi se duse cu paşi hotărâţi spre locul unde aşteptau tot atât de mulţi lăncieri ghealdanini care purtau armuri lucioase şi coifuri conice şi verzi şi se adresă cu blândeţe unui individ care avea să îi conducă, un bărbat zvelt numit Kireyin, despre care Perrin bănuia că era de viţă nobilă după privirea lui mândră ce i se zărea din spatele barelor de protecţie ale coifului său argintiu. Arganda era suficient de scund ca Kireyin să fie nevoit să se aplece ca să asculte ce avea acesta de zis, iar această necesitate îi împietri şi mai mult faţa bărbatului mai înalt. Unul dintre bărbaţii din spatele lui Kireyin ţinea o hampă pe care era prinsă o flamură roşie ce înfăţişa cele trei Stele Argintii cu şase colţuri ale Ghealdanului în loc de lancea cu panglică verde, iar una dintre Gărzile înaripate ţinea flamura cu Şoimul Auriu pe fundal albastru a ţinutului Mayene.

Şi Aram se afla acolo, deşi stătea mai într-o parte şi nu era pregătit să călărească. Înveşmântat în mantia lui de culoarea jadului şi cu mânerul sabiei ce i se iţea în spatele umerilor, el se încrunta cu invidie atât la mayeneri, cât şi la ghealdanini. Când îl zări pe Perrin, privirea încruntată a bărbatului deveni posomorâtă, iar el plecă în grabă, amestecându-se printre oamenii din Ţinutul celor Două Râuri care îşi aşteptau micul dejun. Nu se opri să ceară iertare atunci când se lovea de cineva. Aram devenise din ce în ce mai iritat, răstindu-se şi mârâind la toată lumea în afară de Perrin pe măsură ce zilele treceau, iar ei stăteau şi aşteptau. Cu o zi în urmă, el mai că se încăierase cu doi ghealdanini dintr-o cauză pe care niciunul dintre ei nu şi-o putuse aminti exact odată ce fuseseră despărţiţi, în afară de faptul că Aram spusese că ghealdaninii nu aveau pic de respect, iar aceştia spuseseră că el avea o gură spurcată. Acesta era motivul pentru care fostul Pribeag rămânea în tabără în dimineaţa aceea. Cel mai probabil, situaţia avea să fie suficient de delicată în So Habor şi fără ca Aram să işte vreo bătaie atunci când Perrin nu era atent.

— Stai cu ochii pe Aram, zise el încet când Dannil îi aduse calul. Şi fii cu ochii în patru şi la Arganda, adăugă el, îndesând săculeţele în desagi şi strângând bine cataramele.

Contribuţia considerabilă a lui Berelain făcea cât cea a sa şi a lui Arganda laolaltă. Ei bine, ea avea motiv ca să fie generoasă. Oamenii ei erau la fel de flămânzi ca oricare alţii.

— Mi se pare că Arganda pare să fie gata să facă o prostie.

Vrednic se agită puţin şi îşi dădu capul pe spate când Perrin luă hăţurile în mâini, însă armăsarul se linişti repede sub mâna lui fermă şi blândă.

Dannil îşi frecă mustaţa cu un deget înroşit de frig şi se uită pieziş la Arganda, apoi expiră îndelung, respiraţia lui transformându-se în aburi.

— Eu stau cu ochii pe el, Seniore Perrin, bombăni el, smucindu-şi mantia, dar chiar dacă tu zici că eu sunt şeful, de îndată ce vei pleca, el n-are să dea ascultare niciunui cuvânt ce va ieşi din gura mea.

Din nefericire, era adevărat. Perrin ar fi preferat să îl ia pe Arganda cu el şi să-l lase pe Gallenne acolo, dar niciunul dintre ei nu voise să accepte asta. Ghealdaninul recunoscu faptul că oamenii şi caii aveau să moară de foame în curând dacă nu găseau undeva ceva de-ale gurii şi nutreţ, însă nu voia să mai petreacă o zi departe de regina lui. Într-un fel sau altul, el părea încă şi mai înnebunit decât Perrin sau, poate, doar mai predispus să cedeze. Lăsat în voia lui, Arganda s-ar fi apropiat puţin câte puţin de Shaido în fiecare zi, până când ar fi ajuns chiar sub nasul lor. Perrin era gata să-şi dea viaţa ca să o elibereze pe Faile. Arganda părea doar pregătit să moară.

— Fă orice va fi nevoie ca să-l împiedici să facă vreo prostie, Dannil. După o clipă, el adăugă: Atâta vreme cât nu se va ajunge la lovituri.

La urma urmei, el se putea aştepta doar la atât ca Dannil să îl ţină în frâu pe bărbat. Erau trei ghealdanini pentru fiecare individ din Ţinutul celor Două Râuri, iar Faile nu avea să fie niciodată eliberată dacă ei ajungeau să se omoare între ei. Perrin mai că îşi odihni capul pe flancul Vrednicului. Lumină, era istovit şi nu vedea nicăieri niciun loc în faţa lui!

Un tropot uşor de copite anunţa sosirea lui Masuri şi a lui Seonid, urmate îndeaproape de cei trei străjeri ai lor călare, înfofoliţi în mantiile care îl făcea pe fiecare bărbat aproape să dispară, cu o parte din calul său. Ambele aes sedai purtau veşminte din mătase sclipitoare, iar de sub mantia neagră a lui Masuri se zărea un colier din aur masiv, straturi de fire groase. O podoabă mică şi albă atârna pe fruntea lui Seonid pe un lanţ fin din aur prins în părul ei. Annoura se detensionă, stând mai relaxată în şa. Printre corturile aielilor, înţeleptele stăteau în rând şi priveau. Erau şase femei înalte cu capetele înfăşurate în şaluri negre. Oamenii din So Habor or fi fiind la fel de prietenoşi faţă de aieli ca oamenii din Malden, însă Perrin nu fusese sigur că înţeleptele i-ar fi îngăduit vreunei surori să meargă singură. Ele fuseseră ultimul motiv de aşteptare. Soarele era un disc roşu-auriu deasupra copacilor.

— Cu cât vom ajunge mai devreme, cu atât mai repede ne vom întoarce, zise el, urcând în şaua calului.

De îndată ce el trecu călare prin deschizătura făcută pentru a lăsa telegile să iasă, bărbaţii din Ţinutul celor Doua Râuri începură să înlocuiască ţăruşii care lipseau. Toată lumea era vigilentă, având în vedere că oamenii lui Masema se aflau în apropiere.

Erau o sută de paşi până la marginea pădurii, dar el surprinse mişcare, pe cineva călare care se furişa în umbra întunecată dincolo de copacii înalţi. Era una dintre iscoadele lui Masema, fără îndoială, care gonea să îl anunţe pe Profet că Perrin şi Berelain părăseau tabăra. Însă oricât de repede ar fi gonit, acesta nu ajungea la timp. Dacă Masema îi voia morţi pe Berelain şi pe Perrin, după cum se părea, atunci trebuia să aştepte să i se ivească o altă ocazie.

Gallenne însă nu voia să îşi asume niciun risc. Nimeni nu văzuse nici urmă de Santes sau Gendar, cei doi prinzători de hoţi ai lui Berelain, din ziua în care aceştia nu se mai întoarseră din tabăra lui Masema, iar pentru Gallenne, acesta era un mesaj la fel de grăitor ca şi când ar fi primit capetele lor într-un sac. El le porunci lăncierilor lui să formeze un cerc în jurul lui Berelain şi să stea cu ochii în patru, înainte să ajungă la marginea pădurii. Şi în jurul lui Perrin, dar asta fu doar întâmplător. Dacă ar fi fost după el, Gallenne le-ar fi adus cu el pe toate cele nouă sute de Gărzi Înaripate ale lui sau, încă şi mai bine, ar fi încercat să o convingă pe Berelain să nu meargă. Şi Perrin încercase asta, dar fără noroc. Femeia asculta, apoi făcea cum o tăia capul. Şi Faile era la fel. Uneori bărbatul nu avea încotro decât să accepte. Majoritatea timpului, din moment ce nu putea face nimic.

Copacii uriaşi şi stâncile ce ieşeau din zăpadă rupeau rândurile, fireşte, însă şi aşa era o privelişte colorată în semiîntunericul ce învăluia pădurea. Flamurile roşii fâlfâiau în razele oblice ale soarelui, călăreţii în armuri roşii dispărând pentru o clipă în spatele stejarilor şi a ferigilor uriaşe. Cele trei aes sedai călăreau în urma lui Perrin şi a lui Berelain, urmate de străjerii lor, toţi privind cu atenţie peisajul din jurul lor, apoi venea stegarul lui Berelain. Kireyin şi stegarul din Ghealdan îi urmau îndeaproape, cu oştenii lui încolonaţi în şiruri ordonate şi lucioase, sau aproape ordonate. Deschiderea pădurii era o iluzie şi nepotrivită pentru coloane ordonate şi flamuri viu colorate, dar dacă adăugai mătăsuri brodate, nestemate şi o coroană şi străjeri ce purtau mantiile acelea schimbătoare, privelişţea era aproape impresionantă. Perrin ar fi putut râde, deşi nu ar fi fost un râset prea vesel.

Berelain păru să îi citească gândurile.

— Când te duci să cumperi un sac cu faină, zise ea, poartă veşminte din lână astfel încât negustoreasa să creadă că nu îţi permiţi să dai mai mult decât trebuie. Când vrei să cumperi o căruţă plină cu făină, poartă podoabe, astfel încât ea să creadă că îţi permiţi să te întorci şi să cumperi tot ce reuşeşte ea acapareze.

Perrin pufni în râs fără să vrea. Semăna foarte mult cu ceea ce îi spusese odinioară Jupânul Luhhan, care îi trăsese un ghiont în coaste ca să îl anunţe că era o glumă, dar a cărui privire îi spusese că însemna ceva mai mult de-atât. Îmbracă-te sărăcăcios atunci când vrei să ceri o mică favoare şi elegant atunci când vrei să ceri o favoare mai mare. El se bucura tare mult că Berelain nu mai mirosea ca un lup care vâna. Măcar scăpase de o grijă.

În curând, ei ajunseră din urmă telegile, o caravană care nu se mai deplasa când ajunseră ei la perimetrul de Călătorie. Topoarele şi sudoarea înlăturaseră copacii despicaţi de porţi, în locul lor rămânând un mic luminiş, însă acesta era aglomerat încă înainte ca Gallenne să le poruncească lăncierilor săi să formeze un cerc în jurul lui şi să stea cu faţa spre exterior. Pager Neald era deja acolo, un murandian fandosit, cu capetele mustăţii cernite ascuţite, călare pe un jugan pestriţ. Haina lui ar fi fost ignorată de oricine nu văzuse niciodată un asha'man; cealaltă haină, singura pe care o mai avea, era tot neagră. Bine măcar că nu avea insignele pe guler care să il scoată în evidenţă. Zăpada nu era mare, însă cei doisprezece oameni din Ţinutul celor Două Râuri conduşi de Wil al'Seen erau şi ei călare, în loc să fie pe jos şi să aştepte să le îngheţe picioarele în cizme. Aceştia păreau mai duri decât indivizii care plecaseră din Ţinutul celor Două Râuri împreună cu el şi erau înarmaţi cu arcuri scurte, pe care le ţineau pe spate, tolbe cu săgeţi şi săbii de diferite feluri prinse la cingători. Perrin nădăjduia să îi poată trimite acasă în curând sau, şi mai bine, să îi ducă acasă.

Majoritatea îşi ţineau armele peste şei, însă Tod al'Caar şi Flann Barstere ţineau flamurile lui Perrin, Capul Roşu de Lup şi Vulturul Roşu din Manetheren. Tod îşi ţinea fălcile încleştate, iar Flann, un individ înalt şi slab din Dealul Străjii, părea posac. Cel mai probabil nu îşi dorise să facă treaba aceasta. Poate că nici Tod. Wil îi aruncă lui Perrin una dintre acele priviri directe şi nevinovate cu care păcălea atât de multe fete acasă – lui Wil îi plăcea să poarte haine cu multe broderii în zilele de sărbătoare şi, pur şi simplu, adora să călărească în faţa acelor stegari, probabil în speranţa că vreo femeie avea să creadă că erau ai lui –, dar Perrin îl ignoră. El nu se aşteptase să îi vadă pe ceilalţi trei oameni în luminiş tot aşa cum nu se aşteptase să îi vadă pe stegari.

Ţinându-şi mantia strâns pe lângă trup ca şi cum acea adiere uşoară ar fi fost un vânt năprasnic, Balwer dădu pinteni cu stângăcie murgului său cu botul teşit ca să meargă în întâmpinarea lui Perrin. Doi dintre adepţii Failei îl urmară cu nişte priviri sfidătoare. Ochii albaştri ai Medorei arătau ciudat pe faţa ei tuciurie de tairenă tot aşa cum haina, cu mâneci bufante şi dungi verzi, arăta ciudat peste pieptul ei voluptuos. Fiică de Înalt Senior, ea era nobilă până în măduva oaselor, iar veşmintele bărbăteşti, pur şi simplu, nu îi veneau bine. Latian, un cairhienin palid îmbrăcat într-o haină aproape la fel de neagră ca a lui Neald, deşi prevăzută cu dungi roşii şi albastre de-a curmezişul pieptului, nu era mai înalt decât ea, însă felul în care fonfaia din cauza răcelii şi îşi freca nasul ascuţit îl făcea să pară mult mai puţin capabil. Niciunul nu avea sabie, un alt lucru surprinzător.

— Seniore, domniţă Primă, zise Balwer pe acel ton sec, făcând o plecăciune în şa ca o vrăbiuţă ce se leagănă pe o creangă.

Ochii lui străluciră privind spre aes sedai din spatele lui, însă acesta fu singurul semn pe care îl trădă că ar fi fost conştient de prezenţa surorilor.

— Seniore, mi-am amintit că am o cunoştinţă în So Habor. Un cuţitar ambulant, dar care ar putea fi acasă, însă pe care nu l-am mai văzut de câţiva ani.

Era prima oară când pomenea că ar fi avut un prieten pe undeva, iar un oraş îngropat în partea de nord a Altarei părea a fi un loc ciudat, însă Perrin încuviinţă din cap. El bănuia că prietenul acesta însemna ceva mai mult decât voia Balwer să spună. Începea să bănuiască faptul că Balwer era ceva mai mult decât lăsa să se creadă.

— Şi însoţitorii dumitale, Jupâne Balwer?

Deşi faţa lui Berelain era calmă în interiorul glugii căptuşite cu blană, ea mirosea a fi amuzată. Ştia prea bine că Faile îi folosise pe adepţii ei pe post de iscoade şi era convinsă că Perrin îi folosea la fel.

— Au vrut să facă o plimbare, domniţă Primă, răspunse pe un ton mieros bărbatul mic şi osos. Chezăşuiesc eu pentru ei, Seniore. Au făgăduit să nu pricinuiască necazuri, şi-apoi ar putea învăţa câte ceva.

Şi bărbatul mirosea a amuzament – emana un miros rânced, desigur –, deşi uşor iritat. Balwer ştia că ea cunoştea, lucru care nu era pe placul lui, însă ea nu pomenise niciodată despre asta, lucru care îl mulţumea. Balwer era categoric ceva mai mult decât lăsa să se creadă.

Bărbatul trebuie să fi avut motivele lui ca să îi ia cu el. Cumva, reuşise să îi racoleze pe toţi tinerii adepţi ai Failei şi îi pusese să tragă cu urechea şi să îi urmărească pe ghealdanini pe mayeneri, ba chiar pe aieli. După spusele lui, ce spuneau şi ce făceau prietenii tăi putea fi la fel de interesant ca tot ce urzeau vrăjmaşii tăi, şi asta atunci când erai convins că aceştia îţi erau prieteni. Berelain ştia, fireşte, că oamenii ei erau spionaţi. Iar Balwer ştia că ea cunoştea asta. Şi mai ştia că el... Era mult prea complicat pentru un fierar de la ţară.

— Irosim timpul, zise Perrin. Deschide poarta, Neald.

Asha'manul rânji şi îşi mângâie mustaţa cerată – Neald rânjea prea mult de când fuseseră descoperiţi Shaido; poate că era nerăbdător să pună mâna pe ei. Rânji şi făcu un gest teatral cu o mână.

— Cum porunceşti, zise el pe un ton vesel, iar acea dungă argintie bine cunoscută îşi făcu apariţia, lărgindu-se până când deveni o gaură în aer.

Fără să îi aştepte pe ceilalţi, Perrin trecu călare prin poartă, ajungând într-un câmp acoperit cu zăpadă şi împrejmuit de un zid jos din piatră, într-un ţinut deluros care părea aproape lipsit de copaci în comparaţie cu pădurea pe care o lăsase în urmă, la doar câteva mile depărtare de So Habor, asta dacă nu cumva Neald făcuse o greşeală monumentală. Dacă o făcuse, Perrin se gândea că avea să-i smulgă mustaţa aia caraghioasă de pe faţă. Cum putea fi *vesel?*

În scurt timp însă, el călărea spre apus, sub un cer înnorat şi mohorât, de-a lungul unui drum înzăpezit, cu telegile cu roţi mari huruind după el şi cu umbrele dimineţii întinzându-se în faţa lui. Vrednicul trăgea de hăţuri, vrând s-o ia la galop, însă Perrin îl ţinea la pas, fără să înainteze mai repede decât caii ce trăgeau telegile. Mayenerii lui Gallenne fură nevoiţi să traverseze câmpurile de lângă drum ca să poată păstra cercul din jurul lui şi al lui Berelain, iar asta însemna să treacă dincolo de zidurile joase de piatră nefinisată ce despărţeau câmpurile. Unele erau prevăzute cu porţi ce ofereau accesul de la proprietatea unui fermier la următoarea, probabil ca să poată împărţi aceleaşi pluguri, iar pe altele fură nevoiţi să le sară, panglicile de pe lăncile lor fluturând, şi să rişte ca ei să-şi frângă grumazul, iar caii lor, picioarele; adevărul fie spus, lui Perrin puţin îi păsa de grumajii lor.

Wil şi cei doi neghiobi care ţineau Capul Roşu de Lup şi Vulturul Roşu se alăturară purtătorului de stindard mayener, în spatele surorilor aes sedai şi al străjerilor acestora, însă ceilalţi bărbaţi din Ţinutul celor Două Râuri se împrăştiară, flancând caravana de telegi. Erau mult prea multe telegi ca să fie păzite de mai puţin de douăzeci de oameni, însă căruţaşii se simţeau mai liniştiţi văzându-i. Nu că vreunul s-ar fi aşteptat la tâlhari sau la Shaido, că veni vorba, însă niciunul nu se simţea confortabil dincolo marginile protectoare ale taberei. Oricum, aici ar fi putut vedea orice fel de ameninţare cu mult timp înainte ca aceasta să ajungă la ei.

Dealurile joase şi vălurite nu îngăduiau, totuşi, o vedere până prea departe, însă era o zonă rurală, cu case din piatră cu acoperişuri din paie şi hambare împrăştiate pe câmpii, şi care nu avea deloc un aer sălbatic. Până şi majoritatea hăţişurilor mici erau bune de lemn de foc. Brusc, Perrin îşi dădu seama că zăpada de pe drumul din faţa lui nu era proaspătă; cu toate acestea, singurele urme erau acelea lăsate de călăreţii lui Gallenne care mergeau în faţă. Prin preajma acelor case şi hambare negre nu era nici ţipenie de om şi din niciun horn nu se ridica fumul. Ţinutul părea fără viaţă, pustiu. Părul de pe spate i se zbârli.

Un ţipăt al uneia dintre aes sedai îl făcu să arunce o privire peste umăr, apoi înspre miazănoapte, în direcţia în care Masuri arăta cu degetul spre o siluetă ce zbura prin văzduh. La o primă vedere, cum zbura spre răsărit cu aripile-i lungi şi striate, aceasta putea fi confundată cu un liliac uriaş. Era un liliac ciudat, cu un gât lung şi cu o coadă lungă şi subţire. Gallenne lătră un blestem şi îşi duse ocheanul la ochi. Perrin o putea vedea suficient de limpede şi fără ajutor, ba chiar deosebea silueta unui om ce şedea pe spinarea creaturii călărind-o ca pe un cal.

— Seanchani, zise încet Berelain, îngrijorarea simţindu-se atât în glasul, cât şi în mirosul ei.

Perrin se răsuci în şa ca să privească zborul creaturii până când strălucirea soarelui îl făcu să se întoarcă.

— N-are nicio legătură cu noi, zise el.

Dacă Neald făcuse o greşeală, el avea să-l strângă de gât.

CAPITOLUL 26
În So Habor

În realitate, Neald, care era nevoit să rămână ca să ţină poarta deschisă până când aveau să treacă prin ea Kireyin şi ghealdaninii, o deschisese foarte aproape de locul la care se gândise. El şi Kireyin sosiră în galop tocmai când Perrin ajunse pe coama unui deal şi îşi struni calul. Oraşul So Habor se întindea în faţa lui, pe malul celălalt al unui râu mic, traversat de două poduri arcuite din lemn. Perrin nu era soldat, dar ştiu imediat de ce Masema lăsase în pace acest loc. Semeţ lângă râu, oraşul avea două ziduri masive din piatră, presărate cu turnuri de jur împrejur, zidul interior fiind mai înalt decât cel exterior. Două barje erau ancorate într-un debarcader care se întindea de-a lungul râului, de la un pod la altul; cu toate acestea, porţile mari ale podurilor, cu fâşii de fier şi ferecate, păreau să fie singurele intrări în acea întindere de piatră brută gri, prevăzută cu creneluri de jur împrejur, construit pentru a-i ţine departe pe nobilii lacomi din împrejurimi, So Habor nu s-ar fi temut de gloata lui Masema nici dacă ar fi fost cu miile. Oricine voia să invadeze acest oraş avea nevoie de maşini de asediu şi de răbdare, iar Masema se simţea mai bine atunci când răspândea teroare în satele şi oraşele fără ziduri sau apărare.

— Ei bine, e o bucurie să văd oameni pe zidurile de colo zise Neald. Am început să cred că toată lumea din ţara asta e oale şi ulcele deja.

Părea doar pe jumătate glumeţ, iar rânjetul lui îi părea forţat.

— Atâta vreme cât sunt îndeajuns de vii ca să ne vândă grâne, murmură Kireyin, cu o voce nazală şi plictisită.

Desfăcându-şi cureaua coifului argintiu, cu pene albe, el şi-l puse pe măciulia înaltă a şeii. Privirea lui trecu pe lângă Perrin, apoi se opri scurt la Berelain, înainte ca el să se răsucească în şa ca să se adreseze surorilor aes sedai pe acelaşi ton plictisit.

— Stăm aici sau coborâm?

Berelain îşi arcui o sprânceană spre el, o privire periculoasă de care orice om cu puţină minte ar fi văzut-o. Kireyin nu o văzu.

Părul îi rămase zbârlit lui Perrin, mai ales de când văzuse oraşul. Poate că era doar acea parte din el care era lup şi căreia îi displăceau zidurile. Însă el nu credea asta. Oamenii de pe ziduri arătară spre ei, iar unii îşi ridicară ocheanele. Măcar aceia urmau să poată vedea limpede flamurile. Toată lumea îi putea vedea pe oşteni, cu panglicile legate de lănci fluturând în briza dimineţii, precum şi primele telegi din caravana ce se întindea de-a lungul drumului, pierzându-se în depărtare. Poate că toţi cei de la ferme se îngrămădiseră în oraş.

— N-am venit aici ca să stăm, zise el.

Berelain şi Annoura ticluiseră un plan cum să se apropie de So Habor. Seniorul sau domniţa locală auziseră cu siguranţă de jafurile clanului Shaido, care se aflau la câteva mile depărtare de ei, spre miazănoapte, precum şi de prezenţa Profetului în Altara. Oricare dintre aceste veşti era de-ajuns ca să facă pe oricine să fie precaut; toţi laolaltă i-ar fi putut determina să dezlănţuie săgeţile asupra lor şi abia apoi să întrebe asupra cui trăseseră. Oricum, în acel moment, era puţin probabil ca aceştia să primească nişte soldaţi străini prin porţile lor. Lăncierii rămaseră înşiraţi pe coama dealului, arătând că aceşti musafiri dispuneau de o oaste, chiar dacă alegeau să nu se folosească de ea. Nu că So Habor ar fi fost prea impresionat de prezenţa a o sută de oameni, însă armura lustruită a ghealdaninilor şi armura roşie a Gărzilor Înaripate sugerau că musafirii nu erau nişte şarlatani vagabonzi. Cei din Ţinutul celor Două Râuri nu impresionau pe nimeni până nu îşi foloseau arcurile, aşa că rămaseră în urmă cu telegile ca să îi însufleţească pe căruţaşi. Planul părea o absurditate elaborată, o bâlbâială, dar Perrin era un fierar de la ţară, indiferent cine îi spunea „senior”. Prima din Mayene şi o aes sedai ar fi trebuit să ştie ce era de făcut într-o astfel de situaţie.

Gallenne o luă înainte, coborând spre râu la pas, cu coiful stacojiu odihnindu-i-se pe şa şi cu spatele drept. Perrin şi Berelain călăreau puţin mai în spate, cu Seonid între ei şi cu Masuri şi Annoura de o parte şi de cealaltă. Surorile aes sedai îşi dădură glugile pe spate, astfel încât oricine de pe acele ziduri care putea recunoaşte un chip de aes sedai să poată să vadă trei. Surorile aes sedai erau bine-venite mai peste tot, chiar şi în locurile unde oameni ar fi preferat, de fapt, să nu le vadă. În spatele lor veneau toţi cei patru purtători de stindard, cu străjerii printre ei în mantiile lor ce-ţi luau ochii. Kireyin, ţinându-şi coiful lucios pe coapsă, bombănea că fusese pus să călărească împreună cu străjerii şi, din când în când, îi arunca câte o privire rece şi superioară lui Balwer, care venea în spate împreună cu cei doi tovarăşi ai lui. Nimeni nu îi spusese lui Balwer că putea veni şi nimeni nu îi spusese că nu putea. El făcea o plecăciune de fiecare dată când nobilul se uita la el, apoi cerceta din nou zidurile oraşului din faţă.

Pe măsură ce se apropiau de oraş, Perrin nu reuşi să scape de acel sentiment de nelinişte. Copitele cailor tropăiau pe podul cel mai dinspre miazăzi, o structură lată care se înălţa suficient de mult deasupra râului ce curgea lin, încât să poată încăpea pe sub el o barjă precum cele de la debarcader. Niciuna dintre acele ambarcaţiuni mari, cu prova lată şi plată, nu avea catarg. Una dintre acele barje se afundase în apă, înclinându-se spre frânghia întinsă de ancorare, iar cealaltă părea abandonată şi ea. Mirosul rânced şi acru ce plutea în aer îl făcu să îşi ferece nasul. Ceilalţi nu păreau să fi observat.

Când ajunseră la piciorul podului, Gallenne îşi struni calul. Porţile închise, acoperite cu fâşii negre din fier şi late de o jumătate de metru i-ar fi obligat oricum să oprească.

— Am auzit de năpastele care s-au abătut asupra acestui ţinut! strigă el la oamenii de pe ziduri, reuşind să păstreze eticheta chiar dacă ţipa din toţi rărunchii, dar noi suntem un doar în trecere şi-am venit să facem negoţ, nu să cauzăm necazuri; să cumpărăm grâne şi alte lucruri necesare, nu să luptăm. Sunt onorat să anunţ că Berelain sur Paendrag Paeron, Prima din Mayene, Binecuvântată de Lumină, Apărătoarea Valurilor, Prima Înscăunată a Casei Paeron, a venit să vorbească cu seniorul sau domniţa acestui ţinut. Sunt onorat să anunţ că Perrin t'Bashere Aybara...

El trânti „Senior al Ţinutului celor Două Râuri", precum alte câteva titluri la care Perrin nu mai avea dreptul şi pe care nu le mai auzise până atunci, apoi trecu la surorile aes sedai dându-le titluri onorifice şi adăugând şi frăţia ajah din care făceau parte. Era un recital impresionant. Când tăcu, se aşternu... tăcerea.

Pe crenelurile de deasupra, bărbaţii cu feţele murdare schimbau priviri încruntate şi şopteau înflăcăraţi, mişcându-şi agitaţi arbaletele şi armele de stâlp{55}. Doar câţiva purtau coifuri sau orice soi de armură. Majoritatea purtau haine din lână aspră, dar lui Perrin i se păru că vede un bărbat care ar fi putut purta haine din mătase sub un strat de jeg. Era greu de spus cu atât de multă mizerie. Nici măcar urechile lui nu puteau discerne ce ziceau aceştia.

— Cum putem şti că sunteţi vii? strigă o voce răguşită, în cele din urmă.

---

55 A se vedea explicaţia de la nota nr. 33; este vorba despre acalaşi tip de arme (n.red.)

Berelain clipi uimită, însă nu râse nimeni. Erau vorbe de om nebun, însă lui Perrin i se păru că părul de pe ceafă i se zbârlise de-a binelea. Ceva nu era deloc în regulă aici. Surorile aes sedai nu păreau să observe acest lucru. Însă surorile aes sedai puteau ascunde orice sub acele măşti de seninătate stăpânită. Mărgelele din cozile subţiri şi împletite ale Annourei zornăiră încet când ea scutură din cap. Masuri le aruncă o privire de gheaţă bărbaţilor de pe zid.

— Dacă voi fi nevoită să dovedesc că sunt vie, vei regreta, anunţă cu voce tare Seonid, cu un accent cairhienin răspicat, puţin mai aprinsă decât sugera faţa ei. Dacă mă mai ameninţi cu arbaleta aia, vei regreta încă şi mai mult.

Câţiva bărbaţi îşi ridicară în grabă arbaletele, îndreptându-le spre cer. Nu toţi, însă.

Un alt murmur de şoapte se răspândi de-a lungul zidului, dar cineva trebuie să o fi recunoscut pe aes sedai. În cele din urmă, porţile începură să se deschidă cu un scârţâit al ţâţânilor masive şi ruginite. O putoare înecăcioasă se furişă afară din oraş, putoarea pe care o mirosise Perrin, doar că mai puternică. Mirosea a mizerie şi sudoare învechite, a gunoi care putrezea şi a oale de noapte negolite de prea multă vreme. Perrin încercă să-şi lase urechile pe spate. Gallenne dădu să îşi ridice coiful roşu ca şi când ar fi vrut să şi-l pună pe cap înainte să îşi mâne murgul prin porţi. Perrin dădu pinteni Vrednicului, scoţându-şi toporul din gaica curelei.

Când trecu de poartă, un bărbat murdar într-o haină ruptă îl împunse cu degetul în picior pe Perrin, apoi sări în spate când Vrednic dădu să îl muşte. Individul fusese gras cândva, dar acum haina stătea lăbărţată pe el, iar pielea îi atârna.

— Am vrut să m-asigur, bombăni el, scărpinându-şi absent coastele. Seniore, adăugă el, o clipă mai târziu.

Ochii lui păreau să îl privească pe Perrin pentru prima oară, iar degetele cu care se scărpina îi încremeniră. La urma urmei, nu vedeai prea des ochi galben-aurii.

— Vezi mulţi morţi ambulanţi? îl întrebă Perrin pe un ton ironic, încercând să facă o glumă în timp ce mângâia gâtul calului.

Un cal de război dresat voia să fie recompensat atunci când îşi proteja stăpânul.

Individul tresări ca şi când calul şi-ar fi dezvelit din nou dinţii la el; gura i se strâmbă într-un rânjet, iar el se dădu într-o parte până când se lovi de iapa lui Berelain. Gallenne era în spatele ei, părând în continuare gata să-şi pună coiful încercând să privească cu singurul lui ochi şase ieşiri deoadată.

— Unde îi putem găsi pe stăpânul sau stăpâna ta? întrebă ea nerăbdătoare. Mayene era un popor mic, dar Berelain nu era obişnuită să fie ignorată. Ceilalţi parc-au amuţit cu toţii, dar pe tine te-am auzit folosindu-ţi limba. Ei bine, omule? Grăieşte!

Individul îşi ridică privirea spre ea, lingându-şi buzele.

— Seniorul Cowlin... Seniorul Cowlin este... plecat, Domniţă. El îi aruncă o privire lui Perrin, apoi şi o luă de la el. Negustorii de grâne... Cu ei aveţi treabă. Îi găsiţi la *Barja Aurie.* Într-acolo.

El îşi întinse o mână, arătând undeva înspre inima oraşului, apoi o tuli din loc, aruncându-le o privire pe peste umăr, ca şi când s-ar fi temut să nu fie urmărit.

— Cred că ar trebui să căutăm alt loc, zise Perrin.

Individul acela nu se temuse doar de nişte ochi aurii. Locul acela părea... în neregulă.

— Suntem deja aici şi nu există un alt loc, răspunse Berelain, cu o voce hotărâtă.

Din cauza putorii, el nu îi putea simţi mirosul; trebuia să se lase îndrumat de ce auzea şi ce vedea, iar faţa ei era suficient de calmă pentru o aes sedai.

— Am fost în oraşe care miroseau mai urât decât acesta, Perrin. Sunt sigură că am fost. Iar dacă acest Senior Cowlin este plecat, n-ar fi prima oară când aş avea de-a face cu negustorii. Doar nu crezi că au văzut morţi ambulanţi?

Ce ar fi putut răspunde cineva la această întrebare fără a părea un neghiob?

Oricum, ceilalţi începeau să se înghesuie prin porţi, deşi nu într-un grup organizat. Wynter şi Alharra veneau în urma lui Seonid ca nişte câini de pază diferiţi, unul blond, celălalt brunet, dar amândoi gata să frângă grumaji cât ai clipi din ochi. Cu siguranţă, ei simţeau atmosfera din So Habor. Kirklin, călărind alături de Masuri, nu părea dornic să aştepte ca acel ochi să clipească; mâna lui se odihnea pe mânerul sabiei. Kireyin îşi ţinea o mână la nas şi avea o căutătură urâtă care spunea că cineva avea să plătească pentru că era nevoit să suporte mirosul acela. Medore şi Latian păreau şi ei îngreţoşaţi, însă Balwer doar privi în jurul lui, clătinându-şi capul într-o parte, apoi îi trase pe cei doi pe o străduţă lăturalnică ce ducea spre miazănoapte. După cum spusese şi Berelain, erau deja acolo.

Flamurile colorate păreau, într-adevăr, nelalocul lor, în timp ce Perrin străbătea călare străzile şerpuitoare şi aglomerate ale oraşului. Unele străzi erau destul de late pentru mărimea oraşului So Habor, însă îţi dădeau impresia de înghesuială, ca şi când clădirile din piatră de pe o parte şi de pe cealaltă erau cumva mai înalte decât cele două sau trei etaje ale lor, gata fiind să se prăvălească în capul lui. Imaginaţia facea ca străzile să pară şi întunecate. Trebuia să fie imaginaţia. Cerul nu era chiar atât de cenuşiu. Oamenii umpleau pavajul murdar, dar nu erau atât de mulţi încât să explice de ce fermele din împrejurimi fuseseră abandonate. Toţi mergeau repede, cu capetele plecate. Nu se grăbeau spre ceva anume, doar se grăbeau. Nimeni nu se uita la nimeni. Cu toate că râul era chiar lângă ei, aceştia păreau să fi uitat cum să se spele. El nu văzu o faţă care să nu fie murdară sau un veşmânt care să nu fi părut a fi purtat o săptămână întreagă, purtătorul lui muncind din greu cu el în noroi. Putoarea devenea mai puternică pe măsură ce pătrundeau mai adânc în oraş. El presupunea că te puteai obişnui cu orice în timp. Cea mai rea dintre toate era însă tăcerea. Uneori, satele erau cufundate în tăcere, chiar dacă nu erau atât de tăcute ca pădurile, însă într-un oraş exista întotdeauna un freamăt slab, îi auzeai pe vânzători negociind şi pe oameni văzându-şi de ale lor. So Habor nici măcar nu şoptea. Abia părea să respire.

Era greu să obţină instrucţiuni mai bune, din moment ce majoritatea oamenilor o luau din loc atunci când li se vorbea, dar, în cele din urmă, ei descălecară în faţa unui han ce părea a prospera – trei etaje din piatră gri faţuită sub un acoperiş înclinat şi cu o tăblie atârnată la intrare pe care stătea scris *Barja Aurie.* Literele de pe tăblie mai purtau urme de poleială, la fel şi movila de grâne de pe barjă, care era descoperită aşa cum nu s-ar întâmpla niciodată dacă ar fi transportată. Cum niciun grăjdar nu îşi făcu apariţia de la grajdurile de lângă han, purtătorii de stindard fură nevoiţi să ţină caii, o îndeletnicire care nu îi bucură. Tod privea cu atâta concentrare oamenii murdari care treceau în grabă în timp ce mângâia mânerul sabiei lui scurte, încât Vrednic mai că îi muşcă vreo două degete când el luă hăţurile armăsarului. Mayenerii şi ghealdaninii păreau să îşi fi dorit să fi fost însoţiţi de lăncieri, nu de flamuri. Flann avea nişte ochi sălbatici. În ciuda soarelui dimineţii, lumina părea... umbrită. Când intrară, situaţia nu se îmbunătăţi.

La o primă vedere, salonul sugera prosperitatea hanului. Existau mese rotunde şi lustruite şi scaune în loc de bănci sub tavanul înalt, prevăzut cu grinzi zdravene. Pereţii erau pictaţi cu câmpuri de orz, ovăz şi mei ce se coceau sub un soare dogoritor, iar pe poliţa sculptată de deasupra şemineului generos din piatră albă se afla un ceas pictat în culori vii. Însă în şemineu nu ardea focul, iar în încăpere era aproape la fel de frig ca afară. Ceasul se oprise, iar luciul devenise tern. Praful se aşternuse peste tot. Singurii oameni din salon erau şase bărbaţi şi cinci femei care stăteau îngrămădiţi în faţa băuturilor lor în jurul unei mese ovale, mai mare decât restul, din mijlocul încăperii.

Unul dintre bărbaţi sări în picioare înjurând şi pălind la faţă sub stratul de mizerie atunci când intrară Perrin şi ceilalţi. O femeie durdulie cu părul slinos îşi duse cana din cositor la gură şi încercă să înghită atât de repede, încât vinul i se prelinse pe bărbie. Poate o fi fost din cauza ochilor lui. Poate.

— Ce s-a întâmplat în oraşul acesta? întrebă Annoura pe un ton ferm, azvârlindu-şi mantia pe spate de parcă în şemineu ar fi ars un foc mistuitor.

Privirea calmă pe care şi-o plimbă peste toţi cei de la masă îi făcu pe aceştia să încremenească. Dintr-odată, Perrin îşi dădu seama că nici Masuri şi nici Seonid nu îl urmaseră înăuntru. El se îndoia că acestea aşteptau afară pe stradă, alături de cai. Nu puteai decât să ghiceşti *ce făceau* acestea împreună cu străjerii lor.

Bărbatul care sărise în picioare îşi trase gulerul cu degetele. Cândva, haina lui fusese din lână fină şi albastră, prevăzută cu un rând de nasturi aurii până la grumaz, însă acum părea să îşi fi vărsat mâncarea pe piept de ceva vreme. Poate mai multă decât cea care intrase în stomacul lui. Era încă unul a cărui piele atârna moale.

— Î… întâmplat, aes sedai? se bâlbâi el.

— Taci din gură, Mycal! zise încet o femeie trasă la faţă.

Rochia ei neagră avea broderii pe gulerul înalt şi pe mâneci, însă era greu să deosebeşti culorile din cauza murdăriei. Ochii îi erau adânciţi în orbite.

— Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva, aes sedai?

Annoura ar fi continuat, dar Berelain interveni înainte ca sora aes sedai să apuce să-şi deschidă gura din nou.

— Îi căutăm pe negustorii de grâne.

Expresia de pe faţa Annourei nu se schimbă, însă îşi închise gura cu zgomot.

Oamenii din jurul mesei se priviră îndelung între ei. Femeia trasă la faţă o privi cu atenţie pe Annoura o clipă, trecând repede la Berelain, observând evident mătasea şi nestematele. Şi diadema. Ea îşi răsfiră poalele, făcând o reverenţă.

— Noi suntem breasla negustorilor din So Habor, domniţă. Ce-a mai rămas din... Tăcând, ea trase adânc aer în piept. Eu sunt Rahema Arnon, domniţă. Cu ce-ţi putem fi de folos?

Negustorii părură a se lumina la faţă când auziră că musafirii lor veniseră să cumpere grâne şi alte lucruri pe care ei le puteau oferi: ulei pentru lămpi şi gătit, boabe de fasole ace, cuie pentru potcoave, pânză şi lumânări, precum şi alte lucruri de care avea nevoie tabăra. Cel puţin, deveniră mai puţin temători. Oricărui alt negustor care ar fi auzit lista pe care o înşirui Berelain i-ar fi fost greu să se abţină să nu zâmbească cu lăcomie, însă gloata asta...

Jupâneasa Arnon îi strigă hangiţei să aducă vin – „cel mai bun vin; repede-repejor” –, însă când o femeie cu nasul lung îşi vârî capul şovăind în salon, Jupâneasa Arnon fu nevoită să fugă la ea şi s-o prindă de mâneca murdară ca să o împiedice să nu dispară din nou. Individul cu haina pătată de mâncare strigă pe cineva numit Speral ca să-i aducă recipientele cu mostre, dar, după ce strigă de trei ori fără să primească vreun răspuns, el râse nervos şi se duse repede în camera din spate doar ca să revină o clipă mai târziu, ţinând în braţe trei recipiente mari din lemn, în formă de cilindru, pe care le puse pe masă, râzând în continuare nervos. Ceilalţi afişau o colecţie de zâmbete şovăitoare în timp ce făceau plecăciuni şi reverenţe, invitând-o pe Berelain să ia loc în capul mesei ovale – nişte bărbaţi şi femei soioase care se scărpinau fără să-şi dea seama ce făceau. Perrin îşi vârî mănuşile în spatele curelei şi se rezemă de un perete pictat, privind.

Conveniseră să lase tocmeala pe seama lui Berelain. Ea fu dispusă să recunoască, fără tragere de inimă, că el ştia mai multe despre carnea de cal decât ea, însă ea negociase tratate care acopereau vânzarea de ulei de peşte pe o întindere de mai mulţi ani. Annoura schiţase un zâmbet la sugestia că un flăcău de la ţară înfumurat ar fi putut interveni. Ea nu îi spuse asta în faţă lui – îl putea peria cu „Seniorul meu” cu aceeaşi fineţe ca Masuri sau Seonid –, însă era limpede că ea considera că unele lucruri erau mai presus decât el. Ea nu zâmbea acum, în timp ce stătea în spatele lui Berelain, şi îi cerceta din priviri pe negustori ca şi când ar fi vrut să le memoreze chipurile.

Hangiţa aduse vin în nişte căni din cositor care nu mai fuseseră lustruite de câteva săptămâni, dacă nu luni, iar Perrin doar se uită la vin şi îl învârti în cană. Jupâneasa Vadere, hangiţa, avea mizerie sub unghii şi pe degete de parcă aceasta facea parte din piele. El observă că şi Gallenne, care stătea cu spatele la peretele opus şi îşi ţinea o mână pe mânerul sabiei, doar ţinea cana în mână, iar Berelain nu se atinse de a ei. Kireyin îl mirosi pe al lui, apoi bău cu nesaţ şi îi strigă Jupânesei Vadere să îi aducă o carafă.

— E o poşircă, chiar de zici că-i cel mai bun, îi spuse el femeii pe nas şi uitându-se în vin, dar poate alungă putoarea.

Ea se zgâi la el, apoi îi aduse la masă o carafă din cositor cu gât înalt fără a rosti un cuvânt. Kireyin păru să considere tăcerea ei drept semn de respect.

Jupânul Crossin, individul cu haina pătată de mâncare, desfăcu capacele recipientelor din lemn şi vărsă pe masă mostre din grânele pe care le aveau de oferit, mei galben şi ovăz maro, orzul fiind maro puţin mai închis. Nu avea să plouă înainte de recoltă.

— Sunt de cea mai bună calitate, după cum vedeţi, zise el.

— Da, cea mai bună calitate. Zâmbetul dispăru de pe faţa Jupânesei Arnon, apoi ea se strădui să şi-l pună la loc pe buze. Vindem numai grâne de cea mai bună calitate.

Pentru nişte oameni care se lăudau cu ce aveau mai bun aceştia nu păreau să negocieze la sânge. Perrin îi văzuse pe bărbaţii şi pe femeile de acasă vânzând lână şi tutun negustorilor veniţi din Baerlon şi întotdeauna ponegreau ofertele cumpărătorilor, plângându-se uneori că negustorii încercau să îi roage cu stăruinţă atunci când preţul era de două ori mai mare faţă de anul precedent, ba chiar sugerau că ar fi fost mai bine să aştepte până la anul ca să vândă. Era un dans la fel de complicat ca oricare într-o zi de sărbătoare.

— Bănuiesc că am mai putea lăsa din preţ pentru o cantitate atât de mare, îi spuse un bărbat cu început de chelie lui Berelain, scărpinându-şi barba cu fire cărunte.

Era tunsă scurt şi suficient de slinoasă ca să îi stea lipită de bărbie. Lui Perrin îi venea să se scarpine şi el în barbă numai privindu-l pe bărbat.

— A fost o iarnă grea, bombăni o femeie cu faţa rotundă.

Numai doi dintre negustori se osteniră să se încrunte la ea.

Perrin îşi puse cana cu vin pe o masă din apropiere şi se duse la cei strânşi în mijlocul încăperii. Annoura îi aruncă o privire aspră şi ameninţătoare, însă câţiva negustori se uitară la el curioşi. Şi cu băgare de seamă. Gallenne făcuse prezentările din nou, dar oamenii aceştia nu prea ştiau unde era Mayene, sau ce ţinut puternic era, iar Ţinutul celor Două Râuri nu însemna pentru ei decât tutun de calitate. Tutunul din Ţinutul celor Două Râuri era vestit peste tot. Dacă n-ar fi fost surorile aes sedai, ochii lui i-ar fi pus pe fugă. Tăcură cu toţii când Perrin luă o mână de mei, simţind boabele galbene netede în palmă. Aceste grâne erau primul lucru curat pe care îl văzuse în acel oraş. Lăsând grânele să se reverse din nou pe masă, el dădu la o parte capacul unuia dintre recipiente. Şanţurile tăiate în lemn erau ascuţite şi neuzate. Capacul se potrivea perfect. Jupâneasa Arnon îşi luă încet ochii de la el şi îşi linse buzele.

— Vreau să văd grânele din hambare, zise el.

Jumătate din cei strânşi la masă tresăriră.

Jupâneasa Arnon îşi îndreptă spatele şi vorbi tare.

— Noi nu vindem ce nu avem. Îi puteţi supraveghea pe lucrătorii noştri cum încarcă fiecare sac în telegile voastre, asta dacă vreţi să staţi ore în şir în frig.

— Şi eu voiam să sugerez o vizită la un hambar, interveni Berelain. Ridicându-se în picioare, ea îşi scoase mănuşile roşii de la spate şi începu să şi le tragă pe mâini. N-aş cumpăra niciodată grâne fără să nu văd hambarul.

Jupâneasa Arnon se descumpăni. Bărbatul chel îşi puse capul pe masă. Însă niciunul nu zise nimic.

Negustorii posaci nu se osteniră să îşi ia mantiile înainte să îi conducă în stradă. Briza se înteţi, transformându-se în vânt rece aşa cum numai vântul unei ierni târzii putea fi, când oamenii se gândeau deja la venirea primăverii, însă ei nu păreau să bage de seamă. Însă umerii lor lăsaţi nu aveau nicio legătură cu frigul.

— Putem pleca acum, Perrin? întrebă nerăbdător Flann, când Perrin şi ceilalţi îşi făcură apariţia. Locul ăsta mă face să-mi doresc să fac o baie.

Annoura îi aruncă o privire încruntată în trecere care îl făcu să tresară ca pe unul dintre negustori. Flann înecrcă un zâmbet curtenitor, însă în zadar, căci fu prea târziu, deoarece nu îi mai vedea decât spatele.

— De îndată ce voi face aranjamentele, zise Perrin.

Negustorii o luaseră deja în grabă pe stradă, cu capetele în pământ şi fără să se uite la nimeni. Berelain şi Annoura reuşeau să ţină pasul fără a părea că se grăbesc, plutind, una la fel de calmă precum cealaltă, ca două domniţe care ieşiseră la plimbare fără să ia în seamă mizeria de sub tălpile lor, sau putoarea ce plutea în aer, sau oamenii murdari, care se zgâiau la ele şi care, uneori, mai că nu o luau la fugă cât îi ţineau picioarele. Gallenne îşi pusese, în cele din urmă, coiful pe cap şi îşi ţinea ambele mâini pe mânerul sabiei, pregătit să şi-o scoată din teacă. Kireyin îşi ţinea coiful pe şold, iar în mâna cealaltă cana cu vin. Privindu-i cu dispreţ pe oamenii cu feţele mânjite care treceau în grabă, el mirosi vinul de parcă acesta ar fi fost o pomadă care alunga putoarea din oraş.

Hambarele se aflau pe o stradă pavată cu piatră puţin mai lată decât o căruţă cu coviltir, între cele două ziduri ale oraşului. Aici mirosea mai bine, căci era mai aproape de apă, însă strada măturată de vânt era pustie, în afara lui Perrin şi a celorlalţi. Nu vedeai nici măcar un câine vagabond. Câinii dispăreau atunci când foametea punea stăpânire pe un oraş, dar de ce murea de foame un oraş care avea suficiente grâne de vânzare? Perrin arătă cu degetul spre un hambar cu două etaje pe care îl alese la întâmplare, căci nu era diferit de celelalte. Era o clădire din piatră fără ferestre, prevăzută cu două uşi mari din lemn zăvorâte cu o bârnă din lemn, care ar fi trecut drept grindă la hanul *Barja Aurie.*

Negustorii îşi aduseră brusc aminte că uitaseră să aducă oameni care să ridice bârna. Se oferiră să se întoarcă după ei. Domniţa Berelain şi Annoura Sedai se puteau odihni în faţa locului la *Barja Aurie* până când erau aduşi lucrătorii. Erau siguri că Jupâneasa Vadere avea să aţâţe focul. Ei tăcură atunci când Perrin îşi puse mâna sub bârna groasă şi o ridică de pe suporturile din lemn. Deşi era grea, el se dădu în spate cu ea ca să-şi facă loc şi o zvârli cât colo pe stradă cu un bubuit. Negustorii rămaseră cu gurile căscate. Aceasta era, poate, prima oară când vedeau un bărbat în haină din mătase făcând ceva ce aducea a muncă. Kireyin îşi dădu ochii peste cap şi mirosi iar vinul.

— Felinare, zise încet jupâneasa Arnon. Avem nevoie de felinare sau de torţe. Dacă...

O sferă de lumină îşi făcu apariţia, plutind deasupra mâinii Annourei, strălucind suficient de tare în dimineaţa mohorâtă astfel încât să îi învăluie pe toţi în umbrele de pe pavaj şi de pe pereţii din piatră. Câţiva negustori îşi duseră mâinile streaşină la ochi ca să şi-i protejeze. După o clipă, jupânul Crossin deschise una dintre uşi, trăgând de un inel din fier.

Mirosul dinăuntru era acel miros puternic şi bine cunoscut de orz, aproape suficient de puternic ca să acopere putoarea din oraş, şi ceva mai mult. Nişte forme mici şi întunecate se îndepărtară pe furiş din calea luminii Annourei. El ar fi putut vedea mai bine fără acea lumină sau, cel puţin, mai departe în întuneric. Sfera strălucitoare arunca o pânză de lumină şi ascundea ce se afla dincolo de ea. El simţea miros de pisică, mai apropiat de ceva nedomesticit, şi de şobolan. Un chiţăit neaşteptat care se auzi undeva în adâncul hambarului şi care fu curmat brusc spunea că o pisică găsise un şobolan. În hambarele cu grâne existau întotdeauna şobolani, dar şi pisici care să îi vâneze. Era un lucru reconfortant şi firesc. Aproape îndeajuns ca să îi alunge starea de nelinişte. Aproape. Dar mai mirosea ceva, un miros pe care ar fi trebuit să îl ştie. Un urlet înfiorător se auzi în adâncul hambarului care se transformă în ţipăt de durere, iar apoi încetă brusc. Se părea că şobolanii din So Habor vânau şi ei uneori. Lui Perrin i se zbârli părul. Cu siguranţă că nu exista nimic acolo pe care Cel Întunecat şi-ar fi dorit să-l spioneze. Majoritatea şobolanilor erau doar şobolani.

Nu fu nevoie să înainteze mai mult. Sacii aspri umpleau întunericul, în grămezi înalte puse pe platforme joase din lemn, astfel încât aceştia să nu atingă pardoseala din piatră. Erau rânduri întregi de grămezi ce ajungeau aproape până la tavan şi, probabil, aşa era şi la etajul de deasupra. Dacă era aşa, în clădirea aceea era o cantitate suficientă de grâne care să îi hrănească oamenii săptămâni la rând. Ducându-se la cea mai apropiată grămadă, el îşi împlântă cuţitul în sacul maro-deschis şi tăie fibrele tari de iută. Un şuvoi de boabe de orz se revărsă afară. În lumina sferei strălucitoare a Annourei se vedeau limpede nişte puncte negre ce mişunau. Erau gărgăriţe, aproape la fel de multe ca boabele de orz. Gărgăriţe. El îşi dorea ca părul de la ceafă să nu încerce să i se mai ridice. Frigul ar fi trebuit să fie de-ajuns ca să omoare gărgăriţele.

Sacul acela era dovada, iar nasul lui cunoştea acum mirosul gărgăriţelor, însă trecu la un alt sac, apoi la următorul, şi tot aşa, de fiecare dată tăind un sac. Din fiecare se revărsară boabe maro-deschis de orz amestecate cu gărgăriţe negre.

Negustorii stăteau îngrămădiţi unii într-alţii în pragul uşii, cu lumina zilei în spatele lor, însă lumina Annourei le scotea feţele în evidenţă. Erau nişte feţe îngrijorate. Nişte feţe disperate.

— Putem vântura bucuroşi fiecare sac pe care îl vindem, zise jupâneasa Arnon, neliniştită. Doar pentru câţiva...

— Pentru jumătate din preţul pe care vi l-am oferit, o întrerupse Berelain pe un ton tăios.

Strâmbând dezgustată din nas, ea îşi trase poalele din calea gărgăriţelor care mişunau prin grânele de pe pardoseală.

— Nu veţi scăpa de toate.

— Şi fără mei, zise Perrin, posac.

Oamenii lui aveau nevoie de hrană, la fel şi soldaţii, însă boabele de mei nu erau mai mari decât gărgăriţele. Oricât de bine le-ar fi vânturat, el va duce cu el tot atât de multe gărgăriţe câte boabe de mei.

— În schimb, vom cumpăra boabe de fasole, care vor fi şi ele vânturate.

Brusc, cineva scoase un ţipăt pe stradă. Nu era ţipăt nici de pisică, nici de şobolan, ci al unui om îngrozit. Perrin nici măcar nu îşi dădu seama că îşi scosese toporul până când se trezi cu mânerul în mână în timp ce îşi croia loc printre negustorii din prag. Aceştia stăteau îngrămădiţi unii într-alţii, lingându-şi buzele, fără a încerca măcar să vadă cine ţipase.

Kireyin stătea lipit cu spatele de peretele unui hambar de vizavi. Coiful lucios cu pana albă îi zăcea pe pavaj alături de cana cu vin. Bărbatul îşi scosese pe jumătate sabia din teacă, dar părea încremenit, zgâindu-se cu ochii cât cepele la peretele clădirii din care tocmai ieşise Perrin. Acesta îi atinse braţul, iar bărbatul tresări.

— Am văzut un bărbat, zise ghealdaninul cu o voce şovăitoare. Era acolo. S-a uitat la mine şi…

Kireyin îşi frecă faţa cu mâna. În ciuda frigului, broboane de sudoare făceau să îi lucească fruntea.

— A ieşit prin perete. Zău. Trebuie să mă crezi.

Cineva gemu. „Unul dintre negustori”, gândi Perrin.

— Şi eu l-am văzut, zise Seonid în spatele lui, şi fu rândul lui să tresară.

Nu se putea folosi de nas în locul acela!

Aruncând o ultimă privire peretelui pe care îl arătase Kireyin, sora aes sedai se îndepărtă de el cu o ezitare evidentă. Străjerii ei erau nişte bărbaţi înalţi, dominând-o prin înălţimea lor, şi se ţineau departe doar atât cât să aibă loc să-şi scoată săbiile. Însă Perrin nu îşi putea imagina împotriva cui aveau să lupte străjerii cu privirile întunecate dacă Seonid ar fi vorbit serios.

— Mi-e greu să mint, Seniore Perrin, zise Seonid pe un ton sec atunci când el îşi exprimă îndoiala, însă tonul ei deveni repede la fel de serios ca faţa ei, iar privirea din ochii ei era atât de pătrunzătoare, încât îl făcu pe Perrin să se simtă neliniştit. Morţii se plimbă prin So Habor. Seniorul Cowlin a fugit din oraş de frica fantomei soţiei lui. Se pare că nu există vreo îndoială în ceea ce priveşte felul în care a murit aceasta. Nu cred că există bărbat sau femeie din oraş care să nu fi văzut un mort şi destul de mulţi nu au văzut doar unul. Se vorbeşti că au murit oameni din atingerea unui mort. Nu pot verifica asta, dar unii oameni au murit de frică, iar alţii pornind de la ea. Nimeni din So Habor nu iese noaptea din casă şi nici nu intră într-o încăpere neanunţat. Oamenii lovesc cu ce prind la mână spre umbre sau apariţii neaşteptate şi, uneori, se trezesc la picioarele lor cu un soţ, o soţie sau un vecin mort. Nu este vorba nici de isterie, nici de o poveste de speriat copiii, Seniore Perrin. N-am mai auzit aşa ceva, dar este adevărat. Trebuie să-l laşi pe unul dintre noi aici ca să facă ce poate.

Perrin clătină încet din cap. Nu îşi permitea să piardă nicio aes sedai dacă voia să o elibereze pe Faile. Jupâneasa Arnon începu să plângă chiar înainte ca el să zică:

— So Habor va trebui să-şi înfrunte moartea singur.

Frica de cei morţi era doar o explicaţie. Poate că oamenilor le era prea teamă ca să se mai gândească la spălat, însă părea imposibil ca teama să fi cuprins pe toată lumea. Acestora părea să nu le mai pese. Gărgăriţe care se înmulţeau iarna, în frigul năprasnic? În So Habor bântuia un rău mai mare decât spiritele umblătoare, iar instinctul îi spunea să plece de-acolo mâncând pământul, fără să privească în urmă. El îşi dorea din tot sufletul să fi putut face asta.

CAPITOLUL 27
Ceea ce trebuie făcut

Vânturarea avu loc pe malul înzăpezit dinspre răsărit, unde nu se afla nimic care să oprească vântul aspru dinspre miazănoapte. Bărbaţii şi femeile din oraş transportau sacii pe pod în căruţe trase de patru cai, telegi trase de un cal, ba chiar în cărucioare trase cu mâna. De obicei, cumpărătorii veneau cu căruţele lor până la hambare sau, în cel mai rău caz, grânele şi boabele uscate trebuiau transportate doar până la debarcader, însă Perrin nu avea de gând să îşi trimită căruţaşii în So Habor, sau pe oricine altcineva, că veni vorba. Indiferent ce era în neregulă în oraşul acela, putea fi contagios. Oricum, căruţaşii erau deja neliniştiţi, încruntându-se la orăşenii murdari, oameni care nu vorbeau, însă râdeau nervoşi atunci când întâlneau, din întâmplare, privirea cuiva. Nici negustorii cu feţele mânjite care supravegheau vânturarea nu erau într-o stare mai bună. În Cairhien, locul de baştină al căruţaşilor, negustorii erau oameni curaţi, respectabili, cel puţin la exterior, care arareori tresăreau atunci când zăreau mişcare cu coada ochiului. Vazându-i pe negustorii care aveau tendinţa să se uite bănuitori la toţi cei pe care nu îi cunoşteau şi pe orăşenii care îşi târşâiau picioarele când treceau înapoi podurile, vădit şovăitori să se întoarcă dincolo de zidurile propriului lor oraş, căruţaşii erau agitaţi. Aceştia se strângeau în grupuleţe, bărbaţi şi femei cu pielea deschisă la culoare şi înveşmântaţi în negru, ţinându-şi mâinile pe mânerul pumnalelor şi uitându-se la băştinaşii mai înalţi ca şi cum aceştia ar fi fost nişte criminali nebuni. Perrin se plimba de colo colo călare, privind cu atenţie caravana de căruţe ce se întindea pe coama dealului şi se pierdea în zare aşteptând să fie încărcate, sau căruţele, telegile şi cărucioarele localnicilor ce străbăteau podul. El făcea în aşa fel încât să fie văzut de toată lumea. Nu era sigur de ce vederea lui, prefăcându-se a fi neîngrijorat, ar fi trebuit să calmeze nervii cuiva, însă o făcea. Bine măcar că nimeni nu o lua la fugă deşi toţi se uitau

chiorâş la oamenii din So Habor. Păstrau distanţa şi bine făceau. Dacă le-ar fi intrat în cap ideea că unii dintre oamenii aceia puteau fi morţi, jumătate din cairhienini ar fi dat bice cailor şi ar fi luat-o la fugă pe loc. Restul n-ar mai fi aşteptat lăsarea întunericului. O asemenea poveste ar fi sucit minţile oricui la lăsarea nopţii. Soarele palid aproape ascuns de norii cenuşii, mai avea încă jumătate de drum până să ajungă la zenit şi devenea din ce în ce mai limpede că aveau să îşi petreacă noaptea acolo. Poate mai multe nopţi. El îşi încleştă fălcile, abţinându-se să nu scrâşnească din dinţi. Până şi Neald începu să îi evite privirea încruntată. El nu se răsti la nimeni, dar îi venea să se răstească.

Vânturarea era o treabă anevoioasă. Fiecare sac trebuia desfăcut şi golit în nişte coşuri mari şi plate din răchită. Era nevoie de doi oameni ca să azvârle grânele sau boabele de fasole. Vântul rece sufla gărgăriţele într-o ploaie de picăţele negre, iar bărbaţii şi femeile care mânuiau evantaiele împletite, cu două mânere, făceau şi ei vânt. Curenţii repezi duceau cu ei tot ce ajungea în râu, însă, în scurt timp, zăpada de pe malul râului fu călcată în picioare, iar fleşcăiala cenuşie se amestecă cu insecte moarte sau care aveau să moară din cauza frigului şi cu un strat de orz şi ovăz presărat cu boabe roşii de fasole. Apărea întotdeauna un nou strat care îl înlocuia pe cel pe care picioarele îl afundau în zăpadă. Grânele rămase în coşuri păreau mai curate, chiar dacă nu curate de-a binelea, atunci când fură turnate la loc în saci aspri de iută, care fuseseră întorşi pe dos şi bătuţi cu bâtele de copii pentru a înlătura insectele dăunătoare. Sacii reumpluţi erau puşi în căruţele cairhieninilor de îndată ce erau legaţi la gură, însă grămada de saci goliţi creştea într-un ritm foarte rapid.

El stătea rezemat pe măciulia şeii Vrednicului, încercând să calculeze dacă era nevoie de două telegi încărcate în hambar ca să umple o singură teleagă a lui cu grâne, când Berelain îşi aduse iapa albă lângă el. Ea îşi ţinea mantia stacojie strâns pe lângă trup, ca să se apere de vânt, cu o mână protejată de mănuşa roşie. Annoura îşi opri calul câţiva paşi mai încolo; faţa ei fără vârstă era calmă şi inexpresivă. Sora aes sedai părea că le oferea intimitate, cu toate că era suficient de aproape ca să poată auzi orice şoaptă fără a se folosi de Putere. Cu faţa calmă sau nu, nasul ei ca un cioc îi dădea un aer de animal de pradă în ziua aceea. Cozile ei împletite cu mărgele semănau în mod ciudat cu creasta lăsată a unui vultur.

— Nu îi poţi salva pe toţi, zise Berelain pe un ton calm. Departe de putoarea din oraş, în mirosul ei se simţea urgenţa, amestecată cu mânie. Uneori, trebuie să alegi. So Habor este datoria Seniorului Cowlin. N-a avut niciun drept să-şi abandoneze oamenii.

Aşadar, nu pe el era mânioasă.

Perrin se încruntă. Ea credea că se simţea vinovat? În comparaţie cu viaţa Failei, necazurile din So Elabor nu ar fi putut înclina balanţa nici măcar un dram. Însă el îşi întoarse calul ca să privească zidurile cenuşii ale oraşului de dincolo de râu, nu ochii goi ai copiilor care strângeau grămadă sacii goi. Făceai ce puteai, ce trebuia.

— Annoura are vreo părere despre ce se petrece aici? mârâi el încet, deşi, cumva, nu avea nicio îndoială că sora aes sedai îl auzise.

— Habar n-am ce gândeşte Annoura, răspunse Berelain, fără a se osteni să vorbească mai încet. Nu este la fel de disponibilă cum era odinioară. Cum credeam eu că este. E treaba ei să repare ce-a stricat.

Fără să se uite la sora aes sedai, ea îşi întoarse calul şi se îndepărtă.

Annoura rămase pe loc, uitându-se la Perrin fără să clipească.

— Eşti *ta'veren,* aşa este, dar nu eşti decât un fir în Pânză, la fel ca mine. La urma urmei, chiar şi Dragonul Renăscut e doar un fir ce urmează să fie ţesut în Pânză. Nici măcar un fir *ta'veren* nu alege cum va fi ţesut.

— Firele alea sunt oameni, zise Perrin, obosit. Uneori, poate că oamenii nu vor să fie ţesuţi în Pânză fără să aibă ceva de zis.

— Şi crezi că asta are vreo importanţă?

Fără să aştepte un răspuns, ea ridică hăţurile şi îşi înfipse călcâiele în flancurile iepei maronii, pornind la galop după Berelain, mantia fluturând în urma ei.

Nu era singura aes sedai care voia să vorbească cu Perrin.

— Nu, îi spuse el lui Seonid pe un ton ferm, după ce o ascultă, mângâind gâtul Vrednicului.

Cu toate acestea, călăreţul avea nevoie să fie liniştit. El voia să plece din So Habor.

— Am zis „nu" şi cu asta basta.

Ea stătea ţeapănă în şa, ca o femeie mică şi palidă, parcă sculptată în gheaţă. Doar că, ofensată, ochii îi erau ca doi cărbuni aprinşi şi mirosea a furie pe care abia şi-o ţinea în frâu. Seonid era blândă ca un mieluşel cu înţeleptele, dar el nu era înţeleaptă. În spatele ei, faţa întunecată a lui Alharra era ca de piatră. Şuviţele cărunte din părul lui negru semănau cu chiciura. Faţa lui Wynter era roşie deasupra mustăţii răsucite. Ei trebuiau să accepte ce se întâmpla între surorile lor aes sedai şi înţelepte, dar Perrin nu era... Vântul le flutura de colo colo mantiile lor de străjer, lăsându-le mâinile libere ca să apuce săbiile dacă era nevoie. Fâlfâind în bătaia vântului, mantiile se schimbau în nuanţe de gri şi maro, albastru şi alb. Această privelişte era mai uşor de ingurgitat decât să le vezi cum făceau să dispară anumite părţi dintr-un om. Oarecum mai uşor.

— Dacă va trebui, o voi trimite pe Edarra să te aducă înapoi, o avertiză el.

Deşi faţa îi rămase calmă şi ochii aprinşi, o străbătu un fior care făcu să se legene nestemata mică şi albă de pe fruntea ei. Nu de teama a ceea ce i-ar fi putut face înţeleptele dacă ea ar fi trebuit să fie adusă înapoi, ci din cauza ofensei aduse de Perrin, care o făcea să simtă un ghimpe. El se obişnuise să le ofenseze pe aes sedai. Nu era un obicei pe care un bărbat înţelept să şi-l însuşească, dar se părea că nu exista o cale de a scăpa de el.

— Dar tu? o întrebă el pe Masuri. Şi tu vrei să rămâi în So Habor?

Femeia zveltă era cunoscută pentru că spunea lucrurilor pe nume, era directă ca o Verde cu toată că era Brună, însă ea răspunse pe un ton calm.

— N-o vei trimite pe Edarra şi după mine? Există multe căi de a sluji; dar nu putem alege întotdeauna calea pe care ne-o dorim.

Dacă se gândea mai bine, era un mod de a spune lucrurilor pe nume, într-un fel. El tot nu ştia de ce ea îl vizitase în taină pe Masema. Oare ea bănuia că el ştia? Faţa lui Masuri era ca o mască. Pe faţa lui Kirklin se citea o expresie plictisită, acum că se aflau dincolo de zidurile oraşului So Habor. Reuşi însă să pară relaxat în timp ce şedea drept în şa, fără nicio grijă şi fără niciun gând. Un om care credea asta despre Kirklin avea să se întoarcă a doua zi ca să cumpere pisica în traistă.

Orăşenii munceau mecanic în timp ce soarele se înălţa pe cer, ca nişte oameni care voiau să se lase absorbiţi de treaba pe care o aveau de făcut şi care se temeau că amintirile aveau să le revină dacă se opreau. Perrin hotărî că So Habor făcea să-i zburde imaginaţia. Totuşi, el credea că avea dreptate. Atmosfera de dincolo de ziduri părea prea întunecată, ca şi când umbra unui nor acoperea oraşul.

La amiază, căruţaşii curăţară de zăpadă câteva locuri de pe coama dealului ca să poată aţâţa mici focuri şi să fiarbă ceaiul de ierburi, din ale căror frunze să fiarbă trei sau patru ceainice. În oraş nu găseai niciun strop de ceai. Unii căruţaşi se uitau la poduri ca şi când s-ar fi gândit să intre în So Habor şi să caute ceva de-ale gurii. O sigură privire aruncată spre oamenii murdari care mânuiau coşurile de vânturare îi făcu însă să îşi scoată pungile mici cu fulgi de ovăz şi ghinde măcinate. Ştiau, măcar, că amestecul lor era curat. Câţiva aruncară o privire la sacii încărcaţi deja în telegi, însă boabele de fasole trebuiau lăsate la muiat, iar grânele trecute prin moriştile care fuseseră lăsate în tabără, toate astea după ce bucătarii culegeau atât de multe gărgăriţe cât credeau că oamenii nu puteau suporta să mănânce.

Perrin nu avea poftă de mâncare, nici măcar pentru cea mai curată pâine, însă bea ceea ce părea a fi ceai dintr-o cană de tinichea uzată atunci când îl găsi Latian. Cairhieninul nu veni însă la el. În schimb, bărbatul scund în haină neagră şi dungată trecu încet călare pe lângă focul mic lângă care stătea Perrin, apoi îşi struni calul puţin mai încolo, încruntându-se. După ce descălecă, Latian ridică piciorul stâng din faţă al calului şi îl privi încruntat. Fireşte, el nu îşi ridică privirea ca să vadă dacă Perrin venea la el.

Oftând, Perrin îi întinse cana uzată femeii mărunte şi îndesate de la care o împrumutase, o femeie-căruţaş căruntă, care îşi răsfiră poalele atunci când făcu o reverenţă. Şi care rânji şi clătină din cap spre Latian. Cel mai probabil, ea se putea furişa de zece ori mai bine decât individul. Neald, care stătea pe vine lângă foc, ţinând între mâini o altă cană de tinichea, râse zgomotos şi cu atâta poftă, încât fu nevoit să-şi şteargă o lacrimă din ochi. Poate că începea să înnebunească. Lumină, dar locul acesta îi aducea bărbatului gânduri vesele.

Latian se îndreptă doar atât cât să facă o plecăciune în faţa lui Perrin şi să zică: „Te văd, Seniore”, apoi se aplecă şi smuci din nou piciorul din faţă al calului ca un nebun. Nu apucai aşa piciorul unui cal decât dacă voiai să primeşti un şut în dos. Cu toate astea, în realitate, Perrin nu se aştepta la nimic decât la nebunie. Mai întâi, era Latian care se dădea drept aiel, purtându-şi părul lung până la umeri legat într-o coadă la ceafă, o imitaţie nereuşită a felului în care aielii îşi purtau părul, iar acum se dădea drept iscoadă. Perrin îşi puse mâna pe gâtul calului ca să liniştească animalul după atâtea smucituri şi afişă o expresie interesată în timp ce cerceta o copită care nu părea deloc vătămată. În afară de o fisură în potcoavă unde fierul s-ar fi putut rupe în câteva zile dacă nu urma să fie înlocuit. Îl mâncau degetele să pună mâna pe uneltele de fierar. Parcă trecuse o veşnicie de când nu mai schimbase potcoava unui cal sau de când nu mai folosise forja.

— Jupânul Balwer îţi trimite vorbă, Seniore, zise Latian pe un ton blând, cu capul plecat. Prietenul lui călătoreşte ca să-şi vândă mărfurile şi este aşteptat să se întoarcă mâine sau poimâine. Mi-a zis să te întreb dacă n-ai nimic împotrivă să te ajungem din urmă atunci. Privindu-i pe cei care vânturau grânele lângă râu pe sub burta calului, el adăugă: Cu toate că nu prea pare că vei pleca mai devreme.

Perrin îşi coborî privirea încruntată spre cei care vânturau grânele. Se încruntă la caravana de telegi ce îşi aştepta rândul pentru a fi încărcate şi la cele o jumătate de duzină care erau deja acoperite cu prelate. Una dintre acelea conţinea prima cantitate de piele necesară pentru peticirea cizmelor, precum şi lumânări şi alte alea. Fără ulei, însă. Uleiul pentru lămpi din So Habor avea acelaşi miros rânced ca şi cel pentru gătit. Şi dacă Gaul şi Fecioarele aduceau veşti despre Faile? O locaţie precisă? Ar fi dat orice să poată vorbi cu cineva care o văzuse, care să îi poată spune că ea era vie şi nevătămată. Dacă clanul Shaido se punea brusc în mişcare?

— Spune-i lui Balwer să n-aştepte prea mult, mârâi el. Cât despre mine, voi pleca într-un ceas.

Era omul care se ţinea de cuvânt. Majoritatea telegilor a căruţaşilor trebuia lăsată în urmă ca să facă acea călătorie de o zi înapoi în tabără, iar Kireyin şi soldaţii lui cu coifuri verzi urmau să îi păzească, primind poruncă să nu lase pe nimeni să treacă acele poduri. Cu ochii reci şi părând să-şi fi revenit complet după acea cădere nervoasă, ghealdaninul îl asigură că era pregătit. Cel mai probabil, în ciuda faptului că primise poruncă, el avea să se întoarcă în So Habor doar ca să se convingă că nu îi era teamă. Perrin nu pierdu vremea încercând să îl facă să se răzgândească. În primul rând Seonid trebuia găsită. Nu că se ascundea, dar ea aflase despre plecarea lui şi, lăsându-şi străjerii să-i ţină calul, ea o luă pe jos, încercând să ţină telegile între ea şi el. Însă sora aes sedai palidă nu îşi putea ascunde mirosul, sau dacă putea, nu ştia că era nevoie să facă asta. Ea fu mirată când el îi luă repede urma şi indignată atunci când el se duse cu paşi hotărâţi la calul ei, care era în faţa Vrednicului. Chiar şi-aşa, mai era mult până să se împlinească ceasul când avea să se îndepărteze călare de So Habor, cu Gărzile înaripate formând un cerc de armuri roşii în jurul lui Berelain şi cu bărbaţii din Ţinutul celor Două Râuri înconjurând cele opt telegi încărcate care înaintau huruind în spatele celor trei purtători de stindard rămaşi şi cu Neald rânjind cu toţi dinţii. Ca să nu mai pomenim că încerca să le vrăjească pe surorile aes sedai. Perrin nu ştia ce avea să facă dacă individul urma să înnebunească cu adevărat. De îndată ce dealul ascunse oraşul So Habor în spatele lor, el simţi cum începea să se slăbească nodul dintre omoplaţi, de care nu îşi dăduse seama până atunci. Mai rămăseseră încă vreo zece şi un nod de nerăbdare care i se răsucea în stomac. Compătimirea evidentă a lui Berelain nu le putea desface pe acelea.

Poarta deschisă de Neald îi duse de pe câmpul acoperit cu zăpadă în luminişul mic din perimetrul Călătoriei înconjurat de copaci uriaşi, patru leghe dintr-un singur pas, însă Perrin nu aşteptă să treacă şi cele câteva telegi. Lui i se păru că o aude pe Berelain scoţând un sunet de iritare atunci când el îi dădu pinteni Vrednicului, mânându-l la trap spre tabără. Sau poate o fi fost una dintre surorile aes sedai. Mult mai probabil.

În timp ce călărea printre corturile şi colibele bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri, lui i se păru că acolo domnea o linişte prea mare. Soarele era aproape deasupra capului pe cerul gri, însă ceaunele nu erau puse pe foc, iar în jurul focurilor de tabără erau strânşi foarte puţini bărbaţi, care îşi ţineau mantiile strâns pe lângă trup şi ochii pironiţi în flăcări. Câţiva şedeau pe nişte scăunele incomode pe care Ban Crawe ştia cum să le facă; ceilalţi stăteau în picioare sau pe vine. Niciunul nu îşi ridică privirea. Cu siguranţă nu veni nimeni să-i ia calul. Nu era linişte, îşi dădu el seama. Tensiune. Cumva, mirosul îl ducea cu gândul la un arc tras, gata să elibereze săgeata. Mai că auzea trosnetul.

Când descălecă în faţa cortului cu dungi roşii, Dannil îşi făcu apariţia din direcţia corturilor joase ale aielilor, mergând cu paşi repezi. Sulin şi Edarra, una dintre înţelepte, îl urmau, ţinând pasul cu uşurinţă deşi nu păreau că se grăbeau. Faţa înnegrită de soare a lui Sulin era ca o mască din piele. A Edarrei, care abia se zărea de sub şalul negru înfăşurat în jurul capului, era întruchiparea calmului. În ciuda poalelor ei umflate, ea facea la fel de puţin zgomot ca Fecioara cu părul alb, nu mai mult decât clinchetul pe care îl scoteau brăţările şi colierele ei din aur şi fildeş. Dannil îşi rumega un colţ al mustăţii groase, scoţându-şi un centimetru sabia din teaca sa din piele aspră, apoi vârând-o la loc. O scotea şi o vâra. El trase adânc aer în piept înainte să vorbească.

— Fecioarele au adus cu ele cinci Shaido, Seniore Perrin. Arganda i-a dus la corturile ghealdaninilor ca să îi interogheze. Masema e cu ei.

Perrin alungă gândul că Masema era în tabără.

— De ce i-ai îngăduit lui Arganda să-i ia? o întrebă el pe Edarra.

Dannil nu i-ar fi putut împiedica, însă înţeleptele erau cu totul altceva.

Edarra nu părea a fi mult mai în vârstă decât Perrin, însă ochii ei albaştri şi reci păreau să fi văzut mult mai multe decât avea să vadă el vreodată. Ea îşi încrucişă braţele pe piept, în zornăit de brăţări. Şi cu o oarecare nerăbdare.

— Până şi Shaido ştiu cum să accepte durerea, Perrin Aybara. Va dura câteva zile până când îi vom face să vorbească şi n-am găsit niciun motiv ca să mai aşteptăm.

Dacă ochii Edarrei erau reci, ai lui Sulin erau ca de gheaţă.

— Sora mea de lance şi cu mine am fi putut-o face mai repede, dar Dannil Lewin a zis că nu vrei să fie aplicate lovituri. Gerard Arganda este un om nerăbdător şi n-are încredere în noi. Părea gata să scuipe dacă nu era aiel. S-ar putea să nu afli prea multe. Ăştia-s Câini de Piatră. Vor ceda încet şi cât mai puţin cu putinţă. În cazul ăsta, este întotdeauna nevoie să iei puţin de la unul şi puţin de la celălalt şi să pui totul laolaltă ca să îţi faci o părere.

Să accepte durerea. Trebuia să existe durere atunci când interogai pe cineva. Până în acea clipă, el nu îngăduise acestui gând să prindă contur în mintea lui. Dar ca să o aducă înapoi pe Faile...

— Pune pe cineva să-l ţesale pe Vrednic, zise el cu asprime, aruncându-i hăţurile lui Dannil.

Partea ghealdanină a taberei nici că putea fi mai diferită de adăposturile încropite şi corturile instalate la voia întâmplării ale bărbaţilor din Ţinutul celor Două Râuri. Aici, corturile ascuţite din pânză erau aşezate pe rânduri ordonate, majoritatea având la intrare lănci cu vârfuri din oţel şi cai înşeuaţi şi priponiţi într-o parte, gata a fi încălecaţi. Caii ce îşi legănau cozile şi panglicile lungi ale lăncilor, care erau ridicate de briza rece, erau singurele lucruri în dezordine. Aleile dintre corturi aveau toate aceeaşi lăţime, iar printre rândurile de focuri pentru gătit puteai trage o linie dreaptă. Până şi cutele pânzelor, în locul unde corturile fuseseră îndoite la baza telegilor până la venirea zăpezii, formau linii drepte. Toate ordonate şi îngrijite.

În aer plutea mirosul de terci de ovăz şi ghinde fierte, iar câţiva bărbaţi în haine verzi răzuiau cu degetele de pe farfuriile lor subţiri ultimele rămăşiţe ale prânzului. Alţii goleau deja ceaunele. Niciunul nu trăda vreun semn de tensiune. Aceştia doar mâncau şi îşi vedeau de treburile lor, cam cu aceeaşi plăcere. Era ceva ce trebuia făcut.

Un grup mare de bărbaţi erau strânşi în cerc lângă ţăruşii ascuţiţi ce marcau marginea exterioară a taberei. Mai mult de jumătate purtau hainele verzi şi platoşele lustruite ale lăncierilor ghealdanini. Alţii aveau la ei lăncile sau săbiile prinse peste hainele boţite. Acestea variau de la mătase fină sau lână de calitate până la resturi de cârpe, însă nu puteai spune despre niciuna că era curată decât dacă o comparai cu So Habor. Întotdeauna îi puteai deosebi pe oamenii lui Masema, chiar şi din spate.

Simţi un alt miros când se apropie de cercul bărbaţilor. Miros de carne prăjită. Şi un sunet înăbuşit pe care el încercă să nu îl audă. Când el începu să-şi facă loc printre ei, soldaţii îşi întoarseră privirile spre el şi îi făcură loc cu ciudă. Oamenii lui Masema se dădeau în spate, bombănind ceva despre ochi galbeni şi creaturi ale Umbrei. Oricum, el reuşi să ajungă până în faţă.

Patru bărbaţi înalţi, cu părul roşcat sau blond înveşmântaţi în *cadinsor* gri cu maro, aveau încheieturile mâinilor legate la spate de glezne, iar în spatele genunchilor şi al coatelor aveau prinse bucăţi zdravene de crengi. Aveau feţele lovite şi învineţite, iar la gură purtau căluş din cârpe. Al cincilea bărbat era gol puşcă şi legat de patru ţăruşi înfipţi în pământ şi atât de întins, încât tendoanele îi ieşeau în evidenţă. El se zvârcolea atât cât îi îngăduiau legăturile şi ţipa în căluşul îndesat în gură, un ţipăt de agonie înăbuşit. Cărbunii aprinşi formau o grămăjoară pe abdomenul lui, emanând un miros slab. Era mirosul de carne arsă pe care îl depistase nasul lui Perrin. Cărbunii se agăţau de pielea întinsă a bărbatului şi, de fiecare dată când acesta reuşea să azvârle unul de pe el atunci când se zvârcolea, un individ care rânjea, înveşmântat într-o haină verde din mătase murdară, şi care stătea pe vine lângă el, folosea o pereche de cleşti ca să îl înlocuiască cu un altul pe care îl lua dintr-o oală, care topea în formă de cerc noroiul de pe pământ. Perrin îl cunoştea. Îl chema Hari şi îi plăcea să colecţioneze urechi pe care le înşira pe un şnur din piele. Urechi de bărbaţi, de femei, de copii; pentru Hari nu avea importanţă.

Fără să gândească, Perrin înaintă cu paşi hotărâţi şi lovi cu piciorul grămăjoara de cărbuni de pe abdomenul bărbatului. Câţiva îl nimeriră pe Hari, care sări în spate scoţând un chiţăit speriat ce se transformă într-un ţipăt atunci când nimeri cu o mână în oală. El se răsturnă pe-o parte, ocrotindu-şi mâna arsă şi privindu-i cu ură pe Perrin – o nevăstuică în piele de om.

— Sălbaticul face circ, Aybara, zise Masema.

Perrin nici măcar nu îl observase pe bărbatul care stătea acolo, cu faţa încruntată şi împietrită sub scalpul ras. În ochii lui negri şi fioroşi se citea o urmă de dispreţ. Mirosul de nebunie străpungea mirosul puturos de carne arsă.

— Îi cunosc pe alde ăştia. Se prefac că simt durerea, dar n-o simt; nu aşa cum o simt alţi oameni. Trebuie să fii dispus şi capabil să răneşti o piatră ca să-l faci pe vreunul dintre ei să vorbească.

Arganda, care stătea ţeapăn lângă Masema, strângea atât de tare mânerul sabiei, încât mâna îi tremura.

— Poate că tu ai fi dispus s-o pierzi pe soaţa ta, Aybara, mârâi el, dar eu n-am de gând s-o pierd pe regina mea!

— Trebuie s-o facem, zise Aram, pe jumătate implorând, pe jumătate poruncind.

El stătea de partea cealaltă a lui Masema, strângând în pumni marginea mantiei verzi ca să nu-şi ducă mâna la sabia ce o ţinea pe spate. Privirea lui era aproape la fel de fioroasă ca a lui Masema.

— M-ai învăţat că un om face ce trebuie să facă.

Perrin se forţă să-şi descleşteze pumnii. Ce trebuia făcut, pentru Faile.

Berelain şi surorile aes sedai îşi croiră drum prin mulţime, iar Berelain strâmbă uşor din nas când îl văzu pe bărbatul întins între ţăruşi. După expresiile de pe feţele lor, ai fi zis că cele trei aes sedai se uitau la o bucată de lemn. Edarra şi Sulin le însoţeau, niciuna din ele nepărând a fi afectată. Câţiva soldaţi ghealdanini se încruntară la cele două femei aiel şi începură să bombăne. Oamenii zdrenţuiţi şi cu feţele mânjite ai lui Masema le priveau cu duşmănie atât pe femeile aiel, cât şi pe aes sedai, însă majoritatea se dădură din calea celor trei străjeri, iar cei care n-o făcură fură traşi deoparte de tovarăşii lor. Unii neghiobi cunoşteau limitele prostiei. Masema se uită la Berelain cu ochi scăpărători înainte să hotărască să îi ignore prezenţa. Unii neghiobi nu cunoşteau limitele.

Aplecându-se, Perrin desfăcu bucata de cârpă de la gura bărbatului pironit şi îi scoase căluşul dintre dinţi. El abia apucă să-şi tragă mâna ca să nu se pricopsească cu o muşcătură la fel de zdravănă ca a Vrednicului.

Bărbatul aiel îşi dădu pe dată capul pe spate şi începu să cânte cu o voce groasă şi cristalină:

„Spălaţi suliţele; când soarele urcă pe cer.
Spălaţi suliţele; când soarele apune.
Spălaţi suliţele; cine se teme de moarte?
Spălaţi suliţele; nimeni cunoscut!”

Râsul lui Masema răsună în mijlocul cântecului. Lui Perrin i se zbârli părul. Nu îl mai auzise niciodată râzând pe Masema. Nu era un sunet plăcut.

Cum nu voia să-şi piardă un deget, el îşi scoase toporul din suportul cingătorii şi aşeză cu grijă tăişul acestuia sub bărbia bărbatului ca să-i închidă gura. Nişte ochi de culoarea cerului îl priviră de pe o faţă arsă de soare, pe care nu se citea teama. Bărbatul zâmbi.

— Nu-ţi cer să-ţi trădezi neamul, îi zise Perrin. Îl durea gâtlejul în timp ce făcea un efort să îşi păstreze tonul calm. Clanul Shaido a luat prizoniere nişte femei. Vreau doar să ştiu cum le pot lua înapoi. Pe una o cheamă Faile. E înaltă ca o femeie de-a voastră, are ochi negri şi migdalaţi, nas proeminent şi buze pline. E o femeie frumoasă. Ai fi ţinut-o minte dacă ai fi văzut-o. Ai văzut-o?

Retrăgându-şi toporul, el îşi îndreptă spatele.

Shaido se holbă la el o clipă, apoi îşi ridică bărbia şi începu să cânte din nou, fără să-şi ia ochii de la Perrin. Era un cântec vesel, care îţi aducea pofta de dans:

„Am cunoscut cândva un bărbat ce era departe de casă.
Avea ochii galbeni şi o minte ageră.
Mi-a cerut să ţin fumul în mână
şi mi-a zis că-mi poate arăta un ţinut apos.
Şi-a pus capul pe pământ şi picioarele în aer

şi mi-a zis că poate dănţui ca o femeie de bine.
Mi-a zis că poate sta nemişcat ca o statuie.
Când am clipit, a dispărut.”

Lăsându-şi capul pe spate, Shaido chicoti cu poftă. Zici că se odihnea pe un pat de puf.

— Dacă... nu poţi face nimic, zise Aram cu disperare, atunci, pleacă. Mă ocup eu.

Ceea ce trebuia făcut. Perrin privi feţele din jurul lui. În acel moment, Arganda îl privea cu la fel de multă ură ca Shaido. Masema puţea a nebunie şi se încrunta cu ură. Trebuie să fii dispus şi capabil să răneşti o piatră. Edarra, a cărei faţă era la fel de inexpresivă ca a surorilor aes sedai, stătea cu braţele încrucişate pe piept. Până şi Shaido ştiu cum să accepte durerea. Aveau să treacă zile. Sulin, a cărei cicatrice de pe obraz era palidă pe pielea ei înăsprită de vreme, avea o privire fixă şi un miros de nepătruns. Urmau să cedeze încet şi cât mai puţin cu putinţă. Berelain, care mirosea a judecată, semăna cu o domnitoare care osândise oameni la moarte şi care nu pierduse nicio noapte de nesomn. Ceea ce trebuia făcut. Dispus şi capabil să rănească o piatră. Să accepte durerea. Oh, Lumină, Faile!

El simţi toporul uşor ca pana atunci când îl ridică şi greu precum ciocanul ce loveşte nicovala atunci când îl lăsă să cadă, tăişul greu retezând încheietura mâinii stângi a bărbatului Shaido.

Bărbatul gemu de durere, apoi se dădu în spate zvârcolindu-se şi mârâind, împroşcând în mod voit sângele ce îi ţâşnea din încheietură pe faţa lui Perrin.

— Tămăduiţi-l, le spuse Perrin surorilor aes sedai, făcând un pas în spate.

El nu încercă să-şi şteargă faţa. Sângele i se prelingea pe barbă. El se simţea gol pe dinăuntru. Nu ar mai fi putut ridica toporul încă o dată, chiar dacă ar fi vrut.

— Ai înnebunit? zise Masuri, furioasă. Nu-i putem pum mâna la loc!

— Tămăduiţi-l, am spus! mârâi el.

Însă Seonid începu să se mişte, ridicându-şi poalele ca sa poată pluti, şi îngenunche la capul bărbatului. Acesta îşi muşca încheietura rănită, încercând în zadar să oprească şuvoiul de sânge apăsând cu dinţii. Însă în ochii lui nu se citea nicio urmă de teamă. Sau în mirosul lui. Nicio urmă.

Seonid îl apucă de cap pe bărbatului Shaido şi, brusc, el începu iar să se zvârcolească, agitându-şi braţele cu sălbăticie. Şuvoiul de sânge începu să scadă în timp ce el se zvârcolea şi se opri înainte ca acesta să se prăbuşească pe pământ, vineţiu la faţă. Şovăind, el îşi ridică ciotul braţului stâng ca să privească pielea netedă care îi acoperea acum capătul. Dacă exista o cicatrice, Perrin nu o putea vedea. Bărbatul îşi dezveli dinţii la el. Tot nu mirosea a teamă. Şi Seonid se prăbuşi, ca şi când şi-ar fi forţat limitele. Alharra şi Wynter făcură un pas în faţă, dar ea le făcu semn să se îndepărteze, ridicându-se singură în picioare cu un oftat îndelung.

— Mi s-a spus că puteţi rezista zile la rând fără să spuneţi mai nimic, zise Perrin. Vocea îi răsună prea puternic în urechi. N-am timp să-mi arătaţi cât de rezistenţi sunteţi, sau cât de curajoşi. Ştiu că sunteţi curajoşi şi rezistenţi. Dar soţia mea e ţinută prizonieră de prea multă vreme. Veţi fi despărţiţi şi întrebaţi despre anumite femei. Dacă le-aţi văzut şi unde. Doar asta vreau să ştiu. Nu vor exista cărbuni aprinşi sau altceva; doar întrebări. Dar dacă vreunul dintre voi va refuza să răspundă sau dacă veţi da răspunsuri prea diferite, atunci toţi veţi pierde câte ceva.

El fu surprins când îşi dădu seama că, la urma urmei, putea ridica toporul. Tăişul îi era mânjit cu sânge roşu.

— Două mâini şi două picioare, zise el pe un ton rece. Lumină, vocea lui suna rece ca gheaţa. Simţea gheaţa până în oase. Asta înseamnă că aveţi patru încercări ca să daţi aceleaşi răspunsuri. Şi dacă veţi ascunde lucruri, tot n-am să vă ucid. Voi găsi un sat în care să vă las, un loc unde să fiţi lăsaţi să cerşiţi, unde băieţandrii le vor arunca un bănuţ neînfricaţilor aieli fără mâini sau picioare. Cugetaţi şi hotărâţi dacă merită să o ţineţi pe soţia mea departe de mine.

Până şi Masema se holba la el ca şi cum nu l-ar fi văzut niciodată pe bărbatul care stătea acolo, cu toporul în mână. Când el se întoarse ca să plece, atât oamenii lui Masema, cât şi ghealdaninii se dădură din calea lui ca şi când ar fi lăsat să treacă o hoardă de troloci.

El se trezi cu gardul din ţăruşi în faţa lui şi cu pădurea, care se întindea la o sută de paşi mai încolo, însă nu schimbă direcţia. Cu toporul în mână, merse până când copacii uriaşi îl înconjurară, iar mirosul taberei rămase în urma lui. Sângele pe care îl ducea cu el avea un miros pregnant şi metalic. Nu putea fugi de el.

Nu ar fi putut spune câtă vreme umblase prin zăpadă. Abia dacă observa razele de lumină oblice care brăzdau umbrele de sub cupola pădurii. Sângele de pe faţa şi din barba lui se îngroşase şi începea să se usuce. De câte ori spusese că avea să facă orice ca să o aducă înapoi pe Faile? Trebuia să facă orice. Pentru Faile, orice.

Brusc, el ridică toporul cu ambele mâini deasupra capului şi îl azvârli cât putu de tare. Acesta se roti în aer şi se împlântă cu o bufnitură zgomotoasă în trunchiul gros al unui stejar.

Răsuflând îndelung, ca şi cum aerul i-ar fi rămas în plămâni, el se prăbuşi pe o stâncă ce ieşea din pământ, la fel de înaltă şi de lată ca o bancă, şi îşi propti coatele pe genunchi.

— Poţi să te arăţi acum, Elyas, zise el, obosit. Îţi simt mirosul.

Celălalt bărbat ieşi din umbră, ochii lui galbeni străluceau slab sub borurile largi ale pălăriei. În comparaţie cu el, aielil erau zgomotoşi. Potrivindu-şi cuţitul cu tăişul lung, el se aşeză lângă Perrin pe lespede, însă o vreme nu spuse nimic doar îşi trecu degetele prin barba cu fire cărunte şi răsfirată pe piept. Arătă cu capul spre toporul înfipt în stejar.

— Cândva ţi-am spus să îl ţii până are să-ţi placă să-l foloseşti mai mult. A început să-ţi placă? Acolo, în tabără?

Perrin dădu negativ din cap cu înverşunare.

— Nu! Nu e asta! Dar...

— Dar ce, băiete? Cred că aproape l-ai speriat pe Masema. Doar că şi tu miroşi a speriat.

— Era vremea să se teamă şi el de ceva, bombăni Perrin, ridicând stânjenit din umeri.

Era greu să dai glas anumitor lucruri. Totuşi, poate venise vremea şi pentru asta.

— Toporul. N-am băgat de seamă la început; doar mai pe urmă. S-a întâmplat în noaptea în care l-am întâlnit pe Gaul, când Mantiile Albe au încercat să ne omoare. Mai târziu, când ne-am luptat cu trolocii în Ţinutul celor Două Râuri, n-am fost sigur. Dar apoi la Fântânile din Dumai, am fost. Sunt fricos într-o bătălie, Elyas, fricos şi întristat, pentru că poate n-am s-o mai văd niciodată pe Faile. Inima i se strânse până când simţi o durere în piept. Faile. Doar că... I-am auzit pe Grady şi pe Neald vorbind despre cum e să foloseşti Puterea Supremă. Ei spun că se simt mai *vii.* Eu sunt prea fricos în bătălie, dar mă simt mai viu ca oricând, în afară de momentele în care o ţin în braţe pe Faile. Nu cred că voi putea îndura asta dacă voi ajunge să simt acelaşi lucru referitor la ce-am făcut acolo, în tabără. Nu cred că Faile mă va primi înapoi dacă voi ajunge să simt asta.

Elyas pufni.

— Nu cred că eşti făcut din plămădeala asta, băiete. Ascultă, primejdia îi duce pe unii oameni în direcţii diferite. Unii sunt nemiloşi ca o maşinărie, dar mie nu mi-ai părut niciodată a fi soiul nemilos. Când inima începe să-ţi bubuie, îţi înfierbântă sângele. E de la sine înţeles că-ţi ascute şi simţurile. Te face conştient. Poate ai să mori peste câteva minute, poate într-o clipită, dar acum nu eşti mort şi eşti conştient de asta până în măduva oaselor. Asta-i viaţa. Nu înseamnă că-ţi place.

— Mi-ar plăcea să cred asta, zise simplu Perrin.

— Trăieşte cât am trăit eu, răspunse Elyas pe un toc sec, şi ai să crezi. Până atunci, gândeşte-te doar că eu am trăit mai mult decât tine şi că am trecut prin ce treci tu.

Cei doi bărbaţi priviră îndelung toporul. Perrin voia să creadă. Sângele de pe tăiş era negru acum. Niciodată sângele nu fusese atât de negru. Cât timp trecuse? După înclinaţia razelor de lumină care pătrundeau printre copaci, soarele începea să apună.

Urechile lui surprinseră scrâşnetul copitelor pe zăpadă, venind încet spre el. Câteva minute mai târziu, Neald şi Aram îşi făcură apariţia, Pribeagul de odinioară arătând cu degetul urmele, iar asha’manul dând negativ din cap, nerăbdător. Deşi urma se vedea limpede, adevărul fie spus, Perrin nu ar fi pus rămăşag că Neald ar fi putut să o urmeze. El era orăşean.

— Arganda a fost de părere că ar trebui să aşteptăm până când te vei calma, zise Neald, aplecându-se în şa şi privindu-i cu atenţie pe Perrin. Eu, unul, cred că nici nu poţi fi mai calm.

El dădu din cap, o urmă de satisfacţie citindu-i-se pe buze. Era obişnuit ca oamenii să se teamă de el, din cauza hainei lui negre şi a ceea ce reprezenta aceasta.

— Au vorbit, zise Aram, şi toţi au dat aceleaşi răspunsuri. Privirea lui încruntată transmitea că nu-i conveneau răspunsurile. Cred că ameninţarea că-i vei lăsa la cerşit i-a speriat mai tare decât toporul tău. Dar au spus că n-au văzut o pe domniţa Faile. Sau pe celelalte. Am putea încerca din nou cu cărbunii. Poate atunci şi-or aduce aminte.

Oare părea nerăbdător? Să o găsească pe Faile sau i folosească acei cărbuni?

Elyas făcu o grimasă.

— Ei nu fac acum decât să-ţi dea răspunsurile pe care le-ai dat tu deja. Îţi spun ce vrei să auzi. Au existat şanse mici, oricum. Sunt mii de Shaido şi mii de prizonieri. Poţi trăi toată viaţa printre atâţia oameni şi să întâlneşti doar câteva sute pe care să-i ţii minte.

— Atunci, va trebui să-i ucidem, zise Aram pe un ton sumbru. Sulin a zis că fecioarele au avut grijă să-i ia când nu erau înarmaţi, ca să poată fi interogaţi. Aceştia nu se vor mulţumi să rămână *gai'shain.* Dacă va scăpa doar unul, le va spune celor din clanul Shaido unde suntem. Şi-atunci, vor veni după noi.

Perrin îşi simţi încheieturile ruginite durându-l când se ridică în picioare. Nu le putea da, pur şi simplu, drumul bărbaţilor Shaido.

— Pot fi păziţi, Aram.

Din cauza pripei, aproape că o pierduse pe Faile de tot iar el fusese pripit din nou. Pripa, un cuvânt atât de blând pentru tăierea mâinii bărbatului. Şi fără niciun rost. El încercase întotdeauna să cugete cu băgare de seamă şi să acţioneze cu băgare de seamă. Acum, el trebuia să cugete, însă fiecare gând îl durea. Faile era pierdută într-o mare de prizonieri înveşmântaţi în alb.

— Poate că alţi *gai'shaini* vor şti unde se află ea, bombăni el, întorcându-se cu faţa spre tabără.

Dar cum putea pune mâna pe alţi *gai'shaini* Shaido? Aceştia nu aveau voie să iasă din tabără decât dacă erau păziţi.

— Şi cu el cum rămâne, băiete? întrebă Elyas.

Perrin ştia la ce se referea fără să se uite – la topor.

— Lasă-l acolo pentru cine-l va găsi. Vocea lui deveni aspră. Poate vreun menestrel neghiob va născoci o poveste despre el.

El se îndreptă cu paşi hotărâţi spre tabără, fără să arunce o privire în urmă. Cu gaica unde fusese prins toporul goală, centura prinsă în jurul taliei era uşoară. Totul fără niciun rost.

Trei zile mai târziu, telegile pline ochi se întoarseră din So Habor, iar Balwer intră în cortul lui Perrin, însoţit de un bărbat înalt şi neras, care purta o haină din lână murdară şi o sabie care părea mai bine îngrijită. La început, Perrin nu îl recunoscu din cauza bărbii neîngrijite, care nu mai fusese rasă de o lună. Apoi el simţi mirosul bărbatului.

— Nu mă aşteptam să te mai văd, zise el.

Balwer clipi, uimit ca oricine altcineva. Fără îndoială că bărbatul mărunt, care semăna cu o pasăre, abia aşteptase să îi prezinte surpriza.

— Am căutat-o pe... pe Maighdin, zise Tallanvor cu asprime in glas, dar clanul Shaido s-a mişcat mai repede decât mine. Jupânul Balwer zice că ştii unde este ea.

Balwer îi aruncă o privire aspră bărbatului mai tânăr, însă vocea lui rămase la fel de seacă şi de lipsită de emoţie ca mirosul lui.

— Jupânul Tallanvor a ajuns în So Habor chiar înainte să plec, Seniore. Mare noroc că ne-am întâlnit. Sau o fi fost doar o pură întâmplare. Se poate să-ţi fi găsit nişte aliaţi. Îl voi lăsa pe el să-ţi povestească.

Tallanvor îşi privi încruntat cizmele, dar nu zise nimic.

— Aliaţi? întrebă Perrin. Dacă nu-i o oaste întreagă, atunci nu mi-e de prea mare folos, dar voi primi tot ajutorul pe care mi-l poţi oferi.

Tallanvor se uită la Balwer, care îşi plecă puţin capul şi îi zâmbi încurajator. Bărbatul bărbos trase adânc aer în piept.

— Cincisprezece mii de seanchani, cam pe-acolo. Majoritatea sunt taraboneri, de fapt, care luptă sub flamuile seanchane. Şi... Şi au cu ei cel puţin douăsprezece *damane.* În vocea lui se simţea graba, nevoia de a termina de vorbit înainte ca Perrin să apuce să-l întrerupă. Ştiu că este ca a cum ai accepta ajutor de la Cel Întunecat, dar şi ei îi vânează pe Shaido. Eu aş accepta ajutorul Celui Întunecat ca să o eliberez pe Maighdin.

Preţ de o clipă, Perrin se holbă la cei doi bărbaţi. Tallanvor îşi plimba agitat degetul mare peste mânerul sabiei, iar Balwer semăna cu o vrabie care aştepta să vadă în ce direcţie avea să sară un greiere. Seanchani. Şi *damane.* Într-adevăr, ar fi fost ca şi când ar fi acceptat ajutorul Celui Întunecat.

— Luaţi loc şi povestiţi-mi despre aceşti seanchani, zise el.

CAPITOLUL 28
Un mănunchi de boboci de trandafir

Din ziua în care plecaseră din Ebou Dar, călătoria alături de Marele Circ Ambulant şi Expoziţia Minunată de Miracole şi Minuni ale lui Valan Luca fu tot atât de urâtă cum şi-o imaginase Mat în cele mai negre gânduri ale lui. În primul rând, ploua aproape în fiecare zi cu orele şi, o dată câteva zile la rând, o ploaie rece de iarnă cu averse care mai că se transformase în zăpadă sau burniţă rece ca gheaţa ce îţi uda haina şi te făcea să dârdâi înainte să-ţi dai seama. Apa se scurgea pe drumurile acoperite cu noroi întărit ca şi când ar fi fost pavate cu piatră, lăsând, în cel mai rău caz, o dâră subţire de noroi, iar când soarele strălucea, caravana lungă de căruţe, cai şi oameni înainta foarte puţin. La început, circarii fuseseră nerăbdători să părăsească oraşul unde fulgerele scufundau corăbiile în timpul nopţii şi crimele ciudate îi făceau pe toţi să se uite peste umăr, să ajungă departe de un nobil seanchan gelos care, cuprins de mânie, şi-ar fi vânat soţia şi care şi-ar fi putut vărsa mânia pe oricine ar fi bănuit că o smulsese din mâinile lui. La început, aceştia înaintară repede cât puteau trage caii căruţele, îndemnând dobitoacele să meargă mai repede, să străbată încă o milă. Fiecare milă străbătută îi făcea să se simtă mai departe de primejdie, mai în siguranţă, însă în prima după-amiază...

— Trebuie să am grijă de cai, explică Luca, privind cum caii erau deshămaţi de la căruţa lui vopsită într-un mod caraghios şi duşi la pripoane prin burniţă.

Soarele era la jumătatea coborâşului spre apus, însă fire cenuşii se ridicau deja din găurile de fum ale corturilor şi din hornurile din metal ale căruţelor ca nişte cutii.

— Nu ne urmăreşte nimeni, iar până la Lugard mai avem cale lungă. Caii buni nu-i găseşti pe toate drumurile şi sunt foarte scumpi.

Luca se încruntă întristat şi clătină din cap. Mereu se întrista atunci când pomenea de cheltuieli. Era strâns la pungă, exceptând când venea vorba de soţia lui.

— Nu există prea multe locuri pe drum unde merită să oprim mai mult de-o zi. În majoritatea satelor nu vom avea un public prea mare chiar dacă ar veni toţi sătenii, cât despre oraşe, n-ai de unde şti cum vor fi până când nu ne vom instala acolo. Nu mă plăteşti îndeajuns de mult ca să renunţ la ce pot câştiga.

Strângându-şi pe lângă trup mantia stacojie cu broderii ca să se ferească de umezeală, el aruncă o privire peste umăr spre căruţa lui. Mat nu era sigur că voia să mănânce din mâncarea pe care o gătea soţia lui.

— Eşti sigur că nu ne urmăreşte nimeni, nu-i aşa, Cauthon?

Îndesându-şi iritat pe cap basca din lână, Mat se îndepărtă cu paşi hotărâţi printre corturile şi căruţele viu colorate, scrâşnind din dinţi. Nu îl plătea îndeajuns? Pentru cât îi oferise, Luca ar fi trebuit să îşi facă animalele *să fugă* până în Lugard. Ei bine, nu chiar să fugă – nu voia să omoare caii, la urma urmei –, dar papagalul ăla care se umfla în pene ar fi trebuit să înainteze mai repede.

Nu departe de căruţa lui Luca, Chel Vanin şedea pe un scăunel cu trei picioare şi amesteca un soi de tocăniţă neagră într-o oală mică ce atârna deasupra unui foc mic. Ploaia picura în oală de pe borurile pălăriei lui, însă bărbatul durduliu nu părea să observe sau să-i pese. Gorderan şi Fergin, doi din Braţele Roşii, mormăiau înjurături în timp ce băteau ţăruşi în pământul mocirlos pentru corzile cortului din pânză maro pe care îl împărţeau cu Harnan şi Metwyn. Şi cu Vanin, însă acesta poseda unele abilităţi despre care credea că îl făceau superior sarcinii de a ridica un cort, iar Braţele Roşii fură de acord şovăind doar puţin. Vanin era un fierar experimentat, dar, şi mai important, era cel mai bun urmăritor şi hoţ de cai din ţinut, oricât de imposibil ar fi fost de crezut uitându-te la el, şi puteai numi oricare ţinut voiai.

Fergin îl zări pe Mat şi abia se abţinu să nu blesteme atunci când ciocanul lui rată ţăruşul şi se lovi peste degetul mare. Azvârlind ciocanul, îşi vârî degetul în gură şi se lăsă pe vine, tânguindu-se.

— Vom sta afară toată noaptea păzindu-le pe femeile alea, Seniore. Nu-i poţi tocmi pe îngrijitorii de cai să facă asta ca să ne uscăm până când ne vom uda din nou?

Gorderan îl împunse în umăr pe Fergin cu un deget gros. Acesta era atât de lat, cât era Fergin de slab şi era tairen, în ciuda ochilor lui gri.

— Îngrijitorii de cai vor înălţa cortul şi vor fura tot, Fergin. O altă împunsătură. Vrei ca unul dintre hoţii ăia să-mi şterpelească arbaleta sau şaua? E o şa bună. O a treia împunsătură mai că îl răsturnă pe Fergin pe-o parte. Dacă nu ridicăm cortul ăsta, Harnan o să ne pună să stăm de strajă toată noaptea.

Fergin mârâi şi bombăni, dar luă ciocanul în mână, ştergându-şi noroiul de pe haină. Era un soldat destul de priceput, dar nu foarte deştept.

Vanin scuipă printre dinţi, ratând milimetric oala. Tocăniţa mirosea delicios, indiferent din ce-o făcea Latelle, însă Mat hotărî că nu avea să mănânce nici aici. Lovind cu lingura din lemn de marginea oalei ca să o cureţe, bărbatul durduliu îşi ridică privirea spre Mat, cu pleoapele aproape închise. Faţa lui rotundă părea adeseori pe jumătate adormită, însă doar un neghiob putea crede asta.

— În ritmul ăsta, vom ajunge în Lugard pe la sfârşitul verii. Dacă o să mai ajungem.

— Vom ajunge, Vanin, zise Mat mai încrezător decât se simţea în acel moment.

Haina din lână aspră pe care o îmbrăcase în urmă cu câteva ore era udată de ploaie pe ici, pe colo, iar apa îi şiroia pe spate. Era greu să te simţi încrezător când ploaia rece ca gheaţa îţi curgea pe şira spinării.

— Iarna e pe sfârşite. Ne vom mişca mai repede odată ce va veni primăvara. Vei vedea. Până la mijlocul primăverii, vom fi în Lugard.

Nici el nu era prea convins de asta. În prima zi, ei nu stră bătuseră mai mult de două leghe, iar după aceea, două leghe şi jumătate însemnau o zi bună. Nu multe locuri puteau fi numite oraşe de-a lungul Drumului cel Mare al Nordului, un nume care începea să se schimbe foarte repede pe măsură ce circul înainta spre miazănoapte. Oamenii îi spuneau „Drumul Ebou Dar” sau „Drumul Bacului” sau, uneori, doar „drumul”, ca şi cum ar fi fost doar unul. Însă Luca se oprea în fiecare oraş, adevărat sau aşa-zis, împrejmuit de ziduri sau care aducea cu un târg mai prosper, care avea şase străzi şi un perimetru pavat cu piatră, care imita jalnic o piaţă. Trecea aproape o jumătate de zi până când instalau circul şi îl împrejmuiau cu acel zid din pânză şi atârnau la intrare acel banner albastru cu litere roşii – „Marele Circ Ambulant” al lui Valan Luca. Acestuia nu îi stătea în fire să rateze ocazia de a avea un public numeros. Sau să mai adauge nişte bănuţi în pungă. Sau ocazia să-şi fluture una dintre mantiile lui de un roşu-aprins şi să se bucure de aplauze. Lui Luca îi plăceau aplauzele aproape la fel de mult ca banii. Aproape.

Înfăţişarea ciudată a circarilor şi animalele sălbatice aduse din ţinuturi îndepărtate erau îndeajuns ca să atragă oamenii. Chiar şi animalele care nu erau din ţinuturi atât de îndepărtate; puţini oameni călătoriseră în interiorul ţinutului ca să vadă un urs, cu atât mai puţin un leu. Doar ploaia torenţială alunga mulţimea, iar atunci când ploaia era prea rece, jonglerii şi acrobaţii refuzau oricum să îşi facă numărul dacă nu aveau un oarecare acoperământ deasupra capului. Ceea ce îl făcea pe Luca să se plimbe de colo colo îmbufnat şi enervat şi să vorbească singur ca un nebun că trebuia să găsească suficient de multe prelate din pânză ca să adăpostească fiecare reprezentaţie sau să instaleze un cort suficient de mare ca să cuprindă tot spectacolul. Un singur cort! Bărbatul avea ambiţii măreţe. De ce nu un palat pe roţi dacă tot se gândea la asta?

Dacă Luca şi înaintarea greoaie a circului ar fi fost singurele îngrijorări ale lui, Mat ar fi fost un om fericit. Uneori, două sau trei caravane lente ale coloniştilor seanchani, care porniseră mai devreme, treceau pe lângă ei cu căruţele lor ascuţite, cu formă ciudată şi cu vite, oi şi capre cu aspect ciudat, înainte ca prima căruţă a circului să se pună în mişcare. Alteori, coloane de soldaţi seanchani îi întreceau în vreme ce ei înaintau alene, rânduri de bărbaţi purtând coifuri ca nişte capete uriaşe de insecte, care mărşăluiau, şi coloane de călăreţi cu armurile lor cu plăci suprapuse, vopsite în dungi. Odată, călăreţii erau pe *torm,* creaturi cu solzi din bronz ce semănau cu nişte pisici de mărimea unui cal. Doar că aveau trei ochi. Mai bine de douăzeci dintre ei făceau salturi şerpuitoare, înaintând mai repede decât mergea un cal la trap. Nici călăreţii, nici creaturile lor nu aruncau circului nici măcar o privire, însă caii circului o luau razna atunci când treceau *tormii*, nechezând şi cabrându-se. Leii, leoparzii şi urşii răgeau în cuştile lor, iar căprioarele ciudate se izbeau de barele cuştilor, încercând să fugă. Aveau nevoie de câteva ore ca să liniştească animalele şi să poată porni din nou la drum, iar Luca insista ca, mai întâi, să fie curăţate cuştile fiarelor. Animalele lui reprezentau o investiţie mare. De două ori, ofiţeri cu coifuri cu pene subţiri hotărâră să verifice ordinul pentru caii lui Luca, iar pe Mat îl trecură transpiraţiile reci, broboane de sudoare cât un bob de strugure până când aceştia îşi văzură mai departe de drum, mulţumiţi. Pe măsură ce ei înaintau spre miazănoapte, numărul seanchanilor de pe drum începea să se împuţineze; cu toate acestea, pe el îl treceau transpiraţiile ori de câte ori vedea un alt grup de soldaţi sau de colonişti. Poate că Suroth păstra, într-adevăr, secretul despre dispariţia lui Tuon, însă seanchanii aveau să o caute. Nu era nevoie decât de vreun ofiţer băgăcios care să compare numărul de pe ordin cu numărul real al cailor. După aceea, cu siguranţă ar fi scotocit prin

toate căruţele. Doar o *sul'damă* zeloasă care credea că ar putea exista o femeie care putea conduce printre jongleri, acrobaţi şi contorsionişti. Broboanele de sudoare îi erau cât prunele de mari! Din nefericire, nu toată lumea îşi aprecia pielea.

Când ajunseră lângă un sătuc numit Weesin, un mănunchi de case cu acoperişuri din paie, unde nici măcar Luca nu credea că avea să câştige doi bănuţi, Mat se opri, înfofolit în mantia groasă din lână, în ploaia torenţială şi le privi pe cele trei aes sedai furişându-se înapoi în circ în timp ce soarele apunea. Tunetul bubui în depărtare. Deşi surorile erau înfofolite în mantii negre, cu glugile trase bine pe cap, el nu avea nicio îndoială cine erau. Ele trecură la trei metri pe lângă el, dar, din cauza ploii torenţiale, nu îl văzură, însă medalionul din argint ce atârna sub cămaşa lui deveni rece pe pieptul lui. Cel puţin una dintre ele conducea sau îmbrăţişa Puterea. Arză-le-ar focu', toate trei erau nebune de legat.

Imediat ce surorile aes sedai se făcură nevăzute printre căruţe şi corturi, alte trei siluete cu mantii îşi făcură apariţia, urmându-le în grabă. Una dintre aceste femei avea ochi mai ageri, ridicându-şi o mână şi arătând spre el, însă celelalte doar încetiniră pasul, apoi o luară în grabă după surorile aes sedai. El vru să blesteme, dar nu rosti niciun cuvânt. Reuşi să se stăpânească. Dacă el i-ar fi numit pe oamenii pe care voia să îi trimită să hoinărească în locurile unde i-ar fi putut vedea o patrulă a seanchanilor, surorile aes sedai şi femeia *suldamă* ar fi venit însoţite chiar de Tuon şi Selucia.

— Mă întreb ce vor, zise Noal în spatele lui, iar când Mat tresări, un şuvoi de stropi de ploaie îi pătrunse în glugă şi i se prelinse pe grumaz.

Şi-ar fi dorit ca bătrânul noduros să nu se mai furişeze în spatele lui.

— Am de gând să aflu, bombăni el, trăgându-şi mai bine mantia.

Nici nu ştia de ce se mai ostenea. Haina îi era doar puţin umedă, însă cămaşa din pânză îi era deja udă leoarcă.

În mod ciudat, Noal nu mai era lângă el când ajunse la căruţele cu văruiala scorojită şi dungi gri unde dormeau surorile aes sedai şi femeia *sul'dam.* Bărbatului îi plăcea să-şi vâre nasul peste tot. Poate că hotărâse că era suficient de ud. Blaeric şi Fen stăteau deja înfăşuraţi în pături sub căruţă, aparent ignorând ploaia şi noroiul, însă el nu ar fi pus rămăşag că vreunul din ei dormea. Într-adevăr, unul din ei se ridică atunci când el se apropie lipăind pe lângă căruţă. Oricare dintre bărbaţi ar fi fost, acesta nu zise nimic, însă Mat îi simţea privirea. El nu şovăi însă şi nici nu se osteni să bată la uşă.

Interiorul era înghesuit, cele şase femei stând în picioare şi ţinându-şi mantiile, din care picura apa, în mâini. Două lămpi fixate în cardanele de pe pereţi ofereau o lumină bună, mai bună decât şi-ar fi dorit el, într-un fel. Şase feţe se întoarseră spre el cu acele priviri de gheaţă pe care femeile i le aruncau unui bărbat care punea piciorul acolo unde nu voiau ele. În căruţă mirosea a lână şi pâslă umede ca şi când tocmai ar fi lovit fulgerul sau ar fi putut să o facă în orice clipă. Ploaia răpăia pe acoperiş, iar tunetul bubuia, însă medalionul din argint în formă de cap de vulpe nu era mai rece decât orice altă bucată de argint. Poate că Blaeric şi Fen îl lăsaseră să intre crezând că avea să îi fie smuls capul. Poate că doar voiau să se ţină deoparte. Cu toate că un străjer era pregătit să-şi dea viaţa dacă sora sa aes sedai hotăra că era nevoie. Nu şi Mat Cauthon. El închise uşa cu şoldul. Abia dacă mai simţea câte un spasm de durere. Oricum, arareori.

Când le înfruntă, Edesina reacţionă cu înverşunare, scuturându-şi părul negru ce i se revărsa pe spate.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru că m-ai salvat din ghiarele seanchanilor, Jupâne Cauthon, şi îmi voi arăta recunoştinţa, dar există o anumită măsură. Nu sunt slujnica ta ca să-mi dai porunci. Nu erau seanchani în sat şi ne-am acoperit feţele. Nu era nevoie să-ţi trimiţi… câini de pază… după noi.

Privirea pe care le-o aruncă celor trei femei seanchan ar fi putut prăji ouă. Edesina nu se mai lăsa intimidată de nimeni care vorbea cu un accent seanchan. Le voia pe unele ale ei înapoi, iar femeia *sul'damă* era la îndemână. Mat conta pe legendara stăpânire de sine a surorilor aes sedai pentru a ţine situaţia sub control. Nădăjduia că lucrurile nu ajunseseră prea departe ca să nu mai poată fi controlate. Acele amintiri vechi le înfăţişau pe aes sedai explodând ca artificiile unui artificier.

Pe faţa întunecată a lui Bethamin nu se citea nici urmă de alarmare. Îşi scuturase mantia şi o atârnase într-un cui câtă vreme vorbise Edesina, apoi îşi netezise rochia peste şolduri. În seara aceea, ea purta jupe de un verde-şters. Se plânse că veşmintele din Ebou Dar erau indecente, iar el bănuia că urma să îi găsească altceva de purtat din moment ce se aflau departe de coastă, cu toate că pieptul ei umplea frumos acel decolteu adânc şi îngust. Cu toate acestea, ea aducea prea mult cu o mamă ca să fie pe gustul lui.

— Şi-au ascuns, *într-adevăr,* feţele, Seniore, zise ea, tărăgănat, şi au stat împreună. Niciuna n-a încercat să se furişeze afară. Au avut o purtare foarte bună, una peste alta.

O mamă îşi lăuda copiii. Sau poate că un dresor de câini îşi lăuda câinii. Seta, cea cu părul bălai, dădea aprobator din cap. Categoric dresor de câini.

— Dacă seniorul meu doreşte să le ţină închise, zise Renna cu emfază, putem folosi oricând *a'damul.* N-ar trebui să ne încredem în ele şi să le lăsăm libere.

Ea îi făcu o plecăciune, în felul seanchanilor, înclinându-se în unghi drept. Ochii ei mari şi căprui păreau plini de speranţă. Teslyn icni şi îşi strânse mantia udă peste piept. Ea cu siguranţă nu scăpase de teama de *sul'damă,* căci arăta de parcă era gata să-şi roadă unghiile. Joline, afişând un aer de superioritate ca întotdeauna, îşi îndreptă spatele, iar ochii îi scăpărau. Cu sau fără seninătatea specifică surorilor aes sedai, ai fi zis că lovise trăsnetul atunci când ochii Jolinei scăpărară. Adeseori se întâmpla asta în cazul femeilor frumoase.

— Nu, se grăbi să răspundă Mat. Nu va fi nevoie. Mi-ai dat lucrurile alea mie, iar eu voi scăpa de ele.

Lumină, de ce se încurcase cu femeile astea? Ceea ce păruse a fi cea mai bună idee la vremea respectivă, acum, părea o mare tâmpenie.

— Trebuie să fiţi cu băgare de seamă toate, atâta tot. Încă n-am ajuns la treizeci de mile depărtare de Ebou Dar. Drumurile sunt pline de afurisiţii ăia de seanchani.

El le aruncă o privire smerită celor trei femei. La urma urmei, ele *erau* de partea lui, ca să spunem aşa. În afară de Egeanin, celelalte nu aveau unde altundeva să se ducă, plus că îşi dăduseră seama cine avea bani. Bethamin îşi arcui sprâncenele a mirare. Nobilii seanchani nu îşi cereau scuze nici măcar printr-o privire.

— Soldaţii seanchani au trecut, într-adevăr, prin sat ieri, zise Teslyn, accentul ei illianer fiind puternic în mod deosebit.

Ochii scăpărători ai Jolinei se aţintiră asupra ei, însă ea nu băgă de seamă şi se întoarse ca să-şi agaţe mantia în cui.

— Au întrebat despre străinii care călătoresc. Iar unii s-au plâns că erau trimişi în nord. Teslyn îi aruncă o privire peste umăr femeii *sul’dame,* apoi îşi luă brusc ochii de la ea şi trase adânc aer în piept. Se pare că ţinta Reîntoarcerii este răsăritul. Soldaţii credeau cu adevărat că Oastea Neînvinsă avea să pună Illianul la picioarele împărătesei înainte de sfârşitul primăverii. Oraşul însuşi, precum şi restul ţinutului.

Se presupunea că aes sedai renunţau la ţinuturile natale atunci când se duceau la Turnul Alb, dar, pentru orice illianer, oraşul Illian era „Oraşul”, înţelegându-se prin asta „capitala”.

— Asta-i bine, zise Mat mai pentru el, căzând pe gânduri.

Soldaţii vorbeau neîntrebaţi tot timpul; acesta era un motiv pentru care nu îi spuneai unui oştean planurile tale până în ultima clipă. Teslyn îşi arcui sprâncenele subţiri, iar el adăugă:

— Asta înseamnă că mare parte din drumul spre Lugard va fi liber.

Teslyn încuviinţă scurt din cap, nu foarte mulţumită. Ceea ce trebuia să facă aes sedai şi ce făceau, de fapt, era adeseori total diferit.

— N-am vorbit cu nimeni, Seniore, doar le-am vegheat pe fete, zise Bethamin şi mai tărăgănat decât de obicei, iar seanchanii vorbeau adeseori ca şi cum ai fi scos cu cleştele cuvintele din gura lor.

Dintre cele trei femei *sul’dame,* ea era limpede şefa, însă le privi pe toate pe rând înainte să continue:

— În Ebou Dar, în aripa femeilor *sul’dame,* nu s-a vorbit decât de Illian. Un ţinut roditor şi un oraş prosper, unde multe aveau să dobândească un nume nou. Şi bogăţie. Ea rosti acest cuvânt ca şi când bogăţia abia dacă avea vreo valoare în comparaţie cu un nume nou. Ar fi trebuit să ne dăm seama că vei vrea să ştii astfel de lucruri. Când inspiră adânc din nou, mai că ieşi din rochie. Dacă ai întrebări, Seniore, îţi voi spune ce ştim.

Renna mai făcu o plecăciune în faţa lui, nerăbdarea citindu-i-se pe faţă, iar Seta spuse:

— Am putea asculta ce vorbesc oamenii din oraşele şi satele în care ne vom opri, Seniore. Fetele pot fi schimbătoare, dar în noi te poţi încrede.

De ce atunci când o femeie se oferea să te ajute, începea întotdeauna prin a te băga într-o oală cu apă fierbinte pusă deasupra focului? Faţa Jolinei deveni o mască de gheaţă dispreţuitoare. Femeile seanchan nu meritau atenţia ei; ea lăsa să se înţeleagă asta limpede din privirea ei. Afurisitul de Mat Cauthon fu ţinta privirii ei ca de gheaţă. Edesina strânse din buze, încercând, parcă, să îi străpungă cu privirea atât pe el, cât şi pe *sul'damă.* Până şi Teslyn reuşi să pară indignată. Şi ea era recunoscătoare pentru că fusese salvată, dar era aes sedai. Şi îşi îndreptă privirea încruntată către el. El bănuia că ea ar fi sărit ca o broască speriată dacă una dintre femeile *sul'dame* ar fi bătut din palme.

— Ce vreau eu, le explică el pe un ton răbdător, este ca toate să rămâneţi cu căruţele.

Trebuia să fii răbdător cu femeile, inclusiv cu aes sedai, începea să înveţe afurisitul acesta de lucru pe dinafară.

— Dacă se va auzi fie şi o şoaptă că există o aes sedai în circ, ne vom trezi pe cap cu seanchanii, care o vor vâna. Nici zvonurile cum că în circ există seanchani nu ne vor sluji la nimic. Oricum ar fi, mai devreme sau mai târziu, cineva va veni să afle ce se petrece aici şi-atunci vom da cu toţii de necazuri. Să nu vă arătaţi. Trebuie să staţi ascunse până când vom ajunge mai aproape de Lugard. Nu vă cer prea mult, nu-i aşa?

Fulgerul lumină ferestrele căruţei cu o strălucire albastră, iar tunetul bubui deasupra, atât de aproape, încât căruţa se zgudui.

Pe măsură ce zilele treceau, se părea că le ceruse prea mult. Surorile aes sedai îşi ţineau glugile pe cap atunci când ieşeau pe-afară – ploaia le oferea o scuză bună; ploaia şi frigul –, dar, cel mai adesea, una sau alta se urca pe capra căruţei, fără a se osteni să se dea drept servitoare în prezenţa circarilor. Nu că ar fi recunoscut cine erau, fireşte, sau ar fi împărţit porunci încoace şi-ncolo sau s-ar fi adresat altcuiva decât una alteia dar ce servitoare se aştepta ca oamenii să se dea din calea ei? Ele mergeau şi în sate, uneori şi în oraşe, dacă erau convinse că nu exista nici picior de seanchan acolo. Atunci când o aes sedai era convinsă de ceva, atunci aşa era. De două ori ele întorseseră în fugă după ce aflaseră că un oraş era pe jumătate plin de colonişti care călătoreau spre miazănoapte. Îi povesteau ce aflaseră în timpul vizitelor lor. Asta credea el. Teslyn părea, într-adevăr, recunoscătoare, atât cât putea fi o aes sedai. La fel şi Edesina, într-o oarecare măsură.

În ciuda neînţelegerilor dintre ele, Joline, Teslyn şi Edesina rămâneau împreună ca nişte gâşte care erau mânate. Dacă o vedeai pe una, le vedeai pe toate trei. Cel mai probabil, acest lucru se datora faptului că atunci când le vedeai plimbându-se, ascunse sub mantii, un minut mai târziu, îşi făceau apariţia în urma lor Bethamin, Renna şi Seta. Acestea se plimbau atât de liniştite, fără a le scăpa niciodată din ochi pe „fete”. Cârduri de gâşte. Până şi un orb ar fi observat tensiunea dintre cele două grupuri de femei. Până şi un orb ar fi văzut că niciuna dintre ele nu era servitoare. Femeile *sul’dame* ocupaseră poziţii respectate, poziţii de autoritate, şi se plimbau afişând aproape acelaşi aer arogant ca surorile aes sedai. Cu toate acestea, el era blocat în această poveste.

Cu toate că Bethamin şi celelalte două erau la fel de suspicioase faţă de ceilalţi seanchani ca surorile aes sedai, le urmăreau pe acestea atunci când mergeau într-un sat sau un oraş, iar Bethamin îi raporta întotdeauna informaţiile pe care le culegeau trăgând cu urechea, Renna zâmbindu-i mieros, iar Seta adăugând că „fetele” omiseseră asta sau cealaltă, sau susţinând că nu auzise; nu puteai fi niciodată sigur în privinţa cuiva care avea îndrăzneala să-şi spună aes sedai. Poate că el ar trebui să poruncească să fie puse în lesă, asta până când situaţia avea să fie sigură.

Adevărul fie spus, poveştile lor nu erau prea diferite de cele pe care i le spuneau surorile. Localnicii vorbeau despre ce auziseră de la seanchanii aflaţi în trecere pe-acolo. Mulţi dintre colonişti erau tulburaţi de zvonurile cum că sălbaticii aieli pustiau Altara, cu toate că localnicii spuneau că asta se petrecea undeva la miazănoapte. Se părea că şi cineva mai de sus gândea la fel, deoarece mulţi colonişti fuseseră îndrumaţi spre răsărit, spre Illian. Fusese încheiată o alianţă cu cineva influent de la care se aştepta să îi ofere înaltei Domniţe Suroth acces la multe pământuri. Femeile refuzau să se lase convinse că nu trebuiau să plece urechea la zvonuri. Nici nu se obişnuiseră cu gândul de a renunţa la *a'dam.* Adevărul fie spus, acele lese argintii şi cele trei femei *sul'dame* reprezentau singurul avantaj pe care îl avea el în faţa surorilor aes sedai. Recunoştinţă din partea unei aes sedai! Ha! Nu că el s-ar fi gândit cu adevărat să le pună din nou în lesă pe surori. Nu prea des, oricum. El era vârât până-n gât în această poveste.

În realitate, lui nu îi era de niciun folos ce aflaseră femeile *sul'dame* şi surorile aes sedai. Avea surse mai bune, oameni în care se încredea. Ei bine, avea încredere în Thom, atunci când menestrelul cu părul alb putea fi întrerupt din jocul „Şerpi şi vulpi" cu Olver sau de la a cugeta la scrisoarea plină de îndoituri pe care o ţinea ascunsă la piept, sub haină. Thom putea să intre într-o tavernă ca să spună o poveste, poate să facă câteva jonglerii, apoi să iasă ştiind ce gândea fiecare om de-acolo. Mat avea încredere şi în Juilin – acesta se descurca aproape la fel de bine ca Thom, fără jonglerii sau poveşti –, însă Juilin insista mereu să o ia cu el pe Thera, care îl ţinea cu sfială de braţ atunci când intrau plimbându-se într-un oraş. Ca să o facă să se obişnuiască din nou cu libertatea, susţinea bărbatul. Ea îi zâmbea lui Juilin, ochii ei mari şi negri având o strălucire întunecată, iar buzele ei pline cerând a fi sărutate. Poate că ea o fi fost Panarchul din Tarabon, aşa cum pretindeau Juilin şi Thom, însă Mat începea să se îndoiască de asta. Îi auzise pe unii contorsionişti glumind cum servitoarea taraboneră îl epuizase atât de tare pe prinzătorul de hoţi tairen, încât acesta abia mai putuse umbla. Panarch sau servitoare, însă Thera dădea să cadă în genunchi ori de câte ori auzea un accent tărăgănat. Mat se gândea că orice seanchan care îi punea o întrebare reuşea să scoată de la ea tot ce ştia, începând cu Juilin Sandar şi terminând cu căruţa în care se aflau aes sedai, toate răspunsurile dându-le din genunchi. După părerea lui, Thera era un pericol mai mare decât surorile aes sedai şi femeile *sul'dame* laolaltă. Însă Juilin se zburlea la cea mai mică aluzie că femeia lui n-ar fi fost de încredere şi îşi învârtea toiagul de bambus ca şi când s-ar fi gândit să-i crape ţeasta lui Mat. Nu exista nicio soluţie, dar Mat găsi o portiţă, o cale prin care să fie avertizat dacă lucrurile aveau să se înrăutăţească.

— Fireşte c-am să-i urmăresc, zise Noal, rânjind cu gura ştirbă, ceea ce lăsa să se înţeleagă că era o joacă de copii.

Ducându-şi un deget noduros la nasul coroiat, el îşi strecură cealaltă mână noduroasă sub haină, unde îşi ţinea cuţitele.

— Eşti sigur că nu ar fi mai bine să mă asigur că ea nu poate vorbi cu nimeni? Doar o sugestie, flăcăule. Dacă spui nu, atunci aşa rămâne.

Mat răspunse cu emfază că nu. Omorâse o femeie în viaţa lui, iar pe alta o lăsase să fie biciuită. N-avea de gând să adauge o a treia pe conştiinţă.

— Se pare că Suroth ar fi încheiat o alianţă cu un rege, îi raportă Juilin zâmbind peste buza cănii cu vin fiert.

Thera părea să îl facă să zâmbească mai des. Ea se ghemui lângă scăunelul lui Juilin din cortul lor înghesuit, mâna odihnindu-i-se pe genunchii lui, în vreme ce el îi mângâia părul cu tandreţe cu mâna liberă.

— Cel puţin, există multe zvonuri despre o nouă alianţă puternică. Iar coloniştii sunt speriaţi de moarte de aieli.

— Se pare că majoritatea coloniştilor au fost trimişi la răsărit, zise Thom, privind trist în cupa cu vin.

Dacă Juilin părea din ce în ce mai fericit pe zi ce trecea, el părea din ce în ce mai trist. Noal era plecat ca să îi urmărească pe Juilin şi pe Thera, iar Lopin şi Nerim stăteau turceşte în fundul cortului, însă cei doi slujitori cairhienini îşi scoseseră coşurile cu aţe şi ace şi cercetau hainele bune ale lui Mat din Ebou Dar ca să le cârpească dacă era nevoie; prin urmare, cortul mic tot părea îngrămădit.

— Dar şi mulţi soldaţi, continuă Thom. Totul spune că vor ataca cu înverşunare Illianul.

Măcar ştia că afla adevărul gol-goluţ atunci când venea din gura lor. Fără o aes sedai care să răstălmăcească cuvintele în cap, fără femeile *sul'dame* care încercau să îi intre în graţii. Bethamin şi Seta învăţaseră chiar să facă reverenţe. Cumva, el se simţea mai confortabil cu Renna, care doar se îndoia. Părea un gest sincer. Ciudat, dar sincer.

Cât despre el, fie că era vorba de un oraş, fie că era vorba de un sat, Mat nu arunca mai mult de o privire rapidă prin preajmă, cu gulerul ridicat şi cu basca trasă pe ochi, înainte să se întoarcă în circ. Arareori purta mantie. Dacă ar fi purtat mantie, i-ar fi fost greu să-şi folosească cuţitele pe care le purta la el. Nu că s-ar fi aşteptat să aibă nevoie de ele. Era doar o măsură de precauţie. Nimeni nu bea, nimeni nu dănţuia, nimeni nu juca jocuri de noroc. Mai ales jocuri de noroc. Zornăitul zarurilor pe o masă în salonul unui han îl atrase, însă norocul lui la zaruri l-ar fi făcut remarcat, chiar dacă asta n-ar fi dus la o situaţie în care cineva să-şi scoată cuţitul, iar în acea parte a Altarei, atât bărbaţii, cât şi femeile aveau cuţite vârâte lacingătoare, gata să le folosească. El voia să treacă neobservat, aşa că merse pe lângă jocul de zaruri, salutându-le scurt din cap pe servitoarele de la tavernă care îi zâmbeau, şi nu bea niciodată mai mult de o cupă cu vin, de obicei nici măcar atât. La urma urmei, avea treabă la circ. Un soi de treabă. O începuse chiar în prima noapte după ce plecaseră din Ebou Dar şi era o treabă grea.

— Vreau să vii cu mine, spusese el atunci, deschizând uşa dulapului construit într-o parte a căruţei, sub pat.

El îşi ţinea cufărul cu galbeni acolo, toţi câştigaţi cinstit din jocurile de noroc. Cât putuse el de cinstit. Cei mai mulţi galbeni îi câştigase dintr-o singură cursă de cai, însă norocul lui la cursele de cai nu era mai bun decât al oricui altcuiva. Restul... Dacă cineva voia să arunce zarurile sau să joace cărţi sau pincă{56}, trebuia să fie pregătit să piardă. Domon, care şedea pe celălalt pat frecându-şi cu o mână ţepii de pe capul ras, învăţase această lecţie. Individul ar fi trebuit să fie dispus să doarmă pe jos ca un bun *so'jhin,* dar, la început, el insistase să dea cu banul cu Mat în fiecare noapte pentru al doilea pat. Egeanin îl primise pe primul, fireşte. Aruncatul cu monede era la fel de uşor ca zarurile. Atâta vreme cât moneda nu ateriza pe muchie, cum i se întâmpla lui uneori. Însă Domon făcuse această propunere, nu el. Asta până când Mat câştigă patru nopţi la rând, iar în a cincea, moneda ateriză pe muchie, de trei ori la rând. Acum, ei dormeau cu rândul, iar în noaptea aceea era rândul lui Domon să doarmă pe jos.

---

56 Jucătorii aruncă pe rând cu o monedă într-un perete, de la o oarecare depărtare, iar moneda care aterizează cel mai aproape de perete este câştigătoare (n.tr.).

Găsind punguţa din piele pe care o căuta, el o vârî în buzunarul hainei şi se îndreptă, închizând uşa dulapului cu piciorul.

— Va trebui să dai ochii cu ea odată şi-odată, zise el. Şi am nevoie de tine ca să calmezi lucrurile.

Avea nevoie de cineva care să atragă mânia lui Tuon, de cineva care să îl facă să pară acceptabil prin comparaţie, dar nu putea spune asta, nu?

— Tu eşti nobilă seanchan şi mă poţi împiedica să nu mă fac de râs.

— De ce trebuie să calmezi lucrurile? întrebă cu o vocea tărăgănată şi aspră ca un fierăstrău Egeanin.

Ea stătea lipită de uşa căruţei, cu pumnii proptiţi în şolduri. Ochii ei albaştri îl sfredeleau de sub peruca lungă şi neagră.

— De ce trebuie să *te* duci la ea? N-ai făcut destule?

— Să nu-mi spui că te temi de ea, zise Mat pe un ton zeflemitor, evitând întrebarea. Ce răspuns ar fi putut da care să nu pară nebunesc? Ai putea-o băga la subraţ cu aceeaşi uşurinţă ca mine. Îţi făgăduiesc că n-am s-o las să-ţi taie capul sau să pună să fii biciuită.

— Egeanin nu se teme de nimic, băiete, mârâi Domon pe un ton protector. Dacă ea nu vrea să meargă, atunci du-te fuguţa şi fă-i curte fetei singur. Rămâi peste noapte, dacă doreşti.

Egeanin continua să îl privească mânioasă pe Mat. Sau prin el. Apoi îi aruncă o privire lui Domon, umerii lăsându-i-se puţin, şi îşi smulse mantia din cuiul de pe perete.

— Mişcă-te, Cauthon, mârâi ea. Dacă tot trebuie s-o facem, hai s-o facem şi să terminăm odată.

Ea ieşi din căruţă cât ai clipi, iar Mat fu nevoit să iuţească pasul ca să o ajungă din urmă. Mai că ai fi crezut că ea nu voia să rămână singură cu Domon, cu toate că asta nu prea avea logică.

Afară, lângă căruţa violet fără ferestre, neagră în întuneric, o umbră se adânci şi mai mult în umbre. Luna ca o seceră ieşi de după nori atât cât Mat să îl recunoască pe fălcosul Harnan.

— E linişte, Seniore, zise fruntaşul.

Mat încuviinţă din cap şi trase adânc aer în piept, pipăind punguţa din piele din buzunar. Departe de şirurile de cai priponiţi, aerul era proaspăt, spălat de ploaie. Tuon trebuie să se fi simţit uşurată că se afla departe de mirosul de bălegar şi de putoarea emanată de fiarele din cuşcă. Căruţele circarilor din stânga lui erau la fel de întunecate ca şi cele pentru alimente, acoperite cu prelate, din dreapta lui. Nu mai avea rost să aştepte. El o împinse în faţa lui pe Egeanin pe treptele căruţei violet.

Înăuntru, erau mai mulţi oameni decât se aşteptase el. Setalle şedea pe unul dintre paturi, lucrând la goblenul ei din nou, Selucia stătea în picioare în capătul celălalt, privind încruntată pe sub eşarfa de pe cap, Noal şedea pe patul celălalt, părând cufundat în gânduri, iar Tuon şedea pe jos cu picioarele încrucişate şi juca „Şarpele şi Vulpea”{57} împreună cu Olver.

Când intră Mat, băiatul se răsuci cu un zâmbet larg, care aproape că îi împărţi faţa în două.

— Noal ne povestea despre Co’dansin, Mat! exclamă el. E un alt nume pentru Shara. Ştiai că Ayyad se tatuează pe faţă? Aşa se numesc femeile care pot conduce, în Shara.

— Nu, nu ştiam, răspunse Mat, aţintindu-şi ochii severi la Noal.

Era îndeajuns de rău că Vanin şi Braţele Roşii îl învăţau pe băiat obiceiuri proaste, ca să nu mai pomenim ce mai prinsese de la Juilin şi Thom; nu mai era nevoie ca şi Noal să-i umple capul cu tot felul de născociri.

Brusc, Noal îşi trase o palmă peste coapsă şi îşi îndreptă spatele.

— Mi-aduc aminte acum, zise el, apoi neghiobul începu să recite:

„Ursita e sus pe culmi ca soarele
Cu vulpea care trimite în zbor corbii.
Norocul e în al lui suflet, fulgerul e în ai lui ochi,
Iar el smulge stelele de pe cer.“

Bătrânul cu nasul rupt privi în jurul lui ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama că mai era cineva acolo.

— Am încercat să-mi aduc aminte aceste rânduri. Sunt din Profeţiile Dragonului.

— Foarte interesant, Noal, bombăni Mat.

---

57 În original: *Snakes and Foxes* – Şerpi şi Vulpi (n.red.).

Culorile i se învârteau în cap tot aşa cum o făcuseră în dimineaţa aceea, când surorile aes sedai fuseseră cuprinse de panică. De astă dată, acestea dispărură fără a se contura într-o imagine, însă lui îi era la fel de frig ca şi când ar fi dormit toată noaptea într-un tufiş. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca vreo persoană să îl lege de Profeţii.

— Poate ne vei recita altă dată toate versurile. Dar nu în seara asta, bine?

Tuon îşi ridică ochii spre el, privindu-l printre gene. O păpuşă din porţelan negru, înveşmântată într-o rochie care era prea mare pentru ea. Lumină, ce gene lungi avea! Ea o ignoră pe Egeanin ca şi cum cealaltă femeie n-ar fi existat şi, la drept vorbind, Egeanin se străduia din răsputeri să pară că se contopeşte cu unul dintre dulapurile construite în perete. Se duse şi speranţa de a crea o diversiune.

— Jucăria n-a vrut să fie nepoliticoasă, murmură Tuon pe un ton tărăgănat şi mieros. Atâta doar că n-a fost învăţat cum să se poarte. E târziu, Jupâne Charin; e timpul ca Olver să meargă la culcare. Vrei să-l însoţeşti până la cort? Ne vom juca altă dată, Olver. Ai vrea să te învăţ jocul cu pietrele?

Bineînţeles că Olver voia. Mai că se bâţâi când îşi exprimă entuziasmul. Băiatului îi plăcea orice îi oferea ocazia de a-i zâmbi unei femei, ca să nu mai pomenim de ocazia de a spune lucruri care, altminteri, i-ar fi adus câteva palme zdravene peste urechi, până când acestea i s-ar fi umflat, devenind mai mari decât erau deja. Dacă Mat ar fi aflat care dintre „unchii” lui îl învăţa asta... Însă flăcăul îşi strânse piesele de joc şi rulă cu grijă bucata de pânză fără a fi rugat a doua oară. Ba chiar reuşi să facă o reverenţă, mulţumindu-i Înaltei Doamne, înainte să-l lase pe Noal să îl conducă afară din căruţă. Mat dădu aprobator din cap. El îl învăţase pe băiat cum să facă o reverenţă, dar, de obicei, băiatul îi arunca şi o ocheadă unei femei frumoase. Dacă el ar fi aflat cine...

— Ai vreun motiv ca să mă întrerupi, Jucărie? zise Tuon pe un ton rece. *Este* târziu şi mă gândeam să merg la culcare.

El făcu o reverenţă şi îi oferi cel mai frumos zâmbet al lui. Putea fi politicos chiar dacă ea nu era.

— Voiam să mă asigur că eşti bine. Căruţele astea sunt incomode pe drum. Şi ştiu că nu eşti mulţumită de veşmintele pe care ţi le-am găsit. M-am gândit că asta te-ar ajuta să te simţi mai bine.

Scoţând punguţa din buzunar, el i-o oferi cu un gest teatral. Femeilor le plăceau întotdeauna astfel de gesturi.

Selucia se încordă, ochii ei albaştri devenind pătrunzători, însă Tuon îşi flutură degetele, iar slujnica cu pieptul voluptuos se linişti. Puţin. De obicei, lui Mat îi plăceau femeile aprige, dar dacă ea avea să strice totul, el urma să-i tragă câteva palme la dos. El se strădui să îşi păstreze zâmbetul, ba chiar reuşi să îşi arate şi dinţii.

Tuon întoarse punguţa de câteva ori în mână, înainte să dezlege şnurul şi să îi verse conţinutul în poală – un colier din aur masiv, bătut în chihlimbar. Era o podoabă scumpă, făurită de seanchani. El era mândru că o găsise. Aceasta aparţinuse unei acrobate, care o primise de la un ofiţer seanchan care îi făcuse ochi dulci, însă ea fusese dispusă să o vândă atunci când ofiţerul ei fusese lăsat în urmă. Nu se potrivea cu pielea ei, indiferent ce-o mai fi însemnând şi asta. El zâmbea şi aştepta. Podoabele înţnuiau întotdeauna inima unei femei.

Însă el nu se aşteptase la niciun fel de reacţie. Tuon ridică cu ambele mâini colierul în faţa ei, studiindu-l ca şi când n-ar mai fi văzut niciodată aşa ceva. Buzele Seluciei se strâmbară într-un rânjet. Setalle îşi puse goblenul pe genunchi şi se uită la el, cercurile mari de aur din urechile ei legănându-se când ea clătină din cap.

Brusc, Tuon azvârli colierul peste umăr spre Selucia.

— Nu mi se potriveşte, zise ea. Ţie ţi-ar plăcea, Selucia?

Zâmbetul începea să se ofilească pe buzele lui Mat.

Femeia cu pielea albă ca laptele luă colierul între degetul mare şi arătător, ca şi cum ar fi ţinut un şobolan mort de coadă.

— O podoabă potrivită pentru o dansatoare, pe care s-o poarte cu vălul, zise ea cu ironie.

Printr-o răsucire a încheieturii, ea îi azvârli colierul lui Egeanin, răstindu-se:

— Poartă-l tu!

Egeanin prinse podoaba înainte s-o lovească în faţă. Zâmbetul de pe buzele lui Mat dispăru de tot.

El se aşteptă la o izbucnire, dar Egeanin deschise imediat încuietoarea şi îşi împinse peruca grea pe spate ca să şi-l poată prinde la spate. Ai fi zis că avea faţa sculptată în zăpadă, atât de inexpresivă era.

— Întoarce-te! îi porunci Selucia, căci era o poruncă, fără nicio îndoială. Lasă-mă să văd.

Egeanin se întoarse. Ţeapănă ca un stâlp, dar se întoarse.

Setalle o privi cu atenţie, clătinând din cap nedumerită, apoi se uită la Mat, cu un altfel de clătinat din cap, înainte să se întoarcă la goblenul ei. Femeile aveau tot atât de multe feluri de a clătina din cap câte priviri. Acest clătinat spunea că el era un neghiob; dacă nu surprindea nuanţele fine, atunci chiar era. El nu credea că i-ar fi plăcut aceste nuanţe. Arză-l-ar focu', el cumpărase un colier pentru Tuon, care i-l dădu Seluciei chiar în faţa lui, iar acum era al lui *Egeanin?*

— Ea a venit pentru un nume nou, zise Tuon, îngândurată. Cum îşi spune?

— Leilwin, răspunse Selucia. Un nume potrivit pentru o dansatoare. Leilwin cea fără corabie, poate?

Tuon încuviinţă din cap. „Leilwin cea fără corabie."

Egeanin tresări ca şi cum fiecare cuvânt ar fi fost o palma peste faţă.

— Mă pot retrage? întrebă ea pe un ton oficial, făcând o plecăciune adâncă.

— Dacă vrei să pleci, atunci pleacă, mârâi Mat.

A o aduce acolo nu fusese cea mai strălucită idee a lui, dar poate că avea să reuşească să îmbuneze puţin lucrurile şi fără ea.

Cu ochii pironiţi în pardoseala din lemn, Egeanin se lăsă în genunchi.

— Mă pot retrage, rogu-vă?

Tuon şedea pe jos, ţinându-şi spatele drept şi privind prin femeia mai înaltă, fără a o vedea defel. Selucia o măsura din priviri pe Egeanin, ţuguindu-şi buzele. Setalle trecea acul prin bucata de pânză întinsă pe gherghef. Niciuna nu îi aruncă lui Mat nici măcar o privire.

Egeanin îşi lipi fruntea de pardoseală, iar Mat îşi înăbuşi o înjurătură atunci când ea sărută podeaua.

— Rogu-vă, zise ea cu o voce răguşită, lăsaţi-mă să mă retrag.

— Vei pleca, Leilwin, zise Selucia, rece ca o regină care i se adresa unui găinar, şi nu mă vei lăsa să-ţi mai văd faţa decât dacă este acoperită cu vălul de dansatoare.

Egeanin se ridică în patru labe şi ieşi atât de repede pe uşă, încât Mat rămase cu gura căscată.

Cu un oarecare efort, el reuşi să-şi recapete zâmbetul. Nu prea mai avea rost să zăbovească acolo, însă un bărbat putea să-şi facă o ieşire graţioasă.

— Ei bine, bănuiesc...

Tuon îşi mişcă din nou un deget, fără să se uite la el, iar Selucia îl întrerupse brusc.

— Înalta Doamnă este istovită, Jucărie. Ai permisiunea ei să pleci.

— Uite, numele meu este Mat, zise el. Este un nume uşor. Un nume simplu. Mat.

Tuon ar fi putut fi din porţelan, căci nu i se citea nicio expresie pe faţă.

Însă Setalle îşi puse jos gherghetul şi se ridică în picioare, o mână odihnindu-i-se pe mânerul pumnalului curbat pe care îl ţinea la cingătoare.

— Tinere, dacă crezi că vei zăbovi pe-aici până când ne vei vedea pregătindu-ne de culcare, te înşeli amarnic.

Ea zâmbi când rosti aceste cuvinte, dar îşi ţinea în continuare mâna pe pumnal, plus că avea suficient sânge de Ebou Dar în ea ca să înjunghie un om dintr-un simplu capriciu. Tuon rămase nemişcată ca o păpuşă, o regină pe tronul ei, care, cumva, fusese îmbrăcată din greşeală în veşminte care nu i se potriveau. Mat plecă.

Egeanin se rezema cu o mână de partea laterală a căruţei, cu capul atârnându-i în piept. Cu cealaltă mână ţinea strâns colierul din jurul grumazului. Harnan se mişcă, puţin mai încolo, în umbră, doar ca să arate că încă era acolo. Era un bărbat înţelept că stătea departe de Egeanin în momentul acela. Mat era prea nervos ca să fie şi înţelept.

— Ce-a fost asta? o întrebă el pe un ton poruncitor. Nu mai e nevoie să îngenunchezi în faţa lui Tuon. Iar Selucia? E o afurisită de slujnică! Nu ştiu pe nimeni care să se ploconească în faţa unei regine aşa cum te-ai ploconit tu în faţa ei.

Faţa aspră a lui Egeariin era ascunsă în umbră, dar vocea îi era tremurătoare.

— Înalta Doamnă este... cine este. Selucia este *so'jhina ei.* Nimeni dintre Cei de Sânge de rang inferior n-ar cuteza să o privească în ochi pe *so'jhina* ei. Poate că nici măcar Cei Înalţi de Sânge. Închizătoarea scoase un pocnet metalic atunci când ea îşi smulse colierul de la grumaz. Acum, eu nu mai sunt de niciun Sânge.

Dându-se în spate, ea îşi luă avânt ca să poată azvârli cu tot corpul colierul cât mai departe în umbrele nopţii.

Mat îşi deschise gura. Ar fi putut cumpăra o duzină de cai cu cât plătise pentru colierul acela şi să îi mai fi rămas bănuţi. Şi-o închise la loc fără a rosti un cuvânt. N-o fi fost el înţelept tot timpul, dar era suficient de înţelept ca să ştie când o femeie încerca, într-adevăr, să îl înjunghie. Şi mai ştia ceva. Dacă Egeanin se purta astfel în preajma lui Tuon şi a Seluciei, atunci ar fi făcut mai bine să le ţină departe pe femeile *sul'dame.* Numai Lumina ştia ce ar fi făcut acestea dacă Tuon ar fi început să îşi fluture degetele.

Asta însemna că avea o treabă de făcut. Ei bine, el ura munca, dar acele amintiri vechi îi umpluseră capul cu bătălii. El ura şi bătăliile – puteai fi omorât! –, dar erau mai bune decât munca. Strategie şi tactici. Cunoşteai terenul, îţi cunoşteai vrăjmaşii, iar dacă nu biruiai într-un fel, găseai altul.

În seara următoare când se întoarse la căruţa violet, singur, şi după ce Olver îşi încheiase jocul cu pietrele cu Tuon, Mat reuşi să o ademenească într-un alt joc. La început, şezând pe jos în faţa unei table în faţa micuţei femei oacheşe, el nu ştiu dacă să câştige sau să piardă. Unor femei le plăcea să câştige mereu, însă un bărbat trebuia să o facă să muncească pentru asta. Altora le plăcea ca bărbatul să câştige, sau, cel puţin, mai des decât pierdea. Niciuna din variante nu avea vreo logică pentru el – lui îi plăcea să câştige şi cu cât mai uşor, cu atât mai bine –, dar situaţia era aşa cum era. În vreme ce el oscila, Tuon luă problema în propriile mâini. Pe la jumătatea jocului, el îşi dădu seama că ea îi întinsese o capcană din care nu putea scăpa. Pietrele ei albe tăiau calea pietrelor lui negre peste tot. Era o victorie clară şi răsunătoare pentru ea.

— Nu joci foarte bine, Jucărie, zise ea pe un ton batjocoritor.

În ciuda tonului, ochii ei mari şi umezi îl priveau reci, cântărind şi măsurând. Un bărbat s-ar fi putut pierde în ochii aceia.

El zâmbi şi îşi luă rămas-bun înainte ca ele să apuce să se gândească să-l dea afară. Strategie. Gândeşte în viitor. Fă ceva neaşteptat. În seara următoare, el veni cu o floare din hârtie roşie făcută de una dintre cusătoresele circului, pe care i-o oferi Seluciei, care fu uluită. Setalle îşi arcui sprâncenele. Până şi Tuon părea uimită. Tactică. Descumpăneşte-ţi adversarul. Dacă se gândea mai bine, femeile şi bătăliile nu erau chiar atât de diferite. Amândouă puteau să bage în ceaţă un bărbat şi să îl ucidă fără să încerce. Dacă bărbatul era neatent.

El vizita, brusc, căruţa în fiecare seară ca să joace o partidă cu pietrele, sub atenta supraveghere a Setallei şi a Seluciei, şi se concentra la tabla haşurată. Tuon era foarte pricepută, iar lui îi era uşor să urmărească felul în care ea aşeza pietrele, cu degetele îndoite, într-un mod ciudat de graţios. Ea era obişnuită să aibă unghiile lungi şi să aibă grijă să nu le rupă. Şi ochii ei constituiau un pericol. Trebuia să ai mintea limpede în jocul cu pietrele sau în bătălie, iar privirea ei părea să-i sfredelească ţeasta. Însă el se concentră asupra jocului şi reuşi să câştige patru din următoarele şapte partide, şi realiză o remiză. Tuon era satisfăcută atunci când câştiga şi determinată atunci când pierdea, fără să facă una dintre crizele de care se temuse el, fără să facă vreun comentariu usturător, în afară de faptul că insista să îi spună „Jucărie”, fără să afişeze acel aer de superioritate regală, jubilând atunci când reuşea să-l atragă într-o capcană, râzând încântată atunci când el reuşea o mutare isteaţă ca să scape. Ea părea o cu totul altă femeie atunci când se abandona în jocul cu pietre.

O floare cusută dintr-o pânză albastră o urmă pe cea din hârtie, apoi, două zile mai târziu, un boboc din mătase roz care se deschidea cât palma unei femei. Amândouă fură oferite Seluciei. Ochii ei albaştri se încruntară bănuitori atunci când se fixară asupra lui, însă Tuon îi spuse că putea păstra florile, iar ea le puse la păstrare cu grijă, înfăşurându-le într-o bucată de pânză. El lăsă să treacă trei zile fără niciun cadou, apoi aduse un mănunchi de boboci de trandafir din mătase roşie, prevăzuţi cu tulpini scurte şi frunze lucioase care păreau la fel de reali ca aceia din natură, dar care nu aveau niciun cusur. Îi ceruse cusătoresei să îl facă în ziua în care cumpărase prima floare din hârtie.

Selucia făcu un pas în faţă, întinzându-şi mâna, cu un mic zâmbet, ca să primească bobocii de trandafir, însă el se aşeză şi puse florile lângă tabla de joc, puţin înspre Tuon. Nu zise nimic, doar îi lăsă acolo. Ea nici măcar nu se uită la el. Vârându-şi mâna în săculeţele din piele în care se aflau pietrele, el alese câte una din fiecare culoare şi le schimbă dintr-o mână într-alta până când nici măcar el nu mai ştiu care era care, apoi îşi întinse pumnii închişi. Tuon şovăi o clipă, studiindu-i chipul fără să trădeze vreo expresie, apoi îl lovi uşor mâna stângă. El şi-o deschise, lăsând la vedere o piatră albă lucioasă.

— M-am răzgândit, Jucărie, murmură ea, punând piatra albă cu grijă pe intersecţia dintre două linii, aproape de mijlocul tablei. Joci foarte bine.

Mat clipi. Oare ştia ce punea la cale? Selucia stătea în picioare în spatele lui Tuon, părând absorbită de tabla aproape goală. Setalle întoarse o pagină din cartea pe care o citea şi se mişcă puţin ca să vadă mai bine. Fireşte că nu. Se referea la pietre. Dacă ar fi avut şi cea mai mică bănuială referitoare la jocul pe care îl făcea el, l-ar fi scos afară de ureche. Oricare femeie ar fi făcut asta. Probabil că se referise la pietre.

În seara aceea, ei jucară la remiză, fiecare din ei controlând jumătate din tablă din petice neregulate. Adevărul fie spus, ea avu parte de o victorie.

— Eu m-am ţinut de cuvânt, Jucărie, spuse ea tărăgănat în vreme ce el punea pietrele la loc în săculeţe. Nicio încercare de a scăpa, nicio încercare de trădare. Aici e sufocant. Ea făcu un gest spre interiorul căruţei. Aş vrea să mă plimb. M-aş mulţumi şi după lăsarea întunericului. Mă poţi însoţi. Ea îşi îndreptă ochii spre mănunchiul de boboci de trandafir, apoi îi ridică până la nivelul feţei lui. Ca să te asiguri că nu voi fugi.

Setalle îşi marcă locul cu un deget subţire şi se uită la el. Selucia stătea în picioare în spatele lui Tuon şi se uita la el. Femeia *se ţinuse* de cuvânt, oricât de nebunesc părea. O plimbare după lăsarea întunericului, când majoritatea circarilor erau deja în paturile lor, nu putea fi ceva rău, nu atâta vreme cât el era acolo. Şi-atunci, de ce avea impresia că pierdea controlul asupra situaţiei?

Tuon fu de acord să iasă cu mantia pe ea şi cu gluga trasă pe cap, ceea ce fu o uşurare. Părul negru începuse să îi crească pe scalpul ras, dar nu erau decât nişte ţepi dezordonaţi, şi, spre deosebire de Selucia, care părea să doarmă cu eşarfa pe cap, Tuon nu trădase niciun semn că ar fi vrut să-şi acopere capul. O femeie de mărimea unui copil, cu părul mai scurt decât al oricărui bărbat care nu avea început de chelie, ar fi fost observată chiar şi în toiul nopţii. Setalle şi Selucia îi urmau întotdeauna la mică distanţă prin întuneric, servitoarea ca să o vegheze pe stăpâna ei, iar Setalle ca să o vegheze pe servitoare. Cel puţin, asta credea el. Uneori, i se părea că amândouă îl vegheau pe el. Cele două erau extrem de prietenoase pentru o gardă şi o prizonieră. El o auzise pe Setalle avertizând-o pe Selucia că el ar fi fost cam necinstit cu femeile; ce frumos din partea ei să spună asta despre el! Iar Selucia răspunsese calmă că stăpâna ei i-ar fi rupt braţele dacă el nu ar fi trata-o cu respect, ca şi cum ele n-ar fi fost nişte prizoniere.

El se gândi să se folosească de aceste plimbări ca să afle mai multe despre Tuon – nu spunea prea multe în timpul jocului –, însă ea avea un mod de a ignora întrebările lui sau de a devia de la subiect, de obicei spre el.

— Ţinutul celor Două Râuri e plin de păduri şi de ferme, zise el în vreme ce se plimbau pe strada principală a circului.

Norii ascundeau luna, iar căruţele colorate erau nişte forme nedesluşite în întuneric, platformele circarilor înşirate de-a lungul străzii fiind doar nişte umbre.

— Toată lumea cultivă tutun şi creşte oi. Tatăl meu creşte şi vite şi face negoţ cu cai, dar în cea mai mare parte, se ocupă doar cu tutun şi oi.

— Tatăl tău face negoţ cu cai, zise Tuon în şoaptă. Şi tu ce faci, Jucărie?

El aruncă o privire peste umăr celor două femei care îi urmau ca nişte stafii zece paşi mai în spate. Poate că Setalle nu era suficient de aproape ca să audă, dacă el avea să vorbească în şoaptă, dar hotărî să fie sincer. Şi-apoi, peste circ domnea o tăcere de mormânt în întuneric. Ea ar fi putut auzi şi să ştie ce făcuse el în Ebou Dar.

— Eu sunt cartofor, răspunse el.

— Şi tata îşi zicea cartofor, zise Tuon cu blândeţe. A murit din cauza unui pariu prost.

Cum putea afla ce însemna *asta?*

Într-o noapte, în timp ce se plimbau printre rândurile de cuşti cu animale, fiecare suficient de mare ca să găzduiască o căruţă, el zise:

— Ce faci ca să te distrezi, Tuon? Doar din plăcere. În afară de jocul cu pietrele.

El aproape că o simţi pe Selucia, de la zece metri depărtare, zbârlindu-se când auzi că el îi rosteşte numele, însă Tuon nu părea deranjată. Aşa credea el.

— Dresez cai şi *damane,* răspunse ea, privind într-o cuşcă în care se afla un leu care dormea. Animalul era doar o umbră mare care stătea întinsă pe paie, în spatele zăbrelelor groase. Chiar are o coamă neagră? Pe tot cuprinsul Seanchanului, nu există niciun leu cu coama neagră.

Dresa *damane*? De plăcere? Lumină!

— Cai? Ce fel de cai?

Puteau fi cai de război dacă le dresa pe afurisitele alea de *damane.* De plăcere.

— Jupâneasa Anan mi-a spus că eşti un escroc, Jucărie.

Vocea ei era calmă, nu rece. Controlată. Ea se întoarse spre el, cu faţa ascunsă în umbra glugii.

— Câte femei ai sărutat?

Leul se trezi şi tuşi, un sunet adânc care cu siguranţă i-ar fi dat fiori oricui. Tuon însă nici măcar nu tresări.

— Se pare că va ploua din nou, zise el încet. Selucia mă va jupui de viu dacă te voi duce înapoi udă leoarcă.

El o auzi râzând încet. Spusese ceva amuzant?

Exista un preţ ce trebuia plătit, fireşte. Poate că lucrurile decurgeau cum dorea el sau poate că nu, dar atunci când credeai că totul mergea cum îţi doreai, exista întotdeauna un preţ pe care trebuia să îl plăteşti.

— Nişte fleacuri, se plânse el lui Egeanin.

Soarele după-amiezii atârna deasupra orizontului ca o minge roşu-aurie pe jumătate ascunsă de nori, ce arunca umbra în forme lungi. Nu ploua, pentru prima oară, şi, în ciuda frigului, ei stăteau ghemuiţi sub căruţa verde pe care o împărţeau şi se jucau cu pietrele astfel încât să îi poată vedea oricine trecea pe lângă ei. Mulţi îi văzură, bărbaţi care alergau de colo colo ca să-şi termine treaba, copii care profitau de ultima ocazie de a rostogoli cercuri prin bălţile cu noroi şi să arunce bilele înainte de lăsarea întunericului. Femeile, care îşi ţineau poalele ridicate, aruncau în trecere o privire spre căruţă şi, chiar şi atunci când aveau glugile trase pe cap, Mat ştia care erau expresiile de pe feţele lor. Aproape nicio femeie din circ nu vorbea cu Mat Cauthon. Iritat, el scutură pietrele negre pe care le ţinea în mâna stângă.

— Îşi vor primi galbenii când vom ajunge în Lugard. Doar asta ar trebui să-i intereseze. N-ar trebui să-şi vâre nasul în treburile mele.

— Nu-i poţi învinui, zise Egeanin tărăgănat, privind cu atenţie tabla de joc. Noi doi ar trebui să fim nişte îndrăgostiţi fugari, dar tu îţi petreci prea mult timp cu... ea... decât cu mine. Ea tot nu îi putea spune lui Tuon „Înaltă Doamnă”. Te porţi ca un cuceritor. Se întinse ca să îşi aşeze piatra, apoi se opri cu mâna deasupra tablei. Doar nu crezi că ea a încheiat ceremonia, nu? Nu poţi fi chiar atât de neghiob.

— Ce ceremonie? Despre ce vorbeşti?

— Ai numit-o soaţa ta de trei ori în noaptea aceea în Ebou Dar, răspunse ea încet. Chiar nu ştii? O femeie zice de trei ori că un bărbat este soţul ei, iar el zice de trei ori că ea este soaţa lui, apoi sunt căsătoriţi. De obicei, se rostesc binecuvântări, însă doar în faţa martorilor se poate numi căsătorie. *Chiar* n-ai ştiut?

Mat râse şi ridică din umeri, simţind cuţitul atârnându-i la ceafă. Un cuţit bun îi oferea unui bărbat senzaţia de confort. Însă râsul lui fu răguşit.

— Dar ea n-a spus nimic. El îi vâra un căluş în gură în momentul acela! Aşa că, indiferent ce-am zis eu, n-are nicio însemnătate.

Ştia ce avea să spună Egeanin. Ştia tot aşa cum ştia că apa este udă. I se spusese cu cine avea să se însoare.

— La Cei de Sânge e puţin mai diferit. Uneori, un nobil dintr-un capăt al Imperiului se căsătoreşte cu un nobil din capătul celălalt. E o căsătorie aranjată. Familia imperială nu acceptă o altfel de căsătorie. Se poate întâmpla să nu aştepte până când vor fi împreună, aşa că ea acceptă căsătoria acolo unde se află, iar el o acceptă tot acolo unde se află. Atâta vreme cât cei doi se adresează în faţa martorilor, în decurs de un an şi o zi, căsătoria este legală. Chiar nu ai *ştiut*?

Era un lucru cert, dar pietrele se revărsară din mâna lui pe tablă, sărind peste tot. Afurisita *de fată* ştia. Poate credea că toată treaba asta era o aventură sau un joc. Poate credea că a fi răpită era la fel de amuzant ca a dresa cai sau pe afurisitele alea de *damane!* Însă el ştia că era ca un păstrăv care aştepta ca ea să arunce cârligul.

El se ţinu departe de căruţa violet vreme de două zile. Nu avea rost să fugă – avea deja afurisitul acela de cârlig în gură şi îl pusese acolo chiar el dar nu era nevoit să-l înghită. Doar că el ştia că era doar o chestiune de timp până când ea avea să decidă să tragă de aţă.

În ciuda faptului că circul înainta anevoie, în cele din urmă, ei ajunseră la bacul ce avea să-i treacă râul Eldar, care se întindea de la Alkindar, pe malul dinspre apus, până în Coramen, pe malul dinspre răsărit, unde se aflau orăşele înconjurate de ziduri, cu clădiri din piatră şi acoperişuri din ţiglă, fiecare având o jumătate de duzină de docuri din piatră. Soarele urca spre zenit, iar cerul era aproape fără niciun nor, cei câţiva albi semănând cu lâna proaspăt spălată. Poate nu avea să plouă în ziua aceea. Era o trecere importantă, unde puteai vedea nave comerciale în aval, ancorate de unele docuri, şi bacuri mari ce aduceau cu nişte barje care înaintau lent de la un oraş la celălalt. Aparent, şi seanchanii o considerau la fel. Îşi instalaseră taberele militare în afara ambelor oraşe, iar după zidurile din piatră care începeau să se ridice în jurul taberelor şi după clădirile din piatră ce se înălţau în interior, aceştia nu păreau să aibă intenţia de a pleca în curând.

Mat trecu pe malul celălalt cu primele căruţe, călare pe Cimpoiaş. Juganul maroniu ar fi părut un cal obişnuit în ochii celor neinstruiţi; nu ar fi părut un lucru ciudat ca el să fie călărit de un individ în haină din lână aspră, care-şi ţinea basca din lână trasă pe urechi ca să se apere de frig. El nu se gândea să o ia la goană spre ţinutul deluros şi împădurit ce se zărea dincolo de Coramen. Se gândea la asta, dar nu prea insistent. Ea avea să fixeze cârligul fie că el fugea sau nu. Prin urmare, el rămase călare pe Cimpoiaş la capătul unuia dintre debarcaderele din piatră, privind cum circul trecea râul, apoi pătrundea în oraş. În debarcadere erau seanchani, o şleahtă de bărbaţi voinici în armuri segmentate, vopsite în albastru şi auriu, aflaţi sub comanda unui ofiţer tânăr şi zvelt care avea o pană subţire şi albastră pe coiful cu aspect ciudat. Aceştia păreau să se afle acolo doar ca să păstreze ordinea, însă ofiţerul verifică livretul pentru cai al lui Luca, iar acesta îl întrebă dacă nobilul senior ştia vreun perimetru în afara oraşului unde circul ar fi putut ţine reprezentaţii. Lui Mat îi venea să plângă. Vedea soldaţi în armuri dungate pe străzi în spatele lui, intrând şi ieşind agale din prăvălii şi din taverne. Un *raken* plonjă din cer cu aripile lui lungi şi striate, aterizând în afara uneia dintre taberele de pe malul celălalt al râului. Trei sau patru dintre creaturile cu gâturi ca de şarpe se aflau deja pe pământ. Trebuie să fi fost sute de soldaţi în taberele acelea. Poate o mie. Iar Luca voia să îşi instaleze circul.

Apoi unul dintre bacuri se lovi de opritoarele înfăşurate în frânghie de la capătul unui debarcader, iar rampa fu coborâtă. Căruţa violet fără ferestre ieşi huruind pe pietrele pavajului. Setalle o conducea. Selucia şedea pe capră lângă ea, privind din adâncul glugii mantiei de un roşu şters. Pe partea cealaltă, înfăşurată într-o mantie neagră astfel încât să nu se vadă nici măcar un centimetru din ea, şedea Tuon.

Mat crezu că ochii aveau să-i iasă din orbite. Asta dacă inima nu avea să-i sară prima din piept. Zarurile începură să-i zornăie în cap – acel zornăit de zaruri care se rostogoleau pe o masă. De astă dată, ele aveau să ajungă fix în faţa ochilor Celui Întunecat; el ştia asta.

Însă nu avu încotro decât să urmeze căruţa violet, înaintând călare ca şi când viaţa era minunată, înaintând călare pe strada principală printre strigătele vânzătorilor şi ale neguţătorilor ambulanţi care vindeau obiecte pe nişte tăvi. Şi printre soldaţii seanchani. Aceştia nu mai mărşăluiau în formaţiuni şi priveau cu interes căruţele viu colorate. Înainta călare şi aştepta ca Tuon să strige. Ea îşi dăduse cuvântul, dar un prizonier ar spune orice ca să scape din lanţuri. Tot ceea ce trebuia să facă ea era să ridice glasul şi să cheme o mie de soldaţi seanchani ca să o salveze. Zarurile săreau de colo colo şi se învârteau în capul lui Mat. Înainta călare şi aştepta ochii Celui Întunecat.

Tuon nu scoase o vorbă. Ea privea curioasă dincolo de marginea glugii adânci. Curioasă şi cu băgare de seamă. Însă îşi ţinea faţa ascunsă, ba chiar şi mâinile în mantia neagră. Ba chiar se cuibări lângă Setalle ca un copil care căuta protecţia mamei lui într-o mulţime necunoscută. Nu scoase un cuvânt până când nu trecură prin porţile oraşului Coramen şi înaintară huruind spre poalele crestei care se ridica în spatele oraşului, unde Luca strângea deja căruţele circului. În momentul acela, Mat ştiu cu adevărat că nu mai avea nicio scăpare. Ea avea să-l prindă bine în cârlig. Atâta doar că afurisita nu se grăbea deloc.

El se asigură că toate femeile seanchan aveau să rămână în căruţele lor în noaptea aceea. La fel şi surorile aes sedai Din câte ştia Mat, nimeni nu văzuse nicio *sul'damă* şi nicio *damană,* însă surorile aes sedai nu se împotriviră nici măcar o dată. Nici Tuon nu se împotrivi. Ea emise o pretenţie care o făcu pe Setalle să-şi arcuiască sprâncenele de uimire. Aceasta fu exprimată, într-un fel, ca o cerinţă, o reamintire a făgăduinţei pe care i-o făcuse el, însă el recunoştea o pretenţie atunci când venea de la o femeie. Ei bine, bărbatul trebuia să aibă încredere în femeia cu care avea să se însoare. El îi spuse că trebuia să se gândească, doar ca ea să nu înceapă să creadă că putea obţine tot ce-şi dorea de la el. Cugetă toată ziua în care circul lui Luca ţinu reprezentaţia, cugetă şi asudă, în vreme ce mulţi seanchani îşi făceau apariţia ca să îi privească cu gurile căscate pe circari. Cugetă în vreme ce căruţele înaintau şerpuind spre răsărit printre dealuri, deplasându-se mai încet ca niciodată, însă ştia ce răspuns era nevoit să-i dea.

În cea de-a treia zi după ce plecară de pe malul râului, ei ajunseră la oraşul de sare Jurador, iar el îi spuse lui Tuon că avea să o facă. Ea îi zâmbi, iar zarurile se opriră brusc în capul lui. Îşi va aminti mereu asta. Ea zâmbi, iar *apoi* zarurile se opriră. Îi venea să plângă!

CAPITOLUL 29
Ceva pâlpâie

— E nebunie curată, tună Domon din locul unde stătea, cu braţele încrucişate pe piept ca şi cum ar fi blocat ieşirea din căruţă.

Poate că asta şi făcea. El îşi ţinea bărbia ridicată cu ostilitate, expunându-şi barba tunsă scurt, dar care era mai lungă decât părul de pe cap, şi îşi mişca degetele ca şi cum ar fi dat să-şi strângă pumnii sau să înşface ceva. Domon era un bărbat voinic şi nu atât de gras pe cât părea la o primă vedere. Mat dorea să evite pumnii sau înşfăcatul, dacă putea.

El îşi legă eşarfa neagră din mătase în jurul grumazului, ascunzându-şi cicatricea, şi vârî capetele în interiorul hainei. Şansa să existe cineva în Jurador care să ştie despre un bărbat din Ebou Dar care purta eşarfa neagră... Ei bine, existau şanse bune şi fără a lua în considerare norocul lui. Fireşte, nu trebuia omis nici faptul că el era *ta'veren,* iar dacă acest lucru avea să îl aducă faţă în faţă cu Suroth sau cu o mână de servitori din Palatul Tarasin, el ar fi putut sta în pat cu o pătură înfăşurată în jurul capului şi tot s-ar fi întâmplat. Câteodată, pur şi simplu, trebuia să te încrezi în noroc. Problema era că, atunci când se trezi în dimineaţa aceea, zarurile i se rostogoliseră iar în cap. Încă i se mai izbeau de pereţii craniului.

— Am făgăduit, zise el.

Se bucura că îmbrăca din nou haine normale. Haina era din lână verde fină, bine croită, care îi ajungea aproape până la genunchi şi la capetele întoarse ale cizmelor. Nu avea broderii – poate ar fi mers câteva dar avea puţină dantelă la manşete. Şi o cămaşă bună din mătase. Şi-ar fi dorit să aibă o oglindă. Un bărbat trebuia să arate bine într-o zi ca aceea. Luându-şi mantia de pe pat, şi-o puse pe umeri. Nu era ţipătoare precum cea a lui Luca. Era gri-închis, aproape la fel de neagră ca noaptea. Doar căptuşeala era roşie. Agrafa mantiei era din împletituri simple argintii, nu mai mari decât degetul lui mare.

— Ea şi-a dat cuvântul, Bayle, zise Egeanin. Cuvântul. N-are să şi-l încalce niciodată.

Egeanin părea de-a dreptul convinsă. Oricum, mai convinsă decât era Mat. Uneori însă, un bărbat trebuia să îşi asume riscul. Chiar dacă era grumazul lui în joc. El *făgăduise.* Şi-apoi norocul era cu el.

— Tot e o nebunie curată, bombăni Domon.

Însă se îndepărtă de uşă fără tragere de inimă atunci când Mat îşi puse pe cap pălăria neagră cu boruri largi. Mai exact, atunci când Egeanin îi făcu semn din cap să se dea la o parte. El îşi păstră privirea încruntată.

Ea îl urmă pe Mat afară din căruţă, încruntându-se şi aranjându-şi peruca lungă şi neagră. Poate că nu se simţea confortabil cu ea sau poate că nu i se mai potrivea la fel de bine în acel moment, după ce părul crescuse de o lună pe dedesubt. Însă nu era suficient de mare ca să umble cu capul dezvelit. Nu până când nu aveau să se afle la o sută de mile depărtare de Ebou Dar. Poate că nu aveau să se afle în siguranţă până când nu aveau să treacă Munţii Damona în Murandy.

Cerul era senin, soarele abia iţindu-se la orizont, rămânând ascuns în spatele zidului de pânză al circului, iar aerul dimineţii era cald doar în comparaţie cu viscolul. Nu era aerul răcoros al unei dimineţi târzii de iarnă din Ţinutul celor Două Râuri, ci un frig care îţi pătrundea încet în oase şi îţi transforma respiraţia în abur. Circarii mişunau de colo colo ca nişte furnici într-un furnicar împrăştiat cu piciorul, umplând aerul cu strigăte ca să afle cine mutase cercurile de jonglat, sau împrumutase perechea de pantaloni roşii, sau mutase o anume platformă pentru reprezentaţie. Semăna cu un început de răscoală, cu toate că nu se simţea pic de furie în nicio voce. Circarii strigau şi gesticulau tot timpul, însă nu se ajungea niciodată la încăierări atunci când aveau de dat o reprezentaţie şi, cumva, fiecare circar era pregătit înainte ca spectatorii să fie lăsaţi înăuntru. Or fi fost ei înceţi când venea vorba să se pregătească de drum, însă reprezentaţia însemna bani, iar pentru asta se mişcau destul de repede.

— *Chiar* crezi că te poţi căsători cu ea, bombăni Egeanin, păşind alături de el şi lovindu-şi cu picioarele poalele uzate din lână maro.

Egeanin era lipsită de graţie. Făcea paşi mari şi reuşea să se ţină după el. Cu sau fără rochie, ea părea să simtă nevoia de a avea o sabie la şold.

— Nu există vreo explicaţie pentru asta. Bayle are dreptate. *Eşti* nebun de legat!

Mat rânji.

— Întrebarea este: ea vrea să se căsătorească cu mine? Uneori, se căsătoresc cei mai ciudaţi oameni.

Când ştiai că urma să fii spânzurat, singurul lucru pe care îl puteai face era să priveşti zâmbind ştreangul. Aşadar, el rânji şi o lăsă să stea acolo cu faţa aspră şi încruntată. El credea că ea blestema în barbă, cu toate că nu înţelegea de ce. Nu ea era cea care trebuia să se căsătorească cu ultima persoană din lume cu care ar fi vrut să se căsătorească. Era o femeie de viţă nobilă, reţinută şi cu nasul pe sus, iar lui îi plăceau barmaniţele cu zâmbet larg şi ochi în care se citea dorinţa. Era moştenitoarea unui tron şi nu orice tron: Tronul de Cleştar, Tronul Imperial din Seanchan. Era o femeie care îi sucea minţile, apoi îl lăsa să se întrebe dacă el o ţinea prizonieră pe ea sau ea pe el. Atunci când soarta te strângea de grumaz, nu puteai face altceva decât să zâmbeşti.

El menţinu un ritm vioi până când zări căruţa violet fără ferestre, apoi se opri în loc. Un grup de acrobaţi, patru bărbaţi flexibili care-şi spuneau fraţii Chavana, cu toate că era limpede ca bună ziua că proveneau din ţări diferite, nu doar de la mame diferite, ieşiră în fugă din căruţa verde din apropiere, strigând şi gesticulând cu frenezie unii la alţii. Aceştia aruncară o privire spre căruţa violet şi o alta spre Mat, dar erau prea absorbiţi de cearta lor şi mergeau prea repede. Gorderan stătea rezemat de una dintre roţile violet, scărpinându-se în cap şi încruntându-se la cele două femei care stăteau la baza treptelor de lemn ale căruţei. Două femei. Amândouă purtau mantii, iar feţele le erau ascunse, însă nu aveai cum să confunzi eşarfa înflorată ce atârna din gluga femeii mai înalte. Ei bine, el ar fi trebuit să ştie că Tuon nu se despărţea de slujnica ei. Femeile de viţă nobilă nu plecau nicăieri fără o slujnică. Că puneai rămăşag pe un bănuţ sau că puneai rămăşag pe o coroană, în cele din urmă, totul se rezuma la o aruncare de zaruri. Ele avuseseră ocazia să îl trădeze. Cu toate acestea, el punea rămăşag pe o femeie care făcea aceeaşi alegere de două ori. Pe două femei care făceau asta. Ce neghiob punea rămăşag pe asta? Însă el trebuia să arunce zarurile. Doar că acestea se rostogoleau deja.

Întâmpină privirea albastră şi rece a Seluciei cu un zâmbet, apoi îşi scoase pălăria de pe cap şi făcu o reverenţă elegantă în faţa lui Tuon. Nu prea exagerată, doar o mică fluturare a mantiei.

— Eşti pregătită să mergi la cumpărături?

El mai că îi spuse „domniţa mea”, dar până când ea era dispusă să îi rostească numele...

— Sunt pregătită de un ceas, Jucărie, răspunse Tuon cu o voce tărăgănată şi rece.

Ridicând cu grijă un colţ al mantiei lui, ea aruncă o privire la căptuşeala din mătase roşie şi la haina lui, înainte să lase mantia să cadă.

— Dantela ţi se potriveşte. Poate că voi cere să ţi se coasă dantelă pe robă dacă te voi face paharnicul meu.

Lui îi dispăru zâmbetul pentru o clipă. Îl mai putea face *da'covale* dacă se mărita cu el? Trebuia să o întrebe pe Egeanin. Lumină, de ce femeile îngreunau întotdeauna lucrurile?

— Vrei să vă însoţesc, Seniore? întrebă încet Gorderan, fără să se uite la femeie. Îşi vârî degetele mari în spatele curelei, fără să se uite nici la Mat. Doar ca să car, poate?

Tuon nu scoase un cuvânt. Stătea acolo şi se uita la Mat, aşteptând, ochii ei mari devenind din ce în ce mai reci cu fiecare clipă. Zarurile săreau şi zornăiau în capul lui. El nu şovăi decât o fracţiune de secundă înainte să dea din cap şi să-l trimită de-acolo pe soldatul Braţelor Roşii. Poate două fracţiuni de secundă. El trebuia să se încreadă în norocul lui. Să se încreadă în cuvântul ei. *Încrederea e sunetul morţii.* El alungă acest gând. Acesta nu era un cântec, şi nicio amintire veche nu îl putea îndruma. Zarurile continuau să se rotească în capul lui.

Cu o înclinare discretă a capului, el îi oferi braţul, pe care Tuon îl studie ca şi cum n-ar mai fi văzut niciodată un braţ, ţuguindu-şi buzele pline. Apoi îşi strânse mantia şi o porni, cu Selucia plutind în urma ei, iar el se grăbi să le ajungă din urmă. Da, femeile îngreunau întotdeauna lucrurile.

Deşi era dimineaţa devreme, doi indivizi voinici, înarmaţi cu ciomege, păzeau deja intrarea, iar un al treilea cu o carafă din sticlă în mâini strângea în ea bănuţii şi îi arunca prin fanta cutiei cu legături de fier ce se afla pe pământ. Fiecare dintre cei trei părea prea neîndemânatic ca să ascundă în palmă un bănuţ fără să nu se dea de gol, însă Luca nu îşi asuma niciun risc. Douăzeci sau treizeci de oameni aşteptau deja între frânghiile groase ce duceau la bannerul mare şl albastru care numea circul lui Luca şi, din nefericire, Latelle era şi ea acolo, cu faţa severă şi purtând o rochie cusută cu paiete stacojii şi o mantie cusută cu paiete albastre. Soţia lui Luca era dresoare de urşi. Mat credea că urşii făceau giumbuşlucuri de teamă ca ea să nu-i muşte.

— Totul este sub control, îi spuse el. N-ai de ce te îngrijora, crede-mă.

Mai bine-ar fi tăcut din gură.

Latelle îl ignoră, încruntându-se îngrijorată la Tuon şi la Selucia. Ea şi soţul ei erau singurii doi circari care ştiau cine erau ele. El nu considerase că exista vreun motiv pentru care să le fi spus de această excursie matinală. Luca s-ar fi înfuriat foarte tare. Privirea pe care Latelle i-o aruncă lui Mat nu era îngrijorată, ci doar glaciară.

— Nu uita, dacă ne vei trimite în temniţă, vei ajunge şi tu acolo, îi zise ea încet.

Apoi ea trase aer pe nas şi se întoarse la a-i privi cu atenţie pe oamenii care aşteptau să intre. Latelle se pricepea încă şi mai bine decât Luca să ghicească greutatea unui săculeţ înainte să dezlege şnurul. De asemenea, era de zece ori mai dură decât soţul ei. Zarurile continuau să se rostogolească. Indiferent ce le pusese în mişcare, el nu ajunsese încă în acel punct fatidic. În punctul decisiv.

— E o soaţă bună pentru Jupânul Luca, şopti Tuon când se îndepărtară puţin.

Mat se uită la ea cu coada ochiului şi îşi aranjă pălăria pe cap. Tonul ei nu era batjocoritor. Oare îl ura pe Luca *atât* de mult? Sau spunea ce fel de soţie avea să fie ea? Sau...? Arză-l-ar focu’, putea deveni la fel de nebun cum îl credea Domon, încercând să o înţeleagă pe femeia asta. Ea trebuia să fie motivul pentru care zarurile i se rostogoleau în cap. Ce avea ea de gând să facă?

Din locul unde răsărea soarele şi până în oraş era o distanţă scurtă, pe un drum de ţară ce şerpuia printre dealurile despădurite, însă drumul era presărat de oameni aşa cum dealurile erau presărate cu mori de vânt şi cu saline. Privind drept în faţă, ei înaintau cu paşi atât de hotărâţi, încât păreau să nu vadă pe nimeni în faţa lor. Mat se feri de un bărbat cu faţa rotundă care fu cât pe ce să se ciocnească de el, ceea ce îl făcu să sară din calea unui bătrân cu părul alb care mergea iute pe picioarele-i subţiri, trezindu-se în faţa unei fete durdulii, care s-ar fi ciocnit de el dacă Mat nu s-ar fi ferit iar.

— Exersezi vreun dans, Jucărie? îl întrebă Tuon, aruncându-i o privire peste umărul subţire. Respiraţia ei se transformă într-un nor alb de aburi în faţa glugii ei. Nu este foarte graţios.

El deschise gura doar ca să sublinieze cât de aglomerat era drumul, dar, brusc, îşi dădu seama că nu mai vedea pe nimeni dincolo de Tuon şi de Selucia. Oamenii care se aflaseră acolo dispărură, pur şi simplu, iar cât vedea cu ochii drumul era pustiu până la o cotitură. El îşi întoarse capul încet. Nici între el şi circ nu era nimeni, doar oamenii care stăteau la coadă, iar aceasta nu părea mai lungă decât înainte. Dincolo de circ, drumul şerpuia printre dealuri spre o pădure îndepărtată. Era pustiu. Nu se vedea nici picior de om. El îşi lipi degetele de piept, simţind prin haină medalionul în formă de cap de vulpe. Era doar o bucată de argint pe un şnur din piele. Îşi dorea să îl fi simţit rece ca gheaţa. Tuon îşi arcui o sprânceană. Privirea insistentă a Seluciei sugera că era un prost.

— Nu-ţi pot cumpăra o rochie dacă stăm aici, zise el.

Aceasta era ideea acelei călătorii, promisiunea lui de a-i găsi lui Tuon ceva mai bun decât acele rochii care atârnau pe ea şi care o făceau să semene cu o copilă îmbrăcată în veşminte de adulţi. Cel puţin el era destul de convins că asta făgăduise, iar ea era de-a dreptul convinsă. Tuon aprobă lucrul de mână al cusătoresei, dar nu şi materialele pe care le avea aceasta. Costumele circarilor cu paiete şi mărgele sclipeau şi erau viu colorate, dar materialele erau, de obicei, cele mai ieftine pe care le puteau găsi. Cei care aveau materiale de calitate mai bună le păstrau şi le foloseau până când acestea se uzau. Jurador trăia de pe urma sării, iar sarea aducea o grămadă de bani. Prăvăliile din oraş trebuiau să ofere tot soiul de materiale care să fie pe placul unei femei.

De astă dată, ea nu îşi mai flutură degetul. Tuon şi Selucin se priviră între ele. Femeia mai înaltă clătină din cap, strâmbându-şi gura într-un mod crispat, trist. Tuon clătină şi *ea* din cap. Apoi îşi strânseră mantiile şi o porniră spre porţile cu nituri din fier ale oraşului. Femeile! El se grăbi să le ajungă din urmă. La urma urmei, erau prizonierele lui. Chiar erau. Umbrele lor se prelungeau în faţa lor. Oare vreunul dintre oamenii aceia aruncaseră umbre înainte să dispară? El nu îşi amintea nici ca vreunul dintre ei să scoată aburi pe gură. Abia dacă avea vreo importanţă. Aceştia dispăruseră, iar el nu avea în intenţia să se gândească de unde veniseră şi încotro plecaseră. Probabil avea legătură cu faptul că era *ta'veren.* Avea de gând să alunge acest gând. Zornăitul zarurilor nu mai lăsa loc de altceva.

Gărzile de la poartă păreau nepăsătoare faţă de străini sau, cel puţin, faţă de un bărbat şi două femei care veneau pe jos. Indivizi cu feţe aspre care purtau platoşe albe şi coifuri conice ce aveau în vârf ceva ce aducea cu o coadă de cal îşi plimbară privirile indiferente peste femeile cu mantii, zăbovind bănuitor o clipă asupra lui Mat dintr-un oarecare motiv, apoi se rezemară în halebardele lor şi îşi aţintiră ochii la drum. Cel mai probabil erau băştinaşi, în orice caz nu seanchani. Negustorii de sare şi stăpâna locului, domniţa Aethelaine, care, aparent, spunea tot ce afla de la negustorii de sare, juraseră Legămintele Reîntoarcerii fără şovăială şi se oferiseră să plătească o taxă pe sare înainte să li se ceară acest lucru. Fără îndoială că, la un moment dat, seanchanii aveau să instaleze un ofiţer acolo, doar ca să supravegheze totul, dar, deocamdată, aceştia aveau sarcini mai importante pentru soldaţii lor. Înainte să fie de acord cu această călătorie, Mat îi trimisese pe Thom şi pe Juilin ca să se asigure că nu era niciun seanchan în Jurador. Dacă nu era atent, un prost se putea împiedica de propriu-i noroc.

Jurador era un oraş prosper şi zgomotos, cu străzi pavate, majoritatea lor largi şi mărginite de clădiri din piatră cu acoperişuri din ţiglă roşie. Casele şi hanurile erau lipite de grajduri şi taverne într-un talmeş-balmeş gălăgios în care auzeai un fierar lovind nicovala cu ciocanul ici şi ratierele unui ţesător colo şi, peste tot, pare-se, dogari care fixau cu lovituri de ciocan benzile pe butoaiele în care se transporta sarea. Vânzătorii ambulanţi te îndemnau prin strigătele lor să cumperi ace şi panglici, plăcinte cu carne şi nuci prăjite de pe tăvile lor sau napi, care se zbârciseră în timpul iernii, şi prune scofâlcite din cărucioare. Pe fiecare stradă, bărbaţi şi femei îşi păzeau mărfurile afişate pe tarabele înguste din faţa prăvăliilor lor şi înşirau liste cu bunurile pe care le ofereau înăuntru.

Era uşor să deosebeşti casele negustorilor de sare, căci acestea aveau trei etaje în loc de două şi acopereau un teren de opt ori mai mare decât celelalte clădiri, fiecare fiind prevăzută cu o galerie mărginită de coloane ce dădea înspre stradă şi protejată de un panou alb din fier forjat, montat între coloane. Ferestrele de la parter ale majorităţii caselor aveau un asemenea panou, cu toate că nu era întotdeauna vopsit. Acesta amintea de Ebou Dar şi nimic altceva, în afară de pielea măslinie a oamenilor. Aici nu vedeai decolteuri adânci care lăsau pielea la vedere sau fuste cusute într-o parte, care lăsau la vedere jupoanele. Femeile purtau rochii brodate cu gulere înalte până sub bărbie, broderii puţine pentru oamenii de rând, broderii bogate pentru cei mai bogaţi, care purtau mantii brodate de sus şi până jos şi văluri ce le acopereau feţele, atârnând dintr-un pieptăn lucrat în aur sau sculptat în fildeş şi prins în cozile împletite, negre şi răsucite. Hainele scurte ale bărbaţilor aveau la fel de multe broderii şi culori aproape la fel de vii. Fie sărac, fie bogat, fiecare bărbat purta la curea un cuţit cu tăişul lung şi mai puţin curbat decât cel din Ebou Dar. Bogaţi sau săraci, indivizii aveau tendinţa să se joace cu mânerul cuţitului ca şi cum s-ar fi aşteptat la o încăierare. Poate era doar o asemănare.

Din exterior, palatul domniţei Aethelaine nu părea diferit de conacele negustorilor de sare, dar era amplasat în piaţa principală a oraşului, o întindere vastă de piatră lustruită în mijlocul căreia se afla o fântână arteziană rotundă din marmură din care ţâşnea apa. Însă oamenii îşi umpleau găleţile şi urcioarele din ceramică din conductele prin care apa se revărsa în bazine din piatră plasate în colţurile altor pieţe. Fântâna cea mare emana un miros de saramură. Era un simbol al bunăstării oraşului Jurador, alimentată din acelaşi izvor ca puţurile de sare de pe dealurile înconjurătoare. Mat apucă să vadă o mare parte din oraş înainte ca soarele să ajungă la jumătatea drumului său spre zenit.

De fiecare dată când Tuon şi Selucia zăreau o prăvălie cu mătăsuri expuse în faţa ei, se opreau în faţa tarabei înguste ca să pipăie sulurile cu material şi să şuşotească cu capetele alăturate, distrăgând atenţia vânzătorilor vigilenţi. Aceştia erau *foarte* vigilenţi până când îşi dădeau seama că Mat le însoţea pe cele două femei. În veşmintele lor din lână aspră, destul de ponosite şi nepotrivite staturii lor, ele nu păreau a fi nişte cliente potrivite pentru mătăsuri. Însă Mat, cu o parte a mantiei azvârlită pe spate pentru a lăsa la vedere căptuşeala, părea. Însă, ori de câte ori el încerca să îşi exprime interesul – femeile ziceau că voiau să te vadă interesat! –, ori de câte ori se apropia suficient de mult ca să le audă şuşotelile, femeile tăceau şi se uitau la el, o pereche de ochi negri şi reci şi o pereche albaştri şi reci holbându-se din adâncitura glugilor, până când el facea un pas sau doi în spate. Apoi Selucia îşi apropia capul de cel al lui Tuon şi începeau din nou să şuşotească şi să pipăie mătasea – mătase roşie, mătase albastră, mătase verde, mătase lucioasă şi fină şi mătase cu aspect de brocard. Jurador era un oraş foarte prosper. Din fericire, el avea în buzunarul hainei o punguţă plină cu galbeni. Însă niciuna dintre mătăsuri nu părea să fie cea bună. În mod inevitabil, Tuon scutură din cap şi cele două se îndepărtară plutind prin mulţime, iar Mat se grăbi să ţină pasul cu ele până la următoarea prăvălie cu mătăsuri. Zarurile continuau să i se rostogolească în cap.

Nu erau singurii din circ care veniseră în oraş. El o zări pe Aludra, cu faţa încadrată de cozi împletite cu mărgele, plimbându-se prin mulţime însoţită de un bărbat cu părul cărunt, care trebuia să fi fost negustor de sare după broderia colorată ce îi acoperea haina de mătase cu flori şi colibri. Ce treabă avea femeia artificier cu un negustor de sare? Indiferent ce i-o fi spunând ea, zâmbetul lui încântat îi înmulţea ridurile de pe faţă, iar el încuviinţa din cap.

Tuon scutură din cap, iar cele două femei o luară plutind spre următoarea prăvălie, ignorând plecăciunile adânci ale vânzătorului. Ei bine, majoritatea plecăciunilor îi erau adresate lui Mat. Poate că neghiobul slăbănog credea că el voia să cumpere mătase pentru el însuşi. Nu că ar fi refuzat o haină nouă de mătase sau trei, dar cine se putea gândi la haine atunci aştepta ca afurisitele alea de zaruri să se oprească? Doar puţină broderie, pe mâneci şi pe umeri.

Thom trecu pe-acolo, ţinându-şi strâns pe lângă trup mantia de culoarea bronzului, mângâindu-şi mustaţa lungă şi albă şi căscând ca şi când ar fi stat treaz toată noaptea. Poate aşa şi făcuse. Menestrelul nu mai pusese strop de băutură în gură, dar Lopin şi Nerim se plângeau că el stătea treaz până târziu în noapte, arzând uleiul dintr-o lampă doar ca să-şi citească şi să-şi recitească preţioasa scrisoare. Ce putea fi atât de fascinant într-o scrisoare de la o femeie moartă? O femeie moartă. Lumină, poate oamenii aceia de pe drum...! Nu; nu avea să se gândească deloc la asta.

Tuon alese un sul de mătase şi îl lăsă să cadă când se întoarse fără a mai încerca un altul. Selucia îi aruncă vânzătoarei voinice aşa o privire înainte să o urmeze pe Tuon, încât femeia se zgâi la ea simţindu-se jignită. Mat îi adresă un zâmbet. Vânzătorii jigniţi puteau duce la întrebări din partea gărzilor oraşului şi cine putea spune unde ar fi dus acestea? El ştia că zâmbetul lui le putea linişti pe majoritatea femeilor. Femeia cu faţa rotundă îl privi dispreţuitor şi se aplecă să netezească sulul de mătase cu aceeaşi blândeţe cu care ar fi mângâiat un prunc. „Majoritatea femeilor”, gândi el cu amărăciune.

Mai jos, pe stradă, o femeie în mantie simplă îşi lăsă gluga pe spate, iar lui Mat i se tăie răsuflarea. Edesina îşi ridică gluga la loc, fără să se grăbească, însă răul fusese făcut, faţa fără vârstă a unei aes sedai dezvăluită pentru oricine ştia la ce se uita. Nimeni de pe stradă nu trădă vreun semn că ar fi observat ceva, însă el nu putea vedea feţele tuturor oamenilor. Oare cineva se gândea la o recompensă? Poate că în acel moment nu erau seanchani în oraş, dar mai treceau pe-acolo.

Edesina pluti după un colţ de stradă şi două siluete în mantii negre o urmară. Două. Oare femeia *sul'dam* o lăsase doar pe una de-a lor în tabără ca să le vegheze pe cele două aes sedai? Sau poate că Joline sau Teslyn era pe undeva prin apropiere, iar el nu o văzuse. El îşi întinse gâtul, căutând în mulţime o altă mantie simplă, însă pe fiecare pe care o vedea avea măcar puţină broderie.

Brusc, el îşi dădu seama ca şi cum l-ar fi lovit o piatră între ochi. Fiecare mantie pe care o vedea avea măcar puţină broderie. Unde erau afurisitele de Tuon şi Selucia? Zarurile se rostogoleau mai tare?

Respirând greoi, el se ridică pe vârfuri, însă strada era un râu de mantii, rochii şi haine brodate. Asta nu însemna că ele încercau să fugă. Tuon îşi *dăduse* cuvântul; ratase ocazia perfectă ca să îl trădeze. Însă oricare din cele două femei nu trebuia decât să rostească trei cuvinte şi oricine le-ar fi auzit ar fi recunoscut probabil accentul seanchan. Ar fi putut fi de-ajuns să se trezească cu copoii pe urmele lui. În faţă erau două prăvălii care păreau să ofere materiale, câte una pe fiecare parte a străzii. Însă niciuna nu avea în faţa tarabelor două femei în mantii negre. Ele ar fi putut dispărea cu uşurinţă după un colţ al străzii, dar el trebuia să se lase în voia norocului. El era destul de norocos atunci când jocul era alandala. Afurisitele alea de femei credeau probabil că era un afurisit de joc. Să aibă noroc, arză-l-ar focu'.

Închizându-şi ochii, el se roti în cerc în mijlocul străzii şi făcu un pas. La voia întâmplării. El se ciocni de cineva solid, suficient de tare ca amândoi să geamă. Când îşi deschise ochii, văzu un individ masiv cu o gură mică şi broderie prost cusută pe umerii hainei din lână aspră uitându-se urât la el, uitându-se urât şi mângâind mânerul cuţitului său cu tăişul curbat. Lui Mat nu îi păsă. Stătea cu faţa la una dintre cele două prăvălii. Trăgându-şi pălăria pe ochi, el o luă la fugă. Zarurile *se rostogoleau* mai repede.

Rafturi pline cu suluri de materiale stăteau înşirate de-a lungul pereţilor prăvăliei, de sus până jos, iar alte suluri stăteau grămadă pe tarabele lungi din faţa prăvăliei. Vânzătoarea era o femeie sfrijită, cu o aluniţă mare pe bărbie, iar ajutoarea ei era zveltă şi drăguţă şi avea o căutătură furioasă. El intră iute şi la timp ca să o audă pe vânzătoare spunând:

— Pentru ultima oară, dacă nu-mi spuneţi ce căutaţi aici, o trimit pe Nelsa să aducă gărzile.

Tuon şi Selucia, cu feţele ascunse în glugi, înaintau agale de-a lungul unui perete plin cu materiale, oprindu-se ca să pipăie un sul, dar fără ca vreuna din ele să-i acorde atenţie vânzătoarei.

— Sunt cu mine, zise Mat, gâfâind.

Scoţând punga din buzunar, el o azvârli pe cea mai apropiată masă goală. Clinchetul zgomotos care se auzi când aceasta ateriză pe masă aduse un zâmbet larg pe faţa îngustă a vânzătoarei.

— Dă-le ce vor, îi spuse el. Apoi i se adresă lui Tuon pe un ton ferm: Dacă vrei să cumperi ceva, vei cumpăra de-aici. Am făcut destulă mişcare în dimineaţa asta.

El şi-ar fi retras cuvintele de îndată ce îi ieşiră pe gură, dacă ar fi putut. Dacă îi vorbeai astfel unei femei, ea avea să-ţi scoată ochii de fiecare dată, explodând la fel ca artificiile Aludrei. Însă Tuon îşi ridică ochii mari spre el din adăpostul glugii, iar buzele ei pline schiţară un zâmbet. Era un zâmbet tainic, pentru ea, nu pentru el. Numai Lumina ştia ce însemna. El ura când femeile făceau asta. Bine măcar că zarurile nu se opriseră. Acesta trebuia să fie un semn bun, nu?

Tuon nu avu nevoie de cuvinte ca să aleagă, arătând cu degetul sul după sul şi măsurând cu mâna ei mică şi tuciurie cât trebuia să taie vânzătoarea cu foarfecă. Femeia făcu ea însăşi treaba în loc să o pună pe ajutoarea ei şi bine făcea, având în vedere situaţia. Foarfeca aceea lungă şi ascuţită tăia mătasea roşie de diferite nuanţe, câteva nuanţe de mătase verde şi alte câteva de mătase albastră despre care Mat nici nu ştia că existau. Tuon mai alese pânză fină de diferite grosimi şi câteva metraje de lână colorată – se sfătui în şoaptă cu Selucia în privinţa lor dar în mare parte era mătase. El primi înapoi mult mai puţini galbeni decât se aşteptase.

Odată ce toate materialele fuseseră împăturite şi legate cu grijă, apoi înfăşurate într-o bucată mai mare de pânză aspră – fără costuri suplimentare, mulţumesc frumos –, acestea formară un morman la fel de umflat ca desaga unui vânzător ambulant. Nu fu deloc o surpriză pentru Mat să afle că el trebuia să îl care pe umeri, ţinându-şi pălăria într-o mână. Îmbracă-te în cele mai bune veşminte ale tale, cumpără-i mătăsuri unei femei, iar ea tot va găsi o cale să te pună să munceşti! Poate că ea îl facea să plătească pentru că fusese slobod la gură.

El se pricopsi cu multe priviri din partea neghiobilor care se uitau la el cu gura căscată în timp ce străbătea oraşul în urma celor două femei. Cele două înaintau plutind îngâmfate ca nişte pisici ce ajunseseră la borcanul cu smântână. Chiar dacă purtau mantii şi glugi, postura lor dreaptă grăia de la sine. Cu toate că soarele mai avea puţin până să ajungă la zenit, rândul de oameni care aşteptau să intre la circ se întindea de-a lungul drumului până aproape de oraş. Mulţi se zgâiau şi îl arătau cu degetul ca şi când ar fi fost un clovn. Unul dintre dresorii mătăhăloşi de cai care păzea cutia cu galbeni îi adresă un rânjet ştirb şi îşi deschise gura, dar Mat îi aruncă o privire rece, iar individul se hotărî să îşi coboare ochii la monedele care ieşeau din buzunarele orăşenilor şi ajungeau în carafa de sticlă, apoi în cutie. Mat nu s-ar fi gândit că s-ar fi simţit vreodată atât de uşurat să se întoarcă în circul lui Luca.

Înainte ca el şi cele două femei să apuce să facă trei paşi dincolo de intrare, Juilin se apropie în fugă, fără Thera şi fără tichia roşie pe cap. Faţa prinzătorului de hoţi părea a fi sculptată dintr-un trunchi de stejar bătrân. Aruncându-le o privire oamenilor care treceau pe lângă ei şi intrau în cortul circului, el îşi coborî vocea până când deveni o şoaptă în care se simţea urgenţa.

— Veneam să te caut. E vorba de Egeanin; a fost... rănită. Vino repede!

Tonul bărbatului era de-ajuns, dar şi mai rău, Mat îşi dădu seama că zarurile din capul lui o luaseră razna. El le azvârli sulul de materiale dresorilor de cai poruncindu-le în grabă să stea cu ochii pe el ca pe cutia cu monede, altminteri avea să le asmuţă pe femei pe ei, dar nu mai aşteptă să vadă dacă bărbaţii îl luară în serios. Juilin o luă la fugă în direcţia dinspre care venise, iar Mat fugi după el de-a lungul străzii principale a circului, unde mulţimile uimite şi zgomotoase îi priveau pe cei patru fraţi Chavana la bustul gol căţărându-se unul pe umerii celuilalt şi pe contorsioniştii în pantaloni transparenţi şi veste sclipitoare stând în cap şi pe o echilibristă în pantaloni albaştri cu paiete căţărându-se pe o scară din sfoară ca să îşi înceapă reprezentaţia. Imediat după ce trecu de echilibristă, Juilin o luă pe una dintre stră zile mai înguste, unde rufele atârnau pe frânghiile dintre corturi şi căruţe, circarii şedeau pe scăunele şi pe scările căruţelor aşteptând să îşi facă numărul, iar copiii alergau de colo colo jucându-se cu mingi şi cu cercuri. În acel moment, Mat ştia încotro se îndreptau, însă prinzătorul de hoţi fugea prea repede ca să poată fi întrecut.

În faţă, el îşi zări căruţa verde. Latelle privea dedesubt, iar Luca, purtând una dintre mantiile lui de un roşu-aprins, le făcea semn la două femei jongler să-şi vadă de drum. Cele două femei, în pantaloni bufanţi şi cu feţele pictate în alb ca bufonii unui nobil, aruncară o privire sub căruţă înainte să îi dea ascultare. Ajungând mai aproape, el putea vedea la ce se zgâiau cu toţii. Fără haină pe el, Domon şedea pe pământ sub marginea căruţei, legănând în braţe trupul moale al lui Egeanin. Ea îşi ţinea ochii închişi, iar din colţul gurii îi curgea un firicel de sânge. Peruca îi stătea strâmb. Zarurile bubuiau ca un tunet.

— Asta poate însemna dezastru, mârâi Luca, uitându-se urât atât la Mat, cât şi la Juilin. Era o privire mânioasă, însă nu speriată. M-ai adus în pragul dezastrului!

El alungă o gloată de copii care priveau cu gurile căscate şi mârâi la o femeie durdulie care purta o fustă ce strălucea datorită paietelor argintii. Miyora îi punea pe leoparzi să facă trucuri pe care nici măcar Latelle n-ar fi îndrăznit să le încerce, însă aceasta doar îşi azvârli capul pe spate şi îşi văzu mai departe de drum. Nimeni nu îl lua pe Luca atât de în serios cum se lua el.

Bărbatul tresări atunci când Tuon şi Selucia veniră în grabă şi fu pe punctul să le alunge şi pe ele, înainte să se răzgândească. Îngândurat, de fapt, el se încruntă. Şi îngrijorat. Se părea că soţia lui nu îi spusese despre plecarea lui Mat şi a femeilor din circ, dar era limpede că aceştia fuseseră undeva. Femeia cu ochi albaştri ţinea sulul de materiale în spinare, cu ambele mâini îndoite la spate, cu toate că stătea dreaptă în ciuda greutăţii. Ai fi zis că slujnica unei domniţe era obişnuită să care lucruri, dar pe faţa ei se citeau frustrarea şi iritarea. Latelle o măsură din priviri, apoi îi zâmbi dispreţuitor lui Mat ca şi când el era motivul pentru care femeia îşi scotea pieptul voluptuos în faţă. Soţia lui Luca era foarte pricepută la a zâmbi dispreţuitor; cu toate astea, expresia severă de pe faţa lui Tuon o facea pe Latelle să pară aproape blajină. O judecătoare care privea din adâncul glugii, o judecătoare pregătită să dea o sentinţă.

În momentul acela, lui Mat nu îi păsa ce credeau femeile. *Afurisitele* alea de zaruri. Azvârlindu-şi mantia pe spate, el se lăsă într-un genunchi şi îi atinse grumazul lui Egeanin cu degetele. Pulsul ei era slab, pâlpâitor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ai trimis pe cineva după una dintre surori?

A o mişca pe Egeanin putea fi de-ajuns ca să îi aducă moartea, dar poate mai era timp pentru tămăduire dacă surorile aes sedai se grăbeau. El nu avea de gând să rostească cu voce tare acest nume, nu cu atâţia trecători care se opreau să privească curioşi înainte ca Luca sau Latelle să îi hâşâiască de-acolo. Toată lumea se mişca mai repede atunci când poruncea ea decât atunci când poruncea el. Latelle era singura care sărea atunci când pocnea din degete Luca.

— Renna!

Domon parcă scuipă numele. În ciuda părului scurt şi a bărbii în stil illianer care îi lăsa buza de sus goală, acum, el nu mai părea caraghios. Părea speriat şi gata să ucidă, o combinaţie periculoasă.

— Am văzut-o înjunghiind-o în spate pe Egeanin, apoi a fugit. Dacă aş fi putut-o ajunge din urmă, i-aş fi rupt gâtul, dar a trebuit să-mi ţin mâinile pe rana lui Egeanin ca să opresc sângele. Unde-i afurisita aia de aes sedai? mârâi el.

Încetă să mai aibă grijă cum vorbeşte.

— Sunt chiar aici, Bayle Domon, anunţă pe un ton rece Teslyn, venind în grabă însoţită de Thera, care le aruncă o privire îngrozită lui Tuon şi Seluciei şi se aruncă în braţele lui Juilin cu un ţipăt, ţinându-şi ochii în pământ.

După cum începu să tremure, ai fi zis că avea să se prăbuşească pe pământ în orice clipită.

Sora aes sedai cu ochii severi se strâmbă de parcă ar fi luat o gură de măceşe atunci când văzu scena ce se desfăşura dinaintea ochilor ei sau, poate, locul unde se desfăşura aceasta, însă se ghemui cu lejeritate sub căruţă lângă Domon şi luă în ambele mâini capul lui Egeanin.

— Joline e mai pricepută decât mine la asta, bombăni ea în şoaptă, dar aş putea...

Capul de vulpe din argint se răci pe pieptul lui Mat, iar Egeanin se zbătu cu atâta violenţă, încât peruca îi căzu de pe cap, aproape smucindu-se din braţele lui Domon când îşi deschise brusc ochii. Convulsia dură doar atât cât ea se ridică în capul oaselor cu o privire încremenită; apoi se prăbuşi pe pieptul lui Domon, gâfâind, iar medalionul deveni din nou doar o bucată de argint lucrat. El mai că se obişnuise cu asta. Ura că se obişnuise cu asta.

Şi Teslyn se încovoie, mai să cadă, dar Domon o mută pe Egeanin în braţele lui astfel încât să o poată propti cu o mână pe aes sedai.

— Îţi mulţumesc, zise Teslyn după o clipă, abia rostind cuvintele. Dar n-am nevoie de ajutor.

Ea se ajută de partea laterală a căruţei ca să se ridice, privirea ei rece de aes sedai provocându-i pe cei de faţă să cuteze să comenteze.

— Tăişul i-a atins o coastă, dar i-a ratat inima. Acum n-are nevoie decât de odihnă şi de hrană.

Mat îşi dădu seama că ea nu mai întârziase ca să-şi pună mantia. Într-o parte a străzii înguste, un grup de femei care purtau mantii cu paiete priveau interesate şi concentrate în direcţia lor din faţa unui cort cu dungi verzi. În partea cealaltă, şase bărbaţi şi femei în haine cu dungi albe şi pantaloni mulaţi, călăreţi acrobaţi, aruncau priviri în direcţia lui Teslyn, apoi îşi apropiau capetele ca să şuşotească. Era prea târziu ca să îşi mai facă griji că cineva putea recunoaşte chipul unei aes sedai. Era prea târziu ca să îşi mai facă griji că unul dintre aceştia recunoştea tămăduirea atunci când vedea cu ochii săi. Zarurile se izbeau de interiorul capului lui Mat. Nu se opriseră; jocul nu fusese jucat încă.

— Cine o caută, Juilin? întrebă el. Juilin?

Prinzătorul de hoţi renunţă să se mai uite urât la Tuon şi la Selucia şi să o linişească pe Thera, deşi continua să o mângâie pe femeia care tremura.

— Vanin şi Braţele Roşii, Lopin şi Nerim. Şi Olver. El a plecat înainte să-l pot prinde. Dar în asta...

El încetă să o mai mângâie pe Thera doar atât cât să arate spre strada principală. Murmurul vocilor se auzea limpede chiar şi de la acea depărtare.

— Nu trebuie decât să pună mâna pe o mantie de-aia sofisticată şi se va putea furişa afară din circ împreună cu primii oameni care vor pleca. Dacă vom încerca să o oprim pe fiecare femeie care are gluga pe cap sau dacă vom încerca măcar să privim înăuntrul ei, ne vom trezi pe cap cu o revoltă. Oamenii ăştia sunt sensibili.

— Dezastru, gemu Luca, strângându-şi mantia pe lângă trup.

Latelle îl cuprinse cu braţul. Trebuie să fi fost ca şi cum l-ar fi liniştit un leopard, dar, oricum, Luca nu părea prea liniştit.

— Arză-m-ar focu, de ce? mârâi Mat. Renna era mereu gata să-mi mănânce din palmă! Am crezut că dacă cineva avea să-şi piardă minţile…!

El nici măcar nu se uită la Thera, dar Juilin îl privea în continuare încruntat.

Domon se ridicase în picioare, ţinând-o pe Egeanin în braţe. Ea se zbătu fără vlagă la început – Egeanin nu era genul de femeie care să se lase purtată pe braţe ca o păpuşă –, dar, în cele din urmă, ea păru să priceapă că dacă avea să stea pe picioarele ei, avea să cadă din nou. Se ghemui la pieptul illianerului, cu o privire încruntată şi resemnată. Domon avea să înveţe pe pielea lui; chiar dacă o femeie avea nevoie de ajutor, dacă nu şi-l dorea, ea avea să te facă să plăteşti pentru că i l-ai oferit.

— Eu am fost singura care i-a ştiut secretul, zise ea tărăgănat cu o voce slăbită. Singura care l-ar fi putut da în vileag. Poate că s-a gândit că ar fi în siguranţă să se întoarcă acasă, cu mine moartă.

— Ce secret? întrebă Mat.

Dintr-un oarecare motiv, femeia şovăi, încruntându-se la pieptul lui Domon. În cele din urmă, ea oftă.

— Renna a purtat lesă, odinioară. La fel şi Bethamin, şi Seta. Ele pot conduce. Sau poate au învăţat; nu ştiu. Însă *a'damul* a funcţionat în cazul celor trei. Poate că funcţionează în cazul oricărei *sul'dame.*

Mat fluieră printre dinţi. Asta ar fi fost o adevărată lovitură pentru seanchani.

Luca şi soţia lui se priviră nedumeriţi, căci era limpede că nu pricepeau nimic. Teslyn rămase cu gura căscată, seninătatea specifică surorilor aes sedai fiind înlocuită de uluire. Însă Selucia scoase un sunet furios, ochii albaştri scăpărându-i, şi lăsă să-i cadă din spinare sulul de materiale când făcu un pas spre Domon. Tuon îşi flutură scurt degetele, iar ea se opri locului, deşi tremura. Faţa lui Tuon semăna cu o mască neagră, impenetrabilă. Însă nu îi plăcea ce auzise. La urma urmei, ea spusese că dresa *damane.* Oh, arză-l-ar focu'! Pe lângă toate cele, avea să se însoare cu o femeie care putea conduce?

Tropotul copitelor îi anunţau pe Harnan şi pe cei trei soldaţi ai Braţelor Roşii, care veneau la trap pe aleea îngustă dintre corturi şi căruţe. Săbiile le erau prinse la cingători, sub mantii. Metwyn avea un pumnal cu tăişul aproape la fel de lung ca al unei săbii scurte, iar arbaleta grea a lui Gorderan atârna de şa, pregătită pentru orice eventualitate. Manivela ar fi întins cablul gros într-un minut, pe când aşa, el nu trebuia decât să potrivească săgeata. Harnan ţinea în mână un arc cu curbură dublă şi o tolbă cu săgeţi la şold. Fergin îl mâna pe Cimpoiaş.

Harnan nu se obosi să descalece. Privindu-i bănuitor pe Tuon, şi pe Selucia, şi pe Luca, şi pe Latelle, aproape cu aceeaşi bănuială, el se aplecă în şa, tatuajul cu şoimul necruţător văzându-i-se limpede pe obraz.

— Renna a furat un cal, Seniore, zise el încet. L-a doborât la pământ pe unul dintre dresorii de cai de la intrare când a fugit. Vanin a plecat pe urmele ei. Zice că ea ar putea ajunge în Coramen cândva la noapte. Într-acolo a luat-o. Se mişcă mult mai repede decât au facut-o căruţele. Dar călăreşte fără şa; cu puţin noroc, o putem prinde.

Vorbea de parcă acel noroc era o realitate. Soldaţii Oştii se încredeau în norocul lui Mat mai mult decât el însuşi.

În realitate, nu păreau să aibă de ales. Zarurile îi zornăiau în continuare cu putere în cap. Exista o mică şansă ca acestea să cadă aşa cum voia el. O mică şansă. Norocul lui Mat Cauthon.

— Aşterne-ţi circul la drum de îndată ce oamenii tăi vor termina să-şi strângă lucrurile, Luca, zise el, încălecând în spinarea lui Cimpoiaş. Lasă peretele din pânză şi alte lucruri ce nu pot fi încărcate repede în căruţe. Pleacă!

— Ai înnebunit? bolborosi Luca. Dacă voi încerca să-i dau afară pe oamenii ăia, mă *voi* pricopsi cu o răscoală! Plus că-şi vor cere banii înapoi!

Lumină, bărbatul s-ar fi gândit la bani şi cu grumazul întins pe butucul călăului.

— Gândeşte-te cu ce te vei pricopsi dacă o mie de seanchani te vor găsi aici mâine.

Mat vorbi pe un ton cât putu de rece. Dacă el avea să dea greş, seanchanii ar fi nimicit circul lui Luca indiferent cât de mult şi-ar fi biciuit caii. Şi Luca ştia asta, după felul cum îşi strâmba gura, de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o prună putredă. Mat se forţă să îl ignore pe bărbat. Zarurile se rostogoleau cu putere, dar nu se opriseră încă.

— Juilin, lasă-i toţi galbenii lui Luca, în afară de o punguţă.

Poate că bărbatul putea scăpa cu mită, odată ce seanchanii aveau să se convingă că afurisita de Fiică a celor Nouă Luni nu era cu el.

— Strânge-i pe toţi şi luaţi-o din loc de îndată. Odată ce veţi lăsa oraşul în urmă, îndreptaţi-vă spre pădure. Vă voi găsi eu.

— Pe toţi? Protejând-o pe Thera cu trupul lui, Juilin îşi întoarse capul spre Tuon şi Selucia. Lasă-le pe astea două în Jurador şi poate că seanchanii vor înceta să le mai caute. Asta îi va încetini măcar. Şi-aşa tot spui că le vei elibera mai devreme sau mai târziu.

Mat întâlni privirea lui Tuon. Nişte ochi mari, negri şi umezi pe o faţă lipsită de expresie. Ea îşi dăduse gluga mai pe spate, astfel încât el să-i poată vedea bine faţa. Dacă o lăsa în urmă, atunci, ea nu mai putea rosti cuvintele, sau dacă le rostea, el s-ar afla prea departe ca acestea să mai aibă vreo importanţă. Dacă o lăsa în urmă, el nu avea să afle niciodată însemnătatea acelor zâmbete misterioase ale ei sau ce se ascundea în spatele acelui mister. Lumină, *era* un neghiob! Cimpoiaş începu să danseze nerăbdător.

— Pe toţi, zise el.

Oare Tuon dăduse încet din cap, ca pentru ea? De ce dădea din cap?

— Să purcedem! îi spuse el lui Harnan.

Fură nevoiţi să îşi mâne caii la pas prin mulţime ca să poată ieşi din circ, dar de îndată ce ajunseră la drum, Mat îl îndemnă pe Cimpoiaş să o ia la galop, mantia fluturându-i în spate şi ţinându-şi capul aplecat ca să nu-i zboare pălăria. Un cal nu putea alerga prea multă vreme în ritmul acela. Drumul şerpuia în jurul dealurilor şi străbătea culmi, uneori traversând prin locuri unde culmile nu erau prea înalte. Trecură prin pâraie adânci până la glezne, împroşcând apa, şi străbătură la galop podurile joase din lemn care treceau peste apele mai adânci. Copacii începură să îşi facă apariţia din nou pe povârnişuri, verdele pinilor şi al ferigiloi zărindu-se printre ramurile golaşe ale celorlalţi copaci. Pe unele dealuri se vedeau ferme, case din piatră cu acoperişuri din ţiglă şi hambare mai înalte şi, pe ici, pe colo, câte un cătun alcătuit din opt sau zece case.

La câteva mile depărtare de circ, Mat zări un bărbat voinic în faţa lor, care şedea în şa ca un sac cu seu. Calul era sur, cu picioare lungi şi mergea la trap. Era de la sine înţeles că un hoţ de cai se pricepea la animale. Auzind tropotul de copite, Vanin se uită în spate şi încetini la pas. Era semn rău.

Când Mat îl struni pe Cimpoiaş ca să meargă alături de calul sur, Vanin zise:

— În cel mai bun caz, îi găsim calul mort cu spume la gură de la atâta alergat, iar eu îi voi putea lua urma când va merge pe jos de acolo, bombăni el. Înaintează mai repede decât mi-am imaginat, chiar şi fără şa. Dacă ne grăbim, s-ar putea s-o prindem până la asfinţitul soarelui. Cam pe-atunci va ajunge în Coramen, asta dacă nu-i moare calul sau nu se prăbuşeşte la pământ.

Mat îşi dădu puţin capul pe spate ca să arunce o privire spre soare, care era aproape deasupra capului. Aveau o distanţă mare de parcurs în mai puţin de o jumătate de zi. Dacă făcea cale întoarsă, el s-ar fi putut îndepărta destul de mult în direcţia opusă faţă de Jurador până la asfinţit, însoţit de Thom, Juilin şi de ceilalţi. Cu Tuon şi cu seanchanii care ştiau că trebuia să îl vâneze pe Mat Cauthon. Bărbatul care o răpise pe Fiica celor Nouă Luni nu putea fi atât de norocos încât să scape şi să nu fie făcut *da'covale.* Şi cândva, mâine sau poimâine, ei aveau să îl înfigă pe Luca într-o ţeapă. Pe Luca, pe Latelle, pe Petra, pe Clarine şi pe ceilalţi. O pădure de ţepe. Zarurile zornăiau şi se rostogoleau în capul lui.

— Vom reuşi, zise el.

Nu aveau încotro. Vanin scuipă.

Nu exista decât o singură cale de a străbate repede o distanţă atât de mare călare dacă voiai să ajungi la destinaţie în spinarea unui cal viu. Ei mânară caii la pas o jumătate de milă, apoi la trap altă jumătate de milă. Străbătură aceeaşi distanţă la galop mic, apoi în fugă, apoi iar la pas. Soarele începea să coboare, iar zarurile se rostogoleau. Ocoliră dealurile parţial împădurite şi trecură peste culmi acoperite cu copaci. Prin pâraie care puteau fi trecute din trei paşi şi care abia dacă udau copitele cailor şi prin pâraie late de treizeci de paşi, străbătute de poduri plate din lemn sau, uneori, din piatră. Soarele începea să coboare din ce în ce mai mult, iar zarurile se rostogoleau din ce în ce mai repede. Ajunseseră aproape de râul Eldar şi nu o găsiră pe Renna, doar nişte zgârieturi în noroiul întărit de pe drum spre care arătă Vanin de parcă ar fi fost nişte semne vopsite.

— Ne apropiem, bombăni bărbatul gras.

Însă nu părea bucuros.

Apoi ocoliră un deal şi dădură de un alt pod în faţă. Dincolo de el, drumul şerpuia spre miazănoapte şi traversa podul următor printr-o curmătură. Soarele care se afla în vârful culmii îi orbea. Coramen se afla dincolo de culmea aceea. Trăgându-şi pălăria ca să-şi protejeze ochii, Mat cercetă din priviri drumul în căutarea femeii, în căutarea oricui, călare sau pe jos, şi se descumpăni.

Vanin blestemă şi arătă cu degetul.

Un murg istovit urca anevoie povârnişul care se afla pe malul celălalt al râului, iar femeia din spinarea lui îl lovea nebuneşte cu călcâiele în flancuri, îndemnându-l să urce. Renna fusese prea nerăbdătoare să ajungă în tabăra seanchanilor ca să mai rămână pe drum. Ea se afla la vreo două sute de paşi în faţa lor, dar parcă s-ar fi aflat la mile depărtare. Calul ei era pe punctul de a se prăbuşi, însă ea putea să descalece şi să o ia la fugă şi să fie văzută de garnizoană, înainte ca ei să o ajungă din urmă. Nu trebuia decât să ajungă pe culme, încă vreo cincisprezece metri.

— Seniore? zise Harnan.

Avea o săgeată pregătită şi arcul pe jumătate ridicat. Gorderan îşi ţinea arbaleta grea pe umăr, cu săgeata groasă şi ascuţită la locul ei.

Mat simţi o pâlpâire care se stinse înlăuntrul ei. Nu ştia ce era. Ceva. Zarurile bubuiau ca tunetul.

— Trageţi! zise el.

Voia să-şi închidă ochii. Arbaleta plesni; săgeata descrise o dâră neagră prin aer. Renna se prăbuşi în faţă când aceasta o nimeri în spate. Ea mai că reuşise să se ridice sprijinindu-se pe grumazul calului, când o nimeri şi săgeata lui Harnan.

Se răsturnă încet de pe cal, alunecând pe povârniş, rostogolindu-se, sărind printre vlăstari, rostogolindu-se din ce în ce mai repede până când ateriză în pârâu. Pluti o clipă cu faţa în jos pe lângă mal, apoi o luară curenţii şi o duseră cu ei, poalele umflându-i-se pe apă. Plutea încet spre râul Eldar. Poate că, în cele din urmă, avea să ajungă la mare. Şi cu ea erau trei. Abia dacă mai avea importanţă că zarurile se opriseră. Cu ea erau trei. „Niciodată, îşi zise el în timp ce Renna dispăru plutind după o cotitură. Dacă voi muri pentru asta, niciodată."

Ei nu se grăbiră când o luară călare înapoi spre răsărit. Nu avea rost, iar Mat se simţea prea istovit. Însă nu se opriră decât ca să îşi mai tragă sufletul şi să adape caii. Niciunul nu avea chef de vorbă.

Se lăsase înserarea când ei ajunseră în Jurador, oraşul aducând cu o uriaşă masă neagră cu porţile zăvorâte. Norii acopereau luna. În mod surprinzător, peretele din pânză al circului lui Luca se zărea dincolo de oraş. Doi bărbaţi mătăhăloşi, înfăşuraţi în pături, sforăiau sub bannerul mare când ar fi trebuit să păzească intrarea. Deşi era întuneric, se vedea limpede de pe drum spaţiul din spatele peretelui era plin de căruţe şi de corturi.

— Măcar îi voi putea spune lui Luca că nu mai e nevoit s-o ia la fugă, zise Mat obosit, mânându-l pe Cimpoiaş spre banner. Poate ne va oferi un loc unde să dormim câteva ceasuri.

După câţi galbeni îi lăsase, Luca ar fi trebuit să-i dea o căruţă, dar cunoscându-l pe bărbat, Mat nădăjduia doar la nişte paie curate pe undeva. În ziua următoare, el avea să pornească la drum în căutarea lui Thom şi a celorlalţi. Şi a lui Tuon. În ziua următoare, după ce se va fi odihnit.

Un şoc şi mai mare îl aştepta în căruţa uriaşă a lui Luca. Interiorul era chiar generos, cel puţin pentru o căruţă, cu o masă îngustă aşezată în mijloc şi cu spaţiu suficient să o ocoleşti. Masa, dulapurile şi rafturile erau atât de lustruite, încât luceau. Tuon şedea într-un jilţ poleit – Luca avea un jilţ, şi poleit pe deasupra, când toată lumea se mulţumea cu scăunele! –, iar Selucia stătea în picioare în spatele ei. Luca, radiind, o privea pe Latelle cum îi oferea lui Tuon o farfurie cu pateuri din care ieşeau aburi, pe care micuţa femeie oacheşă le cerceta din priviri ca şi când chiar ar fi mâncat ceva gătit de soţia lui Luca.

Tuon nu păru deloc mirată când Mat intră în căruţă.

— E prizonieră sau moartă? întrebă ea, luând un pateu cu degetele curbate în acel mod ciudat de graţios.

— Moartă, răspunse el nepăsător. Luca, pe Lumină ce...

— Îţi interzic, Jucărie! izbucni Tuon, ameninţându-l cu degetul. Îţi interzic să jeleşti o trădătoare! Vocea îi deveni puţin mai blândă, dar rămase fermă. A fost osândită la moarte pentru că a trădat Imperiul şi pe tine te-ar fi trădat la fel de uşor. A încercat să te trădeze. Tu ai făcut dreptate, cu alte cuvinte.

Din tonul ei se înţelegea că dacă ea numea un lucru, atunci aşa rămânea.

Mat îşi închise ochii strâns o clipă.

— Toată lumea e aici? vru el să ştie.

— Fireşte, răspunse Luca, zâmbind în continuare ca un prostănac. Domniţa – Înalta Doamnă; iertare, Înaltă Doamnă. El făcu o plecăciune adâncă. A vorbit cu Merrilin şi cu Sandar şi… Ei bine, vezi tu cum e. Domniţa e o femeie foarte convingătoare. Înalta Doamnă. Cauthon, în ceea ce priveşte galbenii mei. Tu ai *spus* să mi se dea, dar Merrilin a zis că mai degrabă îmi taie grumazul, iar Sandar m-a ameninţat că îmi sparge ţeasta şi… El tărăgănă sub privirea lui Mat, apoi se însufleţi brusc. Uite ce mi-a dat domniţa!

Deschizând uşa unui dulap, el scoase o hârtie împăturită pe care o ţinu cu smerenie în ambele mâini. Era o hârtie groasă şi albă ca zăpada; scumpă.

— O garanţie. Nu sigilată, desigur, dar semnată. Marele Circ Ambulant şi Expoziţia Minunată de Miracole şi Minuni a lui Luca se află acum sub protecţia personală a Înaltei Doamne Tuon Athaem Kore Paendrag. Toată lumea va şti ce înseamnă asta, desigur. Mă pot duce la seanchani. Aş putea da o reprezentaţie în faţa împărătesei! Fie-i viaţa veşnică, adăugă el în grabă, făcând încă o plecăciune în faţa lui Tuon.

„În zadar”, gândi Mat fără speranţă. El se aşeză pe unul dintre paturi, cu coatele pe genunchi, iar Latelle îi aruncă o privire critică. Cel mai probabil doar prezenţa lui Tuon o împiedică să nu-i tragă o scatoalcă!

Tuon îşi ridică o mână poruncitoare, o păpuşă neagră din porţelan, dar regină până în măduva oaselor, în ciuda rochiei ponosite şi prea largi.

— Nu o vei folosi decât la mare nevoie, Jupâne Luca. La *mare* nevoie!

— Fireşte, Înaltă Doamnă, fireşte.

Luca făcea plecăciuni ca şi cum ar fi sărutat podelele în orice clipă.

Totul era în zadar, fir-ar să fie!

— Am specificat în mod expres cine nu se află sub protecţia mea, Jucărie. Tuon muşcă din pateu şi îşi înlătură cu delicateţe o firimitură de pe buză cu degetul. Poţi ghici al cui nume se află în capul listei?

Ea zâmbi. Nu era un zâmbet răutăcios. Era unul dintre acele zâmbete ale ei – era amuzată sau încântată de ceva ce el nu putea vedea. Brusc, el observă ceva. Acel mănunchi de boboci de trandafir pe care i-l oferise el era prins pe umărul ei.

Fără să vrea, Mat începu să râdă. Îşi azvârli pălăria pe jos şi râse. În ciuda a tot, în ciuda eforturilor lui, el nu o cunoştea deloc pe această femeie! Nici măcar puţin! El râse până când îl duru burta.

CAPITOLUL 30
Ce poate face Sceptrul Legămintelor

Soarele se afla la orizont, conturând perfect Turnul Alb în depărtare, însă frigul din noaptea precedentă părea să se fi înăsprit, iar norii cenuşii şi ameninţători de pe cer prevesteau zăpada. Deşi iarna era pe sfârşite, aceasta zăbovise mai mult, împiedicând primăvara să îşi intre în drepturi. Zgomotele dimineţii pătrundeau în cortul Egwenei, cu toate că era izolat de celelalte. Tabăra părea să vibreze. Lucrătorii aduceau apă de la fântâni şi rezerve suplimentare de lemne şi cărbuni cu cărucioarele. Servitoarele le duceau surorilor micul dejun, novicele din a doua tură se grăbeau să îl mănânce pe al lor, iar cele din prima şi a treia tură se grăbeau la lecţii. Era o zi importantă, chiar dacă nimeni nu ştia asta. Cel mai probabil, aceea urma să fie ziua în care luau sfârşit negocierile false care aveau loc în Darein, la o masă sub un pavilion de la piciorul podului ce ducea în Tar Valon. Fals din ambele părţi. Oamenii Elaidei îşi continuau raidurile pe ambele maluri ale râului fără a fi pedepsiţi. În orice caz, pentru o vreme. Întâlnirea din ziua aceea avea să fie ultima.

Uitându-se la micul dejun, Egwene oftă şi culese o firimitură mică şi neagră din terciul fierbinte, ştergându-şi degetele de un şervet din pânză, fără să se uite atent ca să se asigure că era o gărgăriţă. Dacă nu te asigurai, atunci îţi făceai mai puţine griji despre ce rămânea în castron. Ea luă o lingură cu terci şi încercă să se concentreze la gustul dulce al caiselor uscate pe care Chesa le băgase înăuntru. Oare *zdrobise* ceva între dinţi?

— Orice mănânci îţi hrăneşte stomacul, zicea mama, aşa că nu-ţi mai bate capul, murmură Chesa ca şi cum ar fi vorbit singură.

Aşa o sfătuia ea pe Egwene, fără a depăşi limita dintre stăpână şi slujnică. Îi dădea sfaturi atunci când Halima nu era de faţă, iar cealaltă femeie plecase dis-de-dimineaţă. Chesa şedea pe un cufăr cu haine, în caz că Egwene voia ceva sau avea nevoie de ceva, dar, din când în când, ochii îi rătăceau la grămada de veşminte care urma a fi trimisă la spălătorese în ziua aceea. Nu o deranja să le cârpească în faţa Egwenei, dar, după părerea ei, sortarea rufelor ar fi însemnat să întreacă măsura.

Încetând să se mai strâmbe, Egwene vru să îi spună femeii să meargă să-şi ia micul dejun – Chesa se gândea să mănânce înainte ca Egwene să mai facă vreo abatere –, dar, înainte să apuce să deschidă gura, Nisao intră în cort, învăluită în strălucirea *saidarului.* În timp ce clapele cortului se închideau, Egwene îl zări pe Sarin, străjerul mic de statură, chel şi cu barbă neagră al lui Nisao, aşteptând afară. Sora mărunţică îşi lăsase gluga jos, care stătea aranjată cu grijă pe umerii ei astfel încât să se vadă căptuşeala din catifea galbenă, dar îşi ţinea mantia strânsă pe lângă trup de parcă ar fi simţit frigul. Ea nu spuse nimic, doar îi aruncă Chesei o privire aspră. Aceasta aşteptă încuviinţarea Egwenei, îşi luă mantia şi ieşi iute din cort. Nu putea vedea ea strălucirea Puterii, dar ştia când Egwene avea nevoie de intimitate.

— Kairen Stang e moartă, zise Nisao fărănido introducere.

Faţa îi era calmă, tonul vocii ei netulburat şi rece. Suficient de scundă ca Egwene să pară înaltă, ea stătea dreaptă ca şi cum s-ar fi chinuit să pară mai înaltă cu un centimetru. De obicei, Nisao nu făcea asta.

— Şapte surori au testat deja rezonanţa înainte să ajung eu acolo. Nu încape nicio îndoială că a fost omorâtă cu ajutorul *saidinului.* I-a fost rupt grumazul. Zdrobit. Ca şi cum capul i-ar fi fost sucit complet. Măcar s-a terminat repede.

Nisao trase adânc aer în piept, apoi îşi dădu seama ce făcuse şi îşi îndreptă şi mai mult spatele.

— Străjerul ei este gata să ucidă. Cineva i-a dat o tinctură de ierburi ca să-l adoarmă, dar vom avea necazuri cu el atunci când se va trezi.

Ea nu apelă la acea notă de dispreţ atât de obişnuită Galbenelor atunci când pomeneau de ierburi, în vocea ei simţindu-se totuşi o urmă de supărare indiferent de cât de calmă îi era expresia feţei.

Egwene puse lingura pe măsuţă şi se lăsă pe spate. Brusc, scaunul nu i se mai părea confortabil. În acel moment, cea mai bună după Leane era Bode Cauthon. O novice. Ea încercă să nu se gândească ce altceva mai era Bode. După câteva zile de practică, Bode putea face treaba aproape la fel de bine cum ar fi putut-o face Kairen. Aproape. Însă ea nu pomeni de asta. Nisao ştia unele secrete, dar nu pe toate.

— Mai întâi Anaiya, iar acum Kairen. Ambele din ajah Albastră. Mai ştii de vreo altă legătură între ele?

Nisao dădu negativ din cap.

— Anaiya era aes sedai de cincizeci sau şaizeci de ani când Kairen a venit la Turn, din câte îmi amintesc. Poate aveau cunoştinţe comune. Pur şi simplu, nu ştiu, Maică.

Acum, ea părea obosită, iar umerii îi căzură puţin. Cercetările despre moartea Anaiyei, pe care le făcuse în tăcere, nu duseseră nicăieri şi trebuia să fie conştientă că Egwene avea să o adauge şi pe Kairen.

— Află, porunci Egwene. Discret.

Această a doua crimă avea să ducă la sfadă fără să mai contribuie şi ea cu ceva. Preţ de o clipă, ea o privi cu atenţie pe cealaltă femeie. Nisao ar fi putut inventa scuze sau ar fi putut susţine că se îndoise încă de la început, dar, până în acel moment, ea fusese întotdeauna întruchiparea aplombului şi a certitudinii absolute specifice frăţiei Ajah Galbenă. Nu şi în acel moment, însă.

— Sunt multe surori care se plimbă de colo colo îmbrăţişând *saidarul*?

— Am observat câteva, Maică, răspunse înţepată Nisao.

Ea îşi ridică bărbia uşor sfidătoare. După o clipă însă, strălucirea din jurul ei se stinse. Îşi strânse mantia şi mai tare pe lângă trup, ca şi cum i s-ar fi făcut brusc frig.

— Mă îndoiesc că i-ar fi fost de vreun folos lui Kairen. Moartea ei a fost prea subită. Dar te face să te simţi... mai în siguranţă.

După ce plecă femeia mică de statură, Egwene începu să se joace cu lingura în terci. Nu mai vedea firimituri negre, dar îi pierise pofta de mâncare. În cele din urmă, ea se ridică în picioare şi îşi puse etola cu şapte culori după grumaz, apoi îşi aşeză mantia pe umeri. Nu avea să se cufunde în tristeţe, mai ales în ziua aceea.

Afară, căruţe cu roţi înalte treceau huruind pe făgaşele îngheţate de pe străzile din tabără, pline cu butoaie mari de apă sau stive de lemne de foc şi saci cu cărbuni. Căruţaşii şi indivizii călăreau în urma lor înfofoliţi în mantiile lor ca să se apere de frig. Ca de obicei, familiile de novice străbăteau în fugă pasarelele din lemn, reuşind să le facă reverenţe surorilor aes sedai pe lângă care treceau fără a încetini pasul. Dacă nu îi arătai respectul cuvenit unei surori, te puteai alege cu câteva lovituri de nuia, la fel şi dacă întârziai şi, de obicei, profesoarele erau mai puţin îngăduitoare decât surorile aes sedai întâlnite pe drum, care puteau înţelege de ce o novice trecea în grabă pe lângă ele.

Femeile în veşminte albe se fereau în continuare din calea etolei dungate ce atârna la grumazul Egwenei, fireşte, însă ea refuza să devină mai indispusă decât era deja din cauza novicelor care făceau reverenţe pe străzi, alunecând pe pământul tare ca gheaţa şi, uneori, aproape căzând pe burtă înainte ca verişoarele lor să apuce să le prindă. „Verişoara” – aşa îşi ziceau una alteia membrele aceleiaşi familii şi, cumva, asta le unea şi mai mult, ca şi cum ar fi fost cu adevărat înrudite şi verişoare apropiate pe deasupra. Ceea ce o indispunea cu adevărat erau cele câteva surori aes sedai pe care le vedea plimbându-se de colo colo, plutind de-a lungul pasarelelor printre reverenţe. Nu erau mai mult de o duzină între cortul ei şi cabinetul Amyrlin, însă trei din patru erau înfăşurate în strălucirea Puterii la fel ca în mantii. Adeseori, acestea se plimbau câte două, urmate de străjerii lor. Şi ele păreau vigilente, învăluite sau nu în *saidar,* întorcându-şi capetele acoperite cu glugi pe când cercetau din priviri pe toată lumea.

Ea îşi aminti de vremea când febra tifoidă lovise Emond's Field şi toată lumea se plimba ţinând la nas o batistă muiată în coniac – Doral Barran, meştereasa din vremea aceea, spusese că asta ajuta la prevenirea bolii – şi se priveau unii pe alţii ca să vadă cine avea să fie următorul căruia îi apăreau erupţii pe piele şi se prăbuşea. Unsprezece oameni muriseră înainte ca boala să-şi urmeze cursul şi abia după o lună de la îmbolnăvirea ultimei persoane, restul populaţiei fusese dispusă să renunţe la batiste. Multă vreme, ea asociase mirosul de coniac cu teama. Mai că îi simţea mirosul şi acum. Două surori aflate în floarea vârstei fuseseră ucise de un bărbat care putea conduce, ca să nu mai pomenim că acesta părea să vină şi să plece după pofta inimii. Teama le molipsea pe surorile aes sedai mai repede decât reuşise să o facă febra tifoidă.

În cortul pe care îl folosea drept cabinet era deja cald când ajunse ea, vatra emanând parfum de trandafir. Lampadarele cu oglinzi şi lămpile de masă erau aprinse. Rutina ei era bine cunoscută. Atârnându-şi mantia în cuierul din colţ, se aşeză la masa de scris, prinzând mecanic piciorul şubred al scaunului care încerca mereu să se încline. Ea nu trebuia decât să respecte rutina. În ziua următoare, putea anunţa ce se făcuse.

Prima vizitatoare o ului de-a dreptul, fiind, poate, ultima femeie la care s-ar fi aşteptat să intre în cort. Theodrin era o Brună mlădioasă, rumenă în obraji, o *domani* cu pielea arămie şi o încăpăţânare ce i se citea pe buze. Cândva, ea păruse mereu pregătită să zâmbească. Aceasta pluti peste covoarele uzate şi se apropie suficient de mult astfel încât ciucurele şalului ei să atingă masa de scris. În vreme ce ea făcu o reverenţă foarte formală, Egwene îşi întinse mâna stângă astfel încât femeia să îi poată săruta inelul cu Marele Şarpe. Formalitatea trebuia întâmpinată cu formalitate.

— Romanda doreşte să ştie dacă se poate întâlni azi cu tine, Maică, zise Bruna zveltă cu blândeţe, deşi în tonul ei se simţea o oarecare încăpăţânare.

— Spune-i, oricând pofteşte, Fiică, răspunse Egwene cu băgare de seamă.

Theodrin făcu din nou o reverenţă, fără să i se schimbe expresia de pe faţă.

Când Bruna dădu să plece, una dintre Alese trecu pe lângă ea când intră în cort, lăsând să-i cadă pe spate gluga cu dungă albă. Emara era o femeie slabă şi la fel de mică de statură ca Nisao. Deşi un vânt puternic ar fi putut-o lua pe sus, ea le ţinea din scurt pe novicele pe care le avea în grijă, mai din scurt decât multe surori. Era aspră cu ea însăşi, iar viaţa unei novice trebuia să fie aspră. Ochii gri ai Emarei căzură pe ciucurele şalului lui Theodrin, iar buzele i se strâmbară într-un rânjet dispreţuitor înainte ca ea să şi-l alunge şi să-şi răsfire poalele cu dungi albe ca zăpada în faţa Egwenei. Nişte pete de culoare înfloriră în obrajii lui Theodrin.

Egwene lovi cu palma în masă suficient de tare încât să se zguduie călimara din piatră şi borcanul cu nisip.

— Ai uitat cum să-ţi arăţi respectul faţă de o aes sedai, copilă? zise ea cu asprime.

Emara păli la faţă – Amyrlin avea o reputaţie, la urma urmei – şi se grăbi să facă o plecăciune adâncă în faţa lui Theodrin, care îi răspunse printr-un înclinare rigidă a capului înainte să iasă plutind din cort mai iute decât intrase.

Ceea ce rosti Emara bâlbâindu-se, cu un accent illianer care deveni mai pronunţat din cauza nervilor, era o cerere din partea Lelainei de a se întâlni cu Amyrlin. Odinioară, Romanda şi Lelaine fuseseră mai puţin formale, făcându-şi apariţia neanunţate oricând pofteau, însă declaraţia de război împotriva Elaidei schimbase mult lucrurile. Nu pe toate, dar suficient. Egwene îi dădu acelaşi răspuns Lelainei ca Romandei, deşi pe un ton mai tăios, iar Emara aproape căzu în nas când făcu o plecăciune şi ieşi fugind din cort. Încă o dovadă care întărea legenda Egwenei al'Vere, Suprema Înscăunată Amyrlin care făcea ca Sereille Bagand să pară o copilă.

De îndată ce plecă aleasa, Egwene îşi ridică mâna şi se încruntă spre ceea ce ascunsese aceasta: bucata de hârtie împăturită pe care Theodrin o pusese pe masă în vreme ce îi săruta inelul. Încruntarea ei se adânci atunci când o desfăcu. Scrisul care umplea bucăţica de hârtie era fluent şi precis, deşi exista o pată de cerneală pe margine. Theodrin era foarte ordonată. Poate că încerca să se conformeze părerii generale despre Brune.

„Romanda a trimis două surori ca să Călătorească în Cairhien şi să cerceteze un zvon care le-a agitat pe reprezentantele Galbene. Nu ştiu ce zvon este, Maică, dar voi afla. Am auzit-o pe una dintre ele pomenind-o pe Nynaeve, nu că aceasta ar fi în Cairhien, dar ca şi cum zvonul ar avea legătură cu ea.”

Neghioaba îşi semnase până şi numele!

— Ce-i aia, Maică?

Egwene tresări mirată şi abia apucă să prindă piciorul scaunului care se îndoia ca să nu cadă pe covoare. Îşi fixă privirea încruntată asupra lui Siuan, care stătea la intrarea în cort, cu şalul cu ciucuri albaştri pe braţe şi cu dosarele legate în piele lipite de piept. Femeia cu ochi albaştri îşi arcui puţin sprâncenele când o văzu tresărind pe Egwene.

— Poftim, zise Egwene, întinzându-i bucata de hârtie. Nu era momentul potrivit să tresari şi să te fâstâceşti! Ai aflat despre Kairen?

Fireşte că trebuie să fi aflat, însă Egwene zise:

— Ai făcut schimbările necesare?

Schimbările necesare. Lumină, părea la fel de îngâmfată ca Romanda. *Era* agitată. Abia în ultima clipă se gândi să îmbrăţişeze *saidarul* şi să ţeasă un scut împotriva trasului cu urechea; abia după ce puse scutul, se gândi că poate nu era ziua potrivită în care cineva să creadă că ea avea lucruri personale de discutat cu Siuan.

Siuan nu era agitată. Îmblânzise furtunile şi reuşise să nu se înece, puteau spune unii. Ziua aceea era doar cu puţin mai mult vânt pentru ea.

— Nu e nevoie până când nu vom şti sigur ce se întâmplă cu corăbiile, Maică, răspunse ea cu calm, punând dosarele pe masă şi aranjându-le cu grijă între călimară şi borcanul cu nisip. Cu cât va avea mai puţin timp să se gândească la asta, cu atât mai puţine şanse există ca pe Bode să o cuprindă panica.

Liniştită ca apa unui iaz. Nici măcar uciderea a două surori nu o putea tulbura pe Siuan. Sau trimiterea în locul uneia dintre ele a unei femei care era novice de doar câteva luni.

Însă o încruntare îi încreţi fruntea atunci când citi răvaşul.

— Mai întâi, Faolain se ascunde, mârâi ea, cu ochii la hârtie, iar acum, Theodrin îţi aduce răvaşul ăsta ţie în loc să mi-l aducă mie. Neghioaba aia are mai puţină minte decât o găină! Zici că vrea ca să afle cineva că o supraveghează pe Romanda pentru tine.

O supraveghează. Un mod politicos de a spune „a spiona”. Ambele erau îmbrăcate în eufemisme. Asta însemna să fii aes sedai. În ziua aceea, eufemismele o enervau pe Egwene.

— Poate că vrea să fie descoperită. Poate că s-a săturat ca Romanda să-i tot spună ce să facă, ce să vorbească, cum să gândească. Am avut o aleasă aici care a rânjit batjocoritor când a văzut şalul lui Theodrin, Siuan.

Cealaltă femeie făcu un gest dispreţuitor.

— Romanda încearcă să le spună tuturor ce să facă. Şi cum să gândească. Cât despre restul, lucrurile se vor schimba odată ce Theodrin şi Faolain vor putea jura pe Sceptrul Legămintelor. Bănuiesc că nu va insista nimeni ca ele să fie testate acum pentru şal. Până atunci, ele trebuie să accepte situaţia.

— Nu e de-ajuns, Siuan.

Egwene reuşi să-şi păstreze tonul calm, dar nu fără efort. Ea bănuise în ce avea să le bage pe cele două atunci când le spusese să se dea pe lângă Romanda şi Lelaine. Voise să afle ce puneau la cale conducătoarele şi încă mai voia, dar avea o datorie faţă de ele. Ele fuseseră primele care îi juraseră credinţă de bunăvoie. Şi-apoi...

— Multe din câte se spun despre Theodrin şi Faolain pot fi spuse şi despre mine. Dacă *alesele* pot arăta lipsă de respect faţă de ele...

Ei bine, ea nu se temea de *asta.* Surorile erau o altă problemă. Mai ales conducătoarele.

— Siuan, n-am nicio speranţă să unesc Turnul dacă surorile aes sedai se îndoiesc de mine.

Siuan pufni zgomotos.

— Maică, până şi Lelaine, şi Romanda ştiu deja că eşti adevărata Supremă înscăunată Amyrlin, fie că recunosc sau nu acest lucru. Cele două nu s-ar fi înţeles cu Deane Aryman. Cred că încep să te vadă ca pe o altă Edarna Noregovna.

— Aşa o fi, zise Egwene pe un ton sec.

Deane era considerată supravieţuitoarea Turnului Alb după dezastrul suferit de Bonwhin în faţa lui Artur Aripă-deŞoim. Edarna era considerată cea mai pricepută la politică dintre femeile care deţinuse vreodată sceptrul şi etola. Ambele fuseseră Supreme Înscăunate Amyrlin foarte puternice.

— Dar, după cum mi-ai reamintit şi tu, trebuie să am grijă să nu sfârşesc ca Shein Chunla.

Shein începuse ca o Amyrlin puternică, conducând cu o mână fermă Turnul şi Divanul, şi ajunsese o marionetă care făcea întocmai cum i se spunea.

Siuan încuviinţă aprobator din cap. Ea o învăţa pe Egwene istoria Turnului şi adeseori amintea de Supremele Înscăunate care făcuseră greşeli fatale. Inclusiv ea.

— Asta e cu totul altceva, bombăni ea, lovind răvaşul cu degetele. Când voi pune mâinile pe Theodrin, am s-o fac să-şi dorească să fi fost novice. Şi pe Faolain! Dacă astea două cred că se pot sustrage acum, jur c-am să le scot măruntaiele ca porcilor din doc!

— Cui vrei să-i scoţi măruntaiele? întrebă Sheriam când pătrunse prin scut, aducând cu ea un val de aer rece.

Scaunul pe care şedea Egwene mai că o trânti din nou pe covor. Trebuia să îşi cumpere un scaun care să nu se plieze sub ea de fiecare dată când se mişca. Era dispusă să pună rămăşag că Edarna nu tresărise niciodată de parcă i s-ar fi târât ceva pe spate.

— Nu te priveşte pe tine, răspunse Siuan cu calm, punând bucata de hârtie deasupra flăcării uneia dintre lămpile de masă.

Aceasta arse repede, până la vârful degetelor ei, apoi zdrobi rămăşiţele în mână şi înlătură cenuşa. Doar Egwene, Siuan şi Leane ştiau adevărul despre Faolain şi Theodrin. Şi cele două surori, fireşte. Cu toate că existau multe lucruri pe care nici măcar acestea nu le ştiau.

Sheriam acceptă refuzul cu calm. Femeia cu părul de foc părea să îşi fi revenit complet după căderea pe care o avusese în Divan. Măcar îşi recuperase o mare parte din demnitate în timp ce o privise pe Siuan cum ardea răvaşul, ea îşi mijise puţin ochii verzi şi migdalaţi şi îşi atinsese etola albastră şi îngustă ce îi atârna pe umeri ca şi cum ar fi vrut să se asigure că era acolo. Nu era nevoită să accepte poruncile lui Siuan – în cele din urmă, a-şi pune Păstrătoarea într-o asemenea poziţie îi păruse un lucru prea greu Egwenei –, iar Sheriam ştia prea bine că nici Siuan nu era nevoită să îi accepte poruncile, iar acest lucru probabil că o înveninase, mai ales că Siuan era mult mai slabă în Putere decât ea. Trebuie să o fi înveninat şi gândul că existau secrete la care ea nu era părtaşă. Sheriam nu avea decât să accepte.

Şi ea adusese un răvaş, pe care îl puse pe masă în faţa Egwenei.

— M-am întâlnit cu Tiana venind încoace, Maică, şi i-am spus că ţi-l voi da eu.

Răvaşul acela era raportul zilei referitor la fugare, cu toate că acestea nu mai veneau în fiecare zi, nici măcar în fiecare săptămână, de când novicele fuseseră organizate în familii. Verişoarele îşi ofereau sprijin una alteia în momente de descumpănire şi tristeţe şi reuşeau să se convingă una pe cealaltă să nu facă vreo greşeală fatală, cum ar fi să fugă. Pe foaia de hârtie era doar un singur nume: Nicola Treehill.

Egwene oftă şi puse jos bucata de hârtie. Ar fi zis că setea de cunoaştere a Nicolei ar fi ţinut-o în loc, indiferent de cât de frustrată începea să devină femeia. Cu toate astea, Egwene nu putea spune că îi părea rău să o vadă plecată. Nicola era uneltitoare şi lipsită de scrupule şi nu se dădea în lături a încerca şantajul sau orice altceva care i-ar fi adus un beneficiu. Cel mai probabil, fusese ajutată. Areina nu ar fi şovăit să fure nişte cai astfel încât să poată fugi amândouă.

Brusc, data de lângă nume îi atrase atenţia. Erau două date, de fapt, marcate cu semnul întrebării. Lunile erau arareori numite, cu atât mai puţin datele, în afară de documentele oficiale şi de tratate. „Semnat, pecetluit şi atestat în oraşul Illian în a douăsprezecea zi a lunii Saven{58} a acestui An de Graţie...” Şi în rapoarte de această natură, şi pentru înregistrarea numelui unei femei în cartea novicelor. Pentru uz comun, se specifica „atâtea zile” înainte de această sărbătoare sau după trecerea acesteia. Scrise pe hârtie, datele îi păreau întotdeauna niţel ciudate. Ea fu nevoită să numere pe degete ca să se asigure că vedea bine.

— Nicola a fugit acum trei sau patru zile, Sheriam, iar Tiana abia acum îi raportează lipsa? Nici măcar nu este sigură dacă s-a *întâmplat* în urmă cu trei sau patru zile?

— Verişoarele Nicolei au acoperit-o, Maică.

Sheriam clătină din cap cu amărăciune. În mod ciudat, micul zâmbet de pe buzele ei părea însă amuzat. Ba chiar admirativ.

— Nu din iubire; se pare că ele s-au bucurat să o vadă plecată pe copilă, dar se tem să nu se întoarcă. Susţineau sus şi tare cât era de înzestrată la prorocire. Mă tem că Tiana este foarte supărată pe ele. Mi-e teamă că niciuna nu va sta liniştită la lecţii azi sau în zilele următoare. Tiana zice că are de gând să le dea în fiecare zi câteva lovituri de curea în loc de micul dejun până când Nicola va fi găsită. Cred că, în cele din urmă, se va îndura de ele. Deoarece Nicola plecase cu mult înainte ca fuga ei să fie descoperită, s-ar fi putut să treacă ceva timp înainte să fie găsită.

58 A şasea lună din calendarul Farede (n.tr.).

Egwene se crispă uşor. Îşi reaminti de vizitele ei în cabinetul mai-marei peste novice, ocupat apoi de fiecare femeie din faţa ei. Sheriam avea un braţ puternic. O doză zilnică de lovituri ar fi fost îngrozitoare. Însă a ascunde fuga cuiva era o treabă mult mai serioasă decât a te furişa afară după lecţii sau a face o farsă. Ea împinse raportul într-o parte.

— Tiana se va ocupa de problemă cum va pofti, zise ea. Sheriam, a apărut vreo schimbare în felul cum vorbesc surorile despre visul meu?

Ea dezvăluise visul despre atacul seanchanilor chiar în dimineaţa următoare după ce îl avu, iar femeilor cărora li-l povestise se holbaseră nepăsătoare la ea, probabil afectate de veştile proaspete despre moartea Anaiyei. Aceasta le uluise pe toate.

În loc să răspundă, Sheriam îşi drese glasul şi îşi netezi poalele cu dungi albastre.

— Poate nu ştii, Maică, dar una dintre verişoarele Nicolei este Larine Ayellin. Din Emond’s Field, adăugă ea ca şi cum Egwene n-ar fi ştiut asta. Nimeni nu va crede că ai avut favorite dacă vei ierta întreaga familie. Fie că se va arăta sau nu îngăduitoare, Tiana are de gând să fie foarte aspră cu ele în tot acest timp. Ele vor suferi.

Lăsându-se pe spate cu grijă din cauza scaunului şubred, Egwene îşi ridică privirea încruntată la cealaltă femeie. Larine era de aproape aceeaşi vârstă cu ea şi o prietenă apropiată din copilărie. Petrecuseră ore în şir împreună clevetind şi împletindu-şi părul în cosiţe pentru când Cercul Femeilor avea să spună că ajunseseră la vârsta potrivită. În ciuda acestui fapt, Larine fusese una dintre puţinele fete din Emond’s Field care păreau să accepte că Egwene putea fi, într-adevăr, Suprema Înscăunată Amyrlin, cu toate că arăta acest lucru doar prin a păstra distanţa. Oare Sheriam chiar credea că Egwene avea *preferate?* Până şi Siuan părea uimită.

— Sheriam, tu ar trebui să ştii mai bine ca oricine că disciplinarea novicelor este treaba mai-marei peste novice. Decât dacă o fată este abuzată, iar tu n-ai pomenit nimic de asta. Şi-apoi, dacă Larine crede că poate scăpa pentru că a ajutat o fugară – a ajutat o fugară, Sheriam! –, cu ce crede că va scăpa mâine? Poate obţine şalul dacă va avea simţul practic pentru a se ţine de treabă. N-am s-o conduc pe un drum care o va duce la alungarea ei pentru necuviinţă. Şi-acum, ce se vorbeşte despre visul meu?

Ochii verzi şi migdalaţi ai lui Sheriam clipiră, iar ea îi aruncă o privire lui Siuan. Lumină, femeia credea că Egwene era aspră pentru că Siuan era de faţă? Pentru că Siuan putea purta poveştile? Ar fi trebuit să ştie mai bine; *fusese* şi ea mai-mare peste novice.

— Părerea surorilor, Maică, zise Sheriam, în cele din urmă, este aceea că seanchanii se află la mii de mile depărtare; nu ştiu să Călătorească, iar dacă vor mărşălui spre Tar Valon, vom afla înainte să se apropie la două sute de leghe.

Siuan bombăni ceva ce părea a fi vulgar, dar nu era surprinsă. Şi Egwenei îi venea să blesteme. Grijile în privinţa uciderii Anaiyei nu aveau nimic de-a face cu nepăsarea surorilor. Ele nu credeau că Egwene era vestitoare-n-vise. Anaiya fusese convinsă de asta, dar ea era moartă. Siuan şi Leane credeau, dar niciuna din ele nu ocupa o poziţie suficient de înaltă ca să fie ascultată, decât, poate, cu o oarecare politeţe nerăbdătoare. Şi era limpede ca bună ziua că Sheriam nu credea. Îşi respecta legământul de credinţă cu conştiinciozitatea pe care şi-ar fi dorit-o Egwene, dar nu-i puteai porunci cuiva să creadă. Doar îngâna ce îi spuneai, fără să se schimbe nimic.

După ce plecă Sheriam, Egwene se întrebă de ce venise, de fapt, femeia. Era posibil să fi venit doar ca să sublinieze că Larine urma să fie pedepsită? Cu siguranţă, nu. Însă ea nu mai spusese nimic altceva, doar răspunsese la întrebările Egwenei.

Myrelle sosi în scurt timp, cu Morvrin pe urmele ei. Egwene simţi cum amândouă eliberară Izvorul înainte să intre în cort şi să-şi lase străjerii să aştepte afară. Chiar şi în scurtul moment în care clapele cortului fură date la o parte, bărbaţii păreau istoviţi, chiar şi pentru nişte străjeri.

Ochii mari şi negri ai Myrellei scânteiară la vederea lui Siuan, iar nările îi fremătară. Faţa rotundă a lui Morvrin rămase netedă ca o piatră şlefuită, dar îşi netezea poalele maro-închis cu ambele mâini ca şi cum ar fi vrut să înlăture ceva. Poate era un gest inconştient. Spre deosebire de Sheriam, ele trebuiau să accepte poruncile lui Siuan, cu toate că niciuneia nu îi convenea asta. Nu că Egwene ar fi vrut să le facă în ciudă, dar avea încredere în Siuan şi, cu sau fără jurăminte, ea nu avea încredere deplină în ele. Nu la fel de mult cum avea în Siuan. Şi-apoi, uneori îi era incomod, dacă nu impo sibil, să le spună surorilor care îi juraseră credinţă ce voia să se facă. Siuan putea transmite mesaje şi astfel Egwene putea fi sigură că acestea erau duse la îndeplinire.

Ea le întrebă de îndată despre ce se vorbea legat de visul ei, dar, deloc surprinzător, poveştile lor fură asemănătoare cu ale lui Sheriam. Seanchanii erau departe. Aveau să primească suficiente avertismente dacă situaţia urma să se schimbe. Povestea rămase aceeaşi vreme de o săptămână şi jumătate. Mai rău...

— Ar putea fi diferită dacă Anaiya ar trăi, zise Morvrin, ţinându-şi echilibrul pe un scăunel şubred din faţa mesei de scris.

În ciuda faptului că era corpolentă, ea făcu asta cu lejeritate şi cu graţie.

— Anaiya era renumită pentru cunoştinţele ei ezoterice. Eu, una, am fost mereu de părere că ar fi trebuit să aleagă Ajah Brună. Dacă ea zicea că eşti vestitoare-n-vise…

Dinţii îi ţăcăniră atunci când îşi închise gura sub privirea aspră a Egwenei. Myrelle păru brusc concentrată la a-şi încălzi mâinile deasupra vetrei.

Niciuna dintre ele nu credea. În afară de Siuan şi de Leane, nimeni din tabără nu credea că Egwene avusese un vis real. Varilin preluase discuţiile din Darein, oferindu-i cu pricepere un rol mai mic lui Beonin şi se scuza mereu pentru că nu lansase încă niciun avertisment. Poate peste câteva zile, când discuţiile urmau să decurgă mai lin. De parcă ar fi fost altceva decât nişte surori care stăteau la taclale în cerc fără a rosti o vorbă care le-ar fi putut face pe cele din tabăra cealaltă să plece ofensate. Niciuna nu credea, în afară de Siuan şi de Leane. Ea credea că ele credeau.

Myrelle se întoarse de la vatră ca şi cum şi-ar fi făcut curaj să-şi vâre mâna în cărbuni.

— Maică, m-am gândit la ziua în care a fost distrus Shadar Logoth…

Ea tăcu şi se întoarse spre vatră când o femeie cu faţa lungă, în veşmânt albastru-închis, intră în cort, ţinând în mâni un scăunel cu trei picioare, vopsit în spirale viu colorate.

Maigan era frumoasă, avea ochi mari şi buze pline, dar, cumva, părea alungită. Deşi nu era prea înaltă, până şi mâinile îi păreau lungi. Ea o salută cu răceală din cap pe Morvrin, iar pe Myrelle o ignoră în mod voit.

— Mi-am adus scăunelul azi, Maică, zise ea, făcând o reverenţă atât cât îi îngădui scăunelul pe care îl ţinea într-o mână. Ale tale sunt cam şubrede, dacă-mi este îngăduit să spun asta.

Nu era o surpriză că moartea Anaiyei însemna că ajah Albastră trebuia să numească pe altcineva în „sfatul” Egwenei, iar ea spera că totul avea să fie bine când află despre cine era vorba. Pe vremea când Siuan fusese Amyrlin, Maigan fusese una dintre aliatele ei.

— Te superi dacă o trimit pe Siuan să aducă nişte ceai Maică? zise Maigan aşezându-se pe scăunel. Ar trebui să ai o novice sau o aleasă care să facă treburile astea, dar mă voi mulţumi şi cu Siuan.

— Novicele au lecţii, Fiică, răspunse Egwene, şi chiar dacă sunt organizate în familii, alesele abia dacă au vreme pentru studiile lor.

Pe lângă asta, ea ar fi trebuit să trimită o novice sau o aleasă să stea în frig ori de câte ori voia să vorbească cu cineva între patru ochi. Un lucru greu pentru una care nu fusese încă învăţată cum să ignore dogoarea sau frigul, plus că ar fi fost ca un steag plantat în faţa cortului, care le spunea tuturor că înăuntru se petrecea ceva la care merita să tragă cu urechea.

— Siuan, eşti bună să ne aduci nişte ceai, rogu-te? Sunt sigură că ne va prinde bine o ceaşcă cu ceai fierbinte.

Maigan îşi ridică o mână cu degetele lungi când Siuan porni spre ieşire.

— Am un borcan cu miere de mentă în cort, zise ea pe un ton autoritar. Adu-l încoace. Şi ai grijă să nu şterpeleşti din el. Mi-aduc aminte că-ţi cam plac dulciurile. Grăbeşte-te!

Maigan fusese aliată. În prezent, era una dintre multele surori care o învinuiau pe Siuan pentru dezbinarea Turnului Alb.

— Cum porunceşti, Maigan, răspunse Siuan cu o voce smerită, ba chiar îşi îndoi uşor genunchii înainte să plece în grabă.

Şi chiar plecă în grabă. Maigan avea aceeaşi poziţie înaltă ca Myrelle sau Morvrin, dar nu existau nici porunci, nici jurăminte de credinţă care să o protejeze aici. Femeia cu faţa lungă încuviinţă uşor din cap, satisfăcută. Siuan fusese nevoită să implore ca să fie acceptată din nou în Ajah Albastră şi se zvonea că Maigan insistase cel mai mult ca ea să implore.

Morvrin invocă o scuză ca să plece după Siuan, probabil intenţionând să o ajungă din urmă dintr-un oarecare motiv, însă Myrelle luă unul dintre scăunele şi începu o întrecere cu Maigan: care o putea ignora pe cealaltă cu desăvârşire. Egwene nu înţelegea ostilitatea dintre cele două femei. Uneori, oamenii, pur şi simplu, nu se plăceau. Egwene profită de moment ca să frunzărească paginile din dosarul lui Siuan, dar nu se putea concentra la zvonurile ce veneau din Illian şi la insinuările ce răzbăteau din Cairhien. Părea să nu existe nicio dovadă care să susţină afirmaţia lui Theodrin despre o poveste care le agitase pe reprezentantele Galbene. Siuan ar fi spus ceva dacă ar fi ştiut.

Maigan şi Myrelle se holbau la ea ca şi cum privind-o cum dădea pagină după pagină ar fi fost cea mai interesantă îndeletnicire din lume. Ea le-ar fi trimis la plimbare pe amândouă, dar voia să afle părerea Myrellei despre ziua în care Shadar Logoth fusese ras de pe suprafaţa pământului. Nu putea să o trimită pe una fără să nu o trimită şi pe cealaltă. La naiba cu amândouă!

Când Siuan reveni cu o tavă din lemn pe care se aflau un ceainic din argint şi ceşti din porţelan – şi borcanul cu miere albă a lui Maigan –, ea fu urmată în cort de un soldat în armură cu plăci smălţuite, un tânăr shienaran ras în cap şi cu un moţ în creştet. Era şi nu era tânăr. Pe obrazul tuciuriu al lui Ragan se vedea o cicatrice albă lăsată de o săgeată, iar faţa lui era aspră aşa cum putea fi doar faţa unui om care trăia cu moartea în fiecare clipă. În vreme ce Siuan împărţea ceştile cu ceai, el făcu o plecăciune, ţinându-şi coiful cu semilună la şold într-o mână, iar cealaltă, pe mânerul sabiei. Nimic din expresia lui nu spunea că o mai întâlnise vreodată.

— E o onoare să vă slujesc, Maică, zise el pe un ton formal. M-a trimis Seniorul Bryne. Mi-a spus să vă zic că se poate ca atacatorii să fi trecut pe malul acesta al râului noaptea trecută. Însoţiţi de aes sedai. Seniorul Bryne a dublat patrulele. Sfatul lui este ca surorile să rămână aproape de tabără. Pentru a evita incidentele.

— Pot fi scuzată, Maică? zise brusc Siuan, cu uşoara stânjeneală în glas a unei femei care avea nevoie urgentă să meargă la toaletă.

— Da, da, zise Egwene, cât putu de nerăbdătoare şi abia aşteptă ca femeia să iasă în fugă din cort ca să continue: Spune-i Seniorului Bryne că surorile aes sedai merg unde poftesc şi când poftesc.

Ea îşi închise gura înainte să apuce să-i spună „Ragan”, dar doar pentru a părea mai severă. Asta nădăjduia ea.

— Îi voi spune, Maică, răspunse el, făcând încă o plecăciune. Slujesc cu sufletul şi inima.

Maigan schiţă un zâmbet atunci când el plecă. Îi nesocotea pe soldaţi – străjerii erau buni şi necesari; soldaţii făceau mizerie, iar alţii trebuiau să cureţe după ei, după părerea ei –, însă aprecia orice părea să sugereze o răcire în relaţia dintre Egwene şi Gareth Bryne. Sau, mai bine zis, ce aprecia Lelaine. În cazul acesta, Maigan era aliata Lelainei până în măduva oaselor. Myrelle părea doar nedumerită. Ea ştia că Egwene se înţelegea bine cu Seniorul Gareth.

Egwene se ridică în picioare şi îşi turnă o ceaşcă cu ceai. Apoi puse puţin din mierea lui Maigan. Mâinile nu îi tremurau deloc. Corăbiile erau pregătite. Peste câteva ceasuri, Leane urma să o ia pe Bode şi să se îndepărteze călare de tabără, înainte să dea explicaţii despre ce aveau de gând să facă. Larine trebuia să primească pedeapsa cu care se pricopsise, iar Bode trebuia să facă ceea ce trebuia făcut. Egwene fusese mai tânără decât Bode când fusese trimisă să vâneze surori Negre. Shienaranii slujeau cu sufletul şi inima în lupta împotriva Umbrei din Mana Pustiitoare. Surorile aes sedai şi cele care urmau să devină aes sedai slujeau Turnul Alb. O armă mai puternică decât orice sabie împotriva Umbrei şi nu mai puţin tăioasă într-o mână neatentă.

Când sosi Romanda, însoţită de Theorin care îi deschise clapele de la intrare, Galbena cu părul cărunt făcu o reverenţă precisă, nici mai mult, nici mai puţin decât cerea eticheta de la conducătoare la Amyrlin. Nu se aflau în Divan acum. Dacă acolo Suprema Înscăunată era doar prima dintre egale, ea era puţin mai mult în cabinetul ei, chiar şi pentru Romanda. Însă nu se oferi să sărute inelul Egwenei. Existau anumite limite. Ea se uită la Myrelle şi la Maigan ca şi cum s-ar fi gândit să le ceară să plece. Sau, poate, să le poruncească. Era un moment sensibil. Conducătoarele aşteptau supunere, dar nici-una nu era din frăţia ei. Iar acesta era cabinetul lui Amyrlin.

În cele din urmă, ea nu făcu nici una, nici cealaltă, doar îi îngădui lui Theodrin să îi ia mantia brodată pe margini cu flori galbene şi să-i toarne o ceaşcă cu ceai. Nu fu nevoie ca lui Theodrin să i se ceară toate astea, apoi ea se retrase într-un colţ, aranjându-şi şalul şi strâmbând posomorâtă din buze când Romanda se aşează pe scăunelul liber. În ciuda picioarelor inegale ale scăunelului, Romanda părea să şadă într-un jilţ din Divanul Turnului, sau poate pe un tron, în timp ce îşi aranja şalul cu ciucuri galbeni pe care îl purtase pe sub mantie.

— Discuţiile decurg prost, zise ea cu voce tare şi melodioasă. Părea că face o proclamaţie. Varilin îşi muşcă buzele de frustrare. Magla este frustrată şi ea, că veni vorba, chiar şi Saroiya. Atunci când Saroiya va începe să scrâşnească din dinţi, majoritatea surorilor vor vocifera.

În afară de Janya, fiecare conducătoare care ocupase o funcţie în Turnul dezbinat se infiltrase în negocieri. La urma urmei, purtau discuţii cu femei pe care le cunoşteau din Divan încă de pe atunci. Beonin fusese retrogradată, ajungând să facă tot soiul de treburi.

Romanda atinse ceaiul cu buzele, apoi întinse farfurioara cu ceaşca într-o parte, fără să rostească un cuvânt. Theodrin ţâşni din colţul ei ca să ducă ceaşca la tavă şi adăugă puţină miere înainte să i-o ofere din nou conducătoarei, iar ea să revină la locul ei. Romanda gustă ceaiul şi dădu aprobator din cap. Faţa lui Theodrin prinse culoare.

— Discuţiile vor decurge de la sine, zise Egwene cu băgare de seamă.

Romanda se opuse oricărui fel de discuţii, false sau nu. Ştia ce avea să se întâmple în seara aceea. A ascunde Divanului acest lucru păruse a fi o palmă inutilă peste faţă.

Cocul strâns la ceafă se legănă atunci când Romanda încuviinţă din cap.

— Ne-au arătat deja un lucru. Elaida nu le va îngădui reprezentantelor care vorbesc în numele ei să mişte nici măcar un deget. S-a ascuns în Turn ca şobolanii prin pereţi. Singura cale prin care putem scăpa de ea este să trimitem dihorii după ea.

Myrelle scoase un sunet gutural, lucru care o făcu pe Maigan să o privească mirată. Romanda nu îşi luă ochii de la Egwene.

— Elaida va fi înlăturată într-un fel sau altul, zise Egwene pe un ton calm, punând ceaşca pe farfurioară.

Mâna nu îi tremură. Ce aflaseră femeile? Cum?

Romanda se strâmbă puţin la ceai ca şi cum acesta n-ar fi conţinut suficientă miere. Sau dezamăgită că Egwene nu spusese mai multe. Femeia se foi pe scăunel ca un spadasin care se pregătea să atace din nou, ţinându-şi sabia ridicată.

— Lucrurile pe care le-ai spus despre femeile Clanului, Maică. Cum că ar fi mai degrabă o mie, nu câteva zeci. Că unele au cinci sau şase sute de ani. Ea scutură din cap, găsind acest lucru imposibil. Cum se poate ca Turnului să-i fi scăpat acest lucru?

Ea provoca, nu punea o întrebare.

— Am aflat abia de curând câte sălbatice sunt în rândul oamenilor mării, răspunse cu blândeţe Egwene. Şi încă nu ştim sigur care este numărul lor real.

De astă dată, grimasa pe care o făcu Romanda nu mai fu atât de schiţată. Galbenele fuseseră cele care confirmaseră primele existenţa a sute de sălbatice din neamul oamenilor mării numai în Illian. Prima lovitură pentru Egwene.

Însă o lovitură nu era de-ajuns ca să o termine pe Romanda. Sau măcar să o rănească foarte grav.

— Va trebui să le vânăm, odată ce vom fi terminat treaba aici, zise ea pe un ton sumbru. A le îngădui câtorva să rămână în Ebou Dar şi în Tar Valon, doar ca să ne ajute să luăm urma fugarelor, a fost altceva, dar nu putem îngădui ca o mie de sălbatice să rămână... organizate.

Ea rosti aceste cuvinte, ideea de sălbatice organizate, cu un dispreţ şi mai mare decât restul. Myrelle şi Maigan priveau şi ascultau cu atenţie. Maigan se aplecă în faţă, atât de concentrată era la discuţie. Niciuna nu ştia mai mult decât zvonurile pe care le răspândise Egwene şi toată lumea bănuia că acestea veneau de la iscoadele lui Siuan.

— Mai bine de o mie, o corectă Egwene, şi nici măcar una nu e sălbatică. Toate sunt femei alungate de Turn, în afară de câteva fugare care au fost prinse. Cu toate că nu ridică tonul, ea rosti fiecare răspuns cu fermitate în vreme ce o privea în ochi pe Romanda. Şi cum propui să le vânăm? Sunt răspândite în toate ţinuturile, în orice sălaş. Oraşul Ebou Dar a fost singurul loc în care s-au adunat sau s-au întâlnit din întâmplare şi toate au fugit când au venit seanchanii. De la Războaiele Troloce încoace, femeile Clanului au îngăduit Turnului să ştie doar ce au vrut ele. S-au ascuns vreme de două mii de ani chiar sub nasul Turnului. Numărul lor a crescut, în vreme ce numărul celor din Turn a scăzut. Cum propui să le găsim acum printre toate acele sălbatice pe care Turnul le-a ignorat mereu pentru că erau „prea bătrâne” pentru a fi novice? Femeile Clanului nu ies nicicum în evidenţă, Romanda. Ele folosesc Puterea la fel de des ca surorile aes sedai, dar îşi arată vârsta la fel ca oricine, chiar dacă îmbătrânesc mai încet. Dacă vor vrea să rămână ascunse, nu le vom găsi niciodată.

Pe lângă lovitura primită, acestea erau alte lovituri pentru Egwene. Romanda avea un strat subţire de sudoare pe frunte, semn clar de disperare în cazul surorilor aes sedai. Myrelle stătea nemişcată, iar Maigan părea gata să cadă în nas de pe scăunelul ei, oricât de solid era acesta.

Romanda îşi linse buzele.

— Dacă ele conduc Puterea, vor căpăta înfăţişarea. Dacă îmbătrânesc, nu au cum să conducă foarte des. Poate deloc. Şi nicicum n-ar putea trăi cinci sau şase sute de ani!

Încetă să se mai prefacă.

— Există o singură diferenţă între aes sedai şi femeile Clanului, zise Egwene încet. Cuvintele păreau însă să fi fost rostite cu voce tare. Până şi Romanda îşi ţinu respiraţia. Acestea au plecat din Turnul Alb înainte să apuce să jure pe Sceptrul Legămintelor.

Adevărul se află, în sfârşit.

Romanda tresări ca şi cum ar fi primit o lovitură fatală.

— N-ai rostit Legămintele încă, zise ea cu o voce răguşită. Vrei să renunţi la ele? Vrei să le ceri surorilor să renunţe la ele?

Myrelle sau Maigan icni. Poate amândouă.

— Nu! zise Egwene cu asprime. Cele Trei Legăminte ne definesc ca aes sedai şi voi jura pe Sceptrul Legămintelor de îndată ce va fi al nostru!

Trăgând adânc aer în piept, ea îşi controlă tonul. Se apleacă spre cealaltă femeie, încercând să o acapareze, să o includă şi pe ea. Să o convingă. Mai că îşi întinse mâna.

— După cum ştii, surorile se retrag ca să-şi petreacă ultimii ani în linişte, Romanda. N-ar fi mai bine dacă aceştia *nu* ar fi ultimii ani din viaţa lor? Dacă surorile s-ar retrage în Clan, ar putea lega Clanul de Turn. Atunci n-ar mai fi nevoie de o vânătoare zadarnică. Dacă tot ajunsese atât de departe, era mai bine să facă şi ultimul pas: Sceptrul Legămintelor poate dezlega, dar şi lega.

Maigan căzu în genunchi pe covor şi se ridică în picioare, netezindu-şi poalele cu atâta indignare de parcă ar fi fost îmbrâncită. Faţa măslinie a Myrellei părea niţel cam palidă.

Mişcându-se încet, Romanda puse ceaşca cu ceai pe marginea mesei de scris şi se ridică în picioare, trăgându-şi şalul în jurul umerilor. Cu faţa lipsită de expresie, ea o privea din picioare pe Egwene în vreme ce Theodrin îi puse pe umeri mantia cu broderii galbene, îi închise insigna aurie şi îi netezi cutele cu aceeaşi grijă ca orice slujnică. Abia atunci vorbi Romanda, cu o voce dură ca piatra.

— Când eram mică, visam să devin aes sedai. Din ziua în care am ajuns în Turnul Alb, am încercat să trăiesc ca o aes sedai. Am trăit ca o aes sedai şi voi muri ca o aes sedai. Nu putem îngădui una ca asta!

Ea se întoarse graţios ca să plece, dar doborî scăunelul pe care şezuse, aparent fără să observe. Theodrin ieşi în grabă după ea. Îngrijorarea i se citea pe faţă, ciudat.

— Maică?

Myrelle inspiră adânc, trăgând cu degetele de poalele de un verde-închis.

— Maică, sugerezi cu adevărat... ?

Vocea îi tărăgănă, părând incapabilă a mai continua. Maigan şedea pe scăunel ca şi cum s-ar fi forţat să nu se mai aplece în faţă.

— Am spus lucrurilor pe nume, zise Egwene pe un ton calm. Divanul va fi cel care va hotărî. Spune-mi, Fiică, ai alege să mori, când ai putea trăi şi sluji Turnul mai departe?

Sora Verde şi cea Albastră se priviră între ele, apoi îşi dădură seama ce făcuseră şi începură iar să se ignore una pe cealaltă. Niciuna nu răspunse, însă Egwene aproape că putea vedea gândurile care le treceau prin cap. După câteva clipe, se ridică şi îndreptă scăunelul. Nici măcar acest gest nu reuşi să le facă să se clintească, ele rostind doar nişte scuze de mântuială pentru că o lăsaseră să se ocupe singură de treaba asta. Apoi ele căzură pe gânduri, tăcute.

Ea încercă să se întoarcă la paginile din dosarele lui Siuan – impasul de la Stânca din Tear continua şi nimeni nu ştia cum avea să se termine totul –, însă, la scurt timp după plecarea Romandei, sosi Lelaine.

Spre deosebire de Romanda, conducătoarea Albastră zveltă era neînsoţită şi îşi turnă singură ceai. Aşezându-se pe scăunelul liber, ea îşi azvârli mantia căptuşită cu blană peste ambii umeri, lăsând-o să atârne de agrafa din argint bătută în safire. Şi ea purta şalul; conducătoarele aveau acest obicei. Lelaine era mai directă decât Romanda. Sau cel puţin aşa părea, la suprafaţă. Ochii ei aveau o strălucire aspră.

— Moartea lui Kairen a pus o altă piedică în încercarea de a ajunge la o înţelegere cu Turnul Negru, murmură ea peste buza ceştii de ceai, inhalând aburii. Şi mai trebuie să ne ocupăm şi de bietul Llyw. Poate-l va lua Myrelle. Doi din cei trei străjeri ai ei au fost ai altcuiva la început. Nimeni n-a mai salvat vreodată doi străjeri ai căror aes sedai au murit.

Egwene nu fu singura care simţi emfaza din acele cuvinte. Myrelle păli la faţă. Ea ascundea două secrete, iar unul era că ea avea patru străjeri. Trecerea legăturii cu Lan Mandragoran de la Moiraine la ea era ceva ce nu mai fusese făcut de sute de ani. În prezent, acest lucru era văzut ca o legare împotriva voinţei bărbatului. Ceva ce nu avea să se facă nici peste alte sute de ani.

— Îmi ajung trei, răspunse ea cu răsuflarea întretăiată. Dacă pot fi scuzată, Maică?

Maigan râse încet când Myrelle ieşi din cort cu paşi repezi. Nu atât de repezi încât să nu îmbrăţişeze *saidarul* înainte ca clapele cortului să se închidă.

— Fireşte, zise Lelaine, schimbând priviri amuzate cu cealaltă Albastră, se zvoneşte că ea se căsătoreşte cu străjerii ei. Cu toţi. Poate că bietul Llyw nu-i bun de soţ.

— *E* mare cât un cal, interveni Maigan.

În ciuda faptului că se amuza pe seama fugii Myrellei, în vocea ei nu se simţi nicio urmă de răutate. Rostea, pur şi simplu, o realitate. Llyw era un bărbat masiv.

— Cred că ştiu o soră Albastră care l-ar putea accepta. Pe ea nu o interesează bărbaţii în sensul acesta.

Lelaine dădu din cap într-un fel care spunea că tânăra Albastră îşi găsise străjerul.

— Verzile pot fi foarte ciudate. De pildă, Elayne Trakand. De fapt, nu m-aş fi gândit niciodată că Elayne va alege ajah Verde. O văzusem ca pe o Albastră. Fata asta se pricepe la politică. Deşi are tendinţa să se cufunde în ape mai adânci, care nu îi oferă siguranţă. Nu crezi, Maică?

Zâmbind, ea sorbi din ceai.

Ea nu testa terenul cu subtilitatea Romandei, ci aplica lovitură după lovitură, cu o sabie care apărea de nicăieri. Lelaine ştia despre Myrelle şi Lan? Trimisese pe cineva în Caemlyn şi, dacă da, cât de mult aflase? Egwene se întrebă dacă şi Romanda se simţise descumpănită şi ameţită.

— Crezi că uciderea lui Kairen este de-ajuns ca să pună capăt unei înţelegeri? zise ea. Din câte ştim, ar putea fi mâna lui Logain, care s-a întors să caute răzbunare.

Lumină, de ce spusese asta? Trebuia să-şi ţină limba ferecată şi mintea limpede.

— Sau, cel mai probabil, a fost mâna vreunui neghiob dintr-una din fermele din împrejurimi sau a cuiva de la podurile oraşului.

Zâmbetul Lelainei se lărgi şi era batjocoritor, nu amuzat. Lumină, femeia nu mai arătase atâta lipsă de respect de luni bune!

— Dacă Logain şi-ar fi dorit răzbunarea, Maică, bănuiesc că s-ar afla deja în Turnul Alb, încercând să le omoare pe Roşii.

În ciuda zâmbetului, vocea îi era blândă şi calmă. Un contrast tulburător. Poate că asta şi era intenţia ei.

— Poate e păcat că nu face asta. Ar putea-o înlătura pe Elaida. Ar fi o cale mai uşoară decât merită. Nu, Kairen nu va opri o înţelegere aşa cum n-a facut-o nici Anaiya, însă moartea celor două le-ar putea face pe surori să se îngrijoreze şi mai mult în privinţa măsurilor de siguranţă şi a stricteţii. Om fi având nevoie de bărbaţii aceştia, dar *trebuie* să ne asigurăm că *noi* vom deţine controlul. Controlul deplin.

Egwene încuviinţă din cap, printr-o înclinare uşoară. Era de acord, dar...

— S-ar putea să întâmpinăm greutăţi în a-i convinge să accepte asta, zise ea.

Greutăţi. În ziua aceea, ea părea să aibă un talent înnăscut pentru eufemisme.

— Legătura cu străjerul ar putea fi modificată niţel, zise Maigan. Că veni vorba, poţi determina un bărbat să facă cum voieşti printr-o ajustare fină, dar nevoia de ajustare poate fi înlăturată repede.

— Aduce prea mult cu forţarea, zise Egwene pe un ton ferm.

Ea învăţase această împletitură de la Moghedien, însă doar ca să o zădărnicească. Împletitura era o mizerie, însemna să furi liberul-arbitru al unei persoane, întreaga fiinţă. O persoană care era forţată făcea orice îi porunceai. Orice. Şi credea că era alegerea sa. Numai gândindu-se la asta o făcea să se simtă murdară.

Însă Maigan îi întâlni privirea aproape la fel de direct ca Lelaine, iar vocea îi era la fel de calmă ca expresia de pe faţa ei. Ea nu se gândea la mizerie.

— Forţarea a fost folosită pe surori în Cairhien. Pare un lucru cert, acum. Dar eu mă gândeam la legătură, un lucru complet diferit.

— Crezi că îi poţi convinge pe asha'mani să accepte legătura? Egwene nu reuşi să-şi ascundă îndoiala din voce. Lăsând asta deoparte, cine va face această legătură? Chiar dacă fiecare soră fără străjer va accepta un asha'man şi fiecare Verde va accepta doi sau trei, tot nu sunt surori îndeajuns. Asta dacă poţi găsi una pe care să n-o deranjeze să se lege de un bărbat care are să înnebunească.

Maigan încuviinţa din cap la fiecare idee ca şi cum ar fi acceptat-o. Şi îşi aranja poalele ca şi cum n-ar fi ascultat, de fapt.

— Dacă legătura poate fi schimbată în vreun fel, zise ea odată ce Ewgene termină de vorbit, atunci ar trebui să se poată schimba şi în alte feluri. Ar putea exista o cale prin care împărtăşirea să fie înlăturată, poate şi o parte din conştientizare. Atunci, poate că nebunia n-ar mai fi o problemă. Ar fi un alt soi de legătură, care n-ar semăna deloc cu legătura cu străjerul. Sunt convinsă că toate vor fi de acord că nu va semăna deloc cu a avea un străjer, de fapt. Orice soră s-ar putea lega cu oricâţi asha'mani va fi nevoie.

Brusc, Egwene îşi dădu seama ce se întâmpla. Lelaine se prefăcea că se uită la ceaiul din ceaşcă, dar o privea cu atenţie pe Egwene printre gene. O folosea pe Maigan pe post de pretext. Furia mocnea înlăuntrul ei, iar ea nu fu nevoită să vorbească pe un ton rece, căci îi era ca de gheaţă.

— Asta aduce *întocmai* cu forţarea, Lelaine. *Este* forţare şi nicio răstălmăcire a cuvintelor nu va face să semene cu altceva. *Voi* semnala acest lucru oricui va face această sugestie. Şi voi porunci ca oricine face mai mult decât să sugereze să primească lovituri de nuia. Forţarea este interzisă şi va rămâne interzisă.

— Cum porunceşti, răspunse Lelaine, ceea ce putea în semna orice.

Următoarele ei cuvinte fură şi mai directe:

— Turnul Alb face greşeli uneori. Este imposibil să trăieşti sau să te mişti fără să nu faci greşeli. Dar trăim şi mergem mai departe. Şi dacă trebuie să ne ascundem uneori greşelile, atunci când se poate, le corectăm. Chiar şi atunci când este dureros.

Punându-şi ceaşca pe tavă, ea plecă, urmată îndeaproape de Maigan. Aceasta îmbrăţişă Izvorul înainte să iasă din cort. Lelaine nu o făcu.

O vreme, Egwene se concentră să-şi calmeze respiraţia, încercă să nu explodeze. Lelaine nu spusese direct că Egwene al'Vere, ca Amyrlin, era o greşeală ce ar fi putut fi corectată, dar lăsase să se înţeleagă acest lucru.

La amiază, Chesa îi aduse mâncarea Egwenei pe o altă tavă din lemn – pâine caldă cu coaja crocantă, doar una sau două firimituri suspect de negre şi tocăniţă de linte, cu fâşii subţiri de napi aţoşi şi morcovi tari şi bucăţi de ceva ce ar fi putut fi carne de capră. Egwene nu reuşi să înghită decât o lingură de mâncare. Nu Lelaine o tulbura. Lelaine o mai ameninţase şi înainte, chiar dacă nu o mai făcuse de când ea spusese clar şi răspicat că *era* Amyrlin, şi nu o marionetă. În loc să mănânce, ea se holba la raportul Tianei care zăcea într-o parte a mesei. Nicola nu o fi obţinut şalul în ciuda potenţialului de care dădea dovadă, însă Turnul avea o experienţă îndelungată în a se ocupa de femei încăpăţânate şi stângace şi a le transforma în aes sedai încrezătoare. Pe Larine o aştepta un viitor strălucit, însă trebuia să înveţe să respecte regulile înainte să poată învăţa care puteau fi încălcate şi când. Turnul Alb se pricepea să înveţe ambele lucruri, dar toate la vremea lor. Viitorul Bodei ar fi fost magnific. Potenţialul ei aproape că îl egala pe cel al Egwenei. Dar fie că erai aes sedai, aleasă sau novice, Turnul îţi cerea să faci ceea ce era necesar *pentru* Turn. Fie că erai aes sedai, aleasă, novice sau Amyrlin.

Chesa îşi exprimă făţiş dezamăgirea atunci când se întoarse şi găsi mâncarea de pe tavă aproape neatinsă, mai ales după ce găsise micul dejun, practic, neatins. Egwene se gândi să invoce o durere de stomac şi să refuze să mănânce. După ce ceaiul Chesei îi alungă durerile de cap – cel puţin pentru câteva zile, căci acestea reveniseră mai înverşunate ca niciodată în fiecare noapte –, se dovedise că femeia durdulie avea o colecţie de leacuri cu ierburi pentru fiecare boală, cumpărate de la orice vânzător ambulant sfătos şi fiecare mai amărui la gust decât precedentul. Avea un fel al ei de a părea atât de amărâtă atunci când nu voia să bea acel amestec îngrozitor, încât se trezea că îl înghiţea doar ca să nu îşi mai facă griji. În mod surprinzător, uneori, aceste leacuri îşi făceau treaba, cu toate că Egwene nu voia niciodată să le bage în gură. Ea o trimise pe Chesa cu tava şi îi făgădui că avea să mănânce mai târziu. Fără îndoială că Chesa avea să-i aducă o cină copioasă care ar fi îndopat o gâscă.

Îi veni să zâmbească la acest gând – Chesa avea să-i sufle în ceafă, frângându-şi mâinile, până când ea avea să termine de mâncat tot din farfurie –, însă ochii îi căzură din nou pe raportul Tianei. Nicola, Larine şi Bode. Turnul Alb era o guvernantă strictă. Dacă Turnul nu era în război prin aprobarea unanimă a Divanului, Suprema Înscăunată Amyrlin nu avea să... Dar Turnul era în război.

Ea nu ştiu câtă vreme stătuse cu ochii aţintiţi la acea foaie de hârtie pe care stătea scris un singur nume, dar când se întoarse Siuan, luase o hotărâre. O guvernantă strictă care nu avea favoriţi.

— Leane şi Bode au plecat? întrebă ea.

— De cel puţin două ceasuri, Maică. Leane a trebuit s-o ducă pe Bode, apoi a luat-o călare în aval.

Egwene încuviinţă din cap.

— Pune să fie înşeuat Daishar, rogu-te...

Nu. Unii oameni ar fi recunoscut calul Supremei înscăunate Amyrlin. Prea mulţi oameni. Nu era vreme de argumente sau explicaţii. Nu era vreme să îşi afirme autoritatea şi să şi-o exercite.

— Pune şaua pe Bela şi ne întâlnim la colţul dinspre miazănoapte, două străzi mai încolo.

Aproape toată lumea o ştia şi pe Bela, iar pe calul lui Siuan, toată lumea.

— Ce vrei să faci, Maică? o întrebă Siuan, îngrijorată.

— Vreau să fac o plimbare călare. Şi, Siuan, să nu spui nimănui.

Ea o privi în ochi pe cealaltă femeie. Siuan fusese Amyrlin şi fusese în stare să intimideze şi o piatră cu privirea ei. Dar, acum, Egwene era Amyrlin.

— Nimănui, Siuan. Şi, acum, haide, du-te! Şi grăbeşte-te.

Cu fruntea încreţită, Siuan plecă în grabă.

De îndată ce rămase singură, Egwene îşi luă etola de la grumaz, o împături cu grijă şi o îndesă în punga de la brâu. Mantia ei era din lână fină şi rezistentă, dar destul de simplă. Fără etola care să-i atârne din interiorul glugii, ea putea fi oricine.

Pasarela din faţa cortului ei era pustie, dar odată ce traversă strada îngheţată, începu să îşi croiască drum prin obişnuitul râu alb de novice, printre care se zăreau, uneori, alese şi aes sedai. Novicele îşi îndoiau genunchii în faţa ei fără să încetinească pasul, alesele îi ofereau reverenţe când trecea pe lângă ele, odată ce vedeau că poalele de sub mantia ei nu aveau dungi albe, iar surorile aes sedai treceau plutind, cu feţele ascunse în glugi. Dacă vreuna dintre ele observa că nu era urmată de un străjer, ei bine, multe surori nu aveau străjeri. Şi nu toate erau învăluite în strălucirea *saidarului.* Doar majoritatea.

Când ajunse la două străzi depărtare de cabinetul ei, se opri la marginea pasarelei din lemn, cu spatele la râul de femei care treceau în grabă. Ea încercă să nu se agite. Soarele era la jumătatea coborâşului spre asfinţit, ca o minge aurie străpunsă de vârful zimţat al Muntelui Dragonului. Umbra muntelui începea deja să se întindă peste tabără, cufundând corturile în semiîntunericul înserării.

Siuan îşi făcu apariţia, în cele din urmă, călare pe Bela. Iapa micuţă şi lăţoasă înainta cu paşi siguri pe strada alunecoasă, însă Siuan ţinea bine de hăţuri şi stătea ţeapănă în şa de parcă s-ar fi temut să nu cadă. Poate chiar se temea. Siuan era una dintre cele mai nepricepute călăreţe din câte văzuse Egwene. Când se dădu anevoie jos din şa într-o avalanşă de poale şi blestemă în barbă, ea păru uşurată că scăpase cu viaţă. Bela necheză, recunoscând-o pe Egwene. Potrivindu-şi la loc gluga, Siuan deschise şi ea gura, dar Egwene îşi ridică o mână înainte ca femeia să apuce să vorbească. Ea vedea cuvântul „Maică” formându-se pe buzele lui Siuan. Şi, cel mai probabil, l-ar fi rostit suficient de tare încât să fie auzit de la cincizeci de paşi depărtare.

— Să nu spui nimănui, zise Egwene, cu blândeţe. Fără răvaşe, fără aluzii. Asta trebuia să acopere tot. Ţine-i companie Chesei până când mă voi întoarce. Nu vreau să-şi facă griji.

Siuan încuviinţă din cap fără tragere de inimă. Gura ei părea aproape posomorâtă. Egwene credea că fusese înţeleaptă când adăugase „răvaşe” şi „aluzii”. Lăsând-o pe Suprema Înscăunată de odinioară ca pe o fetiţă îmbufnată, ea urcă cu lejeritate în şaua Belei.

La început, fu nevoită să o mâne la pas pe iapa robustă din cauza făgaşelor îngheţate de pe străzile taberei. Şi pentru că toată lumea s-ar fi întrebat dacă o văzuseră vreodată pe Siuan mânând-o pe Bela altfel decât la pas. Încerca să călărească precum Siuan, legănându-se nesigură, ţinându-se bine de măciulia înaltă a şeii cu o mână, uneori cu amândouă. Avea impresia că avea să cadă în orice clipă. Bela îşi întoarse capul ca să se uite la ea. Ştia cine şedea pe spinarea ei şi ştia că Egwene călărea mai bine de-atât. Egwene continuă să o imite pe Siuan şi încercă să nu se gândească unde se afla soarele. Ea străbătu tabăra, dincolo de rândurile de căruţe, până când primii copaci o adăpostiră de corturi şi căruţe. Apoi se aplecă peste măciulia şeii ca să-şi lipească obrazul de coama Belei.

— M-ai dus departe de Ţinutul celor Două Râuri, îi şopti ea. Poţi fugi la fel de repede acum?

Îndreptându-se, ea îi dădu pinteni.

Bela nu putea galopa ca Daishar, însă picioarele ei puternice împroşcau zăpada. Odinioară, fusese cal de povară, nu de curse sau de război, dar îşi dădea toată osteneala, întinzându-şi gâtul cu aceeaşi îndârjire ca Daishar. Bela gonea, iar soarele cobora mai repede în jos ca şi când cerul ar fi devenit brusc alunecos. Egwene stătea aplecată în şa şi îndemna iapa să fugă mai iute. Era o întrecere cu soarele pe care Egwene ştia că nu avea cum să o câştige. Dar chiar dacă nu putea învinge soarele, tot mai avea timp. Lovea cu călcâiele în tandem cu tropăitul copitelor Belei, iar iapa gonea.

Amurgul le învălui, apoi întunericul, înainte ca Egwene să vadă reflexia lunii pe luciul râului Erinin. Mai avea timp. Se apropia de locul în care stătuse călare pe Daishar alături de Gareth, privind cum corăbiile pluteau spre Tar Valon. Strunind-o pe Bela, ea ciuli urechile.

Totul era nemişcat. Apoi se auzi o înjurătură înăbuşită. Gemetele şi mormăielile unor bărbaţi care trăgeau prin zăpadă o încărcătură grea şi care încercau să nu facă zgomot. Ea o mână pe Bela printre copaci, înspre sunete. Umbrele se mişcau, iar ea auzi sunetul discret al săbiilor din oţel scoase din teci.

Apoi un bărbat bombăni, nu foarte departe.

— Cunosc poneiul ăla. E una dintre surori. Cea despre care se spune c-a fost odinioară Amyrlin. Mie nu mi se pare c-ar fi una. Nu-i mai bătrână decât cea despre care se vorbeşte că-i Amyrlin acu'.

— Bela nu e un ponei, zise Egwene cu o voce limpede. Duceţi-mă la Bode Cauthon.

Câţiva bărbaţi ieşiră din umbrele nopţii printre copaci, înconjurându-le pe ea şi pe Bela. Toţi păreau să creadă că ea era Siuan, dar asta nu o deranja. Pentru ei, o aes sedai era aes sedai, şi o conduseră spre locul unde Bode şedea călare pe un cal care nu era mai înalt decât Bela, înfofolită într-o mantie neagră. Rochia îi era tot neagră. Albul ar fi ieşit în evidenţă noaptea.

Bode o recunoscu pe Bela şi îşi întinse o mână ca să-i scarpine cu afecţiune o ureche când Egwene călări lângă ea.

— Vei rămâne la mal, îi zise încet Egwene. Te vei putea întoarce cu mine când totul va fi luat sfârşit.

Bode îşi trase repede mâna ca şi când ar fi fost înţepată când auzi glasul Egwenei.

— De ce? zise ea, deşi nu pe un ton poruncitor. Învăţase măcar atât. Pot s-o fac. Leane Sedai mi-a explicat şi pot s-o fac.

— Ştiu că poţi. Dar nu la fel de bine ca mine. Încă nu.

Cuvintele ei aduceau prea mult a critică, deşi cealaltă femeie nu o merita.

— Eu sunt Suprema Înscăunată Amyrlin, Bode. Doar eu pot lua unele decizii. Şi n-ar trebui să-i cer unei novice să facă unele lucruri pe care eu le pot face mai bine.

Poate că aceste cuvinte ale ei nu erau mai blânde, dar nu îi putea explica despre Larine şi Nicola sau despre preţul pe care îl cerea Turnul Alb de la toate fiicele lui. Suprema înscăunată nu îi putea explica prima chestiune unei novice, iar novicea nu era pregătită să o afle pe a doua.

Chiar dacă era întuneric, felul în care îşi ţinea umerii Bode transmitea că ea nu pricepea, dar învăţase să nu contrazică o aes sedai. Tot aşa cum descoperise că Egwene era Aes Sedai. În cele din urmă, ea avea să descopere şi restul. Turnul avea tot timpul din lume să o înveţe.

Descălecând, Egwene îi dădu hăţurile Belei unui soldat şi, ridicându-şi poalele, o luă prin zăpadă spre locul de unde răzbăteau târşâielile. Era o barcă mare cu vâsle şi era trasă şi împinsă prin zăpadă ca o sanie. Era o sanie voluminoasă care trebuia manevrată printre copaci, deşi cu mai puţine înjurături odată ce bărbaţii care trăgeau şi împingeau îşi dădură seama că ea îi urma îndeaproape. Majoritatea bărbaţilor îşi ţineau limba-n frâu în preajma surorilor aes sedai, iar dacă ei nu îi puteau vedea faţa din cauza întunericului şi a glugii, cine ştie cine mai era acolo, pe malul râului? Dacă ar fi ştiut că ea nu era aceeaşi femeie care ar fi trebuit să-i însoţească de la început, care ar fi putut-o lua la întrebări pe o aes sedai?

Bărbaţii coborâră barca pe râu, atenţi să nu împroaşte cu apă, şi şase dintre ei se urcară în ea ca să bage vâslele în furcheţi. Bărbaţii erau desculţi ca să nu se audă zgomotul făcut de cizme pe scândurile carenei. În apele acelea navigau ambarcaţiuni mai mici, dar, în noaptea aceea, ei trebuiau să înfrunte curenţii. Unul dintre bărbaţii de pe mal îi întinse o mână ca să o ajute să urce în barcă, iar ea se aşeză pe o băncuţă de la proră, ţinându-şi strâns mantia pe lângă trup. Barca se îndepărtă de mal alunecând în tăcere, exceptând lipăitul slab al vâslelor în apă.

Egwene privea în faţă, spre miazăzi, spre Tar Valon. Zidurile albe luceau în lumina unei luni rotunde, în descreştere, iar ferestrele luminate de lămpi ofereau oraşului o strălucire estompată, aproape ca şi când insula ar fi îmbrăţişat *saidarul.* Turnul Alb ieşea în evidenţă chiar şi pe întuneric, cu ferestrele luminate, precum un uriaş care strălucea sub clarul de lună. Ceva străfulgeră luna, iar ea îşi ţinu respiraţia. Pentru o clipă, ea crezu că fusese un draghkar, o apariţie malefică mai ales în noaptea aceea. Fusese doar un liliac, hotărî ea. Strângându-şi mai tare mantia pe lângă trup, ea privi oraşul care se apropia. Din ce în ce mai mult.

Când zidul înalt al Portului de Nord se ridică ameninţător în faţa bărcii, bărbaţii vâsliră invers astfel încât prora fu cât pe ce să atingă zidul de lângă intrarea în port. Egwene mai că îşi întinse o mână ca să se ferească de piatra albă, înainte ca barca să se izbească de zid. Izbitura aceea ar fi fost auzită cu siguranţă de soldaţii care stăteau de strajă. Însă vâslele scoteau doar un lipăit slab în timp ce dădeau apa înapoi, iar barca se opri într-un loc unde ea putea atinge lanţul masiv din fier din port, ale cărui zale uriaşe luceau slab datorită uleiului cu care fuseseră unse.

Însă nu fu nevoie să le atingă. Nu fu nevoie nici să aştepte, îmbrăţişând *saidarul,* ea abia conştientiză fiorul vieţii care îi străbătu trupul înainte să pregătească firele. Fire de Pământ, Foc şi Aer înconjurară lanţul; firele de Pământ şi Foc îl atinseră. Fierul negru se transformă în alb pe toată lungimea gurii portului.

Ea avu timp doar atât cât să îşi dea seama că cineva care se afla nu departe, deasupra ei, pe zid, îmbrăţişase Izvorul, apoi ceva lovi barca. O lovi pe ea şi simţi cum apa rece o înghite, pătrunzându-i în nas, în gură. Întuneric.

Egwene simţi ceva tare sub ea. Auzea voci de femei. Voci însufleţite.

— Ştii cine e?

— Măi, măi. În seara asta, cu siguranţă ne-am ales cu mai mult decât am cerut.

Ceva îi fu apăsat pe gură, iar ea simţi prelingându-se ceva cald, cu un uşor gust de mentă. Înghiţi convulsiv, dându-şi seama brusc cât de frig îi era. Tremura. Îşi deschise ochii încet şi şi-i pironi asupra femeii care îi ţinea capul şi cupa. Felinarele pe care le ţineau soldaţii îngrămădiţi în jurul ei ofereau suficientă lumină ca ea să poată vedea clar faţa aceea. Era o faţă fără vârstă. Se afla în interiorul Portului de Nord.

— Aşa, fetiţo, zise aes sedai pe un ton încurajator. Bea tot. E o doză puternică, deocamdată.

Egwene încercă să împingă cupa, încercă să îmbrăţişeze *saidarul,* însă simţea cum se afunda din nou în întuneric. O aşteptaseră. Fusese trădată. Dar de către cine?

EPILOG
Un răspuns

Rand privea pe fereastră la ploaia măruntă care cădea din cerul cenuşiu. O altă furtună care venea dinspre Osia Lumii. Zidul Dragonului. Se gândea că primăvara avea să sosească în curând. În cele din urmă, primăvara venea întotdeauna. Ar fi trebuit să vină mai devreme aici, în Tear, decât acasă, deşi nu prea dădea semne. Fulgerul albastru-argintiu brăzda cerul şi trecură câteva secunde bune înainte să se audă bubuitul tunetului. Un fulger îndepărtat. Rănile din partea laterală îl dureau. Lumină, stârcii imprimaţi în palmele lui îl dureau, după atâta timp.

„Uneori, durerea este singura care îţi spune că eşti viu”, şopti Lews Therin, însă Rand ignoră vocea din capul lui.

Uşa din spatele lui se deschise cu un scârţâit, iar el aruncă o privire peste umăr spre bărbatul care intră în salon. Bashere purta o haină scurtă, din mătase gri, o haină elegantă şi lucioasă, şi avea bastonul Mareşalului General din Saldaea, un toiag din fildeş cu cap auriu de lup, vârât la centiron, lângă sabia din teacă. Cizmele îi luceau de atâta lustruit. Rand încercă să nu arate cât era de uşurat. Ei lipsiseră destul de multă vreme.

— Ei bine? zise el.

— Seanchanii sunt maleabili, răspunse Bashere. Nebuni de legat, dar maleabili. Dar cer o întrevedere cu tine între patru ochi. Mareşalul General din Saldaea nu este Dragonul Renăscut.

— Cu această domniţă Suroth?

Bashere dădu negativ din cap.

— Se pare că a sosit un membru al familiei lor regale. Suroth vrea să te întâlneşti cu o persoană numită Fiica celor Nouă Luni.

Tunetul bubui din nou după un fulger îndepărtat.

„Călărim vânturile furtunii ce se înteţeşte,
Gonim spre bubuitul tunetelor.
Dansăm printre fulgere
şi frângem lumea în bucăţi.”

Fragment anonim dintr-un poem despre care se crede că a fost scris spre sfârşitul Vârstei anterioare, cunoscută unora ca fiind Cea De-a Treia Vârstă, uneori atribuit Dragonului Renăscut

Sfârşitul cărţii a zecea din
„Roata Timpului”

GLOSAR

Remarcă asupra datelor din acest glosar. Calendarul Toman (întocmit de Toma dur Ahmid) a fost adoptat la două secole după ce ultimul bărbat aes sedai s-a stins din viaţă şi consemnează anii de după Frângerea Lumii (DFL). Atât de multe scrieri au fost distruse în timpul Războaielor Troloce, încât, la sfârşitul lor, au existat dispute cu privire la anul exact, după vechiul sistem. Un nou calendar, propus de Tiam din Gazar, cinstea eliberarea de ameninţarea trolocă, iar fiecare an era numit An Liber (AL). La douăzeci de ani de la sfârşitul Războaielor, calendarul Cazaran era deja foarte răspândit. Artur Aripă-de-Şoim a încercat să impună un nou calendar ce începea la data întemeierii imperiului său (DÎ, De la Întemeiere), dar el a rămas doar în memoria istoricilor. După prăpădul şi moartea aduse de Războaiele de O Sută de Ani, un al treilea calendar a fost întocmit de Uren din Jubai Pescăruş-în-Zbor, un învăţat din rândurile oamenilor mării, şi a fost promulgat de panarhul Farede din Tarabon. De atunci şi până în zilele noastre se foloseşte calendarul Farede, care începe cu sfârşitul stabilit arbitrar al Războiului de O Sută de Ani şi consemnează anii Noii Ere (NE).

— A —

Adunare: Întrunire publică a ogierilor. Întrunirea poate avea loc în interiorul sau între *steddinguri.* Este condusă de Consiliul Fruntaşilor, dar poate lua cuvântul orice ogier adult sau mulţi aleg ca un avocat să vorbească în numele său. O Adunare este adeseori ţinută lângă cea mai mare buturugă din *stedding* şi poate dura mai mulţi ani. Atunci când apare o problemă care îi poate afecta pe toţi ogierii, are loc Marea Adunare şi ogieri din toate *steddingurile* se întrunesc pentru a discuta. *Steddingurile* găzduiesc pe rând Marea Adunare.

Apărători ai Stâncii: Formaţiune militară de elită din Tear. Actualul căpitan al Stâncii (comandantul Apărătorilor) este Rodrivar Tihera. Doar tairenii sunt acceptaţi în rândul Apărătorilor, iar ofiţerii sunt, de obicei, de viţă nobilă, deşi provin din Case mai puţin importante sau din ramuri mai puţin însemnate ale Caselor puternice. Apărătorii ocupă fortăreaţa numită „Stânca din Tear”, din oraşul Tear, şi au sarcina să apere oraşul şi să patruleze în locul Gărzilor Oraşului sau altele asemenea. Exceptând vremurile de război, îndatoririle lor îi îndepărtează rareori de oraş. Ca şi în cazul altor formaţiuni de elită, ei reprezintă nucleul în jurul căruia se formează o oaste. Uniforma Apărătorilor este alcătuită dintr-o haină neagră cu mâneci căptuşite şi dungi negre şi aurii, cu manşete negre, o platoşă lustruită şi un coif cu boruri şi protecţie cu bare de oţel. Căpitanul Stâncii poartă trei pene scurte şi albe pe coiful său, iar pe manşetele hainei trei împletituri aurii pe o fâşie de material albă. Căpitanii poartă două pene albe şi o singură împletitură aurie pe manşetele albe, locotenenţii, o pană albă şi o singură împletitură neagră pe manşete albe, iar sublocotenenţii, o pană scurtă şi neagră şi manşete albe şi simple. Stegarii au manşete de culoarea aurului la haine, iar soldaţii au manşete prevăzute cu dungi negre şi aurii.

Arad Doman: Neam de la ţărmul Oceanului Aryth; în prezent, ţara este devastată de războiul civil şi de luptele împotriva celor juraţi Dragonului Renăscut. Capitala sa este Bandar Eban. În Arad Doman, domnitorul (rege sau regină) este ales de un consiliu format din căpeteniile breslelor de negustori (Consiliul Negustorilor), care sunt aproape întotdeauna femei. El sau ea trebuie să aparţină clasei nobile, nu a meşteşugarilor, şi este ales/aleasă pe viaţă. După lege, regele sau regina are putere absolută, dar poate fi destituit/ă cu trei sferturi din voturile Consiliului. Domnitorul actual este Regele Alsalam Saeed Almadar, Senior din Almadar, Primul înscăunat al Casei Almadar. Locul unde se află în prezent este învăluit în mister.

Arhivă: O diviziune a Turnului Alb. Există douăsprezece Arhive cunoscute public, fiecare conţinând cărţi şi registre tratând un subiect anume sau subiecte înrudite. O a treisprezecea Arhivă, cunoscută doar surorilor aes sedai, conţine documente, registre şi istorii secrete, la care au acces doar Suprema Înscăunată Amyrlin, Păstrătoarea Cronicilor şi conducătoarele din Divanul Turnului. Şi, desigur, o mână de bibliotecare care au grijă de Arhivă.

asha’man: (1) În limba străveche, „Păzitor” sau „Apărător” ar fi apărătorii adevărului şi ai dreptăţii. (2) Nume colectiv care desemnează însă şi rangul bărbaţilor care au mers la Turnul Negru, de lângă Caemlyn, în Andor, pentru a învăţa cum să conducă Puterea. Pregătirea lor constă în a găsi căi prin care Puterea Supremă poate fi folosită ca armă şi, ca o excepţie de la obiceiurile Turnului Alb, odată ce învaţă să îmbrăţişeze *saidinul*, jumătatea masculină a Puterii, acestora li se cere să îşi îndeplinească toate sarcinile folosind Puterea. Când este proaspăt înrolat, un bărbat devine „soldat”; acesta poartă o haină neagră, simplă, cu guler înalt, după moda andorană. Când este ridicat la rangul de „consacrat”, acesta are dreptul să poarte o insignă de argint, numită „Sabie”, pe gulerul hainei. Când ajunge la nivelul superior denumit „asha’man”, el are dreptul să poarte o insignă în formă de Dragon, din aur şi email roşu, pe guler, în partea opusă „Sabiei”. Cu toate că multe femei, chiar şi soţiile, fug atunci când află că bărbaţii lor pot conduce Puterea, mulţi bărbaţi din Turnul Negru sunt căsătoriţi şi folosesc versiunea legăturii cu străjerul pentru a crea o legătură cu soţiile lor. Aceeaşi legătură, schimbată pentru a impune supunerea, a fost folosită de curând pentru a le lega şi pe surorile aes sedai luate prizoniere.

— B —

Balwer, Sebban: Odinioară secretar al lui Pedron Niall (căpitanul comandant al Copiilor Luminii), ca funcţie publică, şi şeful spionilor lui Niall, în taină. După moartea lui Niall, Balwer a ajutat-o pe Morgase (odinioară Regina Andorului) să fugă din calea seanchanilor, având motivele lui, iar acum este secretar în slujba lui Perrin t'Bashere Aybara şi a Failei ni Bashere t'Aybara. Perrin începe să suspecteze că este ceva ce Balwer ascunde.

Braţele Roşii: Soldaţi din Oastea Mâinii Roşii care au fost aleşi să îi supravegheze temporar pe ceilalţi soldaţi din Oaste şi să se asigure că aceştia nu provoacă necazuri sau stricăciuni într-un oraş sau un sat. Au fost denumiţi astfel deoarece, atunci când se află la datorie, aceştia poartă banderole roşii foarte late care aproape că le acoperă mânecile. De obicei, sunt aleşi dintre cei mai experimentaţi şi mai de încredere bărbaţi. Din moment ce orice pagubă trebuie plătită de bărbaţii care servesc în Braţele Roşii, aceştia îşi dau toată osteneala ca să se asigure că este linişte şi pace. Câţiva foşti soldaţi ai Braţelor Roşii au fost aleşi ca să îl însoţească pe Mat Cauthon în Ebou Dar. Vezi, de asemenea, *Oastea Mâinii Roşii.*

Breasla Artificierilor: O societate care deţinea secretul de a face artificii. Aceasta păstra foarte bine acest secret, chiar şi cu preţul vieţii. Breasla şi-a câştigat acest nume datorită spectacolelor grandioase, botezate „Artificii”, pe care le oferă în faţa domnitorilor şi, uneori, a marilor seniori. Artificii mai puţin explozive au fost vândute şi altora, însoţite de avertismente referitoare la dezastrul care putea rezulta din încerca de a afla ce conţineau acestea. Odinioară, breasla avusese case în Cairhien şi Tanchico, dar ambele sunt acum distruse. Mai mult, membrii breslei din Tanchico au rezistat invaziei seanchane, iar supravieţuitorii au fost făcuţi *da'covale.* Breasla ca atare nu mai există. Cu toate acestea, unii artificieri au scăpat de domnia seanchană şi alte spectacole grandioase vor fi văzute, poate, într-un viitor nu atât de îndepărtat. Vezi, de asemenea, *da'covale.*

— C —

calendar: O săptămână are zece zile, o lună – douăzeci şi opt de zile, iar un an – treisprezece luni. Câteva zile de sărbătoare nu fac parte din nicio lună: Duminică (cea mai lungă zi din an), Sărbătoarea Recunoştinţei (o dată la patru ani, la echinocţiul de primăvară), Sărbătoarea Salvării Tuturor Sufletelor, numită şi Ziua Tuturor Sufletelor (o dată la zece ani, la echinocţiul de toamnă). În vreme ce lunile au nume – Taisham, Jumara, Saban, Aine, Adar, Saven, Amadaine, Tammaz, Maigdhal, Choren, Shaldine, Nesan şi Danu –, acestea sunt arareori folosite, exceptând în documentele oficiale şi de către oficiali. Pentru majoritatea oamenilor, folosirea anotimpurilor este de-ajuns.

căpitan-general: (1) Rang militar al comandantului Gărzii Reginei în Andor. Această poziţie este deţinută în prezent de domniţa Birgitte Trahelion. (2) Titlu acordat conducătoarei Ajah Verde, deşi cunoscut doar membrelor frăţiei Ajah Verde. Această poziţie este deţinută în prezent în Turn de Adelorna Bastine şi de Myrelle Berengari în contingentul surorilor Aes Sedai rebele care o urmează pe Egwere al'Vere.

căpitan-lăncier: În multe ţări, femeile de viţă nobilă nu îşi conduc personal soldaţii în luptă în circumstanţe normale. În schimb, angajează un soldat de meserie, aproape întotdeauna un om din popor, care le pregăteşte şi le conduce soldaţii. În funcţie de ţară, acest bărbat este denumit „căpitan-lăncier", „căpitanul sabiei", „maestrul cailor" sau „maestrul lăncilor". Adeseori, se zvoneşte că între domniţă şi servitor ar exista o relaţie mai apropiată. Uneori, aceste zvonuri sunt adevărate.

căpitanul sabiei: Vezi c*ăpitan-lăncier.*

Căutători: Mai formal, Căutători ai Adevărului, aceştia sunt o organizaţie de spionaj a Tronului Imperial seanchan. Cu toate că majoritatea Căutătorilor sunt *da'covale* şi proprietate a familiei imperiale, aceştia au puteri atotcuprinzătoare. Până şi unul dintre Cei de Sânge poate fi arestat dacă nu răspunde oricărei întrebări puse de un Căutător sau dacă nu cooperează pe deplin cu un Căutător, această ultimă cerinţă fiind definită de Căutătorii înşişi şi face obiectul revizuirii doar de către împărăteasă. Acei Căutători care sunt *da'covale* sunt însemnaţi pe fiecare umăr cu un corb şi un turn. Spre deosebire de Gărzile Morţii, Căutătorii sunt arareori dornici să îşi dezvăluie corbul, parţial pentru că asta ar însemna să dezvăluie cine şi ce sunt.

Cei de Sânge: Termen folosit de seanchani pentru a desemna nobilimea. Există ranguri ale nobilimii. Cei de Sânge îşi rad părţile laterale ale capului şi îşi vopsesc mai multe unghii – cu cât e mai înalt rangul, cu atât mai multe unghii sunt vopsite –, însă un membru de rang inferior îşi vopseşte doar unghiile de la degetele mici. O persoană poate obţine rangul de „Cel de Sânge" sau se poate naşte cu el, iar acesta este adeseori o recompensă pentru realizări remarcabile sau serviciu în slujba Imperiului.

Cercul de Croşetat: Sunt conducătoarele Clanului. Din moment ce nicio membră a Clanului nu a cunoscut vreodată ierarhia surorilor aes sedai – cunoştinţele sunt divulgate doar atunci când o aleasă a trecut testul pentru a primi şalul –, acestea nu pun accent pe Putere, ci pe vârstă. Prin urmare, femeia cea mai în vârstă este întotdeauna mai presus decât cele mai tinere. „Cercul de Croşetat" (o denumire aleasă, la fel precum „Clanul", pentru că este neutră) este alcătuit din treisprezece femei ale Clanului, cele mai în vârstă, originare din Ebou Dar, cea mai în vârstă deţinând titlul de „Fruntaşă". Conform regulilor, toate trebuie să se retragă atunci când le vine vremea, dar atât timp cât locuiesc în Ebou Dar, ele deţin autoritatea supremă asupra Clanului, stârnind chiar şi invidia Supremei Înscăunate Amyrlin. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

Cha Faile: (1) În limba străveche, „Gheara Şoimului". (2) Denumire adoptată de tinerii cairhieni şi taireni, adepţi ai *ji'e'tohului,* care i-au jurat supunere oarbă Failei ni Bashere t'Aybara. În taină, aceştia sunt iscoadele şi spionii ei personali. De când ea a fost luată prizonieră de clanul Shaido, aceştia îşi continuă activităţile sub îndrumarea lui Sebban Balwer.

Clanul: Chiar din timpul Războaielor Troloce, cu mai bine de două mii de ani în urmă (aproximativ 1000-1350 FL), Turnul Alb şi-a urmat principiile, alungându-le pe femeile care nu se ridicau la nivelul aşteptărilor. Un grup alcătuit din aceste femei, temându-se să revină acasă în mijlocul războiului, a fugit în Barashta (lângă Ebou Darul din zilele noastre), cât mai departe cu putinţă. Spunându-şi „Clanul” şi „Femei ale Clanului”, acestea au continuat să se ascundă şi să ofere adăpost celorlalte femei care erau alungate. În timp, abordând femei cărora li se spusese să părăsească Turnul Alb, ele au intrat în legătură şi cu fugare, iar Clanul a început să le accepte şi pe acestea. Acestea aveau grijă ca noile fete recrutate să nu afle nimic despre Clan până când nu erau convinse că surorile aes sedai nu vor veni să le captureze. La urma urmei, toată lumea ştia că fugarele erau prinse întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, iar membrele Clanului ştiau că, dacă nu rămâneau ascunse, vor fi aspru pedepsite şi ele.

Deşi era ceva necunoscut Clanului, surorile aes sedai din Turn ştiuseră de existenţa lor aproape de la început, dar fiind sub pesiunea războiului, nu aveau timp să se ocupe de ele. La sfârşitul războaielor, Turnul şi-a dat seama că poate ar fi spre avantajul său să nu elimine Clanul. Înainte de aceasta, mai toate fugarele reuşiseră să scape, indiferent de propaganda Turnului, însă odată ce Clanul a început să le ajute, Turnul a ştiut exact încotro se îndreptau fugarele şi a revendicat nouă din zece. Având în vedere că femeile Clanului ieşeau şi intrau în Barashta (şi ulterior în Ebou Dar), încercând să păstreze secretul asupra existenţei şi numărului lor, şi fără a sta mai mult de zece ani în acelaşi loc, ca nu cumva cineva să observe că nu îmbătrâneau într-un ritm normal, Turnul credea că erau puţine la număr şi că voiau, cu siguranţă, să rămână ascunse. Pentru a folosi Clanul ca pe o capcană pentru fugare, Turnul a hotărât să îl lase în pace, spre deosebire de orice alt grup din istorie, şi să păstreze secretă existenţa Clanului, aceasta fiind cunoscută doar de surorile aes sedai cu drept deplin.

Clanul nu are legi, ci mai degrabă reguli care se bazează, pe de o parte, pe regulile pentru novicele şi Alesele din Turnul Alb şi, pe de altă parte, pe nevoia de a păstra taina. După cum este de aşteptat, având în vedere originea Clanului, regulile acestuia sunt foarte stricte pentru toate membrele lui.

Legăturile deschise din ultima vreme dintre aes sedai şi femeile Clanului, cunoscute doar de câteva surori, au produs mai multe surprize, decoperindu-se, de exemplu, că există de două ori mai multe femei ale Clanului decât aes sedai şi că unele sunt mai în vârstă cu mai bine de o sută de ani decât orice aes sedai care trăieşte de dinainte de Războaiele Troloce. Efectul acestor descoperiri, atât asupra surorilor aes sedai, cât şi a femeilor Clanului, rămâne doar o simplă speculaţie. Vezi, de asemenea, *Surorile Tăcerii*; *„Cercul de Croşetat”.*

Companioni: Formaţiune militară de elită din Illian, aflată, în prezent, sub comanda prim-căpitanului Demetre Marcolin. Companionii sunt garda de corp a Regelui din Illian şi apără punctele-cheie de pe teritoriul ţării. Conform tradiţiei, Companionii erau folosiţi în luptă pentru a ataca astfel cele mai puternice posturi ale inamicului, pentru a-i exploata punctele slabe şi, dacă era nevoie, pentru a acoperi retragerea regelui. Spre deosebire de alte astfel de formaţiuni de elită, străinii (cu excepţia tairenilor, altaranilor şi a murandianilor) nu sunt doar bine-veniţi, ci şi ridicaţi la cel mai înalt rang, la fel ca oamenii din popor. Uniforma Companionilor este alcătuită dintr-o haină verde, o platoşă pe care sunt imprimate cele Nouă Albine din Illian şi un coif conic, cu protecţie din bare din oţel. Prim-căpitanul poartă pe manşetele hainei patru inele împletite din aur şi trei pene subţiri şi aurii pe coif. Căpitanul secund poartă trei inele împletite de aur pe fiecare manşetă şi trei pene aurii cu vârfurile verzi pe coif. Locotenenţii poartă două inele galbene pe manşete şi două pene subţiri şi verzi. Stegarii au două inele galbene, rupte, pe manşete şi o singură pană galbenă, iar soldaţii, un singur inel galben, rupt.

Consolidare: Când oştirile trimise de Artur Aripă-de-Şoim, sub comanda fiului său, Luthair, au ajuns în Seanchan, au descoperit mai multe naţiuni ce se aflau adesea în război unele cu celelalte şi care erau conduse adesea de aes sedai. Fără a fi vorba de un echivalent al Turnului Alb, surorile aes sedai acţionau fiecare pe cont propriu pentru a se impune, folosind Puterea. Organizate în grupuri mici, unelteau mereu una împotriva celeilalte. În mare parte, aceste uneltiri neîncetate spre avantajul personal şi războaiele ce au rezultat le-au îngăduit oştirilor de la răsărit de Oceanul Aryth să înceapă cucerirea unui continent întreg şi descendenţilor acestora să o ducă la bun sfârşit. Această cucerire, în timpul căreia descendenţii oştirilor originale au devenit seanchani, a durat mai bine de nouă sute de ani şi a fost numită „Consolidare”.

conţopistă-şefă: Titlu acordat conducătoarei ajah Cenuşii. Această poziţie este ocupată în prezent de către Serancha Colvine, o femeie cunoscută în Turn ca fiind greu de mulţumit.

Copiii Luminii: O frăţie cu stricte convingeri ascetice, care nu a jurat credinţă niciunei naţiuni şi care se dedică înfrângerii Celui Întunecat şi distrugerii tuturor iscoadelor acestuia. A fost fondată în timpul Războiului de O Sută de Ani pentru a lupta împotriva numărului tot mai mare de iscoade ale Celui Întunecat şi s-a dezvoltat în timpul războiului într-o organizaţie complet militară. Au credinţe extrem de rigide şi sunt convinşi că sunt singurii deţinători ai adevărului şi dreptăţii. Le consideră pe aes sedai şi pe oricine care le sprijină ca fiind iscoade ale Celui Întunecat. Cunoscuţi şi sub numele peiorativ de Mantiile Albe, aceştia fuseseră plasaţi în Amador, Amadicia, dar au fost alungaţi atunci când seanchanii au cucerit oraşul. Blazonul lor reprezintă un soare auriu cu multe raze pe fond alb. Vezi, de asemenea, *inchizitori.*

Corenne*:* în limba străveche, „Reîntoarcerea”. Nume dat de seanchani atât flotei alcătuite din mii de corăbii, cât şi sutelor de mii de soldaţi, artizani şi alţii asemenea care se aflau pe punţile acestor corăbii, ce vor veni în urma Strămoşilor pentru a revendica pământurile furate de la descendenţii lui Artur Aripă-de-Şoim. Vezi, de asemenea, *Strămoşi.*

cuendillar: O substanţă presupusă a fi indestructibilă, creată în Vârsta Legendelor. Orice forţă cunoscută, care este folosită în încercarea de a o distruge, este absorbită, substanţa *cuendillar* devenind mai puternică. Cu toate că s-a crezut că metodele de obţinere a substanţei *cuendillar* au fost pierdute pentru totdeauna, au apărut zvonuri despre obiecte noi făurite din aceasta. Mai este cunoscută şi sub denumirea de „inimă de piatră”.

— D —

da’covale: (1) În limba străveche, „cel care este deţinut” sau „persoană care este proprietate”. (2) În neamul seanchan, acest termen este folosit adesea, împreună cu proprietatea, pentru a desemna sclavi. Sclavia are o istorie lungă şi neobişnuită în neamul seanchan, unde sclavii pot să ajungă în poziţii de putere sau de autoritate, inclusiv peste cei care sunt liberi. Vezi, de asemenea, *so’jhin.*

der'morat: (1) În limba străveche, „maestru dresor". (2) În neamul seanchan, sufixul[59] este folosit pentru a indica un senior sau un dresor foarte priceput de creaturi exotice, unul care îi pregăteşte pe alţii, cum ar fi *der'morat'raken. Der'morat* poate avea un statul social destul de înalt, cel mai înalt numindu-se *der'sul'dam.* Acesta îi desemnează pe cei care le pregătesc pe *sul'dame* şi care se numără printre ofiţerii militari de rang înalt. Vezi, de asemenea, *morat.*

Doamna Umbrelor: Termen seanchan pentru moarte.

dulăi-strigoi: Creaturi ale Umbrei plămădite din lupi, mânjiţi de Cel Întunecat. Cu toate că se aseamănă cu nişte dulăi, aceştia sunt mai negri decât noaptea şi de mărimea unor ponei, cântărind câteva sute de kilograme fiecare. De obicei, aceştia umblă în haite de câte zece sau doisprezece, cu toate că au fost zărite urme ale unei haite mai numeroase. Ei nu lasă urme pe pământ moale, doar pe piatră şi, adeseori, sunt însoţiţi de miros de sulf ars. De obicei, nu se aventurează pe ploaie, dar odată ce gonesc, ploaia nu îi mai poate opri. Odată ce iau urma cuiva, aceştia trebuie înfruntaţi şi învinşi, altminteri victima va avea parte de o moarte sigură. Singura excepţie este atunci când victima reuşeşte să ajungă pe malul celălalt al unui râu sau pârâu, deoarece dulăii-strigoi nu trec prin apă curgătoare. Sau aşa se presupune. Sângele şi saliva lor sunt otrăvitoare, iar dacă vreuna din ele atinge pielea, victima va muri încet şi în dureri mari. Vezi, de asemenea, *Haita Sălbatică.*

— E —

---

59 De fapt este prefix, nu sufix, ţinând seama că *der* stă în faţa rădăcinii sau temei cuvântului; ex: *der'morat* sau *der'sul'dam* (n. red.).

Erith: Fiica Ivei, fiica lui Alar. O femeie ogier atrăgătoare cu care Loial intenţionează să se căsătorească, cu toate că, în prezent, el fuge de ea.

— F —

Fain, Padan: Odinioară iscoadă a Celui Întunecat, acum este mai mult şi mai rău decât o iscoadă a Celui Întunecat şi duşman atât al rătăciţilor, cât şi al lui Rand al'Thor, pe care îl urăşte din tot sufletul. Ultima oară a fost văzut în Far Madding împreună cu Toram Riatin.

Fel, Herid: Autorul cărţii *Raţiune şi absurditate*, precum şi a altor cărţi. Fel a fost student (şi profesor) de istorie şi filosofie la Academia din Cairhien. A fost descoperit în cabinetul lui cu membrele smulse.

femeie înţeleaptă: Denumire onorifică folosită în Ebou Dar pentru femeile cunoscute pentru abilităţile lor incredibile de a tămădui aproape orice rană. Conform tradiţiei, o femeie înţeleaptă se distinge după cingătoarea roşie. Cu toate că unii au observat că multe, dacă nu majoritatea femeilor înţelepte Ebou Dar nu se trăgeau din Altara, darămite din Ebou Dar, ceea ce nu se ştia decât de curând, şi doar de către puţini oameni, era faptul că toate femeile înţelepte sunt femei ale Clanului şi folosesc diferite versiuni ale tămăduirii, oferind ierburi şi comprese doar ca acoperire. Odată cu fuga Clanului din Ebou Dar, după ce seanchanii puseseră stăpânire pe oraş, aici nu a mai rămas nicio femeie înţeleaptă. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

Fiicele Tăcerii: De-a lungul istoriei Turnului Alb (de peste trei mii de ani), numeroase femei care au fost alungate nu au vrut să-şi accepte soarta şi au încercat să se strângă laolaltă. Astfel de grupuri – majoritatea – au fost distruse de către Turnul Alb de îndată ce au fost descoperite şi aspru pedepsite în public, fiind astfel date drept exemplu. Ultimul grup a fost botezat „Fiicele Tăcerii" (794-798 NE). Grupul era alcătuit din două alese alungate de la Turn şi douăzeci şi trei de femei pe care le racolaseră şi le pregătiseră. Toate au fost duse înapoi în Tar Valon şi pedepsite, iar cele douăzeci şi trei au fost înscrise în cartea novicelor. Doar una dintre ele a reuşit să obţină şalul. Vezi, de asemenea, *Clanul.*

— G —

Gărzile Înaripate: Gărzile personale ale Primei din Mayene şi o formaţiune militară de elită din Mayene. Membrii Gărzilor Înaripate poartă platoşe vopsite în roşu şi coifuri roşii în formă de oale bordurate, care coboară până la baza gâtului în spate, şi sunt înarmaţi cu lănci cu panglici roşii. Ofiţerii au aripi lucrate pe părţile laterale ale coifurilor, iar rangul este desemnat de penele mai subţiri.

Gărzile Morţii: Formaţiune militară de elită a Imperiului Seanchan, incluzând atât oameni, cât şi ogieri. Oamenii care fac parte din Gărzile Morţii sunt toţi *da'covale,* născuţi în sclavie şi aleşi de tineri pentru a sluji Imperiului, a cărui proprietate sunt. Loiali până la fanatism şi extrem de mândri, ei lasă la vedere adesea corbii tatuaţi pe umeri, însemnul pentru *da'covale* aparţinând împărătesei. Membrii ogieri sunt cunoscuţi cu denumirea de Grădinari şi nu sunt *da'covale.* Grădinarii sunt la fel de loiali ca oamenii din Gărzile Morţii, fiind încă şi mai de temut. Om sau ogier, nu numai că este gata să-şi dea viaţa pentru împărăteasă şi pentru familia imperială, dar crede că viaţa lui aparţine împărătesei, care poate face cu ea ceea ce doreşte. Coifurile şi armurile lor sunt lăcuite cu verde-închis şi roşu-sângeriu, scuturile sunt lăcuite cu negru, suliţele şi săbiile fiind prevăzute cu ciucuri negri. Vezi, de asemenea, *da'covale.*

Gărzile Reginei: Formaţiune militară de elită din Andor. În vreme de pace, Garda răspunde de respectarea legilor date de Regină şi de păstrarea păcii. Uniforma Gărzii Reginei este alcătuită dintr-o vestă roşie, armură din plăci lucioase şi emailate, o mantie de un roşu-aprins şi un coif conic, prevăzut cu bare de protecţie. Ofiţerii de rang înalt poartă pe umeri noduri care reprezintă rangul şi pot purta pinteni aurii, în formă de cap de leu. O adăugare recentă la Garda Reginei este garda personală a Domniţei-Moştenitoare, care este alcătuită în întregime din femei, exceptându-l pe căpitanul său, Doilin Mellar.

Gregorin: Numele complet este Gregorin Panar de Lushenos. Membru al Consiliului celor Nouă din Illian, care, în prezent, îi sluješte Dragonului Renăscut ca logofăt în Illian.

— H —

Hailene: în limba străveche, „Strămoşi” sau „Cei care au venit înainte”. Termen folosit de seanchani pentru forţa expediţionară uriaşă trimisă dincolo de Oceanul Aryth pentru a cerceta tărâmurile unde domnise odinioară Artur Aripă-de-Şoim. Aflată sub comanda Înaltei Doamne Suroth, Hailene şi-a depăşit cu mult scopurile iniţiale, fiind, de fapt, urmată de Reîntoarcere. Vezi, *Reîntoarcerea.*

Haita Sălbatică: Mulţi cred că Cel Întunecat (adeseori numit Sălbatic, sau Bătrânul Sălbatic, în Tear, Illian, Murandy, Altara şi Ghealdan) iese noaptea împreună cu „câinii negri” sau dulăii-strigoi ca să vâneze suflete. Aceasta este Haita Sălbatică. Mulţi cred că doar văzând trecând Haita Sălbatică înseamnă moartea iminentă fie a privitorului, fie a cuiva drag privitorului. Se spune că este cu atât mai periculos dacă întâlneşti Haita Sălbatică la o răscruce de drumuri, înainte de răsărit sau imediat după apusul soarelui. Vezi, de asemenea, *dulăi-strigoi.*

Halon, Daved: iscoadă a Celui Întunecat, odinioară comandant al Leilor Albi, aflaţi în slujba rătăcitului Rahvin cât timp acesta a stăpânit oraşul Caemlyn, folosind numele de Seniorul Gaebril. Din Caemlyn, Hanlon i-a dus pe Leii Albi în Cairhien cu porunca de a continua rebeliunea împotriva Dragonului Renăscut. Leii Albi au fost nimiciţi de „o bulă malefică”, iar Hanlon a primit poruncă să se întoarcă în Caemlyn şi, sub numele de Doilin Mellar, a intrat în graţiile Elaynei, Domniţa-Moştenitoare. Conform zvonurilor, a făcut mai mult decât să intre în graţiile ei.

— I —

Ierarhia oamenilor mării: Atha'an Miere sau oamenii mării sunt conduşi de stăpâna corăbiilor din neamul Atha'an Miere. Ea este ajutată de călăuza vânturilor aparţinând stăpânei corăbiilor şi de către maestrul spadasin. Aceasta este urmată în ierarhie de clanul stăpânelor valurilor, fiecare ajutată de o călăuză a vânturilor şi de către un maestru spadasin. Acestea sunt urmate de stăpânele velelor (căpitani de corăbii) din clanul ei, fiecare ajutată de către o călăuză a vânturilor şi de către un încărcător de mărfuri. Călăuza vânturilor aparţinând stăpânei corăbiilor deţine autoritatea peste toate călăuzele vânturilor din clanul stăpânelor valurilor, care, la rândul lor, deţin autoritatea peste toate călăuzele vânturilor din clanul ei. De asemenea, maestrul spadasin deţine autoritatea peste toţi maeştrii săbiilor, iar aceştia, la rândul lor, peste încărcătorii de mărfuri din clanurile lor. În neamul oamenilor mării, rangul nu se moşteneşte. Stăpâna corăbiilor este aleasă pe viaţă de către „Primele Douăsprezece" din neamul Atha'an Miere, cele mai în vârstă douăsprezece stăpâne ale valurilor din clan. Stăpâna valurilor dintr-un clan este aleasă de stăpânele velelor cele mai în vârstă din clanul ei, numite simplu „Primele Douăsprezece", termen folosit, de asemenea, pentru a desemna cele mai în vârstă stăpâne ale velelor prezente pretutindeni. Aceasta poate fi demisă tot printr-un vot al Primelor Douăsprezece. De fapt, oricare dintre ele, în afară de stăpâna corăbiilor, poate fi retrogradată până la poziţia de matelot dacă este acuzată de abuz, laşitate sau orice altă ilegalitate. Totodată, dacă o stăpână a valurilor sau stăpâna corăbiilor moare, atunci călăuza vânturilor ei trebuie să slujească, de nevoie, o femeie de rang inferior, retrogradând ea însăşi în rang.

inchizitori: Ordin în cadrul frăţiei Copiii Luminii. Ei îşi spun „Mâna Luminii”, iar scopul lor declarat este descoperirea adevărului în caz de neînţelegeri şi dezvăluirea iscoadelor Celui Întunecat. Când este vorba de căutarea adevărului şi a Luminii, metoda lor obişnuită de interogare este tortura; atitudinea lor obişnuită: cred că deja cunosc adevărul şi trebuie doar să îşi convingă victimele să recunoască. Uneori, acţionează ca şi cum ar fi complet separaţi de Copiii Luminii şi de Consiliul Unşilor, care îi conduce pe Copii. În fruntea inchizitorilor este Marele Inchizitor, în prezent Rhadam Asunawa, care se află în Consiliul Unşilor. Însemnul lor este o cârjă roşie de cioban.

Ishara: Prima Regină din Andor (aproximativ AL 994-1020). La moartea lui Artur Aripă-de-Şoim, Ishara şi-a convins soţul, unul dintre cei mai importanţi generali ai lui Artur, să ridice asediul Tar Valonului şi să o însoţească în Caemlyn cu cât mai mulţi oşteni din armată. Dacă alţii au încercat să pună stăpânire pe întreg imperiul lui Aripă-de-Şoim şi au eşuat, Ishara a cucerit o mică parte din acesta. În ziua de azi, aproape fiecare Casă nobilă din Andor este descendentă a Isharei, iar dreptul de a revendica Tronul Leului depinde atât de descendenţii ei direcţi, cât şi de numărul de legături ce duc la ea.

— K —

Kaensada: O regiune din seanchan care este populată de triburi mai puţin civilizate. Aceste triburi se luptă adeseori între ele, la fel şi familiile individuale din cadrul triburilor. Fiecare trib are obiceiurile şi tatuajele sale, ultimele neavând nicio noimă pentru cei din afara tribului respectiv. Majoritatea oamenilor din triburi îi evită pe locuitorii mai civilizaţi ai seanchanului.

Katar: Un oraş din Arad Doman cunoscut pentru minele şi forjele sale. Katar este un oraş atât de prosper, încât seniorilor săi trebuie să li se aducă aminte din când în când că fac parte din Arad Doman.

— L —

Legiunea Dragonului: O formaţiune militară numeroasă, constând doar din pedestraşi, ce i-a jurat credinţă Dragonului Renăscut şi care este pregătită de Davram Bashere respectând regulile impuse de el şi de Mat Cauthon, reguli ce au la bază folosirea picioarelor. Deşi mulţi bărbaţi se oferă voluntari, aproape toţi legionarii sunt aleşi de recrutorii din Turnul Negru, care mai întâi îi strâng laolaltă pe bărbaţii care doresc să îl urmeze pe Dragonul Renăscut şi abia după ce îi trec prin porţi, lângă Caemlyn, îi selectează pe cei care pot fi învăţaţi să conducă Puterea. Cei care rămâneau aveau să fie în taberele de pregătire ale lui Bashere.

— M —

maestrul cailor: Vezi *căpitan-lăncier.*
maestrul lăncilor: Vezi *căpitan-lăncier.*
marath'damane: În limba străveche, „cele care trebuie să poarte lesă" şi, de asemenea, „cineva care trebuie să poarte lesă". Termen folosit de seanchani pentru orice femeie capabilă să conducă Puterea şi care nu poartă zgarda de *damane.*
meduză: O creatură mică acvatică ce pare a fi din gelatină, dar care înţeapă foarte tare atunci când este atinsă.

Mera'din: În limba străveche, „Cei fără fraţi". Denumire adoptată, la nivel social, de acei aieli care şi-au abandonat clanul şi septul şi s-au alăturat clanului Shaido pentru că nu îl acceptă pe Rand al'Thor drept *Car'a'carn,* sau pentru că au refuzat să accepte revelaţiile lui referitoare la istoria şi originile neamului aiel. Părăsirea clanului sau a septului este considerată o blasfemie de către aieli, prin urmare, grupurile războinice ale clanului Shaido au refuzat să îi primească şi astfel aceştia au înfiinţat această gintă denumită „Cei fără fraţi".

morat: În limba străveche, „dresor". În neamul seanchan, acest termen este folosit pentru cei care dresează animale exotice, cum ar fi *morat'raken,* un dresor de *raken,* denumit în termeni uzuali „zburător". Vezi, de asemenea, *der'morat.*

— N —

nucleu: Unitatea fundamentală de organizare a Ajah Neagră. Un nucleu este alcătuit din trei surori care se cunosc între ele; fiecare membră a nucleului mai cunoaşte încă o soră a Ajah Neagră.

— O —

Oastea Mâinii Roşii: vezi *Shen an Calhar.*

— P —

prima gânditoare: Titlu acordat conducătoarei Ajah Albe. În prezent, în Turnul Alb, această poziţie este ocupată de Ferane Neheran. Ferane Sedai este una din doar două conducătoare de ajah care fac parte, în prezent, şi din Divanul Turnului.

prima ţesătoare: Titlu acordat conducătoarei Ajah Galbene. În prezent, în Turnul Alb, această poziţie este ocupată de Suana Dragand. Suana Sedai este una din cele două conducătoare de ajah care fac parte, în prezent, şi din Divanul Turnului.

Profetul: Mai formal, Profetul Seniorului Dragon. Odinioară cunoscut ca Masema Dagar, soldat shienaran, el a avut o revelaţie şi a hotărât că fusese chemat pentru a duce mai departe vestea despre Renaşterea Dragonului. Crede că nimic – nimic! – nu este mai important decât să-l recunoască pe Dragonul Renăscut ca Lumină întrupată şi să răspundă la chemările Dragonului Renăscut. El şi adepţii lui sunt în stare să întrebuinţeze orice mijloace pentru a-i obliga pe alţii să îl glorifice pe Dragonul Renăscut. Luându-şi numele de „Profetul”, a adus haosul în Ghealdan şi în Amadicia, pe care le controlează în mare parte. El i s-a alăturat lui Perrin Aybara, care a fost trimis să îl ducă la Rand, iar acesta, dintr-un motiv necunoscut, a rămas cu Perrin chiar dacă întârzie să meargă la Dragonul Renăscut.

Pumn al Cerului: Infanterie seanchană, slab înarmată, care luptă călare pe creaturile zburătoare numite *to'raken.* Toţi membrii infanteriei sunt bărbaţi şi femei scunde, în mare, pentru că există o limită de greutate pe care *to'rakenii* o pot suporta pe anumite distanţe. Consideraţi a fi unii dintre cei mai iscusiţi soldaţi, aceştia sunt folosiţi în principal în raiduri, la atacarea inamicului din spate şi atunci când este nevoie de mobilizarea rapidă a soldaţilor.

— R —

răscolire: (1) Abilitatea de a folosi Puterea Supremă pentru a diagnostica starea fizică şi boala. (2) Abilitatea de a descoperi zăcăminte de minereuri metalice folosind Puterea Supremă. Surorile aes sedai au pierdut de mult această abilitate, probabil pentru că denumirea a fost utilizată pentru altă abilitate.

rătăciţi: Numele dat celor mai puternici treisprezece bărbaţi şi femei aes sedai cunoscuţi vreodată, care s-au alăturat Umbrei în timpul Vârstei Legendelor, fiind închişi în temniţa Celui Întunecat, atunci când aceasta a fost pecetluită. Deşi se credea că doar aceştia au renunţat la Lumină în timpul Războiului Umbrei, au mai existat şi alţii; cei treisprezece aveau doar rangul cel mai înalt. În prezent, numărul rătăciţilor (care îşi spun „Cei Aleşi”) s-a împuţinat de la trezirea lor. Cei care au supravieţuit sunt Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana, Moghedien şi încă doi care s-au reîncarnat în alte trupuri şi şi-au luat nume noi, Osan’gar şi Aran’gar. De curând, un alt bărbat, care îşi spune Moridin, şi-a făcut apariţia, probabil un alt rătăcit mort care fusese înviat de Cel Întunecat. În aceeaşi situaţie s-ar putea afla Cyndane, însă din moment ce Aran’gar a fost bărbat reîncarnat în trup de femeie, speculaţiile referitoare la identitatea lui Moridin şi Cyndane sunt neîntemeiate până când se vor afla mai multe despre ei.

Reîntoarcerea: Vezi, *Corenne.*

— S —

Seandar: Capitala imperială a Seanchanului, aflată în partea de nord-est a continentului Seanchan. Este, de asemenea, cel mai mare oraş din Imperiu.

sei'mosiev: În limba străveche, „ochi coborâţi" sau „ochi plecaţi", în neamul seanchan, a spune despre cineva că a „devenit *sei'mosiev*" înseamnă că persoana aceea „şi-a pierdut chipul". Vezi, de asemenea, *sei'taer.*

sei'taer*:* În limba străveche, „privire îndrăzneaţă" sau „privire fixă". În neamul seanchan, acest termen se referă la onoare sau la chip, la abilitatea de a privi pe cineva în ochi. Este posibil să „fii" sau să „ai" *sei'taer,* ceea ce înseamnă că ai onoare şi chip. Mai înseamnă, de asemenea, „a dobândi" sau „a pierde" *sei'taer.* Vezi, totodată, *sei'mosiev.*

Shara: Un ţinut misterios care se află la răsărit de Pustiul Aiel. Ţinutul este protejat atât de formele de relief neprimitoare, cât şi de zidurile ridicate de om. Se ştiu puţine lucruri despre Shara, deoarece locuitorii ţinutului par să îşi dea toată osteneala să-şi păstreze secretă cultura. Sharanii neagă că ar fi fost afectaţi de Războaiele Troloce, cu toate că aielii susţin contrariul. Aceştia neagă că ar şti despre încercările de invazie ale lui Artur Aripă-de-Şoim, în ciuda relatărilor martorilor din neamul oamenilor mării. Puţinele informaţii care s-au scurs arată că sharanii sunt conduşi de un monarh absolut, o Sh'boan dacă este femeie şi un Sh'botay dacă este bărbat. Monarhul respectiv domneşte exact şapte ani, apoi moare. La domnie parvine, apoi, perechea sa, care domneşte timp de şapte ani, apoi moare. Acest tipar s-a repetat încă de la Frângerea Lumii. Sharanii cred că aceste decese sunt „Voinţa Pânzei".

În Shara există persoane care pot conduce, cunoscuţi cu denumirea de Ayyad, care sunt tatuaţi pe faţă la naştere. Femeile Ayyad impun legile privitoare la Ayyad cu toată forţa, în cazul unei relaţii intime între un Ayyad şi un non-Ayyad, acesta din urmă este pedepsit cu moartea, iar Ayyadul este, de asemenea, executat dacă există dovezi împotriva lui sau a ei. Dacă se naşte un copil din această legătură, acesta este expus elementelor naturii şi moare. Bărbaţii Ayyad sunt folosiţi doar pentru reproducere. Când ajung la vârsta de douăzeci şi unu de ani sau încep să conducă, oricare variantă ar fi, aceştia sunt ucişi de femeile Ayyad, iar trupul lor este incinerat. Se presupune că membrii Ayyad conduc Puterea Supremă doar din porunca primită de la Sh'boan sau Sh'botay, care este mereu înconjurat/ă de femei Ayyad.

Până şi numele ţinutului nu este sigur. Se ştie că băştinaşii îi spun în mai multe feluri, inclusiv Shamara, Co'dansin, Tomaka, Kigali şi Shibouya.

Shen an Calhar: În limba străveche, „Oastea Mâinii Roşii". (1) Câţiva eroi legendari care au înfăptuit multe fapte de vitejie şi au murit, în cele din urmă, apărând neamul Manetheren atunci când ţara lor a fost distrusă în timpul Războaielor Troloce. (2) O formaţiune militară formată aproape din întâmplare de Mat Cauthon şi organizată după modelul forţelor militare din perioada în care artele militare au atins culmea, pe vremea lui Artur Aripă-deŞoim şi în veacurile imediat următoare.

Sisnera, Darlin: înalt Senior din Tear, a participat odinioară într-o rebeliune împotriva Dragonului Renăscut, dar acum îi slujeşte acestuia ca logofăt în Tear.

so'jhin: Cea mai apropiată traducere din limba străveche ar fi „sus printre cei de jos”, deşi unii îl traduc prin „atât cer, cât şi vale”. *So'jhin* este termenul pe care seanchanii îl întrebuinţează pentru servitorii care moştenesc rangul superior. Aceştia sunt *da'covale,* proprietate, deşi ocupă o poziţie de autoritate şi, adesea, de putere. Până şi Cei de Sânge se comportă cu băgare de seamă atunci când se află în preajma *so'jhinilor* familiei imperiale şi li se adresează *so'jhinilor* împărătesei ca unor egali. Vezi, de asemenea, *Cei de Sânge; da'covale.*

Soldaţi: Soldaţi care i-au jurat credinţă unui senior sau unei domniţe.

Strămoşi: vezi, *Hailene.*

— T —

Taborwin, Breane: Odinioară o nobilă din Cairhien plictisită, ea şi-a pierdut averea şi statutul, iar acum este o simplă servitoare, dar are o relaţie romantică serioasă cu un bărbat pe care altădată l-ar fi dispreţuit.

Taborwin, Dobraine: Senior din Cairhien. În prezent, el îi slujeşte Dragonului Renăscut ca logofăt în Cairhien.

Tarabon: O naţiune de pe ţărmul Oceanului Aryth. Odinioară o mare naţiune comercială, o sursă de covoare, vopsele şi artificii ale Breslei Artificierilor, printre altele. Tarabon a ajuns în vremuri grele. Devastat de anarhie şi un război civil, amestecat, în acelaşi timp, în războaie împotriva ţinutului Arad Doman şi a Celor Juraţi Dragonului, ţinutul era vulnerabil la sosirea seanchanilor. Acum se află sub stăpânirea seanchană; Casa Breslei Artificierilor a fost distrusă şi majoritatea Artificierilor au fost făcuţi *da'covale.* Majoritatea tarabonerilor par a fi recunoscători că seanchanii au restabilit ordinea şi, din moment ce aceştia le îngăduie să trăiască în continuare fără a se băga în treburile lor, tarabonerii nu par dornici să pornească un război, încercând să îi alunge pe seanchani. Cu toate acestea, există câţiva seniori şi soldaţi taraboneri care rămân în afara sferei de influenţă a seanchanilor şi speră să îşi recâştige ţinutul.

Tineri: Primii Tineri au fost bărbaţi tineri care învăţau, îndrumaţi fiind de străjeri în Turnul Alb. Aceştia au luptat împotriva profesorilor lor, care au încercat să o elibereze pe Siuan Sanche după ce aceasta a fost destituită de pe Tronul Amyrlin. Conduşi de Gawyn Trakand, Tinerii au rămas credincioşi Turnului Alb şi s-au încăierat cu Mantiile Albe, conduse de Eamon Valda. Ei au însoţit solia Elaynei{60} la Dragonul Renăscut în Cairhien şi au luat măsuri împotriva aielilor şi a asha'manilor la Fântânile din Dumai. Când s-au întors în Tar Valon, aceştia au descoperit că nu puteau intra în oraş.

---

60 De fapt solia a fost a Elaidei, nu a Elaynei (vezi: „Focurile Cerului, cap. 51; „Seniorul Haosului", cap. 20 – n.red.).

Tinerii poartă mantii verzi cu Mistreţul Alb al lui Gawyn pe ele; cei care au luptat împotriva profesorilor lor în Tar Valon poartă un mic turn argintiu pe gulere. Primesc recruţi oriunde merg, dar nu acceptă veterani sau bărbaţi mai în vârstă. O cerinţă este aceea că recrutul trebuie să renunţe la orice legământ de credinţă dacă nu este făcut Tinerilor. Membrii mai vechi îi învaţă pe noii recruţi tehnicile folosite de străjeri, din moment ce au renunţat să mai accepte instrucţiuni de la străjeri, iar câţiva dintre ei au refuzat oferte de a se lega de aes sedai. În multe privinţe, ei par a nu fi legaţi deloc de Turn sau de surorile aes sedai. Acesta este, în parte, o urmare a bănuielii lor cum că nu le era menit să supravieţuiască expediţiei din Cairhien.

— U —

unităţi de greutate: 10 uncii = 1 livră; 10 livre = 1 piatră; 10 pietre = 100 livre; 10 livre = 1 tonă.

unităţi de măsură: 10 inchi = 1 picior; 3 picioare = 1 pas; 2 paşi = 1 palmă; 1 000 palme = 1 milă; 4 mile = 1 leghe.

— V —

valută: După multe secole de negoţ, termenii obişnuiţi pentru monede sunt aceeaşi în fiecare ţinut: coroane (cea mai mare monedă ca dimensiune), mărci şi bănuţi. Coroanele şi mărcile pot fi bătute în aur sau argint, în vreme ce bănuţii pot fi din argint sau cupru, ultimul fiind numit simplu „bănuţ". Cu toate acestea, în diferite ţinuturi, aceste monede pot avea mărimi şi greutăţi diferite. Chiar şi în cazul aceleiaşi naţiuni, monedele de diferite mărimi şi greutăţi au fost bătute de diferiţi domnitori. Datorită negoţului, monedele diferitelor naţiuni pot fi găsite aproape peste tot. Din acest motiv, bancherii, cămătarii şi negustorii folosesc cântare pentru a hotărî valoarea fiecărei monede primite. Până şi o cantitate mare de monede este cântărită din acest motiv. Singurele bancnote din hârtie sunt „notele privind drepturile", care sunt emise de bancheri şi care garantează prezentarea unei anume cantităţi de aur sau argint atunci când aceste note sunt înaintate. Din cauza distanţelor mari dintre oraşe, a perioadei de timp îndelungate necesare pentru a călători dintr-un oraş într-altul şi a dificultăţilor întâmpinate de tranzacţiile la mari distanţe, o notă privind drepturile poate fi acceptată la valoarea sa deplină într-un oraş aflat în apropierea băncii care a emis-o şi poate fi acceptată la o valoarea mai mică dacă oraşul este mai departe. De obicei, o persoană înstărită, care intenţionează să facă o călătorie lungă, avea asupra ei una sau mai multe note privind drepturile pentru a le da în schimbul monedelor în caz de nevoie. De obicei, aceste note sunt acceptate doar de bancheri sau de negustori şi nu sunt folosite niciodată în prăvălii.